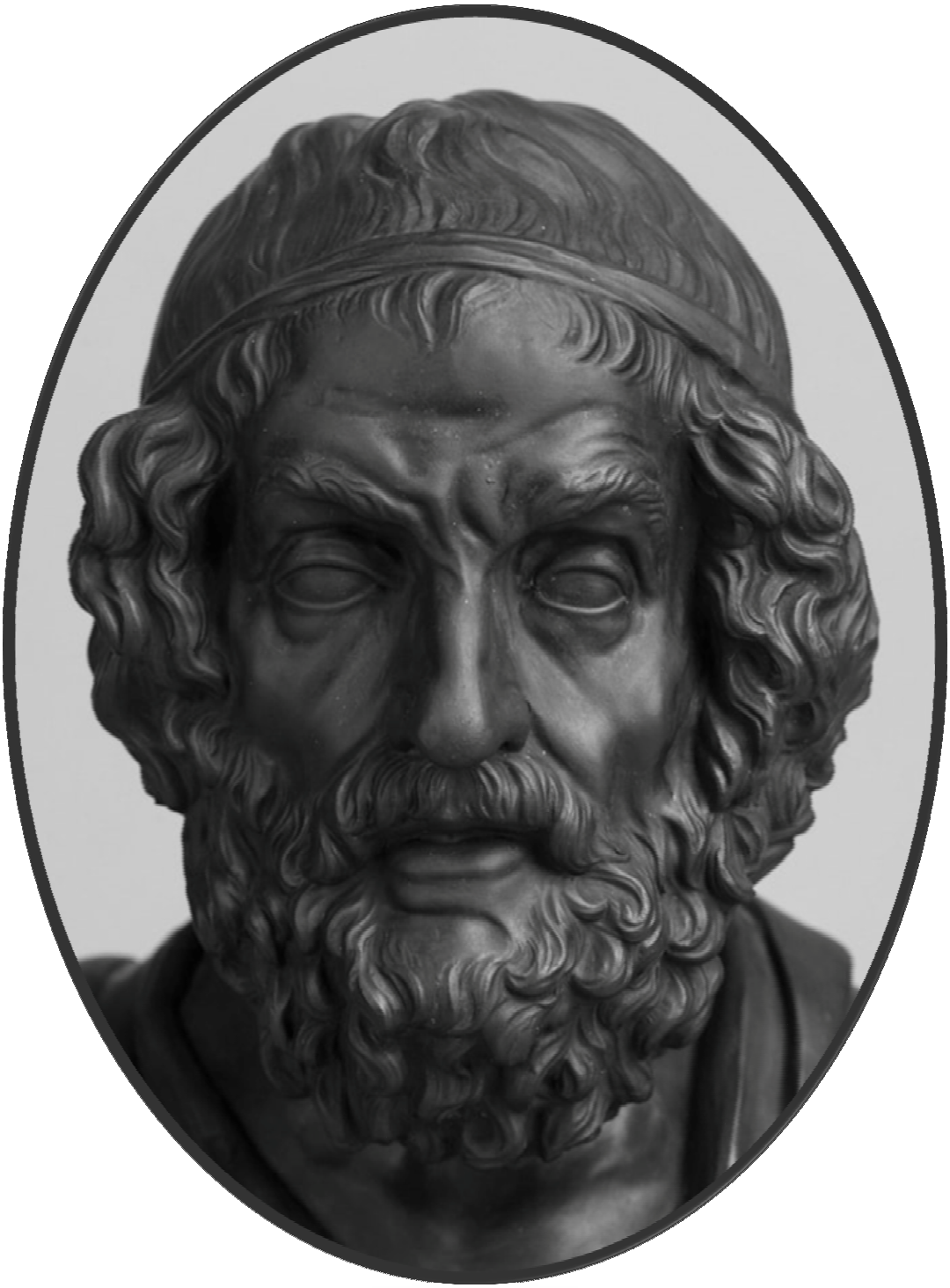

РАНКО (БОГДАН) БОШЊАК

Х О М Е Р С К А Т Р И Л О Г И Ј А

ПРВИ ТОМ

Дизајн корица штампаног издања: Даница Бошњак
Обрада фотографија: Даница Бошњак
Обрада карата: Оливера и Даница Бошњак
Лектура: Милица Бошњак
Припрема за штампу: Ранко Бошњак

Рецензија: дипл. инж. Златко Петровић, дипломирани компаролог и театролог Миодраг Милановић, проф. др Зоран Милошевић, проф. др Петар Кочовић, проф. др Јован Попов, проф. др Снежана Зарић, проф. др Драган Симић, др Данијела Стојановић.

Додатна AI рецензија: ChatGPT, Claude, Copilot, Gemini, DeepSeek

Рецензент супервизор: академик проф. др Драган Раденовић

Издавачи: Научно-истраживачки центар *Видован* - Удружење *Милош Милојевић; Вандалија*; *Мета-Полихистор*; *Ииб.*

Прво штампано издање
Година издања: 2025.
Серијал: ISBN - 978-86-81364-34-5
Издање: ISBN - 978-86-81364-35-2
Штампа: Донат Граф – Београд
Тираж: 500

Прво електронско издање
Година издања: 2026.
DOI: 10.5281/zenodo.20128316
Номенклатура *Полихистора*: PH-HOM-01-01A-SRB

Слово рецензената

Хомерска трилогија једног брилијантног свестраног научника је финализација свеколиких *хомеролошких* истраживања! *Хомерско питање,* најстарија енигма у историји људске цивилизације, је питање о којем људи разбијају главу већ и више од два и по миленијума. О њему је написано највише књига, радова или расправа. Круна *хомерских мистерија* су књиге Ранка Бошњака у којима стоје решења свих досад познатих *хомерских питања*. Осим тога, аутор је кроз своје трансдисциплинарно истраживање, поставио и нека нова *хомерска питања* на која је, такође, дао одговоре. У књигама је ретроспектива *хомерског питања* од његових почетака у антици све до данашњих дана, са опаскама аутора тамо где је потребно, да би се на крају аутор упустио и у њихово решавање. Његов приступ је оригиналан и свеобухватан, а резултатима и закључцима се не може приговорити ни у шали. Нећемо нимало претерати ако кажемо да су књиге од епохалног значаја и јесу највећи допринос хомерским студијама у историји!!!

Аутор се потрудио да изложи све што је потребно да би и они читаоци који не владају материјом могли пратити излагање и у томе је у потпуности успео. То значи да читалац који није прочитао ни *Илијаду* ни *Одисеју*, нити било шта зна о Хомеру и *хомерском питању*, може са разумевањем пратити излагање аутора уз услов да књиге чита редом. У књигама је превише информација и човек који има просечно памћење их не може све упамтити. Зато мора бити спреман више пута прочитати ове књиге. Ни то неће бити особито тешко ако узмемо у обзир да је најстарија енигма у људској историји коначно разрешена и на њу се може дефинитивно ставити тачка!

Књиге су круна шестогодишњег рада аутора и то свакодневног рада у трајању од 12-14 сати. Тако би могли рећи да се ради о деветогодишњем раду, а према укупном броју радних сати. Садржај ових књига одаје истинског полихистора старог кова, врсту која се данас сматра изумрлом категоријом. Запањује број научних дисциплина којима аутор са лакоћом оперише низајући их једну иза друге. Зачас из епике пређе у митологију, онда се послужи оптиком из које се спусти на ботанику и зоологију, да би се потом послужио механиком и затим вратио у географију. Геологија, океанологија и климатологија, са посебним освртом на ветрове и морске струје које дају одговоре на многа питања. Служи се, исто тако, историјом и астрономијом које очигледно врло добро познаје, а ни етимологија му није страна. Појмове из *Илијаде* је успешно растумачио, док је све античке текстове преводио лично и то са оригинала. Чак и неке хетитске, наравно, уз помоћ речника. Овај подухват наликује на вишегодишњи рад већег тима истраживача, али како знамо да се ту ради о раду једног јединог човека заинтересовали смо се за више детаља о аутору.

Писац је из Острова, у Западном Срему. Школовао се у Винковцима и Новом Саду, где и живи. Још као основац постиже завидан успех, глатко побеђује на републичком тестирању из свих предмета. Своју свестраност потврђује, као студент, побеђујући на, некад популарном, југословенском квизу *Квискотека*.

У име рецензената: Златко Петровић

Слово аутора

Овим књигама, *Хомерске трилогије*, започињемо потрагу за неким одговорима на *хомерска питања*. Питања која већ вековима па и миленијумима, распаљују машту људског рода. У њој се бавимо *хомерским питањем*, онако, у најширем смислу оријентишући се на друге ауторе. Дајемо дакле једну ретроспективу од антике до савременог доба која садржи могућа решења *хомерских питања* или само погледе аутора на одређену проблематику, уз већ припадајуће коментаре и допуне писца ове књиге. Како *хомерска питања* можемо даље и разврстати у две групе, а то су *историјско-литерарна* и *географска хомерска питања*, прву књигу, ове трилогије, смо посветили првој док су преостале две посвећене оној другој групи.

Почетак овог рада је јун 2019. када се аутор заинтересовао за *Хомерове епове*, конкретно за његову *Илијаду*. Наиме, након једне телевизијске емисије која је била посвећена археолошким остацима на Хисарлику, аутор добија неодољиву жељу да коначно прочита *Илијаду*. Реч *коначно* узета је само зато да се нагласи како аутор никад није прочитао целе *Хомерове епове*, него једино појединачне њихове делове. Ипак је, прочитавши разне скраћене и препричане верзије био сасвим добро упознат са њиховом садржином, па се некад, у гимназији, кад су *Хомерови епови* изучавани, прилично глатко извукао али обилато потпомогнут знањем историје и митологије. Онај најважнији разлог зашто аутор никад није прочитао *епове* није недостатак интереса него метрика стиха *Хомерових епова*. Тај стих је, као што знамо, хексаметар за који имамо и посебно име. Зовемо га *дактилски*, или *епски хексаметар*, за који кажу да понајвише и *лежи* јонском дијалекту којим су *епови* и написани. Но, како писац ове књиге није из Јоније, већ *долази из равнога Срема*, тако њему не лежи хексаметар. Лежи му, јасно, десетерац на којем су испевани сви *бећарци*, које Сремци радо певају, а и цела наша *епска народна поезија* је испевана на десетерцу. За некога ко је на таквом десетерцу растао, као аутор ове књиге, то је био онај прави избор. Бољег нема! Десетерац се лако чита и још лакше памти, па се некако и намеће као најбољи могући избор од свих понуђених. Разлог овог избора је и дужина *Илијаде*, па је могуће, без проблема, упамтити шта у њој пише, под условом да је написана у десетерцу. Тако је аутор решио да прочита овај *Хомеров еп*, након што се сам опсетио да већ пуних седам година поседује препев на десетерцу свог доброг пријатеља Слободана Јарчевића (1942-2020). Он је препевао на десетерац оба *Хомерова епа*, Вергилијев еп *Енеиду* (Publius Vergilius Maro; 70-19), а приде и староиндијски еп *Ргведе* (најстарије од *Веда*). Његови препеви, ма какви били, завршени су до краја и једини су комплетни десетерачки препеви ових *епова* на српском језику.

Располажући првим издањем Јарчевићевог препева *Илијаде*, од издавачке куће *Мирослав*, писац ових редова се дао на посао. То прво издање и јесте врвело од грешака, али то није ништа сметало аутору ове књиге, нити га одвело кривим трагом. Једино битно је да се Хомер могао читати и на стиху који *лежи нашем језику*. Мада, не можемо тврдити ни да се стих какве друге метрике не уклапа у српски језик, јер управо на хексаметру се окушао и један од највећих српских песника Војислав Илић (1860-1894). И једна од његових најлепших песама, *У*

позну јесен, јесте испевана стихом који познамо као *псеудо-хексаметар*, јер му последња строфа није ове метрике. Све у свему, ако се песма римује онда могу и други метрички системи, а десетерац добро иде и кад нема риме, каква *наша епска поезија* и јесте. У почетку је помало засметало то што је овај Јарчевићев препев био екавицом, јер епском десетерцу више лежи ијекавица, али се убрзо и то некако изгладило. Аутор је читао *Илијаду* са намером и надом да ће нешто пронаћи, што нико пре њега није. Рачунајући, пре свега, да је та *Илијада* један подугачак еп, а у таквим случајевима се увек може пронаћи и понешто што је промакло свима другима. Тако, вероватно, сваки читалац нешто може уочити, а што је његово образовање веће тиме расте и могућност да се то и деси. Аутор је рачунао да се Хомер, у свом *епу*, можда понегде *издао*, указујући на решење бар једног од бројних *хомерских питања*. У то време, аутору ове књиге није ни крај памети да ће се читање једног епа, тек из пуке радозналости, претворити у једно опсежно вишегодишње истраживање. Ко би очекивао да се толико тога може открити? Треба додати, да је аутор већ био добро упознат са *хомерским питањем*, па јесте очекивао да ће можда баш на ту тему понешто и пронаћи. Можда чак и да се код бесмртног Хомера пронађе неко зрнце истине! Ко зна?

На послетку, читајући старе митове и легенде, свако се бар понекад упитао да ли у њима има макар зрнце истине, па зашто је онда не би било и код Хомера! Заиста, није се мало пута десило да нас археолози изненаде каквим ненаданим открићем, којим, макар делимично, потврде и понеку легенду. Постоје бројна књижевна дела, нарочито из старог века, створена управо на темељима митова. Најпознатија међу њима су, јасно, *Хомерови епови Илијада* и *Одисеја* којима се придаје цивилизацијски значај. Рекло би се пуним правом, с обзиром на њихов изузетно велики утицај на бројне аспекте људског друштва. Једни сматрају да је управо *Илијада* најзначајније књижевно дело свих времена, док други, међу којима је и велики руски писац Николај Гоголь (1809-1852), ово посебно место дају *Одисеји*. Гоголь је чак толико цени да је назива *најсавршенијим делом свих векова, ризницом детиње лепог*! Како год да окренемо, све се некако опет врти око бесмртног Хомера! Хомер је у хеленском свету био и толико слављен да је називан *другим Сунцем које греје Хеладу*! Но, иако хваљен, у старом веку, све до границе обожавања, Хомер није ништа мање ни критикован. Оспораван је на разне, често бизарне, начине. Управо он, Хомер (Омир; Ομηρος) је, на неки начин, главна личност ове књиге. Кажу да је о Хомеру или његовим делима до сада написано више од 5.000 књига, уз небројено разних студија или расправа, али уза све то увек остаје и понешто што би се могло додати. Зато ћемо се овде потрудити да се не бавимо сувише оним што је већ познато и може се пронаћи на другим местима, осим онолико колико буде неопходно за боље разумевање неких детаља око којих се будемо занимали у овој књизи.

Међутим, како је аутор, већ на прво читање *Илијаде*, дошао и до изненађујућих открића, то је планирано истраживање усмерило сасвим неочекиваним током.

Резултати истраживања су објављени у научном часопису *Нова Галаксија* и то у облику фељтона од 8 наставака. Потом је објављен и цео низ научних радова, на традиционалном научном скупу, који се одржава сваке године у част нашег Милоша С. Милојевића (1840–1897). Тако ове књиге, у највећој мери, настају на основу поменутих радова, уз неке значајније додатке о *хомерском питању*.

Упуштајући се све дубље у проблематику *хомерског питања*, истраживач даје његову поделу на две основне групе и то: *историјско-литерарна* и *географска хомерска питања*. *Хомерска питања* из прве групе су више историјска, а мање литерарна у старом и средњем веку, а литерарни део постаје доминантан тек у новом веку, када се и појављује једна нова наука коју зовемо *хомерологија*. У старом веку нико није сумњао у постојање Хомера, нити да је баш он испевао *Илијаду* и *Одисеју*, осим једне минорне опаске Хеланика и Ксенона, коју још њихов савременик Аристарх са Самотраке изврга руглу. Антички писци у то нису сумњали али зато неки *хомеролози* из новог века јесу. Иако постоји још од античких времена, *хомерско питање* добија прави замах тек у новом веку. У новом веку се појављује интерес и за једно *географско хомерско питање*, за које се антички аутори нису интересовали, а то је питање позиције града Троје. Такво питање није мучило античке писце јер су знали за некакву Троју у Малој Азији, недалеко од Дарданела. Друго важно *географско хомерско питање* јесу *Одисејева лутања*, односно места које је Одисеј посетио приликом повратка из *Тројанског рата*. Овим питањем се јесу бавили и антички писци, а задржало је пажњу истраживача све до данас.
Аутор овог серијала је утврдио да се сва *хомерска питања* морају решавати у исто време, ма како да их групишемо. Ако поступимо супротно могуће је тада решити само нека. Овакав приступ отвара проблем како то приказати читаоцу јер се никако не може изложити све одједном. Зато, држећи се наше поделе на историјско-литерарна и географска хомерска питања, први том овог серијала и посвећујемо *историјско-литерарном* делу, да би следећа два тома посветили и географском делу. На крају трећег тома још се једном враћамо на прву групу.

Писац овог *хомерског серијала* је дубоко свестан његове тежине и обима, што га чини теже разумљивим за ширу популацију, јер тражи доста пажње, знања и једно изузетно стрпљење. Другачије није било могуће, а рад би без потребних детаља био некомплетан и неозбиљан. Сам аутор је потпуно свестан чињенице да улажење у неке теме, које делују као споредне, рад додатно проширују. Ово можда, на први поглед, може изгледати сасвим непотребно, али није тако. Ако бисмо изоставили неке од ових детаља, могло би се помислити да аутор за то не зна, или можда и зна али намерно избегава јер му не одговара. Тако нешто, аутор није себи могао да дозволи. Ретким ће *хомеролозима* и неким читаоцима ове књиге бити права научна посластица, али већини ипак обична ноћна мора. Аутор се својски потрудио да изложи све што треба знати у самим књигама, не би ли и мање образован читалац све могао разумети. Читаоцу тако тек не треба неко велико предзнање али му итекако треба способност закључивања. Али ни то није довољно јер су ове књиге крцате информација и тешко их је могуће све упамтити. Зато, заинтересовани за *хомерологију* морају бити спремни те књиге прочитати више пута. Ко није на то спреман нека не троши време узалуд! Зато добро размислите пре него што се упустите у читање!

У Новом Саду Ранко (Богдан) Бошњак
На Ђурђевдан 2025.

Хијани такође својатају Хомера, износећи тврдњу да су људи звани Хомериди потомци Хомерове породице; што спомиње Пиндар.

Да је (Хомер) упознат са овим људима, можемо се уверити од хроничара, који извештавају о упаду Кимера, било за његовог живота или непосредно пре тога.

Страбон из Амасеје

Његово (Хомерово) право име било је Мелесигенес, будући да га је мајка родила поред реке Мелес, према његовом родослову датом у Смирни. Умро је у поодмаклој старости и сахрањен је на Иосу. На његовом гробу била је записана елегија, коју су становници Иоса сачинили нешто касније: „Овде земља покрива свету главу, божанског Хомера, који је предводио (маршираo уз) јунаке!“

Енциклопедија *Суда*

Најзад, за неку старију, догрчку, старобалканску Илијаду могла би говорити и та околност што Хомер у свом епском речнику разликује две врсте речи: једне припадају људима, а друге боговима. Вероватно се у овом другом случају ради о хијератској догрчкој поезији. .....Али је последњих година амерички археолог Ч. Блеген поновним и брижљивим раскопавањем остатака хомерске Троје показао и доказао да је та Троја, коју стручњаци зову Троја 6, страдала и пропала од земљотреса, а не од Агамемнонових Ахајаца. Нова, Троја, коју је Блеген назвао Троја 7а, стварно је разорена, али не од ахајских бораца, него од старобалканских освајача који су учествовали у ајгајској (егејској) инвазији Анадолије. То значи још један поен више за Ајлијанову тезу о Илијади старобалканских Бруга. За ту тезу, најзад, говори и чудна околност што ахајски борци под Хомеровом Тројом гледају рађање сунца пуних девет година поврх мора — зато је зора „ружичаста“ или „ружопрста“ — а не поврх гора. Како се и у Хомерово доба по свој прилици сунце морало рађати на истоку, а не на западу, излази да је старији песник неког дохомерског епа о ахајским освајањима медитеранских градова с тврдим зидовима, за које примитивни Ахајци нису имали никакве технике, имао у виду старобалканско, а не анадолско приморје.

Илијада је много више него историјски извор, она је најстарији источник са Балкана у најбољем смислу те речи, јер се из тог источника јавља први пут τα ευαγγελια, добра вест за човека о човечанству.

На жалост, не зна се тачно шта значи име Јелена, иако ми се чини сасвим оправданом претпоставка да се њено име може превести са Светлана или Сунчаница. У том случају имали бисмо посла у основном мотиву саме Илијаде са неком астралном представом која се односи на сукоб између мрачног Севера и ведрог Југа, а не између Истока и Запада, као што мисли Херодот.

Према познатој расподели балканских психолошких типова, коју је дао геоморфолог и антропогеограф Јован Цвијић, Хомеров Ахилеј представља виолентни динарски тип. При овој дијагнози треба имати на уму да се Ахилеј не моли олимпијском Зевсу, нити оном на планини Иди, на којој се привремено био сместио Зевс да контролише ратну ситуацију под Тројом и на којој је нејаки Парис-Александрос храњен млеком неке хумане мечке. (Стога и преводим име Александрос са Међедовић.) Ахилеј се моли далеком Зевсу у Додони, у западнобалканском Епиру. Осим тога, динарац захвата не само западни Балкан, него се јавља и у Анадолу, све до Сирије.

Чини ми се стога да је овај „херојски стих" постао из тужбалице, у којој је рефрен и код старих Хелена обавезан. Ипак данас стручњаци мисле да је хексаметар страног, а не хеленског порекла.

Тако је настало оно што се зове хомерско питање, тј. најстарије питање за које зна просвећена Европа. Оно је покренуто пре неких двадесет пет столећа и није нашло још правог решења. То хомерско питање састоји се у ствари из више питања, а најважнија су ова: да ли је Илијада једно уметничко дело од једног песника или је збирка народних песама од разних певача, званих рапсода. Ако је прво вероватније, од кога је, када је и где је то дело написано. А ако је друго ближе истини, где, када и од кога је извршена последња редакција тих народних песама које сада сачињавају Илијаду. Је ли, пита се даље, онај непознати певач или песник, слепи Хомер, био генијални творац оне претпостављене прве Илијаде или је био генијални писац редактор оне друге Илијаде? По имену тог легендарног Хомера, које неки због неоснованe традиције погрешно изговарају Омир, добило је ово старо и замршено питање своје име. Најзад, треба ли његов спев од неких петнаест хиљада дугих стихова, званих хексаметара, звати Илијадом по граду Илију или Ахилеидом по имену главног јунака Ахилеја?

Ове мале лађице са својим тешким товаром нису могле ући у Дарданеле, или Хелеспонт, на чијој источној обали стајаше тврди град Илиј или Троја, ако је хладна струја са севера била мало јача. Морали су робу истоваривати и пренети сувим путем испред тројанског града. Краљ у том граду наплаћивао је за тај пролаз високу царину и тако се силно обогатио. Кажу да је био најбогатији човек на свету у оно старо доба.

Раније поменута истраживања археолога К. Блегена дала су повода новом схватању, по коме је Троја, звана Троја 6, под крај XIII в. страдала од земљотреса, а, нова Троја, 7а, разорена је почетком XII в. од освајача из балканско-подунавског простора. То значи да Троја 6 и Троја 7а нису виделе ни Ахилеја ни Агамемнона ни остале Ахајце, чак ни Одисејева коња.

У то време хомерска Троја лежала је већ вековима у рушевинама. Разорили су је не Агамемнонови Ахајци, него балкански досељеници, који су почетком XII в. ст.е. провалили у Анадолију.

Из појединих места у Илијади лепо се види да њен песник познаје језик тих Пеласта, ранијих господара Белог или Ајгајског мора. Значи: да је песник Илијаде био двојезичан, а не само носилац грчке интердијалекатске језичке заједнице.

Гледиште које ми заступамо гласи: ову нашу Илијаду, како је ми данас читамо и како се чита већ неких двадесет и пет столећа, без обзира на ситне и безначајне уметке, саставио је и написао један једини уметник са својим одређеним уметничким планом и својим одређеним индивидуалним схватањима. Врло је вероватно да се при том раду, који је искључиво плод његових способности и само његова генија, послужио старијим песмама.

Ако песнику Илијаде припада и Одисеја, а тако сви стручњаци мисле и тако су за ових двадесет и пет векова мислили, онда је Одисеја раније дело песниково, написано пре Илијаде.

Илијада је у еколошком погледу више континентална и стога ближе индоевропском времену, док Одисеја има претежно медитеранску позадину. Нама се чини да Одисеја, која нема ни издалека оно психолошко јединство, својствено Илијади, показује примитивнију технику, са свим оним особинама које су тек у Илијади дошле до пуног израза.

Све добре особине Хомерове архитектонике што их налазимо у Одисеји, налазе се појачане и савршеније у Илијади, која превазилази Одисеју у првом реду својом ванредном психолошком документованошћу, а мање савршенијим техничким вештинама. Стога нам се чини, под претпоставком да је и Одисеја Хомерова, да је песник Илијаде најпре дао страдалника Одисеја, а доцније срдитог Ахилеја.

Наш је међутим Омир самосвојан самодржац свог јединственог уметничког генија. Значи да његовом генију нема и није могло бити ни претходника ни последника. Могло је бити само старијих песника пре њега, а о таквима нас и он сам обавештава, и могло је бити подражавалаца.

Илијада је била и остаје најтрајнији споменик европске књижевности, јер је незаборавна песма о смрти и љубави, без којих нема ни живота.

Због тројанског хидронима Xanthos морамо оба Ахилова коња, бар по именима, као и самог њиховог господара сматрати преузетим из догрчке епске поезије, у којој је и главни тројански јунак носио догрчко име Dareios. Песник и писац атичке Илијаде преузео је и верно превео то име, јер Хектор тачно репродукује фригијанско Dareios корадикално са староиндијским dhārāyati „држи, носи, штити“.

Милан Будимир

Иако га не треба сврстати ни у усменог певача ни као писменог песника, требало би да буде узет као неко између тих двају типова. Најприкладнија ознака јер та категорија која ми пада на памет је „усмено изведена“ Џона Мајлса Фолија: ово чини не негира његову дубоку задуженост усменој традицији, али нуди објашњење за одређене црте у његовим песмама које је тешко помирити са усменим карактером.

Здеслав Дукат

Илијаду и Одисеју испевао је један песник, који се вероватно и звао Хомер, било да му је то било име или само надимак. Сигурни смо да је живео на Хиосу, али тамо вероватно није и рођен, већ у Смирни на коју нам указује највише података. Са нешто већом сигурношћу можемо тврдити и да је сахрањен на Иосу, али не баш са потпуном. Време песникова живота јесте апроксимативно (734-650), а био је активан у време Лелантског рата који је вођен на Еубеји (710-650) и инвазије Кимера на Анадолију која и одговара истом периоду. Хомер је старији савременик песника Хесиода, Архилоха и Калина, који су га и помињали. Испевао је Одисеју, у периоду (710-700), да би око 685. дао и Илијаду, врхунац античке књижевности. Одисеју је певао из пелашких песама или каквог епа с којим се срео приликом посете Итаци не искључујући ни митове и легенде о Одисеју. Илијаду је испевао на основу киконског или фригијског епа о Тројанском рату са којим се срео у Тракији, конкретно у хијанској колонији Маронеји, на месту античког Исмароса из Одисеје. Хомер стоји, у односу на хеленску песничку традицију која корене вуче још од балканских старинаца Трачана и Пелазга, слично као Његош у односу на српску епску поезију. Значи да његови епови поседују ноту писане поетике али су рађени на начин усменог песништва, тако да би припадали неком прелазном раздобљу, коме историјски и одговарају. Језик којим су ти епови испевани није био вештачки већ се говорио на острву Хиосу али још и на суседном полуострву Миманту у Малој Азији. Епови су, из неког разлога, били расути да би их нека комисија, коју је вероватно основао Писистрат, атински тиранин у 6. веку старе ере, брижљиво сакупила и од сакупљених делова поново саставила епове, Илијаду и Одисеју. Следећа редакција епова је позната и рађена је у Александрији, по којој носи и име. Хомерови епови, какве данас имамо, су настали после редакције Аристарха са Самотраке, који је био последњи библиотекар Александријске библиотеке. У еповима се уочавају три слоја. Један од претхомеровских песника, који и потиче из једне зреле епске традиције али и тих старијих епова и песама које смо већ помињали. Други слој припада самом Хомеру или евентуално постоји тога од његових савременика, а трећи слој су додаци од неких постхомеровских песника, за које се зна да постоје још од античког времена. Наша анализа је показала да постхомеровски додаци нису били већи од 3%, па тако нису могли битније утицати на закључке које смо извели из епова. Зато изнети закључци поседују висок степен поузданости и немамо основа да изразимо сумњу у њихову веродостојност.

Ранко Бошњак

I – ИСТОРИЈСКО-ЛИТЕРАРНО ХОМЕРСКО ПИТАЊЕ

Представка првог тома

Ове књиге су део свеобухватног истраживања на тему *хомерског питања*, које укључује и значајније едукативне елементе. Тако се у првој књизи посвећујемо *хомерским питањима* и то оним која су *историјско-литерарна* у старом веку, или више *литерарно-историјска* у новом веку. Упознаћемо *хомерско питање* кроз векове, почевши од антике до данас. Овде ћемо укључити још и осврт на редакције *Хомерових епова*, оних који су познате у историји, дајући успут неке допуне и коментаре. На крају ћемо дати и одговоре аутора *хомерског серијала*!

Шта се уопште зна о Хомеру?

Могли бисмо рећи скоро ништа, односно зна се наводно доста, али све што се зна није сасвим поуздано. Не зна се чак ни да ли је икад постојао, све је некако обавијено митовима и легендама. За Хомера се мисли да је био старохеленски песник, аутор *Илијаде* и *Одисеје*, тих најстаријих дела хеленске књижевности. Легенде га описују као путујућег слепог песника, који иде од града до града и рецитује своје песме. Понекад је приказиван и са лиром, коју кажу да је свирао уз своје песме. Али, хронични недостатак извора условио је да неки академици посумњају да су ова дела стварно његова, што је ставило под сумњу и његово постојање. На основу неких лингвистичких, па и историјских података, верује се да су *Хомерови епови* настали негде на западној обали Мале Азије, у 9. или 8. веку старе ере. Није сасвим искључено и да су то, на почетку, била и усмена предања преношена *с колена на колено* која су била помало допуњавана и даље разрађивана све док нису била записана. Не зна се ни да ли је те *епове* испевао један или више песника, па тако долазимо до сумње у само постојање некаквог Хомера. А управо је и то једно од *хомерских питања*. Међутим, ово *хомерско питање* је једно од оних из новог доба, јер се у старој ери то није постављало. Наиме, тада нико није посумњао у Хомерово постојање. О ономастици везаној за Хомера биће речи нешто касније, а сад да споменемо само да су његово име изводили из појмова *слепац*, онда *талац* и на крају још и *састављач*, мислећи на песника који је саставио *епове*. Хомер, заиста, осваја читаоца својим живим приповедањем, јасним изражавањем и пажљивим приказом карактера људи из древних времена. Његова поезија је увек свежа и пуна живота. Иако је прошло више од 2500 година откако се зна да постоје *Хомерови епови*, теже је пронаћи неко песничко дело које би се по вредности могло упоредити с њима. Његове су песме узор епске поезије, па и није чудно да су и својим обликом и начином композиције постале узор епској поезији каснијих векова. Хомер је утицао, не само на хеленску књижевност и ликовну уметност, већ на дух и мишљење свег хеленског света. Песник постаје учитељ и васпитач младих Хелена, који дуго на његовим делима уче свој језик и историју.

Шта је заправо хомерско питање?

Хомерским питањем назива се, практично, све што је у некој вези са Хомером. Које је епове испевао, или који су му само приписани? Где и кад је живео, па и

то да ли је уопште постојао? Да ли су епови *Илијада* и *Одисеја* дело једног или више песника? Да ли су ти *епови* настали од више појединачних песама, или су испевани као целовити *епови*? Да ли оба *епа* потичу од Хомера? Да ли су *епови* настали одмах у писаној форми или су накнадно записани као део једне усмене традиције? На ком су језику или дијалекту ови *епови* испевани? Ко *епове* први доноси у Атину? Који су делови *епова* допевани, а који мало измењени? Тако се у решавању оваквих *хомерских заврзлама* дошло коначно и до дефинисања појма *хомерско питање*. Иако постоје већ бројни одговори на сва ова питања и поред тога постоји још, не мало, простора за њихово изучавање. *Хомерско питање* је најчешће назив за сва питања и критике везане за Хомера и његову поезију. Овај назив је у широј употреби у новом веку, али практично, постоји још од античког времена и првих помена Хомера. Први га је употребио један антички аутор, а то је Порфирије Тирски (Πορφύριος; 233-309) новоплатонски философ позне антике пореклом из феничког града Тира. Његово дело носило је назив *Хомерска (Хомерова) питања*, па му тако и припада кумовска част тог именовања. Значајно се разликује *хомерско питање* у модерно доба, од онога што можемо под њега подвести у античком времену. У антици се расправљало о питањима везаним за самог Хомера, док се све о његовој поезији, претежно, сводило на моралне поуке. Важна питања су била *кад и где је живео*, дабоме, повезана са дилемом *кад је био Тројански рат*, па чак и једно не баш потпуно *хомерско питање*. Жестока расправа се водила, стотинама година, о томе *ко је био старији Хомер или Хесиод*. Тако се и ова античка дилема може подвести и под *хомерско питање*, иако нема директне везе са *Хомеровом поезијом*. Често се расправљало и о томе *ко је донео Хомерове епове у Атину*, да ли спартански законодавац Ликург или Писистратов син Хипарх? Највише се, али и најдуже, вероватно расправљало о томе *где је Хомер живео*. У почетку су се 7 јонских градова надметали, или боље да кажемо отимали, да понесу титулу Хомерове постојбине, али се тај број временом повећавао и порастао на преко 20 градова или области. Зато не би било згорег видети шта, о овој теми, кажу стари писци, што ћемо дати у виду хронолошког прегледа.

Један свеобухватан поглед на ову тему даје Здеслав Дукат (1940-2012), у својој књизи под називом *Хомерско питање*. Већ на почетку књиге (7) Дукат наводи неке занимљиве податке. Позивајући се на *Аленов попис* (T. W. Allen, *Homeri Ilias, I, Prolegomena*, Oxford 1931; 11-55), он даје неке податке о сачуваних 188 рукописа пуног текста или само мањих делова *Илијаде*, од којих 7 садржи и *Одисеју*. Према истом аутору, за *Одисеју* постоји сачуваних 76 рукописа, који укључују и 7 поменутих. Најстарији рукописи *Илијаде* потичу још из 5. века, а *Одисеје* нема старије од 10. века. Додуше, кажу да се у Лондону још чува један рукопис *Илијаде* који је 4 века старији од овде наведеног али није и комплетан. Исто тако је пре неколико година (2018) у Олимпији на Пелопонесу пронађен натпис са 13 стихова из *Одисеје* уклесаних у камену, за које се мисли да су из 3. века старе ере и да су тако најстарији запис овог *Хомеровог епа*, а најмлађи рукописи оба *епа* потичу из 18. века. У односу на остала позната дела античке књижевности, од којих су нека сачувана у једном примерку, ово и јесте веома велики број. Историчар Фађа Миливојевић, у једном свом предавању на тему Хомерове *Илијаде* и *Тројанског рата*, наводи импресивне бројке рукописа оба

Хомерова *епа* и то 1757 рукописа *Илијаде* и 574 *Одисеје*. За разлику од Дуката, он не каже одакле му ови подаци који су вишеструко већи од оних које нам је пренео Дукат. Али, ма ко овде био ближе истини једино је важно истаћи број *Хомерових дела*, чији су рукописи вишеструко премашили друга античка дела.
Дакако, оволики број говори и сам за себе о важности *Хомерових епова* све од средњег века па до данашњих дана. За стари век бројке су још упечатљивије. Здеслав Дукат наводи (7), позивајући се на каталог Роџера Пака (Roger Pack, *The Greek and Latin Literary Texts from Graeco-Roman Egypt*, Ann Arbor; 1967), статистику по којој се од свих 3.026 папируса, пронађених негде у египатском песку, њих 680 односи једино на Хомера. На овим папирусима је и целокупно људско знање тог времена, а то су текстови из права, математике, природних наука, медицине и других наука. То износи процентуално 22,47 % од укупног броја, незнатно мање од једне четвртине, што је свакако више него импресивна бројка. Међу папирусима постоји и доста старијих, њих 20 је старије од 2. века старе ере, док су остали млађи, али, ипак, старији од свих пронађених преписа *Хомерових епова*.
Од античких времена до данас, Хомера највише и критикују због *Борбе богова*, дела *Илијаде* који, готово сигурно, од њега и не потиче. Поменути део је већим делом допеван од некаквог слабијег песника, што одговорно тврди и академик Томислав (Томо) Маретић (1854-1938). Маретић је до оваквог закључка дошао анализирајући језик и стил оригинала, па је тако он, са великом поузданошћу, одредио који су стихови били додати. До истог закључка, а само на другачији начин, дошао је и аутор ове књиге. Разлика је само што је Маретић био нешто прецизнији, оставивши неколико стихова из тог певања које је аутор избацио. Управо због ових стихова је Платон (Πλάτων; 427-347) и искључио *честитог Хомера* из своје *идеалне државе*. Иако критикован од Платона, Хомер је био изузетно цењен од Аристотела (Αριστοτέλης; 384-322). Верује се да је свој став према песнику Хомеру пренео и свом ученику цару Александру (356-323), који је, наводно, један Аристотелов препис *Илијаде* увек носио са собом. Хомера су у старом веку највише критиковали философи Антистен (Ἀντισθένης; 445–360) и Епикур (Ἐπίκυρος; 341–270), а није био поштеђен критика нити од познатог комедиографа Аристофана (Ἀριστοφάνης; 445-385). Најстарији знани Хомеров критичар је познати хеленски песник и философ Ксенофан из града Колофона (Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος; 565-473). Сам угледни рапсод, био је истовремено и један од најжешћих Хомерових критичара античког доба. У почетку је ватрени обожавалац, који се временом претворио у врло жестоког противника Хомера и његове поезије. Због оваквог става понео је епитет *Газитељ Хомера*. Највећи мрзитељ Хомера и његов најљући непријатељ јесте Зоило (Ζωΐλος; 400-320) из Амфиполиса, који је назван *Бич Хомеров* (*Ὁμηρομάστιξ*). Но, овде нас превише не занимају похвале и критике Хомера, него само шта се то и када дешавало са његовим *еповима* и са самим Хомером. Зато да видимо и то.

Историјско-литерарно хомерско питање у старом веку

Где је рођен, где је живео и где је сахрањен Хомер?

Мада су се у антици многи градови борили да задобију ласкаву титулу коју им

је доносио статус Хомерове постојбине, ипак је превладавало мишљење да је песник рођен негде у Јонији. Ту се подразумевао запад Мале Азије, а највише таквих места, са потребним описом, даје Страбон из Амасеје (Στράβων; (-64)–(+24)), антички философ, историчар али и географ, у свом делу *Географија*:
(10.5.1) *Близу су Анафе и Теразија. Стотину стадија удаљено од потоњег је мало острво Иос, где је, према неким писцима, сахрањен песник Хомер.*
(10.4.19) *Ликург, је према неким писцима, након што је упознао Хомера, који је живео на Хиосу, отпловио назад у своју домовину.*
(13.3.6) *Највећи и најбољи од еолских градова је Кима; ... Ипак, није утврђено да је Хомер био из Киме, јер многи други полажу право на њега.*
(14.1.18) *Креофил, такође Самијац, који је, како кажу, једном забавио Хомера и од њега је добио на поклон песму под називом Освајање Оихалије.*
(14.1.28) *Завичајни Колофоњани..... А неки кажу да је Хомер био одатле...*
(14.1.35) *Хијани такође својатају Хомера, износећи тврдњу да су људи звани Хомериди потомци Хомерове породице; што спомиње Пиндар.*
(14.1.37) *Настављајући долазимо до другог залива, у којем је стара Смирна, двадесет стадија удаљена од садашње Смирне. Ту је и библиотека; Хомерејум, четвороугаони трем који садржи храм и дрвену Хомерову статуу. Смирњани такође полажу посебно право на песника и заиста се њихов бронзани новчић зове Хомерејум.*
Страбон нас обавештава о неколико места која су узимала за себе ексклузивно право на Хомера. То су острво Хиос, где помиње потомке Хомерове породице, Хомериде. Следеће острво је Самос (Сам), такође у Икарском мору, а недалеко од Хиоса (Хија). Ту је, по некима живео Креофил, за којег једни сматрају да је био Хомеров учитељ. Други опет сматрају да то није био Креофил већ *Аристеј Проконезијац*. Такво гледиште заступају они антички аутори, који су сматрали да је Креофил био са Хиоса. Иако Креофила (Κρεώφυλος ὁ Σάμιος) знамо само као Креофила са Самоса, *Суда*, из 10. века, позната енциклопедија, га и наводи као (ka.2376) епичара са Хиоса или Самоса. Креофила, сем Страбона, помиње још неколико античких аутора. Неки га описују и као Хомеровог савременика, али нема ни назнаке кад је живео. Мада неке процене и постоје, али процена је једно, а стварност, ипак, нешто сасвим друго. Процене не доприносе и решењу једног од *хомерских питања* античког света, оног *кад је живео Хомер*. Поред Хиоса и Самоса, Страбон наводи још и античке градове Смирну, Колофон и Киму као претенденте за Хомерову постојбину, а као вечно почивалиште овог бесмртника он наводи острво Иос, једно од Киклада на Егејском мору.
Скоро да нема античког аутора који се није изјаснио где је Хомер живео, где је сахрањен, па чак и кад је живео. Иако ово последње нешто ређе. Даћемо зато и неколико примера:
Публије Овидије Назон (Publius Ovidius Naso; (-43)-(+17)), један од оне тројице најпознатијих песника златног доба римске књижевности у свом делу *Тристиа* (*Писма из изгнанства*) помиње Хомера као Меонца (Лићанина):
(1.1.1) *Хомера Меонца*;
(1.6.1) *Хомеру, меонском барду*;
(4.10.1) *Меониц Хомер ни сам није оставио богатство.*
Гај Плиније Секунд Старији, познатији нам као Плиније Старији (Gaius Plinius

Secundus Maior; 23–79), римски писац и природњак, најпознатији по свом делу имена *Природњачка историја* или *Природна историја* или *Познавање природе* (*Naturalis historia*), у великој мери се ослања баш на Хомера. Он помиње гроб песника Хомера на острву Иосу, као и Страбон:

(4.23.2) *Постоји острво Скир и острво Иос, које заслужује свако поштовање за тамошњу Хомерову гробницу.*

Лукије Местрије Плутарх из Херонеје (Λούκιος Μέστριος Πλούταρχος; 46-127), у свом опусу *Животописи* и делу *Серториусов животопис* каже:

(1.3) *Иос и Смирна, у једном од којих се каже да је рођен песник Хомер, а у другом да је умро.*

Паусанија (Παυσανίας; 2. век), путописац и географ пореклом из Мале Азије, у свом капиталном делу *Опис Хеладе* (*Ἑλλάδος περιήγησις*) наводи:

(7.5.12) *Смирњани имају реку Мелес са дивном водом, а на њеним изворима је пећина, где кажу да је Хомер испевао своје песме.*

(10.24.2) *Тако су ови људи написали оно што сам рекао, а можете видети бронзану статуу Хомера на плочи и прочитати пророчанство за које кажу да га је Хомер примио: „Тражи отаџбину, али отаџбину немаш никакву, већ само мајчину домовину. Острво Иос је домовина твоје мајке, које ће те примити кад умреш, али буди опрезан пред загонетком мале деце“. Становници Иоса указују на Хомерову гробницу на острву, а другим делом и на Климену, која је, кажу, била Хомерова мајка.*

(10.24.3) *Али Кипрани, који такође за Хомера тврде да је њихов, кажу да је Темисто, једна од њихових домородкиња, била Хомерова мајка и да је Еукле прорекао рођење Хомера у следећим стиховима: „А онда на мору од Кипра биће моћни певач, кога ће Темисто, лепа госпођа, носити на пољима, човека познатог, далеко од своје богате Саламине. Напуштајући Кипар, одбачен и окупан таласима, први и једини песник који је опевао јаде простране Хеладе, заувек ће бити вечан и бесмртан“.*

Кажу да је Хомер умро на острву Иосу где га је донела олуја када је, са родног Хиоса, путовао у Атину, на позив Атињана. Ту је на обали наишао на групицу деце која су му дала једну загонетку. Хомер је, наводно, умро покушавајући да је реши. Загонетка: *Што смо уловили, бацили смо, што нисмо уловили, то смо задржали*. Одговор је био *вашке*, што Хомер, кажу, није разрешио, па је, љут и на своју старост и умну и физичку немоћ, на тој обали и умро. То је загонетка мале деце коју помиње Паусанија, а све се дешава на Иосу, за који каже и да је домовина његове мајке која се звала Климена. Кипрани, који својатају Хомера, имају легенду да му је мајка била Темисто из кипарске Саламине. И Паусанија зна за пећину код Смирне у којој је песник Хомер испевао своје песме. Пошто је и сам био из Јоније у Малој Азији, са легендом о тој пећини је вероватно био добро упознат. Није искључено ни да ју је лично посетио.

О Хомеровом родном граду изјашњава се и Паусанијев савременик Аул Гелије (Aullus Gelius; 2. век), римски граматичар и писац у свом најпознатијем делу *Атичке ноћи* (*Noctes Atticae*):

(3.11) *Такође, у вези са Хомеровим родним градом постоји велико разилажење у мишљењима. Неки кажу да је био из Колофона, неки из Смирне; други тврде да је био Атињанин, трећи Египћанин; а Аристотел каже да је био са острва*

Иос.
Гелије посебно истиче Аристотела дајући му на значају и уважавајући његово мишљење. Век млађи од Гелија, Гај Јулије Солин (Gaius Julius Solinus; 3. век), латински граматичар, у свом делу *Полихистор* (*Polyhistor*) каже:
(11.17) *Хиос* [Иос?], *надмашује остале јер има Хомерову гробницу*.
(40.16) *Смирна је посебно позната као домовина песника Хомера*.
И Атенеј (Ἀθηναῖος; 2-3 век) из Наукратиса у Египту, хеленски граматичар али и антиквар, у својој пребогатој збирци *Учењаци на гозби (Δειπνοσοφισταί)* каже:
(4.157) *Слично ономе што је ваш предак Мелеагер из Гадаре, у делу под називом Грацције, рекао за Хомера: будући да је Сиријац по рођењу*.
Атенеј нам, дакле, преноси информацију да је било и таквих који су за Хомера рекли да је Сиријац. Било је таквих који су га сматрали Египћанином, као што је Хелиодор из Емесе (Ἡλιόδωρος; 3-4 век), романописац из Емесе (сада Хомс у Сирији), аутор најопсежнијег хеленског љубавног романа *Етиопске приче о Теагену и Хариклеји* (*Αἰθιοπικὰ τὰ περὶ Θεαγένην καὶ Χαρίκλειαν*), познатијег под скраћеним називом *Етиопика*. Он о Хомеровом пореклу каже следеће:
(3.12.) *Али да кажем истину, он је био наш земљак, Египћанин рођен у Теби са стотину врата, а његов отац је наводно био свештеник, али у стварности бог Хермес, у чијем храму је отац служио*.
Тукидид (Θουκυδίδης; 454-396), хеленски историчар из Халимунта код Фалера и аутор монографије *Историја Пелопонеског рата*, каже:
(3.104) *Ништа по овом питању не може бити јасније од следећих Хомерових стихова, преузетих из химне Аполону: „Мислите тада на мене и одговорите са осмехом, слепи старац са Хиоса стеновитог острва “*.
Тукидид се овде позива на стихове из *Химне Аполону* (са Дела) [*Εἰς Ἀπόλλωνα* (Δήλιον)], за коју се још у антици мислило да припада Хомеру и у којој песник пева о себи. Управо се на основу ових стихова сматрало да је Хомер био слеп, како је најчешће и приказиван, било у литератури или сликама. Замишљан је и као слепи путујући рапсод. Томе је сигурно допринела и тврдња грађана Киме, да песниково име има значење *слепац*, на њиховом дијалекту. Ипак, највећу је тежину имала ова химна коју помиње Тукидид, а у њој стоји:
(165) *Ко мислите девојке, да је најслађи певач који овде долази и коме се највише радујете ? Затим одговорите сви и један глас: Он је слепац који борави на стеновитом Хиосу: његове песме су изнад свих*.
Псеудо-Скилакс (Ψευδοσκύλαξ; 4. век старе ере), хеленски анонимни географ, сматран аутором дела *Перипла* (*Пловидбе*), пише:
(58; 98): *Иос са луком - Хомер је овде сахрањен и Смирна, одакле је Хомер*
Хераклид Лембус (Ηρακλειδης Λεμβος; 2. век старе ере), хеленски историчар и философски писац, у свом спису *О уставима*, наводи и мало познате податке:
(64) *Такође се каже да је Хомер прешао из Тиреније на Кефалонију и Итаку, када се каже да је због болести изгубио вид*.
Једино он даје податак како је Хомер изгубио вид и наводи и да је из Тиреније, где је живео, прешао у некадашње Одисејево краљевство Кефалонију и Итаку.
О Хомеровом завичају изјашњава се и Марко Тулије Цицерон (Marcus Tullius Cicero; 106-43), римски философ, државник, књижевник, правник, политички теоретичар, беседник, као један од најсвестранијих умова античког Рима. Он у

једном од својих чувених *Говора*; *Аулу Лициницу Архаји, песнику* пише:
(8) *Колофоњани кажу да је Хомер био њихов држављанин; Хијани га сматрају за свог; Саламињани исто тврде да полажу право на њега; али људи из Смирне најгласније тврде да је грађанин Смирне, па су му чак подигли и храм у свом граду. Многа друга места такође се међусобно боре за част да буду његово родно место.*
Има наравно још античких писаца који су дали свој суд по овим питањима, али нема потребе да их све цитирамо из разлога што се и њихови наводи односе на већ поменута места.
Ма шта је неко ново рекао, тиме се расправа око порекла песника Хомера све више распламсавала, настављајући се, још вековима, ништа мањом жестином! Углавном смо комплетирали списак свих најважнијих кандидата за Хомерову постојбину а највише присталица у антици су имале претпоставке: Да је Хомер рођен у Смирни, живео на Хиосу, а сахрањен на Иосу. Закључујући то питање *где је живео*, овде можемо прећи на питање *кад је живео Хомер*, али узевши у обзир и обавезног Хесиода.

Кад је живео Хомер и да ли је старији од Хесиода?

Почећемо прво од најстаријег, хеленског историчара Херодота из Халикарнаса (Ἡρόδοτος Ἁλικᾱρνασσεύς, 484-425), који у својој *Историји* пише:
(2.53) *Мислим, наиме, да су Хесиод и Хомер били од мене старији највише четири стотине година и никако више.*
Херодот дакле Хомера и Хесиода сматра савременицима, тако се изјашњава о још једном *хомерском питању* у старом веку, а то је питање ко је од песника старији Хомер или Хесиод?
Тукидид у свом делу *Историја Пелопонеског рата* каже само:
(1.3) *Хомер, који је рођен дуго после Тројанског рата.*
Шта је Тукидиду дуго времена не каже, али је зато прецизнија *Парска хроника* (*Marmor Parium*, *Парски Мрамор*).То је назив за мермерну стелу која се налази острву Паросу, на којој је и хронологија свих догађаја од почетка, (по легенди) владавине атинских владара, од Кекропа 1580. године, до архонта Диогенета 263. старе ере. На њој стоји за Хомера време:
(30.) *Од када се појавио Хомер песник, 643 године, када је Диогнет био атински краљ*. (263+643=906)
Диодор са Сицилије (Διόδωρος Σικελιώτης; Diodorus Siculus; 100-20), у својој *Историјској Библиотеци* каже:
(7.2.1) *Хомер је умро пре повратка Хераклида.*
Марко Витрувије Полио (Marcus Vitruvius Pollio; 1. век старе ере), Римљанин, писац, архитекта и инжењер, аутор славног римског архитектонског трактата *(De architectura, libri decem) Десет књига о архитектури* где је рекао:
(7.0.9) *Али каже се да је краљ одговорио да Хомер, премда мртав пре хиљаду година*... Краљ ту одговара Зоилу који је живео (400-320). (1000+320=1320)
Други Марко, Марко Велеј Патеркул (Marcus Velleius Paterculus; (-19)-(+31)), римски историчар, војник и сенатор, у свом делу *Римска историја*, пише:
(1.3.3) *Не треба се изненадити што Хомер спомиње Коринт, јер Хомер као песник назива овај град и неке јонске колоније именима која су носили у његово*

време, иако су основани дуго после заузимања Троје.
Из топонима које користи Хомер је могуће извући неке закључке о времену у ком је живео и ту је Патеркул у праву, који даље каже:
(1.5.1) *Тада се бриљантни Хомеров геније навалио на свет, највећи неуспоредив, који захваљујући величини свог дела и сјају своје поезије заслужује име песник. Хомер је живео у периоду удаљенијем него што неки људи мисле од Тројанског рата о коме је писао; јер је певао тек пре око деветсто педесет година, а од његовог рођења прошло је мање од хиљаду.*
Патеркул овим текстом смешта Хомера негде око средине 10. века старе ере, док песника Хесиода сматра 120 година млађим. Ево где то каже:
(1.7.1) *Овом периоду припадао је Хесиод, одвојен од Хомеровог доба за око сто двадесет година.*
Паусанија по том истом питању наводи:
(9.30.3) *Што се тиче доба Хесиода и Хомера, спроводио сам врло пажљива истраживања овог питања, али не волим да пишем на ту тему, јер знам свадљиву природу, посебно оних, који чине модерну школу епске критике.*
(10.24.3) *Ове ствари сам чуо и прочитао у приповестима, али не изражавам приватно мишљење ни о старости ни о времену Хомера.*
Из његових речи можемо наслутити колико је морала бити жестока расправа, у старом веку, о томе *да ли је био старији Хомер или Хесиод*.
Аул Гелије, у већ поменутом делу *Атичке ноћи*, на ову тему каже:
(3.11) *Што се тиче старости Хомера и Хесиода, мишљења се разликују. Неки, међу којима су Филохор и Ксенофан, написали су да је Хомер био старији од Хесиода; други да је млађи, међу њима Луција Ација песник и Ефор историчар.*
Филострат са Лемноса (Φιλοστρατος ο Λημνιος; 190-230), у његовој надалеко познатој *Херојци* саопштава:
(727; 728) *Песник Хомер је постојао и певао је двадесет и четири године после Тројанског рата, како неки кажу; али други кажу сто двадесет и седам година касније, када су колонизовали Јонију до времена Хомера и Хесиода, када су обојица певали на Халкиди. Хомер је кренуо у Хеладу након Тројанског рата, када још није прошло довољно времена да сећања на догађаје у Троји избледе. Кажу да је Хомер једном отпловио до Итаке јер је чуо да је Одисејев дух тамо битисао и кажу да га је Хомер дозвао из мртвих. Када је Одисеј изашао, Хомер га је почео испитивати о догађајима у Илиону, али Одисеј је непрестано говорио да, иако их је све знао и памтио, неће рећи ништа од ствари које је знао, осим ако од Хомера не добије за награду песме хвале у његовој поезији за његову мудрост и храброст. Након што се Хомер сложио с тим и рекао да ће у својој поезији учинити све што може да га узвиси, Одисеј је све испричао истинито и баш онако како се и догодило. Ово је био разговор између Одисеја и Хомера и на тај начин Хомер је сазнао истину, али је многе ствари изменио ради сврсисходности своје приче.*
У овој Филостратовој причи могло би бити и неко зрнце истине, то да Хомер посећује Итаку где се упознаје са легендама о Одисеју. Можда су легенде биле и облику епских песама које је Хомер сазнао на Итаци? То да је дозвао Одисеја из Хада, практично значи да је Хомер дошао на Итаку после Одисејеве смрти.
Гај Јулије Солин, поменут у теми о Хомеровој постојбини у свом *Полихистору*

на истом месту наставља:
(40.16) *Смирна је посебно позната као домовина песника Хомера, који је умро 272. године након пада Троје, када је Агрипа Силвије, син Тиберина, био краљ у Албе, 160. године пре оснивања града.*
(40.17): *138 година узима се између Хомера и Хесиода, који је умро на почетку Прве Олимпијаде.*
Кад ово претворимо у бројке то износи: 753+160=913, година Хомерове смрти; 913+272=1185, крај *Тројанског рата*; 776+138=914, Хомер-Хесиод.
О времену Хомеровог живота, Диоген Лаертије (Διογένης ὁ Λαέρτιος, 180-240), историчар философије и биограф познатих хеленских философа, у свом делу *Животи угледних философа* (*Животи и учења оних који су се одликовали у философији*), коментаришући један натпис пише:
(1.90) *Натпис не може бити код Хомера, јер је живео, кажу, много пре Миде.*
(2.46) *Хомера је за живота напао Сиагрус, и после његове смрти Ксенофан из Колофона.*
Кад бисмо знали кад је живео Сиагрус, знали бисмо и кад је живео Хомер, али нажалост то историји није познато. Међутим, Ксенофана из Колофона смо већ помињали као Хомеровог жестоког критичара, који је због тога и понео епитет *Газитељ Хомера*. За њега се зна да је рођен 565. старе ере, а то значи и да је Хомер морао бити најмање један век старији!
Јевсевије (Euzebije) из града Цезареје (Εὐσέβιος; 275-339), нама познатији и као Јевсевије Памфил (Eusebius Pamphili), написао је и дело *Јеванђеоска припрема* (*Εὐαγγελικὴ προπαρασκευή*), где, позивајући се на Татијана, говори:
(10.11.1) *Јер у вези са Хомеровом поезијом, његовим пореклом и временом у којем је певао, истраживања су спровели многи древни писци, као што су Тегенес из Регија који је живео у време Камбиза, Стесимброт са Тасоса и Антимах из Колофона, Херодот из Халикарнаса и Дионисије из Олинта: а за њима Ефор из Киме и Филохор из Атине, па Мегаклеид и Камелеон перипатетичари: онда граматичари, Зенодот, Аристофан, Калимах, Гајбес, Ератостен, Аристотар. Већина њих каже да је певао пре повратка Хераклида, осамдесет година после Тројанског рата; али Ератостен каже, после стоте године од заузимања Троје; док Аристарх каже, у време јонске сеобе, а то је сто четрдесет година после Тројанског рата; а Филохор каже, четрдесет година после јонске сеобе, за Архипе архонта у Атини, сто осамдесет година после Тројанског рата; Аполодор каже, сто година после јонске сеобе, што би било двеста четрдесет година после Тројанског рата: али неки су говорили да је живео пре Олимпијаде, то је четири стотине година након заузимања Илијума; док су други рекли да је Хомер био савременик Архилоха који је певао око двадесет и треће Олимпијаде, у време Гиговог краљевања Лидијом, пет стотина година после Тројанског рата.*
(10.11.2) *Додуше, Хомер не само да није био касније од Тројанског рата, него је требало претпоставити да је живео баш у време рата, па чак и да је учествовао у експедицији са Агамемноном.*
Сијасет година које наводи Памфил али су све дате у односу на *Тројански рат*, који такође не знамо кад је био и да ли га је уопште било. Тако да слаба вајда!
Дион Хризостом (Δίων Χρυσόστομος; Dio Chrystostom; 40-120), познатији као

Дион из Прусе или Дион Кокцејан (Dio Cocceianus), грчки оратор, философ, писац и историчар. Познат је и као један у најугледнијих интелектуалаца свог времена. Од његових дела сачувано је и 80 говора, неколико писама, шаљиви есеј о коси и разни фрагменти. Његов надимак *Хризостом* значи *Златоусти*. Он у својим *Говорима* наводи:

(2.11) *Па ипак, упркос оваквим редовима, рекао је Филип, Хомера је победио Хесиод у такмичењу. Или нисте чули за натпис који је исписан на троношцу који стоји на планини Хеликон? „Хесиод је овај дар понудио Музама на планини Хеликон. Када је на Халкиди песмом победио Хомера, боголиког.“*

И он наводи да су Хомер и Хесиод били савременици, а на основу оне познате легенде о натпевавању између два песника у Халкиди. Тако да се први помен Хомера приписује хеленском песнику Хесиоду, који спомиње догађај у граду Халкиди, где је победио Хомера у песничком умећу и тада добијену награду, у виду месинганог троношца, завештао Музама. Међутим, ова прича потиче тек из 2. века нове ере, због чега је већ и испољена сумња у њену аутентичност. По свему судећи, претходни Хризостомов навод је и прво помињање ове легенде. Иако кажу да је била позната већ од 6. века старе ере, пре Хризостома је нико не помиње. Ако је заиста постојала од раније, онда је сасвим могуће да је била позната и Херодоту, који мисли да су Хомер и Хесиод били савременици. Али Хесиод помиње Хомера и у својој изгубљеној песми, сачуваној у фрагментима. Ту он каже како је заједно са песником Хомером певао на острву Делу у славу бога Аполона. Овај фрагмент, за који се мисли да је Хесиодов гласи:

Први пут тада на Делу ја и Хомер певачи
Певасмо, у новом певању заједно сашивши песму,
Феба златнијем с мачем Аполона, Лета ког роди

Ни за овај фрагмент песме не можемо бити сигурни да потиче баш од Хесиода, па је зато под озбиљном сумњом. Још већу сумњу изазива што Хесиод помиње да су певали на острву Делу, које није нимало близу копна. Ово је битно и зато што је познато да се Хесиод плашио пловидбе морем, па зато није пловио. Ако би се и могло поверовати да је прешао мореуз до Халкиде на Еубеји, никако не изгледа вероватно да би пловио чак до острва Дела у Егејском мору. На острву су, према легенди, рођени Аполон и Артемида. Ако би и у овај наводни помен од Хесиода могли сумњати, са знатно већом поузданошћу можемо тврдити да Хомера помињу Ксенофан из Колофона, о коме смо рекли оно најважније, али и два славна хеленска лирска песника. Један је и Симонид са Кеја (Σιμωνίδης ὁ Κεῖος; 556-468), који каже (податак од Здеслава Дуката):

... који копљем све
победи младиће бацивши вировитог
преко Анаурона из гвожђем богатог Јолка;
тако наиме пева народу Хомер и Стесихор

Симонид овде помиње његовог старијег колегу, лирског песника Стесихора (Στησίχορος; 640-555) из Химере на Сицилији. Он у својој *Палинодији* износи причу по којој Хелена није отишла са Парисом у Троју, него је свога Менелаја чекала у Египту. Зато критикује Хомера што је *у Троји приказао Хелену, а не њезину приказу*. Од њега су то преузели философ Горгија (Γοργίας; 483-376), али и трагичар Еурипид (Ευριπίδης; 485-406). Оба су имала дела под називом

Хелена, први у виду похвалне беседе, а други у форми трагедије (З.Дукат,11). Ову причу о Хелени у Египту испричао нам је и историчар Херодот, у својој *Историји* (2.112-2.120), који каже да је истину о Хелени и Парису и лично чуо од свештеника храма *Афродите Странкиње*. Из тога можемо закључити да се Херодот није упознао са Стесихоровом причом, али јесте чињеница да се за ту причу знало у старој Хелади барем два века пре Херодота. Ако су Херодоту то потврдили Египћани, као што сам каже, онда је знатно вероватније да у њој може бити и нешто истине.

Од посредних помињања Хомера можемо издвојити два. Прво се односило на елегичара Архилоха са Пароса (Пара) (Ἀρχίλοχος; 680-645), за којег Евстатије Солунски, познат и као Еустатије, коментаришући Аристотела, каже да је он Хомеру приписивао шаљиву песму *Маргит* или у преводу *Будала*. Али поред овога, постоји једно сведочење које потиче од Паусанија. Он каже да је песник Калин из Ефеса (7. век старе ере) приписивао песнику Хомеру још изгубљени еп *Тебаиду*. Ни тај спис, у којем елегичар Калин говори о Хомеру, није сачуван па ово сазнајемо тек посредно. Ево Паусанијевих речи:

(9.9.5) *Неки од Тебанаца побегли су са Лаодамом одмах након пораза; они који су остали иза били су опкољени и одведени. О овом рату је такође написана епска песма названа „Тебаида“. Ову песму помиње Калин, који каже да је њен аутор Хомер, а многи добри ауторитети се слажу с његовим судом. Изузев „Илијаде“ и „Одисеје“, ја оцењујем „Тебаиду“ више од било које друге песме. Толико о рату који су Аргивци водили против Тебанаца због Едипових синова.*

Осим овде наведених, остала помињања Хомера у античко доба нису значајна за овај рад, а како их има подоста нема потребе да све наводимо. Ова поменута су била само у сврху датирања Хомеровог живота, јер ако је истина да Хомера помињу Архилох и Калин, онда није могао бити млађи од њих. Ништа нам не говори ни ако је био савременик Хесиода, не знамо кад је Хесиод живео. Зато наставимо са античким датирањима Хомеровог живота.

Највећи број датирања наводи Свети Јероним Стридонски (Εὐσέβιος Σωφρόνιος Ἱερόνυμος; Eusebius Sophronius Hieronymus, 331-420). Он у свом делу *Хронике,* где је број иза слова у загради година описаног догађаја, пише:

(B1160) *Одређени људи кажу да је Хомер живео у то време.*

(B1100) *Према мишљењу неких, сматра се да је Хомер био у ово доба.*

(B1036) *Јонска емиграција, у којој неки пишу да је Хомер учествовао.*

(B1016) *Неки кажу да су Хомер и Хесиод живели у ово доба.*

(B913) *Кад Агрипа влада међу Латинима, песник Хомер је важан у Хелади.*

Време Хомеровог живота, овде дато, слаже се са неким наведеним ауторима. А ево шта о томе каже енциклопедија *Суда*, коју смо оставили за крај:

(omi.251) *Ομηρος: Његово право име било је Мелесигенес, будући да га је мајка родила поред реке Мелес, према његовом родослову датом у Смирни. А живео је 57 година пре установе Прве Олимпијаде; али Порфирије у својој Историји философије каже пре 132 године. Ово је установљено 407 година након заузимања Троје. Неки бележе да је Хомер рођен само 160 година након заузимања Троје; али горе поменути Порфирије каже 275 година после. На Хиосу се оженио Аресифоном, ћерком Гностора из Киме, и имао два сина и ћерку, која је била удата за Стасина Кипарског. Синови су били Ерифон и Теолај. Умро је*

у поодмаклој старости и сахрањен је на Иосу.
Из претходно изнетих чињеница видимо да се време живота Хомера процењује од 1320. године, преко времена *Тројанског рата*, па све до времена Архилоха. Као је Архилох умро око 645. старе ере, онда је то заиста подугачко временско раздобље. По поменима Хомера би се рекло да су га вероватно и Архилох и Калина могли и лично познавати али је морао бити њихов старији савременик! Известан број ових датирања је, како се да уочити, везан за питање *кад је био Тројански рат*, што већ припада историји али ми очито морамо третирати и то као *хомерско питање*. Зато би требало ово обрадити као посебну тему, као што ћемо и урадити кад дође на ред.

О Хомеровом ауторству епова у антици

У античко време био је само један случај оспоравања Хомеровог ауторства оба *епа* који му се приписују, али му је чешће приписивано и оно што није његово. Први од античких писаца који изричито истиче Хомерово ауторство оба *епа* је, ко други него, Херодот. У 2. књизи, (2.116), своје *Историје* он наводи још неке стихове из *Илијаде* и *Одисеје* за које тврди да су Хомерови, као што у 4. књизи (4.29), наводећи стихове из *Одисеје* за које опет каже да су Хомерови. Помиње Хомера и Хесиода у (2.53), поново Хомера у (4.32) кад говори о *Епигонима* уз питање да ли је ову песму испевао Хомер. Помиње *Хомерове песме* (5.67), као и *Хомерове речи* у (7.161). У античко доба, никоме није било ни на крај памети да Хомеру оспори ауторство над *оба епа*, иако постоји и један изузетак. Још у 2. веку старе ере, у Александрији се појављује једна струја која је предвођена Хелаником и Ксеноном са ставом, утемељеним на стилском критеријуму, а по коме Хомер није испевао неке делове *Илијаде*, као ни *Одисеју* у целини. Ово је јединствен такав случај у старом веку и ова њихова теза није имала превелики број присталица. Ипак, Аристарх са Самотраке (Ἀρίσταρχος; 220-143) је на ово одговорио написавши трактат са називом *Против Ксенонове бесмислице*, како каже З. Дукат (27). Тиме је дао до знања шта мисли о датој тврдњи. Ово се није знало све до новог века. Наиме, рукописи *Хомерових епова*, из чијих схолија и сазнајемо за тезу Хеланика и Ксенона, као и нове податке о неким издањима Аристарха и других античких писаца, пронађени су негде у Венецији тек 1779. године. Ти рукописи *Venetus Marcianus 454* и *Venetus Marcianus 453*, данас су познати као *Codex Venetus A* и *Codex Venetus B*. Данас се чувају у библиотеци *Светог Марка* у Венецији. *Codex Venetus A* је најстарији пронађени целовити текст *Илијаде*, различит од свих до тад познатих издања. Овај рукопис, који је бацио ново светло на *хомерско питање*, након којег је било неопходно и ново издање *Илијаде*, објавио је 1788. године, заједно са схолијама, J. B .G. d' Ansse de Villoison (J. A. Davison, *The Homeric Question*, 259).

Редакције Хомерових епова у антици

Упознавање са редакцијама *Хомерових епова* у античком периоду, неопходно је ради бољег разумевања даљег излагања. Не само у смислу продужене руке *хомерског питања*, него је везано и са неким противречностима у *Хомеровим еповима*, којима не можемо сазнати стварно порекло без познавања поменутих редакција. Тиме себи олакшавамо и да дођемо до што тачнијег закључка да ли

нечему из *епова* можемо поклонити поверење, што је за ово истраживање од изузетно великог значаја.

Прва редакција *епова* је наводно рађена у Атини за време владавине атинског тиранина Писистрата, познате као *Писистратова тиранида*. Неки тумаче да је до редакције дошло за време прве од њих (561/0-546/5), док се други залажу за последњу која је трајала све до Писистратове смрти (527). Они који се залажу да је редакција *епова* била у време прве од *Писистратових тиранида* наводе чак и 556. годину старе ере, кад је Писистрат, наводно, наредио да се оба *епа* преведу на јонски дијалект којим се тада говорило у Атини. Неки наводе да се ово десило четири године раније, а остало је све идентично. Било је оних који тврде да је Писистрат наредио некој комисији од 4 члана да се *Хомерови епови* преведу на јонски дијалект којим се тада говорило у Атини, али нигде не пише са ког језика. То је отворило простор многим спекулацијама, па су се појавиле бројне хипотезе да је Хомер певао на овом или оном језику. Међутим, нико од оних који се служе овом хипотезом, као чињеницом, нигде не помињу код ког су античког аутора нашли овај податак, па већ самим тим делују сумњиво. Уз сав уложени труд, ни аутору ове књиге није успело да то пронађе, зато што, по свој прилици, нигде ни не пише. Вероватно је у питању само једна легенда која је дошла до наших дана, али колико је писцу ових редова познато и та легенда говори само да је постојала некаква комисија која је радила на *еповима* али не знамо баш шта. То да су преведени је поново случај да је неко, у новије време, мало *досолио*. Односно, изнео је ово као хипотезу, којом су и други оперисали као чињеницом. Ово, на жалост, није тако ретка појава и зна бити присутна чак и код еминентних научника.

Но, пре него што пређемо на редакције *Хомерових епова*, потребно је видети како су се појавили у континенталној Хелади. Управо то је и било једно од *хомерских питања* античке Хеладе. Сматрало се да су *Хомерови епови* испевани негде у јонским колонијама Мале Азије. Вероватно због јонског дијалекта на којем су записани, али и претпостављене постојбине песника. Ко их је и кад донео у Атину не зна се поуздано, па се тако на ово питање, у античком свету, нуде и два различита одговора (З. Дукат, 25). Према једном од њих, *епове* је, са једног од својих путовања, донео спартански законодавац Ликург (9. век старе ере). Антички географ Страбон о томе пише:

(10.4.19) *и након боравка у Египту где се, између осталог, упознао са учењима њихових институција, према неким писцима, он је, упознавши Хомера који је живео на Хиосу, отпловио натраг у своју отаџбину ...*

Узимајући овај Страбонов навод, многи преносе да је Ликург био тај који је направио преписе *Хомерових епова*, поневши их кући у Спарту. Ни Дукат није по том питању никакав изузетак (25), међутим Страбон, као што видимо, то нигде не каже, али има и Страбонов навод у коме помиње Хомеровог учитеља:

(14.1.18.) *Креофил, такође Самијац, који је, како кажу, једном забавио Хомера и од њега је добио на поклон песму под називом Освајање Оихалије. Али Калимах јасно указује супротно, што значи да је Креофил написао песму, али да је она приписана Хомеру због приче о гостопримству које му је указано. Неки сматрају Креофила за Хомеровог учитеља, док други кажу да то није био Креофил, већ Аристеј Проконезијац.*

Острво Самос (Сам), у Икарском мору недалеко од Хиоса (Хија), где неки кажу да је живео *Креофил*, за којег једни сматрају да је био Хомеров учитељ. Други опет сматрају да није *Креофил* већ *Аристеј Проконезијац*, Диодор каже у Историјској библиотеци да се Хомеров учитељ звао Пронапид, али то нисмо цитирали јер нам ништа не говори. Ни за једног од поменутих не знамо када је живео, па нам тако није од помоћи да одредимо време Хомеровог живота. На тој истој страни, Здеслав Дукат каже да слично наводи и Местрије Плутарх из Херонеје, у свом делу *Ликургов животопис*, док ови подаци вероватно потичу од Хераклида Понтика (Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός; 387-312). То је потпуно тачно, а за нешто више детаља ево шта Плутарх стварно каже:

(4.3) *Ликург је са Крита отпловио у Азију, са жељом, како нам је било речено, да је упореди са критском цивилизацијом.*

(4.4) *И ту се, како се чини, први пут упознао са Хомеровим песмама, које су сачуване међу Креофиловим потомством; и када је видео све политичке и моралне поуке садржане у њима, он их је нестрпљиво преписивао и састављао како би их понео кући са собом. Јер ови епови су већ имали извесну, слабију, репутацију међу Хеленима, а неколицина њих је чак поседовала извесне делове, пошто су ове песме случајно преношене ту и тамо; али Ликург је био први који их је заиста учинио познатим.*

Пише да се Ликург први пут упознао са *Хомеровим песмама*, сачуваним међу потомцима Креофила (Креофилуса), па је потом, *схвативши њихову вредност, направио копије и саставио их како би их понео са собом*. Понека песма је већ била позната Хеленима, али Плутарх овде наводи да је баш Ликург тај који их је први објавио (4.4). Међутим, Плутарх каже да је Ликург отпловио у Азију са Крита, да би упоредио цивилизације Крита и Јоније (4.3). Ово се нешто мало разликује од Ефоровог податка, који даје сасвим другачију руту: Спарта, Крит, Египат, Хиос, Спарта, као што се може наћи код Страбона. Плутарх нигде не каже ни да је Ликург посетио Хиос, као што не помиње да је упознао Хомера. Знамо само да је отпловио негде у Јонију, не каже где, али то не искључује ни Хиос. Постоје мишљења да је Креофил живео баш на Хиосу, па ако је то тачно онда испада да је се Ликург могао срести тамо са *еповима*. Међутим, не зна се тачно где је Креофил стварно живео. Сем Хиоса, у игри је и Самос, па су тако *епови* могли бити и одавде донети у Спарту. Наравно, ако је уопште тачно да их је баш Ликург донео. Овде треба истаћи да је Плутарх био јасан по питању писма, по њему је Ликург записао *епове* негде у Јонији и донео их у Спарту где их је и објавио. Нико не поставља питање откуд писмо Ликургу? Наиме, мисли се да је Ликург живео на почетку 9. века старе ере, ако можемо поверовати Ератостену из Кирене (Ἐρατοσθένης; 276-194). Ликург је значи живео у време *геометријског периода* хеленске историје, историјски познатог као период без писма. Могли би се зато, с правом, упитати како је то Ликург могао написати стихове *Хомерових епова* ако тад није било писма? Зато је сасвим могуће да је Ликург млађи него што мислимо, или је некаквог писма ипак морало бити и раније него што се мисли. Односно, писма јесте било само се не зна и да ли је било познато ондашњем хеленском свету, јер за то још увек нису пронађене ваљане материјалне потврде. Додуше, постоје наводи да су негде пронађени трагови јонског алфабета који потичу већ из 10. века старе ере, али нико не

наводи где. Зато овакве чињенице треба узети у обзир само условно. Заиста је тешко замисливо да један законодавац буде неписмен, као и они који треба да спроводе његове законе.

По другој верзији, *Хомерове епове* је у Атину донео Хипарх (Ἵππαρχος; 575-514), млађи син атинског тиранина Писистрата (Πεισίστρατος; 600-527). Овај податак се може пронаћи у Псеудо-Платоновом или Платоновом *Хипарху* под (228b). Реч *псеудо* стоји јер није поуздано утврђено да ли је ово дело стварно и припада хеленском философу Платону. За Писистратовог сина Хипарха, нама познатог и као љубитеља уметности, кажу да је био тај који је увео штафетно рецитовање *Хомерових епова* на *Панатенејским свечаностима* у Атини. Ево и шта Сократов (Σωκράτης; 470-399) ученик и Аристотелов учитељ Платон, тај познати оснивач *Академије* у Атини и један од најутицајнијих философа али и оратора, каже кроз лик свог учитеља Сократа, ако је дело његово:

(228б) *СОКРАТ:Мислим на мог и вашег суграђанина, Писистратовог сина Хипарха, Филаида, који је био најстарији и најмудрији од Писистратових синова и који је, међу много добрих доказа мудрости које је показао, први унео Хомерове песме у ову нашу земљу и приморао рапсоде на Панатенеји да их рецитују у штафети, један човек следећи другог, као што то чине и данас.*

О овим наводима из *Хипарха*, ма чији јесте, изјашњава се и римски говорник и реторичар Клаудије Елијан (Claudius Aelianus; 175-235). Он у свом делу *Разна историја* каже:

(8.2) *Хипарх, најстарији Писистратов син, био је најмудрија особа међу Атињанима. Прво је донео Хомерове песме у Атину и натерао рапсоде да их рецитују на Панатенејским свечаностима. Послао је и брод (педесет весала) Анакреону Тејану (песнику) да би могао доћи к њему. Према Симониду са Кеја (песнику) био је врло љубазан и држао га увек уз себе, обавезујући га (вероватно) великим даровима и наградама; јер је Симонид био велики љубитељ новца, нико то неће порећи. Овај Хипарх је фаворизовао учене људе, а својим ауторитетом настојао да Атињане наведе на веће учење и тако побољша своје поданике; схватајући да нико не треба да завиди мудрости, а сам је био праведан и поштен. Описао га је Платон, ако је Хипарх заиста његов.*

Елијан, такође, изражава сумњу да је *Хипарх* заиста Платонов, али и тврди да је Хипарх био тај који је донео *Хомерове песме* у Атину. И на ову тврдњу се може уложити примедба. Наиме, ако је све то истина, онда је теже објашњиво одакле толики *хомерски мотиви* на керамици из 7. века старе ере, па и 6. века од пре Хипарховог времена, усред континенталне Хеладе. Поменути су мотиви проналажени на разним вазама: атичким, халкидским, коринтским, егинским, микенским и на неким местима Пелопонеса. Негде су била написана и имена, па се може закључити да су *Хомерови епови* већ били познати широм Хеладе најкасније од прве или друге четвртине 7. века старе ере. У најгорем случају, цео век пре Хипарховог рођења. Међутим, има још неких података у којима се потврђује да *епови* нису могли стићи у Атину у Писистратово време. Према Диогену Лаертију (Διογένης ὁ Λαέρτιος; 180-240), историчару философије и биографу познатих хеленских философа, обичај рецитовања *Хомерових епова* потиче још од раније, од атинског законодавца, једног од седморице хеленских мудраца, Солона (Σόλων; 638-558).

(1.57) *Он је предвидео да јавна рецитација Хомера следи утврђеним редоследом: тако други рецитатор мора почети од места где је први стао. Отуда, као што пише код Диеухида у петој књизи његове Мегарске историје, Солон је учинио више од Писистрата да баци светлост на Хомера. Одломак код Хомера на који се посебно осврће је почетак „Они који су становали у Атини...“*
Диоген Лаертије, дакле, сведочи да су *Хомерови епови* били познати у Атини Солоновог времена. Ово се свакако уклапа у досадашње закључке, изведене на основу пронађених ваза са мотивима из *Хомерових епова* уздуж копна Хеладе.
У жељи да помири ове две традиције, Клаудије Елијан потврђује да је Ликург донео *Хомерове епове* из Јоније, а после је Писистрат од њих саставио *Илијаду* и *Одисеју*. Елијан каже:
(13.14): *Древни су певали Хомерове стихове, подељене у неколико делова, којима су давали одређена имена; као Борба на бродовима, Долонија, Победа Агамемнона, Каталог бродова. Али дуго након што је Ликург Лакедемонац донео сву Хомерову поезију прво у Хеладу из Јоније, без обзира да ли је путовао. Последњи од свих је Писистрат, који их је саставио, формирајући Илијаду и Одисеју.*
Присталице оне хипотезе да су *Хомерови епови* препевани на јонски дијалект са неког другог језика често наводе баш Елијана као упориште за ову тврдњу. По њима, Елијан је наводно тврдио да је баш *Илијада* испевана на бригијском језику, што није сасвим истинито. Наиме, Елијан овде мисли на еп фригијског песника Дареса. Хипотетички *Дарасов еп* је такође био о *Тројанском рату*, па га зато често и мешају са *Хомеровом Илијадом*. Обично се и назива *Даресова Илијада*, али и *фригијска Илијада*, која нема никакве везе са Хомером. Елијан о томе каже:
(11.2) *Песме Оребанција Тројзенца биле су пре Хомера, како потврђују тројзенска предања. Кажу такође да је Дарес Фригијац, чија је фригијска Илијада за коју знам да још постоји, био пре Хомера.*
Елијан је дакле неправилно интерпретиран. Он ту потпуно разликује Дареса од Хомера, као и њихове *епове*. Морао би један такав интелектуалац, као Елијан, разликовати и Фриге од Брига, иако су истог порекла. Ипак о томе ћемо нешто касније. Битно је било само шта Елијан стварно каже, а као што видимо нигде не каже да је Хомер превео своју *Илијаду* са бригијског језика!
Но, да би се и уверили, навешћемо сва сведочења античких писаца о овој теми, којих свакако нема превише. Тако их можемо и све навести, почевши опет од најстаријег, Херодота из Халикарнаса, *оца историје*. Он пише следеће:
(7.6) *А затим су дошли у Сузу Писистратиди који не само да су му предлагали оно исто што и Алеуади, него су га још више салетали својим молбама и обећањима. Они су са собом довели Атињанина Ономакрита, оног пророка који је био сакупио сва Мусејева пророчанства, а са којим су се претходно били помирили. Ономакрита је, наиме, из Атине протерао Писистратов син Хипарх, јер га је Лас из Хермионе раније ухватио на делу да је подметнуо Мусеју једно пророчанство о томе да ће острва у околини Лемноса* (Можда Лесбоса јер у околини Лемноса нема острва?) *потонути у море. Зато га је Хипарх и протерао, иако је раније имао обичај да га консултује. Међутим, сада је пошао с њима; а када је дошао пред цара, Писистратови синови су говорили о њему*

величанствено, а он је понављао нека од пророчанстава, проричући краљу. Ако је у њима било нешто што би слутило на несрећу, то није саопштавао, али одабравши од њих најсрећније ствари, испричао је како је суђено да Хелеспонт буде премошћен од Персијанца и изложио је начин похода. Он је тада подстицао Ксеркса својим пророчанствима, док су га Писистратови синови и Алеуади засипали својим предлозима.

Овај Херодотов навод су изгледа неки тумачили као његово сведочење да су и, поменути, Ономакрит и Лас били чланови некакве комисије која се, наводно, и бавила *Хомеровим еповима*, али се сасвим јасно види да Херодот говори само о Мусеју. Нигде не помиње Хомера у вези са Ономакритом, тако да је ту свака евентуална веза са Хомером очито само нечија претпоставка, коју су изгледа и неки истраживачи неосновано узели као чињеницу. Тим пре се не може време које одговара Ономакритовом животу никако ни повезати са првом тиранидом, али ни са другом. Лас или Ласус из Хермионе (Λασος ο Ερμιονευς; 6. век) јесте хеленски лирски песник из града Хермионе у Арголиди. Познато је и да је био активан у Атини за време владавине Писистратида и могао је бити укључен у неки поетски рад, али са Ономакритом је сасвим друга прича. Према познатим подацима Ономакрит (Ονομακριτος; 530-480), за којег исто кажу да је живео на двору тиранина Писистрата али нико не каже и кад. То се никако и не уклапа у доба кад је Ономакрит живео, са временом кад је Писистрат владао. Тако да не може бити тачно да је Ономакрит могао учествовати ни у каквом раду за прве *Писистратове тираниде* јер није био ни рођен. Такође није могао учествовати ни у чему ни за друге тираниде јер је тиранин Писистрат умро само три године од Ономакритовог рођења. Није могао ни бити пријатељ ни са Хипархом, који је убијен свега 13 година након Писистратове смрти, док је Ономакрит још био дечак од 16 година.

За Ономакрита, заиста, кажу да је припремио издање *Хомерових епова* и да је био марљив сакупљач, као и фалсификатор старих песама. Али то је било само на основу Херодотових речи јер нико други није ни рекао ништа битније ново. Херодот нас извештава да је Писистрат био тај који је унајмио Ономакрита да састави сва Мусејева пророчанства, али да је Ономакрит ту убацио сопствене фалсификате које је открио Лас из Хермионе. Као резултат тога, Ономакрита је из Атине прогнао Писистратов син Хипарх. После бекства Писистратида у Персију, Ономакрит се, наводно, помирио са њима. Али Ономакрита је, како Херодот каже, протерао Хипарх који је одавно био мртав кад су његова браћа побегла у Персију. Тако није јасно ко би се са Ономакритом мирио јер остали Писистратови синови нису с њим ни били у завади. По Херодоту, Ономакрит је својим пророчким одговорима навео Ксеркса I (519-465), персијског цара, да одлучи о свом рату са Хеладом. Према Паусанију, Ономакриту се приписују и одређене песме које су испеване под именом Мусеја. И Паусанија дакле тврди исто што и Херодот. Он помиње Ономакрита у четири наврата: (1.22.7; 8.31.1; 8.37.5; 9.35.5). Поред Паусанија, помиње га још и неколико других античких аутора, али не кажу ништа битно. Ако претпоставимо да је Ономакрит заиста умро кад је Ксеркс кренуо у свој поход на Хеладу, што је вероватно тачно, тад би година његовог рођења могла бити погрешна. Могао је, можда, уместо тих 50 живети можда 80 година. Онда би могао бити рођен већ негде у време прве

Писистратове тираниде, па би могао бити на Писистратовом двору за време друге. Тада је могао имати тридесетак година. Тако, ако је редакције *епова* и било, онда је није могло бити за време прве од *Писистратових тиранида*, док је за време друге постојала могућност, али само под условом да је ова година рођења Ономакрита дата погрешно. Тад би Херодоту могли поверовати и за протеривање Ономакрита због тих Мусејевих спорних стихова. Међутим, ни Херодот није нигде помињао ни Хомера, нити његове стихове. Зато и немамо основа чак ни за претпоставку да је Ономакрит могао имати везе са икаквом редакцијом *Хомерових епова*. Како за Мусеја знамо да је био Трачанин, тако излази да су Лас и Ономакрит морали говорити њиховим језиком. То повећава вероватноћу да су и *Хомерови епови* могли бити на овом језику, али не битније јер то нигде не пише. Некакве редакције *епова* је могло бити и у време прве *Писистратове тираниде* али и у том случају је то било без Ономакрита.

Прво сазнање о *Писистратовој редакцији* имамо из римских извора, од Марка Тулија Цицерона, који у свом делу *О говорништву* (*De oratore*) пише:

(3.137) *Писистрат за кога се приповеда да је први Хомерове књиге, раније побркане, тако распоредио како их сада имамо.*

Сасвим слично налазимо и два века касније од Цицерона, код Паусанија пише:

(7.26) *Писистрат је Хомерове епове, растављене и једне памћене овако друге онако, скупљао...*

Занимљиво је да нико пре Цицерона и није споменуо *Писистратову редакцију епова*, јер у Псеудо-Платоновом *Хипарху*, који је вероватно старији, пише само да је Хипарх донео *епове* у Атину. Значи да су већ постојали такви да није ни било потребе за редакцијом. Тако, некакву, *Писистратову редакцију* помињу само Цицерон, Паусанија и Елијан, нико други. Многи су и у новијој историји били доста критични према постојању икакве *Писистратове редакције*, а мора се признати да је чудно да за њу нису знали ни Херодот, ни Тукидид, па чак ни Платон и Аристотел који су се више бавили Хомером. Ипак, најчешће од свих је управо Писистрат био оптуживан да је додавао неке делове у *Илијаду*, а ове оптужбе практично потврђују да је некакве редакције ту ипак било. Ево шта о томе каже Страбон, говорећи о острву Саламина:

(9.1.10) *Тренутно острво држе Атињани, мада су у раним временима постојали сукоби између њих и Мегарана за његово поседовање. Неки кажу да је то био Писистрат, а други Солон, који је убацио у Каталог бродова, стихове да је Ајант (Аиас, Ајакс) дошао са дванаест бродова из Саламине и сместио се тамо где су били смештени Атињани, па су тако песника искористили као сведока да је ово острво од старина припадало Атињанима. Али критичари не прихватају ово тумачење, јер многи стихови сведоче о супротном. Јер зашто се онда Ајант налази на последњем месту у бродском кампу, не код Атињана, већ код Тесалаца под Протесилајем? Атињани су се, према томе, позвали на наводно сведочење ове врсте од Хомера, а Мегарани да су одговорили следећом пародијом: Ајант је довео бродове из Саламине, из Полихне, из Егеирусе, из Нисеје и са Трипода; ово су четири мегарска места, а од њих се Триподе назива Триподисцијум, у близини којег се налази данашња пијаца Мегара.*

О овом спору око Саламине, три века раније од Страбона, писао и Аристотел. У његовој *Реторици* (1.1375 b13) се може пронаћи да се овде и ради о спору,

актуелном и од времена Солона, атинског законодавца и једног од седморице хеленских мудраца. У овом спору су Спартанци, као неутрална страна, узети за судије. На основу стихова из *Илијаде* (2.557-558) они су и донели пресуду у корист Атињана, док су становници Мегаре тврдили да су управо ови стихови фалсификат и да су накнадно додати у *Илијаду*. А за разлику од већине других античких писаца, који поменуто уметање стихова приписују само Писистрату, Страбон, у претходном наводу, помиње да једни за то одговорним и сматрају Писистрата, а други Солона. Ово је још један у низу забележених случајева, у старом веку, где се помињу измене и допуне *Хомерових епова*.

Нешто слично, скоро идентично, каже и Диоген Лаертије у свом делу *Животи угледних*, где пише о Солону:

(1.48) *И да се не би помислило да је Саламину стекао само силом, а не и правом, отворио је одређене гробове и показао да су мртви сахрањени лицем према истоку, као што је био обичај сахрањивања код Атињана; даље, да су саме гробнице окренуте ка истоку, као и натписи на којима су урезана имена покојника, што је стил својствен Атињанима. Неки аутори тврде да у Хомеровом Каталогу бродова након линије: Дванаест бродова Ајакс (Ајант) доведе из Саламине, Солон убацио један од својих стихова: „И постави их у исти ред поред атинских чета.“*

(1.57) *Обезбедио је да ће Хомерова рецитовања следити по одређеном редоследу: тако други рецитатор мора започети од места где је први стао. Отуда, као што Диеухид каже у петој књизи своје Мегарске историје, Солон је учинио више од Писистрата да прослави Хомера.*

Овај део се односи на могуће додавање 12 стихова (2.546-2.558) у *Илијаду*, а о чему, поред Страбона, као што се може видети у претходном тексту, и нешто детаљније говори Диоген Лаертије. Претходно сведочење Страбона и Диогена Лаертија наводи на помисао да су *епови* били познати Атињанима најкасније у доба Солона, који је владао пре Писистрата. Ако су у праву, то би и искључило сваку могућност да се за њих није знало пре времена Писистрата или Хипарха. Неки од постојећих археолошких налаза указују чак и на време од пре Солона. Најстарији артефакти са мотивима из *Хомерових епова* су беотска фибула која гравура тројанског коња датирана на почетак 7. века старе ере, док је тројански коњ на вази са острва Миконос највише 25 година млађи. (Видети слике 1,2,3.)

Цицерону, Паусанију, па и Елијану су вероватно били познати некакви старији извори, данас изгубљени, према којима су износили своје тврдње о редакцији *Хомерових епова* у доба *Писистратове тираниде*, па тако нема неког посебног разлога да у њихове наводе не поверујемо. Ипак, ово је и даље третирано само као могућа претпоставка, јер остаје нејасно зашто ништа од овога не спомињу Херодот, Тукидид, Платон и Аристотел. Особито Платон и Аристотел који су доста писали о Хомеру, а њихови радови су у прилично великој мери и остали сачувани. Међутим, сматра се да је некакве редакције ипак било, али се не зна тачно шта се дешавало са *еповима* током ње што је отворило простор за разне многобројне спекулације. Све у свему, од тог времена *епови* постоје у писаном облику, претежно на старојонском дијалекту уз присуство новојонског, којим се тада говорило у Атини, али уз доста значајније присуство еолског дијалекта. Поред старојонског и еолског дијалекта, у *еповима* се могу пронаћи неке речи

из старијег облика аркадског дијалекта и старомикенског говора, па чак и неке речи атичког дијалекта који је у 6. веку старе ере био тек у повоју. Утврђено је и мање присуство речи других језика. На основу тога појавиле су се хипотезе о изворном језику или дијалекту *Хомерових епова*. Једни су тврдили да су *епови* преведени са неког другог језика, док су други, опет, били присталице тезе да су изворни *епови* испевани еолским дијалектом. Ово последње, изгледало је и вероватно због великог броја еолских речи у *еповима*. Данас, ипак преовладава мишљење да су *епови* већ стигли у Атину на јонском дијалекту, али су у доба Писистрата били на неки начин стандардизовани или само први пут записани.
О томе да ли су *епови* преведени са неког другог језика смо већ писали и то се, као што смо утврдили, негде не наводи. Једино су речи Клаудија Елијана биле погрешно преведене или само погрешно протумачене. То, наравно, не мора да значи да нису преведени, али то једноставно нико од античких писаца нигде не каже! То напросто не знамо јер немамо довољно чињеница за ваљан закључак.
Но, на исту ову тему, све до нашег времена је допрла и информација да Хелени нису у почетку разумели *Хомерове епове*, него су рапсоде, који их декламују, и слушали преко тумача. Ово наводно потиче још од Сократа, а по некима чак и од Платона, али се ништа слично не може пронаћи баш ни код једног античког писца. Вероватно је то била само нечија претпоставка или закључак који је већ потом узиман као чињеница, што није било тако ретка појава у пракси. Но, за овај рад није важно на којем је језику Хомер певао, него шта у *еповима* пише. Ако се и за тим не укаже потреба, овом проблематиком се нећемо даље бавити, а указивање на неке нетачне чињенице је само успутни осврт на једну, подоста занимљиву тему, која сигурно заслужује посебну студију. То је углавном било све што се могло скупити из античких извора о тој *Писистратовој редакцији епова*. Могло би се можда још придодати да је, поред већ наведених оптужби за додавање стихова у 2. певање *Илијаде*, а нешто касније и за цело 10. певање, *Долонију* или *Песму о Долону*, оптужен, ко други него, Писистрат. Многи су за овај део *Илијаде* сматрали да је додат приликом *његове редакције епова*, а за то су вероватно морали имати некаквих основа у чињеницама. Међутим, ако нас је Херодот исправно известио у вези протеривања Ономакрита због тога што је додао само један једини стих, онда нема разлога да сумњамо у поштење, како Писистрата тако ни Хипарха.
Између Писистратове и следеће познате, а могуће и најважније, *александријске редакције Хомерових епова* постојало је кажу, Антимахово издање (Антимах из Колофона; Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος; 5. век старе ере), о којем се готово ништа не зна осим тога да је постојало. Постојало је наводно и Аристотелово издање *Илијаде*, које је Аристотел даровао свом ученику Александру Великом. Ипак, како ово издање не помиње ни сам Аристотел, ни Александринци, не помињу га ни други антички писци који припадају старом веку, тако да се на крају и не зна поуздано, ко је лансирао ту информацију. Једино Плутарх, у свом познатом делу *Александров животопис* помиње ову Аристотелову редакцију *Илијаде*:
(8.2) *И он је по природи био љубитељ учења и љубитељ читања. А пошто је за Илијаду мислио и назвао је врхунцем војничке уметности, узео је са собом Аристотелову редакцију песме, зване Илијада, коју је увек држао да лежи са његовим бодежом под јастуком, како нам Онескрит наводи*;

Плутарх се позива на историчара и философа Онескрита, од којег и потиче ова информација. Онескрит је био савременик Аристотела и Александра Великог и лично прати Александра на ратном походу по Азији. Тај поход је и сам описао, а како је познато да је био и кормилар царског брода значи да је морао бити и у близини цара. Тако, ако је неко и знао с чиме је цар спавао, онда то може бити Онескрит. Значи да је Онескрит, сасвим извесно, онда познавао и Аристотела, Александровог учитеља, и тако је могао из прве руке знати за ту Аристотелову редакцију *Илијаде*. Зато је вероватно да је Аристотелова редакција постојала, а то што је не помиње нико други, па ни сам Аристотел, има неке друге разлоге!

Сад можемо прећи на коначну или *александријску редакцију*, од које, наводно, потичу и све данашње верзије *Хомерових епова*. Њено главно исходиште јесте *Александријска библиотека*, античка институција од капиталног значаја, која је поседовала највише рукописа у старом веку. Александринци се јесу посебно бавили управо Хомером и то интензивно у периоду од око 150 година, колико је већ раздобље између Зенодота из Ефеса и Аристарха са Самотраке. Негде од 300. године, па све до Аристархове смрти, 143. старе ере, траје то проучавање *Хомерових епова* у Александрији. О овој *редакцији епова* постоји далеко више извора које нема смисла све наводити, зато ћемо само у кратким цртама изнети чињенице које се могу тицати овог рада. Навешћемо и све библиотекаре редом којим су живели: Зенодот из Ефеса (Ζηνόδοτος; 330-260); Калимах из Кирене (Καλλίμαχος; 310/305-240); Аполоније са Родоса (Απολλωνιος Ροδιος ; 295–225); Ератостен из Кирене у Африци (Ἐρατοσθένης; 276-194); Аристофан из Бизанта (Ἀριστοφάνης; 257–185/180); Аполоније Еидограф (Ἀπολλώνιος ὁ εἰδογράφος; други век старе ере); и на крају Аристарх са Самотраке (Ἀρίσταρχος; 220-143).

Све започиње од Зенодота из Ефеса, којему се и приписује подела *епова* на 24 певања према броју слова јонског алфабета. Певања *Илијаде* Зенодот означава великим, а *Одисеје* малим словима, док је певања ограничио на 1.000 стихова. Он је уводио и посебне ознаке (*обелосе*) за оне стихове који су му били на неки начин сумњиви, било да их је сматрао допеваним или не баш сасвим јасним. За њега важи уверење да је избацивао из *епова* логички некоректне стихове, док је допеване, наводно, само обележавао. Ипак, он по свему судећи, не избацује стихове из *епова* без неког оправданог разлога. Наравно, оправданог једино по његовом мишљењу, па су му зато често замерали за превелику некритичност и самовољу. На тај Зенодотов рад се настављају сви остали библиотекари све до последњег у низу, Аристарха са Самотраке. Осим Аристарховог, радови свих осталих библиотекара су слабије познати и о њима се углавном зна само нешто из Аристархових текстова. Поред Зенодота, он истиче једино још Аристофана, којем су ментори и били Зенодот и Калимах, што свакако не значи да и остали нису дали значајан допринос. Управо Аристофан каже да је прави крај *Одисеје* (XXIII; стих 296), док је све иза тога касније додато. Тако да ова Аристофанова тврдња указује на неке допеване делове у *еповима*. Уобичајена је пракса да се певања *Илијаде* означавају арапским, а *Одисеје* римским бројевима. Зато ћемо се, позивајући се на цитате из *епова*, држати ове конвенције. Аристарх, који је био последњи од наведених библиотекара, се највише од свих бавио Хомером

или је можда највише његових радова познато. Његови радови, су и по општем мишљењу, врхунац античке филологије. Он је свакако био највише цењен баш као филолог. Међутим, нама је једино важан његов рад на *Хомеровим еповима*, пошто је управо његова редакција та која се сматра коначном. За Аристарха се верује да је био, по питању Хомера, знатно ригорознији од свих претходника. Зато је, како се верује, сасвим могуће да је сам избацио више стихова него сви други заједно. Ипак и ова чињеница остаје само на нивоу претпоставки, а нема начина да се то некако и провери. Посредством других записа, сазнаје се да су Зенодот и Аристарх написали низ трактата са критичким освртом на Хомера и његову поезију, али скоро ништа од свега овога није сачувано. Аристарх је био тај који је у праксу тумачења и коментарисања увео начело *Хомер се Хомером тумачи* , а које и данас примењују сви заговорници иманентних метода у свом проучавању књижевности. За њега је тумачење великих књижевних дела било *мисионарски задатак*. Тек након *његове редакције* добијамо *Хомерове епове* у облику како их данас познајемо, бар се тако верује. Ипак, овде остаје и нешто простора за сумњу. Наиме, како нас обавештава Здеслав Дукат (7), у свом делу *Хомерско питање*, до данас постоји 188 рукописа *Илијаде* и 76 *Одисеје*, међу којима је најстарији препис *Илијаде* од 5. века нове ере, док преписа *Одисеје* и нема старијих од 10. века. То износи приближно 600-1100 година од поменуте *Аристархове редакције*, а 1000-1500 година од *Писистратове*, зато никако не можемо бити потпуно сигурни да су све верзије *Хомерових епова* произашле из чувене *александријске редакције*? Шта је све у међувремену могло бити додато или одузето, може се само нагађати. Да је тога било сведоче и антички аутори, а може се приметити да се известан број цитата Хомера, код античких писаца, разликује од данашњих верзија *Хомерових епова*, нарочито *Илијаде*. Тако да се отвара још једно поље за истраживање *Хомерових епова* које нема везе са овим радом, што само напомињемо као интересантну могућност. Александријска издања Хомера носила су називе по њиховим приређивачима, или по местима где су настала, као: *Зенодотово*, *Аристофаново*, *Аристархово*, *Филемоново*, те *Ријаново*, *Сосигеново*, или *кипарско*, *критско*, *атичко* па и разна друга издања. *Александријска филолошка школа* није једина античка филолошка школа која је изучавала Хомера. Њој супротстављена је била *пергамска школа*, окупљена око библиотеке у Пергаму, која по свом значају није битније уступала оној у Александрији. *Пергамска школа* је по многим питањима била потпуни научни антагониста *александријској*, али се тим питањима овде нећемо бавити. Оно за шта смо једино заинтересовани би био однос према Хомеру и његовој поезији. Најзначајнији представник *пергамске школе* јесте библиотекар Кратет из Мала (Κράτης ὁ Μαλλώτης; 2. век старе ере), ватрени противник Аристарха и његов савременик. Аристарх је посебну пажњу обраћао на *хомеровску топографију* и сведочење о старим временима, док је Кратет, повремено, био и шири од тога. Он је код Хомера налазио низ философских и историјских питања, па и поука. Сматрао је Хомера изврсним географом, па чак и математичарем, налазећи у његовој поезији праизвор свих наука и уметности. Као *стоик*, Кратет из Мала препознаје код Хомера космолошка и астрономска учења која се поклапају са његовим *стоицизмом*. *Пергамска школа* је сасвим мало утицала на *Хомерове епове* и њихову анализу, тако да није дала ниједно познато издање *Хомерових*

епова, за које се зна. Ипак, можда треба поменути још једног филолога, који је био савременик Кратета и Аристарха. То је Деметрије из Скепсиде (Скепсис) у Тројади (Δημητριος ο Σκηψιος, 205-130). Понекад су га звали и Скепсис, према његовом родном граду, а некад само по имену, Деметрије. Иако је он углавном *пергамске оријентације*, он је противник *стоицизма* и независан од обе школе. У својим радовима је чак нападао Кратета, а нама јесте посебно занимљив због једног свог списа *О топографији Тројаде* (*Τρωικος διακοσμος*), од најмање 26 књига. Према некима од његових биографа он је писао критике и на Кратетова издања *Хомерових епова*, па тако није искључено да је било још неких издања *пергамске школе* која нису сачувана. Деметрије је ватрени поборник Хомера, а посебно *хомерске географије*. На његов рад о Тројади се наставља Страбонов. Страбон је, као и његов старији колега Деметрије, изузетно ценио Хомера, чак безрезервно верујући његовој географији. Занимљиво је да га Страбон уопште и није посебно ценио као песника. Ератостен из Кирене, који се и сматра *оцем географије*, није био таквог мишљења по питању *хомерске географије*, сматрао ју је плодом песникове маште. Управо због тога Страбон не цени Ератостена, а некад је у томе и претеривао. Велики део своје *Географије* и посвећује томе да докаже како Ератостен греши. Зато ћемо покушати разрешити дилему око тих супростављених погледа. Не само погледе Ератостена на једној, а Страбона и Деметрија на другој страни, него још и двеју античких школа, *александријске* и *пергамске*. Колико се *хомерска географија* буде слагала са стварном, толико ћемо знати и ко је био у праву. Такође, уколико се *хомерска географија* слаже са стварном онда можемо знати и да ли су *епови* дело једног песника. Иако се на основу анализе језика, стила и формулаичности у *еповима*, али и још неких елемената сматра да јесте, не можемо бити у то сигурни. Већ смо утврдили да се не зна шта се тачно дешавало са *Хомеровим еповима* ни код *Писистратове редакције*, па тако постоји могућност да су неки вешти преводиоци или можда врсни приређивачи извршили само добру стандардизацију. Можда тако добру унификацију језика и стила да све у *еповима* и изгледа као да јесте дело једног песника. Зато се избор овог заобилазног, географског пута, чини сигурнијим за извођење закључака. Заиста, ако би *Хомерови епови* стварно били дела од више песника, онда би вероватноћа да су ту сви знали географију и да се географски простор *епова* слаже са стварним била и занемариво малена. Скоро и незнатна. Наравно, може се очекивати и да су *епови* дело једног песника који просто није знао географију, али знајући са којим поверењем су ревносни Деметрије али и Страбон приступали Хомеру овако нешто је тешко могуће. Уосталом, исто се може закључити и из радова неких других аутора који су се бавили *хомерском географијом*. Пре свега Паусанија који је, уз Страбона, вероватно дао највећи могући допринос расветљавању ових питања и одредио и велики број локација следећи Хомеров опис. *Александијска редакција епова*, сматрана својеврсном стандардизацијом, унела је само додатну збрку у, очито, већ и доста конфузне *епове*. Ако прихватимо да је Писистрат био тај који је сакупио расуте *епове*, ми би могли тврдити да су Александринци, у одређеном смислу, понегде и расули сакупљено. После њихове редакције број противречја у *Хомеровим еповима* се сигурно није нимало смањио, него повећао и то не безначајно. То је свакако и био разлог, иако не једини, појаве извесних сумњи у Хомерово ауторство. Тако

је постала сасвим основана претпоставка и да је сваки од ових *епова* понаособ и састављен од више песама разних аутора, сакупљених касније у ова два *епа*.

Ова *назови стандардизација* коју су извршили Александринци је у потпуности обесмислила појам *певање*, зато што је довела до мешања радњи у појединим *певањима*. Зато се не може приговорити онима који наводе да *Хомерови епови* имају по 24 *књиге*, а не 24 *певања*. Јасно је да баш на Александринцима лежи највећа одговорност за *скакање* радње, пре свега у *Илијади*. Тако се дешава да радња почне на једном, а настави се тек на другом месту са истим учесницима. Тако се стиче утисак да недостаје много више делова *епа* него што то стварно јесте, увек се чини да недостају стихови који повезују ове делове. Ипак, ту се у већини случајева ради само о премештању стихова између певања, мада јесте веома вероватно да има и стихова који недостају. Очигледно је и да су стихови из некакве почетне верзије премештани, вероватно у циљу да их по *певањима* нема више од 1.000, што кажу да је увео још Зенодот.
Можемо навести неке од познатијих противречности у *Илијади* већ у складу са претходним закључцима. Најпознатији је сигурно случај пафлагонског краља Пилемена. Њега у 5. певању прво убија Менелај (5.575-578), да би се онда у 13. певању, тај исти Пилемен (13.643-659), поново жив и здрав, појавио идући за својим мртвим сином Харпалионом *ронећи сузе* (13.658-13.659). У стиховима (5.127-5.132) богиња Атина *скида Диомеду маглу* како би могао разликовати богове од људи током борбе, а и саветује га да никако не улази у борбу против других богова, изузев Афродите коју треба да гађа копљем. Диомед је послуша и рањава Афродиту (5.329-5.351), али исто тако рањава и Ареја (5.855-5.863), при чему му помаже управо Атина која му је претходно сама и рекла да се не бори против богова. Диомед очито није препознао бога против којег се бори, а сама му је Атина пре тога *отворила очи*. Исто се дешава и у (6.128-6.129), када Диомед пита Глаука да није неки од богова, јер није желео да се бори и против бесмртника. Очигледно да је баш на овим местима у *епу* сам редослед стихова узрок насталим противречностима. Следећи је случај оног заштитног бедема око ахајског табора. У (7.436-7.441) Ахајци граде бедем, затим се настављају и стихови (7.445-7.463), у којима се Посејдон жали Диву (Зевсу), да *опет граде бедем* и то без принете жртве боговима, као да су један већ негде и изградили, иако се, на том месту у *епу*, бедем први пут помиње. Бедем, све до краја рата, стоји неразорен (12.4-12.12) да би га на крају Аполон и Посејдон срушили уз помоћ 8 река (12.17-12.33). У (12.62-12.64) Пулидамас зове Хектора да пређу бедем, за који се, у 12. и 13. певању где се описује борба око бедема, чини и да га нема. Већ у (14.55) *бедем је срушен*, док га у (15.355-15.366) Аполон *руши лако као што дете руши куле од песка уз море*. Овде би се могло поставити и питање шта то онда Аполон руши, ако је бедем већ срушен. У истом певању, тек нешто касније, у стиху (15.395), *Тројанци хрле ка бедему*, оном истом који је већ у претходним певањима био три пута срушен, а који на самом крају *епа* ипак и даље постоји у (24.443). Наравно, разних противречности има подоста у *Илијади*, али како нам то није главна тема навели смо их само неколико. Није их поштеђена ни *Одисеја*, зато дајемо један пример тек да не заборавимо да се Хомеру приписују два *епа*. *Одисеја* почиње скупштином богова на Олимпу, на

којој пада одлука да се Атина упути Телемаху, а Хермија Калипси. Атина тако заиста и оде Телемаху, а скупштина богова се поново одржава већ на почетку V певања. Опет се одлучи да Хермија пође Калипси, што се тада стварно деси.
Додуше, о свим противречностима у вези ахајског бедема постоји одговор и то веома једноставан, што очито нико од Александринаца није уочио. Наиме, ту и постоје два ахајска табора, наравно, на два различита места, па су тако морала постојати и два бедема. Једино на тај начин овде не би било контрадикције. Не увиђајући ову чињеницу, Александринци су и разместили по певањима знатан број стихова који се није смео премештати, а то су они стихови који се односе на бојеве код лађа. Тако је дошло до тога да други ахајски табор није био јасно препознатљив у *епу* после њихове *редакције*. Зато је вероватније да су антички писци који су имали и увид у *Хомерове епове* од пре *александринске редакције* могли имати јаснију слику по питању постојања ова два табора.Тако да можда и није некакво велико чудо што после *александринске редакције* ова два табора нису уочили ни каснији, бројни, аналитичари *Хомерових епова*. Поред мешања два табора, у *Илијади* је присутно још и мешање мора и река, али и не можемо сву кривицу свалити на Александринце јер је, вероватно, морало бити и певача коју су понешто допевавали или нешто изменили у *епу*. Ипак, није немогуће да је неко од Александринаца и ту малко *умешао прсте*! Тако смо пронашли ко је главни кривац за насталу збрку, а то очито није био Хомер. Може се уочити да би се велики део противречности у оба *Хомерова епа* могло разрешити ако би се стихови преселили у неко друго певање, одакле су били и узети. Занимљиво је да нико није ни покушавао да то уради, иако су антички аутори, и то сви без изузетка, добро знали да су *епови* били осакаћени. Било да су им додавани или одузимани или само премештани стихови. Ово сакаћење епова можда најбоље описује Диоген Лаертије говорећи о Тимону Флиусу (320-230), књижевнику и философу скептику. Ево шта каже о Тимону:
(9.113) *Кажу да га је Аратус питао како може да добије Хомеров текст од поверења, на шта је он одговорио: „Можеш, ако се дочепаш древних копија, а не исправљених копија нашег времена.“*

Поред свих набројаних издања *Хомерових епова* у антици, која су дословце сва била на хеленском језику оног времена, постојало је и једно латинско издање. То је први познати превод *епова* на неки други језик. Ради се о преводу Луција Ливија Андроника (Lucius Livius Andronīcus; 284-204), који се сматра и првим римским књижевником. Хеленског је порекла из града Тарента, у јужном делу Италије, а савременик је Аполонија са Родоса и Ератостена из Кирене. И његов препев *Одисеје* је око пола века старији од издања *Хомерових епова* Аристарха са Самотраке. У Рим је доспео као ратни заробљеник и роб након пада Терента у руке Римљана 272. године старе ере. Претпоставља се да је већ недуго после доласка у Рим постао учитељ служећи у породици конзула Ливија Салинатора, од кога је узео и име када је ослобођен. Тај препев *Одисеје* на латински језик, у италском сатурнијском стиху, назван је *Odyssia*. Ово дело је почињало стихом: *Virum mihi, Camēna, insĕce versūtum* (*Мужа ми, Камено, казуј окретнога*). Тај превод је постао темељна латинска лектира у свим римским школама више од два наредна века: још је Хорације, у 1. веку старе ере, морао целу ову Ливијеву

Одисеју научити напамет. Од овог препева је сачувано укупно 46 стихова, тако да га можемо слободно сматрати и сасвим изгубљеним. Тиме смо и завршили са старим и можемо прећи на средњи век.

Историјско-литерарно хомерско питање у средњем веку

Средњи век није раздобље за које би могли рећи да се одликује неким великим интересовањем за *Хомерове епове*. Све што је вредно помена везано је највише за Солун и Цариград. Хомер је био обавезни део школске лектире али, његова дела нису сматрана историјским него искључиво литерарним. Тако је историја *Тројанског рата* учена према другим античким делима али, о чему ће бити реч мало касније. Прво да се усредсредимо на *хомерске* теме. Први помен Хомера, за који знамо, потиче од једног од последњих или можда и последњег великог хеленског философа. То је Прокло Ликеј, познат и као Прокло Наследник или Дијадох (Πρόκλος ὁ Διάδοχος; 412–485), касноантички или рановизантијски неоплатонски философ. Иако је рођен у Цариграду, образован је на Платоновој академији у Атини. Ту је и остао као управитељ *неоплатоновске школе*. Брани Хомера од Платонове критике, а после њега помена Хомера нема задуго. Као што видимо Прокло се оглашава из Атине, а већ непуних пола века од његове смрти средишта филологије постају Солун и Цариград. То се дешава кад је цар Јустинијан, 529. године, наредио да се затворе све философске школе у Атини. Овај догађај је и нама интересантан јер се после њега мења изговор хеленског језика. Најзначајније измене су биле у изговору двогласника (дифтонга), што ће нам у овом истраживању касније затребати. Засад тек да имамо на уму. Већ поменуто Јустинијанова наредба задаје озбиљан ударац проучавању античких писаца. Оваква царева наредба би се вероватно могла објаснити борбом против многобоштва. Мада о томе нема поузданијих података, сви су изгледи да негде иза овог царевог наређења стоје, ко би други, него црквени великодостојници. Ромејска наука и култура претрпели су и после Јустинијана бројне ударце, али најзначајнији ударци јављају се од арапске опсаде Цариграда (717-718). Ни та Опсада на срећу није трајала превише дуго јер је цар Лав III Исауријски (Λέων Γ' ο Ίσαυρος; Leon ho Isaurós; 680-741), који се негде почетком опсаде попео на престо, отерао нападаче. Град је ипак одолео, а нови цар понео титулу његовог ослободиоца Лав III је оснивач исауријске (исавријске, сиријске) династије под којом је цветао иконокластички (иконоборачки) покрет, који је и трајао све до коначне победе иконофила 843. године. Ово раздобље је карактерисао прогон класичних студија, њихово избацивање из школских програма уз многобројна уништавања античких рукописа. Не зна се колико је античких дела тада било неповратно изгубљено, али сигурно није мало, све подржавано од исауријских царева. Први међу њима био је цар Леон III, ослободилац града. До коначне победе иконофила долази након промене на престолу царства. Након смрти цара Теофила (Θεόφιλος; 813-842), другог по реду из Аморијске династије али и последњег цара који је подржавао иконоборачки покрет, 842. године долази на престо његов малолетни син Михаило III Аморијац (Μιχαήλ Γ΄; 840-867) познат и као Михаило Пијаница, као последњи владар Аморијске династије. После смрти цара Теофила, уз малодобног цара, према познатој пракси, царску власт преузела је његова мајка, царица–удовица Теодора и њена кћерка Текла,

најстарија сестра новог цара, док је трећи члан био логотет Теоктист. Ипак је сплет околности довео до тога да врховна власт у Царству припадне водећем члану овог тројног царског тела, царици Теодори, дубоко оданој православној вери и поштоваоцу икона. Под Теодориним регентством прави је председник владе био логотет Теоктист, за кога и историја бележи да је био евнух. Можда је најзначајније дело овог регентства било обнова култа икона, али ни то није ишло лако јер су иконоборци били веома озбиљан противник. Тако је од смрти претходног цара до обнове култа икона прошло нешто више од годину дана. Тек тад је био смењен водећи теолог иконоборачког табора Јован VII Граматик (Ἰωάννης Ζ΄ Γραμματικός, Iōannēs VII Grammatikos; ? - 867) који је постављен за патријарха 21. јануара 837. од цара Теофила, који је умро 20. јануара 842. а до промене на црквеном трону дошло је тек 4. марта 843. године. Најзабавније је то што је актуелни патријарх Јован блиски рођак царице Теодоре, па је зато и био постављен на место патријарха. Не зна му се тачно ни година смрти али се 867. последњи пут помиње. Уместо Јована за патријарха долази Методије I, код православаца познатији као Свети Методије (Μεθόδιος Α΄), који је остао на трону све до своје смрти три године касније, 14. јуна 846. Дан његове смрти је дан кад се прославља по црквеном календару, а овај дан пада на 27. јун по грегоријанском календару. Не зна се кад је тачно рођен али се зна где. Рођен је у Сиракузи. Као ватрени противник иконобораца је био утамничен и као такав и проглашен за свеца. Ревитализацију Универзитета у Цариграду извршио је Цезар Варда(с) (Βαρδας; ? - 866), ромејски племић и министар високог ранга. Као брат царице Теодоре, доспео је до високих функција под царем Теофилом (829–842). Иако су га сестра Теодора и Теоктист одбацили након Теофилове смрти, он је 855. осмислио Теоктистово убиство и постао de facto регент свом нећаку Михаилу III (842–867). Уздигавши се чак до ранга Цезара, постао је ефективни владар Ромејског царства десет година, период који је карактерисао војни успех, обновљену дипломатску и мисионарску активност, или важнији интелектуални препород који је најавио македонску ренесансу. Убијен је 866. на подстицај новог миљеника Михаила III, Василија Македонског, који ће већ годину дана касније себи узурпирати престо и поставити сопствену династију на византијски престо. Василије I, познатији као Македонац (Βασίλειος Α΄ο Μακεδών; Basileios I o Makedhon; Բարսեղ Ա Մակեդոնացի; 811-866), био је цар (867-886). Ромеји су га сматрали једним од својих највећих царева. Био је и оснивач најсјајније царске династије, Македона. Он се сматра и зачетником ренесансе ромејске уметности, мада су много тога урадили Теоктист и Барда пре њега. Цар Василије је био Јермен пореклом али се његова породица због тешких услова живота раније преселила у Македонију. Због тога су га звали Македонац, а ми смо дали његово име и на јерменском. Како је напредовао док се није домогао царског трона, овде ћемо изоставити, а за нас је важан јер тек његовим доласком на трон настају златна времена за уметност, па тако, јасно и за класичне студије. Интерес за класику, који је био поново васпостављен под царицом Теодором, доживео је кулминацију за патријарха Фотија, који је био патријарх у два наврата (858-867) и касније поново (877-886). Фотије је и један од најученијих византијских теолога, а убраја се и међу најзначајније црквене поглаваре православног света. Био је поборник очувања православног учења о

исхођењу Светог духа од Оца, против је уметања израза филиокве у Никејско-цариградски симбол вере. Такође је био заслужан за покретање мисије Светог Ћирила и Методија међу Словенима. Он је први пут постављен за патријарха захваљујући родбинским везама за Вардом, братом царице Теодоре, па тиме и са самом царицом и младим царем. Када је Василије Македонац убио Варду, (866), Фотија нико није дирао, али је смењен годину дана касније када је овај узурпатор Василије убио и цара. Исти Василије се касније предомислио па је десет година касније поново поставио Фотија за патријарха. На том месту је и остао све до цареве смрти (886). Тада је нови цар, Лав VI Мудри, и свргнуо са трона патријарха Фотија, који је приморан да се повуче у манастир, где је мало касније и умро, у дубокој старости. Православна црква је патријарха Фотија и канонизовала за свог светитеља и црквеног оца. Већ за свог првог мандата он је извршио реформу школског система, вративши и античке писце у наставне програме. Са њим је отпочео књижевни полет и обнова класичних студија.

Међу књижевним радовима патријарха Фотија је позната његова *Библиотека*, велика збирка есеја о многобројним делима из античке и старије хришћанске прошлости, од којих су нека данас или сасвим изгубљена или само непотпуно очувана, тако да се о њима зна управо захваљујући Фотијевим списима. У тим есејима Фотије се истиче као писац од великог умећа и сјајан је старохеленски стилиста. Осим *Библиотеке*, од Фотија нам је остало још много других, махом исто тако сјајних, списа о богословским питањима о његовој догматској, па и црквеној борби, с папством; многи говори, писма, црквене песме, један грчки речник итд. За *хомерске студије* најзначајнији је његов *Лексикон*, у којем је и хомерска грађа заступљена у великом обиму. Предавао је на тек обновљеном Цариградском универзитету царевог ујака, а свога рођака, цезара Варде, али и код своје куће, једном кругу ученика и пријатеља, међу којима су били и Свети Ћирило и Методије. Поред неких изгубљених античких списа, које нам Фотије чува у својој *Библиотеци*, има назнака да је највећи број античких дела очувао у виду преписа. Таквих дела је подоста, па је тиме Фотијев допринос још већи. Ко зна чега све данас не би ни имали да није било њега и његове љубави према антици? Неки га, напротив, оптужују да је после сваког тог преписа уништавао оригинал, али за то нема никаквих потврда. Наиме, највероватније је да Фотије није ни затекао у државном поседу ни приближан број античких дела која је он преписивао. Иконоборци су имали довољно времена да све униште, што знамо да су радили. Вероватно су ипак нека задржали, бар она у којима није било ни помена старих богова. Но, знајући античке писце можемо само и констатовати да таквих дела није могло бити много. Но, у просвећеном граду као што је био Цариград сигурно је морало остати известан број античких дела у приватном поседу. Зашто да не и у другим градовима царства. Фотије је, по свој прилици, позајмљивао рукописе ових дела и након што би урадио преписе враћао их је власницима. Тако може бити и да су приче које су доспеле до нас тачне, али и ако јесу онда за нестанак оригинала свакако није био одговоран Фотије! Ово је мало скретање у историјске прилике у Цариграду имало за сврху и да аболира Светог Фотија, од свих погрешно интерпретираних тврдњи о његовој кривици. Наравно, није сасвим без значаја ни за овај рад, али, руку на срце, могли смо и без тога. Но, како се ради о једном светитељу, читалац нам неће замерити ову

малу историјску едукацију. Поред овога где су га набедили за нешто што није могла бити његова кривица, постоји још једна неправда према светитељу. Овај пут није био криво набеђен, него је једноставно изостављен. Наиме, поводом поменуте тезе Хеланика и Ксенона, да песник Хомер није био аутор и *Одисеје*, постоји и једна интересантна сторија која потиче баш од дотичног Фотија. У његовом поменутом делу, *Библиотеци*, Фотије каже да је:

(190.42) *Фантазија, жена Мемфиса, ћерка Никарха, саставила је пре Хомера сагу о Тројанском рату и Одисејевим пустоловинама. Књиге су депоноване, како кажу, у Мемфису; Хомер је отишао тамо и набавио примерке од Фанитеса, писца храма,певајући под овом инспирацијом.*

Овај Фотијев податак, као да се наставља директно на поменуту тезу Хеланика и Ксенона. Ову информацију неки наводе и данас, али позвајући се на модерне ауторе. Тек они, мало боље обавештени, позвају се на Евстатија Солунског из 12. века, који је и сам изнео ову информацију не помињући извор. Фотија нико не помиње, али дословно нико, па је ово прилика да исправимо ту погрешку и неправду према Светом Фотију. То смо ето управо и учинили!

Своју љубав према класици, Фотије је пренео на свог ученика Арета из Патре (Ἀρέθας; 860-932), познатог и као Арета из Цезареје (Кесарије). Арету и данас сматрају једним од најученијих теолога ромејске цркве, а почетком 10. века је постављен за архиепископа у Цезареји. Поред његових теолошких списа, он је познат и као један од пионира поновног оживљавања класичних студија у свом царству. Његова богата библиотека, садржала је и бројна дела античких писаца Хомера, Платона, Еуклида, Аристида, Лукијана и многих других. Те преписе је Арета радио о свом трошку, успут их опремајући драгоценим схолијама. Њему треба захвалити што је Цезареја, још за време његовог живота, постала важан центар царства за проучавање антике. Можда важнији и од самог Цариграда. У Аретино време било је још неколико писаца који су се негде дотакли Хомера, али ништа више од тога. Здеслав Дукат, у својој књизи *Хомерско питање* (34), наводи двојицу. Један се звао Комета, а други Исак Порфирогенит, обојица су потпуно непознати аутору ове књиге. Како Дукат, добро упознат са *хомерским питањем*, како му се зове и књига, не помиње да су урадили и нешто значајно, то ни писац ових редова није нашао за сходно да о њима макар нешто пронађе. Вероватно су само у неком свом раду поменули Хомера, не давши никакав или бар не значајнији допринос. Али зато јесте, енциклопедија *Суда* (Σοῦδα), из 10. века, коју сигурно морамо сврстати у значајније по питању класичних студија. Овај лексикон настао је средином 10. века. Прво су га наводили као *Суида* зато што се сматрало да потиче од аутора који се тако звао. Тај је енциклопедијски лексикон написан средњовековним хеленским језиком и садржи неких 30.000 одредница. На многима од ових одредница лексикон се и ослањао на хеленске изворе из антике од којих су бројни касније изгубљени. Тако да је *Суда* једина преостала која сведочи о њиховом садржају. Наравно и ту налазимо драгоцене податке о Хомеру од којих смо неке раније помињали. Зато ћемо наставити на истом месту:

(omi.251) *Ὅμηρος: Његове неспорне песме су Илијада и Одисеја. Није написао Илијаду ни одједном ни узастопно, како сада стоји. Сам је писао и изводио појединачне рапсодије док је путовао по градовима и остављао их иза себе; кас-*

није су их саставили и организовали неки други, нарочито атински тиранин Писистрат. Приписују му се и одређене друге песме (ту следи подужи списак који не наводимо).
Суда, дакле, приказује Хомера као путујућег аеда или рапсода који је идући од града до града, у сваком граду оставио понеку песму коју је сам испевао. Ове песме су касније други саставили, а примат међу свим састављачима припада Писистрату. *Илијада* тако није настала одједном, што и кажу. Интересантно је што исто не кажу и за *Одисеју*, мада спомињу да је и она неоспорно Хомерова. Према опису настанка песама излази да ни *Одисеја* није настала одједном, зато је и чудно што за овај *еп* не пише оно исто што стоји за *Илијаду*. *Суду* можемо сматрати круном класичних студија 10. века, а можда и целог средњег века. Овај лексикон садржи више података из антике него иједан други извор који се може пронаћи у средњовековној епохи, нарочито оних које у другим делима не можемо пронаћи. Овај век, осим *Суде*, није донео ништа значајније из антике, а тек следећи доноси некога ко је вредан помена.То је Михајло Псел (Μιχαήλ Ψελλός; Mikhaēl Psellos; 1017-1097), писац, филозоф, политичар, реторичар и историчар. Крштено име му је било Константин, а Михаило је монашко. Псел (муцавац) му је био надимак који је добио по својој говорној мани. Он је поред дела са хришћанском тематиком, написао цео низ трактата о демонологији где је изложио синтезу разних античких и хришћанских учења о демонима. Ово је дао у својим списима*: О демонима*, *О демонским делима*, *Неколико хеленских представа демона*, *Демони код Хелена*. Поред свих, овде поменутих, Пселових трактата, нама најважнија је његова расправа *О разликама између богословља и хеленских учења*, која је била посвећена сличностима хришћанства и антике. У скоро свим трактатима посветио је значајнији простор Хомеру, а највећи у овом последњем. Осим Псела, не постоји више нико ко би привукао пажњу у 11. веку. Тако можемо прећи на 12. који се сматра и најзначајнијим веком на пољу *хомерских студија* у целом средњем веку. Ово сигурно имамо захвалити двојици љубитеља класике, а посебно *Хомерових епова*. Један од њих је живео у Цариграду, а други у Солуну. Први је Јован Цецес (Ιωαννης Τζετζης; 1110–1180), песник и грамтичар. Живео је у Цариграду и њему имамо да захвалимо што је успео да сачува од пропасти много вредних података из старохеленске књижевности и античких учења. Цецес и допуњава *Илијаду* неким деловима. Једним који почиње рођењем тројанског принца Париса и другим који причу наставља до повратка Ахајаца њиховом завичају. Прво Цецесово дело било је написано у хексаметрима, вероватно по узору на Хомера, *Хомерске алегорије*, данас је познато и под називом *Antihomerica*, *Homerica*, *Posthomerica* било је усмерено првенствено на интерпретацију *епова*. Ово дело било је посвећено тадашњој царици Ирени, а сам Цецес, у посвети, каже да му је она:
наредила да дубоки океан Хомера, који окружује сав свет, учини проходним за све људе као што је Мојсије учинио са Црвеним морем за Јевреје.
Ово можемо схватити као да је Цецес уживао царичину наклоност, али очито је морала постојати и њена наклоност према Хомеру и његовој поезији. Зато је и дала у задатак Цецесу да ову поезију приближи људима, што је очигледно са задовољством и прихватио. У својим алегоријама он све третира историјским делима о *Тројанском рату*, па тако и *Илијаду*. Међутим, у свом раду он се није

ослањао само на Хомера, већ се служио и неким другим изворима. Један је од њих *Дневник Тројанског рата Диктиса Крићанина*, популаран је вековима у средњем веку, а ми ћемо му у наставку већ посветити посебну пажњу. Други део је базиран на делу ромејског хроничара Јована Малале (Ἰωάννης Μάλαλας; 490-570), које је познато под називом *Хронике* (*Χρονογραφία*), а које се по свим питањима историјата *Тројанског рата*, у великој мери, поклапа са Диктисом. *Постхомерика* се базира на радовима Квинта из Смирне (Κόϊντος Σμυρναῖος; Kointos Smirnej; 4. век?), а то је и разумљиво јер се Квинтов еп у 14 књига управо тако и звао. Квинта су, од времена ренесансе, звали и *Калабријски* или *Калабријац* иако он није имао никакве везе са овом италијанском покрајином. Овај надимак је и добио након што је једини рукопис његовог епа пронађен у Калабрији 1450. године. Поред Квинтовог епа *Освајање Троје*, Цецес се даље послужио и епом истог назива хеленског епичара Трифиодора (Τριφιόδωρος; Triphiódōros; Τρυφιόδωρος; или Tryphiódōros). Овај касноантички песник био је пореклом из Панополиса у Египту и живи у другој половини 3. века. Од више његових дела за које се зна сачувана је једна епопеја која садржи 691 стих под називом *Освајање Троје (Ἅλωσις Ἰλίου)*. Зна се и за његов рад на *Одисеји*. Тако је познато његово издање *Одисеје* без редних бројева појединачних певања, која се управо тако и називала: *Одисеја са изостављеним словима (Ὀδύσσεια λειπογράμματος)*. Позната су још његове *Маратонске историје (Μαραιωνιακά)* и *Догодовштине око Хиподамије* или *Τὰ κατὰ Ἱπποδάμειαν*, која су нешто мање интересантна за тему ове књиге будући да немају додира са Хомером. Тек за средишњи део свог рада, Цецес се послужио *Илијадом*, али је модификује како би је ускладио са другим изворима. Могуће и са својим претпоставкама?

Алегоријска тумачења су иначе била доста заступљена код Ромеја, па тако не чуди да им је прибегавао и сам Цецес. Он целу *хомерску теологију* објашњава помоћу три врсте алегорија: еухемеристичке (πρακτικη), анагошке (ψυχικη) и физичке (στοιχειακη). Но, иако је и његов први рад доста значајан за *хомерске студије*, Цецес тек 1143. у свом раду *Егзегеза Илијаде* узима дубље изучавати Хомера. Тек за ово његово дело би се рекло да се односи на *хомерска питања* у правом смислу речи. Наравно, на она *хомерска питања* из антике јер средњи век није изнедрио ниједно ново, у шта смо се досад могли и уверити. Сматра се да је ово његово дело било у ствари само један скуп белешки за школска предавања, али свеједно. Битна су нам Цецесова решења *хомерских питања*, са којим излази већ на почетку поменутог дела. Ту говори о Хомеровом завичају, као и његовом животу и боравку у Египту где је, каже, изучио науку. Цецес се супротставља носиоцима идеје по којој је Хомер причу о *Тројанском рату* чуо од Сизифа са Коса или Диктиса са Крита, који су до тада сматрани и његовим савременицима. Цецес износи став да је Хомер живео недуго после рата, а о рату му је можда причао сам Одисеј. Како све приказује кроз алегорије Цецес понекад у томе мало претерује. Поменућемо само да је сматрао да Хомер није веровао у божанства о којима пише него је сматрао да и то треба разумети као алегоријско. Осталим Цецесовим алегоријама се нећемо даље ни бавити јер не доприносе овом истраживању. Понекад се чини да је толиком алегоризацијом Цецес покушавао оправдати Хомеров паганизам. Он се и у поменутој *Егзегези* ограничио на првих 100 стихова из првог певања, јер је већ имао план за нову

књигу коју је започео око две године касније. И овај пут су то биле *Хомерске алегорије* у стиху. Ова последња његова књига је била и реализована у виду приручника али није постигла планирани учинак. Била је без јасног плана и систематике, а на крају се свела на обично препричавање *Илијаде*. Све у свему ништа ни вредно помена, па можемо прећи на најзначајнијег средњовековног представника *хомерских студија* Евстатија (Еустатија) Солунског.

За њега се не зна тачно кад је рођен, па чак ни година његове смрти није тачно утврђена. Зна се само да је умро после 1195. јер се тада последњи пут помиње. Иако је већи део живота провео у Цариграду, Евстатије је познат као *Солунски* јер је последњи део свог живота провео у граду Солуну као архиепископ. Био је значајна личност у културном животу царства и најпознатији писац 12. века у свеколиком ромејском свету. Образовао се у манастиру свете Еуфимије, који је био смештен код цариградског хиподрома, као ђакон цркве Свете Софије. Касније је био и професор реторике на патријаршијској високој школи, а био је и близак тадашњем цару Манојлу I Комнину (Μανουήλ Α΄ Κομνηνός; 1118-1180) познатом као Дукојло, који је владао (1143-1180). Прво је Евстатије био, 1174. године, предлаган је за митрополита града Мире, провинција Киликија, али је изабран за архиепископа солунског и исте године послат у Солун, где је и остао све до краја свог живота. Оставио је за собом велики број разноврсних списа. Писао је и коментаре за лирику Пиндара, нека географска разматрања Дионисија Перијегета, али и коментаре на *Илијаду* и *Одисеју*, што нас највише интересује. Писао је и критичке осврте на античку литературу, а за време свог боравка у Солуну и дела са историјском садржином. Евстатијеви коментари *хомерске поезије* значајнији су од било којих Цецесових, стога су били базични извор за познавање античких тумачења Хомера али и текстолошких критика. Марљиво, педантно и систематично излаже огромну количину грађе: лексичке, граматичке, етимолошке, географске, историјске, филолошке, текстолошке и друге. Посебно се упушта у генеалогије јунака *Тројанског рата* и објашњење рада *александријске школе* као и њених редакција *Хомерових епова*, изводећи закључке из античких реторичких списа. Даје своје поређење између *Илијаде* и *Одисеје*, осврћући се на историјат *епова* истичући њихов културни утицај, пре свега на античке трагичаре али и друге песнике. Евстатије је вероватно први у историји који јасно истиче *цивилизацијски значај Хомерових епова*. Ни он, као ни Цецес, не може без алегорија, што му дође некако уобичајено за то време. Указује на чињеницу да су *хомерска божанстава* стварни предмет обожавања, религије и култа. Ово можда звучи нормално и јесте нешто што сви знају, али, ако се вратимо у Евстатијево време мораћемо приметити да су сва хришћанска друштва некако избегава ту тему, да су баш они потомци неких пагана. Као да су то пре њих били некакви други људи, а они мора бити да су онда пали с Марса. Та тема је избегавана, а чињеница да су у питању њихови преци некако прећуткивана. Тако да се ето тек овај архиепископ града Солуна усуђује да ову неоспорну чињеницу јасно и изрекне. Иако се Евстатије сматра најзначајнијим средњовековним представником *хомерских студија*, у општем смислу, испада да је за ово истраживање кориснији био Цецес. Он се макар сам изјаснио око неколико *хомерских питања*, што нас највише и занима. Од свог Евстатијевог рада, данас га и највише помињу по оној вести у којој преноси да је једна жена

испевала *Одисеју*. Њено име је било Фантазија, а како смо ово већ и пронашли код Фотија, који са тим излази три века раније, онда и немамо шта друго узети од Евстатија. Наравно, мислећи при томе на оно што би се иоле уклопило у тему истраживања, не спорећи при томе Евстатијев допринос. Његовом смрћу 1195. године, или неку годину касније, се практично завршава други период византијске науке, који је и започео падом иконобораца. Наиме, после смрти поменутог цара Манојла на престо је дошао његов син Алексије, који није дуго владао (1180—1183). После њега Ромејско царство су захватила унутрашња превирања, које су на крају довела до међусобних борби и онда до уплитања крсташа. Уплитање крсташа је довело до првог пада Цариграда 1204. године. Следи поново полувековни период мрачњаштва у Цариграду (1204-1261) у ком су крсташи владали градом. Осим града, са промењивим успехом држали су ромејске територије у Европи и Азији, а центар ромејског царства, односно онога што је од њега преостало, пресељен је у град Никеју. Овај пад Цариграда остао је упамћен по, до тада, невиђеним злочинима крсташа над нејачи у граду и околини. Злочини крсташа, који су сви били из католичких држава, а над цивилним становништвом православне вере, запањују цели хришћански свет. Овај масовни покољ цивила међу којима су била бројна деца називан је *онај језиви злочин против цивилизације*. Колико историја зна, то је и први отворени сукоб после црквеног раскола 1054. године кад је хришћанство било подељено на источно и западно. До тог времена расправе су биле теолошке природе и није било отвореног сукоба. Тим више је одјекнуло што се тај сукоб претворио у отворени покољ. Иако је овај покољ изазвао опште згражавање ништа није предузето против починилаца. Ромејско царство, сада са седиштем у Никеји, се полако опорављало те је Латине до 1247. свело само на Цариград који су на крају и вратили у свој посед 1261. Премда је царство доживело свој опоравак прво у Никеји, која је и сама била важан град у ромејској држави, овај град није поседовао баш такво богатство античке литературе као Цариград. На сву срећу, крсташи су већином били неписмени, а и оно мало писмених нису знали грчки. Грчки је до тада готово сасвим нестао у некадашњем Западном римском царству, па чак и у самом Риму где су некад сви ученији људи говорили грчки језик. Иако су бројни римски писци своја дела писали на грчком, а не и на латинском језику, то се временом променило. У Источном римском царству, где је службени језик био грчки, многи су поред тога знали и латински језик. Све до владавине, нама добро познатог, ромејског цара Ираклија I (Ηράκλειος; 575-641), који је владао од 610. до 641. године латински је био службени језик. Тек за време његове владавине прешло се на грчки. Уопште узевши, научни, културолошки па и цивилизацијски ниво на којем се налазио Цариград био је далеко изнад свих градова западне цивилизације, па тако и Рима. Могли би констатовати и да је раздобље које, с правом, зовемо *мрачни средњи век*, било нешто мање *мрачно* онима који су били под верском влашћу Цариграда него Рима. Премда, гледајући само ово мало историје што смо убацили у рад, јер има директне или индиректне везе са *хомерским питањем*, препуне убистава и сваковрсних злочина, тешко се отети пориву да изнедримо и један саркастични коментар. Цивилизацијски ниво између истока и запада је стварно видљив. На истоку су се само блиски рођаци убијали међусобно ради власти, док су ови са

запада пробадали туђу децу својим мачевима из чиста мира или зато што иду у неку другу цркву. Тако препуштамо читаоцу да оцени цивилизацијски ниво и једних и других. Но, ма какав био ниво једних или других, Латинима који су завладали Цариградом било је једино важно да верници, они које нису побили, признају папу и прихвате учења римска цркве. Ко није на то пристајао следили су додатни таласи злочина, они срећнији су протерани али као што каже наша народна изрека: *свако зло има своје добро*. Тако је овога пута, у толиком злу, класичну литературу ту ипак закачило и понешто добро. Неписмени, груби и примитивни крсташи се напросто нису за њу ни интересовали, тако да немамо података да су је Латини крсташи уништавали. Идући по овој истој изреци можда можемо констатовати да је и ова вишевековна црквена шизма, која је кулминирала коначним разлазом између Рима и Цариграда 1054. године, сама можда и допринела да се дела класичне литературе сачувају у мало већој мери. Наиме, док су се црквени достојанстевеници бавили теолошким расправама, које су сматрали битним, нису имали времена да се баве прогоном класичних писаца. Наравно, никад нећемо сазнати шта би све било без теолошких трвења, али свеједно претходни закључак звучи доста реално. Осим овог *назови добра*, које се и овако темељи само на претпоставци, ма колико да је реална, има ипак још једно. За владавине крсташа у Цариграду успостављене су и боље везе са западом, пре свих с Римом. Некад се дешава да међу ове примитивне крсташе залута и неко образованији, вероватно из редова цркве, ко је знао да процени античке писце. Тако су неке преписе античких писаца понели са собом у Рим. Тим путем су вероватно у Рим доспели и *Хомерови епови*, док су они које су имали прилике да читају римски партицији већ били поодавно изгубљени. У Риму је вероватно тај обрачун са античким писцима био још више изражен, посебно у тим данима кад је хришћанство постало званична државна религија. Мада о овим догађајима немамо довољно података, ипак је хришћанству, као монотеистичкој религији, стара политеистичка била главни противник. Истини за вољу једини прогон античких писаца, за који поуздано знамо да се десио, био је онај у иконоборачком периоду који је захватио највише Цариград и још неколико већих градова царства. Међутим, могло је бити више оваквих таласа које историја није забележила, а ево шта наводи на такву могућност. Поменути хроничар Јован Малала у својим *Хроникама*, као и његов савременик Стефан Византијски у својој *Етници*, помињу доста античких дела која мало касније већ бивају изгубљена. Позамашан број таквих дела можемо наћи и у Фотијевој *Библиотеци*, а највише их вероватно помиње енциклопедија *Суда*. Значајно мањи број оваквих дела имамо код последњих значајнијих класичара Цецеса и Евстатија Солунског, али их и код њих има сасвим довољно. Ако би нестанак дела чији помен налазимо у ранијем периоду царства некако и могли објаснити деловањем иконобораца, како објаснити нестанак оних после 9-10. века што је било златно доба Цариграда за класичне студије. Утисак који се стиче је стога помало парадоксалан. Испада да је највећи број античких дела загубљен баш у време кад би се то најмање могло очекивати. Писац ових редова се није бавио пребројавањем колико је и кад нестало античких дела, па је ово само утисак и ништа више. Премда утисак каже да је оваквих дела и превише да се случајно загубе. Све у свему, ништа слично није интересантно за *хомерско питање*, па

је ово само успутно запажање да укаже на тему којом се треба мало детаљније позабавити.
Но, да се вратимо тамо где смо стали, односно на последње раздобље ромејске државе, а то је период (1261-1453) од повратка Цариграда из руку Латина, све до његовог коначног пада под Турке. Ово раздобље сасвим припада династији Палеолога, па је стога и названо *палеолошка ренесанса*. У овом периоду било је више значајних имена али се нико од њих није бавио изучавањем Хомера и његове поезије. Тек су га понекад поменули, а само један од њих је дао кратке белешке уз текст *Илијаде*. За нас ништа битно, па можемо изоставити цело ово раздобље, бар што се тиче *хомерског питања*. Међутим, треба истаћи да велик део рукописа *Хомерових епова*, пре свега *Илијаде*, потиче баш из овог периода. Конкретно између 1280. и 1340. године потиче петнаестак рукописа *Илијаде*, међу којима је и познати *Marcianus A*, три рукописа *Одисеје* и више значајних схолија. Раздобље *палеолошке ренесансе* завршава се падом Цариграда 1453. Већ пре пада града почиње лагано разилажење ромејских учењака по западним земљама Европе, а наставља се интензивније и после његовог пада. Ови учени људи су допринели да се повећа интерес за *Хомерове епове* у земљама у којима су нашли прибежиште.

Тим смо покрили све најбитније што је средњи век пружио на тему *хомерског питања*, а као што смо могли и да видимо, скоро све јесте везано за Цариград. Тек понешто има из других градова у царству, највише Солуна. Ипак, ни овим нисмо завршили са Солуном, ни Цариградом, остаје још нешто већ најављено, па хајде онда да и то видимо. Хомер јесте, током целог средњег века, уживао славу *песничког генија*, што је став према песнику пренет још из доба Римског царства. Његова песничка слава је тако преношена по инерцији. Тек је мањим делом била заснована на познавању његових *епова*. Но, поред *Хомеровог епа* о *Тројанском рату*, у средњем веку је проучавано још пет мањих епова на исту тему. Од ових *епова* смо два већ помињали и најавили да ћемо о њима писати, али почећемо са једним од она три која нисмо помињали. Разлог што од њега почињемо је његова старост. Најстарији је од свих пет, а остали којекако, јер за време настанка свакако нисмо сигурни. Зато започињемо од спева *Ilias Latina*, који се састоји од 1070 правилних хексаметара. Тај спев је изучаван у школама још у антици, да би се ова пракса задржала и у средњем веку. Еп је познат под називом *Homerus Latinus*, а са преко 100 сачуваних рукописа спада у античка дела која су сачувана у највећем броју примерака. Тако и ова чињеница говори у прилог популарности поменутог *епа*. Иако његов аутор није стварно познат, на основу акростиха са почетка и краја епа, *Italicus scripsit*, еп је био приписан римском песнику који је имао надимак Италикус. У питању је Тиберије Касије Асконије Силије Италик (Tiberius Catius Asconius Silius Italicus; 25-101), који је био римски конзул и епски песник. Силије је познат по најдужем епу римског песништва од 17 књига. Овај његов еп је посвећен ратовима Рима и Картагине назива *Пунски рат* (*Punica*) и има око 12200 хексаметара. Изгледа да је овај еп, у почетку, изучаван под Хомеровим именом, али се природно јавило и питање како је Грк Хомер могао певати латински? Поготово што се тада мислило да је Хомер песник из дубоке старине, кад још није ни било латинског. Тек је негде

половином 9. века коначно прихваћено да је у питању био превод са хеленског језика, а као преводилац се наводио *Pindarus Thebanus* (З. Дукат 38). Иако је био доста популаран, овај спев би сигурно био још популарнији да га аутор, у другој половини, није мало збрзао, мада би у супротном био скоро троструко дужи. Који је био разлог оваквог његовог поступка можемо само да нагађамо, али је чињеница да је првих пет певања Хомерове *Илијаде* дао у 537 стихова, а преосталих 19 у 533 стиха. Тако је изостављена радња неколико целих певања, а и оно што није прескочено пренесено је веома штуро. Може бити да је то био и основни разлог због чега је утицај тог спева на каснију литературу био мален и незнатан, имајући у виду и његову популарност у средњем веку. Већи утицај има једна прича о *Тројанском рату* писана у прози, за коју се процењује да је настала између 4. и 6. века. Ова прича је позната као *Excidium Troiae*. Иако на латинском, сматра се да је и ту у питању превод са хеленског језика. Ако би популарност неког дела ценили само по броју сачуваних рукописа, онда је ова прича привлачила вишеструко мању пажњу од претходно поменутог епа јер су остала сачувана свега три примерка. Прича је садржавала у себи све митове тројанског циклуса, почевши од свадбе Пелеја и Тетиде, на којој се појављује Ерида и чувена јабука раздора, па све до Енеје, Ромула и Рема и неизоставног *ab urbe condita*. Осим овога, постоји и нешто мало краћи *Compendium Historiae Troianae-Romanae*, отприлике из истог периода, који такође описује и детаље којих нема у *Илијади*. Дакле и он се, као претходни, осим на Хомера, ослања и на *кикличке епове*. Сва три поменута епа карактерише извесна доза еротичне атмосфере, која вероватно потиче још од најстаријег од њих. Пример је што се Парис одлучује да је Афродита (Венера) најлепша између три богиње тек кад је ова скинула хаљине. Од три поменута рада, зна се да је само *Excidium* имао и директног утицаја на неке касније европске спевове, који нас и не интересују много јер не представљају никакав допринос *хомерском питању*. Овде можемо завршити са кратким представљањем поменута три рада и прећи на последња два. Њих смо већ помињали, а управо они су највише од свих обликовали ову средњовековну причу о *Тројанском рату*. Не само више од претходна три већ, вероватно више него сви римски писци заједно, којима можемо придодати и самог Хомера. Знамо да су *Хомерови епови* доста изучавани у Цариграду, али само као књижевна дела. Наравно, изучавана је и историја *Тројанског рата* и то не према Хомеру, него делима два друга аутора за која се данас, с правом, мисли да су фалсификати. Прво се на историјској сцени појављује једно дело које смо већ помињали, а које је приписано некаквом Диктису (Δίκτυς ὁ Κρής) из Кнососа на Криту. Он је био легендарни пратилац краља Идоменеја, који је, у *Тројанском рату*, предводио Крићане. Дело је *угледало светлости дана* тек у 4. веку нове ере, а приписивано је некаквом Квинту Септимију, наслова *Dictys Cretensis Ephemeris belli Trojani*. У преводу на српски *Дневник Тројанског рата Диктиса Крићанина*, у шест књига. То је, рекоше, био латински превод грчког оригинала, којег, наравно, нема. Ни Диктис није лик из *Илијаде* већ из легенди, што би причу требало учинити уверљивијом, јер се у давнини и сматрало да су сви ликови из епике и митологије били и историјске личности. Овај је Дикисов дневник, како кажу, пронађен у једном гробу, могуће у граду Кнососу, а писан је феничанским писмом. Како се ово случајно откриће десило у време Нерона

(54-68), онда је, наводно, важно откриће одмах послато у Рим. Одмах се може поставити здраворазумско питање, какав се грчки оригинал помиње, ако текст потиче из доба *Тројанског рата*, док народ Грка још није био формиран? И на ком би то језику онда било ако је написано феничанским алфабетом? Који се језик уопште говорио на Криту у Диктисово време? Такође и ко је знао језик и писмо у време кад је запис пронађен, да би поменути текст превео? Ово већ у потпуности обесмишљава причу о гробу и феничком алфабету, а ова прича је очигледно само још једно, невешто, подметање. Ипак то сасвим не искључује и могућност да је тај латински текст, ипак, био и превод неког, највероватније грчког. Ни тај случај се не би могао повезати са тројанским временом, то може значити да је знатно млађи и ништа друго. Оригинал на грчком језику је ипак откривен, међу папирусима које су у Тебунтису пронашли Бернард Гринфил и Артур Хант (Bernard Grenfell; Arthur Hunt), негде (1899-1900). Њихово откриће је потврдило да је латински текст ипак био превод ранијег грчког текста, оног пронађеног на том папирусу. Један рукопис *Диктисове хронике* пронађен је у библиотеци *Conte Aurelio Guglielmo Balleani* у италијанском граду Јези (Jesi) у округу Анкона. Рукопис је настао у 9. веку, а описује га и уређује C. Annibaldi 1907. године. Оригинал, који јесте био на грчком, се процењује да потиче из 2. или 3. века нове ере, што ту *Диктисову причу* чини старијом него се сматрало. Додуше и даље можемо пронаћи податке који је смештају у 4. век, мада знамо да је доста вероватно била 1-2 века старија. Ова Диктисова прича иде шире од *Илијаде*, она започиње Парисовом посетом Спарти, отмицом Менелајеве жене, а завршава падом Троје. Остало нема потребе препричавати јер излазимо изван теме рада. Све у свему, ако рукопис *Диктисове хронике* није био фалсификат, сама ова прича свеједно јесте. Нема никакве везе са истином јер аутор сторије много тога није знао. Ипак и таква каква је утицала на многобројне романе или приповетке о *Тројанском рату*, уздуж Европе, много више него што је Хомер са својом *Илијадом*.

Последње значајно дело смо већ сусрели код Клаудија Елијана, то је еп Дареса Фригијца. Дареса (Δάρης) је, по Хомеру, био тројански свештеник у храму бога Хефеста. Ево где га Хомер помиње у *Илијади*:

(5.9-10) *А међу Тројанцима беше један Дарес, богат човек и непорочан, свештеник Хефестов, који је имао два сина, Фегеја и Идеја, оба врло вешта свим начинима борбе.*

У антици је постојало веровање да је Дарес из Фригије био аутор неке сторије о уништењу Троје и да је живео мало пре Хомера, што од Елијана и сазнајемо. Даресова историја пада Троје била је позната и у средњем веку, под називом *Daretis Phrygii de excidio Trojae historia* (*Историја уништења Троје Дареса Фригијца*). Ово дело било је у средњем веку једно од познатијих и читанијих. Постојало је само латинско издање јер је грчки оригинал, наводно, изгубљен. Већ ту се назире да је у питању фалсификат, јер откуд грчки оригинал потиче од Дареса који је био Фригијац. Он би писао на свом, фригијском, језику, а не на грчком који тада није ни постојао. Да би оваква подметачина лакше прошла изабрано је име некога ко већ постоји код Хомера. Међутим, то баш и указује на очигледан фалсификат. Такозвана Даресова приповетка је троструко мања од Диктисове и далеко мање уметничке вредности, доста сувопарна, па чак и

помало досадна у литерарном смислу. Касније је дело приписивано римском књижевнику Корнелију Непоту (Cornelius Nepos; 100-24), који га је, наводно, посветио Гају Салустрију Криспу (86-34), мада латински језик на којем је дело писано упућује на 5. век нове ере. То значи да Непот с њим није могао имати никакве везе. Иако је анализа језика ове *Даресове Илијаде* непоречива, морамо се упитати о ком то епу *Дареса Фригијца*, два века раније, онда говори Елијан? Елијан каже да за овај еп *зна да још постоји*, па се тако могло десити и да је Елијан можда мислио на неку другу верзију *епа*. Наиме, није вероватно да је овај исти текст постојао и у Елијаново време ни из разлога што се ту проналазе неки елементи оног рада који је приписан Диктису. То потврђује закључак на основу језика, за који смо већ констатовали да није упитан. Нама је овај текст интересантан само зато што се у њему налази и податак да је: *Пријам послао Александра и Деифоба у Пеонију да подигну војску и Хектора у Горњу Фригију да скупи војску*. Из ових речи можемо закључити да су део Тројаде биле како Пеонија тако и Горња Фригија, дакле, директно под влашћу краља Пријама. У супротном би краљ послао гласнике својим савезницима захтевајући да му они пошаљу војску. Да ли има каквог основа да у тексту има истине, утврдићемо у наставку рада.

Мада најкраћи од свих, Даресов текст је вероватно деловао највише историјски зато што се у њему налазе конкретни бројеви. Тако стоји да је *Тројански рат* трајао укупно 10 година, 6 месеци и 12 дана. Број погинулих је био 866.000 код нападача и 676.000 код бранилаца, тројански принц Енеја је отпловио са своја 22 брода и 3.400 пратилаца, Антенор је повео 2.500 људи, док су Пријамов син Хелен и снаја Андромаха повели њих 1.200. Дате бројке су средњовековним историчарима изгледале као веродостојне, поготово што су стварно мислили да потичу од једног учесника рата које се све видео својим очима. У то време се нико није бавио демографијом, па тако ови вишеструко претерани бројеви никоме нису били ни нешто невероватни и сумњиви. Како је аутор ове књиге имао прилике прочитати оба текста, како наводни Даресов, тако и Диктисов, већ током читања је дошао и до закључка да су у питању фалсификати. Поред разлога који смо навели, постоји још један зашто су у средњем веку за изворе историје *Тројанског рата* коришћени ови радови, а не Хомерови. Овај разлог је можда и важнији, а можемо га дефинисати као извесну *верску затуцаност* у средњем веку. Ови текстови, за разлику од Хомерових, баш нигде не помињу паганске богове, па су тако више одговарали ондашњој хришћанској догми, погодујући борби против паганског политеизма. Зато се и каже *мрачни средњи век*! Овај последњи закључак је извео аутор ове књиге. Тако нешто не кажу други аутори, што је баш чудно јер је разлог очигледан. Како то да нико није дао објашњење зашто су ова дела коришћена као историјско штиво, док су она Хомерова третирана само као литерарно? Да би дошли до одговора требало је прочитати сва три и уочити у чему је разлика. Не може бити ништа простије, а закључак се некако намеће сам од себе. Човек би помислио да нико ко је знао да се по Даресу и Диктису некад предавала историја *Тројанског рата* није дела ни прочитао нити је познавао Хомерово дело. На крају морамо констатовати да је ова последња приповетка, коју знамо као Даресову, иако најкраћа и без уметничке вредности, сувопарна, досадна и такорећи низ набацаних чињеница,

баш оставила најдубљи траг у другим радовима који су рађени још у средњем веку. Боље речено, Даресова прича је директно утицала на два рада, који су били ти који су касније утицали на велики број других радова.
Аутор једног од њих је био Француз Беноа де Сен Мор (Benoît de Sainte-Maure; Beneeit de Sainte-More), који је негде око 1165. написао *Роман о Троји* (*Roman de Troie*) посветивши га својој покровитељки краљици Алијенори. Ово обимно песничко дело, са више од 30.000 редова, написано је на старофранцуском у осмосложним стиховима користећи парне риме. Осим Овидија и његовог дела *Метаморфозе*, засновано је на латинским препричавањима *хомерских песама*, укључујући дела Дареса и Диктиса. Основа дела је, пре свега, Даресова прича. Није изненађујуће и што је заплет о историји уништења древне Троје изузетно заинтересовао краља Хенрија II, из династије Плантаженета (Henry II; 1133-1189). Хенри је био краљ Енглеске (1154-1189), војвода Нормандије и гроф од Анжуа. Први је краљ из династије Плантаженета. Владао је наравно Енглеском али и Нормандијом, Аквитанијом и Гаскоњом, а успео је и Ирску да стави под своју власт. Захваљујући прорачунима дворских хроничара, Хенри се сматрао потомком тројанске линије од легендарног Брута. Тако је краљ имао разлога да се заинтересује за тројанске теме, што можда и објашњава покровитељство од стране краљице за Беноин рад и објашњава више доминирајуће протројанско гледиште у њему. Али у Беноином новом третману заплета, читаоце је сигурно привукло и нешто друго: с једне стране, богатство фикције са обиљем егзотике и фантастичних детаља, с друге, детаљан географско-историјски опис, похода, битака и опсада. Беноа није само препричао садржај *Илијаде*, већ је сам оцртао позадину *Тројанског рата*, поход Аргонаута, љубав Јасона и Медеје, отмицу Хелене, дипломатске преговоре уочи рата и друго. Али не само то, говорећи о држави амазонске краљице Пантесилеје сумирао је неке географске податке о Блиском истоку, богато их зачинивши и историјским.
Главно место у његовом роману заузимају описи битака, не мање од 24, а 13 од њих је описано посебно детаљно, као и војни савети и преговори. У књизи се провлачи и љубавна линија, али она не игра битну улогу у формирању заплета. Извлачећи различите парове, посебно (Јасон и Медеја, Парис и Хелена, потом Брисеида са њена два обожаваоца, Ахил и Поликсена, Одисеј и Кирка, Хектор и Андромаха), Беноа песимистички тумачи саму љубав, јер су њене последице само стрепња, непостојаност, несрећа и издаја. Упркос скептичним погледима на превртљиву природу жене, аутор успева да оцрта индивидуализоване слике својих хероина. То је полетна Брисеида, која се заветовала на верност Троилу, али је дозволила да је однесе Диомед. То јесте и ватрена и плаха, Медеја, које је немоћна да победи љубав планулу за Јасона, а на крају, то је и Поликсена, која као да осећа трагични крај своје љубави према Ахилеју. Ове три љубавне приче не заузимају много простора у роману, али је Беноа њима показао свој раскошни песнички таленат и домишљатост, која се оцртавала у његовој моћи да створи индивидуализован лик. Све наведено је утицало да овај Беноин рад постане изузетно популаран у средњем веку, а сигурно би био и популарнији да је писан на латинском језику који је био службени језик у већини западних земаља. Иако је мало ко изван Француске знао старофранцуски на којем је тај роман био написан, већ у наредном веку превод се појављује у Немачкој, прво

у стиху, а касније и његова прозна верзија. Касније се полако шири све даље и даље, да би у 14. веку доспео и до Цариграда, у којем се појављује под називом *Тројански рат*, на ондашњем грчком језику.
Осим поменутог, вредно је још указати на рад Џозефа од Ексетера (Joseph of Exeter), латинског песника из 12. века, пореклом из Ексетера, у Енглеској. Био је познат и под латинским именом Josephus Iscanus, а осим тога да је био нећак кентерберијског надбискупа Балдуина (Baldwin), о њему се не зна баш ништа. Зна се да је пратио Балдуина на крсташки поход и да се након његове смрти и вратио. Балдуину је и посветио своју поему у шест књига *О Тројанском рату* (*De bello Troiano*). Ова епопеја, заснована на делу Дареса Фригијца, бројала је 3673 латинска стиха. Џозеф је своје дело испевао са таквом лакоћом да се чак појавила идеја да је Даресов роман прозни сажетак Џозефовог. Већи део свог епа Џозеф је написао пре 1183. године, иако је завршен после 1184. Мада је и његов рад свакако био вредан и уз то још написан на латинском, што је било погодније за његово ширење, Џозеф није имао утицаја као Беноа, али ни његов утицај није био занемарив. Тако су се сви остали романи и приповетке широм Европе углавном ослањали на један од два наведена рада, било директно или индиректно.Тако је Гвидо дел Колоњ (Guido delle Colonne; 1210-1287), судија из сицилијанског града Месине, пред сам крај свог живота урадио је прозни сажетак Беноиног спева. Његов рад је био на латинском језику под насловом *Historia Destructionis Troiae* и у свом обиму једва трећина изворног рада, мада је и то било 35 књига. Његов рад је доживео највише превода на друге језике, али је он у суштини латински сажетак Беонионог спева. Један овакав пример познајемо и из српске средњовековне књижевности као *Роман о Троји*, познат још и као *Руманац Тројски*, али који нам није посебно занимљив. Тај није, али постоји један који јесте. То је *Роман о Александру*, који знамо и под називима *Приповетка о Александру*, *Александрида* или најчешће према руском називу *Српска Александрида*. Баш ту ћемо наћи једну од кључних чињеница које су нам у раду биле потребне, иако би их се пре надали пронаћи у *Роману о Троји*.
Додаћемо тек још неколико речи о Хомеровој постојбини из средњовековних извора, мада се они ослањају на античке. Али како има подоста случајева да се ослањају на античке који су за нас изгубљени, тако да можемо и то погледати.
Посебно значајан такав извор је енциклопедија *Суда*, да би на крају завршили са *Грчком антологијом*. Но, пре *Суде* да видимо шта то има рећи хришћански светитељ Фотије, најученији теолог али и најзначајнији поглавар *Цариградске патријаршије*. Он у свом делу *Библиотека* каже:
(190.48) *Хипермен, у својој Историји Хиоса, каже да је Хомер имао слугу званог Скиндапсос; кога су становници Хиоса казнили са хиљаду драхми јер није спалио тело свог господара.*
Ако би ови наводи били тачни, онда би могли закључити нешто и о томе кад је живео Хомер. Овде се помиње драхма, а зна се да новац није ни постојао пре 7. века старе ере, ако су Хипермен и Фотије уопште знали за ову чињеницу.
Суда (omi.251): *Ὁμηρος: Хомер песник, син реке Мелес у Смирни и нимфе Критеје; други кажу, од Аполона и музе Калиопе. Разни људи тврде да је пореклом из Смирне, Хиоса, Колофона, Иоса, Киме, Тројаде (из регије Кенхреае), Лидије (Меоније), Атине, Египта, Итаке, Кипра, Кнососа, Саламине, Микене,*

Тесалије, Италије, Луканије, Грине, Рима и Родоса. Његово право име било је Мелесигенес, будући да га је мајка родила поред реке Мелес, према његовом родослову датом у Смирни. Умро је у поодмаклој старости и сахрањен је на Иосу. На његовом гробу била је записана елегија, коју су становници Иоса сачинили нешто касније: „Овде земља покрива свету главу, божанског Хомера, који је предводио (маршираo уз) јунаке!“

И на крају, у *Грчкој антологији* о Хомеровој постојбини стоји следеће:

(7.1) (Од Алкеја из Месене) *На Иосу су дечаци, плетући загонетку по налогу Муза, на смрт изнервирали Хомера, певача јунака. А морске Нереиде помазале су га нектаром и положиле мртвог под стену на обали; јер је прославио Тетиду и њеног сина, битку осталих јунака и дела Одисеја са Итаке. Блажен међу острвима у мору је Иос, иако је мали, покрива звезду Муза и Грација. Ако се и чудите што ја тако мали покривам тако великог човека, знајте да и супруг Тетиде лежи у Икосу који има само неколико грудви земље.*

(7.2) (Анонимно) *Путниче, иако је гробница мала, не пролази поред мене, већ ми излијте за узвишења и части као што то чиниш боговима. Јер ја држим божанског Хомера, песника епа, кога Пијеријске Музе изузетно поштују.*

(7.3) (Анонимно - *Иос*) *Овде земља покрива светог човека, божанског Хомера, вођу јунака.*

(7.4) (Од Павла Силетијарија - *Иос*) *Овде чувена гробница, на стени уз море, чува божанског Хомера, вештих уста кроз које су Музе говориле. Не чуди се, о странче, да тако мало острво може скривати тако великог човека.*

(7.5) (Приписано Алкеју) *Не, чак ни ако ми поклониш, Хомере, све од кованог злата горећу Зевсову муњу, ја нисам и нећу бити Саламињанин, ја син Мелеса нећу бити син Дмесагораса; нека то Хелада не гледа. Искушај неког другог песника, али ти си, Хиос, који ћеш са Музама певати моје стихове Хеладиним синовима.*

(7.7) (Анонимно- *Иос*) *Овде је божански Хомер, који је певао о свим Хеленима, рођен у Теби.*

(16.292) (Анонимно - О два *Хомерова епа*) *Хомере, сине Мелесов, освојио си вечну славу за Хеладу и отаџбину Колофон, а ове две кћери си родио од своје божанске душе, исписујући их из свог срца. Једна пева многа Одисејева лутања у повратку кући, а друга Тројански рат.*

(16.294) (Анонимно) *У коју ћемо државу забележити Хомера као грађанина, човека коме сви градови пружају руке? Није ли истина да је ово непознато, али херој је попут бесмртника?*

(16.295) (Анонимно) *Није равница Смирне родила божанског Хомера; не, ни Колофон, звезда осетљиве Јоније; ни Хиос, ни плодни Египат, ни свети Кипар, ни каменито острво које је било дом сина Лаерта, ни Аргос, земља Данаја, ни Микена саграђена од Киклопа, ни град древних синова Кекропса. Не, он није био Земљино дело, Музе га послаше са неба да једног дана донесе пожељне дарове људима.*

(16.296) (Сидонски Антипатер) *Неки кажу, Хомере, да те је подигао Колофон, неко љупка Смирна, неко Хиос, неко Иос; док неки проглашавају за срећну Саламину, а неки Тесалију, мајку Лапита, неко ово место, неко оно, земљом која те је родила. Али ако могу отворено да изговорим мудра пророчанства Феба,*

велико Небо је твоја земља, а мајка ти није била смртна жена, већ Калиопа.
(16.297) (Анонимно) *Седам градова тврди да су Хомерова постојбина: Кима, Смирна, Хиос, Колофон, Пилос, Аргос, Атина.*
(16.298) (Анонимно) *Седам градова тежи да присвоји Хомера: Смирна, Хиос, Колофон, Итака, Пилос, Аргос, Атина.*
(16.299) (Анонимно-разговор са Хомеровим духом) *Да ли сте били Хијанин? Кажем не. Шта онда, Смирњанин? Поричем. Да ли су Кима или Колофон били ваше родно место, Хомере? Ни једно ни друго. Да ли је Саламина био ваш град? Не, ја не потичем одатле. Али реците ми сами где сте рођени. Нећу. Зашто? Поуздано знам да ћу, ако кажем истину, све друге градове учинити непријатељима.*
(16.320) (Анонимно - *Портрет ретора Аристида*) *Аристид је окончао древну свађу коју су градови Јоније водили око Хомеровог порекла. Јер сви кажу: „Смирна је родила божанског Хомера, а она је родила и ретора Аристида.“*
Понешто се и нађе што нисмо знали од античких аутора, али нема ту ништа што би било битно за ово истраживање. Дакле, поново су Смирна, Хиос, Иос!

Овде можемо *затворити дућан* на тему *хомерског питања* у средњем веку јер нема сврхе даље набрајати све приче о *Тројанском рату* које нам ништа битно не доприносе. Иако смо понешто занимљиво и корисно сазнали, могло би се и констатовати да у средњем веку није било значајнијих радова на тему Хомера и *хомерског питања*. Неки мисле да је томе највише допринело поетско али и естетско савршенство Вергилијеве *Енеиде*, што је неспорно, мада се пре може закључити нешто друго. Можемо само елаборирати да је у средњем веку био забележен пад интересовања за Хомера и његово стваралаштво, али и античку епоху уопште. То је, пре свега, било условљено претерано тврдим догматским схватањима средњовековне теологије. Борећи се против *аждаје многобоштва*, хришћанство је занемаривало све аспекте античке епохе, а нека дела античких аутора чак и уништило. Иако је известан интерес ипак постојао, тек се појавом хуманизма и ренесансе јавља озбиљније занимање за античку баштину, па тако и за *Хомерову поезију*.

Редакције Хомерових епова у средњем веку

Преостаје нам још да се кратко дотакнемо издања *Хомерових епова* у средњем веку и тако ставимо тачку на средњи век. Издања *епова* у средњем веку своде се само на простор данашње Италије, пошто их на другим местима није било. Баш на том простору, где је било језгро Римског царства, у антици су водећи интелектуалци сви знали хеленски језик. Многи су чак и писали своја дела на овом језику који је сматран језиком римских патрицијa, док је латински остао плебејцима. Ово се временом полако мењало да би од доба Цицерона латински био све присутнији у литератури. Тако су, већ за неколико векова, заборавили хеленски језик у великој мери. Можда би се нашао какав монах у некој забити који је још знао овај језик који се некад сматрао отменим и то је углавном све. Сасвим супротно је било у Цариграду. Као некад у Риму, кад је интелектуална елита знала та два језика, тако је сад било у Ромејском царству. Једина разлика је била што нису писали своје радове и дела на латинском, као некад римски

писци на хеленском. Тако да је масовни пребег ученог света, пре и после пада Цариграда 1453. на запад условио да се, пре свих других, Италија сусретне са многобројним ученим људима који су побегли од Турака. Многи су донели са собом дела античких аутора и помогли да се нека и преведу, али су сигурно и много учинили да становнике Апенинског полуострва науче хеленском језику. Наравно, ови учени људи су се расули и по другим земљама, али тамо је било још мање оних који су знали хеленски јер није било традиције *вечног града*.

Пут за преводе *Хомерових епова* на народне језике утире Фирентинац Данте Алигијери (Dante Alighieri; 1265-1321), највећи италијански песник из касног средњег века и један од највећих светских песника. Сам Данте је са Петрарком и Бокачом чинио једну од *три круне италијанске поезије*. Његово највеће дело, *Божанствена комедија*, прво је објављена под називом *Комедија*, да би јој век касније, један од те *три круне*, Ђовани Бокачо (Giovanni Boccaccio; 1313-1375) придодао епитет *божанствена*, као што је данас познајемо. Но, овде нас и не интересује Дантеово ремек дело, као такво, него само та чињеница да је било написано на, песниковом матерњем, тосканском дијалекту. То је за оно време било веома неуобичајено, можемо рећи чак и револуционарно јер је у касном средњем веку велика већина поезије и даље била на латинском језику, а самим тим је била доступна само богатим и образованим грађанима. Данте се залагао за писање на народном језику, те је своје залагање потврдио личним примером у својој *Комедији*.Тако да је песник Данте одиграо кључну улогу у формирању модерног италијанског језика. Поучени овим примером за њим су истим путем кренуле и његове млађе колеге, Франческо Петрарка (Francesco Petrarca; 1304-1374) и Ђовани Бокачо. Тако је настао италијански књижевни језик, што је био предуслов за превод *Хомерових епова* на неки народни језик. Данте је помињао Хомера, називајући га *највишим мајстором песништва који над другима лебди попут орла*, али сам није знао грчки. Од шест Хомерових цитата, који су се појавили у његовим, пет потиче из неколико Аристотелових дела, а један и од Хорација и његове *Посланице Пизонима*.
Озбиљније се за Хомера заинтересовао песник Франческо Петрарка, али ни он није знао грчки. Прво учи од Варлама Калабријца, посланика ромејског цара Андроника III папи Бенедикту. Мада је Варламу упознао још 1339. године, он је почео од њега учити грчки тек 1342. године и то без неког нарочитог успеха. Вероватно је био разлог слабо филолошко образовање учитеља или недостатак методологије и ко зна шта још. Али ма шта да је било ученик није напредовао колико је очекивао. Ипак, 1353. царски посланик постаје Николаос Сигерос, који даје Петрарки један рукопис Хомера и убрзо се враћа у Цариград. Његов пријатељ Варлам је већ био мртав и Петрарка је био сав очајан што рукопис не може читати. Наводно је очајни Петрарка, већ идуће године, ипак успео наћи некога ко зна грчки и убедио га да *Хомерове епове* преведе на латински. Како се тај преводилац звао нико не каже, а Петрарка га је, наводно, убедио једном позамашном сумом новца. Тако је први превод *Хомерових епова*, после антике, на латински језик приписан Петрарки који није знао ни речи грчког. То је био први превод на латински после античког препева *Одисеје* Ливија Андроника, који смо помињали. У време кад је Петрарка урадио свој превод, овај Ливијев

је био већ давно изгубљен, па је тако рад непознатог аутора који је платио сам Петрарка био једини постојећи превод Хомера на латинском језику. Но, поред ове постоји и другачија прича, па је тако питање да ли је овај превод уопште и постојао. Убрзо после Петрарке, нешто слично је учинио и један калабријски ерудита и поштовалац античке књижевности, који је и школован у Цариграду. То је био Леонтије Пилат (Leontius Pilatus; ?-1366), који је 1360. Дошао право из Цариграда у Италију. Њему је Петраркин пријатељ и ученик Ђовани Бокачо обезбедио место професора грчког језика у Фиренци. Код њега је учио и сам Бокачо и одлично научио грчки, што видимо већ из његовог дела *Genealogia deorum gentilicium* и ситним појединостима у њему које указују на мало дубље познавање језика, али и грчких аутора. Бокачо је наговорио Пилата да изради латински превод Хомера, што је овај заиста и урадио, по предању, баш у кући у којој је Бокачо живео. Пошто су тад обојица живели у Фиренци, то је сасвим могуће, а није искључено да му је помагао сам Бокачо који је већ знао солидно грчки. Пилат је превео *епове* у облику прозног текста, па је и његов превод, уједно, први прозни превод *Хомерових епова* у историји. Међутим, иако сам одличан учитељ грчког, Пилат није довољно добро владао латинским језиком. Зато је његов превод био непоуздан, али и такав је послужио Петрарки да из њега одреди нека места у Италији. Она за која је веровао да Хомер баш њих описује. Већ овде можемо поставити питање зашто би Петрарка користио тај Пилатов превод ако је већ имао свој? Мада смо се и пре тога могли упитати и зашто би Бокачо уопште убеђивао Пилата да преводи *Хомерове епове* ако је већ постојао превод који зовемо Петраркиним именом? Можда су ипак, поред свих недоумица, постојала и оба превода али у то можемо бити сигурни само ако постоје њихови преписи, које нико нигде не помиње.

Поред ових поменутих, штампано је једно такозвано инкунабула издање *епова*, које је приредио Лоренцо де Алопе (15-16 век), Фиренца 1488. год. Фиренци се, у издањима *Хомерових епова*, придружила и Венеција где је Алдо Мануцио (Aldo Manuzio; 1452-1515) штампао *епове*, прво на грчком, а тек потом и на италијанском језику. Тако да је од рођења оца модерног италијанског језика, песника Дантеа, па до превода *Хомерових епова* на исти језик прошло више од два века. Мануциово издање на италијанском било је и први превод *епова* на неки језик који није класични, а ово издање је послужило и за преносе у друге европске језике. Мада би ово Мануциово издање могли сместити чак и у нови век, ништа не смета да га оставимо у средњем, па да овај први превод на неки народни језик и искористимо као најаву за нови век. Тако би се дефинитивно могла ставити тачка на *хомерско питање* у средњем и прећи на нови век.

Литерарно-историјско хомерско питање у новом веку

Значајно већи интерес за Хомера на западу Европе везан је тек за италијанску ренесансу, стога је Италија и најважнији центар *хомерских студија* у 15. и 16. веку. Од 16. века то постаје Француска, уз краткотрајне прекиде, да би крајем 18. века штафету преузели Немци од којих почиње модерно *хомерско питање*. Немачки научници остају доминантни све до прве четвртине 20. века, кад је појавом *школе усменог песништва* (*oral poetry school*) средиште *хомеристике* прешло у англосаксонске земље, где је остало до данас. Ова подела упрошћена

је и то у значајној мери. Наравно да је било изузетних појединца и изван грубе шеме која је овде дата, са којима ћемо се срести у наставку. Како у новом веку интерес за Хомера и његову поезију рапидно расте, у односу на средњи век, тако се умножавао и број *хомериста*. Многи су се бавили критиком *Хомерове поезије* и нису дали допринос *хомерском питању*. Углавном су поредили два песника, Хомера и Вергилија, што потиче још из античког периода. Не дајући притом могућа решења ни за једно *хомерско питање*, нити дефинишући нека нова јер се једноставно тиме нису ни бавили. Зато ћемо се ограничити само на оне који су се бавили проблемима везаним за *хомерско питање*, чак и ту само на главне представнике појединих теорија. Преостале ћемо само споменути, оне вредније помена, а неке чак ни то. Има их једноставно превише, чак и оних за које писац ових редова зна, а сигурно постоје још и сијасет њих за које није никад ни чуо. Но, тиме нећемо, нимало, оштетити нашег читаоца, напротив. Свакоме, ко није добро упознат са *хомерским питањем*, може се учинити да их и овако има превише, ма колико да је ту направљена врло пажљива селекција.

Као што смо се могли уверити средњи век није дао ништа посебно ново у вези *хомерског питања*, нити је решио неко од старих (античких), нити је отворио неко ново, савремено. Једнако као и бројни *хомеролози* из доба ренесансе за које смо констатовали то исто. Нови век је по том питању изузетак, али треба приметити да се *хомерско питање* у новом веку битно разликује од оног што се под тим именом могло сматрати у старом. То би рекли *ни налик*. Одједном више никога не занима кад је и где живео Хомер, да ли старији од Хесиода и слично. Од свих *хомерских питања* из античке епохе, понеко се евентуално и изјасни о времену живота Хомера у сврху датирања *епова* и ништа више. Док се у антици не поставља питање постојања Хомера, у новом веку се сумњало. Сумња се и да ли је исти песник испевао *Илијаду* и *Одисеју*, мада смо, додуше, један такав случај пронашли и у антици. Сад главна *хомерска питања* постају дилеме да ли су *епови* дело једног песника или су састављени од појединачних песама, али се јављају и нека друга, можда мање важна али зато и ништа мање интересантна, питања са којима ћемо се срести у наставку ове приче. Пре него што се ухватимо у коштац са конгломератом разних теорија у вези *хомерског питања*, било би добро да почнемо од класификације свих изнетих теорија по нашем академику Милошу Ђурићу (1892-1967), коју даје у свом капиталном делу *Историја хеленске књижевности*. Ево како их класификује Ђурић:

1) *Теорија о појединим самосталним песмама*
2) *Теорија: о језгру, о проширењу, или о развитку, или о кристализацији*
3) *Теорија о првобитном јединству или унитарска теорија*
4) *Теорија о компилацији или о малим епопејама*
5) *Теорија о јединственој песничкој обради*
6) *Особиту варијанту теорије о јединственој песничкој обради Илијаде дао је Милан Будимир*.

Ова Ђурићева подела обухвата све главне теорије, а по његовом мишљењу би теорија Милана Будимира заврђивала посебну пажњу па је зато и издваја као посебну. Невезано од Ђурића, до истог закључка је дошао и аутор ове књиге, који је такође дао своју класификацију према којој ће сам изложити *хомерско питање* које се односи на период од ренесансе па до савременог доба. Како је

прво издање ове Ђурићеве књиге изашло 1951. године, аутор тако не наводи *теорију усмене предаје*. Очито је да му рад Милмана Перија није био познат или можда и јесте али га наш академик није сматрао вредног помена. Зато је писац ове књиге сматрао да ову теорију треба додати на ову изнету Ђурићеву класификацију али осим ње додаћемо разне *екстравагантне теорије*, како их је именовао писац ове књиге, али и нека сасвим нова *хомерска питања*, која су постављена углавном од разних аматера, мада не увек. Било је међу њима чак и веома озбиљних хелениста. Наиме, аматеризам појединих истраживача није сметња, па чак и кад прерасте у дилетантизам јер се не може некоме оспорити право да постави било које питање. При томе ништа не смета да свако понуди и неко своје решење за постављено питање, имало оно смисла или не. Све то једноставно спада у *хомерско питање*, без обзира на образовање онога ко га поставља. Зато ћемо дати један сасвим необичан поглед на *хомерско питање*, узимајући у обзир античка, савремена, егзотична и новопостављена. Сва она спадају у *хомерска питања*, на која се надамо пронаћи какав такав одговор. Односно, прецизније речено, бар на нека од њих. Ако смо античку поделу већ разврстали на *географска* и *историјско-литерарна* питања онда за њу можемо констатовати да је већина *хомерских питања* античког доба била знатно више *историјског* него *литерарног* типа, што смо раније већ констатовали. Бар се о тим или таквим питањима водила већа полемика. Постојала су наравно и она *географска питања*, која су се сводила на лоцирање области, река или насеља одакле потичу учесници *Тројанског рата*, или којим је то знаним и незнаним морима лутао Одисеј. Разматрана су и нека мање важна питања, али никад није постављано питање локације Троје. Како су проучавани и неки већ много мање важни географски појмови, то може значити само једно. Стари Хелени знају за некакву Троју коју су сматрали *Хомеровом*. За руту *Одисејева лутања* још је Страбон сведочио да била негде око Сицилије или претежно Тиренском мору, а с тиме су се слагали и бројни други антички писци. Пре тога се лично, *отац географије*, Ератостен, изјаснио да руту *Одисејева лутања* нема неког смисла ни тражити, али Страбон је мислио другачије. Ипак, о томе ћемо детаљније у другој књизи нашег *хомерског серијала*, па да сад не дуљимо непотребно, осим да нагласимо како ниједно од оних *географских хомерских питања* никад није добијало праве размере оне шире полемике. Бар не у антици. Тек толико да не можемо рећи како није постојало и то је све. Зато ћемо то оставити по страни и покушаћемо применити сасвим ново разврставање, по теоријама, за решавање *хомерског питања* у модерно доба. Овакве поделе наравно већ постоје, једну смо чак овде и дали према Милошу Ђурићу, али како њима нисмо задовољни покушаћемо бити свеобухватнији, а надамо се и прецизнији. Основна подела је иста као она античка: *географска* и *литерарно-историјска*. Разлика у односу на антику је само у томе што је овај пут много више од свих питања литерарне природе, а онда је, дакако, сразмерно мање историјске природе. Из историјске сфере заиста има веома мало, тек се понеко изјасни о времену настанка *епова* и то је углавном све. Географска су мање више иста као она из антике, осим што се у ново доба јавља и питање локације Троје као *хомерско питање*. Тако би коначна подела по теоријама, оним *литерарно-историјским*, хронолошким редом настанка, изгледала овако:

***Литерарно-историјске теорије*:**

Теорија егзотичног настанка епова или егзотична теорија
Теорија појединих самосталних песмама или аналитичка (плуралистичка)
Теорија првобитног јединства или унитаристичка теорија
Теорија првобитног језгра, или проширења, или развитка, или кристализације
Теорија текстолошке анализе самосталних песама-текстолошка неоаналитичка
Теорија компилације или малих епопеја
Теорија јединствене песничке обраде или неоунитаристичка теорија
Теорија неоунитаристичке компилације или неоунитаристичка малих епопеја
Теорија неоунитаристичке аналитичке компилације или неоунитаристичка аналитичка теорија малих епопеја
Теорија нехомеролога од утицаја на хомерологију или нехомеролошка хомерологија
Теорија хомерског језика - метрологија и дијалектологија *хомерске епике*
Теорија компарације јужнословенске и *хомерске епике*
Теорија неоунитаристичке усмене традиције или теорија јединствене песничке обраде из усмене традиције
Теорија бесхомерског неоунитаризма старе епике или јединствене песничке обраде старе епике

Како је и аутор ове књиге, невезано од Ђурића, уочио посебност Будимирових теорија у вези *хомерског питања* решио је да томе посвети посебну пажњу али пре тога потребна пажња ће бити указана Милману Перију и његовој *теорији усмене предаје*. Излагање ћемо давати према изнетој класификацији у оквиру које ћемо поштовати хронолошки ред, колико буде имало смисла. Узгред ћемо повести рачуна и о подели према државама које су се, у одређеним периодима, истицале или имале доминацију у *хомерологији*.

Теорија егзотичног настанка епова или егзотична теорија

Теорија коју смо именовали *егзотичном*, јесте, у ствари, скуп разних теорија о настанку *Хомерових епова* које могу, а не морају имати заједнички садржалац. Ових теорија, у новом веку, нема много, али су и оне део *хомерског питања*. Ако и нису важан део, више делују као теорија завере, није било разлога да их због тога изоставимо. Зато смо их увели као једну нову категорију теорија, оне које савремена наука не сматра озбиљним, а именовали смо их онако као се то чинило најпригоднијим. Тако смо од оваквих теорија почели, пре него што се позабавимо оним озбиљнијим.

Први који даје овакву теорију јесте Дубровчанин Игњат Ђурђевић (1675-1737). Његове три расправе које се баве Хомером сачуване су у једној збирци званој *Antiquitates Illyricarum pars tertia Hieronymiana*. Ове три расправе са именима: *Graeci a barbaris edocti et primum de Homero*; *Homerum nunquam fuisse suspicio*; *Bellum Troianum fabula*, добро су нам познате. У првој од њих, Ђурђевић није још исказао сумњу да је песник Хомер испевао *Илијаду* и *Одисеју*, али зато је већ у другој променио мишљење. Ту опширно износи чињенице према којима

закључује да поменуте *епове* није испевао Хомер, већ Питагора. У трећој тврди да су *Тројански рат* и приче о њему измислили непознати песници из митског доба. Ове приче су, по њему, касније уједињене у једно дело.Ђурђевића тако не можемо сврстати ни у једну од теорија, понуђених у класификацији, па није тешко закључити да нам преостаје једино да га сврстамо у једну нову врсту теорија, коју смо, у недостатку бољег назива, именовали *егзотичним* именом.

Да Ђурђевић не буде једини из ове групе, побринуо се контроверзни Семјуел Батлер (Samuel Butler; 1835-1902), прозни преводилац *Илијаде* и *Одисеје* чији су преводи и данас актуелни. Он је тврдио да је *Одисеју* написала жена, што је изложио у студији назива *The Humour of Homer* (1892), разрађивајући даље у делу *Authoress of the Odyssey* (1897). По њему је *Одисеју* испевала једна жена са Сицилије, чије је име и порекло непознато. Он тврди да неки описи из епа *Одисеје* описују обалу Сицилије, конкретно област Трапани и то са острвима. Ове тезе, Батлер је изложио још у фуснотама и предговору *Илијаде* и *Одисеје*, али су, од плејаде његових савременика, листом одбациване као неодговорне и неозбиљне. Иако је ова Батлерова теза, вероватно сасвим оригинална, треба напоменути да смо нешто раније већ упознали сличну тезу која потиче још од Фотија, а од њега је вероватно преузео Евстатије Солунски кога, као креатора ове тезе, неосновано цитирају мање упућени писци. Ако још додамо и тврдњу античких аутора Хеланика и Ксенона, да Хомер није испевао *Одисеју*, онда се види да сличне *егзотичне теорије* потичу још из антике. Ма колико звучала неозбиљно, више бајковито него научно, ова Батлерову тезу је имала и неких присталица. Не само пуке присталице него и праве следбенике који су је даље разрађивали. Тако се њоме, као идејом, послужио и књижевник Роберт Грејвс (Robert Graves; 1895-1985), у свом роману *Homer's Daughter* (1955). После тога следи лингвиста, преводилац и историчар Ендру Далби (Andrew Dalby; 1947). Ако се Грејвс њоме и послужио у роману, то се некако и може разумети, али Далби ову тезу користи у научној расправи *Rediscovering Homer* (2006), где и разрађује теорију да је *Илијаду* и *Одисеју* стварно испевала жена. У прилог му иде суптилност, комплексност и универзалност *епова*, које истиче али других аргумената није имао. Да се човек упита како је то успео да објави као научну расправу и шта је ту уопште научно?

Теорија појединих самосталних песама или аналитичка (плуралистичка)

Италијански или ренесансни период јесте *празан скуп*. Од толиког занимања за Хомера и његову поезију, које је резултовало бројним радовима, за нас ту нема ништа посебно занимљиво. Мање, више само нека критике, поређење песника Хомера са Вергилијем а понешто са неким другим песницима, претходницима ренесансе. Тако онај део који нас занима налазимо тек у Француској, мада и ту нема много тога што би вредело истаћи. Тако можемо рећи да је тек *француски перод* онај период за који можемо рећи да је претеча оног модерног *хомерског питања*, у правом смислу речи. Тек ту имамо зачетке *аналитичке теорије*, као прве и најстарије од бројних теорија које су изнедриле хомеролошке студије.

Нововековно *хомерско питање* практично почиње од једног француског писца

и то Франсоа д'Абињака (François Hédelin abbé d'Aubignac; 1604-1676), који је у свом делу *Conjectures académiques ou dissertation sur l'Iliade d'Homère* (1664), које је штампано скоро четири деценије после његове смрти, тек 1715. године, негирао да је песник Хомер уопште постојао. Нико га , каже, пре Херодота не спомиње и етимологија самог имена је несигурног порекла. Примећујући и да *Илијада* нема ни једниствену радњу нити главног јунака, он закључује да је *ен* саставила нека споредна личност. Овај његов став је током времена прерастао у *аналитичку (плуралистичку) теорију*, која је стекла много поборника, а има их и данас. Ова теорија, у суштини, каже да су *Хомерови епови* дело од више аутора, у које неки убрајају и Хомера док други одричу и његово постојање. Абињака можемо сматрати претечом *аналитичке теорије*, док титулу њеног главног утемељивача ипак морамо дати Волфу, кога ћемо посебно обрадити. Абињак припада оном периоду кад је изучавање Хомера и његове поезије већ доминантно припадало Француској али од тадашњих многобројних радова на тему *хомеролошких студија* вредан помена је једино овај Абињаков. Тиме не омаловажавамо радове осталих класичара, Абињакових савременика, једино што их не можемо довести у директну везу са *хомерским питањем*, као бројне Италијане у претходном периоду. Зато њих не помињемо, баш као што смо већ изоставили и италијанске хомеристе њиховог раздобља. Могли би рећи да није тако лоше по Французе, јер из претходног раздобља које је припадало Италији нисмо нашли за сходно поменути никога, мада није да их није било. Не толико као у своје време у Француској али ипак доста.

Но, ипак има и Италијана, додуше тек у периоду француске доминације јер по хронолошком реду, одмах иза Абињака долази један италијански историчар и философ, Ђанбатиста Вико (Giambattista Vico; 1668-1744). У свом делу *Principi di Scienza Nuova d'intorno alla Comune Natura delle Nazioni*, из 1725. године, он изводи закључак да је Хомер колективно име многих песника из чијих песама је Писистрат сложио *епове*. Иако мисли да је било много Хомера, Вико истиче нарочито два. Хомер *Илијаде* је, по њему, био негде из североисточне Хеладе, конкретно из Тесалије, док је Хомер *Одисеје* био из југозападне. За те хипотезе Вико није навео никаве аргументе, те тако нису ни утицале на Волфа, главног представника *аналитичара*. Те идеје су углавном биле одбачене и занемарене. Дакле Вико је био следбеник Абињакових теорија, па и њега можемо сврстати у *анлитичаре* или поборнике *теорије о самосталним песмама*, претходнике Волфа. Вико се изјашњава и о једном од античких *хомерских питања*, оном о Хомеровој постојбини. Једино што код њега има два Хомера, па су му то само биле радне верзије имена за песнике *Илијаде* и *Одисеје* понаособ.

После Вика, следи један Енглез у периоду француске доминације, путописац и политичар Роберт Вуд (Robert Wood; 1717-1771). Он у *An essay on the Original Genius and Writings of Homer*, из 1769. године, тврди да Хомер није записивао своје песме, па тако, не може бити никако проглашен њиховим аутором. Таква његова тврдња звучи чак и помало сулудо. Како неко кога је он сам прогласио песником који је испевао песме, јер тврди да су песме његове, не може да буде њихов аутор? Превише формално, па и контрадикторно. Иако Вуда углавном сматрају претечом Волфа, односно *аналитичке теорије*, могли би га сматрати и претечом *теорије о усменој предаји*, јер његова тврдња да Хомер није писао

га баш тамо разврстава. Са тако уврнутим идејама, могли би га, мирне савести, сврстати у оне теорије које смо назвали *егзотичним*. Очигледно има оних које би могли разврстати у више теорија, па тако ово разврстање треба узети већим делом условно. Са Вудом, као Енглезом, смо дошли до самог краја доминације Француза, мада је интересантно запазити да је од свих, до сада поменутих, у том раздобљу, само један Француз, један Италијан и један Енглез. После овог долази један мало подужи период доминације Немаца, који ће трајати све до двадесетих година прошлог века, до доминације англосаксонских *хомеролога*.

Немачки период почиње Кристијан Хајне (Christian Gottlob Heyne; 1729-1812), Волфов учитељ који тврди да је *Илијаду* могао створити један песник изузетно снажног књижевног и уметничког дара, од крећих јонских песама. Генијални уметник, како каже Хајне, кроз мотив Ахилејеве срџбе постигао је јединство радње, чији је даљи развој ставио у руке богова. Тиме негира постојање било каквог редактора или уредника, што је Писистрату и Александринцима било приписивано.

Његов ученик и оснивач модерне филологије Фридрих Волф (Friedrich August Wolf; 1759-1824), који се сматра утемељивачем *аналитичке теорије*, а основе излаже у свом епохалном делу *Prolegomena ad Homerum*, из 1795. године. Овај професор у Халеу, а затим у Берлину, оживљава ону стару Абињакову теорију да се *Хомерови епови* састоје од више, тематски сродних, али засебних песама. Поред Абињака, на Волфа је утицао и Вуд чију је расправу Волф прочитао још као ђак у Гетингену и вероватно одатле преузео онај став да Хомер није писао, па тако и он заступа *теорију усмене предаје Хомерове поезије*. Волф сматра да је већи део *Илијаде* вероватно испевао само један неписмени песник. Сматра и да су рапсоди били ти који су *Хомерове стихове* преносили усменим путем, *с колена на колено*, тумачећи их индивидуално и постепено обликујући почетни спев кроз многе периоде и нараштаје. Ту се да видети утицај његовог учитеља Хајнеа, чије је учење Волф проширио износећи тезу да је постојало низ песама које нису биле повезане бар пет векова. Онда им је песник, снагом уметничког обликовања, дао поетски интегритет као коначни облик који се све до данас и задржао. Волф, за *Писистратову редакцију*, тврди да је Хомер само разрадио постојеће мање епове дајући им песничко устројство и интегритет, док епови *Илијада* и *Одисеја* нису могле добити коначни облик, ако нису биле накнадно записане и тако преношене кроз време. Он у свом делу разрађује сву историју од 950. године старе ере, кад је сматрао да јонско песништво достиже зрелост, па све до Писистратовог доба кад су *епови* коначно записани. Његова основна намера је била да нађе потврду за четири основне идеје:

1. *Хомерове песме испеване су без писма, јер Хелени у време Хомерова живота* (Волф мисли на 950 годину или шире на 10-9 век) *нису познавали писмо. Нису имали материјале за писање, нити су познавали граматику и алфабет. Песме су могле бити преношене усменим путем (canendo divulgata esse), па их тако аеди и рапсоди, свесно или несвесно модификују*.

2. *Кад су биле коначно записане и уређене* (око 550), *заслугом Писистратове редакције, поново су мењане у свом стилу и изразу од стране редактора који су, као учени критичари-исправљачи, тежили да свако ово појединачно дело украсе у складу са уметничким вредностима али и језиком одређеног доба*.

3. *У Илијади је остварено уметничко јединство, а у Одисеји и више. Ипак, ово јединство не долази у толикој мери од првобитних песама, колико долази од чињенице да су песме касније уметнички и естетски обрађиване.*
4. *Појединачне песме, од којих су састављене Илијада и Одисеја, није испевао у потпуности један песник.*
Волф је своју тезу о *Хомеровим еповима*, као производу зреле усмене поетске традиције, базирао на ставу да су *епови* настали у периоду који познајемо као *мрачно доба хеленске цивилизације*. Ниједан други аргумент не наводи, осим да се у *Хомеровим еповима* нигде не помиње писмо. За овај период се сматрало да је био без писма, а у Волфово време је став да Хелени нису имали писмо све до 700. године старе ере био доминантан у науци. Истина, било је оних који су сматрали да је писменост ипак постојала само још није пронађена археолошка потврда. Но, такви су били у мањини, мада се касније показало да су сасвим у праву. И заиста, каснија истраживања су показала да је неки алфабет, којим су се Хелени служили, постао већ половином 9. века старе ере, док се може, тек у новије време, наћи и податак да је постојао алфабет цео један век старији, али се не може пронаћи шта је то и где пронађено нити се зна ко је, којом методом вршио датирање. Ово нужно не мора да значи да је и Волфова теорија *усменог песништва* сасвим без смисла, него само говори да аргументи које је он навео томе у прилог нису валидни. Требало би пронаћи неке друге да би се Волфова хипотеза потврдила, што су који век касније и урадили други истраживачи. Ни Волфова тврдња да Хомер нигде не помиње писмо није без примедбе. Управо у *Илијади* (6.168-169) у причи о Белерофонту, Хомер помиње *погубне знаке на дасци*, што их Прет шаље по Белерофонту свом тасту у Ликију. Шта друго ови знаци могу бити него писмо, које садржи поруку да Претов таст Белерофонту да задатак који ће га коштати живота. Из овог никако не можемо закључити да није било писма, него управо супротно. Могли би замислити да је Белерофонт који је донео ову поруку био неписмен, што нам дабоме не би било ни од какве користи. Ипак, треба нагласити да то никако не мора значити да је Хомер своје *епове* испевао пишући чак и ако је у његово време постојало писмо. Живи нам је пример баш српска народна епска поезија која је сва, без изузетка, производ усмене традиције. Већина српских епских певача је била неписмена, иако није било доба без писма. Тако неписмени, многи су држали у глави више стихова него што имају *Илијада* и *Одисеја* заједно, па одговор Волфовим критичарима који су оспоравали могућност усмене предаје толиког броја стихова даје сама српска народна епика. Овакве примедбе су Волфу могле бити упућиване само од критичара који су припадали народима који нису имали традицију народног епског певања или су је давно изгубили. Наравно ни Волф, као Немац, ово није могао знати јер његов народ више није имао живу традицију епског певања, у његово време. Не знамо ко је све Волфу упућивао овакву врсту критике, али знамо и да међу њима сигурно није могло бити никога са Балкана. Тако нешто никоме не би могло бити ни на крај памети. Чак и аутор ове књиге, који није певач народне епске поезије, зна више хиљада стихова наизуст. Шта ли тек све знају они који јесу, сигурно десетине хиљада. У сваком случају, ако су нешто могли научити српски народни певачи, зашто не би и хеленски рапсоди. И они су могли знати напамет, не само *Илијаду* и *Одисеју*, него и друге епове и мање

песме. На крају можемо закључити да Волфова главна заслуга јесте та што је поставио много питања. Више него што је дао одговора, али ни то никако није за занемаривање, ни најмање. Понекад је теже дефинисати проблем који треба решити, него доћи до самог решења. Од њега креће научна полемика, она нама позната као *хомерско питање*, која траје све до данас. Овај назив управо њему и приписују, мада није био једини који га је употребио, чак ни у новом веку. Иако знамо да потиче поодавно, још од Порфирија Тирског, тек Волф га први уводи као термин у научну тематику.

Теорија првобитног јединства или унитаристичка теорија

Сасвим другачијег става од својих претходника, *аналитичара*, био је енглески историчар Томас Блеквел (Thomas Blackwell; 1701-1757), који у свом делу *An Enquiry into the Life and Writings of Homer*, из 1735. године, износи неке идеје да је Хомер био једини аутор *епова*, сматрајући га природно надахнутим али и врхунским песником. Тако га можемо прогласити претечом, или и зачетником *унитаристичке теорије*. Блеквел је био Енглез у доба француске доминације, који ето наговештава стварање једног новог приступа у *хомеристици* и постаје претходник једне од главних *хомеролошких теорија*, иако за свога живота није сакупио значајнији број присталица.

Тек после више од једног века од Блеквелове смрти, појављује се у Немачкој и један који је био више близак *унитаристичким* идејама. То је Фридрих Велкер (Friedrich Gottlieb Welcker; 1784-1868), филолог, историчар и археолог. Велкер се није претерано бавио *хомерским питањем*, али је заступао став да је Хомер постојао и да је испевао *епове*. Вероватно није ни знао за Блеквелове радове, који су били цео један век стари и још на енглеском језику. Тако су Велкерове идеје вероватно оригиналне. По њему је Хомер био тај који је обликовао целу хеленску културолошку поетику, а поред тога био је још стваралац теогоније, митологије, историографије и лексикологије древних Хелена. Наводимо више Велкера као куриозитет, односно првог Немца који нагиње *унитаристичким* идејама у *хомерологији*.

Неку годину млађи од Велкера, Грегор Нитш (Gregor Wilhelm Nitzsch; (1790-1861), био је професор античке књижевности, а сматрао је да су оба *епа* дело једног песника. Управо он се сматра утемељивачем ове *теорије о првобитном јединству*, коју знамо и као *унитарску* или *унитаристичку теорију*. У прилог свом ставу истицао је јединствен план *епова* и централну драмску идеју, те је тако оспоравао теорију обједињених сродних песама. Истражујући структуру *Хомерових епова*, у својим делима: *Meletemata* (1830), онда и *Sagenpoesie der Griechen* (1852); Нитш се упушта у њихов однос према другима из различитих циклуса. Противи се механичком сакађењу *Хомерових епова*, за која каже да су рађени без имало уметничког такта и културног разумевања. Тако настаје она друга теорија о *Хомеровим еповима*, коју познајемо као у*нитаристичку*. Тиме дођемо и до *теорије првобитног јединства епова*. Поборници ове теорије били су мишљења да је *Илијада* јединствено дело од почетка, са високим степеном општег јединства радње у самом *епу*. Неке разлике у хијерархији и структури, али и у композицији и стилу, између одређених делова *Илијаде* и *Одисеје* они објашњавају тиме да је *Илијада* настала у песниковим млађим, док је *Одисеја*

испевана нешто касније, у његовим старијим годинама. Противречности које *епови* садрже су објашњавани накнадним додацима који су временом уметани у *епове*. Даље, Нитш већ у делима: *De historia Homeri maximeque de scriptorum carminum aetate meletemata* (1834-1839), *Die Sagenpoesie der Griechen kritisch dargestellt* (1852) и *Betrachtung zur Geschichte der epischen Poesie der Griechen* (1862); даје низ аргумената против оне Волфове тврдње да Хелени нису имали писмо у 10. веку старе ере, називајући Волфов исказ лакомисленим. Он налази бројне аргументе у прилог органском јединству *епова* указујући ту на основне етичке идеје у њима. За ово органско јединство *Илијаде*, проналази потврду у удесу и срџби њеног главног јунака Ахила, док за органско јединство *Одисеје* истиче кажњавање главног јунака Одисеја од бога Посејдона, где укључује и Пенелопине обесне просце.

Као једна од две главне теорије, ова теорија имала је бројне присталице, а има их и данас. Неке од њих ћемо само поменути према подацима нашег Милоша Ђурића, без сувишних детаља. Важнији присталица унитариста је био и Данац F. Nutzhorn са списом *Entstehungsweise der hom. Gedichte*, (1869), па E. Kammer са списима *Die Einheit der Odyssee*, (1873) и даље *Ein ästhetischer Kommentar zu Homers Ilias*, (1906) и A. Bougot са списом *Etude sur l'Iliade d'Homère*, (1888). А даље следи V. Terret са списом *Homère* (1899), затим K. Rothe са већим бројем списа почевши од *Die Bedeutung der Weiderholungen für die hom. Frage* (1890). Већ четири године касније Rothe излази са *Die Bedeutung der Weidersprüche für die hom. Frage* (1894), а затим следи *Die Ilias als Dichtung* (1910) и *Die Odyssee als Dichtung und ihr Verhältnis zur Ilias* (1914). Од повеликог броја *унитариста* можда вреди навести још неколико. Неки вредни пажње су: Andrew Lang са својим списима *Homer and the Epic* (1893) и *The Rise of Greek Epic* (1911), а и ништа мање вредан није ни рад који исте (1911) године публикује J. A. Scott. Скотов рад је наслова *Unity of Homer*, издат на Берклију. Међу хеленистима у Русији, *унитаристи* су били М. С. Куторга и Ф. Ф. Соколов. Можда последњи значајнији класични унитариста је Вилијем Станфорд (William Bedell Stanford; 1910-1984), који је био мишљења да су стилске и тематске сличности исувише консистентне да би могла бити прихваћена теорија о вишеструком ауторству *Хомерових епова*. Зато је заступао теорију о јединству *епова*, односно Хомеру као њиховом јединoм аутору.

Теорија првобитног језгра-или проширења, развитка, или кристализације

Недуго после Волфа, на ред долази и Јохан Готфрид Херман (Johann Gottfried Jakob Hermann; 1772-1848), са својим радовима: *Dissertatio de interpolationibus Homeri*, из 1832. године; *De iteratis apud Homerum*, из 1840. године. Заступник *теорије првобитног језгра епова* са њиховим даљим развојем. Сматра да само две мање песме потичу од Хомера. То су: *песма о Ахиловој срџби* и још песма о *Одисејевом повратку*. Ове песме су, по Херману, кроз дуге временске периоде, дорађивали многи други непознати песници. По њему, Хомер је зачетник једне мање *Праилијаде*, коју је обрада других песника претворила у тај велики спев. Херман уочава да постоје старији слојеви *Илијаде*, одричући песнику Хомеру комплетно ауторство. Иако уводи појмове *Праилијада* и *Праодисеја*, он и сам констатује да се ови делови више не могу издвојити, али уводи и три исновна

елемента у свом аналитичком погледу. То су: *antehomerica*, оно што је Хомер преузео од других песника, било савременика или претходника; *homerica*, оно што потиче од самог Хомера; *posthomerica*, која представља додатке песника, аеда, рапсода и других певача из разних периода након Хомера. Херман је био тај који је први поставио тезу о претхомеровским елементима у *еповима*. Онај постхомеровски део познат је још из античког времена. Ова теорија наишла је на много присталица који су је различито модификовали дајућу јој сваки свој лични печат.

Песник Јохан Вилхелм Милер (Johann Ludwig Wilhelm Müller; 1794-1827), већ са својим делом *Homerische Vorschule*, из 1824. године, постаје и утемељивач нове теорије, коју познајемо као *теорију првобитног језгра или проширења*. Мада је чак 22 године млађи од Хермана, његово дело излази око осам година раније. Да ли је овај његов рад био познат, или не, самом Херману, аутору овог рада није знано. Ипак, обојица су извршили велики, можда и пресудан, утицај на нека интересовања па и размишљања нових нараштаја хелениста, значајно проширивши оквире критичке мисли.

Милеров вршњак, историчар класике Георг Грот (George Grote; 1794-1871), у својој *History of Greece*, из 1846. године, поставља теорију да је Хомер испевао песму о Ахиловој срџби. И зато он спада у модификаторе *теорије првобитног језгра или проширења* чије је утемељивач Милер, а најзначајнији представник Херман. Грот Херманову тезу о *Праилијади* и *Праодисеји* преиначује уводећи назив *Ахилејида* и тврди да песма иде до Хекторове смрти, којом се *Илијада* и завршава. Касније су, по њему, додаване и друге песме и тематске целине које креирају коначни еп о *Тројанском рату*. За ово проширење *Ахилејиде*, каже да је настало у једној генерацији од једног или више песника. Ови песници нису учествовали у доради *Одисеје*, па тако оба *Хомерова епа* немају исте ауторе. Грот мисли да оба песника потичу приближно из истог периода и то негде из времена *Прве Олимпијаде*. Његова теза, у почетку, није била много прихваћена и тек је пред крај века у коме је Грот живео постала стварно актуелна. Тек тада прикупља већи број присталица. Према Милошу Ђурићу, Гротове ставове је ватрено бранио L. Friedländer у свом спису *Die homerische Kritik von Wolf bis Grote* још 1853. године. Неке три деценије касније придружује му се и B. Niese својим списом *Die Entwicklung der homerichen Poesije*, издатом у Берлину 1882. године. За њим следи A. Fick са *Odyssee* из 1883. и *Ilias* из 1886. године. Чак се неколико његових присталица јавља и са друге стране Ламанша. Као R. C. Jebb са својим радом *Homere* из 1887. али и M. Croiset са *Historie de la litt. Grecque* из 1892. године. Исте године са својим радом *A Companion to the Iliad* излази и W. Leaf, који је и последњи значајнији настављач *теорије о језгру* из 19. века. Следећи век почиње K. Robert са *Studien zur Ilias*, штампан 1901. док је дело *De Iliadis fontibus et compositione* издао 1915. M. Valeton у Лајдену. Тиме се игри придружују и Холанђани. Следећа два рада понову су угледала светлост дана у Берлину и Лајпцигу. Први, *Homers Zorn des Achilleus und der Homeriden Ilias* који је 1920. издао E. Petersen али и други назива *Grundfragen der Homerkritik*, који је сачинио P. Cauer, 1921. године. Последњи од модификатора *теорије о језгру*, који је вредан помена, јесте Британац G. Murray чији рад *The Rise of the Greek Epic* објављен у Оксфорду 1924.

Теорија текстолошке анализе самосталних песама или текстолошка неоаналитичка теорија

Идући даље, устаљеним хронолошким редом, долазимо до немачког филолога и критичара Карла Лахмана (Karl Lachmann; 1793-1851), науци познат по првој методи за класификацију рукописа из 1842. године. Тиме је дао доста значајан допринос текстологији. Његова метода базирана је на упоређивању садржаја у тексту, полазећи од заједничке погрешке у кодексима. Према његовој теорији, кодекси који садрже исту значајну погрешку припадају истој класи. Он темеље своје теорија успоставља анализирајући чувену *Песму о Нибелунзима* коју сам раставља на 20 самосталних песама. Применио је своју теорију и на *Хомерове епове*, полазећи од схватања да се народно епско песништво одликује редовно и искључиво краћим песмама. Проучавајући структуру епа *Илијаде*, па и њену унутрашњу повезаност, наишао је на многобројне прекиде и празнине у њеном приповедању, логичке противречности између појединих делова, али и разлике у неким песничким украсима и обележјима. Сав наведени несклад, објашњава тиме да је *Илијаду* чинило више, краћих, самосталних песама које су испевали различити песници. Ови песници су певали у разним временским периодима и независно један од другог. Тиме Лахман постаје предводник познате *теорије о самосталним песмама*, па би се, у неку руку, чак његова текстолошка анализа могла сматрати посебном граном *аналитичке теорије*, којој би можда највише одговарао следећи назив: *теорија текстолошке анализе самосталних песама или текстолошка неоаналитичка теорија*. Називу теорије јесте кумовао писац ових редова, увидевши да Лахманова теорија не одговара баш потпуно идејама аналитичара, па ни самог Волфа. Лахман је управо критиковао Волфову идеју да се питања постанка песама могу решавати само на основу података и извора из старине, већ је инсистирао на формалистичкој али дубинској анализи самих песама. Његова тврдња, која је изнета у делу *Betrachtungen über Homer's Iliad*, из 1847. године, је да се *Илијада* састоји од 18 песма, које су и испевали разни песници независно један од другог али и у различитим временским периодима. Међутим, како ниједна од песама које је издваја Лахман није била ни потпуно самостална, ни јединствена и закружена целина, тако његова теорија није била превише популарна међу филолозима који су се бавили *хомерским питањем*. Но, то не значи да није имала присталица, али не много. Лахманова теорија је углавном била одбачена из разлога што се наведени аргументи њој у прилог не сматрају довољно уверљивим. Ипак, Лахман није без заслуга, напротив. Он је био тај који је први указао да се питање постанка *Хомерових песама* не може решавати искључиво на основу података из старине, као што је мислио Волф, него и на анализи самих песама. Лахманов метод текстолошке анализе био је новост у науци, па је било оних који су се наслањали на његове радове. Према Ђурићу, највише су то били немачки филолози M. Haupt, F. G. Schoemann, H. Köchly, P. D. Hennings, али имао је присталице и у Француској, као M. Bréal.

Теорија компилације или малих епопеја

Следећа је *теорија компилације или малих епопеја*. Она потиче од епиграфисте Јохана Кирхофа (Johann Wilhelm Adolf Kirchhoff; 1826-1908). Овај истраживач

класичне старине, је износи 1859. године у раду *Die Homerische Odyssee und ihre Entstehung*. Иако се његов рад односио на *Одисеју*, на основу које је извео своје закључке, после тога је исти принцип примењен и на *Илијаду*. Он полази од става да се од сваког текста мора затражити мисаона целина, док је главни задатак науке да покаже и да ли у неким рукописима постоје противречности, али не само то, него и како су оне настале. Држећи се таквог схватања Кирхоф је проучио *Одисеју* и дошао до закључка да тај еп није ни дело једног песника, нити је збирка, провобитно, самосталних песама. Нема основа за уверење да су песме техничи и структурално нанизане у позније време од разних песника. Он тврди да је *Одисеја* по сталној основи, касније раширено, обрађено старије али првобитно простије тематско језгро. По Кирхофовом схватању, то није ни била некаква *Праодисеја*, већ једна малена епопеја састављена од два дела, старијег и млађег. Ови делови су касније међусобно испреплетени и није их нешто лако ни разликовати. Први део се односи на Одисејав повратак, а обухвата одлазак од нимфе Калипсо, боравак код Феачана и његову прича на двору Аликинoја и на крају његов повратак на Итаку (V-XIII 184). Други део се односио на покољ Пенелопиних просаца, односно Одисејеву освету (XIII 185-XXIII 296). Кирхоф закључује да овај други део, који садржи Одисејеву освету, није никад ни био самостална песма. Увек је био у вези са првим делом, заостајући по песничкој вредности. Он је сматрао и да је око 30. Олимпијаде неки непознати обрађивач ову старију редакцију прерадио и плански допунио. Тако је она нарасла и више него двоструко, а првобитни текст се у многим стварима преиначио. Допуну и чине неке старије песме, а нарочито *Телемахија* (I-IV). У прерађеном, а и доста проширеном облику, у којем је дошла и до нас, била је *Одисеја* око 580. године и управо тај облик је и послужио као радни материјал Писистратовој комисији, која је и стандардизовала *Хомерове епове*. Тако је *Одисеја*, чији је садржај све до тада, у Хелади, био сведен само на усмено предање јонских аеда и рапсода, напокон добила свој коначни облик, а ова коначна верзија *епа*, осим неколико стихова који се приписују античким редакцијама, није даље мењана. Писац ове књиге није имао прилику да се упозна са Кирхофовим оригиналним радом, па је тако извештај о његовом раду сачинио на основу података Милоша Ђурића, који нигде не помиње шта Кирхоф каже за остатак *Одисеје*. Како оба *Хомерова епа*, као што знамо, имају по 24 певања, вероватно да Кирхоф узима као тачну једну тврдњу која потиче још из антике. То је познати Аристофанов став да је прави крај *Одисеје* (XXIII, 296), што се сасвим слаже са крајем тог другог дела према Кирхофу. Ђурић је напросто пропустио да нам на то скрене пажњу, зато дајемо као додатак који читаоцу може разјаснити евентуалну недоумицу, мада већина сигурно ово није ни приметила.

Можда јесте интересантно споменути и једног од Холанђана, Јана ван Леувена (Jan van Leeuwen; 1850-1924). Он у раду *Commentationes Homericae* (1911), у Лајдену, заступа изнету *теорију компилације* дајући неке своје модификације. Један од значајнијих представника ове теорије био је и Едвард Шварц (Eduard Schwartz; 1858-1940), са радом *Die Odyssee* (1924).

Теорији компилације блиски су Вилхелм фон Христ (Wilhelm von Christ ; 1831–1906) као и руски испитивачи које наводи Милош Ђурић. Њихова имена су: П. И. Љеонтијев, И. Пеховски, Ф. Г. Мишченко, С. П. Шестаков, Ф. Ф. Зелински

и Вјачеслав Иванов. И ова теорија била је једна од популарнијих и прикупила је велики број истомишљеника, али и ови које смо навели су сасвим довољни. Заиста нема смисла све наводити, ако би их уопште и могли све сабрати.

Теорија јединствене песничке обраде или неоунитаристичка теорија

Утемљивач *неоунитаристичке теорије*, је био још један Немац Георг Финслер (Georg August Finsler; 1852-1916), са радовима *Die olympischen Szenen der Ilias, Homer, Das 3. Und 4, Buch der Ilias,* сви (1906). Финслер је сматрао да надарени песник уметник захвата низ епских песама, које су првобитно биле независне једна од друге. Потом их је личним надахнућем и поетским замахом подредио новој замисли о гневу Ахилејеву, како ју је он сам замислио, те је на тај начин, додавши и друге појединости, створио *Илијаду*, као заокружену синтезу. Он је први изнео идеје које су после радова Мулдера и Дрерупа, али и Виламовица прерасле у нову *неоунитаристичку теорију*.

Још један од, значајнијих, представника ове теорије је Дитих Мулдер (Dietrich Cornelius Mülder; 1861-1947). Он са радом *Die Ilias und ihre Quellen* излази тек коју годину након Финслера (1910). Његов рад је уграђен у темеље теорије која је нешто касније именована као *неоунитаристичка*. Мулдер је сматрао да је еп *Илијаду*, у време кад је епско песништво већ при крају свог развитка, створио песник-уметник од дужих епопеја као старијих предложака. Те предлошке он је покушао одредити у целом низу расправа, а највише у поменутом раду. За *Илијаду* је пронашао седам главних извора којима се песник послужио градећи свој *еп*.

Неоунитаристом али и класичним *унитаристом* можемо сматрати и великог француског лингвисту Антоана Мејеа (Antoine Meillet; 1866-1936). Он је био и најзначајнији представник тезе о формулаичности *Хомерове поезије*. Меје се и интензивно бавио питањем порекла индоевропских стихова и заговарао тезу о формулаичности *Хомерове поезије*. Ова теза није била Мејеова, него потиче од више научника који су њоме бранили Хомера од напада *аналитичара*. Здеслав Дукат наводи (109) учењаке Скота, Ротеа и Шевана, који су исту идеју изнели пре Мејеа. Ипак, Меје је ову тезу додатно детаљно разрадио у својој књизи *Les origines indo-europeen des metres grecs*, држећи се принципа формулаичности. Он је био прилично радикалан у својим ставовима и тврди да се дословно цела поезија која се назива Хомеровом састоји искључиво од формула. Иде дотле да тврди како се формулаичност из епова односи баш на сваки појединачни стих. Тако даје пример стиха (1.554) из *Илијаде*, за који тврди да је формула, мада се у том облику више не појављује у *епу*. Ово је, каже, само зато што песник није имао прилике да је још једном употреби.

И филолог Енгелберт Дреруп (Engelbert Drerup; 1871-1942), био је присталица *унитаристичке теорије*, а своје ставове излаже прво у делу *Homer* (1915) али и у *Homerische Poetik I; Das Homerproblem in der Gegenwart* (1921). Он је органско јединство *Хомерових епова* изводио из закључака до којих је дошао проучавајући народно песништво разних народа, у чему значајно место даје и српској народној епици. Његове тезе су биле засноване на идеалистичкој али и формалистичкој естетици, па су, као такве, биле тешко прихватљиве. Због тога су биле и доста критиковане. Но, без обзира на све критике, његов рад је ипак

значајан. Ако ни због чега другог онда зато што је он први указао и на потребу проучавања народног епског песништа, а у сврху бољег разумевања *хомерске поезије*. Мада нико од потоњих проучаваоца *хомерске поезије* то није истакао, није искључено да су његови радови били познати Перију или бар Мурку који су и сами истицали важност народног стваралаштва. Можемо констатовати да је Дрерупова поставка резултирала новом *теоријом о јединственој песничкој обради или неоунитаристичком теоријом*, према којој је *Илијада* Хомерова, а *Одисеја* није. Тако се појавом *неоунитаризма*, као једне нове теорије, отварају нека нова питања и полемике. *Теорија о јединственој песничкој обради*, сродна *унитаристичкој*, полази од претпоставке да су *епове* сачинили један или више даровитих песника који су извршили сопствене уметничке обраде наслоњени на неке старије независне песме. Због своје сличности са *унитаристичком*, ова теорија се и назива *неоунитаристичком*. *Неоунитаристи*, у суштини, су само настављачи научних поимања својих претходника, која су дорадили и на томе заснивали своје ставове. Овим се поново оживљава она стара хипотеза о некој *Праилијади* и *Праодисеји*, односно *Ахилејиди* као првобитном *Хомеровом епу* који је временом дорађен и надограђен све до свог коначног облика.

Теорија неоунитаристичке компилације-неоунитаристичка теорија малих епопеја

Кирхофове хипотезе прихватио је Урлих Виламовиц (Ulrich von Wilamowitz-Moellendorff; 1848-1931), који је у знатнијој мери и модификовао Кирхофове резултате. Опсежнију анализу он даје у свом делу *Homerische untersuchungen* (1884), бранећи став да је еп *Одисеја*, овакав какав је данас, дело јединствене компилације. Поменути *еп* се чита онако како га ми данас читамо од краја VI века, каже Виламовиц. Промене које су је задесиле све од њеног постанка па до краја VI века тичу се с једне стране модернизације језика, а с друге стране неких додатака. Ове измене су све заједно око 500 стихова, а све су настале у Атини. *Одисеју* је саставио обрађивач (редактор), за којег Виламовиц каже да је био један недаровит *песник-крпар* (*flickpoet*). Рекло би се да овако објашњава оне трагове крпежа у *Одисеји*, који јесу евидентни али њима се ми не мислимо бавити, будући да сличне теме излазе изван оквира овог рада. А овај је *песник-крпар*, по Виламовицу, у потпуности и задржао све што је пронашао у песмама којима се послужио. Чак и тамо где је певао привидно самостално, у мотивима и формулама се само послужио туђим благом. Веома ретко се усудио да лично преради оно што је употребио. Или би само преузео оно што је у тим песмама и затекао или, у ретким случајевима, тек мало преудесио. Виламовиц се и сам изјашњава о времену и месту живота овог песника, дакле, ту улази и у античка *хомерска питања*. Не ограничава се само на модерна. Он овог песника смешта у континенталну Хеладу, у раздобље прве половине VII века. Нигде не каже да се звао Хомер нити помиње било које друго име. Износи свој став да је обрада *Одисеје* млађа од Хесиода, али не и од Архилоха. Тако се Виламовиц изјаснио о још једном *хомерском питању* из старог века, о старини Хомера и Хесиода. Како он Хомера не помиње, можемо само рећи да тврди како Хесиод претходи коначној обради *Одисеје*. Обрађивачу, каже Виламовиц, припада нешто више од шестине *Одисеје*. За своју компилацију употребио је три мање епопеје које

су већ и саме постале из делова које аутор именује као : *Повратак Одисејев*, *Телемахија* и *Убиство просаца* (*мнестерофонија*). *Повратак Одисејев* јесте предмет рада овог аутора из 1927. под називом *Die Heimkehr des Odisseus*. Али Виламовиц није био само један од важних представника *теорије компилације*, можда и најважнији, него му статус можемо доделити међу *неоунитаристима*. Иако никад није сасвим одбацио основне поставке *теорије компилације*, он у својим позним годинама полако прихвата *теорије неоунитариста*, што може да се закључи из његовог рада *Die Ilias und Homer* (1920). Као *неоунитариста*, он у *Илијади* идентификује три слоја различите старости. Први слој чини оно што је старије од Хомера, а Хомер то новом снагом уобличава или прерађује, понегде само умећући спојна места. Други слој испевао је сам Хомер, а трећи је постепено удруживан са постхомеровским епопејама. Виламовиц износи и мишљење да Хомер испевао *Ахилејиду*, која је опевала гнев Ахилејев, његово одсуство из борбе и напредовање Тројанаца све до ахајских лађа. То су књиге: 1, 13, 14, 15, 21, 22 и први део књиге 23, до стиха 256. Ту епопеју песник сам, према новим уметничким потребама, проширује тиме што је с њоме удружио и кроз своју уметничку личност узнео и преточио старије краће епске песме али и мале епопеје. Ове последње аутор види у књигама: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 11, 12 и 16. Ако је та Хомерова *Илијада* и састављена од разнородне грађе, она ипак опет представља самосвојно уметничко дело прожето јединством. Виламовиц га је упоредио са ранохришћанском базиликом, чији су стубови узети од различних старијих грађевина. Са таквом *Илијадом* спојен је постхомеровски слој, који и Виламовиц види у књигама: 8, 9, 10, 18, 19 и 23 од стиха 257. Она је и обимна епопеја друге руке, али иза ње се ипак разабире Хомер као песник *Ахилејиде*. Мада Виламовица можемо сврстати у две различите теорије, а у обе од њих је он један од важнијих представника, његов рад је таман довољно оригиналан и независан од обе. Зато смо решили да га сврстамо у један посве нови вид ове комбиноване теорије, коју смо назвали пригодним описним именом: *теорија неоунитаристичке компилације или неоунитаристичка теорија малих епопеја*. Поред свега наведеног, Виламовиц је детаљно анализирао и античке редакције *Хомерових епова*. Од њега потиче хипотеза да је Зенодот поделио *епове* на 24 књиге или певања и многи други детаљи које знамо о Александринцима. Ова његова хипотеза се данас третира као научна истина иако то нико од античких аутора не тврди. Наравно, Виламовиц изводи такав закључак из приступачних података, тако ово није тек пука претпоставка без икаквих основа. Узгред, ова његова хипотеза је вероватно тачна али свакако спада у хипотезе које научним методама не можемо потврдити или оповргнути, па је не можемо ни сматрати научном. Можда није од значаја за овај рад али је послужило као добар пример да се читалац увери да постоје разни типови хипотеза, а ово је типичан пример оног типа хипотезе која је вероватно тачна иако није научна. Ништа што може бити неуобичајено за случајеве којим недостају подаци, као што је честа појава у покушајима да растумачимо неке дилеме из античког периода. Тако се и овај Виламовицев закључак третира као научна истина иако је у ствари само једна ненаучна и недоказива хипотеза, без обзира на сву њену вероватну истинитост. Виламовиц је један од оних који се изјашњавао и о неким од важних *хомерских питања* антике, од којих смо нека већ поменули. Поред поменутих, из природе

језика *хомерске поезије* којим доминира старојонски дијалект са значајнијим бројем еолских речи Виламовиц је дао један, наоко, сасвим логичан закључак о Хомеровом завичају. По њему је Хомер живео у крају где је било помешано јонско и еолско становништво, као што је на пример Смирна. Смирна заиста и јесте спрва била еолски град, али близу границе са јонским колонијама. Број јонских колониста у граду се постепено повећавао све док није постао бројно доминантан, па је тако град из еолског могао постепено прелазити на јонски али задржавши и добар део, претходног, еолског. Ту се заиста могао говорити језик сасвим налик на језик *Хомерових епова* и Виламовиц је можда и у праву.
Потпуно на Виламовицевој стази био је Ото Сек (Otto Karl Seeck ; 1850– 1921), немачки историчар класике, који своје ставове и аргументацију износи у раду *Die Quellen der Odyssee*, 1887.

Теорија неоунитаристичке аналитичке компилације-неоунитаристичка аналитичка теорија малих епопеја

Сасвим оригиналан је био Ерих Бете (Erich Julius Adolf Bethe; 1863-1940), са својим радовима: *Homer* (1914) и *Odyssee* (1922). Његов рад је посебно важан и интересантан јер примењује сасвим различите методе од Виламовица, иако су сврстани у заступнике исте, *теорије компилације*. Бете, управо *аналитичком методом* и то на основу *теорије о јединственој песничкој обради*, а у вези са *теоријом о малим епопејама* добија јединствену композицију обају *епопеја*. Тако би га, у неку руку, могли сврстати у сваку од поменутих теорија, мада га сви виде као једног од важнијих представника *теорије компилације*. Доба кад су *епови* попримили свој коначни облик Бете одређује на VI век, прецизира да је *Одисеја* финализована средином овог века. Време, које даје Бете, се поклапа са *Писистратовом редакцијом*, иако Бете то не наглашава. Бетеовој теорији дали смо посебну групу због њене оригиналности, иако ће он остати једини њен представник у правом смислу речи. Његов приступ је био оригиналан, али и надасве садржајан и свеобухватан, али изгледа да нико није схватио његову праву вредност, па је тако Бете остао усамљен. Можда му је само недостајало мало маркетинга, ко зна?

Теорија нехомеролога од утицаја на хомерологију или нехомеролошка хомерологија

У овој групи радова који не припадају *хомерологији,* али су на њу индиректно утицали, су поменути само они научници чији радови имају везе са радовима Милмана Перија. Тако су, преко његових радова, сами постали саставни део *хомерологије* иако се њоме нису бавили. Радови се односе само на изучавање народне традиције разних народа.
Најстарији од фолклориста 19. века је француски научник и дипломата Огист Дозон (Auguste Dozon; 1822-1890). Овај фолклориста је данас познат по својим радовима о албанском језику и фолклору, док оне његове радове на словенској епици нико не спомиње. Дозон је више од три деценије (1854-1885) провео као француски конзул у многобројним градовима на Балкану: Београду, Мостару, Пловдиву, Јањини и Солуну. Служећи у прва три од њих имао је прилику да се

упозна најпре са српском, а потом и бугарском народном епиком. Тек се за време своје службе у Јањини имао прилике срести и са албанским језиком. Јањина је данас у Грчкој али у Дозоново време је то била Турска, као и сви претходно поменути градови у којима је Дозон био конзул. Истини за вољу, писац ове књиге није успео пронаћи ниједан Дозонов рад о јужнословенском фолклору, па су то само претпоставке на основу места где је службовао и био конзул. Истина и Здеслав Дукат помиње неког А. Дозона, као и његове радове о словенском фолклору, али ни он не помиње који су то радови ни како се тај Дозон звао. Како Дозон није баш често презиме у Француској, а и писац ове књиге је већ раније чуо за конзула Огиста Дозона, тако је помисло да је овде у питању баш тај Дозон. Но, чак и да није, ништа не смета, јер је Дозон и утицао само на радове Милмана Перије, па је тако једино важно које је информације он имао на располагању. Свакако није лоше да знамо и од кога потичу, али то не мора бити и пресудно.

Поред јужнословенске народне епике, захваљујући раду Италијана Доменика Компаретија (Domenico Comparetti; 1835-1927), наслова *The Traditional Poetry of the Finns* (1898), научна јавност је имала прилику упознати еп *Калевала* али и друге финске епске песме. Тако научној јавности постаје доступна и финска епика.

Осим финске епике, европска и светска наука имала је прилике да се упозна и са киргиско-татарском или каракиргиском народном епиком. Њу је описивао турколог Василиј Васиљевич Радлов (Wilhelm Radloff; 1837-1918), лингвиста и етнограф немачког порекла који је живео у Русији.

Затим поново долази један представник јужнословенске епике, овај пут и један Јужни Словен, Словенац Матија Мурко (1861-1951), филолог, слависта, али и историчар књижевности. Мурко је пореклом из Дрстеле код Птуја. Завршио је гимназију у Птују и Марибору, а славистику и германистику у Бечу. Слушао је славистику код чувених слависта, такође Јужних Словена, прво Франа (Франц) Миклошича (1813-1891), а потом и код његовог наследника Ватрослава Јагића (1838-1923). Као слависта, у периоду (1887-1889) био је на научном путовању у Русији. Године 1897. хабилитант је славистике на универзитету у Бечу, а од 1902. редовни је професор у Грацу, а затим од 1917. у Лајпцигу, да би од 1920. прихватио катедру у Прагу. Између осталог, Мурко се подоста бавио и епском поезијом Јужних Словена, па је 1913. издао једно дело под називом *Извештаји о епским народним песмама у Босни и Херцеговини*. Дело које је Мурко назвао *Извештај* у суштини то и јесте, јер управо и представља извештај о Мурковим теренским радовима (1912-1913). Том је приликом Мурко је и израдио потпун модел фунционисања једне усмене традиције, а на грађи народне епике Јужних Словена. Сличном тематиком Мурко се бавио касније у делима: *Неколико речи о језику српско-хрватских књига* и *Трагом српско-хрватске народне епике*. Ово прво је штампао 1925. А друго 1950. године. Његови радови су доста утицали на Милмана Перија, упутивши га на епску поезију Јужних Словена, коју је овај потом повезао са *хомерском*. Матија Мурко је формирао једну *теорију усмене поезије* за коју би могли рећи да јесте потпуна. Један од најважнијих Муркових закључака је тај да народна епска песма нема неки фиксни стални облик, певач песму не рецитује него је увек изнова креира, односно он импровизује. Песник

тако увек изнова пева, држећи се само неког утврђеног редоследа и садржајних целина, мотива или тема. Тако сама песма, као креација усменог песништва, не постоји само у једном коначно утврђеном облику попут написане, постоји тек њен апстрактни модел који данас неки зову и *Gestalt*. Свако ново певање, исте песме, јесте истовремно и њена нова креација, стваралачко обликовање грађе предане помоћу, традицијом преданог, а и учењем од других певача преузетог песничког језика, којем је формуличност једна од најуочљивијих особина. Тај народни певач, при томе, може отпевати песму боље или лошије, са мање или више варијација, дигресија, украса, разних уметака и других додатака унутар задатог оквира и низа тема. Колико ће ова креација имати уметничку вредност зависи, пре свега, од певачевог талента али зависи и од његове мотивисаности у датим тренуцима, па зашто не, од расположивог времена а некад и стрпљења публике. Сама песма постоји само in abstractio, дакле у стварности постоје тек њене реализације, које се могу и значајније разликовати чак и онда кад потичу од истог певача у малим временским размацима. Певач, према расположивом времену, стрпљењу публике, али и другим околностима бира краћи или дужи облик песме. Тако ће дужи облик садржати више више појединности и украса, па и других детаља, него краћи. Мурко је утврдио да певач није рецитатор, он песму не учи напамет. Он памти само одређени редослед догађаја, а потом тек креира песму уз помоћ песничког језика који има на располагању. Мурко овде уместо појма *креира* употребљава термин *импровизује* који би могли погрешно разумети, па је зато употребљено *креира*. Тек да овде не испадне да је Хомер импровизовао *Илијаду и Одисеју*, иако се у суштини ради о креативном чину, уз помоћ традиционалних изражајних средстава, тема и формула.

Један од истраживача словенске народне епике био је и Мурков колега, такође професор универзитета у Прагу. То је Герхард Геземан (Gerhard Friedrich Franz Gesemann; 1888-1948). Геземан је био немачки слависта, књижевни критичар и фолклориста, једна веома интересантна личност, поготово за Србе. Рођен 1888. године у Лихтенбергу у учитељској породици, он је докторирао германистику 1913. године. Игнорисао је дату могућност да оде за професора универзитета у Лајпциг, те исте године одлази прво у Аустроугарску за професора немачког језика у тадашњем Великом Бечкереку, данашњем Зрењанину. А све са циљем својих студија славистике. У августу те исте године напушта Аустроугарску и одлази у Београд, опет у циљу студија славистике. У року од годину дана од његова доласка у Србију почиње Први светски рат, крајем јула 1914. године. Геземан је уместо повратка у Немачку одабрао да остане у Србији где је био болничар у Крагујевцу и Врању у којем је прележао пегави тифус. Касније се професор Геземан, у пратњи медицинског особља прикључује српској војсци у повлачењу преко Албаније на Крф. Тиме је постао вероватно једини Немац и држављанин Немачке који је, у овом рату, био на српској страни. Али ипак, из неких разлога, кад су били на, тада неутралној, територији Албаније, одлучује се на бег. Ову епизоду у његовом животу описао у својој књизи *Die Flucht: Aus einem serbischen Tagebuch 1915 und 1916.* или само *Бег,* која се појавила тек на тржишту 1935. године.У периоду (1922-1944) Геземан је предавао славистику на немачком универзитету у Прагу, прво као сарадник а од 1924. као редовни професор. Професор Геземан у свом прашком периоду од 22 године посвећује

већину својих студија и радова српскохрватском језику фокусирајући се на дијалектологију пречана. У Сарајеву је 1937. био на челу експедиције која је фонографски бележила народне песме и тако је многе и спасио од заборава, попут Милмана Перија. Каква је била сарадња Геземана и Мурка, то не знамо тачно, али како су се интересовали за исту тематику и живели у истом граду, Мурко од 1920. док Геземан стиже две године касније, сигурно да су се макар познавали. За Геземана је познато да је поседовао личну библиотеку веома импресивне величине која је током Другог светског рата највећим делом била уништена. Тако су изгубљени и вредни рукописи, што је онемогућило нека од истраживања отворених питања која су у вези изношења вредних књижевних материјала из Србије и пронађених *Ерлангенских рукописа*. У Прагу се налазе сачувани и примерци првих словенских новина на немачком језику, *Исток и запад*, док се остатак Геземанове личне архиве, који није уништен, данас чува у Минхену. Постоји и податак да је Геземан био ожењен Магом Магазиновић из Србије, првом балерином и великом интелектуалком која је заслужна за то што је његова заоставштина сачувана. Овде смо можда детаљнији него што је за рад потребно, али зашто не би, онако успут, рекли понешто занимљиво, а у циљу едукације читалаца. Читаоци нам то свакако неће нимало замерити.

Још један од фолклориста који се бавио словенском народном епиком је био и Арнолд ван Генеп (Charles-Arnold Kurr van Gennep; 1873-1957). Он је немачко-холандско-француски етнограф и фолклориста и вероватно највећи антрополог 19. века. Упоређивао је вештину усменог певача са играњем карата. *Као што играч карата, мешајући карте, слаже увек нове комбинације, тако и усмени певач ствара песму премењуући формуле увек новим редоследом*. Генепово једноставно објашњење, можда најбоље дочарава читаоцу цело стваралаштво усмене поезије. Зато смо га уредно и преписали од Здеслава Дуката, а он већ од некога ко је пренео ову Генепову формулацију јер не помиње и Генепов рад на списку литературе.

Последњи значајан, који се бавио сличном теметиком, француски антрополог Марсел Жус (Marcel Jousse; 1886 - 1961), који уводи врло оштру поделу између *усменог стила* и *писмене књижевности*. Жус своје ставове излаже и у студији *Études de psychologie linguistque. Le style oral rythmique et mnémotechnique chez les verbo-moteurs*, где каже да се код усменог стила не сме говорити о естетици, ни о поезији, па чак ни о стиху. Једино се сме о ритмичким и мнемотехничким шемама вербомоторизма.

Теорија *хомерског језика* – метрологија и дијалектологија *хомерске епике*

Постојала је и једна, можемо рећи, бочна грана *хомерологије*, а која се бавила проучавањем језика и метрике *хомерске поезије*. Условно, би се могла делити на: *метрологију*, која се највише бавила око метрике *хомерске поезије*, док би другу грану могли именовати и као *дијалектологију*, која је и била посвећенија проучавању разних дијалеката у *Хомеровим еповима*. Почнимо од оне коју смо прво именовали, дакле, од *метрологије*.

Метрологија Хомерових епова

Важност метрике у *Хомеровим еповима* први је истакао један језикословац из

града Кенигсберга (Калињинград), Јохан Ернст Елендт (Johann Ernst Ellendt; 1803-1863). Он у раду *Drei homerische Abhandlungen* разрађује оне граматичке форме које су настале на темељу ритмичких и звуковних подударности и даје аргументе у прилог тезе да се низ граматичких (морфолошких, синтактичких, лексематских) неправилности, које садржи *Хомерова поезија*, може објаснити само уз претпоставку да се ради о усменим импровизацијама. У ту сврху даје бројне примере метрички условљених промена рода и броја речи, и глаголске дијатезе. Како нам преноси Дукат (123), те звуковне везе између формула су добиле веома истакнуто место код каснијих истраживача Leumann, Hockstre, Nagler, за које, поново, аутор ове књиге никад није чуо. Но, наводимо их тек толико да видимо како Елендтове тезе нису остале сасвим без одјека у научној јавности.

Исту ову методологију примењивао је и Јохан Хајнрих Јозеф Динцер (Johann Heinrich Joseph Düntzer; 1813-1901), филолог и историчар књижевности. Њега је занимао утицај метрике на поетски израз у општем смислу. Зато и почиње са метричком условљеношћу врста речи код Хомера, завршавајући епитетима код песника. Динцер је најважнијим достигнућем његовог рада сматрао откриће да песнику за исти појам стоји на располагању фонд речи различите метрике, које он употребљава према захтевима метрике или гласовне хармоније. Динцер је у ствари први поставио основе за оно што Милман Пери нешто касније називао *економијом система формула*.

Динцерово откриће је прихватио још један истраживач који темељно проучава питање епитета. То је био лингвиста Анри Мејлан-Фаур (Henri Meylan-Faure; 1860-1929), који, у дисертацији *Les Épithètes dans Homère* (1899), Динцерово откриће уводи на *велика врата*. Не само да га прихвата, него га чак и допуњује значајним закључком: *Ради се без сумње о једној врсти усмене импровизације – отприлике слично Фемијевој где је сиже у основни цртама задат традицијом а облик (песме) остаје мање или више препуштен тренутној ситуацији – а не о раду који је у свим појединостима сазрео у спокојном промишљању. Под тим условима је лако објаснити корист једне залихе мање или више баналних епитета који су стајали на располагању према потреби за испуњење стиха.*

Метрологија и дијалектологија Хомерових епова

Метриком се у *хомерској поезији* се бавио и Курт Вит (Kurt Witte; 1885-1950), који је у реалној енциклопедији објавио више чланака о *хомерском језику*. Вит је, осим метрике, истраживао и дијалекте *хомерске поезије*, па тако припада у обе гране ове тематике. Његови радови је практично и повезују у једну целину. Он је био тај који први од *хомерологa* детаљно истражио еолизме у *хомерској поезији*. Дао је подужи списак еолских речи из *Хомерових епова*, показујући да се њихови јонски еквиваленти разликују по метрици. Витов рад је тако и прва озбиљна анализа еолизама у *Хомеровим еповима*. Тек на основу овог његовог опсежног истраживања дошло се до објашњења откуд су толико бројне еолске речи у доминирајућем јонском дијалекту *Хомерове поезије*. Међутим, Витовом раду се може приговорти да је изоставио оне еолске речи које су имале јонске метричке еквиваленте, а ни оваквих случајева није било мало. Тако да очито метрички критеријум није био једини које је одлучивао коју ће реч песник кад

употребити, што су нека каснија истраживања и показала. Ипак, Витов рад је од изузетног значаја, нарочито један његов закључак који истичемо. Сам Вит је први закључио да је *језик Хомерових епова производ епског стиха*, што јесте довољно да остави неизбрисив траг у *хомерологији*. Треба имати у виду и да је епски стих, о коме Вит говори, морао постојати и пре Хомера, а онда, дабоме, то мора важити и за језик. Тако излази да Хомер није био тај који је креатор језика својих *епова*, него је он морао постојати. Питање је само где?

Дијалектологија Хомерових епова

Знамо да су неке теорије о језику *Хомерових епова* постојале још у антици. Још око 300. године старе ере, Дикеарх из Магнезије (Δικαίαρχος; 350-285) и његов савременик и суграђанин Зопир (Ζωπύρος), заступају став да је Хомер испевао своје *епове* еолским дијалектом. Разлог њиховог става је вероватно врло висок проценат речи еолског дијалекта у *Хомеровим еповима*, који су доминантно на старојонском.

Ову теорију су заступали, или су сами дошли на исту идеју, немачки филолог Август Фик (Friedrich Conrad August Fick; 1833-1916) и његов ученик Фридрих Бехтел (Friedrich Bechtel; 1855-1924). Бехтел је признати филолог и лингвиста индоевропских језика, професор универзитета у Халеу, познат је по извесним истраживањима хеленских дијалеката, које је добро познавао, тако да и његов став о језику *Хомерових епова* има заиста велику тежину. Фик и Бехтел, своје ставове износе у доба немачке доминације у *хомерологији*, а њихов став дели и један англосаксонски лингвиста, значајно млађи од њих. Знатно касније, већ у време ангосаксонске доминације исте ставове изнео је и Џошуа Ватмо (Joshua Whatmough; 1897-1964), Енглез који је највећи део свог радног века провео на Харварду. И он је био врстан познавалац хеленских дијалеката, па би и његове ставове требали узети у обзир.

Ипак, у новије време ова теза није много популарана, иако вуче корене још из антике. Тако да модерни лингвисти виде *хомеровски језик* као старојонски, док се еолизми тумаче као остаци старијег језичког стања кад хеленски дијалекти нису били сасвим одвојени. Тако су еолизми, у виду својеврсних архаизама, и сачувани под принудом метричких потреба онда кад се старојонизми никако нису могли уклопити у епски хексаметар. Но, ако узмемо у обзир све познато о хеленским дијалектима, онда бисмо дошли до могућег закључка да *Хомерови епови* могу бити много веће старости него што се данас мисли. Наравно, то под условом да овај преовлађујући став модерне лигвистике прихватимо као тачан. Тиме би дали за право неким тврдњама, још из антике, који време Хомеровог живота смештају у 11. или 12. век старе ере, па и непосредно после *Тројанског рата*. Али, ма колико то чудно изгледало, такво уверење данас и влада у делу научне заједнице. Противречности, као и обично, слабо кога да занимају, ако их уопште неко и уочава.

Најпознатији представник ове теорије јесте шкотски *хомеролог* Дејвид Монро (David Binning Monro; 1836-1905), аутор прве *хомерске граматике* 1891. Под насловом *A Grammar of the Homeric Dialect*. Монро, наравно, није био једини, па тако З. Дукат наводи још двојицу (122). То су Sittl и Henrics, о којима писац ових редова не зна баш ништа. Није се ни потрудио да пронађе јер су небитни,

за тему ове књиге. Битна је једино теорија, а имена оних који је подржавају, па и њихов број више спадају у статистички податак, можемо рећи занимљивост.
Виламовиц је за овај случај, што смо већ и навели, предлагао сасвим другачије објашњење. По њему је Хомер живео у крају где је помешано јонско и еолско становништво, као што је, на пример ,Смирна. Његовом ставу се приклонио и Томас Вилијам Ален (Thomas William Allen; 1862-1950), класичар, палеограф и посебан зналац старохеленских дијалеката, укључујући *хомерску епику*. Иако важан хелениста, па и *хомеролог*, није се посебно бавио *хомерским питањем* што је једини разлог зашто му досад нисмо посветили макар неколико редака, као уосталом и многим другим *хомеролозима* из истог разлога. Ален се ипак, приклањајући се ставу који је изнео Виламовиц, макар и изјашњава о једном *хомерском питању*, додуше античком, оном о Хомеровом завичају, па га зато и помињемо. Друге не можемо јер нема основа, а има их просто превише које бисмо могли именовати као *хомерологе*. Сама Смирна, коју Виламовиц узима за пример, јесте била основана као еолска, али у близини границе са јонским колонијама у Малој Азији. Тако се десило да се број јонских колониста у граду постепено повећавао све док није постао доминантан. Ако се присетимо да још од античког времена постоји теза да је Хомер био из Смирне, онда изгледа као да је све на свом месту. Ипак, да све није онако како се на први поглед учини, говори и ова теза. Већина *хомериста* је ипак сматрала да је објашњење које су понудили Виламовиц и Ален слабо вероватно. Разлог је што би у том случају *хомерски дијалект* морао бити говорни дијалект тог подручја, а то је по овим језикословцима било тешко могуће. По њима, економија језика никако не би могла истрпети такав дијалект, мада овакав њихов став нису и детаљно научно образложили, бар не задовољавајуће. Вероватно је главни разлог ипак био што на овом дијалекту, сем *Хомерових епова*, нису пронађени други тектови, па су тако сви листом дошли до закључка да их сигурно није ни било. Па ако и није било текстова, онда не би требало да има ни тог дијалекта. Истина, овакав је закључак могуће извести али то никако не може бити једини могући закључак. Могли су, примера ради, закључити да је некад у старини овакав језик могао и постојати и то баш у доба кад дијалекатска разлика није била толико изражена, као што тврде претходно поменути хелеписти, мада би и то поново указивало на већу старину Хомера и његових *епова*. Ту се сасвим уклапају тезе извесног броја поменутих *хомерологa* да је *хомеровска поезија* усмена, што даје одговор зашто нема писаних трагова *хомерског језика*. Антоан Меје имао је приговоре на ову теорију. Тако би, каже Меје, аналогно тој њиховој теорији, због дорских делова античке трагедије могли закључити да је су један део становника старе Атине чинили Дорци, што није тачно. На крају је, ипак, превагнуло мишљење да је дијалект *Хомерових епова* вештачка мешавина створена искључиво ради песничких потребе.
Ову тезу први је лансирао Карл Мајстер (Karl Meister; 1880-1963), професор у Кенигсбергу, у свом раду *Die homerische Kunstsprache*. Његова теза прихваћена је од највећег дела научне јавности, до те мере да се данас сматра чињеницом. Ипак, ни ова теза није од оних на које се не би могла дати примедба, нарочито ако усвојимо закључке о *Хомеровој поезији* као усменом песништву. То значи да је *хомеровски језик*, као и све песничке формуле на том језику, онда морао и

створити сам Хомер у сврху своје поезије. Наравно, сувишно би било ово чак и прокоментарисати. Колика ли је могућност да се ово стварно могло и десити?

Теорија компарације јужнословенске и *хомерске епике*

Први који обрађује ову тему, још у 18. веку, је један Сплићанин италијанског порекла, Јулије Бајамонти (Giulio Bajamonti; 1744-1800), полихистор у правом смислу речи. Бајамонти је био лекар, као и његов отац, потомак италијанских досељеника у Сплит. Медицину је завршио у Падови, где је слушао још разних научних дисциплина. Најпре философију, а вероватно је усавршио и музичко образовање. Поред медицине, бавио се још бројним научним дисциплинама, па је тако био и математичар, књижевник, преводилац, композитор и теоретичар музике. Осим тога био је философ, енциклопедиста, али и сакупљач народних песама. Врстан познавалац народне епике, он је први повукао паралелу између јужнословенске народне епике и *хомерке поезије*, износећи те ставове у раду *Il Moralachismo d'Omero*, који је објавио 1797. године у Венецији.

Више од пола века после Бајамонтија, тачније 1859. године, класични филолог, професор гимназије у Сремским Карловцима, Лука Зима (1830-1906) објављује рад на сличну тему под дужим називом *Сравненије Омирових епоса са српским народним песмама*, (Програм Велике гимназије карловачке 1859, одштампано у књизи *Омањи списи Луке Зиме*, скупио Ј. Туроман, издање задужбине И. М. Коларца, Београд 1909). Зима је рођен у Подложанма, општина Мајшперк. У Мајшперку је 1852. завршио гимназију, а још као гимназијалца га је професор Матјашић мотивисао да проучава јужнословенске језике. Матурирао је 1853. године у Загребу, да би исте године наставио школовање у Грацу. Ту завршава прву годину философског факултета, а затим наставља у Прагу, где је завршио остале две. Студирао је словенске језике и новогрчки језик. У Прагу упознаје Јована Јовановића Змаја (1833-1904), српског песника, драмског писца, једног од највећих лиричара српског романтизма, преводиоца и лекара. Под његовим утицајем, Зима се одлучио да, након студија (1856), дође у Сремске Карловце у којима је пуних двадесет година био професор грчког и латинског (1856-1876). У Сремским Карловцима су, пре Зиминог доласка, имали лошијег професора старогрчког језика, па се Зиминим доласком то изменило. Поменути рад је био његов први рад, у којем је поредио српске епске народне песме са *Хомеровим еповима*. Бавио се и проучавањем метрике и синтаксе епске поезије, па је, у Сремским Карловцима, написао три рада на ту тему, наслова: *Два одломка из српске синтаксе* (1864), онда *Метрика српских народних песама упоређена с примерима из других словенских народних песама* (1874) и *Метрика српских народних песама* (1875). Преселио се 1876. у Вараждин, у коме је радио све до 1892. као професор у тамошњој гимназији, кад је, због болести, привремено пензионисан. Да би од 1893. преузео је катедру за грчки језик на *Великој школи* у Београду, где се остао до 1897. кад се повукао због болести очију и овај пут отишао у трајну пензију, па је остатак свог живота провео у Вараждину. Био је дописни члан *Српског ученог друштва* од почетка 1884. као и почасни је члан *Српске краљевске академије* од новембра 1892.

Поређењем *хомерске поезије* и наше народне епике бавио се још и класични филолог Фрањо Петрачић (1833-1922), који је завршио класичну филологију у

Бечу. После тога је био гимназијски професор у Сењу, Винковцима и Загребу, затим је био професор и шеф катедре за грчки језик Филозофског факултета у Загребу (1877–1887), где је једно време био чак и декан (1880-1881). Бавио се грчком књижевношћу, а од свег његовог научног опуса нама је интересантно његово двотомно дело *Историја грчке књижевности*, I–II, (1892–1898), у ком је дао и поређење *хомерске поезије* и наше народне епике. Објављује и чланке о старијим хрватским писцима али се бавио и превођењем античких писаца. Превео је са старогрчког Платонов *Федар* и *Гозба* од Платона и Ксенофонта.
Још један од неколицине рођених тридесетих година 19. века био је класични филолог рођен у Љубљани, Жакељ Мирослав (Фридерик) (1835-1916), који је оставио значајне радове на тему компарације *хомерске поезије* и наше народне епике. Гимназију је завршио у Љубљани, а класичне студије у Бечу. Затим се и вратио, овај пут као професор, у своју гимназију (1871) где остаје све до краја радног века (1902). Како кажу његови ђаци, професор је био веома савестан и темељан. Ђаци су тако рекли: *имао је више очинске доброте него професорске строгости* (А. Брезник). Био је и веома темељни познавалац грчке и латинске, као и српске књижевности. Објавио је неколико значајних расправа о Хомеру. Најважнија од њих је: *Homerove se mudre izreke sravnjuju s poslovicami* или, ако некоме треба превод, *Хомерове мудре изреке упоређују се са пословицама*, коју издаје 1868. године. У поменутом делу, Жакељ повлачи и дуги низ паралела са хомерским реченицама из латинског, немачког, италијанског али и словенских језика, док се за пословице посебно ослањао на радове Вука Караџића (*Српске пословице*, 1849). Жакељ је био аутор неколико радова о Хомеру на немачком језику, најпре *Homerische Euphemismen für Tod u. Sterben* (1884) и још два: *Die Traumerscheinungen bei Homer* и *Die Verwundungen bei Homer*. У компарацији *хомерске поезије* и наше народне епике је јединствен већ по томе што је у своју компарацију укључио и народне пословице. Тако после ових његових темељнх и аналитичних компарација је могао доћи до закључка да су *хомерска поезија* и наша народна епика производи једне те исте зреле поетске традиције, која је морала постојати још давно пре Хомера.

Последњи представник четворке тридесетих јесте Ватрослав Јагић (1838-1923), кога смо већ помињали као професора Матије Мурка. Као рођени Вараждинац, овај класични филолог и слависта, је похађао гимназију у свом родном граду, а матурирао у Загребу 1856. Затим је, као стипендиста, даље студирао класичну филологију у Бечу.Ту је, код слависте, Франца Миклошича слушао славистику којој се у потпуности приклонио. Завршивши студије вратио се у Загреб где је целу деценију (1860-1870) био професор у гимназији. Године 1869. изабран је за правог члана ЈАЗУ и дописног члана Петроградске академије, да би следеће године био отпуштен из државне службе. Затим је, захваљујући и изванредним препорукама од чувеног руског слависте, професора харковског универзитета, Исмаила Ивановича Срезњевског (1812-1880), а такође и Валтазара Богишића (1834-1908), веома познатог српског правника, историчара права и етнографа, доктора филозофије, министра правде у влади Црне Гори, који је и професор универзитета у Одеси, постао професор упоредне интеревропске филологије у Одеси (март 1871). *Командировку* (једногодишње припреме за усавршавање у

санскриту и руском језику) провео је у Берлину и Петрограду. Тако је од 1874. до 1880. године био први професор славистике на *Хумболтовом универзитету* у Берлину. Након тога сели се у Петроград, где је постао професор славистике на тамошњем универзитету, да би 1886. године, као наследник свог професора Франца Миклошича постао професор славистике на бечком универзитету, где је и остао до краја радног века (1908). Поред ЈАЗУ, Јагић је био и редовни члан Српске краљевске академије од 23. јануара 1888. године, али се повукао 1903. због једног инцидента. Наиме, због његовог неповољног писања о актуелним етнографским приликама у Старој Србији и Македонији, неки Срби, ученици и студенти, су више дана, почетком априла 1903. године, бурно демонстрирали испред његовог стана у бечком Јозефштату. У почетку су демонстрирали ђаци и студенти из Старе Србије и Македоније, које су тада још увек под Турском влашћу, а потом су се њима придружили и ђаци и студенти из Србије и доброг дела Аустроугарске. Већином Срби, али је било и других Словена, који Јагића, због поменутог текста, сматрају издајником словенског света. Демострације су биле толико жучне да је бечка полиција дуже морала штитити стан свог *члана Великог дома и дворског саветника*. Уље на ватру долили су још и неки српски листови, оптужујући Јагића да је *нечасно продао своје знање*. Јагић је на то сам поднео оставку на чланство у *Српској краљевској академији*, коју је мало после повукао. Занимљиво је да је исте године кад се инцидент десио (1903) и руски цар Николај II Романов одликовао Ватрослава Јагића насловом царског руског тајног саветника. Узгред, кад већ помињасмо Јагићево чланство у академским институцијама, да не заборавимо Срезњевског и Богишића. Срезњевски је, као значајан за развој словенске филологије, био биран за дописног члана *Српског ученог друштва* од јуна 1878. Богишић чланом ове научне институције постао јануара 1867. године, да би прави члан *Српске краљевске академије* (*Академије друштвених наука*) постао од почетка 1888. године. Но, вратимо се Јагићевом раду. Стручне радове из књижевности и језика Јагић је почео објављивати већ у извештајима загребачке гимназије, још 1863. заједно са старијим колегама: природњаком Јосипом Торбаром (1824-1900) и историчарем Фрањом Рачким (1828-1894), потоњим академиком ЈАЗУ и дописним чланом Српске краљевске академије. Већ 1888. године, покреће *Књижевник, часопис за језик и повиест хрватску и србску и природне знаности*, где објављује и неколико запажених радова. Марљиво је сарађивао и у раду ЈАЗУ у којему је, уз остало, објавио и једну нама интересантну расправу назива *Грађа за словинску народну поезију*. Године 1871. докторирао је славистику у Лајпцигу, а већ по доласку у Берлин почео је издавати часопис *Archiv für slavische Philologie* који је уређивао пуних 45 година. Тим часописом је побудио занимање за Словене и силно допринео афирмацији славистике као научне и универзитетске дисциплине. Након свог преласка у Беч, бавио се веома интензивно старословенским језиком, за који је утврдио да је обликован на темељу једног јужнословенског дијалекта и тиме је побио такозвану *панонску теорију*. Јагић је тај који је први утврдио да познати старословенски језик јесте кодификован тек у 9. веку на основу говора Јужних Словена из околине Солуна. Старословенски формирају Ћирило и Методије, у сврху да створе јединствени словенски језик за богослужење. Бугари још данас тврде да су ова два светитеља била пореклом од њиховог рода па тако, једини

у словенском свету, зову старословенски језик старобугарским. Иако другима, а посебно Словенима, то делује смешно, томе је, ето, нехотично допринео сам Јагић, мада му нешто слично вероватно није било ни на крај памети. Није ни у сну сањао у шта би се то његово научно објашњење могло изродити. Свакако, Јагић јесте један од највећих филолога у историји славистике, а истовремено и један од најплоднијих. Када би његов научни опус мерили бројем страница у књизи, онда би то било око 20.000 страна, а то је више него импресиван број. Био је изванредан издавач старих текстова, у хиљадама штампаних страна, као што јесу: *Зографско јеванђеље* (1879), *Маријино јеванђеље* (1883), *Староруска минеја* (1886), онда штампа *Размишљања јужнословенске и руске прошлости о црквенословенском језику* (1895), *Болоњски псалтир* (1907) и мноштво других. Нарочито су били важни његови радови на руском језику, расправе о пореклу старословенског језика и раду Ћирила и Методија и огромна по материјалу и обиму, али компилативна и мемоарска, *Историја словенске филологије* (1910), али и преглед глагољских споменика и палеографије *Глагољско писмо* (1911). Јагић за *повељу Кулина бана* наводи: *Листина Кулина бана од г. 1189. прво (је) и најстарије, што би писано ћирилицом и србским језиком*.

Пред крај свог живота, јануара 1922. године, он је поклонио своју библиотеку, спаковану у 40 великих сандука, *Београдском универзитету*. Краљевина СХС је платила пренос те драгоцене библиотеке из Беча у Београд. Јагић је умро у Бечу, а сахрањен је, по сопственој жељи, у свом родном Вараждину. Један од његових радова ћемо, нешто касније, искористити у овом истраживању, а сад да наставимо са другим јужнословенским ауторима који су бавили питањем сличности наше народне епике и *хомерске поезије*.

Један од најважнијих јесте, такође вараждински ђак, Томислав (Томо) Маретић (1854-1938), језикословац, граматичар, лексикограф и преводилац. Популарни *чика Томо* је био изузетан познавалац народне епике Јужних Словена и ништа мањи позанавлац класичних језика и античке књижевности. Први, код Јужних Словена, препевао је *Хомерове епове* у целини, али не само њих, већ и више латинских и староиндијских епских дела. Маретић је рођен у Вировитици, али гимназију је похађао у Вараждину и Славонској Пожеги, а потом и матурирао 1875. у Загребу. Словенску и класичну филологију студирао је у Загребу али и Лајпцигу. После завршених студија, предавао је у средњој школи (1879-1881) у Славонској Пожеги и (1881-1885) у Загребу. Онда на Филозофском факултету у Загребу, где постаје 1885. приватни доцент, 1886. је ванредни, да би од 1888. био биран за редовног професора словенске филологије. На том месту је остао све до 1914. године, кад је пензионисан. Активирао се поново као предавач већ (1919-1924), кад је предавао поредбену граматику индоевропских језика. А све од 1907. до краја свог живота уређивао је *Рјечник хрватског или српског језика* у издању *Југославенске академије знаности и умјетности*, обрадивши све у 6 поголемих књига са 5.300 страна. Од 1915. до 1918. био је и председник ЈАЗУ. Маретић је био зачетник једног новог правца у проучавању књижевног језика код Хрвата. Залагао се за Караџићеве језичке погледе, за фонетски правопис и књижевни језик заснован на новоштокавском говору, односно и за заједнички књижевни језик Срба и Хрвата. Држећи се ових принципа дао је Граматику и

стилистику хрватског или српског језика (1899), која представља и темељно дело у овој струци на које се надовезала једна цела школа новијих хрватских филолога. Законитости новоштокавског књижевног језика обрадио је у свом делу *Хрватски или српски језични савјетник* (1924). Аутор је и великог броја опсежних, али и мањих, радова с подручја лингвистике и филологије, а врло темељно је проучавао и епску народну поезију. Нама су интересантна следећа његова дела на ову тему, сва у изадњима ЈАЗУ: *Косовски јунаци и догађаји у народној епици* (на 115 страна, 1889), *Метрика наших народних пјесама* (200 страна, 1907), *Наша народна епика* (263 стране, 1909), *Метрика муслиманске народне епике* (138 страна, 1936). Преводећи староиндијска, грчка и латинска дела у стиху и прози створио је верне и језички узорне препеве. Од његових су препева, које нећемо све наводити, јесу од посебног значаја за истраживање и препеви *Хомерових епова* и то: *Одисеја* (1882); *Илијада* (1883). Можда можемо навести још: Вергилијев еп *Енеиду* (1896); Овидијеве *Метаморфозе* (1907) али и староиндијски еп *Пјесма о краљу Налу* (1924). Томи Маретићу, кроз његове препеве *Хомерових епова*, посветићемо посебно поглавље у овој књизи, а овом приликом га помињемо као врсног познавоца наше народне епике и поређења нашег народног стваралашта са *хомерском поезијом*.

Следећи јужнословенски научник, који се бавио и компарацијом наше народне епике и *хомерске поезије*, је историчар Никола Вулић (1872-1945). Рођен је у Скадру, у нашој народној епици познатом као *Скадар на Бојани*, био је српски историчар, класични филолог и археолог. Такође професор на *Великој школи* у Београду, касније *Београдски универзитет*, а убрајају га и међу најзначајније српске проучаваоце антике. Како је данас помало заборављен, неће сметати да узмемо још неколико редова текста и читаоца информишемо о његовом раду. Основну школу похађао је у Жабарима и Бољевцу, даље гимназију у Зајечару, Алексинцу и Београду. Студирао је прво у Београду, а потом у Минхену где је 1896. докторирао са радом *Historische Untersuchungen zum Bellum Hispaniense*. По повратку у Србију био је најпре професор у гимназији 1896. године, да би већ следеће године био биран за ванредног, а 1901. и за редовног професора на *Катедри за историју старог века Велике школе у Београду*. Постаје ванредни професор чим је био основан *Београдски универзит*, 1905. године, да би 1919. постао и редован. За редовног члана САНУ биран је 1921. Године, а од својих многобројних ангажовања, био је председник *Српског археолошког друштва*, уредник часописа *Старинар* (1922-1931) и председник *Историјског друштва Србије*. Уживао је велики углед у научним круговима, како код нас, тако и у свету, што сам показује и чланством у великом броју научних удружења: био је доживотни члан *Међународне уније академија*, па дописни члан Француске, Бечке и Румунске академије, редовни члан *Археолошког друштва* у Софији, редовни члан *Бечког археолошког друштва*, почасни је доктор универзитета у Падови и Клермон Ферану. Из политичких разлога послат је у пензију 1938. године. Током Другог светског рата неколико пута је био затваран у Бањички логор, што је вероватно утицало и на његову скору смрт. Од бројних радова, овог свестраног и плодоносног научника, нама су два изузетно интересантна. У свом раду *Противречности у Омира и у нашој народној поезији* (1925), дао је веома детаљно поређење међу противречностима *хомерске поезије* и српске

народне епике, док је у свом раду *Омир као историјски извор* из 1928. године расправљао и о вредности *Хомерових епова* и њихове употребе као историјског извора. Толико о овом нашем академику.

Две године млађи од Вулића је књижевник и преводилац Милан Будисављевић (1874-1928). Потиче из свештеничке куће од угледне фамилије Будисављевића. Основну школу завршава у Врховинама, а гимназију похађа у Госпићу и потом у Сремским Карловцима (1886-1894). Још као гимназисту изабире га *Матица српска* за стипендисту *Задужбине Нестора Димитријевића*. Ову је стипендију примао до краја универзитетског школовања, студија класичног језикослова на *Филозофском факултету* у Загребу. Још као студент испомагао се радећи као помоћни учитељ у загребачкој доњоградској гимназији. Потом је службовао у гимназији у Горњем Карловцу (1899-1900) и Госпићу (1900-1903). Од 1903. је постављен за професора *Карловачке гимназије* у којој, као предавач класичног језикословља и српског језика, остаје све до смрти. У Сремским Карловцима је био управитељ *Богословског конвикта* (1909-1928). За нас је битан због његове компаративне расправе *Илијада у погледу косовских песама*. Његови радови су заборављени или готово заборављени, па је ово и прилика да на њих укажемо.

Један од најмлађих јужнословенских аутора, који се бавио још и компарацијом *хомерске поезије* и наше народне епике био је и класични филолог Петар Гргец (1890-1962). Гргец је његово поређење дао у свом делу *Homerova Ilijada i naše narodno pjesništvo* (*Nastavni vjesnik*, knj. 39 (1931), sv. 5-8). Овај Гргецов рад је остао некако по страни, па га се мало ко и сети. Поменуо га је, једино, Милош Ђурић. Разлог је вероватно тај што је Петар Гргец, после Другог светског рата био осуђен на седмогодишњу затворску казну као сарадник окупатора. Наиме, Гргец је само поделио судбину осталих директора гимназија за време режима Анте Павелића јер је и сам био директор једне од загребачких гимназија. Али у послератној антифашистичкој и социјалистичкој Југославији, није било много популарно, на било који начин, истицати радове оних који су били сматрани народним непријатељима, тако ни да занемаривање Гргеца и његових радова нимало не чуди. Но, занемариван или не, из његових радова се могу извести исти закључци који следе и из радова осталих јужнословенских аутора.

Последњи од плејаде јужнословенских научних прегалаца, који је правио јасну компарацију између *хомерске епике* и народног епског стваралаштва његовог народа, је академик Милош Ђурић (1892-1967). Управо са Милошем Ђурићем смо и започели ово поглавље, а сад је време да кажемо понешто о животу овог нашег академика и упознамо његов стваралачки опус. Овај класични филолог, философ, хелениста, преводилац, универзитетски професор и академик, рођен је у Славонском Бенковцу 14.01.1892. Популарни *чика Миша*, дипломирао је на *Филозофском факултету* у Београду, а докторирао у Загребу 1929. године. Академску каријеру је започео као учитељ и професор, предавао је и у *Другој мушкој гимназији* у Београду. Од септембра 1928. године Милош Н. Ђурић је почео да ради на *Филозофском факултету* у Београду. У ратним годинама је Ђурић проживео бројне страхоте и доживео највећи могући лични губитак за једног родитеља. Изгубио је сина једница. Наиме, већ негде почетком немачке окупације Београда у Другом светском рату, 1941. године, српске квислиншке власти затражиле су од свих вићенијих српских интелектуалаца да се потпишу

на *Апел српском народу* којим се захтевао *ред и послушност* али и *родољубље у борби против комуниста*. Милош Ђурић овај апел није потписао рекавши: *Не могу да потпишем апел против партизана када се међу њима налази више од половине мојих студената. Шта ће ми рећи када се поново сретнемо*? Када га је један његов колега, професор музике, упитао зашто упорно одбија дати свој потпис, упозоривши га на могуће последице, професор Ђурић му је одговорио: *Лако је теби. Ти у дипле свираш, а ја студентима етику предајем*! Ове његове речи постале су временом симболом доследности у етичком ставу. Ипак, већ од тренутка изговарања ове моралне реплике, почињу и оне паклене године за уваженог професора, популарног *чика Мише*. Прво је (1942) пензионисан, али је убрзо потом и ухапшен и одведен у *Бањички логор*. Логорске дане је успео преживети, али је, пред сам крај рата, доживео нову несрећу. Ослобађајући му баш његову родну Славонију, 08.04.1945. године, гине му син јединац Растко, свршени матурант, коме постхумно посвећује практично све своје послератно стваралаштво и најдраже преводе. После рата Ђурић је наставио да даље ради на *Филозофском факултету*, где је тек 1950. године изабран у звање редовног професора на *Катедри класичне филологије*. Иако је пензионисан 1962. и даље је предавао историју хеленске књижевности до краја свога живота. У *Одељењу литературе и језика Српске академије наука и уметности*, постаје дописни од 14.06.1955. а затим редовни члан 20.12.1961. године. Био је председник *Српске књижевне задруге* и уредник часописа *Жива антика* од 1953. Објавио је близу 400 библиографских јединица, радова из класичне књижевности и филозофије. Добитник је *Октобарске награде града Београда* за 1961. годину, *Седмојулске награде* 1965. године. Носилац је *Ордена Светог Саве*, петог степена (1940) и *Ордена рада са црвеном заставом* (1964). Удружење књижевних преводилаца Србије сваке године додељује *награду „Милош Н. Ђурић“*. Умро је у Београду 05.12.1967. Сахрањен је у *Алеји народних хероја* на *Новом гробљу*. У Београду, на Карабурми, једна уличица се зове по њему *Чика-Мише Ђурића*, док у Нишу на општини Палилула једна улица носи име *Милоша Ђурића*. Такође постоји и његова биста на Калемегдану. Од Ђурићевог богатог научног и преводилачког опуса, издвајамо само то што је коришћено у овом истраживању. То су, најпре његови препеви *Илијаде* и *Одисеје*, али и капитално дело *Историја хеленске књижевности у времену политичке самосталности*, (1951). Управо Ђурићеву компарацију смо одабрали као репрезентативну да би представили радове ове наведене групе аутора. Разлог је само тај што је његов рад најкраћи, а и новији је од свих наведених. Пре него што пређемо на Ђурићев рад, можемо навести да је једну богатију рекапитулацију, свега што смо, на ову тему, навели, дала и Даринка Невенић-Грабовац (1910-1999), *Хомер у Срба и Хрвата* (1967), ако се неки читалац буде занимао за више детаља. Закључно са Даринком можемо и привести крају ово краће предстаљање научника са наших простора, који су узели учешћа у поређењу *хомерске поезије* и наше народне епике и полако се ухватити најављеног рада Милоша Ђурића. Но, пре Ђурића, даћемо коментаре из препева *Хомерових епова* Томислава Маретића, који садрже значајнији број занимљивих и корисних информација за наше истраживање. Коментари Томе Маретића су од велике користи и то вишеструко, јер поред поређења са нашом народном епиком, садрже и запажања о допеваним деловима, што нам је веома

значајно јер за даљу анализу није на одмет знати шта то потиче од Хомера, а шта не. Од користи су и друга Маретићева запажања, како нама тако и читаоцу *Илијаде* и *Одисеје*. Зато његове коментаре преносимо у целини, укључујући ту и део на крају књиге који се односи на тумачење речи и имена.

Коментари Томе Маретића уз његове препеве Хомерових епова

Што се тиче допеваних делова, нико није спорио да и такви постоје у *еповима*, нити је то могао јер известан број таквих елемената може уочити сваки мало пажљивији читалац. Наравно, ако је мало образованији, мада ни то није увек услов. Можемо се подсетити да се *хомерска поезија* дели на три: *Antehomerica, Homerica, Posthomerica.* Зато смо и изабрали да кажемо нешто и на ову тему, за шта јесу, ипак, најпогоднији коментари Томе Маретића уз његове препеве. Тако ће се, у овом раду, појавити и један јужнословенски аутор, којем ће бити посвећено нешто више страна. Али Маретић неће остати једини. Поред њега, значајан број редова биће посвећено Милошу Ђурићу, Милану Будимиру и Здеславу Дукату, док ће нам, нешто касније, неке значајне информације дати Ватрослав Јагић и Милош Милојевић. Други јужнословенски аутори, бар они значајнији, су само кратко представљени, не зато што су мање важни него зато што смо све потребне информације већ нашли код поменутих. Разлог што смо изабрали Тому Маретића, ни близу није земљачки критеријум него управо тај што је указао на допеване делове, пре свега анализом језика или неким другим елементима. Томо Маретић, врсни познавалац старохеленског, је препевао оба *Хомерова епа*. за шта се сигурно морао много више удубити и у суштину самог *хомерског језика*. Тако би тешко и пронашли неког компетентнијег по питању једне овакве анализе. Ево дакле и Маретићевих коментара и то прво *Илијаде*, а затим и *Одисеје*, које ћемо, ако буде потребно, понегде допунити коментаром, с тим што је Маретићев текст дат у оригиналу, латиницом, старим правописом, док су коментари и допуне, ћирилицом и актуелним правописом:

1. *boginjo*, misli se boginja pjevanja, Muza. U *Odiseji* u 1. pjev., u 1. st. zaziva se upravo Muza. (Мисли се на Музе из хеленске митологије, којих је било девет.)
1. 4-5. *plijen... psima i pticama gozba*, tj. tjelesa leže nepokopana, da ih drpaju grabežljive ptice (osobito jastrebi, koji se često spominju u *Ilijadi*) i psi. Riječi *plijen ... / psima i pticama gozba* uzete su ovdje prema grčkoj varijanti mjesto *plijen... / psima i pticama svima*. (У нашој народној епици је сасвим слично: *да га кљују орли и гаврани*. Тако се каже за непокопана мртва тела.)
1. 8-9. Pjesnik pita i sam sebi odgovara. To se nalazi još nekoliko puta u *Ilijadi*. Tih se primjera nalazi i u našim narodnim junačkim pjesmama, osobito u muslimanskim. Vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 81-83. (Већ ту на почетку се назире да су *српска народна епика* и *хомерска поезија* из једне поетске традиције.)
1. 15. *povez*, - misli se svećenički povez na glavi, znak dostojanstva svećenika Apolonova (zato se kaže: povez Apolonov). Kako Hris dolazi k Agamemnonu s poniznom molbom, skinuo je bio s glave povez i natakao ga na svećenički *skeptar*, a o *skeptru* vidi u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige.
1.37. *Hrisa* i *Kila* su gradovi u trojanskoj državi. (Прецизније савезничкој држави на граници Тројаде, на копну источно од Лесбоса, а у Тебанској долини која је

именована по граду Теба Хипоплака, из које је Хекторова жена Андромаха.)
1. 39. *Smintije*, to ime znači: *utamanjivač poljskih miševa*. (*Сминтеј* или *Сминтије* можемо превести и као *Мишоловац*. Постоји и легенда да су први насељеници у Тројаду били изложени најезди пољских мишева, којих су се ослободили тек уз Аполонову помоћ. У знак захвалности су *Хриса* и *Кила* подигли светилиште *Аполону Сминтеју* или *Мишоловцу*.)
1. 66. Ovdje se misli dim od *žrtava paljenica*; vidi o tome dimu u 8. pjevanju, strana 549. (Овај тип жртве не постоји у нашој народној епици али ипак постоји неки сличан симболизам у народним веровањима и обичајима. Постоје и ритуали да се нешто спаљује и тако одагнава зло од куће, породице и марве. Ритуално је и паљење свећа код хришћана, које вероватно вуче корене од некадашње *жртве паљенице*?)
1. 151. *otići na put*, tj. kud ga Agamemnon pošalje.
1. 164-168. Da bi se Ahejci mogli prehranjivati nalazeći se daleko od domovine, iz koje (zbog daljine koja je za ono vrijeme bila velika) nijesu mogli dobivati živeža, morali su pojedini odjeli njihove vojske češće izlaziti u pljačku po cijeloj obližnjoj Maloj Aziji i po obližnjim otocima i tako se opskrbljivati hranom i drugim što im je potrebno za život. Takova se pljačka misli u ovim stihovima, a ima dosta i drugih mjesta u *Ilijadi* koja to dokazuju. Pljačkaši se ne zadovoljavaju samo hranom i stokom, negó odvođahu i robove, pjev. 19. st. 140. i dalje, gdje Agamemnon daje Ahíleju darova Briseida itd. Što se ovdje kaže *grad koji trojski* misli se gradove u državi trojskoj (trojanskoj). (Маретић указује на то да Хомер више пута спомиње како су Ахејци ишли у пљачку као вид снабдевања своје војске, што и јесте истина.)
1. 213. *triput toliko darova*; vidi u 9. pjevanju, st. 120. i dalje i u pjevanju 19. st.140. i dalje, gdje Agamemnon daje Ahileju darova koji mnogo više vrijede nego triput.
1. 215. Ovaj je stih već bio, vidi 84. Za iste događaje i za istu situaciju Homer vrlo rado upotrebljava isti stih ili iste stihove, koje je već imao ili u istom pjevanju ili u kojemu predašnjem, upotrebljava ih, gdje to može biti, bez promjene ili s promjenama (kao što je ovdje *njojzi*, a u st. 84. *njemu*). Takvi su i primjeri ponovljenih stihova u ovome pjevanju: 253=73, 371-379=12-16, 22=25, a mnogo ih ima, koji se ponavljaju u potonjim pjevanjima; potvrde se neće navoditi. Vidi još bilješku stihovima 461-465. (Указује на велики број стихова који се понављају, што је заиста карактеристично и за нашу народну епику која је сва усменог порекла. Тиме се изражава и особина *хомерске поезије* која сва тежи понављању, што знамо да и је главна одлика усмене поетике.)
1. 225-230. Agamemnon nije, u *Ilijadi*, ni iz daleka onako rđav čovjek kao što bi se moglo misliti po ovim psovkama, koje Ahilej izriče u velikom gnjevu. Što se vidi, osobito, u 9. pjevanju.
1. 234. *tako mi ovoga skeptra*, - misli se *vladalački skeptar*, a o *skeptru* vidi u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige.
1. 268. *zvjerovi brdski*, - misle se Kentauri, o kojima vidi u *Tumačenju* na kraju.
1. 272. *kakvi su ljudi sad*. Na ovome mjestu Nestor ljude ovoga vremena drži za manje junake, negoli su bili ljudi u vrijeme njegove mladosti, dakle prije 50 ili 60 godina. To treba odbiti na Nestorovu starost, jer starci vide obično sve ljepše u prošlosti, dok su oni bili mladi, negoli u sadašnjosti. (Хомер осликава ову особину старијих људи која се ни до данас није ништа променила.)

1. 334. *glasnici Zeusa*, jer stoje pod zaštitom njegovom.
1. 349-357. Ahilej, prvi junak u ahejskoj vojsci, evo plače od gnjeva, što mu je Agamemnon uzeo malu robinju. U Homera ima i više primjera gdje junaci plaču. Često plaču junaci i u našim narodnim pjesmama; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 260. (Те примере ћемо дати нешто касније, у тексту Милоша Ђурића.)
1. 351-357. Mati je Ahilejeva boginja Tetida, kako se i kaže dalje u stihu 413.
1. 358. *Morski starina* je bog *Nerej*, kojega Homer poimence nigdje ne spominje, ali spominje kćeri njegove *Nerejke* u pjev. 18, st. 38. 49. 52. (*Нерејке* зване *Нереиде*.)
1. 404. *od svoga oca*, tj. od boga Posidona. (Данас га обично зовемо Посејдон.)
1. 436. tj. spustiše kamen, koji je visio o užetu i služio mjesto sidra, a drugim užima privezaše lađu o kakav kamen ili stup na obali.
1. 449. *ječmenog uzeše zrnja*, tj. uzeše ga iz košara u ruke da njime ospu životinju, koja se ima žrtvovati, između rogova za znak, da se žrtvovanje počinje; vidi st. 458.
1.461-465. Ti se stihovi nalaze u *Odiseji*, 3. pjev. st. 458-462. Takvih primjera, tj. da se isti stihovi (po jedan ili po više njih) nalaze u *Ilijadi* i u *Odiseji*, ima dosta. I u našoj narodnoj poeziji nalazimo dosta često iste stihove u različitim pjesmama; na pr. *kaži pravo, tako bio zdravo, - to izusti, pa dušicu pusti, - ruke šire, u lica se ljube, za junačko pitaju se zdravlje. - od Boga je velika grehota, a od ljudi zazor i sramota* i dugi. (Поново даје поређење са нашом народном епиком у којој се идентични стихови налазе у различитим песмама, што наводи на високу формулаичност и развијену богату песничку традицију што је одлика наше народне епике, али и *хомерске поезије*.)
1. 474. *branič bog*, tj. Apolon.
1. 493-494. Dvanaest su dana boravili bogovi kod Etiopaca, kako je rečeno već u st. 425. Ovih 12 dana zajedno s onih 9, što je trajala kuga u ahejskoj vojsci (vidi st. 53), čini 21 dan od dolaska Hrisova k Agamemnonu, kojim se upravo počinje *Ilijada*.
(Три, шест, седам, девет и дванаест су најчешћи бројеви које Хомер у оба своја епа користи, а који имају магијску вредност још од древних цивилизација. Али Маретић то не уочава већ сабира бројеве 9 и 12, иако немају стварни већ само магијски карактер. Исте бројеве можемо пронаћи и у нашој народној епици.)
1. 501. Ponizni molitelji primaju u Homera za podbradak onoga koga mole. (За тај обичаја наша народна епика не зна. Код нас молилац склопи руке и скрушено се обраћа. Вероватно је само обичај који има везе са припадајућом религијом.)
1. 528-530. Ovi stihovi izriču mirno i uzvišeno svemogućstvo Zeusovo. Po njima je slavni grčki kipar Fidija (u 5. vijeku prije naše ere) izradio veličanstveni kip olimpskoga Zeusa. - Ne treba se čuditi što se taj uzvišeni bog otac bogova i ljudi, boji svoje čandrljive žene (st. 519-522), - a u st. 399-402 kaže se kako su Zeusa svezali Posidon, Atena i Hera, tj. htjeli mu oteti vlast, pa je trebalo da ga iz te bijede izbavi Brijarej. Valja znati da Homer prikazuje bogove sa svim ljudskim slabostima i pogreškama.
1.599. Bogovi se zato smiju jer je Hefest hrom (vidi u pjev. 18, st. 371), a smiješan je prizor, kad hromac sopi i brza. Ovdje se smiju grohotom bogovi, kao i u *Odiseji*, pjev. 8, st. 326. Inače se u Homera smiju grohotom i slatko ljudi, i otud potječe uzrečica *homerski smijeh*, tj. zdrav, prirodan, sladak dugotrajan smijeh.

У уводу коментару другог певања Маретић каже: U prvom dijelu ovoga pjevanja

(st. 1-483) opjevani su događaji dvadeset drugoga dana (vidi u 1. pjev. st. 493-494). - *Beotija ili kazalo brodova* u natpisu proteže se na stihove 494-877; *Beotija* je upravo zemlja u srednjoj Grčkoj s mnogo gradova, od kojih je najznatnija *Teba*; riječ *Beotija* je ovdje zato uzeta jer prve vojvode koje se spominju među onima što su pošle u rat trojanski, jesu Beoćani (st. 494-510). (Беоћани су, дакле, први кренули у рат. Откако су протумачени *хетитски списи*, појавила се доста вероватна теза да су главни носиоци *Тројанског рата* и били Беоћани. Хомеру је ово могло бити и познато, или је можда само остало као одјек неког старијег епа на основу којег је и испевао *Илијаду*. У прилог томе говори и полазак ахајске флоте из Аулиде, која је у Беотији.)

2. 45. *metne na pleći mač* - ne misli se da je na plećima mač, nego remen, o kojemu mač visi i stoji uz bedro.
2 46. *nepropadljivi očinski skeptar*, - jer prelazi od oca na sina; vidi st. 102-108, vidi i u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige.
2. 60-70. Agamemnon kazuje istim riječima ono što je njemu rekao Sanak, st. 23-33. Takovo ponavljanje riječi, koje je tko već rekao, veoma je obično u Homera, ali i u našim narodnim pjesmama; vidi T.Maretić *Naša narodna epika*, str. 54. (Још један паралелизам са нашом народном епиком која обилује баш таквим примерима.)
2. 72-75. Agamemnon i ne sluti da njega Zeus preko Sanka vara (da ga uvali u nesreću, što je Ahileja uvrijedio i odbio od vojske), pa on sada hoće da vara Ahejce: neće im kazati što je upravo sanjao, nego će im reći da sad već nikakve nade nema da bi Ahejci mogli nadbiti Trojance, pa će najbolje za Ahejce biti, da odu ispod Troje i vrate se kućama svojim. Agamemnon misli da će Ahejci držati za sramotu da odu ispod Troje ne osvojivši je, da će se nasuprot ohrabriti još više i junački ući u boj; ako li oni ipak prihvate (tobožnji) prijedlog Agamemnonov i stanu se spremati da otplove svojim kućama, onda neka starješine odvraćaju Ahejce od toga i potiču ih da i dalje vojuju s Trojancima. Starješine se slažu s Agamemnonom; u njihovo ime govori Nestor i povlađuje mu.
2. 93. *Kaža*, grč. *óssa*, lat. *fama*, - personifikacija onoga što se kazuje, govori, što ide od usta do usta, glas. (Постоји код свих народа, па тако и код нас. То у жаргону зовемо *радио Милева*.)
2. 99. *sjedaše* (tj. posađivaše se), a ne: sjeđaše kako je greškom u 2. i 3. izdanju ovoga prijevoda.
2. 125-130. Tu se kaže da je ahejska vojska više nego deset puta veća od same trojanske (tj. bez pomoćnika ili saveznika trojanskih); u *Ilijadi* u 8. pjev., st. 562-563. kaže se da Trojanaca i pomoćnika (saveznika) zajedno ima 50.000. Otud se još ne može razabrati približan broj ni Ahejaca ni Trojanaca; iz ovoga pjevanja st. 494-759. vidi se da je lađa, na kojima su se Ahejci dovezli pod Troju, bilo svega 1186; kad bismo znali koliko je osjekom u svakoj lađi bilo momaka, onda bismo mogli odrediti približan broj ahejske vojske, a po tome i Trojanaca. U st. 510. kaže se da je u svakoj beotskoj lađi bilo 120 momaka, ali u st. 719. kaže se da je u svakoj Filoktetovoj lađi bilo 50 momaka, koliko ih je i u svakoj Ahilejevoj lađi (vidi 16. pjev. st. 168-170) ; može se po tome misliti da je u lađama ahejskim osjekom bilo 100 momaka; dakle bi ahejske vojske bilo oko 120.000 momaka, a trojanske (bez pomoćnika) oko 10.000. Ali broj od 120.000 vrijedio bi samo za početak trojanskog rata, a ovo o raz-

mjeru Ahejaca i Trojanaca govori Agamemnon u desetoj godini toga rata; mora se uzeti da je Ahejaca u prošlih 9 godina poginulo nekoliko hiljada što u bojevima, što od kuge (vidi u pjevanju 1. st. 30-53) i drugih bolesti. Možda nećemo načiniti veliku pogrešku, ako uzmemo da je u desetoj godini trojanskoga rata Ahejaca moglo biti oko 100.000, a Trojanaca bi onda prema Agamemnovim riječima bilo nešto manje od 10.000. (Маретић прерачунава војску на основу информација из *Илијаде*.)
2. 136. *luda djeca*, - i u našim narodnim pjesmama često se kaže *luda djeca*. (Или *луда ђеца*)
2. 153. *jarke čistiti stanu*, tj, jarke, u kojima su stajale lađe; čistiti ih je trebalo od mulja, trave i dr.
2. 212. Da je *Tersit* bezobraznik, to mu i ime svjedoči, koje upravo znači: drzak čovjek (u eolskom narječju, kojega dosta ima u Homera, imenica *thersos* znači: drskost) (Указивање на значајно присуство еолског дијалекта у *Хомеровим еповима.)*
2. 341. *desnice*, misli se rukovanje, pružaje desnice u znak tvrde vjere. (Исто тако је и у нашој народној епици.)
2. 356. U ovom stihu kao i u st. 590. izriče se Helenina žalost i kajanje što je ostavila prvoga muža i pošla s Parisom u Troju i tako uzrokovala trojanski rat. To potvrđuju i njezine riječi u 3. pjev., st. 173-176, 6. pjev., st. 344-351.
2. 393. Vidi st. 4-5. u prvom pjevanju.
2. 410. *zrnja ječmenog uzmu*, - vidi u 1. pjev., st. 449, a vidi i malo dalje st. 421.
2. 421-424. i 427-432, ti su stihovi bili već u 1. pjev. st. 458- 61. i 464-469. U ovim bilješkama neće se više navoditi primjeri za ovakvo ponavljanje stihova jer ih ima vrlo mnogo. (Поново указује на поновљене стихове у *Илијади*, истичући још и њихову велику бројност. Типично за усмено песништво, каква је наша народна епика која врви од понављања.)
2. 426. *iznad Hefesta*, tj. iznad ognja jer je Hefest bog ognja.
2. 484-493. Vrlo rijetko Homer govori što u svoje ime, u prvom licu; on stoji iza onoga što pripovijeda i opisuje u pozadini ne očitujući svoga mišljenja i osjećanja. I u našoj narodnoj epici pjevači rijetko spominju sebe; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 78. - Za st. 484 vidi i st. 218, u pj. 11., st. 508. u pj. 14. i 112. u pj. 16. (Хомер поштује иста правила као и наши епски певачи, што може бити знак да вуку корен од исте песничке традиције.)
2. 502. *golubinji grad*, tj. grad u kojega okolini ima mnogo divljih golubova; vidi i st. 582.
2. 592. *brod* ovdje znači mjesto gdje se prelazi preko vode. (Пребродити реку.)
2. 671-673. I u originalu ime Nirej stoji na početku triju zasebičnih stihova. To je jedini takav primjer u Homera. Dosta se često koje ime nalazi u dva zasebična stiha, kako je na primjer u ovome pjevanju st. 848, 849, u 6. pjev., st. 153, 154, itd. Sve je to zbog metričkih potreba.
2. 690-693. Ovdje se misli pljačka o kojoj je govor u bilješki 1. pjev., st. 164-168.
2. 718-725. Bez Filoktetovih strijela nije se po odredbi bogova mogla osvojiti Troja; zato su ga Ahejci morali s Lemna dovesti pod Troju. (То је било пророчанство.)
2. 743. *na rutave zvjerove*, tj. na Kentaure; vidi 1. pjev. st. 268.
2 .761. vidi st. 484-493.
2. 767. *Aresov strah*, tj. strah koji spopada ljude kad na njih udari ratni bog Ares.
2. 782-783. *Tifoj* (pravilnije bi bilo: *Tifoej*) nekakav je strašan div, personifikacija

užasnoga vihara ili vulkanske pare i vatre; Zeus ga je nekad svladao i zakopao pod nekakvim brdom u Arimskoj zemlji (misli se da je to negdje u jugoistočnoj Maloj Aziji); Tifoj hoće otud da prodre na svijet, ali Zeus puca gromovima i ne pušta ga ispod zemlje.
2. 796. *Polit*, u kojega se Irida pretvorila, psuje oca Prijama što sluša (a ne što govori) zaludne riječi, sada kad bi trebalo raditi, a ne prazno govoriti.
2. 804. Ovdje se kaže da su trojanski pomoćnici (ili saveznici) govorili različnim jezicima; nijesu dakle mogli razumjeti Ahejaca i Trojanaca (koji su jedni i drugi istim jezikom govorili, jamačno s dijalekatskim razlikama) ni ovi njih, ali pjesnik pomenutu razliku ponajviše smeće s uma, tj. rečeni pomoćnici (saveznici) često govore s Trojancima i s Ahejcima, kao da im je svima jedan isti zajednički jezik. Tako i pjevači naših junačkih pjesama ponajviše šutke uzimaju da se svuda na svijetu govori naš jezik i zato se u tim pjesmama ljudi našega naroda i našega jezika razgovaraju veoma često npr. s Turcima, s Arapima, s Madžarima, s Latinima i dobro razumiju jedni druge, kao da su i to ljudi našega jezika. Vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika* str. 107. Da su trojanski pomoćnici govorili različnim jezicima, to kaže pjesnik i u 4 pjev., st. 437-438. (Том компарацијом са нашом народном епиком, Маретић разјашњава ко је у *Илијади* заиста могао говорити истим језиком, а ко није, без обзира на песничку слободу код Хомера. Очито да пракса коју ето видимо код Хомера и у нашој народној епици, у вези језика, потиче од древних времена.)
2. 827. Tako nema se shvatiti od riječi do riječi, već ovako: Apolon mu je dao vještinu da dobro strijelja.
2. 849. *Aksij* je rijeka u Makedoniji, danas se zove Vardar.
2. 859. *pticama* je ovdje instrumental.
2. 865. tj. rodila ih je jedna između Nimfa toga jezera. (Нимфе, код нас не постоје, али зато постоје виле, које су сасвим сличних карактеристика.)
2. 872. *u zlatu*, tj. s različitim zlatnim (ili pozlaćenim) nakitima.
3. 6. *Pigmejci* su (u grčkom pričanju) nekakvi vrlo mali ljudi negdje na kraju svijeta i tako slabi da ih ždralovi mogu ubijati.
3. 17. *mač na plećima*, - vidi u 2. pjev., st. 45.
3. 33-35. Tu je poredbu iz *Ilijade* prenio Vergilije u svoju *Eneidu* (2. pjev., st. 379-381). (Маретић је препевао и *Енеиду*, зато то веома добро уочава.)
3. 49. Helena je snaha kopljonosnim junacima, tj. Atreju (kao žena njegova sina Menelaja) i Agamemnonu (kao žena njegova brata Menelaja). Grčka riječ *nyos* značila je kao i naša *snaha*, žena i sinova i bratova. (И ту постоји сличност с нама.)
3. 57. *obući kamenu košulju*, tj. biti kamenovan.
3. 70. *blago* misli se ono koje je Paris uzeo iz Menelajeve kuće i odnio u Troju kada je odveo Helenu. (Ту се види да Хомеру позната и легенда о отмици Хелене.)
3. 91-94. Hektor ponavlja Parisove riječi (st. 70-73); vidi o ponavljanju riječi, koje je tko rekao, u pjev. 2., st. 60-70. (Још понављања, као и у нашој народној епици.)
3. 104. Bijeli jagnjić ima se žrtvovati sjajnome suncu (u grčkom je jeziku riječ koja znači *sunce* muškoga roda: helios ili eelios) a crna jagnjica crnoj zemlji (i u grčkom je jeziku riječ koja znači *zemlja* ženskoga roda: ge). Trojanci će žrtvovati Suncu i Zemlji, božanstvima koja sve vide i čuju, mogu dakle biti vrlo dobri svjedoci kad se tko kune, a Ahejci će žrtvovati Zeusu koji sve zna i sve može, dakle može i kazniti onoga koji se krivo kune. (Код хришћана нема крвне жртве, па је тако нема ни у

нашој народној епици. Ипак, онај ко прекрши заклетву губи част, а верује се да му следи и Божија казна. Сличност постоји са нашом народном епиком, али са неким разликама које проистичу из различитих религија.)
3. 143. kad kraljice ili žene kraljevskog roda kamo izlaze, prati ih koja dvorkinja, tako je i u pjev. 22., st. 449-461., i u *Odiseji* pjev. 1., st. 331. i pjev. 18., st. 207. (И то познаје наша народна епика. Тај обичај жена краљевског рода није промењен.)
3. 145. *Zapadna* ili *Skejska*, isp. st. 149, 263. (Оригинално је увек *Скејска*, а може и *Скајска* по старом изговору, мада су неки преводиоци преводили ову капију Троје као *Западна*. Превод је према значењу речи и не може му се приговорити јер се може и тако превести. Ипак, да је ова, *Скајска капија* Троје била западна или не тек ћемо имати прилике да се уверимо. Иако се из њеног назива и могло очекивати да јесте. И Маретић је на неколико места употребио *Западна* у свом препеву, што никако не одговара оригиналу. Ђуришићев препев је по том питању доследнији јер је увек преводио као Скејска.)
3. 180. Helena zove sebe *bezobraznom kujom* i u *Odiseji* pjev. 4., st. 145. zato što se dala premamiti od Parisa i ostavila prvoga muža. - Riječi *ako je bio* znače da se Helena s velikom tugom sjeća prošlosti; ona dobro zna da joj je Agamemnon bio djever, ali to je bilo pa prošlo, kao da nikad nije bilo. (Ово је један од аргумената да *Илијада* и *Одисеја* потичу од истог песника, јер се исти стихови помињу у оба *епа*.)
3. 217-219. Odisej dakle kad govori, mirno stoji, gleda preda se, ne maše rukama ni skeptrom što ga drži u ruci (i danas običavaju mnogi govornici, kad govore, mahati rukama ili kojim predmetom što ga imaju u ruci, na pr. olovkom). Što Prijam ne prepoznaje Odiseja, premda ga je već jednoć vidio i govorio s njim, tome se ne treba čuditi jer je to odavno bilo, - pred deset godina. Ni tome se ne treba čuditi što se sada istom (kad je rat već u desetoj godini) pruža prilika Prijamu da upozna glavne vojskovode ahejske; može se misliti da se Ahejci nikad prije nijesu tako približili vratima grada Troje kao sada, a ako su se i približili, trebalo je s njima boriti se, i nije bilo prilike mirno ih motriti kao sada kad miruju i hoće s Trojancima da se pomire. (Други ово сматрају једним од противречја јер је мало вероватно да тек у десетој години рата Пријам и упознаје ахајске војсковође. Маретић, међутим даје сасвим другачије објашњење, које нипошто није нереално. Напротив.)
3. 259. *starac protrnu* poradi sina Parisa, koji bi mogao pasti na mejdanu; vidi st. 306-307. (Мисли се на краља Пријама.)
3. 274. za znak da se svi zajedno s Agamemnonom zaklinju. (Вредност заклетве је карактеристична и за нашу народну епику.)
3. 310. *u kola jagnjiće metne*, tj. one zaklane i bogovima žrtvovane; Prijam će ih odvesti u Troju te ih dati zakopati ili u more baciti (jer meso životinja koje su žrtvovane pri zakletvama nije se jelo, kako se jelo meso onih životinja koje su žrtvovane u drugim kakvim zgodama). (У нашој епици нема крвних жртава јер су нове вере тај обичај искорениле. Било да се ради о хришћанима или мухамеданцима.)
3.329-338. Kako je Paris oružan, to je mogao pjesnik tako prikazati da reče: oko golijeni bili su mu nazuvci, oko prsiju oklop, na plećima mač i štit, na glavi šljem, u ruci koplje. To je bio opis prema onome kako se što prikazuje u prostoru čovjeku koji što gleda. Tako rade slikari i ne mogu drukčije raditi, jer oni mogu prikazivati samo ono što je u prostoru jedno pored drugoga. Drukčije je u epskoj poeziji, kojoj je gla-

vni posao da pripovijeda što je nekad bilo, što se događalo u vremenu jedno iza drugoga. Zato Homer sasvim u duhu epske poezije u svojim opisima vrlo rado predmete koji su u prostoru jedan pored drugoga pretvara u radnju prenoseći ih tako iz prostora u vrijeme, u kojem su jedan iza drugoga. Zato je evo i ovdje Paris opisan, ne kako je oružan, nego kako se oruža, kako meće na se jedan dio oružja za drugim. I u našoj narodnoj junačkoj poeziji ima takvih primjera; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, st. 86-88. (Дакле, то исто постоји и код нас, а више детаља је код Ђурића.)
3. 334. *metne na pleći mač* - vidi pjev. 2., st. 45.
3. 342. *očima gledajuć strašno*, tj. ispod šljemova, na kojima se *kita tresaše strašno* (st. 337). (И то постоји код нас: *Та какав је на очима Марко*...)
3. 343. *svi se ... u čudu nađu*, valjda zato što toga, a ni takva megdana još nije bilo, prizor je nov i neobičan.
3. 362. *branik*, kao mjedeni obluk što se spušta s kacige i brani lice; branika su dva, s jedne i s druge strane, kako se vidi u 5. pjev., st. 743.
3. 400-402. tj. valja da i tamo imaš kakvog ljubimca, kojemu hoćeš da me pokloniš, kako si me nekad poklonila Parisu, a taj me je sada izgubio.
3. 416-417. *grdno nastradati ti bi mogla*, tj. mogli bi te ili jedni ili drugi ubiti, ako zavrgnem među njima još ljuće neprijateljstvo, nego je do sad bilo.
3. 431-436. *Nego i opet ... njegovo koplje*, ironija i ironički savjet onome kojemu je život draži od poštenja. (И у нашој народној епици храброст, част и поштење су сматране највишим врлинама.)
3. 461. *povlade svi mu Ahejci*, - a Trojanci šute i svojom šutnjom priznaju da Agamemnon pravo govori.
4. 7-9. ironija: lijepe pomoćnice, koje mirno sjede i gledaju i ne pomažu svojim Ahejcima, a Afrodita svoje miljenike drukčije brani!
4. 8. *Alalkomenka* zove pjesnik boginju Atenu po gradu *Alalkomeni* u Beotiji (gdje su je valjda osobito častili). (Из истог разлога песник Афродиту зове Кипарка, по Кипру где је била особито поштована.)
4. 17-19. Zeus ne misli ozbiljno što tu kaže jer je on tvrdo odlučio Ahileju pribaviti zadovoljštinu (vidi u 1. pjev., st. 523-530. i na početku 2. pjev.); a to ne može drukčije biti nego ako se boj među Ahejcima i Trojancima nastavi. Zeus samo hoće da Heru draži zbog njezine velike mržnje na Trojance.
4. 43. *rado, ali ne s voljom*, tj. na pola rado, na pola nerado.
4. 48. podjednaka gozba; vidi u 1. pjev., st. 469.
4. 67. Ahejci su sada ponosni zbog pobjede Menelajeve.
4. 75-77. *Sjajna zvijezda* o kojoj se ovdje govori jamačno je meteor.
4. 93-104. Boginja Atena nagovara evo Pandara da izbaci strijelu na Menelaja, i vara ga da će dobiti darove od Aleksandra (Parisa); a kad je Pandar posluša i izbaci strijelu, Atena obrani od nje Menelaja (vidi dalje st. 128 i d.), jer ona nikako neće da Menelaj pogine, nego samo da se prekrši zadana vjera (vidi 3. pjev., st. 276. i d.), koju bogovi imaju da štite i krivokletnike da kazne. Boginja hoće da se boj među Trojancima nastavi i tako da njoj mrska Troja prije ili poslije propadne, a zato je nužno da se zadana vjera prekrši, jer ako bi se Trojanci i Ahejci pomirili, ne bi Troja mogla biti osvojena i razorena. Pandara, koji je izvršio ono što je Atena htjela ona poslije ubija; vidi 5. pjev. st. 296. Atena dakle radi ovdje vrlo nemoralno, sasvim nedostojno božanstva. O nesavršenstvu grčkih bogova vidi u bilješki 1. pjev., st. 528-530.

(Пандар је био најбољи стрелац и тројанској војци и лично Аполон му дарује сребрни лук.)
4. 111. *kolutić* stoji na jednom kraju luka, u nj se ima zadjeti tetiva, kojoj je jedan kraj pritvrđen na protivnoj strani luka.
4. 122. *zarezi* su na strijeli; donji se pritisne prstom desne ruke, kad se strijela meće na tetivu, a gornji se dvjema prstima lijeve ruke drži da se strijela ne bi micala.
4. 123. *željezo*, tj. željezni šiljak strijele, a taj šiljak ima oblik trokuta sa tri rta, jedan je rt na vrhu, a druga dva su dolje, svaki na svojoj strani. (Једино место у *eny* где се помиње неко гвоздено оружје, само врх стреле али је и то неко оружје.)
4. 127-129. U tim stihovima kao i u st. 146-147. nalazi se tzv. apostrofa, tj. pjesnik se obraća s nekoliko riječi na čeljade, o kojemu govori, kao da ono stoji pred njim. Apostrofa nije rijetka u Homera, a u našoj je narodnoj poeziji nema. (Нешто што има код Хомера, а нема у нашој народној поезији. Такви примери су ретки.)
4. 128. *pljenjačica Zeusova kćerka* je boginja Atena.
4. 141. *bjelokost* je slonova kost koja je Homeru dobro poznata; spominje je nekoliko puta (što u *Ilijadi*, što u *Odiseji*), ali o životinji slonu ne zna Homer ništa, tj. ne spominje ga nikad. Bjelokost je Grcima dolazila trgovačkim putem preko Feničana.
4. 151. *uzicu*, tj. onu kojom je šiljak strijele privezan za cijev. - *rti* vidi u st. 123.
4. 159. *desnice*, vidi u 2. pjev., st. 341.
4. 160. *Ako ih Zeus izvršio nije već sada*, tj. ako Zeus sada ne kara krivokletnike onako kako su se sami zakleli da im se dogodi, ako prestupe zakletvu (vidi u 2. pjev., st. 298-301). (Божја казна стиже кривоклетнике по нашем народном веровању.)
4. 171. *žedni Argos*, tj. Argos, u kojega okolini malo ima vode.
4. 186. *pregača* nije na tijelu, nego viri s oklopa do koljena i krije donje tijelo; ta je pregača od kože ili od pusta.
4. 205-207. Glasnik ponavlja Agamemnonove riječi (st. 195-197); vidi u 2. pjev., st. 60-70.
4. 237. *jastrebovi*, vidi 1. pjev., st. 4, 5.
4. 297. *konjici*, ne u našem stilu, nego isto što *uzdodrže*; vidi u 11. pjev., st. 51., 52. (Дакле кочијаши, јер Хомерови јунаци не јашу осим у једном случају.)
4. 314. *da te koljena služe*, tj. da si zdrav i krepak; kad čovjeku klonu koljena, klone mu i čitavo tijelo.
4. 315. *zajednička starost*, tj. starost, koja svakoga čeka (ako prije ne umre).
4. 336-348. Agamemnon ne psuje Menesteja i Odiseja ozbiljno, kao što ne psuje ozbiljno ni Diomeda (st. 370. i d.); Agamemnon zna dobro da su to prvi junaci, te se gradi kao da ih oštro psuje, ali on to čini samo zato da ih što jače podjari na boj. Tako Agamemnonovo psovanje shvaća Diomed (st. 411-418).
4. 383-390. Ahejci došavši blizu Tebe šalju Tideja da se s Tebancima (Kadmejcima) mirno nagodi, prije nego se otvori rat (tako su i Grci prije početka trojanskoga rata poslali Odiseja i Menelaja u Troju radi mirne nagodbe, vidi u 3. pjev., st. 205 i d.). Došavši Tidej u Tebu nađe starješine na vijećanju i na gozbi kod kralja Eteokla; oni pozovu i Tideja na gozbu, a poslije gozbe on stane pozivati starješine tebanske na bojne igre da im iskaže čast za prijazan doček.
4. 437-438. O različnim jezicima u trojanskoj vojsci vidi 2. pjev., st. 804.
4. 448. *štiti kvrgaši*, tj. u sredini pupčasti tako da se ispupčeni dio čini kao kvrga.
4. 469. *razglobi koljena njemu*, tj. uzme mu snagu, te Elefenora izdadu koljena, i on

se sruši; vidi o koljenima st. 313.
4. 508. Apolon gleda s pergamske kule, upravo gleda iz svoga hrama što ga je imao ondje; taj se hram spominje u 5. pjev., st. 446.
4. 537. Piroj je vođa Tračana (vidi 2. pjev., st. 844.), a Diorej Epejaca (vidi 2. pjev., st. 622.).
5. 4. *oganj na štitu* - misli se sjaj Diomedova šljema; ognju je epitet *vječan* jer ga je svagda bilo i bit će ga uvijek.
5. 5-6. *ljetnoj zvijezdi*, tj. onoj koja se u 22. pjev., st. 29. zove: Pas Orionov (Sirije); ta se zvijezda iza poduljeg izbivanja na nebu pomoli pod kraj mjeseca jula izišavši (po mišljenju pjesnikovu) iz Okeana, u kojemu se tobože kupa u vrijeme dok izbiva na nebu. (Сиријус, најсјајнија звезда на небу, у сазвежђу Велики пас.)
5. 23. Inače je Hefest u *Ilijadi* neprijatelj Trojanaca.
5. 31-34. Atena hoće da ukloni Aresa iz kreševa da ne pomaže Trojancima, kojima je on prijatelj (a Atena im je neprijateljica). Atena plaši Aresa Zeusovom srdžbom, ali to je samo njezina lukavština, jer Zeus dosad još nije zabranio bogovima da se ne miješaju u bojeve među Trojancima i Ahejcima.
5. 62-64. Misli se lađe na kojima je Aleksandro (Paris) otplovio u Grčku i odveo Helenu, što je bio uzrok trojanskom ratu, - a bogovi su bili usudili zlo po Troju, ako Paris odvede Helenu. (Хомер показује да му је позната и ова легенда.)
5. 95. *Likonov sin*, tj. Pandar; vidi 4. pjev., st. 88-90. (Пандар је из града Зелије.)
5. 105. *Zeusov sin*, - misli se Apolon.
5. 176. *koljena razglobio*, vidi bilješku u 4. pjev., st. 469.
5. 203. *Ako se zatvore ljudi*, tj. u gradu kad ih neprijatelji podsjednu.
5. 231. *oblučna kola*, tj. kola koja imaju obluk; vidi u idućoj bilješki.
5. 262. *obluk* na bojnim kolima savijen je prut, za koji su se ljudi držali, a i uzde su se za nj vezale; upravo su bila dva obluka, jedan pred sjedalom, drugi za njim.
(Оваква бојна кола су вероватно из доба које нам је познато као *геометријски период* јер су бојна кола која су у доба Хетита коришћена за рат била и тежа и оклопљенија. Хомер је, могуће, за ратна кола и сазнао из неких старијих песма или можда епа, где није описано како су се користила. Зато код Хомера служе за превоз, као што су у његово време и служила. Ово наводи да је и Хомерово време живота могло бити 8. и 7. век старе ере, као што данас већина и верује. Сасвим је могуће да су у праву.)
5. 265. O *Ganimedu* vidi u 20. pjev., st. 232-235. (Ганимед је био тројански принц кога је Зевс уграбио на планини, због његове лепоте и одвео на Олимп да буде пехарник.)
5. 269. *Laomedon*, unuk Trosa, imao je poslije konje što su postali od onih koje je Zeus dao Trosu. (Те коње му је дао као обештећење што су одвели његовог сина Ганимеда на Олимп за пехарника богова. Као што знамо Ганимед је био познат због своје лепоте, па су га богови зато и отели.)
5. 289. tj. ljuti ratni bog Ares naslađuje se krvlju.
5. 290. *Atena upravi hitac*, - ona Atena koja je Pandara nagovorila da izmetne strijelu na Menelaja; vidi 3. pjev., st. 93-104.
5. 306. *čašica*, - u originalu je *kotyle*, koja riječ upravo znači mali vrč, a uzima se za jamicu u kuku, koja je nalik na mali vrč ili na čašicu.
5. 330. *Kiparka*, tj. Afrodita jer su joj se na otoku Kipru ljudi mnogo klanjali i žrt-

vovali joj.
5. 366. *hotno*, tj. hoćko.
5. 393. *Amfitrionov sin* je Heraklo, ali Amfitrion je samo muž Heraklove matere, a pravi je Heraklu otac Zeus; slično je: Aktorov sin u 13. pjev., st. 186. - *strijelom troreznom*; zašto *troreznom*, to se razabira iz bilješke u 4. pjev., st. 123.
5. 412. Diomedova žena je dakle kći Adrestova; iz 14. pjev. st. 121-122. vidi se da je i Diomedov otac Tidej imao za ženu jednu kćer Adrestovu. Otac i sin su prema tome oženjeni dvjema sestrama ili s drugim riječima: Diomed ima za ženu svoju tetku. Drugi slučaj da je netko oženjen svojom tetkom nalazi se u 11. pjev., st. 223-226. Jamačno su takvi slučajevi bili izuzetni i u vrijeme koje nam Homer prikazuje. (Овога код Срба нема, ни у траговима. Нико се није женио у крвном сродству.)
5. 460. *na visu sjede* (Pergama), tj. u svom (na svom) hramu, vidi, 4. pjev., st. 508. (Пергам је тројанска цитадела.)
5. 474. Ovdje *zet* znači: sestrin muž. Kao što naša riječ *zet* znači ne samo kćerina muža, nego i sestrina, tako oba ta značenja ima i grčka riječ *gambros*. (Као у нас.)
5. 480. *sinčića luda*, tj. još dijete; vidi 2. pjev., st. 136. (Као што се каже и у нашој народној епици.)
5. 487. tj. da se ne zaplete u nesreću i propast.
5. 499. *po gumnu svetome*, - gumnu se kaže *sveto* jer se na njemu vrše žito, a žito je dar boginje Demetre; zato se u 11. pjev., st. 631. kaže: *svetoga ječmenog zrnja*. (И код нас се жито, а још чешће хлеб, користи у ритуалне сврхе.)
5. 504. *do mjedenog neba*, - nebeski je svod po mišljenju Homerovu od mjedi: tako i u 17. pjev., st. 425., a u *Odiseji* pjev. 15, st. 329. i pjev. 17., st. 565. kaže pjesnik *gvozdeno* nebo. Misli se dakle da je onaj svod tvrd, a tako su mislili i drugi narodi; zato se latinski nebeskome svodu kaže *firmamentum*, tj. tvrdina (francuski *firmament*, talijanski *firmamento*).
5. 512. *iz svetinje obilne*, - tj obilne darovima što ih ljudi meću u hramovima u ime zavjeta ili zahvale; tako je i u 2. pjev., st. 549. (Овај обичај постоји и код нас само мало модификован. Дарује се црква и за задушнице приносе поклони мртвима, што је остатак паганских веровања.)
5. 517. *srebroluki bog*, tj. Apolon: vidi u 1. pjev., st. 37.
5. 528. *Atrejev sin*, tj. Agamemnon
5. 548. *Orsiloh*, - djed i unuk imaju isto ime; to nije bilo neobično u Grka. (Тај обичај постоји и код нас.)
5. 561. *Menelaje Aresu mili*, a Ares hoće da ga pogubi (st. 503-564.)! Vidi u 15. pjev., st. 371. (Епитет који није на одговарајућем месту. Оваквих случајева има код Хомера али и у нашој народној епици. Каратеристично за усмену поезију.)
5. 573. *mrtvace*, tj. Orsiloha i Kretona.
5.583. *uzde bjelokosne*, tj. iskićene malim bjelokosnim pločicama. O bjelokosti vidi u 4. pjev., st. 141.
5. 635. Da je *Sarpedon* sin Zeusov, vidi se iz 6. pjev., st. 198-199. Tlepolem je unuk Zeusov (st. 631.) po tom jer je sin Heraklov, a Heraklu je otac Zeus (vidi st. 393.).
5. 638-642. O onome što je ovdje natuknuto o Heraklu vidi bilješku u 21. pjev., st. 441-457.
5. 643-645. *Tlepolem* priznaje Sarpedonu da je tijelom jak, ali ipak da je plašljiv. U tome nema protivurječja, jer jaka ljudeskara može biti plašivac. (Сарпедон је, по

митологији, Тлеполемов стриц и Хераклов брат. Значи Зевсов син.)
5. 662. *otac (tj. Zeus) za sada još obrani sina*, ali poslije pada Sarpedon u boju; vidi 16. pjev. st. 480-505.
5. 677. Alastor i Hromije zovu se i dva druga Nestorova u 4. pjev., st. 295.
5. 693. Blizu Skejskih vrata stajala je lijepa i visoka bukva, koja se u *Ilijadi* češće spominje. (У питању је тројанско *свето дрво*. У нашој народној традицији исто такво дрво и данас постоји, навише у Шумадији. *Свето дрво* је код нас обично храст, али знамо за случајеве да је био и јасен, липа или дивља крушка. Можда и неко друго дрво, што није забележено јер најчешћи је ипак храст. Занимљиво је да су неки англосаксонски преводиоци тројанско свето дрво превели храст, мада је његов оригинални назив, у *Илијади*, идентичан садашњем хеленском називу за букву. Можда су ови преводиоци знали нешто што ми не знамо или су само погрешили, ко би знао? Но, ма које дрво да је овде у питању, свакако да је његово постојање у *Илијади* идентично са нашим народним веровањима. Може бити да је слично веровање постојало и код других балканских народа али се сачувало код Срба и то само на одређеној територији, нема га свуда.)
5. 703-704. Pjesnik pita i sam sebi odgovara; vidi 1. pjev., st. 8-9. (Као и у нашој народној епици.)
5. 715-716. Pjesnik ne kaže unaprijed nigdje kad su Hera i Atena obećale Menelaju ono što se ovdje veli. On to ne kaže zato jer nije našao prilike, gdje bi to kazao. Dakle ono što Hera ovdje veli ne mora biti neistina.
5. 743. *sa dva branika*, vidi 3. pjev., st. 362.; - *sa četiri lučca*, koji se povrh branika spuštaju odozgo s kacige i brane lice.
5. 744. *pješaci su iz sto gradova*, tj. izdjelani su na kacigi, kako se biju jedni s drugima.
5. 768. *hotno*, tj. hoćko.
5. 785. *Stentor* se spominje samo ovdje; strašni njegov glas ušao je u književnu uzrečicu današnjih evropskih naroda, kad se hoće da naznači vrlo jak glas koji se daleko čuje: povikao Stentorovim glasom. Taj je glas mjeden (kako kaže pjesnik), tj. kao da izlazi iz mjedenih (a ne iz slabih ljudskih) prsiju. I Ahilej ima *mjedeni glas* vidi u 18. pjev., st. 222. (И Менелају такође Хомер понегде даје епитет *грлати*.)
5. 789. *dardanska vrata* su ona koja se obično zovu *Zapadna* ili *Skejska*, npr. u 3. pjev., st. 145-263. (Још једна Маретићева непрецизност. *Дарданска врата* или капија су сасвим друга градска капија, а ни та *Скејска*, као што смо рекли нису била *Западна*. По Маретићу би излазило да је Троја имала само једну капију и то окренуту према западу. Као да и Маретић верује да је Шлиман нашао Троју, коју је Хомер опевао, на Хисарлику?)
5. 791. Hera pretjeruje kad kaže da su Trojanci već doprli do ahejskih lađa; tako daleko nijesu oni još došli, kako se vidi iz st. 699-701. Kada tko koga psuje, rado pretjeruje.
5. 801-808. vidi o tome u 4. pjev., st. 384-390.
5. 818-821. vidi st. 130-132.
5. 832-833. Pjesnik ne kaže unaprijed nigdje kad se to Ares zatjecao. Vidi slično mjesto naprijed u st. 715-716.
5. 845. *Aidov šljem*, tj. šljem, koji čini nevidljivim onoga tko ga ima na glavi, jer i sam je bog Aid nevidljiv, vlada u podzemnom svijetu gdje je vječna tmina. (Назива

се још и капа невидљивка, а израдили су је Киклопи. Добио ју је био и Персеј за борбу са Медузом Горгоном, а припадала је Хаду.)
5. 859. *Mjedeni Ares* jer je oružan mjedenim oružjem. (Мјед је месинг.)
5. 875-882. Ares nije vidio Atene jer se učinila nevidljiva (vidi st. 845), ali zato i on ima mnogo razloga sumnjati na nju.
5. 898. Uranovi sinovi su Titeni, koji se nalaze u Tartaru; Zeus ovdje veli da bi Aresa bacio u najdonje dubine Tartara, ispod Titena, kad ne bi bio njegov sin. (Титани.)
5. 907. *Alalkomenka*, vidi u 4. pjev., st. 8. (Богиња Атина.)
6. 1. *Sami Ahejci i Trojci ostanu*, tj. nema više bogova na bojištu, uklonili su se.
6. 22. I u našim narodnim pjesmama vile (koje odgovaraju grčkim nimfama) rađaju kadšto djecu s ljudima; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 253. U Homera čine to i boginje; tako je Tetida rodila Ahileja s Pelejom, Afrodita je rodila Eneju s Anhisom. (Као што, код Хомера, синови богова или богиња увек буду велики јунаци, док кћери буду, по правилу, лепотице, исто важи и за вилинску децу у нашој народној епици и уопште у народним веровањима.)
6. 27. *Mekistejev sin*, tj. Eurijal; vidi 2. pjev., st. 566.
6. 28. *razglobi koljena*; vidi 4. pjev., st. 469.
6. 40. Kola u Homera nemaju jarmaca ili prekorođa, kao naša što imaju, već su konji privezani samo uz prednji kraj rude; kad bi se dakle taj kraj prelomio, mogli su konji ostaviti kola i bježati, kamo su htjeli.
6. 92. Misli se kip Atene koja sjedi; dragocjen plašt meće se na koljena tome kipu jer se naivno misli da plašt treba i boginjama, kao što treba ženama. (Тројанска статуа Атине је у седећем положају.)
6.95. *dječici ludoj*, - vidi 2. pjev., st. 136. (Поново луда деца, као и код нас, где се мисли на недорасле особе. Уобичајен израз у нашој народној епици.)
6. 117. *na štitu kvrgašu;* vidi 4. pjev., st. 448.
6. 133. *štape pobacaše*, misle se bršljanom i lozom obaviti štapovi, koje su imale u rukama žene, kad su slavile boga Dionisa. (Обичај добро познат Хомеру, а сличан начин украшавања постоји и код нас али наравно не у част Диониса. Једино су се код нас осим лозе и бршљана користиле још и неке друге биљке пузавице.)
6. 145. Glauk poznaje dakle Diomeda.
6. 155-159. Bila je priča u Grka da je Belerofonto ubio kralja u Efiri i bojeći se krvne osvete pribjegao Pretu, kralju u Tirinsu. (Хомер нам даје другу верзију мита.)
6. 160-166. Ovo je pričanje nalik na ono u Bibliji o Josipu misirskom, u koga se zaljubila žena njegova gospodara.
6. 168-169. *pogubni znaci*, koji se ovdje spominju, ne moraju biti pismo u našem smislu; to bi moglo biti nešto nalik na hijeroglife starih Misiraca, tj. nekakvo slikovito pismo. Što se kaže *na složenoj daski*, upravo bi trebalo reći: na složenim daščicama ili pločicama, koje su bile dvije, svaka na jednoj strani navoštena i na toj strani ispisana, pa su se složile jedna s drugom tako da su te strane bile iznutra, a neispisane su bile izvana; nije se dakle moglo znati što je unutra napisano, dok se nijesu pločice rasklopile, a to je smio učiniti samo onaj kome su se slale. Belerofonto ovdje nosi i ne znajući što nosi, tj. svoju smrt, - kao što u Bibliji svoju smrt u pismu nosi Urija. (Маретић је овај догађај лепо разјаснио само ако је ипак и било у питању некакво сликовно писмо, као што каже, то је ипак писмо, шта друго? Не можемо знати ни да ли је Белерофонт био писмен или не.)

6. 236. Homer ne poznaje novca u našem smislu; njemu za mjerenje vrijednosti služe goveda. Ni u trgovanju nijesu Grci onda upotrebljavali novac, već su davali stvari za stvari, kako se vidi iz 7. pjev., st. 473-475. Drugi su narodi već koju stotinu godina prije trojanskog rata upotrebljavali novac; tako u Bibliji braća prodaju Josifa Ismailjcima za dvadeset srebrnika, a već i prije toga događaja, u vrijeme Avramovo, spominje Biblija srebrne novce. (Све што Маретић овде каже јесте тако, само се данас сматра да су новац изумели Феничани у 7. веку старе ере. Тако можемо закључити да су *Хомерови епови* морали настати пре изума новца. Говеда што су се користила за плаћање Хелени су звали *кине*.)
6. 237. *do bukve*, vidi 5. pjev., st. 693. (*Свето дрво* у близини града, као што је и наше *дрво запис*.)
6. 244-247. Kralj je Prijam, kako se vidi odavde, obilno i preobilno blagosloven porodicom: pedeset sinova i dvanaest kćeri, dakako od nekoliko žena; vidi u 24. pjev. st. 495-497. Gedeon u Bibliji još je blagosloveniji: on ima sedamdeset i jednoga sina (kćerima se ne spominje broj) *jer imaše mnogo žena* (kaže Biblija). Takve sasvim istočnjačke poligamije nema u evropskih Grka. (Изузевши Пријама, нема је ни код Тројанаца али знамо да је постојала и код Трачана који су европски народ.)
6. 251. *ljubazna mati*, tj. Hekaba; ona rodi *kćer Laodiku najljepšu licem*; za Laodiku se to kaže i u 3. pjev., st. 124.
6. 264-265. Hektor neće da pije, jer kako je od boja ugrijan i uzrujan, boji se da bi mu žestoko vino moglo nauditi.
6. 271-278. Hektor ponavlja Helenove riječi rečene u st. 90-97. Vidi o ponavljanju rečenih već riječi u bilješki 2. pjev., st. 60-70. (Као и у нашој народној епици.)
6. 291-292. Grci pričahu da je Parisa, kad je vodio Helenu iz Sparte u Troju, bura iz Egejskog mora bacila na egipatsku obalu. Otud je preko Fenikije (u kojoj je Sidon) došao u Troju. (Детаље о томе можемо прочитати код Херодота.)
6. 326. Hektor misli da se Paris zato povlači od boja što se srdi na Trojance, koji na njega vrlo mrze (vidi 3. pjev., st. 454.).
6. 336. *htjedoh u tugu se dati*, tj. što me je pobijedio Menelaj.
6. 339. *pobjeda m'jenja se ljudma*, tj. sad pobjeđuje jedan, sad drugi, - dakle i ja mogu opet pobijediti. Slično tome tješi se Paris u 3. pjev., st. 439, 440.
6. 344. Tako psuje sebe Helena i u 3. pjev., st. 180.
6. 395. *Darima obilna kći*, tj. obilno darovana; vidi u 11. pjev., st. 244-245.
6. 402-403. Hektorov sin ima dakle dva imena, jednim ga zove otac, a drugim ostali ljudi. Tako dva imena ima i brat Hektorov Paris - Aleksandar, i sin Ahilejev ima dva imena: Neoptolem i Pir (ovo u kasnijem grčkom pričanju). - Ime *Astijanaks* upravo znači: vladar grada, a to bijaše Hektor kao vrhovni zapovjednik, koji je svojim junaštvom branio Troju; ocu dakle u čast zvahu ljudi njegova sina Astijanaks.
(Астијанакса су звали и Скамандрије. Тако га је звао његов отац Хектор.)
6. 414-427. primjer pljačke i deračine, o kojoj je govor u bilješki 1. pjev., st. 164-168.
6. 419-420. Da su nimfe zasadile oko groba Andromahina oca brijestove, to je rečeno poradi pjesničkog ukrasa; doista su ih dakako zasadili ljudi. I u našoj narodnoj poeziji uzimaju se vile dosta često poradi pjesničkog ukrasa; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 255. (И то постоји у нашој народној епици.)
6. 428. tj. mati Andromahina umrla je naglo i bez bolesti; kada tko tako umre, Ho-

mer misli da ga je ustrijelila Artemida ili Apolon. (Обично би Артемида устрелила жене, а Аполон мушкарце. Мада постоје и ретки изузеци.)
6. 433. *Kod smokve*, tj. kod smokovog stabla, koje je bilo pred Trojom valjda blizu Zapadnih (Skejskih) vrata; spominje se još u pjev. 11. st. 167. i u pjev. 22. st. 145. (Маретић је упоран са Западним вратима, односно са својом грешком, а смоква јесте била близу Скајских врата Троје.)
6. 446. Hektor se bori samo poradi časti i slave svoje i svoga oca, jer da je Troji suđeno propasti, to on sam veli u iduća tri stiha (koji se nalaze i u 4. pjev., st. 163-165); on se dakle bori da Troja ne padne nečasno i sramotno. (И у нашој народној епици се дешавло да јунаци бију изгубљене битке да би сачували своју част.)
6. 457. Prvi je vrutak u Lakedemonu blizu Sparte, drugi je u Tesaliji (ovaj se spominje i u 2. pjev., st. 734).
6. 476-481. Hektor u očinskoj ljubavi zaboravlja ovdje na časak ono što je malo prije rekao o zloj sudbini koja čeka Troju i Andromahu. Ta je promjena čuvstva nešto sasvim ljudsko. (И у нашој народној епици се често истиче да су и јунаци само људи и то на разне начине.)
6. 480. *odoru*, tj. s neprijatelja skinutu otetu ratnu opremu. (Сви Хомерови јунаци скидају са убијеног сав оклоп и узимају његово оружје као ратни плен и доказ части што су у боју убили непријатеља. При томе су гледали да узму и његово тело, које би после дали на откуп. И у нашој народној епици било је случајева да се побеђеном непријатељу узима оружје.)
6. 491. *Prelu*, tj. preslicu.
6. 506. *postalac konj*, tj. koji stoji u kući i upotrebljava se za mirne poslove, a ne vodi se u boj.
6. 518-519. Paris se ovdje ispričava što ga je Hektor morao čekati; ispričava se zato da brata udobrovolji, i to mu polazi za rukom, kako se vidi iz Hektorova odgovora.
6. 527-528. *vrč od slobode bozima staviti*, tj. proslaviti oslobođenje od ratnih nevolja lijući vino bogovima u ime žrtve. (Жртве леванице су рађене из посебних врчева дугог врата званих *лекитос*. Занимљиво је напоменути да код Хомера постоји и други облик леванице, а то је приликом кад његови јунаци пију вино. Онда при томе излију мало на земљу као у част богова, као што је наш обичај који зовемо *пијење за душу* покојника.)
7. 10. *kijonošom*, tj. koji nosi kij (kijak) - topuz.
7. 21. *s Pergama*, vidi 5. pjev., st. 460. (Тројански акропољ али и алтернативни назив за град Троју.)
7. 22. *kod bukve*, tj. kod one koja je spomenuta u 5. pjev., st. 693. (Поново и *света буква*, као наше *дрво запис*.)
7. 44. *u duši čuo je Helen* tj. kao vrač, prorok, vidi u 6. pjev., st. 75.
7. 102. tj. bogovi upravljaju bitkama; to se izriče tako što se kaže da bogovi drže u rukama uža, a vojske koje se bore vuku po za jedan kraj, i koja uže k sebi povuče, njezina je pobjeda.
7. 113-114. Agamemnon ovdje pretjeruje, samo da odvrati od mejdana brata, za kojega se boji: Ahilej se ne boji Hektora, već Hektor se boji Ahileja; vidi 9. pjev., st. 352, 353. Malo dalje kaže Agamemnon: koliko je god Hektor velik junak, ali će se među Ahejcima naći jači od njega, te će Hektor bježati glavom bez obzira. Agamemnon se zapleće u protivurječje: junaka većeg od Ahileja nema u ahejskoj vojsci,

a Ahilej se boji Hektora, dakle se ne može među Ahejcima naći junak koji bi Hektoru mogao odoljeti. Agamemnon pada hotimice u protivurječje, samo da kojega od Ahejaca podjari da iziđe mjesto Menelaja Hektoru na mejdan.
7. 179. Ajas, tj. sin Telamonov kao i u st. 183.
7. 180. *kralj Mikene*, tj. Agamemnon.
7. 220-224. Golemi ovaj sedmokožni štit Ajasov bijaše u pričanju grčkom nerazdružno skopčan s njegovim vlasnikom Ajasom, a i u samoj se *Ilijadi* nekoliko puta spominje. (Ајас, Ајакс или Ајант.)
7. 238. *suhi volujski štit*, tj. od suhe volujske kože.
7. 267. *u kvrgu*, vidi 4. pjev., st. 448.
7. 277. *protegoše štape*, koji su znak njihove službe.
7. 321. *podjednaka gozba*, vidi 1. pjev., st. 469.
7. 334-335. Što ovdje Nestor predlaže, to je nejasno: kako će se razabrati čije su kosti kad su tjelesa zajedno s kostima spaljena i sahranjena u općem grobu (stih 336)? Nejasne su i riječi *da njihovoj ... djeci*. Osim toga tamo, gdje se govori o izvršenju Nestorova prijedloga (st. 430-432), nema ni riječi o tome što u ova dva stiha (tj. 334-335) Nestor predlaže. Ktome nigdje pjesnik ne spominje čuvanje i prenošenje kostiju (tj. upravo pepela od spaljenih tjelesa) na postojbinu palih junaka. S tih se razloga misli da su ova dva stiha u potonje vrijeme umetnuta. (Допевани стихови од неког постхомеровског песника.)
7. 402. To osobito dokazuju sretni ahejski bojevi jučerašnjega dana, u kojima se osobito odlikovao Diomed.
7. 434. *određeni*, tj. da straže preko noći.
7. 447. *kazivati*, tj. u molitvama, zavjetima: to je isto kao da je rečeno: tko će se od sad još bogovima moliti i zavjetovati? (У нашој народној епици јунаци се моле и заветују Богу али и свецима, што је исто као и код Хомерових јунака који нису имали свеце него више богова.)
7. 452-453. Što ovdje Posidon spominje, to se opširnije nalazi u 21. pjev., st. 441-457., ali tamo se kaže da je samo Posidon gradio zid oko Troje, a Apolon da je pasao goveda Laomedonova.
7. 473-475. Ahejci kupuju vino, ali ne daju za nj novce, nego druge stvari; vidi 6. pjev., st. 236. (Наравно кад новац још није постојао у време *Тројанског рата*.)
8. 12. *udaren ružno*, tj. gromom; vidi st. 405.
8. 39-40. Zeus ovdje kaže da njegova prijetnja nije ozbiljna; ali da on sasvim ozbiljno misli, to se vidi iz st. 400-406. Zbog toga protivurječja drži se s razlogom da su i stihovi 30-40. poslije umetnuti. (Допевани део од постхомеровских песника.)
8. 45. *hotno*, tj. hoćko
8. 47. *Ida* je matica zvijerju, tj. divljim svinjama, medvjedima, vucima, a valjda i lavovima i panterima. (У то време је још било лавова и пантера у Тројади.)
8. 62. *štiti kvrgaši*, vidi 4. pjev., st. 448.
8. 73-74. Ovi će stihovi biti poslije umetnuti; to se misli zato što su u protivutječju s pređašnjima: ovdje se govori o Kerama u pluralu, dakle o mnogima (tj. svaki Ahejac i svaki Trojanac ima svoju Keru), a u st. 69. kaže se da su dvije Kere (tj. jedna ahejske vojske, druga trojanske). (Додати стихови.)
8. 79. *Aresu sluge*, tj. ubojni junaci (Ares je bog rata).
8. 99. *rtnike*, tj. borce u prvim redovima.

8. 108. *onomadne uzet*, vidi 5. pjev., st. 319-324.
8. 185-192. Ovdje Hektor govori svojim konjima kao razumnoj čeljadi koja ga dobro razumije. Takova se crta nalazi još u 23. pjev., st. 403-416. I junaci hrvatskih i srpskih narodnih pjesama dosta često govore tako svojim konjima: vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 61-63. Hektor spominje svojim konjima kako ih je dobro njegovala žena njegova Andromaha, - bolje nego njega, svoga muža (usporedi u Vuka u pjesmi *Smrt Marka Kraljevića*, gdje se kaže kako je Marko *Šarca konja svoga ukopao, bolje Šarca neg brata Andriju*); tako i u jednoj našoj narodnoj pjesmi spominje junak konju kako ga je dobro zobio u vrijeme kad je mjera zobi stajala dukat i kad su drugi junaci svojim konjima sve manje zobi davali. Na spomenutome mjestu u 23. pjevanju prijeti junak svojim konjima da će ih njegov otac posjeći, ako sad u natjecanju zaostanu za drugim konjima, - a u jednoj našoj narodnoj pjesmi Marko Kraljević prijeti Šarcu da će mu *oči izvaditi i noge podlomiti, ako ne dostigne vilu*. Što Hektor kaže da je Andromaha napajala konje vinom, i tome ima naličnih mjesta u našem narodnom pjevanju: u Vuka u pjesmi: *Sestra Leke kapetana* Marko polazeći na put ispija jedan čabar vina, a drugi čabar ispija njegov Šarac; u pjesmama *Marko Kraljević i Vuča dženeral* i *Marko Kraljević i Arapin Marko pije vino, - pola pije, pola Šarcu daje*. - Imena Hektorovih konja u st. 185. sva su potpuno jasna: prvo (grč. xanthos) znači: plavac, drugo (grč. podargos): putalj, treće (aithon): riđan, četvrto (lampos): bijelac. (Можемо само констатовати да име Ксантос никако не може значити плавац јер Хелени све до пред крај 6. века старе ере нису знали за плаву боју, па тако ова боја код Хомера и не постоји. Ксантос је касније, у постхомеровском времену, постао један од назива за жуту боју, а у хомеровско време ни то. Касније ћемо видети и шта је значило. У Маретићево време, није била позната теорија боја Берлина и Кеја, па му тако ову грешку и не можемо замерити, мада се види да му чак ни Гледстонови радови о бојама у *хомерској поезији* такође нису били познати, а могли су бити, ако узмемо у обзир годину издања. Да јесу знао би да плаве боје нема код Хомера, ако то већ сам није био у стању уочити, што је зачуђујуће јер је *Хомерове епове* препевао са хеленског оригинала. Вероватно није говори енглески и није могао читати Гледстона?)
8. 193. *štapići* na štitu iznutra, za koje se hvataju prsti lijeve ruke kad se štit drži. - Pjesnička hiperbola Nestorov štit od suhoga zlata. (*Суво злато* је епитет и у нашој народној песми, мада га Маретић не истиче. Пример је у песми *Стари Вујадин* где наш народни песник каже: *На њем' бињиш од сувога злата, у чем' паше на диван излазе*.)
8. 199. Olimp se trese u 1. pjev., st. 528-530. samo od toga što Zeus makne obrvama; otud se vidi da je Zeus mnogo jači od Here (a i od svih drugih bogova; vidi st. 17. i 27.).
8. 226. tj. njih su dvojica spremni svagda boriti se daleko od svojih lađa.
8. 230. *na Lemnosu*, tj. kad smo dolazeći pod Troju pristali na tome otoku.
8. 245. Agamemnon plače; vidi o plakanju Homerovih junaka u 1. pjv., st. 349, 357. (Као и у нашим епским народним песмама у којима често јунак: *проли сузе низ бијело лице*.)
8. 246. *te mu namaže*, tj. glavom da znak da uslišava molbu; vidi u 1. pjev., st. 524.
8. 247-252. Orao je ptica Zeusova i njegov glasnik, vidi u 24. pjev., st. 310-315. Kad Ahejci dakle opaze odmah iza molitve Agamemnonove orla u visini, oni to shvaćaju

kao povoljan za njih znak. (Схватају као повољан знак ако су и сами окренути ка северу, а орао им налеће с десне стране. Ако налеће с леве знак је неповољан. Ове врсте сујеверја нема у нашој народној епици али се види да се очувало и веровање о десној страни као доброј и левој страни као лошој. На пример као у песми *Кнежева вечера*. Ту кнез Лазар поседа своје јунаке уочи боја на Косову и то:

С десне стране старог Југ-Богдана,
И до њега девет Југовића;
А с лијеве Вука Бранковића

Вука Бранковића, којег народна песма приказује као издајника, песник ставља са леве стране *честитога кнеза*.)

8. 273-274. Pjesnik pita i sam sebi odgovara; vidi 1. pjev., st. 8-9. (Поново као и у нашим народним песмама.)

8. 299. *bijesnog psa*, tj. Hektora koji mori Ahejce kao *bijesan pas*. (Може и у нашој народној епици пас носити овај епитет, други епитет за пса је, наравно, *веран*. Не само у епици него и у свакодневном животу. Чудно да Маретић и ово није нагласио.)

8. 306-308. Ovu je poredbu prenio Vergilije u svoju *Eneidu*, 9. pjev., st. 435-437.

8. 312. O Arheptolemu vidi st. 129.

8. 339. *meso* = debelo meso.

8. 363-369. Ovdje je govor o Heraklu; kako je Heraklo donio iz podzemnog svijeta psa Kerbera (ovo ime ne nalazi se u Homera), o tom se govori u *Odiseji*, pjev. 11., st. 620-626.

8. 373. tj. kad me bude trebao.

8. 423-424. Misli se da su ovi stihovi kasnije umetnuti jer Irida nikad bogovima ne govori tako bezobrazno. (Накнадно додати стихови.)

8. 440. *zemljotresac*, tj. Posidon. (Иако је био бог мора, за Посејдона су Хелени сматрали да узрокује земљотресе.)

8. 448-449. Zeus govori ovo ironički.

8. 497-541. U svome govoru pokazuje Hektor da je pun najljepših nada u budućnost: on govori sasvim drukčije nego u 6. pjev., st. 441-415., gdje crta crnu budućnost koja čeka njega i Andromahu i čitavu Troju. Ta dva govora pored sve suprotnosti njihova sadržaja lako je razumjeti: u 6. pjev. govori ono Hektor iza poraza trojanske vojske, a u ovom pjevanju iza ratnog uspjeha koji je njegova zasluga.

8. 549-550. Dim od žrtava paljenih ugodno miriše bogovima, zato su njima žrtve mile, i zato se od žrtava mnogome nadaju. Da je rečeni dim bogovima ugodan, to se vidi i iz 1. pjev., st. 66, 67. I jevrejskom Bogu godi miris toga dima: *Noje... prinese na žrtveniku žrtve paljenice. I gospod omirisa miris ugodni* (I. knjiga Mojsijeva 8. 20). (Обичај паљења свећа и тамјана, код хришћана, је изведен из те прастаре жртве паљенице.)

9. 13-15. Agamemnon opet plače; vidi 8. pjev., st. 245. (И јунаци у нашој народној епици такође плачу јер и јунаци су само људи.)

9. 18-25. Agamemnon ponavlja riječi koje je rekao u 1. pjev., st. 111-118., samo što tamo on govori varajući Ahejce, a ovdje govori posve ozbiljno; to vrijedi i za st. 26-28. koji su rečeni u 2. pjev., st. 139-141. (Опет понављање, као у нашој епици.)

9. 34-35. To se proteže na prijekor Agamemnonov u 4. pjev. st. 370-400.

9. 49. *s bogom smo ovamo došli*, tj. uzdajući se u povoljne znake od Zeusa; vidi 2. pjev., st. 350-354. (Идентична фраза постоји и у нашој народној епици, па чак и у свакодневном говору.)
9. 123. O *talentu* vidi u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige.
9. 142. Agamemnon govori ovdje o Ahileju kao čovjeku mladu neoženjenu, a to se razabira i iz stihova 393-399. Ahilej ima doduše sina Neoptolema, koji se spominje u 19. pjev., st. 237. i u 24. pjev., st. 467. (ovdje bez imena), ali ga je mogao imati s robinjom. Ženu Ahilejevu ne spominje Homer nigdje. (Узгред, ни митологија не спомиње Ахилејеву жену, али спомиње сина Неоптолема чије је име било Пир али је познатији по надимку Неоптолем.)
9. 146. *ne obdariv je*, tj. ne davši za nju meni darove; vidi 11. pjev., st. 244-245. (Тај обичај даривања младиних родитеља постоји и код нас, па га, дакако, познаје и наша народна епика.)
9. 150-152. Gradovi koje ovdje Agamemnon spominje jesu njegovo privatno vlasništvo; da su pripadali njegovoj državi, ne bi ih on mogao poklanjati.
9 168. Ne razabira se kako se Feniks, pored Patrokla najvjerniji drug Ahilejev, mogao naći u čadoru Agamemnonovu s drugim starješinama; Feniksovo bi mjesto imalo biti (kao što je Patroklu) uz Ahileja, koji se u svojoj srdnji povukao daleko od Ahejaca. (Само једна од бројних недоследности у *Илијади*.)
9. 171-172. Nestor predlaže da se starješine za sretan uspjeh tiho pomole Zeusu, a prije toga da operu ruke. (Ритуално прање руку постоји и код нас у виду обичаја али га, као таквог, нема у народној епици због тематике песама. Уосталом кога би занимало да зна да ли је главни јунак опрао руке или није?)
9. 187. *konjic* je na formingi (kao i na našim guslama) ono na čemu su pritvrđene žice. (Добро запажање! Указује на чест фигуративни мотив наших гусала. Чак и у том детаљу смо идентични са Хомером.)
9. 189. *Ahilej dakle pjeva junačke pjesme.* (Потврда да је епско певање раширено у народу још у време *Тројанског рата*. Наравно, опет идентично као код нас.)
9 203. *smiješaj vina*, tj. s vodom. Grci su već u ono staro vrijeme pili vino pomiješano s vodom. To se ne kaže svuda izrijekom gdje je govor o piću jer se samo po sebi razumije. To dokazuje i riječ, koja znači: vrč, krčag, tj. *kreter*, kojoj je pravo značenje: *sud u kojem se vino miješa s vodom*. (Хелени, а вероватно и они народи које су наследили, су правили изузетно јака вина која су се мешала са водом. Овај однос је ишао и до двадесет делова воде на један део вина. Таквим је вином, које му је даривао Киконац Марон, Аполонов свештеник, лукави Одисеј опио Киклопа Полифема.)
9. 214. *svetom solju*, jer je so dar bogova. (У нашим народним причама и бајкама со такође има посебно, можемо рећи и свето место, али наша народна епика не познаје епитет *света* који иде уз со. Ако га негде ипак и има, онда није чест.)
9. 223. *namagne Feniksu Ajas*, tj. neka govori zašto su došli.
9. 227. *podjednaka* gozba, vidi u 1. pjev., st. 469.
9. 264 -299. ponavljanje Agamemnovih riječi iz st. 122-157.; vidi o ponavljanju u 2. pjev., st. 60-70. (Понављање стихова је карактеристика усменог песништва, а понављањем обилује и наша народна епика.)
9. 312. *vrata Aidova*, tj. ulaz u podzemni svijet, koji nikome nije mio: st. 158-159.
9. 318-320. Ahilej hoće da kaže: čast i slavu i uspjeh ne postižu samo valjani i spo-

sobni ljudi, nego sve to postižu vrlo često osrednji i neznatni (samo ako umiju na svoju korist upotrebiti okolnosti i priljubiti se odnošajima i ljudima koji odlučuju), a napokon sve izjednači smrt. Još je i ovaj smisao Ahilejevim riječima: jedni se trude i muče, a drugi pobiraju korist i plodove.
9. 327. *zbog njihovih žena*, tj. da ih pobjednici odvedu, pa da im one poslije budu robinje ili inoče.
9. 338-339. Smisao je: nema razloga za Ahejce da se s Trojancima bore; istu misao izriče Ahilej i u 1. pjev., st. 152-160.
9. 348-350. Ovo Ahilej govori u ironiji; misli se zid i opkop, o kojemu je govor u 7. pjev., st. 436-441.
9. 353. *od zida*, tj. trojanskoga.
9. 354. *zapadnih*, tj. *skejskih*; *do bukve* vidi o toj bukvi bilješku u 5. pjev., st. 693. (Западних је погрешан превод, а за букву се мисли на тројанску *свету букву*, као наше *дрво запис*.)
9. 387. Ahilej misli reći da će to onda biti kad se Agamemnon sa svojom vojskom nađe u najvećem škripcu od trojanske vojske.
9. 440. *luda*, tj vrlo mlada; vidi bilješku u 2. pjev., st. 136. (Као и у нашој епици.)
9. 441. Rat je *jednako krvav* za obje strane koje ratuju.
9. 457. *podzemni Zeus*, tj. Aid, koji je u podzemnom svijetu neograničen gospodar kako je Zeus na nebu i na zemlji. (Аид или Хад је Зевсов брат, владар подземног света мртвих.)
9. 468. *nad ognjem boga Hefesta*, vidi 2. pjev., st. 426.
9. 503-504. Pjesnik pripisuje Molitvama držanje što ga imaju ljudi kad ponizno i kajući se mole oproštenje. - U 19. pjev., st. 91. kaže se da je i Grehota Zeusova kći; Grehota je (grč. ate) ona viša neka moć koja čovjeka zaluđuje i zavodi na grijeh, a poslije ga progoni zbog grijeha. Čovjek Homerova vremena pripisuje dakle svoju strast i sljepilo prije grijeha i grižnju savjesti poslije grijeha osobitoj višoj moći.
9. 523. *noge*, tj. što su došli k tebi.
9. 546. tj. usmrtio ih, pa su im tjelesa na lomači spaljena. (Спаљивање је био начин сахрањивања. Тога у нашој епици нема јер не одговара актуелним религијама, али у дубокој старини је могло бити. Наравно, кад се тела спале не остаје траг, па се тако не могу ни пронаћи сасвим веродостојни археолошки докази.)
9. 551-552. Ovdje se kaže kako su Etolci podsjedali Kurete u njihovu gradu (Pleuronu); a kad se etolski vojvoda Meleagar u svojoj srdnji povukao od boja, osile Kureti, navale na Etolce i stanu ih podsjedati u Kalidonu; to se kaže u st. 529-532.
9. 556-564. Žena Meleagrova Kleopatra ima i ime Alkiona; to drugo ime ima ona otud što je njezinu mater Marpesu nekad ugrabio Apolon, ali jaki njezin muž Idej odape strijelu na Apolona, te ovaj dobrovoljno popusti čovjeku (premda je kao bog bio i mnogo jači od svakoga čovjeka) i vrati mu ženu; dok je Marpesa bila ugrabljena i nevraćena svome mužu, tužila je i jaukala za njim kao ptica alkion (kovač, lat. Alcedo, njem. Eisvogel), o kojoj stari Grci pričahu da tužno kuka kad joj nestane mužjaka ili ptića. Zbog materina jaukanja nazvaše roditelji kćer Kleopatru i drugim imenom Alkiona. O dva imena istom čeljadetu vidi u bilješki 6. pjev., st. 402-403. (То је једна, мање позната, хеленска легенда коју нам Маретић преноси.)
9. 567-570. Brata matere svoje bio je Meleagar ubio u boju; zato mati zazva podzemne bogove, tj. bogove smrti da joj usmrte sina; čineći to mati se prostrla po zem-

lji i rukama po njoj lupala da je podzemni bogovi bolje čuju.
9. 598-599. ne dadoše mu darova Etolci, jer ih ne htjede primiti kad su mu nuđeni.
9. 604-605. tj. ako se sada ne odljutiš, nego poslije kad ti se darovi ne budu nudili, nećeš imati slave kao ni Meleagar.
9. 608-609. Ahilej vidi da ga Zeus sada časti, jer sad se ispunjava obećanje Zeusovo učinjeno u 1. pjev., st. 524-530.
9. 609. *kod brodova*, tj. ahejskih, ako ih Hektor ne spali, a da bi se to moglo dogoditi, to se kaže u st. 650-653.
9. 619. Ahilej je iza govora Feniksova nešto malo odmeknuo, koje se vidi otud što je on pripravan dogovarati se s Feniksom, bi li, ne bi li otišao kući ispod Troje, a u st. 427-428. govori on o svome odlasku.
9. 648. Došljak ako je i mogao živjeti među Grcima na svojoj zemlji, ali nije imao građanskih prava, i zato su ga pravi građani mogli na različne načine pritješnjivati i dosađivati mu. (Тачна историјска информација.)
9. 657. *izliju*, tj. bogovima u čast. (Жртва леваница. Сличан обичај је код нас, али не само кад се *пије за душу*, него и свештеници гроб умрлог заливају вином.)

10. Коментар уз 10 певање: Čitavo deseto pjevanje stoji u posve labavoj svezi s pjevanjima koja su pred njim i s onima koja su za njim; ono bi se moglo izlučiti, i ne bi se opazilo da što u *Ilijadi* nedostaje. (За ово певање изражена је сумња, још у антици, да је додато у *Илијаду*. За то је додавање највише је прозиван атински тиранин Писистрат, а у питању је *Песма о Долону*, познатија и као *Долонија*.)

10. 41. *ambrosijska* noć, tj. božanska, od bogova poslana (ljudima da počivaju). O ambrosiji vidi u *Tumačenju* na kraju knjige.
10. 58. Ovdje se misli Nestorov sin Trasimed koji je spomenut u 9. pjev., st. 81.
10. 68. Mi bismo danas rekli: *zovi svakog vojnika po imenu i prezimenu*. Jer milo je svakom vojniku na bojištu ako ga vojvoda po imenu zove, jer otud vojnik vidi da nije tako neznatan da mu poglavari ni imena ne znaju, dakle da za nj ne mare i ne misle na njega.
10. 110. *Filejev sin* je Meges; vidi 2. pjev., st. 627-628.
10. 126. *njih*, tj. Idomeneja, Ajasa i Menelaja.
10. 173. *sve na oštricu britvinu stoji*, tj. sad se mora odlučiti: ili - ili (tj. ili život ili smrt). (Исто као наша изрека *на оштрици ножа*, али нешто слично сигурно да постоји код многих народа.)
10. 215-216. Na kraju ovoga pjevanja vraćaju se sretno iz noćnoga uhođenja Odisej i Diomed, a o daru koji se u ova dva stiha obećava nema tamo ni spomena; pjesnik je zaboravio reći da je obećanje ispunjeno. Sličan primjer vidi u 14. pjev., st. 267-269. Takova zaborava ima i u našim narodnim pjesmama. U pjesmi *Ženidba Dušanova* (u Vuka II. knjiga br. 29.) car Stjepan obećava Milošu Voinoviću zemlju Skenderiju *u državu*, ako pozna Roksandu djevojku, ali kad Miloš pozna djevojku i dovede caru, car poljubi Miloša, ali o Skenderiji nema više ni riječi. Drugi je primjer u pjesmi *Marko Kraljević i Musa kesedžija* (u istoj knjizi, br. 67.), gdje hodža Ćuprilić pita sultana šta bi dao onome koji bi mu živa doveo Marka? Sultan kaže da bi mu dao vezirstvo nad Bosnom *bez promjene za devet godina*. Ćuprilić za čas dovede Marka pred sultana, a sultan i ne misli više na ono što je obećao, a ne misli ni Ćuprilić da

podsjeti sultana. (Овај пример имамо у Ђурићевом тексту скоро идентичан, па га је он вероватно од Маретића и преузео јер се ту и позива на Маретићев рад, мада су ови примери познати свим познаваоцима српске народне епике.)
10. 240. Agamemnon se za brata Menelaja boji i u 7. pjev., st. 109-119.
10.. 268. *Kitercu*. tj. čovjeku s ostrva Kitere.
10.. 285-290. Obilnije se ovo o Tideju priča u 4. pjev., st. 375-400. On nošaše Kadmejcima *prijatan glas*, tj. miroljubiv prijedlog.
10. 364-365. od vojske, tj. trojanske; - *među stražare*, tj. među ahejske.
10. 396-399. ponavljanje st. 309-312; vidi o ponavljanju rečenih već riječi u 2. pjev., st. 60-70. (Још једно понављање, као у нашој народној епици.)
10. 447. Diomed dakle zna da se Trojanac kojega ima u šakama zove Dolon, a on to ne može znati, jer ga nikad prije nije vidio ni čuo o njemu, niti mu je on rekao svoje ime; ali slušačima pjesnikovim to je ime dobro poznato iz pređašnjega; zato pjesnik naivno prenosi to znanje i na Diomeda. Takvih je primjera dosta u našem narodnom pjevanju; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 107, 108. (Заиста има доста. Наиме, није реткост да се песник обраћа слушаоцу који нешто може сазнати из песме, а при томе не води рачуна, односно смеће с ума, да јунак у песми, исто то нема одакле знати. Као што и Диомед није могао знати да се Тројанац кога су заробили он и Одисеј зове Долон. Мада би се овај конкретан догађај дао и другачије протумачити, што ћемо видети нешто касније. Ипак и Маретићево објашњење јесте на месту, без икаквог приговора.)
10. 454. *za podbradak primiti*, vidi 1. pjev., st. 501. (Обичај који не постоји нити у нашој епској поезији, ни у народним обичајима. Код нас се моли другачије а то вероватно проистиче из религиозних разлика.)
10. 497. Taj je stih po svoj prilici kasnije umetnut, ali bez pravog smisla; vrlo je nevjerojatno da bi trački kralj vidio u snu baš svoga ubilca (Enejev unuk je Diomed), a nerazumljive su i riječi: jer odredi tako Atena. (Сумњив стих, али треба још имати у виду да је под упитником и цело ово певање.)
10. 513. *skoči na konje*, upravo bi trebalo reći: na konja jer na drugom je Odisej, što pjesnik izrijekom ne kaže ovdje, ali se jasno razabira iz st. 541. Ovdje dakle oba junaka ahejska jašu; u boju ne jašu nikad ni Ahejci ni Trojanci, već se bore samo s kola. (Како се сумња, још од античких времена, да је у *Илијаду* додата *Долонија*, јахање коња може бити и потврда тога јер Хомер нигде не помиње да се коњи јашу у бојевима, нити у неким другим приликама. Тако је сасвим вероватно да су ипак бар делови *Долоније* били додати, ако не и цела?)
10. 529. *krvavu odoru*, tj. Dolonovu.
10. 530. *hotno*, tj. hoćko.
10. 571. *priredi žrtvu*, tj. onu koja je obećana u st. 392-294.
10. 576. Ljudi vremena o kojemu pjesnik pjeva rado se toplo kupaju u kadama, osobito u *Odiseji*, gdje pjesnik nalazi više prilike to spomenuti, a u *Ilijadi* je potvrda tome još u 22. pjev., st. 443-444. (У нашој народној епици се нико не купа у кади.)
11. 4. *čudovište ratno*, tj. *egidu* spomenutu već u 2. pjev., st. 447. i u 4. pjv., st. 738. Vidi o egidi u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige.
11. 5-9. Ti su stihovi bili već u 8. pjev., 222-226. (Још једно понављање, каква су и у нашој народној епици.)
11. 44. *do neba* - hiperbola.

11. 51-53. *konjici*, tj. uzdodrže, koji su spomenuti u st. 47; kaže im se i *konjici* jer upravljaju konjima koji vuku bojna kola; nipošto nijesu to konjici ili konjanici u današnjem smislu, tj. vojnici koji jašu, jer za takve vojnike Homer ne zna; vidi 10. pjv., st. 513. (Маретић потврђује да Хомер није знао за јахаче, него су то кочијаши. Ако Хомер и јесте живео у времену кад су јахачи постојали у хеленском свету, онда је однекуд знао да нису били познати у време *Тројанског рата*. Али није немогуће ни да је певао на основу неког старијег епа из тог времена!)
11. 54. *krvavu rosu*; misli se da je to crveni sok leptira glogovnjaka (Pieris crataegi), što po lišću puštaju iz sebe kad se izlegu; narod to zove *krvava kiša*. Grci mišljahu, kad se toga soka mnogo gdje vidi da će biti krvi. Vidi i u 16. pjev., st. 459. (Ни тога веровања код нас нема, бар не у епици. Ако је некад и било није се одржало јер је народ знао порекло ове боје, као што зна и Маретић који је из тог народа.)
11. 62. *huda zvijezda* ovdje znači Pas Orionov - Sirije, isp. 23. pjev., st. 26-31.
11. 72. tj. bitka ne bijaše odlučna ni na jednoj ni na drugoj strani.
11. 100. ironički rečeno: do sad su im se sjale košulje (upravo oružje na košuljama), a od sad nek im se sjaju gole prsi.
11. 151. *konjici konjike*, vidi st. 51-52.
11. 162. tj. jastrebi će ih (vidi 1. pjev., st. 4-5.) s mnogo većim veseljem mrtve ugledati negoli njihove žene. (Као *орли и гаврани* мртве у нашој народној епици.)
11. 167. *smokovo stablo*, vidi 6. pjev., st. 433. (То смоквино стабло је близу зида Троје, који је ту слаб.)
11. 170. *do bukve*, vidi 5. pjev., st. 693. (Поново *света буква*, односно тројанско *дрво запис*.)
11. 171. *jedni čekahu druge*, tj. jedan dio Trojanaca koji su naprijed izmakli čekahu ostale.
11. 181. *htjedoše doći*, tj. ostali Trojanci koji bježahu pred Agamemnonom.
11. 202-209. ponavljanje riječi rečenih u st. 187-194.; vidi o ponavljanju u pjev. 2., st. 60-70. (Већ ко зна које понављање, као и у нашој *усменој* народној епици.)
11. 215. *pojačiše redove bojne*, tj. stisnuvši se jače jedni uz druge.
11. 218. Pjesnik ističe sebe (riječcom *mi*); vidi 2. pjev., st. 484-493.
11. 223-226. Ifidamas ima dakle za ženu svoju tetku, kao što ima i Diomed; vidi u 5. pjev., st. 412. (Ни таквог обичаја, да се неко жени својом тетком, нема код нас, мада није био чест ни код Ахајаца.)
11. 240. *koljena razglobi njemu*, vidi 4. pjev., st. 469.
11. 241. *mjedenim sankom*, tj. tvrdim, iz koga se nikad više neće probuditi.
11. 242. *Nemade hvale od žene*, tj. nije se nauživao njezine ljubavi.
11. 244-245. Vjerenik na neki način kupuje svoju vjerenicu od njezina oca dajući za nju više ili manje stoke, prema svome imanju. Ali iz 9. pjevanja st. 146-156., i iz 22. pjev., st. 51. vidi se da je i otac vjereničin darivao vjerenika. (Такав обичај се код нас задржао само се изводи кроз дарове, што не делује баш као гола продаја. Продаја се ипак симулира кроз обичај да брат или отац продаје невесту, што значи да се то некад стварно тако и дешавало. А и очев дар веренику се такође одржао у форми мираза.)
11. 256. *s vjetrorodnim kopljem*, tj. s kopljem načinjenim od drveta (jasena), koje raste na vrhu planine gdje duvaju vjetri. (Копља су од црног јасена прављена за оне борце из Мале Азије, а могу бити и од белог или илирског јасена за оне борце

са Балакана јер ту постоје обе врсте јасена.)
11. 259. *štit kvrgaš*, vidi 4. pjev., st. 448.
11. 281. *hotno*, tj. hoćko.
11. 299-300. vidi 5. pjev., st. 703 -704 i 8. pjev., st. 273-274.
11. 395. *više je ptica oko njeg*, tj. da ga mrtva drpaju, - *negoli žena*, tj. kad bi ko kod kuće umr'o, te bi žene oko njega naricale. (Нарицање постоји и код нас, као и код других народа. У Црној Гори је *нарикача* било занимање које се још одржало.)
11. 485. O golemom štitu Ajasovu vidi 7. pjev., st. 220-224.
11. 508. *troreznom* strijelom; vidi 5. pjev., st. 393.
11. 519. *hotno*, tj. hoćko.
11. 542-543. Ti su stihovi valjada poslije umetnuti, jer se ne vidi zašto bi se sada Hektor uklanjao Ajasu i zašto bi to bila volja Zeusova. (Пример додатих стихова.)
11. 553. Lav se boji vatre u noći, zato ga i danas gorućim ugarcima plaše i odgone ljudi u onim zemljama gdje ima ta zvijer. (Лавова је било у доба *Тројанског рата*, како у Малој Азији тако и на Балкану.)
11. 604. *početak mu bijaše bijede*, tj. Patroklu, jer sastavši se Patroklo s Nestorom ovaj mu kaže neka moli Ahileja, ako već sam neće Ahajcima da pomogne, a ono bar njega, Patrokla, neka im pusti u pomoć (st. 790-803.). Patroklo u 16. pjevanju moli Ahileja da ga pusti Ahejcima u pomoć. Ahilej ga pusti, i to bijaše Patroklova smrt.
11. 631. *svetoga ječmenog zrnja*, vidi 5. pjev., st. 499. (Поштовање житарица и код нас постоји, јер су оне храниле народ. И данас су житарице неизоставни део многих црквених обреда, било у сировом стању или у облику различитих хлебова, погача и ритуалних колача. Све се, у некој форми, посвећује, тако да можемо установити да је и овај обичај готово идентичан са оним хомерским.).
11. 700. *za tronog su imali trčat*, tj. tronog je bio postavljen za obdulju.
11. 762. *ej ikada ako sam bio!*, vidi 3. pjev., st. 180. Nestor u ovom i u idućem stihu hoće da kaže: i ja sam nekad bio junak i svojim sam junaštvom drugima koristio, - Ahilej nije takav, on je junak, ali samo za sebe.
11. 817-818. vidi 1. pjev., st. 4-5. (Опет понављање као у нашој народној епици.)
12. 5-6. O tome bedemu i opkopu vidi u 7. pjev., st. 436-441. (Ахајски бедем, којег мало има мало нема.)
12. 11-33. Posidon i Apolon ruše ahejski bedem s dopuštanjem Zeusovim; vidi u 7. pjev., st. 445-463. Po svoj prilici pjesnik je ovo umetnuo da bi svojim slušačima protumačio kako se dogodilo, te se od slavnoga onog bedema do njegova (tj. pjesnikova) vremena nije nikakav ostatak sačuvao. (И овде се слажемо са Маретићевим објашњењем да је песник хтео да некако објасни зашто у његовом времену не постоји траг тог бедема. Али тај песник је онда морао бити из краја где је био и тај бедем, или се бар мислило да је био. То, дабоме, није морао бити Хомер, а како овај део озбиљно нарушава уметничку вредност *Илијаде*, сумњамо да је од Хомера. Вероватно је додат од неког постхомеровског песника, који је сам био из тог подручја Мале Азије где се мисли да је овај бедем некад постојао.)
12. 65. *konjici*, tj. uzdodrže; vidi 11. pjev., st. 51-52. (Код Хомер нема јахача, сем једног случаја који је највероватније допеван. Ради се о кочијашима.)
12. 137. *oni*, tj. ljudi oko Asija spomenuti u st. 124.
12. 163. U Homera *udaraju se ljudi u bokove* kad što neprijatno vide ili čuju; u našim narodnim pjesmama udaraju se u takvu događaju ljudi *rukom po koljenu*, na pr.

u Vuka I. knj. (1841.), str. 586., II. knj. (1845.), str. 144, 303, 383. (Иста навика, а само се разликује део тела. Код нас је: *удари се руком по кољену*.)
12. 176. *ali je meni muka*, pjesnik govori u svoje ime; vidi u 2. pjev., st. 484-493. Drži se da su stihovi 175-181. umetnuti u potonje vrijeme, dakle da ni stih 176. nije od Homera. (Допевани стихови.)
12.235-236. Ovdje Hektor misli poruku Zeusovu koju mu je donijela Irida, vidi 11. pjev., st. 186-194. Hektor hoće da kaže: više valja vjerovati naročitim porukama Zeusovim nego pticama. (Хектор не верује нарочито у гатање по лету птица, којим обилује *Илијада*.)
12. 258. Riječ *podloge* uzeta je za Homerovu *króssai*, kojoj se pravo značenje ne zna ali se misli da su kameni koji izlaze iz zida i na njima su kao podlozi načinjena pretprsja (grč. *epalxis*, njem. *Brustwehr*, franc. *parapet*.)
12. 280. *strijele* su ovdje snježne pahuljice.
12. 383. *kakvi su smrtnici danas*, vidi pjev. 3., st. 180. i pjev. 11., st. 762.
12. 422. *na zajedničkome polju*, tj. na polju koje im je dosad bilo zajedničko, a sad ga hoće dijeliti.
12. 423. *na malom prostoru*, tj. na onom dijelu polja zbog kojega se pravdaju i koje je u sredini.
12. 434-435. Žena važe vunu da isprede onoliko koliko treba, ni manje ni više za određenu plaću, - ne u novcu (jer novaca nema, vidi pjev. 6., st. 236.), nego za komad hljeba ili za drugo što je potrebno za život.
13. 54. Hektor nije Zeusov sin, nego Prijamov, pa on nikad i ne kaže da mu je Zeus otac. Smisao dakle onoga što Posidon ovdje kaže bit će: Hektor sada žestoko juriša, kao da je sin Zeusov, tj. kao da je siguran da će mu Zeus pomoći; a da se Hektor nada u Zeusovu pomoć, vidi se iz st. 153-154.
13. 59-60. *udari štapom* i tim ih objači. Štap ima Posidon u rukama kao znak svećeničke službe jer se bio pretvorio u Kalhasa koji je svećenik.
13. 84. *koji su srce krijepili*, tj. odmarali se.
13. 88. *suze ronjahu*, - vidi 1. pjev., st. 349-357.
13. 137-142. Ovu je poredbu prenio Vergilije u svoju *Eneidu*, pjev. 12., st. 634-689.
13. 186. Aktorion (gen. Aktorióna), tj. sin Aktorov, ali Aktor je samo muž Kteatove matere, pravi je njegov otac Posidon, kako se vidi iz st. 206-207. gdje se kaže da je Kteatov sin Amfimah unuk Posidonov; slično je: Amfitrionov sin u 5. pjev., st. 393.
13. 211. *od drugara*, - tko je taj drugar, ne kaže se.
13. 213. *vidarima*, - dakle je osim Mahaona i Podalirija (vidi o njima u 11. pjev., st. 833.) bilo u ahejskoj vojsci i drugih vidara (ljekara); to se vidi i iz 16. pjev., st. 28.
13. 233. tj. drpajući njegovo tijelo; vidi 1. pjev., st. 5-6.
13. 303. *jedne proslave samo*, tj. pobjedom, a druge pobiju; jedno su Efirci, a drugo Flegijci, koji su u ratu među sobom.
13. 309-310. *toliko da su igdje slabi*, tj. koliko su slabi na lijevoj strani.
13. 358-359. *uže rata i borbe* pružaju Zeus i Posidon nad Trojancima i nad Ahejcima, te sad jedni, sad drugi pobjeđuju. Slika je ova nespretna, i mnogi s pravom drže da je stihove 358-360 umetnuo poslije kakav slabiji pjevač. (Дакле и ови стихови се сматрају допеваним јер не одговарају ни квалитетом остатку *Илијаде*.)
13. 360. *razglobe koljena*, vidi 4. pjev., st. 469.
13. 364. *za ratnim glasom*, tj. pošto se rat proglasio.

13. 366. *nek mu se da bez darova*, tj. da ne treba za vjerenicu dati roditeljima darove (vidi o tome u 11. pjev., st. 244-245.); u ime darova obećava ovdje vjerenik da će odagnati Ahejce ispod Troje. (Обичај својеврсног откупа веренице постојао је и код нас, па се може наћи и у нашој народној епици. Сачувао се у и бројнијим свадбеним обичајима у којима се симулира откуп, док су даривања стварна.)
13. 347-382. Idomenej se sarkastički ruga jadnom Otrioneju; hajde k lađama da te darujemo jer i mi znamo darivati vjerenike (vidi u 11. pjev., st. 244-245.), tj. kod lađa ćemo ti mrtvu skinuti odoru. Sarkazam se i inače nalazi u *Ilijadi* kad koji junak ubije koga u boju; vidi npr. u 14. pjev., st. 457., u 16. pjev., st. 745-750. (Отрион је био из Кабесоса и дошао је да се бори за Тројанце како би завредио Касандру, кћер краља Пријама. Није имао чиме даривати свог несуђеног таста, па долази да се бори. Био је убијен у боју код лађа.)
13. 407. *dva štapića*, vidi 8. pjev., st. 193.
13. 415-416. Aidu se kaže *jaki vratar* jer dobro čuva tvrda vrata u podzemnom svijetu da nitko ne može izići na gornji svijet.
13. 447. *trojicu ubiv*, tj. Otrioneja, Asija, Alkatoja, - *za jednog*, tj. za Hipsenora.
13. 464-466. Ovdje *zet* znači: sestrin muž, vidi u 5. pjev., st. 474.
13. 485-486. *da smo vršnjaci*, kaže Idomenej koji se približuje starosti, jer je već bio prosjed (vidi st. 362.), a Eneja je još mlad; - da sam ja Enejinih godina, hoće da kaže Idomenej, odmah bih se pustio u boj s njime, ne bih tražio vaše pomoći, te bi svladao ili on mene ili ja njega.
13. 513. *da poleti za svojom strijelom*, tj. da ide naprijed ubijajući Trojance.
13. 522. Askalaf je sin Aresov; vidi 2. pjev., st. 512-513.
13. 525. *ne mogoše poći*, jer ne dopušta Zeus; vidi 8. pjev., st. 5-17.
13. 554-555. Posidon brani Antiloha, sina Nestorova, unuka Nelejeva, a Nelej je sin Posidonov, kako se vidi iz *Odiseje*, pjev. 14., st. 240-256.; dakle je Antiloh praunuk Posidonu. (Индиректна веза *Илијаде* и *Одисеје* наводи да су оба епа дела истог песника.)
13. 603. apostrofa; vidi 4. pjev., st. 128. (Нема је у нашој народној епици.)
13. 622-627. Što je učinio Paris sa svojim društvom, tj. odveo Helenu i blago Menelajevo, to prenosi Menelaj na sve Trojance, a misli da ima i pravo, jer su se Trojanci već mogli odavno oprostiti Parisa, a Helenu i blago vratiti, ali oni vole ratovati!
13. 658. *otac*, tj. Pilemen (vidi st. 643.) za koga se u 5. pjev., st. 576-579. kaže da je ubijen nije dakle mogao četvrti dan iza toga plakati za sinom; osim toga nemaju pravoga smisla ni riječi u st. 659. da je Harpalion *bez zamjene pao*, jer odmah u st. 660-672 ubija Paris jednog Ahejca kao u zamjenu za Harpaliona. Sva je dakle prilika da je stihove 658. i 659. poslije netko umetnuo ne opazivši protivurječja s navedenim mjestima. (Допевани стихови који се могу открити по противречностима које и изазивају, мада у случају Пилемена пре могу бити премештани стихови.)
13. 669. Da nije pošao s ostalim Grcima pod Troju, morao bi platiti globu, tj. otkupiti se.
13. 717. *i u sukanu dobro u ovčiju vunu*, tj. u praće, jer su kraci praće bili načinjeni od vune; vidi st. 599-600.
13. 749. Taj je stih poslije umetnut, a protivan je smislu, jer otkako je Hektor izišao iz kola u 12. pjev., st. 81. nije više na njih uzišao, nego se borio pješke; nije dakle ni mogao ovdje skočiti iz kola. (Уметнут стих и то очигледно.)

13. 764. tj. ranjenici su se uklonili u grad ili su odneseni.
13. 772-773. Hektor hotimice pretjeruje samo da Parisa što jače podjari. (И у нашој народној епици нису ретка претеривања.)
13. 792. Ovdje bi prema stihovima 740-744. i 751-753. trebalo da vojvode trojanske vijećaju, ali o tome vijećanju nema ni riječi; ili je pjesnik zaboravio da o tome nešto kaže ili su stihovi gdje je to bilo ispali. (Можда су и премештени на друго место?)
13. 822-823. Ahejci vide povoljan znak u orlu, a Hektor slabo vjeruje pticama; vidi u 12. pjev., st. 238-243. (У нашој народној епици нема гатања по лету птица, али зато постоје небеске појаве које обично имају злосутне знаке. Пример у песми *Почетак буне против дахија: један данак три пута се 'вата и три пута игра на истоку*, јесте зла коб за, народне зулумћаре, дахије.)
13. 831. *pse ćeš nahraniti i ptice*, vidi 1. pjev., st. 4-5.
14. 1. Pjesnik se vraća k Nestoru, kojega je u 11. pjev., st. 618-803. ostavio kako u svom čadoru s prijateljima pije napitak, što ga je priredila Hekameda, i pripovijeda. Nestor čuje ciku Trojanaca i Ahejaca koja je spomenuta na kraju 13. pjevanja.
14. 15. *bedem je ahejski pao* ne sav, nego samo dio; vidi u 12. pjev., st. 398-399. i svršetak istoga pjevanja. (Маретић ту закључује да цео бедем није пао јер нешто касније, овај бедем стоји поново. Касније ћемо видети да су у питању била два бедема, на два различита места. Маретић то наравно није могао знати, зато даје ово објашњење које је једино и могуће ако се ради само о једном бедему.)
14. 16-20. Poredi se neodlučnost Nestorova s neodlučnim ljuljanjem mora prije oluje.
14. 28-29. Da su Agamemnon, Diomed i Odisej ranjeni, kaže se u 11. pjev., st. 660-661., a kako je ranjen Agamemnon, to se kaže u istom pjevanju, st. 251-253., kako je ranjen Diomed, u st. 375-378., a kako Odisej, u st. 435-438.
14. 40. Nestor *obori onoj trojici srce*, jer misle da Nestor izlazi iz boja, a što sam izlazi, boje se da je to rđav znak.
14. 45. vidi 8. pjev., st. 173-183. (Понављање стихова јесте карактеристично за усмену поезију, каква је и наша народна епика.)
14. 77. *kamenom*, vidi 1. pjev., st. 436.
14. 155. Posidon je Heri brat i djever, jer je ona Zeusu sestra i žena, a Posidon je Zeusu brat. (Хеленска митологија познаје бракове у крвном сродству једио међу боговима. Међутим, код Хомера смо имали прилике да видимо да су Диомед и Ифидамас такође ожењени својим теткама. Диомед је био Ахајац, а Ифидамас Трачанин, тако видимо да и није било неке значајније разлике међу њима. Но, у сваком случају тога код нас нема, ни у траговима. Дакле, чак се ни не назире да је икад постојало.)
14. 198-213. Hera ovdje laže i vara Afroditu, a Afrodita to ne vidi: i to je primjer nesavršenosti Homerovih bogova; vidi 1. pjev., st. 528-530. i 4. pjev., st. 93-104.
14. 250. *sin prejunačni Zeusov*, tj. Heraklo, vidi u stihu 266.
14. 265-266. Iza prvoga stiha ima Hera u misli da reče: *i da će se na te tako rasrditi kako* ..., ali ih ne izgovara jer zna da će je San razumjeti i bez njih.
14. 267-269. Hera obećava, a malo dalje se i zaklinje da će Snu dati Pasiteju ako učini ono što ga ona moli. San to izvršuje, ali da on dobiva obećani dar, to nigdje ne vidimo; vidi takav primjer i u 10. pjev., st. 215-216. (И у нашој народној епици има таквих примера, од којих су неки већ наведени.)

14. 272-274. San zahtijeva od Here da se zakune držeći jednom rukom zemlju, a drugom za more da je čuju donji bogovi, koji su okolo Krona, koji dakle žive na skrajnjim granicama zemlje i mora, a to su Titeni, za koje se u st. 279. kaže da žive pod Tartarom. To nije protivurječje jer se iz 8. pjev. st. 478-481 vidi da je Tartar na rečenim skrajnjim granicama. (Оваквог начина заклетве код нас данас нема, нити знамо да је било. Ово је јасно везано са религијом, па га тако не може ни бити.)
14 321. Ovo je sasvim drugi Feniks, a ne onaj o kojem se govori u 9. pjevanju; njegova kći, kojoj pjesnik ne kaže ime, zvala se Europa. (Ово није она Европа која је Кадмова сестра и коју је уграбио Зевс.)
14. 363. Pjesnik je zaboravio reći u kojoj prilici ulazi ovdje Posidon u ahejsku vojsku. (Или је негде и рекао али су стихови избачени у некој од редакција епа или су изгубљени и пре тога.)
14. 444. vidi 6. pjev., st. 22.
14. 457. sarkazam, vidi u 11., st. 374-382.
14. 477. *brata obilazeć svoga*, tj. Arheloha, - *kad za noge vučaše njega*, tj. Promah vučaše Arheloha da ga oplijeni.
14. 508. Taj je stih bio već u 2. pjev., 484, a vidi i st. 218. u 11. pjev. i st. 112. u 16. pjev. (Опет вишеструко понављање, као и у нашој усменој народној епици.)
(15. 71. Kakva je to Atenina zamisao, vidi se iz *Odiseje* 8. pjev., st. 492-495., gdje se nalazi priča o drvenom konju u koje su Grci ušli u Troju. (Важна напомена, која повезује *Илијаду* и *Одисеју* и која би се могла узети за потврду да оба епа ипак потичу од истог песника.)
15. 72. Misli se Zeusov gnjev na Agamemnona (što je uvrijedio Ahileja), a s Agamemnonom i na ahejsku vojsku.
15. 112. Vidi 13. pjev., st. 518-522.
15. 113. O udaranju o bokove vidi 12. pjev., st. 162. (Код нас се јунак удара *руком по кољену*.)
15. 204. tj. Erinije progone onoga tko se ogriješi o pravo starijega u porodici. (Сва наша народна поезија одише поштовањем према часним старинама, који су и симбол мудрости попут старине Нестора у *Илијади*. Такав је у *Почетак буне против дахија: старац Фочо од стотину љета*. Једино код нас не постоји да прекршиоца прогоне некакви демони или зли дуси, мада тако нешто стоји већ неречено. Ко се оглуши о адет предака не може ни имати среће у преосталом животу.)
15. 225. vidi 14. pjev., st. 272-274.
15. 258. *konjici* se ovdje misle u smislu koji je rečen u bilješci 11. pjev., st. 51-52. (Дакле кочијаши, јер Хомер не познаје јахаче.)
15. 365. apostrofa; vidi 4. pjev., st. 128. (Нема је у нашој народној епици.)
15. 371. *dignuvši ruke k nebesima zvjezdanim*. Ovo Nestor čini obdan kad nebo nije zvjezdano. Naivni epski narodni pjesnici upotrebljavaju kadšto stalne epitete i na onakvim mjestima gdje po samoj naravi stvari ovaj ili onaj predmet nije i ne može biti onakav kako se epitetom označuje. Tako je upotrebljen epitet *zvjezdan* na ovome mjestu u protivurječju sa situacijom. U 5. pjev., st. 561. uzet je epitet *Aresu mili* o Menelaju u času kad Ares hoće Menelaja da pogubi, kad mu dakle nije mio. Još jedan takav primjer naivno upotrebljenoga epiteta vidi u 22. pjev., st. 154. I u našoj narodnoj poeziji ima takovih primjera: *opazi ga straža od Arapa pak povika iz grla*

bijela, - *Arap uzja (tj. uzjaha) tanku bedeviju... viče cara iz grla bijela*; dakle *bijelo grlo* imaju i Arapi za koje je u našim narodnim pjesmama stalan epitet *crn*. Drugih takvih primjera vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 104. (Ово поређење са нашом народном епиком је још једна од карактеристика усмене поетике, која сталне епитете често употребљава шаблонски, па се тако нађу и где им није ни место.)
15. 377-380. Čini se da su ti stihovi poslije umetnuti jer Zeus zagrmi da ohrabri Ahejce, a Trojanci za taj znak drže da je njima poslan, da njih Zeus hoće da ohrabri, pa udare živo na Ahejce, i tako Zeus svojim znakom postiže protivno, nego je mislio poslavši ga. (Ако је Тројанцима грмљавина била са истока, онда не чуди што су је доживели као повољан знак јер се гатало и по грмљавини као што и видимо. Тако, нужно, не мора бити да су ови стихови уметнути, мада није искључено. Не изгледа да је Маретић био сасвим упућен у ова гаталачка правила.)
15. 385. *kroza nj*, tj. kroz prolom što ga je načinio u zidu (bedemu) Apolon (st. 360-365.).
15. 386. *dvorezno* je koplje ono koje ima oštrice na oba kraja.
15. 390. Pjesnik se vraća k Patroklu, kojega je na kraju 11. pjev. ostavio u čadoru Euripilovu.
15. 441. vidi 2. pjev., st. 827.
15. 470. Trebalo ju je zavezati jer ju je Hektor bio prelomio kamenom; vidi 8. pjev., st. 328.
15. 498-499. Hektor se sada sprema spaliti ahejske lađe, ne bi dakle imao izreći mogućnost: ako se Ahejci vrate kući u svojim lađama. Ali stih se 499. nalazi i u 2. pjev. 140. i u 9. pjev. 27., gdje je sasvim na mjestu, pa je (valjda poslije Homera) prenesen i ovamo bez obzira da ne odgovara situaciji, jer ako se Ahejcima lađe spale, neće se u njima moći vratiti svojim kućama. (У овом случају и Маретић уочава да има премештања стихова, што морамо признати и није било превише тешко. Више чуди како то нико други не истиче, од толиких силних *хомерологa*.)
15. 511. Misao je stegnuto rečena mjesto: bolje je ući jednom u odlučnu bitku, pa ostali ili propali nego...
15. 518. svlada *Kilenca*, tj. čovjeka iz grada Kilene u Elidi.
15. 535. *tjemenjaču*, tj. onaj dio kacige koji je nad tjemenom.
15. 545. *braći*, misli se i pravoj braći i rođacima; tako je Melanip Hektoru bratučed (jer je Melanipu otac Hiketaon, a Hiketaon je brat Prijamu koji je otac Hektoru, vidi u 20. pjev., st. 237-238.) (Меланип и Хектор су, дакле, браћа од стричева.)
15. 581. *koljena razglobi njemu*, vidi 4. pjev., st. 469.
15. 582. apostrofa; vidi 4. pjev., st. 128. (Не постоји у нашој народној епици.)
15. 668-673. Ti su stihovi poslije umetnuti bez ikakove potrebe. U njima se govori o nekakvoj magli koju je raspršila Atena i o nekakvoj svjetlosti koja je Ahejcima sinula sa dvije strane. Valjada je onaj koji je te stihove umetnuo htio reći kako su se sada oči otvorile Ahejcima, te su svu situaciju dobro uočili (kao da je prije nijesu vidjeli), ali je tu misao nevješto i nejasno izrekao. (Работа неког постхомерског песника.)
15. 690. *na orla sv'jetlog*, valjda: na orla svijetlih očiju. (Може бити и на орла који је био добар знак и дошао са стране светла, односно истока.)
15. 711. Sjekire su i bradve bili ponijeli Trojanci da njima cijepaju lađe pošto ih zapale; inače sjekire i bradve nijesu bojno oružje.

15. 714-715. *sa pleći ... padoše mači*, tj. kad je tko udaren po plećima, spao je remen o kojemu mač visi, a s remenom dakako i mač; vidi 2. pjev., st. 45.
15. 717. *jabuku*, tj. kao kuglu koja je bila nasađena uresa radi na vrhu krme.
15. 719. *dan vrijedan svega*, tj. vrijedan svega zla i muka što smo ih do sad imali.
15. 721-722. *s krivice naših starijih*, misli se ratno vijeće trojansko. (Ратно веће се обично састојало од старијих људи, познатих по својој мудрости и искуству.)
15. 731. *s vječitim ognjem*; vidi 5. pjev., st. 4.
16. 18. *grehote poradi svoje*, tj. što se nijesu suprotivili Agamemnonu kad je mene uvrijedio.
16. 20. apostrofa; vidi 4. pjev., st. 128. U ovom pjevanju upotrebljava Homer još nekoliko puta apostrofu na Patrokla. (Наш народни песник је никад није користио.)
16. 28. *ljekari;* vidi 13. pjev., st. 213.
16. 50. *proroštvo*, koje bi se ticalo sadašnje nevolje ahejske; proroštvo o sudbini samoga sebe poznato je Ahileju; vidi u 9. pjev., st. 410-416. (Пророштво постоји и код нас, али и код других народа. Тако у песми Филипа Вишњића *Почетак буне против Дахија*, Дахије *начинише од стакла тепсију* у којој гледају каква им је судбина.)
16. 57-58. vidi 2. pjev., st. 690-693.
16. 90. *jer tako ćeš uzet mi diku*, tj. kad bi Patroklo daleko pognao Trojance i s njima se borio te pribavio potpunu pobjedu Ahejcima, ovi bi onda malo marili za Ahileja, ne bi ga više držali za prvoga svojeg junaka.
16. 97-100. Ti su stihovi po svoj prilici poslije umetnuti jer Ahilej, ako se i srdi na Ahejce, ali im on nigdje ne želi da svi listom izginu, samo da bi on poslije s Patroklom mogao razoriti Troju. (Још уметнутих стихова.)
16. 112. vidi u 14. pjev., st. 508.
16. 122. *vječni oganj* kao u 5. pjev., st. 4.
16. 125. O udaranju u bokove vidi 12. pjev., st. 162. (Поново исто, као наше *удари се руком по кољену*.)
16.149. Ime prvoga konja Ahilejeva upravo znači: plavac (vidi u 8. pjev., st. 185.), a drugoga: šarac. (Одакле Маретићу тај плавац, остаће мистерија јер знамо да код старих Хелена ксантос значи жуту боја, али тек далеко у постхомерском добу. Једино ако пресликава особе жуте косе, које зовемо плавци или плавушани, на коње? Овакве особе зовемо плави углавном због боје очију, која и буде плава, али ко је још видео коња са плавим очима? И Пјер Шантрен и Милан Будимир кажу да овај назив за жуту боју потиче од Тирсена које познамо и под именом Пелазги, или како Будимир каже Пеласти. Кад су га Хелени преузели није нам познато али у Хомерово време још очигледно нису. Овде се може запазити да име једног од Ахилејевих коња значи *Шарац*, баш као што је и коњ Краљевића Марка. Тако, поново, по ко зна који пут, *Илијада* као осликава српску народну епику.)
16. 150-151. vidi u 20 pjev., st. 223-225.
16. 153. Kako je Ahilej osvojio Eetionov grad o tom se govori u 6. pjev., st. 414. i dalje. (Мисли се на Тебу Хипоплаку (испод Плаке), антички град, недалеко од данашњег Едремита испод Каздага. За ову планину имамо податаке да је некад звана Ида али много векова после *Тројанског рата*.)
16. 175. *Polidora* je dakle sestra Ahilejeva, ali mnogo starija od njega (sin joj Mene-

stije mogao je biti vršnjak Ahileju).
16. 178. *zadobivši bezbrojne dare*, vidi 11. pjev., st. 244-245.
16. 276. *ahejski sini* ovdje su samo Mirmidonci.
16. 288. *Aksij*, - vidi 2. pjev., st. 849. (Старо име реке Вардара.)
16. 312. *koljena razglobi njemu*, vidi 4. pjev., st. 469.
16. 328. O Himeri vidi u 6. pjev., st. 179-182.
16. 335. *Likon* je Trojanac, a Penelej je Ahejac (vidi 2, pjev., st. 494.). (Лик, Ликон или Ликаон.)
16. 371. vidi 6. pjev., st. 40.
16. 397. Stih je taj nejasan; ne zna se koja se rijeka misli, da li Simois ili Skamandar; isto se tako ne zna koji se zid misli, da li zid oko Troje ili ahejski bedem. Drži se da je taj stih poslije umetnut. (Додат стих и то доста нејасно и незграпно.)
16. 412. *kad na njeg poletio bješe*, tj. Erilaj na Patrokla.
16. 433-434. Zeus vrlo ljubi Sarpedona zato što mu je sin; vidi dalje st. 522., a vidi i u 6. pjev., st. 198-199.
16. 454-457. Hera kaže: neka Sarpedon ovdje pod Trojom pogine, kako mu je suđeno, ali ga možeš dati prenijeti u njegovu otadžbinu neka tamo mrtav počiva, i time mu učiniti veliku milost; jer ljudi obično žele da mrtvi počivaju u svojoj otadžbini (*u svom polju daj mu groba, svojim cvijećem grob mu kiti*). (Маретић цитира познате стихове песника Петра Прерадовића (1818-1872), који изражавају тежњу људи, поготово наших, да почивају у родном крају. Таква тежња је, као што видимо, постојала од давнина. Постојала је на Балкану, а могуће и другим крајевима.)
16. 459. *krvave kaplje pusti*, vidi 11. pjev., st. 53.
16. 467. Konj je *Pedas* spomenut u st. 152.
16. 469. Dakle i životinja ima dušu; ima je u *Odiseji* jelen, 10. pjev., st. 163. i vepar, 19. pjev., st. 454.
16. 510-512. Kako je Glauk ranjen, o tome vidi u 12. pjev., st. 387-390.
16. 558-559. Vidi 12. pjev., st. 397-399.
16. 567-568. Nije jasno zašto Zeus prosipa maglu nad mjestom gdje se Ahejci i Trojanci bore oko tijela Sarpedonova, premda pjesnik kaže: *da borba pogubnija bude*. Isto čini Zeus nad tijelom Patroklovim u 17. pjev., st. 268-269. (Поново иста радња описана истим стиховима што наводи на усмено песништво, као наше епско.)
16. 617-618. *ako i jesi plesač*, to kaže Eneja ironički Merionu koji je bio Krećanin (vidi 2. pjev., st. 651.), a na Kreti bijaše u običaju nekakav ples s oružjem. Eneja hoće dakle da kaže: da sam te pogodio, ne bi ti više plesanje bilo ni na kraj pameti.
16. 629. *pa će kog da dočeka zemlja*, tj. duša koga od nas otići će u podzemni svijet.
16. 658-659. *mjerila sveta Zeusova*, tj. osjeti Hektor da je Zeus ovako odlučio uzevši u ruke mjerila, kako ih uzima u 8. pjev., st. 69-74.
16. 669. *u rijeci*, valjda u Skamandru. (Реке око Троје су Скамандар и Симоис.)
16. 722. *slabi*, mjesto slabiji.
16. 745-750. Okrutan sarkazam nad ubijenim u boju; vidi u 13. pjev., 374 -382.
16. 815. *bez oružja premda je bio*, tj. Patroklo, kako se vidi iz stihova 794 -804.
17. 9. Pantojev je sin Euforb; vidi 16. pjev., st. 808.
17. 24-26. Da je Menelaj ubio Hiperenora, Pantojeva sina, a brata Euforbova, to se kaže u 14. pjev., st. 516-518., ali Hiperenor tamo ništa ne govori Menelaju, dakle ga i ne grdi.

17. 40. *Frontida i Pantoj* su roditelji *Hiperenora i Euforba*.
17. 52. *zlato i srebro*, tj. zlatni i srebrni nakiti na glavi za držanje kose. (И ово постоји код нас, од памтивека, али и код других народа.)
17. 75-76. Iz posljednjih stihova 16. pjevanja vidi se da se Hektor zaletio na Automedona, koji upravlja Ahilejevim konjima, hoteći ne samo ubiti Automedona nego i uzeti konje Ahilejeve. (Овде се види да су коњи коришћени за вучу борних кола, а имали су двочлану посаду. Једног ратника и једног кочијаша.)
17. 88. *vatri Hefestovoj sličan*; vidi 2. pjev., st. 426. i 9. pjev., st. 468.
17. 135. *sa ludom djecom*, o lavićima kao u 2. pjev., st. 311. o vrapčićima. (Слично као код нас, где уз децу увек иде епитет *луда*, као некога ко још није дошао до *здраве памети*.)
17. 153. Glauk psuje Hektora što nije tijelo Sarpedonovo izbavio od pasa (tj. da ga ne drpaju psi, vidi 1. pjev. st. 4-5.), a ne zna da je Apolon tijelo Sarpedonovo dao prenijeti u Likiju (16. pjev., st. 676-683.). (Ликија је била родна земља Сарпедону и Глауку.)
17. 170. *takav*, tj. koji si inače pametan.
17. 249. *općinskim vinom*, tj. vinom što ga daje narod (vojska) kralju da može njime častiti starješine; u 4. pjev., st. 259. kaže se tome vinu *starješinsko*.
17. 264. *nebeskoj rijeci*, tj. rijeci u kojoj živi i kojom upravlja kakav bog; vidi u 16. pjev., st. 174., gdje se kaže: *nebeskog potoka Sperhija sin*, dakle je Sperhij ime ne samo vodi nego i bogu te vode. (Код Хомера, свака река има и свог речног бога, који се зове истим именом као и река. Код Хелена су, већином, реке, односно речни богови, носиле мушка имена. Постојало је неколико изузетака од којих је најпознатији река Неда на Пелопонезу, а Неда је, по легенди, била и Зевсова дадиља.)
17. 268-269. Nije prosuo Zeus maglu samo oko kaciga nego oko čitavog onog mjesta gdje je bila borba oko Patroklova tijela; vidi st. 644. Zašto je Zeus maglu prosuo, nije jasno; vidi 16. pjev., st. 567-568.
17. 270. *mrzio nije* tj. ljubio ga je, milovao (figura koja se zove *litotes* kao npr. kod nas: *tebe hvale, a mene ne kude*). (И то, дакле, постоји код нас. За то писац ових редова није знао.)
17. 297. *niza c'jev koplja*, upravo niz cijev oštrica u koju je utaknuta kopljača.
17. 327. tj. kako bi vi spasli grad da vam je Zeus protivan, kad se sada povlačite od borbe gdje vam Zeus pobjedu hoće? Drugi junaci nijesu takovi, nego i ako ih je malo, oni se hrabro bore.
17. 378. *Trasimed i Antiloh* su braća, sinovi Nestorovi; vidi u 16. pjevanju, st. 317. i 321.
17. 383. O tom nalogu Nestorovu ne nalazi se naprijed nigdje ništa. (Вероватно су стихови који недостају. Потврда да су *епови* били расути и поново скупљани.)
17. 399. *pa bili i vrlo gnjevni*, tj. Ares na Ahejce, Atena na Trojance (Ares je neprijatelj Ahejaca, Atena Trojanaca).
17. 424. *gvozden urnebes*, tj. neprekidan.
17. 425. *mjedeno nebo*, vidi 5. pjev., st. 504.
17. 426-428. Ahilejevi konji evo plaču za Patroklom; i u našoj narodnoj poeziji plaču katkad konji od žalosti; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 29. (Хомер даје животињама људске особине, као што практикују и наши епски певачи.)

17. 431. Govorio je dakle konjima kao razumnoj čeljadi; vidi o tome u 8. pjevanju, st. 185-197. (Исто то. Наши народни јунаци такође разговарају са коњима као са разумном чељади. Тако се и Марко Краљевић обраћа свом коњу Шарцу.)
17. 446-447. Da je čovjek najjadnije stvorenje na svijetu, to se veli i u *Odiseji*, 18. pjev., st. 130. 131., a tome odgovara i sveza: jadni (ili jadnici) ljudi, koja se često nalazi u Homera; vidi još 24. pjev., st. 525-526. Ipak se ne smije misliti da je Homer pesimističan pjesnik, a još su manje obuzeti pesimizmom ljudi o kojima on pjeva. (И овде се, на известан начин, може видети веза између *Илијаде* и *Одисеје*. Зато и ово наводи да су они који тврде да су оба *епа* од истог песника заиста у праву.)
17. 500. *mračno srce*, tj. žalosno za Patroklom.
17. 545-546. Ta je dva stiha poslije netko umetnuo koji nije promislio da su protivni stihu 596., iz koga se vidi da Zeus još jednako pomaže Trojancima. (Додато у еп.)
17. 575. Ovo je drugi Eetion, a ne otac Andromahin, o kojemu vidi u 6. pjev., st. 416-420.
17. 607. *ciknu Trojanci* od veselja što nije Hektor pogođen.
17. 644-649. To je magla koja je spomenuta u st. 269. i 368.
17. 662. *gorući ugarci*, vidi 11. pjev., st. 553.
18. 9-10. Ovi stihovi nijesu u protivurječju sa stihovima 410. i 411. u 17. pjevanju jer tamo se kaže da mati Ahileju nije sada javila da je Patroklo mrtav, - a ovdje se kaže da mu je nekad rekla da je Patroklu suđeno umrijeti prije Ahileja. (Једно од оних места које су неки сматрали допеваним, али Маретић утврђује да не мора бити тако.)
18. 37. *uz stara oca*, tj. Nereja; vidi 1. pjev., str. 358. (Мисли се на Нереја *морског старину*, чије су кћерке Нерејке или Нереиде. Ахилова мајка, Тетида, је једна од Нереида.)
18. 39-48. Drži se s pravom da su ti stihovi poslije umetnuti jer ovakvo suho nabrajanje golih imena ne odgovara načinu Homerovu; isporedi u 2. pjevanju nabrajanje vojvoda ahejskih i trojanskih (st. 494-877.), gdje su u nabrajanje upletene kraće i dulje zanimljive crtice o vojvodama i zemljama. (Додати стихови.)
18. 92. *prvi*; tj. i drugi će Trojanci pasti kad ja uđem u boj, a Hektor prvi; nema se uzeti u doslovnom smislu, nego kao da je rečeno: među prvima.
18. 122. *njedara niskih*, tj. kojima njedra od gornje odjeće padaju ispred pojasa.
18. 128. *neslavno nije*, tj. slavno je; litota (vidi 17. pjev., st. 270). (Ова двострука негација постоји и код нас, често се користи и у савременом српском језику.)
18. 197. *znamo i same*, tj. ja i Hera.
18. 225. *vječiti oganj*, vidi 5. pjev., st. 4.
18. 230-231. Značenje je: dvanaest je ljudi u onoj vrevi što popadalo s kola i pogaženo, a što nabolo se na koplja onih koji su bježali iza njih. (Дванаест је један од тих магичних бројева које Хомер употребљава, зато не мора бити да их је стварно било толико.)
18. 239 242. Hera šalje sunce na počinak prije vremena da Ahejci dahnu od bojne muke. (Ноћу се битке нису водиле, па Хера тако прекида борбе шаљући сунце на починак. На основу тих стихова можемо одредити позицију ахајског логора јер се радња *Илијаде* дешава лети кад сунце залази северније од запада. Хера је овде изазвала ранији залазак, што значи да је сунце зашло стриктно западно. Како песник каже да залази за Океан, значи да се западно од ахајског логора ту

мора налазити море. Оваква позиција погодује логору на западној обали Мале Азије, али би била могућа, на неким местима, у јужном делу Тракије.)
18. 265. *za grad*, tj. Troju, da je osvoji - *za žene*, da ih zarobi.
18. 267. Noć je *ambrosijska* zato jer snom krijepi ljude i životinje, kako ambrosija krijepi bogove. (Стални епитет за ноћ код Хомера. У нашој народној епици овај епитет је *тавна* или *црна*.)
18. 271. *jastrebi i psi*, vidi 1. pjev., st. 4, 5. (У нашој епици су то *орли и гаврани*.)
18. 291-292. tj. mnogo smo našega blaga morali prodati da možemo hraniti i oružati vojsku i iskupljivati sužnje; ne misli se prodati za novce, jer novaca u ono vrijeme nije bilo (vidi u 6. pjev., st. 236.), već npr. u zamjenu za žito, za stoku itd.
18. 351. *mašću*, tj. mirisavom.
18. 383. Jedna je od *Harita* dakle žena Hefestova; to ima vrlo dobar smisao jer Harite su boginje milote, a Hefest kuje djela puna milote. U *Odiseji* (8. pjv. st. 266-366.) Hefestova je žena Afrodita; pjesnik se dakle tu držao druge priče. (Овде је битнија разлика *Илијаде* и *Одисеје*, мада је ово у *Одисеји* могло бити додато да би се сложило са митологијим. По митологији је Хефестова жена Афродита, а једну од Харита као његову жену имамо само у *Илијади*. Харите су богиње милоте и биле су пратиље Афродите. То што је у *Илијади* Хефестова жена Харита, а не Афродита, може значити да је *Одисеја* настала пре *Илијаде*. Наиме, у *Одисеји* описано и као је Хефест ухватио Афродиту у прељуби са Арејем. После тога је било очекивано да је Хефест отерао Афродиту и узео за жену једну од њених пратиља, дакле Хариту.)
18. 457. *stog ti pred koljena padam*, nema se uzeti od riječi do riječi nego kao da se reče: vrlo te molim; isporedi pozdrav: ljubim ruku, kad se doista ne ljube ničije ruke.
18. 481. *ploča bilo je pet na štitu*. Bilo je pet okruglih (ili gotovo okruglih, malo eliptičnih) ploča nejednake veličine, ali koncentričnih, položenih jedna na drugoj po veličini tako da je najveća ploča bila najdonja, a najmanja je bila najgornja, dakle je jedna ploča drugu pokrivala; cijela se vidjela samo najgornja ploča, a od drugih vidi se samo poširok obod. Uresi koji se dalje navode bili su načinjeni (kako se samo po sebi razumije) na onome što se od pojedinih ploča vidjelo. Od kakova je metala koja ploča bila to se kaže u 20. pjev., st. 271-272. Zašto pjesnik nije prikazao gotov štit, nego ga prikazuje kako ga Hefest gradi, to se razabira iz bilješke u 3. pjev., st. 329-338.
18. 486. *Plejade* su poznate one zvjezdice što ih mi zovemo *Vlašići*. - *Hijade* zove se pet zvijezda u *Biku*; to ime upravo znači *kišnice* jer su se pokazivale u kišnom dobu godine. (Кишно доба године Маретић посматра са становишта Медитерана.)
18. 487-489. *Medvjed* (misli se tzv. *Veliki medvjed* ili *Kola*) vrti se, kaže pjesnik, na istome mjestu sveđ i ne kupa se nigda u Okeanu; to znači, on se cijelu godinu vidi na nebu, nigda se ne spušta ispod horizonta u Okean koji okružuje zemlju; - *Oriona neprestano motri* kao da ga se boji jer je *Orion* upravo lovac (vidi u *Odiseji*, 11. pjev., st. 572-575) pa bi mogao ustrijeliti *medvjeda*. (Хомер се показује као познавалац неба. Међутим, само се Мали медвед или Мала кола врти у месту. Посматрачу са северне хемисфере изгледа као да се цео небески свод окреће око Полариса (Северњаче), која је врх руде Малих кола. Тако постоје бројније звезде које су близу Полариса и зато никад не залазе, не само Велики медвед.)
18. 483-489. Ovo je bilo načinjeno na najgornjoj ploči, a oni uresi što dalje dolaze

bili su na obodima drugih četiriju ploča, po redu.
18. 504. *svetome krugu*, tj. na odijeljenu od publike mjestu, određenu za obrane suce (dobre ljude, kmetove); krugu se tome kaže *svet* jer suđenje stoji pod zaštitom bogova, osobito Zeusa (vidi 9. pjev., st. 99.).
18. 505. tj. kad bi koji od obranih sudaca htio da govori, dao bi mu jedan od glasnika *skeptar* u ruke za znak da on govori sada u službenom poslu.
18. 507. O *talentu* vidi u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige. Ima se misliti da je jedna i druga stranka metnula u sredini po jedan talenat prije početka parnice. d. 3. prsten: pastirski život. 573-606.
18. 570. *Lin* je po kasnijem pričanju grčkom bio prastari pjevač grčki, i po njemu su nazvane osobite neke pjesme. (Лин је вероватно савременик митског Орфеја.)
18. 592. Prastaroga umjetnika *Dedala* spominje Homer samo ovdje; vidi o njemu u Ovidijevim *Metamorfozama* 8. pjev. (Хомер, дакле, зна и за мит о Дедалу.)
18. 594. *djevojke, što kući goveda stječu*, to se razumije iz bilj. pjev. 11. st. 244-245.
18. 595 -596. Da bi žice bile mekše i malo se sjale, škropljahu ih uljem; to se vidi i iz *Odiseje*, 7. pjev., st. 107.
19. 16. *ljutina ga zgrabi*, tj. na Hektora kojega sad može da ubije.
19. 60-61. vidi 2. pjev., st. 690-691.
19. 61-62. *ne bi sa zemljom zube složili* (bolje bi bilo: sastavili, ali ne ide u stih!), tj. ne bi mrtvi licem pali na zemlju.
19. 86. *oni me koriše mnogo*; pjesnik poimence spominje među koriocima samo Tersita (u 2. pjev., st. 225. i dalje) i Nestora (u 9. pjev., st. 160. i dalje).
19. 91-92. O *Grehoti* vidi 9. pjev., st. 503-504.
19. 94. *jednog od dvojice ona zaplete*, tj. kad se dvojica posvade, kao Agamemnon i Ahilej.
19. 140. *što ti je jučer... obećao*. Ovo govori Agamemnon u jutru dvadeset sedmoga dana, a Odisej sa svojim drugovima bio je kod Ahileja u noći dvadeset petoga dana, mi bismo dakle rekli: prekjučer ili preksinoć, a Agamemnon veli: jučer; to je zato jer su Grci (kao i drugi stari narodi) brojili dan od jednoga sunčanog zalaska do drugog, - dakle Agamemnon može (ovdje i u st. 194.) s pravom reći: jučer.
19. 153. *sa svojim junakom*, tj. s neprijateljem na koga se namjeri.
19. 197. *žrtva Suncu*, Agamemnon hoće da se zakune Suncem jer ono sve vidi i sve zna; vidi 3. pjev., st. 277.
19. 213-247. To su darovi koji su već navedeni u 9. pjev., st. 122. i dalje.
19. 222-223. Pod slamom se ovdje misle u boju pobiti junaci; - *ali je premalo ploda*, tj. uspjeh krvave borbe može biti vrlo neznatan; - *kad mjerila okrene* Zeus, tj. u njegovim je rukama odluka; vidi o Zeusovim mjerilima u 8. pjev., st. 68-72.
19. 250-251. *nalični bogu glasom*, tj. imao je glas krepak i ugodan.
19. 267-268. Zašto Taltibije to čini, razabira se iz bilješke 3. pjev., st. 310.
19. 288. *iz čadora*, tj. iz Ahilejeva; vidi 1. pjev., st. 346-347.
19. 296. *grad božanskog Mineta*, tj. Lirnes; vidi u 2. pjev., st. 691-692. Minet je muž Briseidin; Briseida je dakle udovica, ali kako je još mlada, kaže joj se često *djevojka*, npr. u 1. pjev., st. 335-346., u 9. pjev., st. 638. i u ovome, st. 57. i 273. (Тај Лирнес је био нешто јужније од Тебе Хипоплаке, дакле, у пределу Адримитског залива на малоазијском копну источно од Лесбоса.)
19. 302. *svaka nevolju svoju*, tj. plače; to su zarobljene žene od kojih je svaka imala

dosta nemilih uspomena kao i Briseida, kojoj je poginuo u boju muž i tri brata; gledajući mrtva Patrokla nehotice su svakoj ženi padali na um njeni mili i dragi koji su pali u boju kao i on. (Те жене су робиње јер Ахајци имају робове, Тројанци не.)
19. 350-354. Jamačno je Atena čineći ovo bila nevidljiva i Ahileju i drugima jer se bogovi mogu učiniti nevidljivi, ili vidljivi samo onima kojima hoće; vidi u 1. pjev., st. 198. i u *Odiseji* 16. pjev., st. 161. Možemo uzeti da je nevidljiva bila ambrosija i nektar, čime je Atena okrijepila Ahileja.
19. 400. O *Podargi* vidi 16. pjev., st. 150-151.
19. 413. To je bog Apolon; vidi 1. pjev., st. 36.
19. 404-417. Ovo je jedino mjesto u Homera gdje konj govori; u našoj narodnoj epici ima dosta takvih primjera, a ima ih i u velikoruskoj; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 64-66. Stih 407. bit će poslije umetnut jer se ne može razabrati zašto bi baš Hera dala konju dar govora i s kojom je namjerom to učinila. (Паралела са нашом народном епиком али овог пута и са руском. Стих 407 је додат.)
19. 418. *Erinije ustave glas mu*, da ne otkriva dalje budućnost, a i da uopće dalje ne govori jer je neprirodno da konj govori. (Можда је и ово допевано али Маретић то не истиче.)
19. 421. *i sam znadem*, tj. od matere Tetide; vidi 1. pjev., st. 416-417. i 18. pjev., st. 95-96.

20. Natpis *Borba bogova*, koji potječe (kao i drugi natpisi pojedinim pjevanjima) iz starine, ne proteže se na čitavo pjevanje, nego samo na stihove 45-74. (Све што се односи на борбу богова је под озбиљном сумњом, па тако није искључено да су и ови стихови допевани од неког постхомеровског песника.)

20. 2. apostrofa; vidi 4. pjev., st. 128. (Не постоји у српској народној епици.)
20. 20-30. Pošto se Ahilej pomirio s Agamemnonom, prestaje razlog da Zeus i dalje pomaže Trojancima kako je obećao Tetidi u 1. pjev., st. 524-530. Zato on sada dopušta bogovima da pomažu kojoj strani kojoj hoće, jer ako se bogovi ne umiješaju u borbu, mogao bi Ahilej preko sudbine, tj. prije vremena određena sudbom, razoriti Troju, a to on kao vrhovni bog ne može dopustiti.
20. 40. *Ksant*, tj. bog rijeke istoga imena koja teče državom trojanskom, na strani je Trojanaca kako se samo po sebi razumije. (Свака река имала је, код Хомера, свог речног бога, што у нашој народној епици, ни у веровањима, не постоји.)
20. 73-74. Vodeni bog Ksant (ili Skamandar) ne može ne biti protivnik Hefesta koji je bog ognja. (Ксант није исто што и Скамандар, као што пише на једном месту у *Илијади*. Наиме, то пише управо у делу за који Маретић тврди да је допеван, а до истог закључка је дошао и писац ових редова. Додуше, на другачији начин али свеједно јер је резултат исти.)
20. 54-74. Ti stihovi stoje ovdje bez ikakve veze s onim što je naprijed i s onim što dalje dolazi. Bit će ih umetnuo u potonje vrijeme isti pjevač od koga su stihovi 385-520. u 21. pjevanju, u kojima je prava *borba bogova*, a ovdje je tek uvod u tu borbu. (Очигледно допевани део.)
20. 101. tj. kad ne bi nikakav bog Ahileju pomogao, a mene ostavio bez pomoći.
20. 107. Tko je *morski starina*, kaže se u bilješki 1. pjev., st. 358. (Или Нереј, отац Нереида. Ахилова мајка Тетида је била једна од Нереида.)

20. 114. *bogove skupi*, - misle se samo oni bogovi koji su na strani Ahejaca.
20. 127-128. Da sudbina prede nit čovjeku pri porođaju, to se kaže i u 24. pjev., st. 210., a vidi i u *Odiseji* 7. pjev., st. 197-198. (Такво веровање постоји и код нас и то од вајкада.)
20. 135. I u originalu se ovaj stih rogobatno veže sa st. 134.; po svoj prilici umetnuo ga je netko u potonje vrijeme. (Очигледно накнадно додат стих.)
20. 147-148. O onome što je ovdje natuknuo o Heraklu vidi 21. pjev., st. 441-457.
20. 223-225. *Boreja* je (tj. personifikacija sjevera) dakle otac konja Erihtonijevih; ta priča ima vrlo dobar smisao: konjima koji su brzi kao vjetar otac je brzi vjetar Boreja. U 16. pjev., st. 150-151. kaže se da je konje Ahilejeve oždrijebila *Harpija* (personifikacija burnog vjetra), a otac da im je vjetar *Zefir*. U Vergilijevu djelu *Georgica* 3. pjev., st. 269-280. nalazi se narodno pričanje italsko po kojemu kobile mogu ostati suždrebne od duvanja vjetra *Zefira*.
20. 270. *hromac*, tj. Hefest; vidi 18. pjev., st. 371., 411. i 417. - o pet Ploča na štitu Ahilejevu vidi 18. pjev., st. 481.
20. 287. *kakvi su smrtnici danas*, vidi 1. pjev., st. 272.
20. 297. *s nevolje tuđe*, tj. s Prijamove u koju ga je doveo rat; - *darove mile*, tj. žrtve.
20. 301-302. Zeus ne može dopustiti da se što dogodi preko sudbine; vidi st. 30.
20. 307-308. Ovo proroštvo Posidonovo o Eneji i njegovim potomcima osnova je Vergilijevoj *Eneidi*, u kojoj se pjeva kako Eneja poslije trojanskoga rata dolazi u Italiju, gdje od njega i njegove družine postaje rimski narod koji u Vergilijevo vrijeme vlada svijetom.
20. 330-331. Pjesnik je zaboravio reći u kojoj prilici Posidon dolazi k Eneji i s njim govori; vidi 14. pjev., st. 363., a vidi i dalje st. 375., gdje Apolon dolazi k Hektoru. (Ако ипак није заборавио, онда су ти стихови изгубљени или само избачени?)

20. 371-372. *iako je ognjenih ruku*; takvih primjera gdje se druga polovina kojega stiha ponavlja u prvoj polovini idućega ima u Homera vrlo malo (imat ćemo ih još u 22. pjev., st. 127-128. i u 23. pjev., st. 641-642.). U našoj narodnoj poeziji takvih i sličnih primjera ima vrlo mnogo; vidi u T. Maretića, *Metrika narodnih naših pjesama*, 73-78. (Поново исти примери код Хомера и нашој народној епици.)
20. 384-385. *nimfa... rodi*; vidi 6. pjev., st. 22. (Нимфе одговарају нашим вилама.)
20. 405. *gospod Helički* je Posidon jer ima hram u gradu Heliki (navedeno u 2. pjev., st. 575. i u 8. pjev., st. 203.); - *zemljotresac (tj. Posidon) tom se veseli*, tj. veseli se što mu ljudi hoće da žrtvuju bika.
20. 498-502. Do sad je Ahilej pješke, a sad je evo na kolima (ne kaže se da li na svojima ili na kolima kojeg ubijenog Trojanca); prema potrebi bori se on sad pješke, sad s kola.
21. 141. O *Aksiju* vidi 2. pjev., st. 849. (Старо име реке Вардара.)
21. 230-232. Pjesnik ne kaže nigdje naprijed kad je to Zeus rekao Apolonu; vidi sličan primjer u 5. pjev., st. 715-716. Apolon se uostalom nimalo ne obzire na ono što mu Skamandar ovdje govori, pače i ne odgovara mu; bit će da je ovo mjesto poslije umetnuto. Vidi dalje st. 307. (Дакле, допевано.)
21. 277-278. Ne kaže se nigdje u *Ilijadi* da je Tetida Ahileju rekla da će poginuti od Apolonove strijele.
21. 307. Kao što naprijed u stihovima 229-232. Skamandar uzalud viče Apolonu, ta-

ko i ovdje uzalud viče Simoisu koji se nimalo ne obzire na viku svoga *brata* Skamandra. Mjesto je ovo bez ikakve veze s onim što je pred njim i s onim što je za njim, zato možemo misliti da ga je poslije umetnuo kakav slabiji pjevač. (И тај део је дакле уметнут.)
21. 384. *srdita bješe*, tj. na Skamandra.
21. 385-520. U tim je stihovima tzv. *borba bogova*, koju je bez ikakve potrebe umetnuo u *Ilijadu* nekakav loš pjevač, jer ne stoji ni u kakvoj vezi ni s onim što je sprijeda u *Ilijadi*, ni s onim što je dalje; osim toga je sav taj dio bez pjesničke vrijednosti, a bogovi su prikazani suviše nedostojno, onako kako bi tko prikazao kakve zemaljske prostake kad se svađaju i tuku. S tih razloga drži se s pravom da *borba bogova* ne potječe od Homera. Vidi što je rečeno o stihovima 54-74. U 20. pjevanju. (Ако постоје најочигледније уметнути стихови, онда су то ови, који, по Маретићу, и језички одударају, не само квалитетом. Занимљиво је запазити да је Хомер баш због њих трпео највише критика у антици, а да никоме на памет не падне да су допевани. Очигледно су били допевани врло давно, можда чак и пре него што је *Илијада* била коначно записана.)
21. 388-390. Zeus se valjada zato smije od veselja jer vidi kako su drugi bogovi odveć nalik na ljude kad se svađaju i biju, a on je visoko uzvišen nad njima.
21. 394-395. Pitanje Aresovo proteže se valjda na st. 48-50. u 20. pjevanju.
21. 396-400. proteže se na st. 825-863. u 5. pjevanju.
21. 407. Da je Ares dug sedam gonjaja (tj. sedam dužina brazde), to je vrlo pretjerano jer Homerovi bogovi inače nijesu viši od ljudi ili su neznatno viši. (И овај стих је можда допеван јер не постоји на другим местима код Хомера да су богови оволико високи.)
21. 412. Riječju je *prokletstvo* ovdje prevedena grčka *erinije* (kad roditelji koga kunu zbog neposluha ili druge zloće, progone ga *Erinije*); smisao je dakle: trpi kad te mati kune.
21. 441-457. Ova je priča ukratko spomenuta već u 7. pjev., st. 452-453. Po svoj su prilici nekad Posidon i Apolon nešto skrivili Zeusu, te im on za kaznu odredi da godinu dana služe kralju trojanskom Laomedonu. Pošto se godina svrši, ne htjede Laomedon *strahoviti* (st. 451., jer se ni bogova nije bojao) da im službu plati. Nato se - po kasnijem grčkom pričanju - rasrdi Posidon i pošalje na Troju nekakvu neman (grdosiju, valjda zmaja) koja je proždirala ljude, pa dođe red i na Laomedonovu kćer Hesionu da i nju neman proždre, i već ju je Laomedon morao izložiti, ali je ubivši neman izbavi Heraklo, kojemu je prije toga Laomedon za nagradu, ako mu kćer izbavi, obećao konje, koji se spominju u *Ilijadi* 5. pjev., st. 265-267. Budući da Laomedon ne htjede dati Heraklu obećanoga dara, razori ovaj Troju, a Laomedona ubije. - Smisao priče o službi Posidona i Apolona kralju Laomedonu nije jasan, ali njom su Grci tumačili zašto je Posidon neprijatelj Troje i Trojanaca; pri tom je opet nejasno i čudno zašto Apolon miluje Troju i Trojance, premda je i njega Laomedon prevario. - Ono što je ovdje rečeno o Heraklu natuknuto je u 5. pjev. st. 638-642. i u 20. pjev., st. 147-148. (Према легенди је Лаомедон(т) обећао да ће боговима Посејдону и Аполону жртвовати првородна говеда али није испунио обећање. Посејдон му је то замерио и окренуо се против Тројанаца, али Аполон није.)
21. 483-484. Hera hoće da kaže Artemidi: ti si ženama strašna kao lavica jer ih ubijaš. - ubila je npr. Andromahinu mater (vidi 6. pjev. st. 428.), kćeri Niobine (vidi 24.

pjev., st. 606.). (Кад неко изненада умре, без да је пре тога био болестан, онда су Хелени веровали да га је устрелила Артемида или Аполон. Артемида јесте стрељала жене, а Аполон мушкарце, уз ретке изузетке.)
21. 499. Leta je žena Zeusova, kao što je i Hera i Diona. (Лета је мајка Аполона и Артемиде и није била Зевсова жена. Зевс је био ожењен само Хером, која му је била и сестра, а остало су му биле швалерке.)
21. 504-505. Letina je kći Artemida. (Близанци Аполон и Артемида рођени су на острву Делу (Делосу).)
21. 549. *uz bukvu*, vidi u 5. pjev., st. 693. (Мисли се на *свету букву* или тројанско *дрво запис*. Овакав обичај и веровање још постоји у неким крајевима Србије.)
22. 31. tj. kad se Sirije iza poduljeg izbivanja opet pomoli na nebu (pod kraj mjeseca jula), onda spopadaju ljude vrućice. I mi ono vrijeme zovemo *pasji dani*. (Сиријус је најсјајнија звезда сазвежђа Велики пас али и целог неба. По сазвежђу га зову и Пасија звезда. На нашим географским ширинама Сиријус није видљив целих 78 дана и понове се појављује крајем јула месеца. Како су температуре обично тада и највише, по Пасијој звезди је настао и појам *пасије врућине*.)
22. 51. *Altes*, otac Laotojin; vidi 21. pjev., st. 85., a što se tiče miraza ko se ovdje spominje vidi 11. pjev., st. 244-245. (Мираз је обичај који постоји и код нас.)
22. 88. *darovita*, tj. obilno darovana; vidi 6. pjev., st. 394.
22. 80-89. Ova crta, kako majka vadi sisu iz njedara i njome zaklinje sina, nalazi se nekoliko puta i u našim narodnim pjesmama; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 29. (Исти обичај као у нашој народној епици, кад мајка закљиње својим млеком сина или кћер.)
22. 94. I Vergilije misli da zmije žderu otrovne trave i otud da im je otrov u zubima (*coluber mala gramina pastus*, u *Eneidi* 2. pjev., st. 471.), ali to je mišljenje pogrešno jer zmije ne žderu nikakve trave, a otrov imaju u zubima čim se izlegu.
22.101-102. vidi u 18. pjev., st. 254-283.
22. 127-128. O ponavljanju koje je u ta dva stiha vidi bilješku u 20. pj., st. 371-372. (Понављање, као и у нашој народној епици. Типично је за усмену поетику.)
22. 145. *pokraj ... smokve*, vidi 6. pjev., st. 433 (Она смоква близу тројанског зида и Скајских врата.)
22. 154. *perahu blistavo ruho*; vidi o takvoj upotrebi epiteta u 15. pjev., st. 371. (И овај епитет за рухо је идентичан као у нашој народној епици.)
22. 209. *Otac*, tj. Zeus koji je otac bogova i ljudi; što Zeus čini u st. 206-212., to čini on i u 8. pjev., st. 69-72.
22. 214-215. ne kaže se u kojoj prilici dolazi Atena k Ahileju; vidi 20. pjev., st. 330-331.
22. 371-375. Ne mora se misliti da su Ahejci mrtva Hektora bez ikakve potrebe divljački mrcvarili, negó se može uzeti da ga je svaki malo bocnuo kopljem; jedan je počeo, a drugi za njim; obuzeti radošću što je nestalo prvog junaka trojanskog nijesu pravo ni znali što rade. Ali ako se i uzme da su doista Hektorovo tijelo mrcvarili, oni su i sami vidjeli da je to upravo kukavičluk, kako dokazuju njihove dalje radnje.
22. 443-444. O toploj kupelji vidi u 10. pjev., st. 576. 22. 449. vidi 3. pjev., st. 143.
22. 492. Očevi prijatelji misle su sakupljeni na kakvoj gozbi, kako se vidi iz idućih stihova.
22. 506-507. vidi 6. pjev., st. 402-403.

23. 33. *nad ognjem boga Hefesta* kao u 9. pjev., st. 468.
23. 121. *Privežu ih na mazge*, tj, užima što su ih ponijeli, kako se kaže u st. 115.
23. 166-177. I drugi su narodi u starini klali i palili životinje i ljude u čast odličnu pokojniku, kad bi ga sahranjivali. (Ипак, оваквог обичаја код нас нема, па самим тим ни у нашој народној епици. Али, као што каже Маретић, био је познат и код других народа. Код нас једино постоји дања за коју се кољу животиње да се нахрани народ који је дошао да испрати покојника.)
23. 255-256. Što se ovdje kaže, to je priprava i građa za grob koji će se načiniti poslije Ahilejeve smrti.
23. 261. *žena*, tj. robinja. (Ахајци су имали робове, а Тројанци нису.)
23. 269. O *talentu* vidi u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige.
23. 283-284. vidi u 17. pjev., st. 426-428. (Још једно понављање стихова.)
23. 291-292. vidi o tim konjima u 5. pjev., st. 222, 261-273. i st. 323-327.
23. 295. *Eta* (grč. *aithe*) znači riđu kobilu, a što znači ime *Podarg*, rečeno je u bilješci 8. pjev., st. 185-197.
23. 296. *Anhisov sin*, - ovo dakako nije Anhis, otac Enejin, već drugi čovjek istoga imena.
23. 346-348. *Arion* je bio (po potonjem grčkom pričanju) krilat konj, oždrijebila ga je neka Harpija (vidi bilj. u 20. pjev., st. 223-225.) s Posidonom; - o Laomedonovim konjima vidi u 5. pjev., st. 261-273 (te je konje imao najprije Tros, a poslije Laomedon, unuk Trosov). (Троса, оснивача Троје, зовемо Тој јер је Троја, а не Троса.)
23. 375. Feretijev unuk je *Eumel* (a sin je Admet), - vidi u 2. pjev., st. 763-764. i 713-714.
23. 403-416. vidi u 8. pjev., st. 185-197. - Što Antiloh kaže u st. 405-406. o Ateni kako je pomogla Diomedu, to se naprijed spominje u st. 388-390., ali Antiloh nije to vidio ni mogao vidjeti; to samo znadu pjesnikovi slušači, pa je to znanje pjesnik naivno prenio na Antiloha; sličan tome primjer vidi u 10. pjev., st. 447. (И оваквих је примера доста у нашој народној епици, кад се песник обраћа слушаоцу који је знао нешто што јунак у песми није могао.)
23. 533. *vukući kola*, tj. za sobom jer mu je Atena prelomila jaram, a ruda mu je pala na zemlju (st. 392-393.), te ne bijaše više moguće upregnuti konje u kola.
23. 560. *što sam skinuo sam sa Asteropeja*, vidi 21. pjev., st. 183.
23. 567-568. *u ruke njemu glasnik postavi skeptar*, - vidi bilješku u 18. pjev. st. 505.
23. 582-584. Menelaj hoće da Antiloh zaklinjući se drži bič u rukama kako ga je imao, kad je učinio ono što mu Menelaj prigovara, - zatim hoće Menelaj da Antiloh zaklinjući se takne konje, tj. ako se krivo zakune, da propadne i on i njegovi konji, -još hoće da se Antiloh zakune Posidonom, koji mu je pradjed; vidi u 13. pj. st. 554-555.
23. 600. apostrofa; vidi 4. pjev., st. 128. (Не постоји у нашој народној епици.)
23. 641-642. O ponavljanju koje je u ta dva stiha vidi bilješku u 20. pjv. st. 371-372. (Опет понављање, тако карактеристично за усмену поетику, каква је и наша.)
23. 646. *svojeg drugara*, tj. Patrokla.
23. 683-684. *opreg* oko slabina da ih štiti. - *remenje* oko šaka, ali tako da prsti budu slobodni; šake su se remenjem obavezivale da udarci budu što jači.
23. 685. *opasav se*, tj. pregačama, tako i u st. 710.; - *okrug* je mjesto određeno za borce, oko njega su gledači.
23. 711-714. Oba su se borca rukama tako obuhvatili da su glavu i prsi stisnuli o gla-

vu i o prsi jedan drugome, a donje tijelo zajedno s nogama jedan od drugoga raskrečili tako da su obojica zajedno u tome položaju bili nalik na preokrenuto slovo V. Pjesnik poredi taj položaj s rogovima na krovu u kuća, koji se tako hvataju jedan drugoga da izlazi oblik preokrenutoga V.
23. 788-792. Antiloh ovo govori u šali i šaleći se pretjeruje: Odisej je posljednje godine trojanskoga rata mogao biti čovjek od kakvih 40 godina, dakle nikakav starac; ni 10 godina kasnije nije on još bio star, kako vidimo iz 8. pjevanja *Odiseje* gdje Odisej u bojnim igrama ne ustupa mladićima.
23. 793. *prodiči Peleju sina*, što obdulje dijeli po pravdi.
23. 810. O toj obećanoj gozbi nema dalje nigdje ni riječi; vidi 10, pjev., st. 215-216.
23. 815 *očima gledajuć strašno*, te su riječi prenesene iz 3. pjev., st. 343. ali bez pravog smisla.
23. 827. *Eetion*, tj. otac Andromahin; vidi u 6. pjev., st. 414-416. (Из града испод планине Плаке, односно Тебе Хипоплаке.)
23. 840. *svi se Ahejci nasmiju*, valjda što je Epej nespretno zgrabio i bacio kolut. (То доста подсећа на стихове песме *Развило се равно поље*: *Сви се Срби насмејаше, Павле Штурма највише*.)
23. 845-846. Govedar baca batinu za govedima, koja su se od stada udaljila, da bi ih dotjerao natrag.
23. 850. *modra gvožda*, jer su sjekire posve nove, te su još modrikaste od vatre kad su kovane. (Питање превода, Маретић нам преводи на савремени језик појмове. Код Хомера ове боје нема, а секире су у ствари *тамне*. Као што знамо, свеже исковани гвоздени предмети буду мало модрикасти, па нам зато Маретић то и дочарава. Плава боја, ни из ње изведена модра, се не помиње код Хомера. Исто је превео и Ђурић на овом месту. Тако да, ако и није сасвим верно, поетски је сигурно подесно. Можда и подесније од оригинала?)
23. 884-888. Ne kaže se izrijekom da Ahilej sada poziva na bacanje koplja (džilitanje), ali da je tako, to se vidi iz st. 886., gdje se kaže da su se digla dva kopljometna junaka, - a također iz st. 891., gdje Ahilej Agamemnonu priznaje prvenstvo u bacanju koplja. (Агамемнон је, дакле, ахајски првак у џилитању.)
24. 24. *oštrovidni skoroteča* je bog Hermija. (Или Хермес, римски Меркур.)
24. 26. *sjajnoka Zeusova kćerka*, tj. Atena. (Још један стални епитет, каквима већ обилује и наша народна епика.)
24. 29-30. Ovo je jedino mjesto u Homera gdje se spominje Parisova presuda, kojom je izjavio da je Afrodita ljepša od Here i od Atene, i tako ove dvije boginje uvrijedio, koje su izatoga zamrzile na Troju, domovinu Parisovu; Afroditi je Paris zato dosudio prvenstvo u ljepoti jer mu je obrekla pribaviti lijepu Helenu ili kako pjesnik to kaže *razbludu hudu* (tj. razbludu koja je napokon upropastila Troju). Presuda se Parisova u potonje vrijeme pričala opširnije i kićenije, nego što ovdje Homer kaže; vidi na kraju knjige u *Tumačenju riječi i imena* kod *Afrodita*. (Хомер познаје ту легенду.)
24. 45. Taj je stih bez smisla; jamačno ga je netko u potonje vrijeme umetnuo.
24. 54. *njemu nagrđuje zemlju*, tj. mrtvo tijelo Hektorovo koje je sada prah i zemlja.
24. 215. *Trojanke njedara niskih*, vidi 18. pjev., st. 122.
24. 363. *u tu ambrosijsku noć*, vidi 18. pjev., st. 268. (Стални Хомеров епитет уз ноћ, док је у нашој народној епици стални епитет уз ноћ *тавна* или *црна*.)
24. 421. Da su Hektora (već mrtva) ranili mnogi Ahejci, to se vidi iz 22. pjev., st.

371-375.
24. 426. *ako ga imah*, vidi 3. pjev., st. 180. i 11. pjev., st. 762.
24. 467. *tako mu sina*, Neoptolema; vidi 19. pjev., st. 326-327. (Неоптолем, је син Ахилов. Звао се Пир али је био познатији под свом надимку.)
24. 480. O *Grehoti* vidi u bilješki 9. pjev., st. 503-504.
24. 482. *k bogatom čovjeku dođe* kao pribjegar da se kod njega zakloni od rodbine ubijenoga koji ga goni; vidi 16. pjev., st. 573-574.
24. 495-497. vidi bilješku u 6. pjev., st. 244-247.
24. 498. *razglobio koljena*, vidi 4. pjev., st. 469.
24. 506. Prijam pruža ruku k ustima Ahilejevim ponizno ga moleći; inače u takvu događaju molitelj hvata za podbradak onoga koga moli; vidi 1. pjev., st. 501. i 10. pjev., st. 454. (Ни тог обичаја код нас нема, моли се другачије али то вероватно проистиче из религије.)
24. 525-526. Misao koja se ovdje izriče dosta je nalik na onu u 17. pjv., st. 446-447.
24. 559-560. Ahilej je malo srdit (mi bismo danas rekli: nervozan) što je Prijam tako navalio da mu se odmah preda tijelo Hektorovo, pa neće ni da sjedne, kao što mu je Ahilej rekao u st. 522.
24. 562. *Starina morski* je Nerej; vidi 1. pjev., st. 358. (Отац Нереида или Нерејки, од којих је једна била Тетида, Ахилова мајка.)
24. 571. *posluša r'ječi*, tj. umiri se i sjedne.
24. 595. tj. dio ću spaliti u ime mrtvačke žrtve.
24. 735-736. Što se ovdje jadna Andromaha boji da bi se moglo njezinu sinu Astijanaksu dogoditi, to mu se po kasnijem grčkom pričanju i dogodilo kad su Grci osvojili Troju: bacio ga je s kule Ahilejev sin Neoptolem, jer se bojao da bi Hektorov sin mogao nekad osvetiti na njemu smrt svoga oca. (Има и друга верзија исте легенде по којој је Астијанакс или Скамандрије преживео и касније је постао оснивач многих градова, у малоазијском делу Тројаде. Маретић се држи стереотипа да су Грци освојили Троју, иако у то време још нису формирани као народ.)
24. 737-738. *zube složiše*, vidi 19. pjev., st. 61-62.
24. 759. vidi 6. pjev., st. 428.
24. 764. *ej da budem umrla prvo!*, Helena dakle žali što se dala odvesti od Parisa (Aleksandra); vidi 2. pjev., st. 356.
24. 765. Samo ovdje kaže Homer da je između otmice Helene i između početka trojanskog rata prošlo deset godina, tj. tako su dugo braća Menelaj i Agamemnon kupili vojsku, i vojska je tako dugo spremala oružje i lađe, dok je mogla krenuti put Troje. Iza toga je prošlo deset godina dok je Troja osvojena i razorena, a poslije toga se još Odisej deset godina potucao po svijetu dok se vratio kući. Vidi se dakle da je broj 10 za rečena tri odsjeka vremena uzet simetrije radi. (Магија бројева, доста учестала код Хомера, а питање да ли ту спада и број десет? Могуће да спада, па тако ни бројеви година колико је шта трајало вероватно нису веродостојни. Уосталом, нико и није мислио да јесу.)

Ово би били допуњени Маретићеви коментари на *Илијаду*, а сад следи исто то, само за *Одисеју*, где су певања означена римским бројевима. Та конвенција, по којој се певања *Илијаде* означавају арапским, а *Одисеје* римским бројевима је уведена већ доста давно, па ћемо се зато и ми тога придржавати. Ево дакле и

најављених Маретићевих коментара уз његов препев *Одисеје*:
I 35. *Atridovom*, tj. Agamemnonovom. (Агаменон је Атрејев син.)
I 41. Orest se u vrijeme umorstva svoga ocu Agamemnona nalazio u Ateni i tamo se zadržao dok nije odrastao; vidi 3. pjev. 36-387.
I 53-54. Pjesnik naivno zamišlja da nebo poput stropa kakve dvorane počiva na golemim stupovima, koji ga razdvajaju od zemlje.
I 71. *Toosa*, značenje je te riječi: brza (hitra).
I 80. Ovaj je stih već bio, vidi st. 44. Za iste događaje i za istu situaciju Homer rado upotrebljava isti stih ili iste stihove, koje je već imao ili u istom pjevanju ili u kojem pređašnjem, i to bez promjena ili s promjenama. Takvi su primjeri ponovljenih stihova u ovome pjevanju 169-206-224, 178-221, 213-230-306-345, a mnogo ih ima koji se ponavljaju u potonjim pjevanjima. (Маретић овде истиче стихове који се понављају само у овом певању. Овакву појаву налазимо изузетно учестало и у нашој народној епици, где песници често стихове и дословно понављају или са незнатним изменама, у зависности од радње. Ово је и једна од главних одлика усменог песништва, каква је наша епска поезија. Таква би, онда, требала бити и Хомерова јер постоје бројна понављања у оба Хомерова епа.)
I 97. *ambrosijske*. tj. božanske (besmrtne); taj se epitet pridaje svemu što pripada bogovima, odnosno svemu što dolazi od njih (na pr. noć). (Стални епитет уз ноћ код Хомера. У нашој народниј епици ноћ је *тавна*, *црна* или *мрачна*.)
I 107. Igru kockama spominje Homer samo na ovome mjestu; način igre nije poznat, ali neki drže da je bila slična današnjem *šahu* ili *dami*. (Узгред, шах и дама немају коцке, па је нејасно на што то мисле.)
I 109. Sluge i glasnici su mladi ljudi slobodna roda, koje su prosci sa sobom doveli od kuće da ih poslužuju. Mogli bismo ih usporediti sa sredovječnim paževima.
I 175. *prijatelj glavni*, vidi o tome u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige.
I 183. *Temesa* se nalazila na otoku Kipru, koji je u starini bio na glasu zbog obilja mjedi te je ta kovina po njemu dobila i ime (cuprum ili aes Cyprium). Homer ne poznaje novca jer se trgovina tada odvijala u obliku robne zamjene. Tako i ovdje Mento u zamjenu za gvožđe, u to doba još rijetku kovinu, želi dobiti mjed. (Хомер у оба своја епа често помиње гвожђе, али не и мачеве од гвожђа. Како се користило гвожђе у време *Тројанског рата*, Хомер може знати само ако је сам тада живео или ако је препевао некакав еп из тога времена, ако је већ живео касније.)
I 241. *Harpijam*, vidi u *Tumačenju riječi* na kraju knjige.
I 267. *u krilu bogova leži*, tj. to zavisi od volje bogova. Izraz se osniva na starom običaju prikazivanja bogova u sjedećem položaju: molitelj bi svoje darove i želje stavljao u krilo boga i u svojoj bi naivnosti vjerovao da u njemu leže i oni usudi, odnosno odluke što će mu ih bog udijeliti. (Богиња Атина је и у тројанском храму била у седећем положају што се може закључити по томе што јој поклоне стављају преко колена.)
I 277. *vjenčanih dara*, to su darovi što ih mladoženja daje nevjestinim roditeljima, a sastoje se obično od stoke; prema tome mladoženja u doba koje prikazuje Homer ženu zapravo kupuje od njezinih roditelja. (Паусанија помиње да је Ифидамас, којег Хомер помиње у *Илијади* као Антеноровог сина, дао сто кина за своју младу. Кина је било грло стоке која се користила за трговину. Тако да Паусанија зна за неког Ифидамаса који је стварна личност и може бити и тај лик из *Илијаде*.)

I 327. *Palada* je nadimak boginje Atene kao boginje rata. (По другој верзији мита је била Атина крива за Паладину смрт, па је после тога узела њено име. Има и трећа. По њој је Атина код Хелена била примено вано предхеленско божанство именом Палада, што значи да потиче од Трачана или Тирсена. За Атину знамо да је била предхеленско божанство, што говори у прилог овој трећој верзији.)
I 365. *Dvori su sjenoviti* jer se već spustila noć i tama je prodrla u sve dijelove kuće, pa se sve čini kao da je zasjenjeno.
I 387. *po ocu kako te ide* - kraljevska je čast u Homerovo doba nasljedna, ali je nasljednik preuzima tek tada kad mu to pravo priznaju ostali plemići podložni bivšem kralju; vidi 15. pjev. st. 533-534. (Слично је било и касније.)
I 391. Pitanje je podrugljivo jer Telemah dobro zna kakve namjere ima Antinoj protiv njega; vidi o tom 22. pjev. st. 48-53.
I 401. Vidi bilješku uza st. 267.
I 411. *a nije na rđava obrazom nalik*, tj. nije imao nikakva razloga da se boji upoznavanja.
I 431. *za volova dvaest* - vrijednost je određena volovima jer pjesnik prikazuje doba koje ne poznaje novca. Cijena je vrlo visoka u robnoj zamjeni jer se okretna i poslu vješta ropkinja cijenila u to doba vrijednom samo 4 vola; vidi u *Ilijadi* 23. pj. st. 705. (Наравно, само код народа који су имали робове, као што су били Ахајци.)
I 440. *uz provrtan krevet* — kroz rupe izbušene na krevetu provučeni su remeni na koje se stavljaju jastuci i blazine.
II 3-4. *na pleći baci mač* - ne misli se da je na plećima mač, nego remen o kojemu mač visi i stoji uz bedro.
II 14. *glavar* - misle se geronti, prvaci plemićkih obitelji, koji u skupštini pomažu kralju svojim savjetom i iskustvom. (Обично су то били старији искусни људи. Можда можемо рећи и мудри.)
II 37. Govornik obično govori narodu stojeći u sredini skupštine, a u ruci drži žezlo (skeptar) kao znak vlasti, koja pripada svima koji javno (tj. u ime naroda) nastupaju; zato žezlo ne nose samo kraljevi i vojskovođe, nego i suci, govornici, glasnici i poslanici. Žezlo (skeptar) bio je običan podugačak, drven štap, malo ljepše izdjeljan.
II 53. Vidi o tom 1. pjev. st. 277.
II 120. *Mikena* je kći Inahova po kojoj je nazvan istoimeni grad; Tira je majka nekoliko poznatih heroja, npr. Neleja. Pelije, Esona i dr., a Alkmena žena kralja Amfitriona, glasovita je u grčkom mitu kao majka heroja Herakla.
II 134. *od oca*, tj. Ikarija, oca Penelopina, kojemu bi Telemah morao po tadašnjem običaju vratiti sve svadbene darove Penelopine kad bi mu kćer poslao natrag u roditeljski dom.
II 139-145. Ovi su stihovi već bili u 1. pjev. st. 374-380. Vidi o ponavljanju stihova bilješku u 1. pjev. st. 80. (Понављање стихова, као одлика усменог песништва.)
II 147. Orao je ptica Zeusova i njegov glasnik. Kad Grci nakon molitve ugledaju orla u visini, shvaćaju to kao povoljan znak. (Зато је лет орла сматран гласом самог Зевса, било да је глас повољан или не. Није свака појава орла на небу схватана као повољан знак, него само појава орла са источне стране.)
II 154. *na desnu stranu* — to znači prema istoku; promatrač ptičjeg leta okrenut je za vrijeme promatranja prema sjeveru te ima istok na desnoj strani, a sve se pojave na toj strani smatraju povoljnima. (Ово правило је важило за птичији лет, а што

је птица била већа симболика је била јача. Тако је лет орла или чапље источно од посматрача сматран повољнијим симболом него лет голуба или какве мање птице. Симболика је била иста и са другим знаковима, оним који су сматрани божанским. Тако се удар муње са источне стране сматрао повољним знаком и то директно од Зевса, који је бацао муње. Уз лет орла са истока, којег сматрају Зевсовом птицом, муња је била најаче добро знамење. Ако би поменуто било са запада, онда је то било најгоре могуће. Гатањем по лету птица обилују оба *Хомерова епа*, а оно и јесте било најчешће јер птице много чешће налете него што севају муње.)

II 166. Misle se rođaci ubijenih prosaca, koji su po nagovoru Eupitovu počeli borbu protiv Odiseja da osvete pale prosce; vidi o tom 24. pjev. st. 496 i d. i st. 523-528.

II 215-223. Telemah kazuje istim riječima ono što je njemu rekla boginja Atena u 1. pjev. st. 281-283; 287-292. Takvo ponavljanje riječi koje je netko već rekao veoma je često u Homera, a i u našim narodnim pjesmama; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika*, str. 54. (Понављање истих речи типично за нашу народну епику, која је усмена, а то важи и за *хомерску поезију* која би такође могла бити усмена.)

II 227. *Starca oca*, tj. Laerta, oca Odisejeva.

II 228-229. Ti su stihovi već bili (vidi st. 160-161). (Још једно понављање.)

II 256. To je sarkastično rečeno jer Liokrit smatra riječi Telemahove u st. 214-224 tek jakom grožnjom.

II 261. Molitelj se smio samo čistim rukama obratiti božanstvu, a slanoj morskoj vodi pridavali su u Homerovo doba veliku moć očišćenja. (Али и ритуалног, не само физичког. И код нас постоји обичај ритуалног прања руку кад се после сахране дође на дању.)

II 276. Smisao je ovaj: ne može se mnogo očekivati od onoga koji nema odlična i valjana oca; po vjerovanju starih svaka je nova generacija gora od pređašnje. (Ово веровање постоји од памтивека, знамо да је постојало у старом Египту. Није се ни до данас променило, унаточ свеколиком напретку науке и технике. Увек се претходној генерацији чини да је следећа лошија од њих.)

II 313. *ludo dijete* — i u našim narodnim pjesmama često se kaže *ludo dijete* u smislu: nejako dijete. (Идентичан израз у *хомерској* и нашој народној епици. Као да потичу од једне епске традиције.)

II 329. Ovo je jedino mjesto u Homera gdje se govori o potajnom trovanju. O takvoj upotrebi otrova nema u *Ilijadi* nigdje ni traga. (Тровања нема ни у нашој епици.)

II 334. Ironična šala, kao kad bi se tko tužio na bogatu baštinu jer zadaje nasljedniku brige i posla.

II 351. *Zeusovo čedo*- kraljevi i odličnici toga doba vole podrijetlo izvoditi od samoga Zeusa da bi im ugled bio što veći. (Појам који Хомер употребљава у оба своја *епа*, чак и у случајевима кад јунак није Зевсов митолошки потомак. Бар не по митологији која је нама доступна.)

II 393. Ovaj je stih već bio (st. 382); upotrebljava se kao stalna prelazna formula kad kome dođe na um nova misao, koju stane odmah provoditi u djelo (Опет стих који се понавља. Маретић уочава да је у питању стална прелазна формула. Запажа и формулаичност *хомерске поезије*, а управо таква јест наша цела народна епика. Формулаичност указује на усмени карактер обе поезије.)

II 419. *med klinove* — misle se veslački klinovi, tj. uz bokove lađa pribijeni okomiti

kolčići, o koje bi se veslo pričvrstilo tako da je kod pokreta čvrsto visjelo, a uz to je i bilo zgodno za veslanje.
III 1. Pod vodom pjesnik misli mirni i spori Okean, iz kojega se po njegovu shvaćanju svijeta, Helije ujutro diže, a uvečer u nj zalazi; vidi u *Tumačenju riječi* na kraju knjige. (Месец и звезде су такође излазили из Океана, *купали се у Океану*.)
III 2. *nebo mjedeno* - nebeski je svod po mišljenju Homerovu od mjedi ili od gvožđa (vidi 15. pjev. st. 329 i 17. pjev. st. 565). Misli se, dakle, da je onaj svod tvrd, a tako su mislili i drugi narodi. (Сувишно је и приметити да потоњи народи нису тако мислили, па дакако ни наш.)
III 6. Posidonu, strašnom božanstvu tamna i opasna mora, žrtvuju se životinje crne boje; inače se takve životinje redovito prinose za žrtve podzemnim bogovima.
III 29-30. Ti su stihovi već bili u 2. pjev. st. 405-406. U ovim se bilješkama neće više navoditi primjeri za ovakvo ponavljanje stihova jer ih ima vrlo mnogo (Маретић нас обавештава да су ово последњи од стихова који се понављају и да више то неће наводити због њиховог великог броја. Понављање стихове каракеристика је и наше народне епике, за коју знамо да је усменог карактера. Таква би онда, очито, морала бити и *хомерска поезија*. Напросто, тешко да би могло бити шта другачије са толико понављања. Маретићев препев је најпогоднији да се такви стихови уоче јер се он потрудио да исте стихове оригиналних *Хомерових епова* увек једнако преведе. Тако да је, за овакву врсту анализе, његов препев једнако добар као и оригинали текст *епова*.)
III 68. *Gerenjanin* — po gradu Gereniji u Meseniji, u kojemu je Nestor bio odgojen kad je Heraklo ubio njegova oca Neleja i razorio Pilos. (Герењанин је Нестор, али је становнике Пила и остале Месењане на крају спасио Хад, иначе би Херакло све уништио. Од тада су становници Пила поштовали и славили Хада више од свих других богова. Подигли су му светилиште, а по легенди је негде око Пила био и улаз у Хад.)
III 92. *Zato ti koljena grlim* — ne treba shvatiti od riječi do riječi, nego kao da se reče: *vrlo te molim*. (Такав обичај је постојао и код нас кад неко некога моли, онда клекне и обгрли колена ономе кога за нешто моли.)
III 105-106. Da bi se Ahejci pod Trojom mogli prehranjivati, morali su pojedini odjeli njihove vojske češće izlaziti u pljačku po obližnjoj Maloj Aziji ili po obližnjim otocima. Pljačkaši se nisu zadovoljavali samo hranom i stokom, nego su odvodili i roblje, osobito robinje. Takva se pljačka misli u ovim stihovima. (Ахајци су своју пљачку обично радили пловећи својим лађама, а понекад би ишли и копном.)
III 109. *Ajas* — sin Telamonov, s otoka Salamine. (Теламон са Саламине, је онај који је са Хераклом заузео Троју, а био је Еаков син. Оног Еака који је заједно са Посејдоном зидао зидине Троје, којом је тада владао Лаомедонт, Пријамов отац.)
III 135. Atena se razljutila na Ahejce jer je Ajas Lokranin, sin Ojlejev, u Ateninu hramu u Troji silom odvukao Prijamovu kćer Kasandru od božičina žrtvenika, kod kojega se kao pribjeglica bila sklonila tražeći spasenje, a ostali ahejski junaci nisu taj zločinački čin Ajasov osvetili. (Зато су Локрићани слали по две девојке годишње да служе у Атинином храму у *Илиону*, као казна што је њихов земљак био онај који је оскрнавио богињин храм. Док не истекне година и не стигне им смена, нису смеле напуштати храм. Ако би се оглушиле о ову наредбу могле су бити

убијене без последица по убицу. Локрићани су слали ове девојке у *Илион* који се налазио негде у Малој Азији, бар се тако верује. Сматра се да су овај обичај Локрићани практиковали од 7. века старе ере,а то значи да би онда Хомер био активан најраније али и најкасније од 7. века старе ере. Његови епови такође.)
III 150. *Skoče*, tj. ustali su i razišli se
III 154. *žene niskih pojásā* — to su zarobljene barbarke koje kao ratni plijen vode kući; vidi st. 105-106. (Робиње које заробе Ахајци јер Тројанци то нису радили. Додуше, Ахајци нису са собом ни довели жене јер се жене нису никд водиле у ратне походе. Зато су све жене међу Ахајцима биле ратне заробљенице, које су држали као робиње. Најпознатији женски ликови у *Илијади* су Брисеида, која је била жена краља Минета из Лирнеса кога је убио Ахил, али и Хрисеида кћи Аполоновог првосвештеника Хриса. Хрисеида је заробљена у Теби Хипопалки краља Еетиона, Андромахиног оца. Тебу Хипоплаку је разорио Ахил последње године рата.)
III 167. *Tidejev sinak* je Diomed, jedan od najvećih grčkih junaka pod Trojom. (Не би се могло рећи грчких већ ахајских, јер појам Грци тада још није постојао.)
III 177. *Gere*st je južni rt i grad na otoku Eubeji. (Тако се звало и насеље код овог рта. Еубеја је исто што и Евија.)
III 189. *Sin Ahileja*, to je Neoptolem (Pir). (Пир му јесте право име, а Неоптолем надимак по којем је био познатији.)
III 260-261. Misle se narikače koje su u Homerovo doba suzama i tužaljkama uveličavale pogrebne svečanosti. Taj se običaj drži u našem narodu još i danas. (Истина, Маретић ово пише пре скоро век и по, док је обичај постојао. Данас га можемо наћи само у неким деловима Црне Горе, али свеједно. Очито је да потиче још из претхомерских времена, па и то наводи на помисао да су *хомерска поезија* и наша народна епика потекле из истог извора. Јединствене поетске традиције.)
III 280. tj. krmar je umro naglo i bez bolesti; kada tko tako umre, Homer navodi da ga je *ustrijelio Apolon ili Artemida*. (Хелени су тако сматрали да, кад изненада ко умре, Аполон или Артемида устељују овакву особу. Обично би Артемида устрељивала жене, а Аполон мушкарце, мада постоје и неки изузеци.)
III 287. *Malsko brdo*, jugoistočni rt Lakonije, bilo je u staro doba na glasu zbog osobito uzburkana mora i naglih oluja. (Рт Малија, југоисточни рт Пелопонеса, који је опасан за поморце. И данас се тако зове и познат је по изненадним олујама и високим таласима. За ондашње лађице доста опасно место, а није безопасно ни за даншње.)
III 311. *grlati bojnik* — vojskovođa je u to doba morao imati osobito jak glas jer se tada još nije upotrebljavala truba za davanje ratnih znakova. (Хомер тако Менелаја често именује *грлатим*.)
III 321-322. To je hiperbola jer se s Krete moglo u to doba stići do Nila uz povoljan vjetar za 5 dana. (Хиперболе се могу пронаћи и у нашој народној епици.)
III 366. Kaukoni, narod pelazgičkog plemena, obitavali su u Trifiliji i sjevernoj Elidi, dakle u blizini puta iz Pila na Itaku. (У доба на које се односе *Хомерови епови* у овом региону сви су били Пелазги или Трачани. Каква је тачно била разлика међу њима, никад није сасвим разјашњено али су Ахајци били Пелазги који су имали робове. Како их Тројанци нису имали, онда су они морали бити најпре Трачани за које знамо да нису имали робове. Тако је вероватно *Тројански рат*,

само окршај између Пелазга и Трачана. Кауконе, који су Пелазги, не мешати са Киконцима који су Трачани, унаточ сличном имену. Наш је академик Милан Будимир Пелазге звао Пеласти, што је назив који им можда и више одговара.)
III 383. Za žrtve su odabirali samo one životinje koje nisu bile namijenjene za rasplod i koje nisu bile još upotrebljene ni za koji posao. (Јасно, да што мање штетују јер су жртвене животиње паљене.)
III 391. Grci nisu pili čisto vino, nego su ga uvijek miješali s vodom; mješavina je obično sadržavala 1/3 ili 2/5 vina. (По Хомеру се киконско вино мешало и тако што се на једну меру вина узимало 20 мера воде. Тим вином, које је добио на поклон од киконског свештеника Марона, Одисеј је опио Полифема.)
III 411. *Ahejski branič* — taj je nadimak Nestor dobio zbog svoje stalne brige za Ahejce pod Trojom.
III 424. Dva drûga treba da ostanu da čuvaju lađu izvučenu na suho i razne sprave. Kad bi se dulje zadržavali na jednom mjestu, izvukli bi lađu na suho, a sprave (vesla, jedra, užeta, katarku i sl.) i blago pohranili bi na sigurnijem mjestu. (Најбоље у неку пећину ако би била негде близу места пристајања, као у *Одисеји*.)
III 426. Običaj pozlaćivanja rogova žrtvene životinje bio je u starini vrlo raširen, kod Grka gotovo redovan. Taj je posao vršio kovač koji se u to doba razumio u obrađivanje raznih kovina. Homer još ne poznaje diobu zanata prema vrsti kovine i njezinoj upotrebi, a najraširenija kovina za preradbu bila je u njegovo doba mjed. (У време *Тројанског рата* јесте, али не знамо да ли је тако било у Хомерово време јер се не зна кад је тачно живео, па чак ни да ли је уопште постојао. У сваком случају код нас нема тих обичаја крвних жртава, па тако нема позлаћивања рогова.)
III 453. Kad se prinosila žrtva u čast gornjih bogova, obično su životinju malo podigli i glavu joj zakrenuli natrag tako te se činilo da gleda u nebo. (Наравно, ни тога код нас нема јер нема крвних жртава.)
III 468. Ljudi vremena o kojima pjesnik pjeva rado se toplo kupaju u kadama, pa se to često spominje u Odiseji. (Ни овакав обичај наш народни песник не помиње.)
III 488. Fera je grad u mesenskom zaljevu nedaleko od mora, na lijevoj obali rijeke Nedona, otprilike na pola puta između Pila i Sparte. (Тај град се налазио у рејону данашње Каламате на југу Пелопонеса, а река Недон на којој се Фера налазила (Νέδωνας или Νέδων) је река у Меснији на Пелопонесу. Извор је на планини Тајгет, близу села Атремисиа, на надморској висини од 1.100 метара, а дуга је свега 22 километра. Протиче кроз Каламату, где се и улива у Месенски залив. Занимљива је зато што недалико, између Месеније и Елије, тече река Неда која се улива у Јонско море. Код Хелена су реке, осим неколико изузетака, носиле мушка имена као што је овде Недон. Али има ето и његова женска верзија, а то је Неда која је десетак километара дужа. Недон се данас зове Недонтос, дакле практично исто са суфиксом –тос. Име Недона је у некој вези са Недом која је била Зевсова дадиља, а по Недону је названа Атина Недусиа јер се на овој реци налазило њено светилиште. Легенда каже да га је подигао Нестор, кад је дошао кући из *Тројанског рата*.)
III 494. *Hȍtno*, tj. hoćko.
IV 5. Sin je Ahilejev Neoptolem (Pir). (Пир му је име, а звали су га Неоптолем.)
IV 9. Misli se grad Ftija u Tesaliji (Град је у области на југу Тесалије, отприлике

око данашњег града Ламије. По граду су често звали и целу област, а одавде је био Ахил и његови страшни Мирмидонци.)
IV 48. Vidi bilješku uz st. 468. u 3. pjev.
IV 73. *elektron* je po svoj prilici jantar što su ga stari Grci kao trgovačku robu primili od Feničana: vidi o tom u *Tumačenju riječi i imena* na kraju knjige.
IV 122. *s preslicom zlatnom*- misli se strelica kojom Artemida upravlja tako vješto kao što druge žene preslicom.
IV 145. *besramne kučke* - Helena se gorko kaje što se dala premamiti od Parisa i ostavila prvog muža, pa na nekoliko mjesta, prekoravajući sebe za taj čin, naziva sebe bestidnicom; vidi u *Ilijadi* 3. pjev. st. 180. (Хелена овако себе назива у оба *епа*, па је и то извесна потврда да *Илијада* и *Одисеја* потичу од истог песника.)
IV 185. U Homera, osobito u *Odiseji*, ima više primjera gdje junaci plaču. Često plaču junaci i u našim narodnim pjesmama; vidi u T. Maretića, *Naša narodna epika* str. 260. (Поново сличност са нашом народном епиком у којој јунак *проли сузе низ бијело лице*. Тако песник истиче да су и јунаци ипак само људи.)
IV 188. *Sin Eójē* jest Memnon, kralj etiopski, o kome pjevaju potonji epski pjesnici. (Киклички епови али и митологија причају да је, Пријамов братанац, етиопски краљ Мемнон дошао са великом војском у помоћ Тројанцима. А Мемнон влада Етиопљанима који су живели негде на истоку, јер Хомер помиње двоје. Други су живели негде на западу, на обали Океана. Хомер у *Илијади*, Мемнона нигде не помиње, док га овде (у *Одисеји*) помиње али не његовим именом него само као сина Еоје. Значи да је и он морао знати за ову легенду.)
IV 232. *Peeon* je ljekar bogova na Olimpu; po njemu se svi liječnici u herojsko doba nazivaju njegovim potomcima. (И олимпски богови су изгледа некад боловали?)
IV 276. Grci su pričali da je iza Parisove smrti postao Heleninim mužem njegov brat Dejfob. Dejfobova blizina čini i Heleninu blizinu opasnom za junake zatvorene u drvenom konju. (Једна од неколико верзија легенди о Хелени. Било је и других.)
IV 308. *nà pleći mač* — vidi 2. pjev. st. 3.
IV 322. *Zato ti koljena grlim* — vidi 3. pjev. st. 92 (У пренесеном смислу: *молим те*. У нашој народној епици стајало би као и: *Молим ти се Краљевићу Марко*!)
IV 368. U Homerovo doba riba se upotrebljava za hranu samo u krajnjoj nuždi. Homerovi su junaci najradije jeli meso ugojenih bikova i tovnih svinja petaka; vidi 14. pjev. 80. i d.
IV 404. *Halosidna* je ovdje nadimak morske boginje Amfitrite.
IV 429. *noć ambrosijska*, tj. božanska jer krijepi ljude snom, kao što ambrosija krijepi bogove; vidi o ambrosiji u *Tumačenju riječi* na kraju knjige. (Стални епитет који Хомер редовно користи за ноћ у оба своја *епа* је *абросијска*. У нашој народној епици ноћ или *ноћца* је редовно са сталним епитетом, обично *тавна*, а понекад и *црна*.)
IV 478. Rijeka koju Homer naziva *Egipat* jest rijeka Nil, a to se ime i pominje prvi put tek kod pjesnika Hesioda (*Theogonia* st. 338). (Египат је, према томе, морао и бити старији назив за реку, па би следило да онда Хомер мора бити старији од Хесиода. Да није, знао би и он за Нил. Једно *хомерско питање* из старог доба.)
IV 499. *Ajas*, tj. Lokranin, sin Ojlejev; vidi o njemu 3. pjev. st. 135. (Постојала су двојица ахајских јунака са истим именом у *Тројанском рату*. Са именом Ајас, Ајакс или Ајант. Познатију су нам и као Велики и Мали Ајант. Један са острва

Саламине, а други из Локриде. Овај Локрићанин је починио оно светогрђе које смо помињали, према Пријамовој кћерки Касандри у Атинином храму.)
IV 515. Vidi 3. pjev. st. 286.
IV 535. Volove određene za klanje često su postavljali uz pune jasle, a kad bi oni bezbrižno prignuli glave da jedu, zadavali su im smrtni udarac.
IV 563-564. *Elisij* je mjesto blaženih u podzemnom svijetu, a Radamant, sin Zeusov, jest jedan od trojice sudaca koji sude dušama pokojnika.
IV 574. *noć ambrosijska* — vidi st. 429. (Стални епитет за ноћ, као наше *тавна*.)
IV 666. *Momčić* — podrugljivo rečeno, kao da Telemah, iako je već dosegao dvadesetu godinu života, još nije prešao dječačku dob.
IV 703-704. *koljena klonu*, tj. nesta joj snage; koljena su smatrali središtem životne snage: kad čovjeku klonu koljena, klone mu i cijelo tijelo. (У нашој епици је само онемоћати, остати без снаге, не користе се изрази у пренесеном смислу, у том броју као код Хомера али их има и код нас.)
IV 750. Ljudi se Homerova doba prije svake molitve ili žrtve peru i čiste, ali ne samo tijelo nego i odjeću i posuđe. (Ово прање имало је и ритуалну симболику, а није било само чистоте ради. Ритуално прање руку постоји код нас приликом сахране покојника, кад се после сахране перу руке.)
IV 798. *u Feri* - ovdje se misli Fera u Tesaliji. (Било је више насеља истог имена.)
IV 802. *Uz remen brav* - mi bismo rekli: kroz ključanicu. (Још једна аналогија са нашом фразеологијом.)
IV 818. *lud je*, tj. vrlo je mlad. (Идентичан израз је и у нашој народној епици.)
V 35. *Feačani* su narod božjega roda jer je njihov kralj Alkinoj potomak Posidonov u drugoj lozi. (*У другој лози* значи да је Алкиној био Посејдонов унук, као што и каже легенда. Краљ Алкиној је био Науситојев син, а Науситој Посејдонов.)
V 45. *ambrosijske* — vidi 1. pjev. st. 97. (Стални епитет, какви постоје и у нашој народној епици.)
V 55. *do otoka onoga*, tj. do Kalipsina otoka Ogigije.
V 121. *Orion*, lijep i snažan lovac, bio je, po priči, ljubimac Artemidin. Ali kad ga je boginja Zora uzela za muža, ubije ga Artemida iz ljubomore. (По њему је најлепше сазвежђе на небу добило име.)
V 126. *Jasìōn* je neko niže božanstvo plodnih, žitorodnih polja. (По једној верзији легенде, Јасион је био син Зевса и Плејаде Електре, брат је Дардана и Кадмове жене Хармоније. Био је ожењен Деметром, па га је Зевс укључио међу богове. По другој легенди га је убио муњом због везе се Деметром, на Самотраци.)
V 171. protrne, jer se boji neke varke.
V 186. *Zakletva Stiksom* za bogove je najstrahovitija zato što pobuđuje u njih pomisao na smrt, dakle na gubitak besmrtnosti, vječne mladosti i sreće.
V 245. *mjerilom* — to je bila obojena uzica, koju bi radnici u poslu nategnuli da načine ravnu liniju.
V 274. Pjesnik kaže da se zviježđe Medvjed vrti uvijek na istome mjestu i oštro motri Oriona, jer da je on zapravo lovac (vidi st. 121) koji bi mogao ustrijeliti *medvjeda*. Zanimljivo je da su imena zvijezda uzeta većinom iz područja lova kao najstarijega ljudskog zanimanja, a djelomično iz područja zemljoradnje kojom su se ljudi počeli baviti nešto poslije.

V 275. Smisao je da Orion jedini od zvijezda nikada ne zalazi, tj. ne spušta se ispod horizonta u Okean koji okružuje zemlju. To vrijedi i za sve ostale zvijezde sjeverne hemisfere. (Орион није звезда него сазвежђе које није видљиво целе године, 78 дана годишње не види се на нашим географским ширинама. Залази почетком маја, да би се појавило тек крајем јула.)
V 283. *Iz Etiopske* — tamo je, prema st. 22. u 1. pjev., otišao na gozbu.
V 297. *koljena klonu* — vidi 4. pjev. st. 703. (Малакше, изгуби снагу.)
V 306. U to se mjesto ugledao pjesnik Vergilije u svojoj *Eneidi* 1. pjev. st. 94. i d.
V 333. Ime *Leukoteja* znači: bijela boginja; ona iza oluje donosi tišinu na moru i spasava brodolomce. Za života zvala se Inona i jedini je primjer apoteoze u Homera.
V 374. *Leukotejin veo* poslužit će dakle Odiseju kao čudesan pojas za plivanje.
V 381. U gradu *Egi* na sjevernoj obali Peloponeza Posidon se osobito štovao.
V 406. *koljena klonu* — vidi 4. pjev. st. 703. (Малакше, изгуби снагу.)
V 445. *koji si gȍd*, jer mu ne zna ime. (Код нас би то рекли: *Незнани јуначе*!)
V 450. *Pribjegar* stoji pod osobitom zaštitom samoga Zeusa pa zaslužuje štovanje, obzir i pomoć; vidi u *Tumačenju riječi* na kraju knjige.
VI 4. *Hiperija* znači: gornja zemlja; prema tome označuje kraj smješten negdje na sjeveru od Sherije. (Ако је Схерија заиста била Крф, што већина верује, онда се Одисеј искрцао негде на северној страни острва. Ни Хиперија не мора значити северна, већ виша или горња. Питање је само шта би овде могло бити горња и од чега? Хипер може значити и јаче или веће од нечега, рецимо већа од двају области или веће од два острва.)
VI 12. Alkinoj znači: jak duhom.
VI 28. tj. zaručniku i njegovoj obitelji, kojima bogata zaručnica donosi kao miraz među ostalim i odjeću. (Идентичан обичај који се код нас задржао све до данас.)
VI 40. Perila su u to doba bila korita izdubena u zemlji, obzidana kamenom i udešena za pranje rublja i odjeće; obično su se nalazila na obali rijeke. (Негде је обзидан и сам прилаз реци, да периља не упадне у воду, а веш је пран директно у реци.)
VI 42-46. Ti se stihovi smatraju potonjom interpolacijom, ali su ih zbog njihove ljepote rado oponašali stari pjesnici. (Прва интерполација на коју указује Маретић, која је узгред и лепа. Нису дакле сви додаци били испод нивоа једног Хомера, напротив.)
VI 48. *ljepòtronā* — epitet se ne odnosi upravo na prijestolje, nego na sjedište na kolima boginje Zore.
VI 103. *Erimant*, brdo u Arkadiji (gdje je Heraklo ubio vepra koji je pustošio onaj kraj), i *Tajget*, brdo u Lakoniji, bila su poznata lovišta jelena i veprova. (У питању су планине, а не брда.)
VI 102-109. Ovu lijepu poredbu prenio je Vergilije u svoju *Eneidu*, 1.pj. st. 498-504.
VI 142. *obujmio koljena*, to je običan izraz za one koji mole zaštitu i pomoć; i sama Nausikaja niže u st. 310. svjetuje Odiseja da *obujmi koljena kraljici*, kako bi ga lijepo otpremila u domovinu. Onaj koji je molio pomoć bacao bi se na zemlju i obuhvatio rukama koljena onoga u koga je tražio pomoć. (Идентично постоји и код нас.)
VI 149. *gospo* — taj epitet daje Homer samo boginjama, a ovdje se može protumačiti tako što Odisej ne zna da li je Nausikaja obična žena ili koja boginja.
VI 159. Vidi 1. pjev. st. 277 i 278.

VI 162. I u potonje su vrijeme pokazivali na otoku Delu tu palmu o kojoj ovdje govori Odisej. (На Делу су били рођени божански близанци Аполон и Артемида.)
VI 185. *a najviše doznaju sami,* tj. nitko bolje od njih samih (od muža i žene) ne osjeća prednost porodične sloge.
VI 267. Ti su kameni služili ljudima kao sjedala.
VI 300 *dijete ludo* — vidi 2. pjev. st. 313. (Исто као и у нашој народној епици.)
VI 313—315. Ti se stihovi nalaze u 7. pjev. st. 75-77, a ovdje su nakon st. 311 i 312 posve suvišni pa su po svoj prilici poslije umetnuti. (Још неколико стихова који се сматрају допеваним.)
VII 10. *Eurimedusa* je dakle počasni dar što ga je Alkinoj dobio od ratnog plijena nakon osvojenja Apire, izmišljene zemlje nepoznata smještaja. Prema tome su i Feačani, premda ih pjesnik inače prikazuje kao miroljubiv narod, katkad išli u pljačku susjedne zemlje.
VII 20. *s krčágom u ruci,* tj. kao da hoće donijeti vode iz izvora pomenutog u 6. pjv. st. 292.
VII 32-33. Feačani su naprotiv neobično gostoljubiv narod; Atena ih ovdje prikazuje negostoljubivima zato što situacija traži da Odisej bude što oprezniji.
VII 54. *Areta* znači: kreposna; ona je kći Alkinojeva brata Reksenora, prema tome joj je Alkinoj stric i muž. (Још један случај брака у блиском сродству. Тога код нас нема, а није често ни код Хомера.)
VII 60. Homer nigdje ne opisuje potanje taj događaj. Poslije se pričalo da su Giganti sudjelovali u borbi Titana protiv olimpskih bogova i bili uništeni. Vidi o Gigantima u *Tumačenju* na kraju knjige.
VII 64. tj. *Reksenor* je umro nenadano i bez bolesti; vidi o tom 3. pjev. st. 280. (Као кад Хелени кажу да га је устрелио Аполон.)
VII 103-131. Ti se stihovi, u kojima se prikazuju poslovi sluškinja, voćnjak, vinograd i povrtnjak Alkinojev, opravdano smatraju potonjom interpolacijom kojoj je svrha da što jače istakne čudesni sjaj u zemlji Feačana. (Поново додати стихови.)
VII 137. Na kraju gozbe prinosili su žrtvu ljevanicu Hermiji kao božanstvu koje donosi miran i ugodan san; vidi 5. pjev. st. 47. (Наше пијење за душу покојника је сасвим налик хеленским жртвама леваницама.)
VII 150. *narodna darovnina* jest posjed što su ga geronti dobivali od naroda kao počasni dar; on se smatra obiteljskim privatnim vlasništvom pa je kao takav nasljedan.
VII 153. Kućno ognjište, posvećeno središtu cijele kuće, služilo je kao utočište pribjegarima.
VII 162-163. Podići pribjegara sa zemlje i posaditi ga na stolac značilo je zajamčiti mu zaštitu i pomoć.
VII 195-198. Ti će stihovi biti umetnuti. Alkinoju je glavni zadatak da osigura Odiseju povratak u domovinu, a dalje se sudbina junakova njega ništa ne tiče. (Додато.)
VII 215-221. potonja su interpolacija jer je Odisejev glad nakon st. 177. neopravdan. (Поново додати стихови.)
VII 245. Kalipsa je *prijevarna* zato što je različitim sredstvima nastojala da Odiseja trajno zadrži na svom otoku.
VII 251-258. Opširno i iscrpljivo opisivanje ne pristaje na to mjesto, a osim toga smetaju i mnoge pojedinosti; npr. sadržajno ponavljanje u st. 254 i d. nakon st. 245. i d.; sve to dokazuje da su ti stihovi umetnuti. (И ови стихови, дакле, јесу додати.)

VII 283-284. *ambròsijskā noćca* — vidi 4. pjev. st. 429. (Стални епитет за ноћ који се често понавља. У нашој народној епици постоји уз ноћ епитет *тавна*.)
VII 323. O *Titiju* vidi 11. pjev. st. 576—581.
VII 324-325. Inače nepoznati put Krećanina Radamanta, poslije suca u podzemnom svijetu, pjesnik ovdje spominje samo zato da pokaže brzinu feačanskih lađa. Krećani su rado putovali, pa nije ništa neobično što je i Radamant stigao do Feačana, koji su ga onda ispratili na daljem njegovu putu na Eubeju. (Ако је план пута Радаманта био такав, онда испада да Феачани нису живели ни превише далеко од Еубеје. Нарочито што истичу да су истог дана дошли до Еубеје и вратили се натраг. Наравно, гледајући реалне брзине бродова у то време.)
VII 345 A Alkìnoje leže unútra u visokim dvorma, Gdje mu je gospođa žena za počinak spremila krevet.
345. *provrtani krevet*, vidi 1. pjev. st. 440.
VIII 22-23. Odisej je sudjelovao u Feačana samo u jednom natjecanju: zato se ti stihovi smatraju interpolacijom. (Дакле, још два стиха која се сматрају уметнутим.)
VIII 35. *lađu crnu*, jer su lađe u to doba obično bile obojene crnom bojom. (Један о Хомеривх сталних епитета за лађе. Опет одлика усмене поезије, као и код нас.)
VIII 62. *milog pjevača*, tj. Demodoka; grčka priča rado prikazuje vrače i pjevače slijepima, a i pjevači su naših narodnih pjesama ponajčešće bili slijepci. (Попут нашег Филипа Вишњића или слепе Живане. Неки кажу да Хомер ту у лику Демодока приказује себе јер постоји веровање да је и он био слеп.)
VIII 75-82. Do te je svađe, po priči, došlo jer je Odisej jednostrano isticao mudrost i lukavštinu, a Ahilej hrabrost i silu kao uspješno sredstvo za dovršenje rata. Agamemnon se svađi veselio jer mu je proročište proreklo da će osvojiti Troju čim se posvade najbolji junaci. (Мада је ово што Маретић помиње више била расправа него свађа међу јунацима.)
VIII 83. Odisej plače; vidi 4. pjev. st. 185. (Као и јунаци у нашој народној епици.)
VIII 98. *podjednaka* je gozba ona na kojoj svi imaju jednak dio, ili onoliko koliko je svakom dosta. (Ово је и наш обичај, да се храна увек дели на једнаке делове.)
VIII 214. *nisam im nevješt*, tj. vješt sam; to je pjesnička figura litota. (Двострука негација је управо једна од особина нашег језика, па је тако доста учестала и у нашој народној епици.)
VIII 219-232. Smatra se da su ti stihovi kasnije umetnuti jer Odisej još ne može ovdje govoriti o svojem sudjelovanju u trojanskom ratu, a osim toga postoji očito protivurječje između st. 230 i d. i st. 206 (Поново леп пример допеваних стихова.)
VIII 267. *prekrasan v'jenac* — misli se visok dijadem.
VIII 281. *p'jevarno skova* Homer zamišlja i prikazuje bogove u ljudskom liku, sa svim ljudskim slabostima i manama, nesavršenima i tjelesno i duševno. Tako je na pr. već u st. 270. i d. rečeno da je tek Helije javio Hefestu nevjeru njegove žene, jer on, premda je bog, to ne zna. Takvih primjera ima u Homera vrlo mnogo. (Хефест је по митологији ожењен богињом Афродитом, како је и приказано у *Одисеји*, док је у *Илијади* Хефестова жена једна од Харита, богиња милоте али пратиља Афродите.)
VIII 318. Budući da je ženu zatekao u nevjeri, Hefest kani natrag tražiti vjenčane darove, kojima je od oca Zeusa otkupio vjerenicu. Takav je bio običaj u Grka u Homerovo doba. (Дарови за откуп веренице од њеног оца су обичај који је постојао и

код нас и дуго се одржао. У неким деловима Балкана постоји још увек. Значи да Хефест намерава отерати Афродиту, што је очигледно и учунио јер му је у *Илијади* жена Харита. Ово би могло значити да нам је на питање који је од два епа старији одговорио сам Хомер. Ако *Одисеја* одражава стање док су Хефест и Афродита у браку, а *Илијада* стање након тога, онда је *Одисеја* старији еп.)
VIII 326. Na nekoliko mjesta u Homera bogovi se smiju grohotom i slatko, pa otud potječe i uzrečica *homerski smijeh*, tj. neusiljen, sladak i dugotrajan smijeh.
VIII 335. *dȁvāču dobra*, jer Hermija daje plodnost biljkama i životinjama, a zdravlje ljudima.(Хермија или Хермес, римски Меркур.)
VIII 404. *Bjelokost*, tj. slonovu kost, upoznali su Grci vrlo rano trgujući s Feničanima, pa je Homer često spominje (na pr. 4. pjev. st. 73 i 22. pjev. st. 200); o samim slonovima ne govori pjesnik nigdje, jer su došli u Evropu tek u doba Aleksandra Velikoga. (Исто је и у *Илијади*.)
VIII 416. *na pleći mač* — vidi 2. pjev. st. 3.
VIII 442-448. Aretina neopravdana sumnja u vlastite ljude i vezanje uzlom, što se inače nigdje ne spominje, dokazuju da su ti stihovi umetnuti; *Odisejev uzao* upotrebljava se poslije poslovično, kao i Gordijski čvor, da se označi štogod što se ne da razriješiti. (Још уметнутих стихова.)
VIII 518. Vidi o Dejfobu 4. pjev. st. 276.
VIII 522. Odisej plače; vidi 4. pjev. st. 185. (Исто као и у нашој народној епици.)
IX 39-40. *Kikonci* su stanovali u Trakiji uz rijeku Hebar (danas Marica); u trojanskom ratu pod vodstvom Menta pomagali su Prijama (vidi u *Ilijadi* 2. pjev. st. 846 i 17. pjev. st. 73), zato im se Odisej sada osvećuje. (Једино Киконце Хомер помиње у оба своја *ена*, а живели су између језера Вистонида и реке Марице (Еврос).)
IX 47. Grci su poubijali samo muškarce, a žene i djecu poveli su sa sobom u roblje, no ipak je jedan dio muškaraca uspio pobjeći. (Према томе шта каже Хомер, кроз уста Андромахе у *Илијади*, убијали би и децу која им нису могла послужити као робови.)
IX 65. To je posljednja počast palim drugovima na rastanku, a ujedno je to i poziv njihovim dušama da ih slijede u domovinu, gdje će im podići grob (kenotafij). Taj običaj podsjeća na vrijeme davno prije Homera kad su ljudi vjerovali da duša pokojnika poslije smrti boravi u grobu; u Homera se duše nalaze u podzemnom svijetu. (Овде се уочава и симболика броја три јер су мртве другове три пута позвали.)
IX 81. Vidi 3. pjev. st. 287.
IX 84. O *lotosu* i *Lotofazima* vidi u *Tumačenju riječi* na kraju knjige.
IX 115. *Kiklopi* dakle znaju jedino porodičnu vezu u kojoj vlada režim patrijarhata.
IX 179. *med klinove* — vidi 2. pjev. st. 419.
IX 325. *Hvat* je udaljenost od jednog kraja raširenih ruku do drugoga.
IX 331. Ždrebalo se ovako: svaki bi svoj ždrijeb stavio u jednu kacigu, koju bi zatim tresli dotle dok ne bi ispao određeni broj ždrebova.
IX 361. *ludov*, jer zaveden ugodnim okusom nije mislio na posljedice što će ih za nj imati preobilan užitak jaka, a nemiješana vina.
IX 411. Bolest što je Kiklopi spominju jest ludilo; u starini su duševno poremećenje općenito smatrali bolešću, koju čovjeku šalje za kaznu koji bog.
IX 423. *jer prema glavi mi bješe*, tj. radilo se o životu i smrti. (Као и наше *радити о глави*.)

IX 464. *zaokrećuć mnogo* od straha da ih Polifem možda ne slijedi.
IX 490. *glavom klimajući* — bilo je opasno riječima izdati zapovijed, jer bi Kiklop to mogao čuti i tako razabrati gdje se nalaze.
X 2. *Eol, sin Hipotov* - oba su imena vrlo karakteristična za boga vjetrova, jer *Eol* znači: brz, a *Hipot* sin konjanikov. (Еол је, дакле, унук коњаников. За Еола стоји прича да је био краљ Липарских острва у Тиренском мору. Ова острва знамо и као Еолска, још од античких времена.)
X 7. Brakovi između braće i sestara u Homerovo doba nijesu u običaju, ali se iz bračne veze Zeusove sa sestrom Herom može zaključiti da u starije doba takve veze nijesu bile sablažnjive. Kasnije taj običaj nalazimo u Egiptu u kraljevskoj dinastiji Ptolomejevića. (И у *Илијади* су Диомед и Ифидамас били ожењени својим теткама, али једино они. И по томе се види да је такакв обичај некад постојао, али нема, ни у трговима, у нашим народним обичајима, нити у српској народној епици. Наравно, наша народна епика, бар ова десетерачка, је млађа од Хомерове, а то је довољно времена да народ утврди да мешање у крвном сродству доводи до дегенерације потомства. И у Хомерово време је такав обичај већ био миноран јер га видимо у свега неколико случајева.)
X 11. *u provrtanim posteljama* — vidi 1. pjev. st. 440.
X 53. *zagŕnūv* — to je znak žalosti.
X 82-83. Smisao je: ovčar koji se s paše vraća vrlo kasno dolazi kući upravo u času kad govedar već izlazi na pašu.
X 86. tj. sama noć malo traje, u tom se bez sumnje očituje neko još dosta tamno i nejasno znanje o kratkim noćima na dalekom sjeveru, a to su Grci doznali po svoj prilici od pomoraca Feničana. (Феничани су доста рано долазили све до Британије, одакле су довозили калај потребан за легирање бакра да би се добила бронза, па је тако Маретићева констатација сасвим вероватна.)
X 114. *Lestrigonci*, iako su ljudožderi, ipak stoje na višem stupnju civilizacije od Kiklopa: žive u izgrađenim kućama u gradu kojim upravlja kralj, a imaju i narodnu skupštinu.
X 132. Odisej je dakle ovdje izgubio 11 lađa, te mu je ostala samo jedna; kletva se Polifemova počela ispunjavati.
X 163. U Homera i životinja ima dušu: ovdje je ima jelen, a u 19. pjv. st. 54. i vepar.
X 197. Dim pokazuje da tu ima ljudi, a to znači da je potrebno unatoč opasnosti poslati neke od drugova u izviđanje.
X 208. -Budući da je Euriloh imao 22 pratioca, iznosio je cjelokupan broj Grka zajedno s Eurilohom i Odisejem 46. U Kikonaca izgubio je Odisej iz svoje lađe 6 ljudi, u Kiklopa također 6, a u Lestrigonaca 1 čovjeka, svega 13 ljudi. Prema tome na odlasku od Troje bilo je na lađi svega 59 ljudi. Posada broda u Homerovo doba kretala se između 50-120 ljudi. (Маретић је ово тачно израчунао, једино што су 6 људи и код Киклопа и код Киконаца под упитником јер су у питању магични бројеви.)
X 235. Oštro, teško i hranljivo pramnejsko vino, crvene boje, upotrebljavali su Grci još u potonje vrijeme kao lijek; ime je dobilo po brdu Pramne na otoku Ikariji. (Ово острво је од давнина познато по добрим винима. Икаријска вина су била доста цењена у Риму и у осталим деловима царства по својој изврсности.)
X 278. Antički su umjetnici prikazivali Hermiju uglavnom prema ovom Homerovu opisu. (Бога Хермеса, код Римљана Меркура.)

X 305. Smrtnici nemaju za tu čarobnu biljku nikakva imena jer je uopće ne poznaju: i biljka i njezino ime pripadaju carstvu priča. Ime Grci dovode u vezu i s glagolom molyein — oduzeti snagu, pa bi prema tome moly bilo sredstvo koje uzima čaroliji moć djelovanja.
X 398. *Od žive zaplaču želje*, tj. za drugovima, jer su mislili da ih nikada više neće vidjeti i *okolo Kirkini dvori od plača teškog zaječe, i boginji bude nas žao.*
X 441. Po potonjoj priči, Euriloh je imao za ženu Odisejevu sestru Ktimenu, koja se spominje u 15. pjev. st. 363. (Еурилох је, дакле, био Одисејев зет.)
X 495. *lutaju sjenke*, tj. bez životne snage i svijesti. (Код нас кажу за некога ко већ ослаби и онемоћа, да се *претворио у сенку*. Поново исти израз као и код нас.)
X 513. Imena navedenih rijeka u podzemnom svijetu vrlo su karakteristična: Piriflegeton = vatrena rijeka, Kokit = rijeka jauka, Aheron= rijeka boli. (Наведене реке су митолошки појмови, а не географски.)
X 518. Prinošenje žrtvenih darova mrtvima u znak počasti potječe iz starijih vremena kad su ljudi mislili da mrtvi stoje u vezi s ovim svijetom, te vjerovali da duše pokojnika mogu imati neki utjecaj na žive, pa su zbog toga nastojali darovima pridobiti njihovu naklonost. *Homerova poezija* ne poznaje takva vjerovanja: po Homeru duša nakon pokopa gubi svaku vezu s ovim svijetom. Ali neki ostaci starijeg shvaćanja su se održali i u *Homerovoj poeziji*, tako i na ovom mjestu. Poslije je štovanje mrtvih iznova oživjelo u vezi s kultom heroja. (Такав обичај постоји и код нас. На гробу се покојнику остављају дарови, најчешће у виду хране. Дакле, осим молитви и разних других ритуала покојнику се намењују и материјални поклони. Иако то није у складу са хришћанством, ни са другим монотеистичким религијама, овај обичај се ипак одржао до данас. Најочитије је видљив за задушнице, па и друге дане посвећене покојницима. Код Срба православне вере је посебно изражен јер су управо Срби задржали највише обичаја и ритуала из старе вере и након прихватања хришћанства. Да им је црква бранила да ове обичаје задрже, мало је вероватно да би уопште и прихватили хришћанство. Тако и крсна слава код Срба православне вере вероватно вуче корене из старе религије, ма шта рекла савремена тумачења. Познато нам је да су Илири имали кућне свеце, односно богове, зване Лари, па некако све наликује на њихове обичаје и веровања.)
X 528. Glave životinja koje se žrtvuju podzemnim bogovima okreću se dolje prema podzemnom svijetu: vidi 3. pjev. st. 453. (У нашим обичајима нема крвне жртве, па је ово једна од ретких разлика између обичаја код Хомера и код нас, али то проистиче из саме природе религије.)
X 530. Krv kao izvor života mami duše jer im ona - makar i na kratak čas-vraća životnu snagu.
XI 25-37. Odisej gotovo od riječi do riječi ponavlja ono što nam je rekla Kirka u 10. pjev. st. 517-530; vidi o tom 2. pjev. st. 215-223. (Као и у нашој народној епици.)
XI 38-43. Ti će stihovi biti poslije umetnuti jer stoje u protivurječju s daljim prikazivanjem; ovdje se sjene muževa i žena pojavljuju zajedno, dok prema st. 225-232 i 337-567 dolaze odijeljene jedne od drugih, jer bestjelesne sjene ne mogu imati ni oružja ni rana; osim toga je i strah Odisejev u st. 43. posve bezrazložan. (Додато.)
XI 179. Ovaj stih stoji u suprotnosti sa st. 115. i d. pa je prema tome umetnut. Исто.
XI 207. Ovo mjesto oponaša Vergilije u *Eneidi* 2. pjev. st. 792. i d. i 6 pjev. st. 700 i

d. (Осим *Илијаде* и *Одисеје*, Маретић је препевао Вергилијеву *Енеиду*, зато ту често истиче Хомерове стихове који су имали утицаја на овај Вергилијев еп.)
XI 266. *Amfitrion* je tebanski kralj.
XI 269. *Krion* je tebanski kralj.
XI 270. *sin Amfitrionov* - misli se Heraklo koji je zapravo sin Zeusov: vidi st. 268. (Слично томе и Хелену зову некад *Тиндарејева кћерка*, иако је, по митологији, она Зевсова. Тако је зову зато што ју је подигао Тиндарej, спартански краљ.)
XI 289-297. Krave o kojima se ovdje govori prvobitno su pripadale Nelejevoj majci Tiri, ali ih je Ifiklo oteo. Vrač Melampod, sin Amitaonov, obećao je da će ih natrag dognati da tako dobije Peru za svoga brata Bijasa. Pošao je u Filaku u Tesaliji, gdje su krave bile čuvane, ali su ga Ifiklovi pastiri uhvatili, pa je godinu dana proveo u tamnici. Tada ga Ifiklo oslobodi i dade mu na dar krave iz zahvalnosti što mu je Melampod prorekao kako će nestati neplodnosti u njegovoj obitelji. (Маретић нам ту разјашњава о којој се легенди ради, а која је и Хомеру била позната.)
XI 310. O *Orionu* vidi 5. pjev. st. 121. (Хомер чешће помиње сазвежђе Орион.)
XI 321. *Fedra, Prokrida i Arijadna* su tri žene glasovite zbog nesretne ljubavi.
XI 326. *Meru, kćer Pretovu*, ubila je Artemida kad je rodila od Zeusa sina Lokra; Klimena je žena Filakova, a majka Ifiklova; Erifilu, ženu argejskog vrača Amfijaraja, podmitio je zlatnom ogrlicom Polinik, da mu izda skrovište svoga muža, i natjerao ga da se priključi bojnom pohodu na Tebu gdje je Amfijaraj zaglavio.
XI 421. Prijamovu kćer *Kasandru* dobio je Agamemnon od ratnog plijena kao počasni dar.
XI 435-443. Ti su stihovi poslije umetnuti jer nezgodno prekidaju Agamemnonov govor; osobito smetaju st. 441-443. koji su u protivurječju s pohvalom Penelope u idućim stihovima. (Уметнути стихови.)
XI 454-456. Sadržaj tih stihova nije u skladu s prethodnom pohvalom Penelope pa se mogu smatrati interpolacijom. (Уметнути стихови.)
XI 503. Neoptolem je sin Ahileja i Deidamije, kćeri kralja Likomeda s otoka Skira. (По једној легенди Ахилеја су родитељи сакрили на острво Скир да не би ишао у *Тројански рат* и обукли га као девојку. Али су Ахајци то сазнали, пронашли га и понудили неколико ствари на поклон. Ахил се издао тако што се он једини ухватио за оружје. После Ахилејеве смрти, Одисеј је отишао до острва Скира (Скироса) и довео Неоптолема под Троју. По једној легенди Неоптолем је убио краља Пријама, а враћао се копном преко Тракије. Легенда каже да је у Исмару приликом повратка срео Одисеја. Ова легенда као да и Троју смешта у Тракију јер би у супротном Неоптолем морао преко мора.)
XI 519. Telef je bio kralj u Miziji u Maloj Aziji. Njegov sin Euripil bio je posljednji saveznik koji je Prijamu došao u pomoć protiv Grka. Njegovu majku Astiohu podmitio je Prijam zlatnim čokotom, umjetničkim djelom Hefestovim, da pošalje svoga sina u rat. (Према једној другој легенди, Телеф је био Хераклов син, кога отац ожени Пријамовом сестром Хесионом. Ахајци су грешком напали на Телефов Пергам, мислећи да нападају Троју. Том приликом Телеф је рањен Ахилејевим копљем и рана му никако није зацељивала. По савету пророчишта отишао је Ахилеју који му је извидао рану, а Телеф је за узврат одвео Ахајаце до Троје. Ахилеј је, по легенди, био ученик чувеног видара Хирона и извидао му је рану хајдучком травом, отуд и њено службено, латинско, име Achillea millefolium.

По легенди је Телеф био оснивач Пергама, средишта потоњег краљевства које је по овом граду и названо, а познатог и по изуму пергамента али и истоименој библиотеци. Пергам је био близу данашњег Бергама, који се налази око 75 km северно од Измира, античке Смирне.)
XI 522. Etiopskoga kralja Memnona, sina boginje Zore, koji je nakon Hektorove smrti došao Prijamu u pomoć, ubio je Ahilej da osveti smrt svoga prijatelja Antiloha, Nestorova sina, koji je poginuo od Memnonove ruke. (Овде Хомер ипак помиње Мемнона именом али не каже да је дошао у помоћ свом стрицу Пријаму, док га у *Илијади* није помињао. Мемнона помиње митологија и *киклички епови*, а песник *Одисеје* овде показује да му је и то било познато.)
XI 534. Taj počasni dar bio je, po potonjoj priči, Hektorova žena Andromaha. (И ту има више верзија мита, па Вергилије у *Енеиди* наводи и другу верзију. Према њој је Андромаха постала жена Пријамовог сина Хелена, са којим је живела негде у Епиру. Маретић је препевао и *Енеиду*, па му је сигурно и ова верзија мита била позната, али очито није сматрао потребним да је и наведе.)
XI 546. gospođa majka, tj. Tetida. (Ахилова мајка, једна од Нереида.)
XI 547. trojanskoj djeci — misle se zarobljeni Trojanci koje su, po priči, suci pitali za mišljenje o Ajasu i Odiseju.
XI 582. Zeusov sin Tantal, kralj Frigije, ubio je svoga sina Pelopa, ispekao ga i ponudio za jelo bogovima da iskuša jesu li sveznajući; zato trpi tešku kaznu u podzemnom svijetu. (Познате муке Танталове јер је био осуђен на вечну глад и жеђ. И ова легенда била је позната Хомеру, ако су ови стихови његови.)
XI 593. Eolov sin Sisif, lukavi korintski kralj, izdavao je ljudima tajne božje.
XI 621. gorem junaku, tj. Euristeju, mikenskom kralju.
XI 623. psa — misli se Kerber, no to ime Homer nigdje ne spominje. (Кербер је, по митологији, био троглави пас, чувар Хадовог подземног царства.)
XI 631. Tesej, sin Posidonov, i Piritoj, sin Zeusov, bili su nerazdvojivi prijatelji; oni su živi, kao i Odisej, sišli u podzemni svijet da otmu Persefonu. (Персефона је била краљица подземног света коју је уграбио Хад и половину сваке године је била његова краљица, краљица мртвих.)
XII 37. Već se svršilo sve — misli se put u podzemni svijet.
XII 45-46. Prolaznik očaran pjevanjem Siréna̅ ostane kao prikovan na mjestu i sluša dok napokon ne umre od gladi. (Позната морнарска легенда о сиренама, наравно, има више верзија. По једној су сирене само мамиле морнаре песмом да прођу довољно близу да се разбију о хриди. Постоје и неке верзије по којој су јеле бродоломнике, намамљене песмом, али и друге маштовите приче о њима.)
XII 61. *Satari-lađe* — nazivaju se te stijene zato što svaku lađu koja doplovi u njihovo područje struja neodoljivom silom vuče na njih, pa se na grebenima razbiju. (То је једно од опасних места за пловидбу због морских струја, могуће и ветрова и ко зна чега још. Сигурно је постојало више оваквих места, па и овде Хомерова прича може бити базирана на стварној чињеници. Ђурић је превео *разби-лађе* и *уништи-лађе*, а на грчком су *планкте*. Највише би, вероватно, ту одговарао превод *лутајуће-стене*, а по овим *планктама* из *Одисеје* назван је *планктон*.)
XII 70. *Arga* je lađa na kojoj su Argonauti pod vodstvom junaka Jasona plovili u Kolhidu na Crnom moru da dobiju od kralja Eeta zlatno runo. (Хомер овде помиње *Арго*, лађу *Аргонаута*. *Аргонаутику* је испевао Аполонија са Родоса неколико

векова после *Одисеје*. Тако би и ови стихови можда могли бити допевани. Но, не можемо у то бити сасвим сигурни јер постоји прича да *Аполонијев еп* није био најстарији еп о *Аргонаутима*. Постојала је, кажу, *Аргонаутика* коју је сам Орфеј испевао, а Орфеј је један од учесника похода. Тако би могло бити да су и Хомер и Аполоније црпели податке из овог *епа*, па би то можда могло бити задовољавајуће објашњење откуд се *Арго* помиње у старијем епу *Одисеји*.)
XII 86-88. Ti stihovi nijesu u skladu s ostalim što je rečeno o Skili, pa se smatraju potonjim umetkom. Svrha im je ta da se istakne etimološka veza riječi Skila sa grč. skylaks = štene. (Додати стихови с намером.)
XII 104. *Haribda* je prema pjesnikovu opisu personificirani morski vrtlog a nalazio se, po mišljenju Grka, u Sicilskom tjesnacu, i to na strani otoka, dok je Skila bila na italskoj obali nasuprot Haribdi. Očito je da se Vergilije u svojoj *Eneidi* 3. pjev. stih 684. i d. prikazujući Skilu i Haribdu poveo za Homerom. (Још једна од типичних морнарских прича, за коју је сасвим могуће да вуче корене од опасне пловидбе Месинским мореузом, који није било могуће зобићи. Наиме, јесте било могуће али је требало препловити више од 900 km да би морнар дошао на исто место на које био дошао након само неколико километара пловидбе тим мореузом.)
XII 132. Imena pastirica Helijevih posve su jasna; *Lampetija* znači: svijetla, a *Faetusa*: sjajna. (На том острву, дакле, није било других људи осим пастира. Значи и да није могла бити у питању Сицилија коју су звали Тринакија или Тринакрија већ неко много мање острво.)
XII 146. *med klinove* — vidi 2. pjev. st. 419.
XII 189. Sirene mame Odiseja računajući na njegovo samoljublje, pa mu obećavaju da će u svojoj pjesmi prikazati njegova junačka djela pod Trojom.
XII 229. *na potkrovak* — Homerove lađe nisu još imale palube u današnjem smislu, nego potkrovke na prednjem dijelu brodskog trupa. (Добро запажање о лађама.)
XII 357. Lišće im je bilo potrebno da njime ospu glavu žrtvene životinje mjesto ječma, koji se inače upotrebljavao u tu svrhu. (И код нас су јечам и жито коришћени у разним религијским ритуалима, а користе се и данас. Нарочито за Бадњи дан и Божић.)
XII 374. U st. 323. rečeno je za Helija da sve vidi i čuje, pa je prema tome nepotrebno da mu tko drugi donosi vijest o klanju njegovih goveda. Unatoč tome ovdje pastirica javlja bogu nesreću, a to je u skladu s općenitim pjesnikovim isticanjem nesavršenosti bogova; vidi 8. pjev. st. 281.
XII 406. Ovaj prikaz podizanja oluje oponaša Vergilije u *Eneidi* 3. pjev. st. 192. i d.
XII 440. *Parcem* — parničarima.
XIII 8. *starješinsko vino*, što ga kralj daruje u znak počasti gerontima kad se sakupe u njegovu domu. (Код нас би то била здравица. Пример је *Кнежева вечера*.)
XIII 71. *Ponosni pratioci* - 52 mladića izabrana za veslače koji su već prije stigli na lađu i čekali odlazak; vidi 8. pjev. st. 35 i 48. (Та лађа је примала око 60 људи.)
XIII 76. *med klinove* — vidi 2. pjev. st. 419.
XIII 130. jer je Posidon djed Alkinojev; vidi 7. pjev. st. 56-63. (Отац Науситојев.)
XIII 152. da im grad odreže od mora.
XIII 175. *Jednom reče*, tj. Alkinojev otac Nausitoj, sin Posidonov.
XIII 198. U Homera se ljudi udaraju u bokove, odnosno o bedra kad što neprijatno vide ili čuju; u našim narodnim pjesmama udaraju se u takvu slučaju *rukom po ko-*

ljenu, npr. u Vuka 1. knj. (1841) str. 586, II. knj. (1845) str. 144, 303, 383. (Исто је као у нашој народној епици, само различит део тела.)
XIII 220. Odisej opet plače; vidi o plakanju Homerovih junaka 4. pjev. st. 55. (Као и у нашој народној епици, јунаци плачу јер су и они само људи.)
XIII 241. Grci su pri orijentaciji okretali lice prema istoku, pa im je prema tome istok sprijeda, zapad straga, jug desno i sjever lijevo. (Сасвим различито од тога су били окренути кад су гледали знаке богова. тада су се окретали лицем северу.)
XIII 272. *Feničane* spominje ovdje pjesma kao poznate pomorce i trgovce: oni su već rano bili na glasu zbog nevjere i lukavosti, a na to upućuje st. 277. (Тако већ и код Хомера срећемо познати антагонизам између оних који нешто производе и оних који то препродају. Он, ништа мање изражен, постоји и данас.)
XIII 306-310. Odisej se u svom odgovoru ni jednom riječi ne osvrće na Atenine napomene u tim stihovima, pa se misli da su interpolacija. (Поново додати стихови.)
XIII 59. *pljenjačica*, tj. koja daje plijen; to je stalan epitet Atene kao boginje rata.
XIII 423. *Slavu steče i diku*, jer je putovanje u to doba bilo povezano s mnogobrojnim teškoćama i opasnostima.
XIV 21. *ko zvjerovi* — misle se lavovi koje pjesnik obično naziva u svojim pjesmama tim imenom; vidi u *Ilijadi* 3. pjev. st. 449.
XIV 31. *Lukavo sjedne*, da umiri bijesne pse; Plinije u *Historia naturalis* VIII 41, 61 kaže da se psi umire, ako čovjek pred njima mirno legne i odbaci oružje.
XIV 55. U tom stihu nalazi se tzv. apostrofa, tj. pjesnik se obraća na Eumeja, kao da on stoji neposredno pred njim. U *Ilijadi* je apostrofa dosta česta (apostrofiraju se Patroklo, Menelaj, Ahilej, Melamp, Apolon, a u *Odiseji* samo Eumej; to ime znači: koji dobro misli). (Нема оваквих примера у нашој народној епици.)
XIV 96. To je dakle razlog da Odisejevo blago unatoč rasipnosti prosaca još nije posve iscrpeno.
XIV 162-164. Misli se da su ti stihovi umetnuti; pobliže određivanje vremena Odisejeva povratka posve je suvišno, a uvjeravanje u osvetu koja će stići prosce nije ničim motivirano. (Додати стихови.)
XIV 165. Apostrofa; vidi st. 55. (Нема је у нашој народној епици.)
XIV 214-215. Smisao je ovaj: Na prividno ostarjelu Odiseju nalaze se još samo ostaci prijašnje ljepote i snage, ali se i po njima može raspoznati nekadašnje njegovo stanje, kao što se po slamci može prosuditi kakav je nekoć plod nosila.
XIV 264. *ludu djecu* — vidi 2. pjev. st. 313. (Идентично са нашом епиком.)
XIV 279. Ponizni molitelj u Homera hvata za podbradak ili obuhvaća i ljubi koljena onoga u koga traži pomoći zaštitu. Kraljevo ponašanje pokazuje kako je pribjegar u to doba i na Istoku bio nepovrediv i svet. (И код нас је слично. Молитељ се често баца под ноге онога кога моли, док држања за подбрадак нема. Уместо тога се молитељ само погне и склапа руке, додуше некад и око врата особе коју моли. Тако и царица Милица, молећи свог најмлађег брата *Бошка Југовића да не иде у бој на Косово*: *руке склопи брату око врата*. Код Хомера је то подбрадак, али сама је суштина истоветна.)
XIV 286. *skupih*, tj. kao kraljev gost.
XIV 297. Trgovci koji su u stranim zemljama vršili trgovačke poslove bili su u starije doba ujedno i trgovci robljem. (Сем Трачана и Илира, тешко да је постојао још

неко ко није трговао робљем на целом Средоземљу. Ако и јесте, то је онда пре био изузетак него правило.)
XIV 311. *sam Zeus u ruke dade* — Homerov čovjek naivno pripisuje neposrednom djelovanju bogova svaki događaj i svaku pojavu koje ne može protumačiti na prirodan način; vidi i st. 273. (Чак и за оне појаве које би могли другачије тумачити.)
XIV 317. *bez ucjene* — Brodolomac bi po starom običaju postao rob, ali se od robovanja mogao osloboditi otkupninom. Odiseju to nije bilo potrebno jer ga je kraljev sin primio kao gosta u zaštitu kraljevske porodice. (Да, постајао је роб са правом откупа само код оних народа који су имали робове. Мада песник то не наводи, могуће да је Одисеј, као бродоломник, био у сличном положају баш код нимфе Калипсо.)
XIV 328. U *Dodoni* su svećenici proricali po šuštanju lišća na svetom hrastu Zeusovu; vidi u *Tumačenju* na kraju knjige. (Додона је у Теспротији, која је део Епира. Ту је подигнуто најстарије пророчиште посвећено Зевсу. Светилиште Зевсу су подигли Трачани који су живели у целом Епиру, па тако и у Теспротији. Значи да су Теспроћани, које Одисеј помиње, били Трачани. Ништа необично јер у то време Хелени још нису били формирани као народ. Постојали су само Трачани и Пелазги, а Одисеј је припадао пелашкој грани.)
XIV 360. Apostrofa; vidi st. 55. (Нема је у нашој народној епици.)
XIV 402. To je ironično odbijanje Odisejeva prijedloga.
XIV 442. Apostrofa; vidi st. 55. (Нема је у нашој народној епици.)
XIV 507. Apostrofa; vidi st. 55. (Нема је у нашој народној епици.)
XIV 528. *mač na ramena metne* — vidi 2. pjev. st. 3.
XV 9. Pjesnik je zaboravio reći u kojoj se prilici pojavila Atena. (Што се почесто дешава и у нашој народној епици. Карактеристика усмене поетике.)
XV 19-26. Atena ovdje bez ikakva razloga sumnjiči Penelopu, a tim se neplemenitim motivom služi samo zato da bi potakla Telemaha na što brži povratak kući.
XV 67. *grlati bojnik* — vidi 3. pjev. st. 311; to je stalan epitet Menelajev pa se često ponavlja. (Стални епитети су карактеристични и за нашу народну епику, као и за сваку другу усмену поезију.)
XV 78-85. bit će umetnuti jer sadržajem ne pristaju na to mjesto. (Још уметнутих или можда само премештених стихова.)
XV 113-119. Menelaj od riječi do riječi ponavlja svoje obećanje u 4. pjev. st. 613-619. (Као и у нашој народној епици, једна од особина усмене поезије.)
XV 161. Vidi o orlu bilješku uz st. 147. u 2. pjev. U ovo se mjesto ugledao Vergilije u *Eneidi* 12. pjev. st. 274. i d.
XV 193. *hȍtno*. tj. hoćko.
XV 221. *med klinove* — vidi 2. pjev. st. 419.
XV 225. O *Melampodu* — vidi 11. pjev. st. 291.
XV 232. *Filak* je otac Ifiklov, o kojem se govori u 11. pjev. st. 290.
XV 233. Nelejeva je kći *Pera*; vidi o tom 11. pjev. st. 287-297.
XV 237. *bratu*, tj. Bijasu, koji je napokon dobio Peru za ženu.
XV 247. Vidi o tom 11. pjev. st. 521. i d.
XV 268. *Ako ga ikada bješe* — Tim se riječima izriče bolna čežnja za izgubljenim dobrom koje se čovjeku pričinja još samo kao lijep, ali kratkotrajan san. (Слична је фраза постојала и код нас за нешто што нам се можда привиђа.)

XV 275. U doba koje prikazuje Homer još vlada zakon krvne osvete; rođaci ubijena čovjeka dužni su osvetiti njegovu smrt. (Овај обичај се дуго задржао на Балкану, нарочито у Албанији и Црној Гори. Још и данас је присутан у неким областима ових земаља, али све мање.)
XV 297. *Feja* je luka i rt u jugozapadnoj Elidi.
XV 325. Apostrofa; vidi 11. pjev. st. 55. (Нема је у нашој народној епици.)
XV 329. *do gvozdenog neba* — vidi bilješku uza st. 2. u 3. pjev.
XV 359. *Antiklija* je, po priči, od tuge za sinom završila život samoubijstvom.
XV 367. *golemo blago* — vidi. 1. pjev. st. 277.
XV 420. *kad je bijelila jednoć*, tj. otišla je na morsku obalu da pere rublje. (Перила су обично била на рекама али и на морској обали. Најбоље на ушћу какве реке или потока у море, ако је то било могуће. Тако су праље могле користити обе воде, слану и слатку воду. Веш би прале у сланој, а испирале у слаткој води.)
XV 467. Misle se geronti koji su uvijek u društvu kralja kao njegovi najbliži suradnici. Oni su otišli u skupštinu, pa je lukavi Feničanin iskoristio zgodnu priliku kad su u kući ostale žene same.
XV 478. Vidi 3. pjev. st. 280.
XV 513. *da nije, kako je*, tj. da nema u kući prosaca.
XV 525. Vidi bilješku u 2. pjev. st. 154.
XVI 15. *Eumej* pozdravlja Telemaha nježno i povjerljivo poput bliska rođaka. To pokazuje kako je u Homerovo doba bio vrlo srdačan odnos između plemenitih gospodara i vjernih slugu koje su tada smatrali članovima porodice. (Тако се и Еумеј односио према Телемаху, као према свом сину.)
XVI 60. Opet apostrofa; vidi 14. pjev. st. 55. (Наша народна епика је не познаје.)
XVI 135. Apostrofa; vidi 14. pjev. st. 55. (Нема у нашој народној епици.)
XVI 162. I stari su Germani vjerovali da psi vide duhove i bogove, iako su za ljudske oči nevidljivi. (Такво веровање постоји и код нас и одржало се све до данас, углавно за псе и мачке, али Маретић изгледа за њега није знао.)
XVI 216. Odisej i Telemah plaču; vidi 4. pjev. st. 185. (Као што јунаци плачу код нашег народног песника. *Проли сузе низ бијело лице*.)
XVI 233. *ovamo*, tj. k Eumeju.
XVI 247-253. U kući se Odisejevoj nalazi prema tome 108 prosaca i 10 slugu uključivši glasnika Medona i pjevača Femija. (Хомер пева да је Одисеј све њих побио, осим неколицине које је поштедео. Ово заиста звучи нереално, јер тешко да би Одисеј, Телемах и двојица свињара успели побити толике људе. То не би било лако ни данас, са ватреним оружјем. Очигледно да је овде у питању песничко претеривање, које је карактеристично и за нашу народну епику. Примера ради, тако и Шарац Краљевића Марка *по три копља у висину скаче, по четири добра у напредак*.)
XVI 281-298. Ovi stihovi ne pristaju ovamo pa su očito naknadno umetnuti prema 19. pjev. st. 5-13. (Додати или можда само премештени са неког другог места.)
XVI 342. Jer je njihov pothvat protiv Telemaha propao. (Мисли се на заседу коју су му поставили.)
XVI 366. *jedni iza drugih*, tj. često su se izmjenjivali da se odviše ne umore, jer je zasjeda trajala dulje nego što su prosci očekivali; vidi 4. pjev. st. 632 i d.
XVI 373. *svojih posala* — misli se prosidba Penelope.

XVI 463. To je ironično rečeno.
XVI 464. Apostrofa; vidi 14. pjev. st. 55. (Нема је наша народна епика.)
XVI 475. *oni*, tj. prosci koje je spomenuo Telemah u st. 462.
XVII 44. *što ugleda očima*, tj. sve što si doživio na putu.
XVII 52. *tuđinca*, tj. Teoklimena.
XVII 68. *Antif*, sin Egiptijev, spomenut je u 2. pjev. st. 19. kao drug Odisejev, koga je Polifem ubio i pojeo za večeru; čini se da je pjesnik ovdje zamijenio sina i oca. (Ако се еп ширио усменом предајом, онда није ни чудо да је могло доћи и до замене. Пре ће бити да је ово заменио неки постхомеровски песник.)
XVII 75. *ženskinje* — misli na sluškinje.
XVII 109. *brodismo*, tj. Telemah i njegov pratilac Pisistrat.
XVII 124-141. Telemah redom navodi riječi Menelajeve u 4. pjev. st. 333-350. (Типично за усмену поезију, каква је наша народна епика.)
XVII 158. *šumke* — gmižući.
XVII 207. *Poliktor, Itak i Nerit* su heroji i osnivači prvog naselja na Itaci. (Итак је дао име острву, по Нериту је његово највише брдо, а по Поликтору вероватно носи име то насеље које су основали и зденац близу њега. Можда баш и град који Хомер помиње, не наводећи му име.)
XVII 222. Mačeve i kotliće dobiva na dar, na rastanku, samo gost plemenita roda.
XVII 234. *ludak*, jer nije u prosjaku prepoznao svoga gospodara.
XVII 272. Apostrofa; vidi 14. pjev. st. 55. (Не познаје је наша народна епика.)
XVII 291. *Argos* znači: brz; pas je odmah prepoznao glas svoga gospodara. (Овај је Одисејев пас требао бити стар 20 година, што је крајње невероватно за животе паса. Ако узмемо у обзир да Хелена каже у *Илијади* да је 20 година у Троји, то значи да би Аргос имао 30 година, као и Телемах. Тако излази да су ти стихови у *Илијади* сигурно допевани, ако Аргоса већ прихватимо као Метузалема међу псима. Може бити и да је у питању само магија бројева, толико присутна код Хомера, у коју је укључен и број десет. Десет година се Ахајци спремају за тај рат, десет година траје рат и десет година Одисеј лута. Све то наводи на такав закључак. Разлог више да временске одреднице код Хомера схватимо једино песнички, никако реално. Али ако узмемо да животни век пса 12-13 година, а да је Аргос био млад пас кад је Одисеј отишао у рат онда је *Тројански рат* коме придодајемо још и *Одисејева лутања* добијамо да све није могло трајати дуже од 12 година. Аргус је угинуо од узбуђења кад је препознао господара и то као стар пас. Ако се овај догађај стварно десио онда нам он много говори!)
XVII 311. Apostrofa; vidi 14. pjev. st. 55. (Нема је у нашој народној епици.)
XVII 363. *pozna*, tj. po tome kako će se pojedini prosci ponijeti prema njemu.
XVII 380. Apostrofa: vidi 14. pjev. st. 55. (Нема у нашој народној епици.)
XVII 397. *ko otac* — to je fina ironija jer Antinoje želi uzeti njegov majku Penelopu za ženu.
XVII 494. To je apostrofa na Antinoja u znak ogorčenja zbog njegova bezdušnoga postupka prema prosjaku. (Нема је у нашој народној епици.)
XVII 500. Smisao je: Antinoje mi je mrzak kao smrt.
XVII 512. Apostrofa; vidi 14. pjev. st. 55. (Нема је у нашој народној епици.)
XVII 513. *Ahejci* — misle se prosci. (И просци су, дабоме, Ахајци.)

XVII 541. Ovo je najstarije mjesto u antičkoj književnosti gdje je kihanje prikazano kao bonum omen; što je kihanje jače to je i znamenje povoljnije. (Дакле, још и тако се тумачило добро знамење. То писац ових редова није знао без Маретића.)
XVII 565. *do gvozdenog neba* — vidi 3. pjev. st. 2. (Стари народи су мислили да је небески свод чврст, односно од метала. Тако је, јасно, мислио и Хомер.)
XVIII 6. *Ir* znači prema pučkoj etimologiji: glasnik, kao što je *Iris* glasnica bogova, pravo njegovo ime *Arnej* znači: ovčar.
XVIII 85. Okrutni kralj *Ehet* osakatio bi, po priči, svakoga stranca koji bi došao u njegovu zemlju; ime se njegovo upotrebljavalo poslovično kad je koga trebalo jako prestrašiti. (И овај мит је био познат Хомеру.)
XVIII 94. tj. da ga prosci ne bi prepoznali po snazi udarca.
XVIII 103. *Štap (skeptar)*, inače znak časti i vlasti, ovdje služi za porugu.
XVIII 163. *Na silu se nasmije*, jer nije imala nikakva razloga za smijeh.
XVIII 184. Kad kraljica ili žena kraljevskoga roda izlazi iz svojih odaja, obično je prati koja sluškinja; vidi npr. 1. pjev. st. 331.
XVIII 212. *koljena klonu* — vidi 4. pjev. st. 703.
XVIII 238. *razglobila koljena* — vidi st. 212. i 341.
XVIII 314. *u kuću*, tj. gore u ženske sobe, kamo je prema st. 302. otišla već prije Penelopa.
XVIII 322. Bestidna je Melanta prema tome sestra gruboga Melanta; vidi 17. pjev. st. 212.
XVIII 328. U kovačnici su rado tražili zaklon beskućnici i prosjaci vjerojatno zbog topline.
XVIII 329. *Zborno mjesto* — ovdje se misli jedna uvijek otvorena prostorija u kući, koju su u starije doba iskorišćivali kao sklonište prosjaci i beskućnici, a kasnije se upotrebljavala kao mjesto gdje se ukućani sastaju na razgovor i zabavu.
XVIII 320-333. Misli se da su ti stihovi poslije umetnuti jer žena ne može govoriti ovako drsko. (Још један пример допеваних стихова.)
XVIII 353. *Nije bez boga*, tj. zacijelo s božjom voljom; to je litota. (Ова двострука негација је карактеристика нашег језика, па дабоме и наше епске поезије.)
XVIII 376-379. Očito nezgodna interpolacija jer se Eurimah u st. 362. ne ruga Odisejevoj kukavštini, nego lijenosti. (Додати стихови. Рекло би се да ови стихови потичу од неког не превише талентованог песника.)
XVIII 395. *ka koljenima*, tj. tražeći pomoć kao pribjegar. (Моли се слично као што је и код нас.)
XIX 32. *štite kvrgaše* — jer su u sredini pupčasti tako da se ispupčani dio čini kao kvrga.
XIX 179. Kretski kralj i zakonodavac *Minos* dobio je, po vjerovanju Grka, zakone neposredno od samog Zeusa, s kojim se sastajao u Zeusovoj spilji na gori Idi. (Гора Ида је постојала и на Криту, а не само у Тројади. Чак се сматра да је тројанска Ида добила име по критској, али касније ћемо се уверити и да то нема основа.)
XIX 186. O *Maliji* vidi 3. pjev. st. 286—288. (Југоисточни рт Пелопонеса, опасан за пловидбу.)
XIX 273. U Homerovo doba gost je imao pravo da od domaćina traži darove pa je tako mogao sakupiti mnogo blaga i dragocjenosti. (Имао јесте, али је била срамота

и за домаћина да госта отправи без дарова. Тако би гост био дариван чак и да није ништа тражио.)
XIX 346. Odisej očekuje da mu se starica neće rugati, kao što to čine mlade sluškinje, npr. Melanta; vidi st. 372-373.
XIX 391. *da ne bi na vidjelo došlo*, tj. da je on Odisej.
XIX 407-409. Vidi o tome u *Tumačenju* na kraju knjige.
XIX 425. *jednake gozbe* — vidi 8. pjev. st. 98.
XIX 458. *Basmom* — Ovo je u Homera jedini primjer primjene bajanja u liječenju, što se kasnije silno proširilo, osobito kod primitivnih naroda. U *Ilijadi* pjesnik kao sredstvo za liječenje rana obično navodi ljekovito bilje i trave. (И наша народна медицина почивала је на лековитом биљу, а у неким областима примењивано је и бајање. Колико је било раширено у прошлости, можемо само нагађати али вероватно доста.)
XIX 518-523. Pandarijeva kći *Aedona*, žena Zetova, htjela je iz zavisti ubiti najstarijega sina tebanskog kralja Amfiona i Niobe, ali je u noćnoj tami pogodila svojega sina Itila, pa pretvorena u slavuja dirljivim pjevanjem tuži za umorenim. (Легенда је очито била позната и Хомеру.)
XIX 563. Ovo o sancima preuzeo je Vergilije u *Eneidi* 6. pjev. st. 893—896. (Како је Маретић препевао и *Енеиду*, често истиче шта је Вергилије узео од Хомера.)
XX 63. *oluja* — misle se Harpije; o njima vidi u *Tumačenju riječi* na kraju knjige.
XX 66. *Pandarije* je imao, po kasnijoj priči, 3 kćeri: Aedonu, Kleoteru i Meropu; vidi 19. pjev. st. 518. Jedne kćeri moraju okajati grijeh svojega oca Pandarija, koji je ukrao iz Zeusova hrama na Kreti od zlata načinjenog psa — djelo Hefestovo.
XX 78. *neka ih dvore*, tj. neka ih kazne; to je eufemizam. (Има га у нашој народној епици, али не често. Изгледа да их наши народни песници нису много волели, мада није превише чест ни код Хомера.)
XX 118. *pobili koljena*, tj. oduzeli svu snagu.
XX 125-126. *nà pleći... mač* — vidi 2. pjev. st. 3.
XX 156. *svetkovina* — misli se svetkovina mlada mjeseca u čast Apolonovu.
XX 186. *jalovu kravu* — vidi 3. pjev. st. 383.
XX 242. *s lijeve strane* — to je znak nesreće. (Дакле, са западне стране.)
XX 273. *Kronion nije dopustio*, tj. da ga ućutkamo ubivši ga. (Просци нису добили повољне знаке од Зевса за своју убилачку намеру према Телемаху.)
XX 278. Da proslave Apolonovu svetkovinu; vidi st. 156.
XX 288. *Ktesip* znači: posjednik konja, a to znači da je bogat. (У антици се мерило богатства изражавало у грлима стоке. Првенствено у стоци, а тек потом колико је ко поседовао у племенитим и другим металима.)
XX-296.-ironija.
XX 299. Svaki je gost imao uza se kod stola košaricu u koju bi stavljao ostatke jela. (Обичај приликом јела. Ни ова навика код нас не постоји или се само није и одржала, ако је некад можда постојала.)
XX 355. *utvara*, tj. duša ubijenih prosaca.
XX 383. Stanovnici otoka Sicilije bili su u to doba na glasu zbog trgovine robljem. (Значи да је Хомер добро знао за ову праксу Сицилијанаца.)
XX 390-394. Ti stihovi ne stoje ni u kojoj vezi s prethodnim riječima, pa se misli da su umetnuti. (Додати стихови.)

XX 392. *od večere one* — to je sarkazam jer se misli ubijanje prosaca.
XXI 4. *sivkasto gvožđe*, tj. 12. sjekira kroz kojih ušice treba da prođe strijela s Odisejeva luka. (Хомер није знао за сиву боју али Маретић нам је дочарава својим преводом, као и неке друге боје којих нема код Хомера. Слично ради и Ђурић у својим препевима *Илијаде* и *Одисеје*.)
XXI 14. Vidi o *Euritu* 8. pjev. st. 224 i d. Heraklo je ukrao Euritu glasovite kobile i podmuklo ubio u svom dvoru u Tirinsu njegova sina Ifita, koji je pošao od kuće da ih traži. (Овај пут Херакло није урадио подвиг него разбоништво и то нечасно. Уз њега је везано навише легенди у хеленском свету, па није ни чудо што је у некима од њих описан и као разбојник, а не само као јунак.)
XXI 16. Vidi 3. pjev. st. 488.
XXI 44. *mjerilom* — vidi 5. pjev. st. 245.
XXI 81. *sivkasto gvožđe* — vidi st. 4.
XXI 6 95. *ludo dijete* — vidi 2. pjev. st. 313. (Идентично нашој народној епици.)
XXI 98. Ta sarkastična aluzija na skoru sudbinu Antinojevu stoji u oštroj suprotnosti s njegovim sadašnjim uzdanjem u pobjedu (Можда је овој стих додат или однекуд донет, из неког другог певања у *еny*.)
XXI 179. Luk se već dugo nije upotrebljavao pa je postao suh i tvrd; lukavi Antinoje, sumnjajući u snagu prosaca, hoće ga grijanjem i mazanjem umekšati da olakša napinjanje.
XXI 241. Da prijatelji ne dođu proscima u pomoć kad začuju viku i zapomaganje.
XXI 258. Vidi 20. pjev. st. 156.
XXI 295. *Kentaur Eurition* pokušao je na svadbi Lapita Piritoja ugrabiti njegovu mladu ženu Hipodamiju, a to je bio povod glasovitoj borbi između Kentaura i Lapita, u kojoj je Eurition poginuo.
XXI 308. Vidi 18. pjev. st. 85.
XXI 364. Prosci se prijete Eumeju da će ga ubiti i njegovo tijelo baciti vlastitim njegovim psima.
XXI 390. *Biblovo uže* — vidi u *Tumačenju riječi* na kraju knjige.
XXI 402-403. Riječi su prosca ironične; time su nastojali prekriti zabrinutost i strah.
XXI 407. *lijepo pleteno ovčje crijevo* — to je perifraza za tetivu. (Тетиве за лукове су биле од овчијег црева.)
XXI 419. Luk je načinjen od oba roga divlje koze; pregibak je sredina luka gdje su oba roga spojena.
XXI 420. Ti su *zarezi* na strijeli; donji se pritisne prstom desne ruke kad se strijela meće na tetivu, a gornji se dvjema prstima lijeve ruke drži da se strijela ne bi micala.
XXI 428. *večeru spremit* — to je sarkazam; isp. Mažuranić, Smrt Smail-age Čengića, Harač st. 647. i d. (Као што Маретић наводи постоји и код нас.)
XXII 31-33. Nakon Odisejeve prijetnje u st. 6. i gađanja na Antinoja u st. 8. ovo je mišljenje prosaca neshvatljivo; zato se drži da su ovi stihovi umetnuti. (Допевани су стихови очигледно. Не види се одакле би могли бити, евентуално, пренети.)
XXII 68. *koljena klonu* — vidi 4. pjev. st. 703.
XXII 144. Neshvatljivo je kako je Melantej mogao najedanput donijeti toliko oružja. (Очигледно песничко претеривање, толико често је и у нашој народној епици.)
XXII 147. Vidi st. 68.

XXII 173. *noge prevratite i ruke*, tj. na leđa tako da se desna ruka i desna noga, lijeva ruka i lijeva noga zajedno svežu na leđima.
XXII 186. *na remenju*, kojim su pojedine kože od kojih se štit sastoji bile međusobno povezane.
XXII 194. Apostrofa; vidi 14. pjev. st. 55. (У нашој народној епици је нема.)
XXII 196. gorka ironija s obzirom na dosadašnji udoban život Melantejev.
XXII 222-223. Smisao je da će mu kćeri i ženu prodati u ropstvo.
XXII 239. *čađave kuće* — od dima s kućnog ognjišta i luči jer kuća u Homerovo doba nema dimnjaka. (Нема зиданог димњака али има отвор на који дим излази.)
XXII 269. *sa zemljom sastave zube*, tj. mrtvi licem padoše na zemlju.
XXII 297. Kao boginja, a ne kao lastavica.
XXII 346. *i ljudma i bozima*, tj. ljudima na veselje, a bozima u čast.
XXII 412. Isti etički princip sadržan je u poznatoj latinskoj izreci *de mortuis nihil nisi ben*. (*Од мртвих ништа добро*.)
XXII 446. Čim su ugledale okrvavljenu dvoranu punu mrtvih prosaca, robinje su se stisnule jedna uz drugu bojeći se kazni. (Бојале су се оне робиње које су служиле просце добровољно и уходиле друге укућане за њихов рачун. Управо те које су се бојалале, Одисеј је сурово побио.)
XXIII 110. *znakove tajne* - misli tajna bračnog kreveta, o čemu se govori u st. 188.
XXIII 121. *potporu gradsku*, tj. svu mladež plemićkih porodica na Itaci.
XXIII 127. *Mi*, tj. Telemah i oba pastira.
XXIII 139. *mnogodrvno polje* — to je seoski posjed gdje boravi njegov otac Laert.
XXIII 177. Penelopa naređuje Eurikliji da spremi Odiseju krevet izvan bračne ložnice, a to je nemoguće s obzirom na tajnu koja ni Eurikliji nije poznata. Penelopa dakle samo želi iskušati da li je stranac zaista njezin muž.
XXIII 198. Krevet je dakle pričvršćen uz maslinov panj i zato je nepomičan.
XXIII 205. *koljena klonu* — vidi 4. pjev. st. 703.
XXIII 222. *boginja*, tj. Afrodita.
XXIII 232. Odisej opet plače; vidi 4. pjev. st. 185. (Као у нашој народној епици.)
XXIII 246. Konji *Faeton* i *Lampo* izvrsno pristaju boginji Zori jer Faeton po etimologiji znači *svijetli*, a Lampo *sjajni*.
XXIII 268-284. Svrha je Odisejeva puta o kojemu se ovdje govori širenje kulta boga Posidona da tako ublaži njegovu srdžbu zbog Polifema.
XXIII 282. Potonja grčka priča kaže da je Odiseja ubio u neznanju njegov i Kirkin sin Telegon, koji je pošao da traži oca.
XXIII 366. Odisej predviđa da će biti borbe s pristašama prosaca.
XXIV 1 Naslov ovoga pjevanja odgovara samo drugom dijelu njegovu (s. 205-548); prvi dio (st. 1-204) zove se kod starih Grka *drugo mrtvačko carstvo*, a smatra se interpolacijom. (Дакле допевани део.)
XXIV 2. Hermija samo na ovom mjestu u Homera prati na putu u podzemni svijet duše pokojnika, koje ga pokorno slijede prisiljene neodoljivom snagom njegova poziva i magičnom moći njegova čarobna štapa; inače duše napuštajući tijelo odlaze u Had posve same.
XXIV 12. *sunčevih vrata* — to je slikovit pjesnički izraz, a misli se zalaz sunca daleko na zapadnom dijelu Okeana.

XXIV 46. *strižahu kosu* — u znak žalosti, ošišanom kosom pokrivali su mrtvo tijelo prijatelja kad bi ga nosili na lomaču. Vidi pjev. 4. st. 198. i *Ilijada*, 23. pjev. st. 135. (И тај обичај је постојао код нас, а може бити да се још и негде другде одржао. Мада, постоји и обичај да мушкарци пуштају браду у знак жалости, али он је вероватно нешто новијег датума.)
XXIV 48. *s pomorskim boginjama* — to su Nereide, kćeri morskog starca Nereja (vidi st. 58). (Ахилејева мајка Тетида је једна од Нереида или Нерејки.)
XXIV 68. Grci su postavljali na lomaču oko mrtva tijela posude pune meda. Taj običaj podsjeća na davna vremena još prije Homera kad su Grci upotrebljavali med za konzerviranje mrtvaca. (Мед се употребљавао и за конзервацију различитих врста хране, не само мртваца.)
XXIV 73. *oblivši vinom i mastima* — da se spriječi truljenje ostataka i da im miris bude što ugodniji.
XXIV 107. *vršnjaci*, jer smrt inače grabi stare i mlade bez ikakve razlike.
XXIV 128-146. Vidi 2. pjev. st. 93-110.
XXIV 199. *kći Tindàrejeva*, tj. Klitemnestra. (Понекад тако назову и њену сестру Хелену, која је, по миту, Зевсова али ју је подигао спартански краљ Тиндарej.)
XXIV 222. O *Doliji* vidi 4. pjev. st. 735.
XXIV 234. Odisej eto ponovo plače; vidi 4. pjev. st. 185. (Као и наши јунаци.)
XXIV 290. *Ako ga ikada imah* — vidi 15. pjev. st. 268.
XXIV 294. *obilna darma*, tj. obilno darovana prigodom udaje: vidi 1. pjev. st. 277.
XXIV 304. *Alibas* je izmišljeno mjesto negdje na zapadu u području Metaponta u južnoj Italiji. (Можда и није измишљено, само немамо података да је постојало.)
XXIV 345. *koljena klonu* — vidi 4. pjev. st. 703.
XXIV 377. *Nerik* je grad na kopnu u Akarnaniji. (Акарнанија јесте у средишњем делу данашње западне Грчке позиционирана дуж обале Јонског мора, западно од Етолије, од које је дели река Ахелој, те северно од Калидонског залива који представља улаз у Коринтски залив. Данас представља тек западни део округа Етолија-Акарнанија.)
XXIV 463. *skoči*, tj. da prekinu skupštinu i pođu mirno kući.
XXIV 517. *od svih drugova*, jer boginja to govori u prilici Mentora, starog druga Laertova.
XXIV 527. *dvoreznim kopljima*, jer imaju šiljak na oba kraja.
XXIV 530. *i sav narod* — misle se napadači.
На крају Маретићевих кометара додаћемо и његово *Тумачење riječi i imena*, на крају књиге. За разлику од Маретића који је дао тумачење уз своје преводе оба *Хомерова епа* појединачно, ми ћемо их дати заједно. Тако ћемо избећи могућа непотребна понављања. И њих ћемо прокоментарисати где већ буде потребно. Мада ово можда и није неопходно, део тога нам јесте користан, а скоро све је корисно читаоцу *Хомерових епова* ма чији превод читао. Зато смо узели све:

Afrodita je boginja ljepote i najljepša od sviju boginja. Ona je kći Zeusa i Dione, žena je Hefestova, mati trojanskoga junaka Eneje, kojega je rodila s Anhisom. Ona je na strani trojanskoj, a protivna je Ahejcima. Uzrok toga natuknut je u 24. pjv., st. 29, 30. U kasnije su vrijeme Grci to iskitili i pričali, da su na svadbu Peleja i Tetide (roditelja Ahilejevih) bili pozvani svi bogovi i boginje osim Eride (tj. boginje svađe);

zato se ova rasrdi, pa dođe nezvana i baci među boginje zlatnu jabuku s natpisom *najljepšoj*. Boginje Hera, Atena i Afrodita držeći svaka za se da je najljepša, posvade se, a Zeus im onda zapovjedi, da odu k mladome pastiru, Prijamovu sinu, Parisu, koji na brdu Idi pase svoja stada, pa će im on presuditi, koja je najljepša. Boginje i odu k Parisu, te mu Hera obeća veliko blago i vlast, ako njoj dosudi zlatnu jabuku. Atena mu obeća mudrost i slavu, a Afrodita najljepšu ženu. Paris se privoli Afroditi i dosudi njoj jabuku. Nato se Hera i Atena vrlo rasrde ne samo na Parisa, nego i na njegovu otadžbinu, Troju. S pomoću Afrodite odvede Paris prvu ljepoticu na svijetu, Helenu, ženu Menelajevu, u Troju, i to bude uzrok trojanskoga rata. (Римљани су Афродиту звали Венера, док код Хелена постоји једна легенда да је рођена из морске пене. Била је једна од 12 олимпских богова, богиња љубави и лепоте. По легенди је била жена хромог Хефеста или Хефајста, најружнијег олимпског бога.)

Agamemnon je sin Atrejev, brat Menelajev, kralj u Mikeni, vrhovni zapovjednik grčke vojske pod Trojom. Žena mu je Klitemnestra (koja ga je sa svojim ljubavnikom Egistom ubila, kad se vratio kući ispod Troje); sin mu je Orest, kćeri Hrisotemida, Laodika, Ifijanasa (vidi u 9. pj., st. 142 do 145); Homer ništa ne zna o Agamemnonovim kćerima Elektri i Ifigeniji, o kojima su pričali kasniji Grci. (Ифигенија јесте требала бити жртвована Артемиди, на жртвенику у Аулиди, да би Ахајци тада добили повољан ветар за свој поход на Троју. Артемида се сажалила на сироту девојку, подметнула на жртвеник кошуту а њу однела у свој храм на Тауриди где је била првосвештеница. Таурида је било античко име полуострва Крим.)

Ahejci je upravo ime jednoga plemena grčkoga, a Homer ga upotrebljava za sav grčki narod; vidi Argejci, Danajci. (У време *Тројанског рата* не можемо говорити о хеленском (грчком) народу, па је тако и назив који употребљава Хомер сасвим исправан. По старом изговору су то Ахајци, који су припадали Тирсенима.)

Ahilej, prvi junak u grčkoj vojsci pod Trojom, kralj Mirmidonaca, sin kralja Peleja i boginje Tetide. Sva se *Ilijada* vrti oko njegove dvije srdžbe; prva je srdžba na Agamemnona, što mu je uzeo Briseidu, - druga je srdžba na Hektora, što mu je ubio najmilijega druga Patrokla. Ali koliko je god Ahilej žestok i neobuzdan u svojim strastima, ipak se njegove obje srdžbe svršuju lijepo i na potpuno zadovoljstvo pjesnikovih slušača: on se s Agamemnonom poslije smrti Patroklove pomiri; to je u 19. pjevanju, a na svršetku 23. pjevanja izriče on veliku pohvalu i priznanje Agamemnonovu junaštvu i tim dokazuje, da se s njim sasvim iskreno pomirio; u 24. pjevanju vidimo Ahileja, kako se dao suzama i molbama starca Prijama umekšati, te mu je predao tijelo Hektorovo, koje je bio odlučio baciti psima, da ga drpaju. Prije nego je Troja osvojena, pade Ahilej u boju smrtno ranjen od strijele brata Hektorova Parisa; sam se taj događaj ne opijeva u *Ilijadi*, ali je natuknut u 22. pjev. (st. 359, 369), gdje Hektor umirući proriče to Ahileju.

Aid ili *Aidonej* je bog podzemnoga svijeta, kamo dolaze duše, pošto tijelo umre. Kako je smrt mrska ljudima, tako im je mrzak i ovaj bog i žena mu Persefoneja. Aid je sin Krona i Reje, a brat Zeusov i Posidonov. (Налазимо га и под именим Хад, а по митологији брат је и Хери. Светилишта господару подземља су била ретка али је једно од њих било у Несторовом Пилу јер их је сам Хад спасио од Херакла.)

Ajas; to ime imaju dva ahejska junaka pod Trojom; jedno je sin Telamonov, bratučed (stričević) Ahilejev, on je doveo u lađama čete s otoka Salamine; - drugo je voj-

voda Lokrana, sin Oilejev, bio je veliki junak, ali malen stasom, mnogo manji od Ajasa, sina Telamonova (vidi 2. pjev., st. 527-529). (Велики Ајант и Мали Ајант су у српској транскрипцији.)
Aleksandro je isti čovjek, koji se zove i Paris (vidi tamo); a o dva imena na jednom istom čovjeku vidi u bilješki 6. pjev., st. 402, 403. (Парис или Парид му је само у ствари био надимак.)
Amazonke su ubojite žene, koje u ratu ne ustupaju nikakvim junacima. Mislilo se, da žive u maloazijskoj zemlji Kapadokiji uz rijeku Termodont. Pjesnik im u 3. pjevanju, st. 189. kaže: *muškare* (tj. muškobane). (Постало још верзија за постојбину Амазонки. Једна је да су из Либије (Африке) и да су преко Мисира (Египта) стигле чак до Тракије. По другој су дошле у област Термодонта однекуда са Меотског језера (Азовског мора), док су по трећој негде око Дунава (Истер) а четвртој из Илирије. Верзија, коју је дао Маретић, ипак је далеко најчешћа.)
ambrosija je jelo bogova, koje daje besmrtnost; ime je izvedeno od pridjeva *ambrotos* (tj. besmrtan). Bogovi je upotrebljavaju također kao pomast, kao sredstvo za miris i poljepšavanje. Nalazi se i pridjev *ambrosijski*, tj. božanski.
Amfitrion, vidi kod *Heraklo*.
Amfitrita je žena Posidonova, kraljica mora.
Andromaha, plemenita, a nesretna žena Hektorova, kći Eetiona, koji je kraljevao u Tebi, gradu pod gorom Plakom, trojanskoj državi na jugu. Ondje življaše narod, kojega Homer (pjev. 6., st. 415.) zove Kiličani: te Kiličane treba dobro razlikovati od stanovnika Kilikije, zemlje na jugoistočnoj obali Male Azije, koje zemlje Homer nigdje ne spominje. (Теба се налазила у рејону града Едремита (Адримита), што је на копну Мале Азије источно од Лесбоса испод планине Каздаг. Тако излази да је Плака данашњи Каздаг, а како су ови Киличани добили име видећемо.)
Apolon je bog svjetlosti i proroštva, zove se Feb. Sin je Zeusa i Lete, a brat Artemidin. Prijatelj je Trojanaca, a osobito prvog junaka trojanskog, Hektora. Poslije Homerova vremena postao je Apolon bog sunca (to je u Homera Helije). (Исто то име носи и код Римљана. Такође је један од олимпских богова, син Дива (Зевса) и Лето и брат Артемидин. По миту су ови божански близанци рођени на острву Делу где су се сваке године одржавале светковине божанским близанцима.)
Ares je žestoki i nenasitni bog rata, sin Zeusa i Here. Prijatelj je Trojanaca. Pratioci (i sinovi) su mu Dimos i Fobos, a sestra mu je Erida. (Код Римљана је то Марс, док се у српској транскрипцији зове Арej. Такође, један од олимпских богова. По легенди је живео у Тракији, где је био посебно поштован као Енијалиј, кога помиње и Хомер.)
Argejci su upravo ljudi iz Argosa (Arga), ali Homer upotrebljava to ime (kao i ime Ahejci) i za sav grčki narod. (Маретић је баш упоран са тим грчким народом.)
Argos (Arg) je grad u Peloponesu, ali Homer upotrebljava to ime također za čitav Pelopones, pače za čitavu Grčku. Još se Argos napose zove ravnica, koja je postojbina Ahilejeva, u Tesaliji, a po tome i sva Tesalija. (Постојао је и Арг или Аргос у Тесалији, који помиње још Аристарх са Самотраке.)
Artemida je boginja lova, kći Zeusa i Lete, sestra Apolonova. To je djevičanska boginja (kao i Atena). Poslije Homerova vremena postala je ona boginja mjeseca, kao što je njezin brat postao bog sunca. Ona je i boginja smrti u žena. Prijateljica je Tro-

janaca. (Олимпска богиња, Аполонова сестра близнакиња, рођена је на Делу.)
asfodel je neka biljka nalik na liljan.
Asklepije u Homera je ljekar, kojemu su sinovi ljekari na glasu Mahaon i Podalirij (pjev. 2., st. 731., - 4., st. 194., - 11. st. 518.). U kasnije vrijeme pretvorilo je grčko pričanje Asklepija u boga ljekarstva (u Rimljana Aesculapius). (или Ескулап)
Atena je boginja mudrosti, različitih vještina, pa i rata. Ona je kći Zeusova (rodila se bez matere, iz njegove glave). I ona je (kao Artemida) djevičanska boginja. Pjesnik je zove i Palada Atena; ime Palada valjda znači: mahačica, a ona maše egidom na pr. u 2. pjev., st. 446-452. i u 5. pjev., st. 738-742. (По једној од бројних легенди у вези ове богиње, име Палада је узела по једној својој пријатељици која умире њеном кривицом. Постоји и верзија да је Палада било њено претхеленско име, које се задржало и код Хелена јер Атина јесте предхеленско божанство. Атина је, разуме се, такође олимпска богиња.)
Atlas je morski div, koji na svojim ramenima drži nebeske stupove.
Atrej, sin Pelepov, brat Tijestov, otac Agamemnona i Menelaja, kralj u Mikeni; vidi u 2. pjev., st. 104-106.
Atrid, tj. Atrejev sin, s grčkim nastavkom -ides, koji odgovara našemu -ović.
Beotija je zemlja u srednjoj Grčkoj; vidi još u bilješki, koja je na početku 2. pjevanja. (Центар Беотије је био град Теба, који је, по легенди, основао Кадмо.)
bjelokost, t. j. slonova kost, spominje se u *Ilijadi* i *Odiseji* nekoliko puta, ali o samome slonu ne zna Homer ništa. Bjelokost su Grci njegova vremena dobivali trgovačkim putem preko Feničana. (Слоновача.)
biblovo uže (21, 390), tj. uže načinjeno od lika biljke bibla (od papirove biljke).
Boot je ime jatu zvijezda, u kojemu je osim drugih zvijezda Arktur (tj. čuvar Medvjeda). Ime Bo-ot (Bootes) upravo znači govedar. (Ми ово сазвежђе зовемо Волар, чија је најсјајнија звезда Арктур.)
Boreja ili Borej je sjeverni vjetar. (Односно бог северног ветра.)
Danajci je Homeru ime za sav grčki narod, kad ga misli u boju pod Trojom; vidi Ahejci, Argejci. (То су становници града Арга на Пелопонезу. Назив *Данајци* долази од имена њиховог родоначелника и праоца, утемељивача града Арга, краља Данаја. Хомер у *Илијади* чак 138 пута Ахајце назива именом Данајци и Аргивци. Појам Хелени у време *Тројанског рата* јесте постојао, али се он није односио на Хелене као народ, који још нису били формирани, него становнике града или области истог имена. Тако је било и у доба Хомеровог живота, па га Хомер (сматра се 8-7 век старе ере) није могао употребити као назив народа.)
Dardanci su narod u Maloj Aziji oko grada Dardanije (Troji na sjeveru), srodni su s Trojancima i pripadaju među glavne njihove pomoćnike, vođa im je Eneja. Njihovo se ime do danas sačuvalo u imenu Dardaneli (tj. Helespont). O gradu Dardaniji i o kralju Dardanu vidi u 20. pjev., st. 215-218. (Дарданели је назив новијег датума и може имати само индиректне везе са Дарданцима. Назив Дарданели је узет по дворцу Дарданели, који се налазио с обе стране мореуза. Град Дарданија, који Маретић помиње, је добио име по неком локалом моћнику који је живео негде у 6. или 5. веку старе ере. Он је вероватно добио име по тројанском Дардану и тако обезбедио континуитет овог имена. Тако тројански Дарданци немају везе са тим градом Дарданијом на који Маретић мисли, нити су живели близу града Дараданије на Дарданелима. Нико директно и не помиње никакве Дарданце у

Малој Азији, осим тумача Хомера који их тамо смештају. То што је Маретић сместио Дарданце северно од града Троје је нечије тумачење и никако се не да закључити из *Илијаде*.)
Demetra je boginja usjeva i plodova, mati podzemne boginje Persefoneje. Ne dolazi na Olimp među druge bogove, kao što ne dolazi ni Dionis. (Она не долази никад на Олимп али јесте олимпска богиња. Митологија је сматрала мајком Персефоне, Хадове жене и владарке подземног света половину сваке године.)
Dimos upravo znači strah, i to strah, koji u ratu spopada ljude. U Homera je Dimos personifikacija toga straha; u društvu je s njim Fobos, koja riječ isto znači; oba su pratioci ratnoga boga Aresa. U 13. pjev., st. 299. kaže se za Fobosa da je sin Aresov, isto će biti i Dimos. Kad su g. 1877. otkrivena dva mjeseca planeta Marta (tj. Aresa), dana su im imena Dimos i Fobos. (Мисли се на планету Марс, именовану према римском богу рата, односно хеленског Ареса, који је код Срба Арej.)
Diomed pripada među najveće junake u grčkoj vojsci, kako se vidi iz 5. i 6. pjevanja. On je kralj u Argosu (u Peloponesu), sin Tidejev. (Диомедов култ постојао је дуго на Јадранском мору, где је, по легенди, он отишао након што се вратио из рата да избегне Агемемнонову судбину.)
Dionis je bog vinove loze i vina, sin Zeusa i Semele. On ne dolazi među bogove na Olimp, kao što ne dolazi ni Demetra. U kasnija vremena zvali su ga Grci i *Bakhos*. (Трачко божанство, син Семеле (Земље), један од олимпских богова. Иако су олимпска божанства, он и Деметра, по митологији, никад не долазе на Олимп. Његово име доста вероватно значи Див из Нисе (Низе) – Диос-Нисос, па тако постоје теорије да је рођен негде у пределима данашњег Ниша, чије је античко име било Ниса или Низа. Како знамо да је ово божанство трачког порекла, то је сасвим могуће да и ова теза има смисла.)
Dodona je grad u Epiru (grčkoj sjeverozapadnoj zemlji, koji Homer ne spominje) s najstarijim proročištem, i to Zeusovim. (Епир је у старо време био у Тракији, па су тако најстарије пророчиште у хеленском свету, и то ово у Додони, подигли Трачани. Додонском Диву (Зевсу) клањао се и Ахилеј. Област Епира у којој се Додона налази позната је као Теспротија, коју Хомер помиње само у *Одисеји*.)
*Dolop*i su grčko pleme u sjeveroistočnoj grčkoj zemlji Tesaliji. (Планинска област Тесалије, коју су насељавали, по њима се и звала Долопија.)
Eak, kralj na ostrvu Egini (Salamini na jugu), sin Zeusov, otac Peleja i Telamona. (Митологија каже да је Еак помагао Посејдону кад је зидао зид око Троје. Тада су Посејдон и Аполон нешто скривили Зевсу, па им је овај наредио да за казну годину дана служе тројанском краљу Лаомедону, Пријамовом оцу. Аполон му је чувао стоку, док му је Посејдон утврђивао град. Троју је подигао Трој (Трос) као неутврђени град. Трој је био Лаомедонов деда, док је његов отац Ил потом на брду више Троје подигао градску акрополу, Пергам или Пергамон. Тако је Троја, именована по Троју, названа и Илиј, по његовом сину и Пергам према својој цитадели. Ова сва три имена се налазе код Хомера. Бог Посејдон, који је требало да утврди град, зна да би зидине које је зидао бог биле неразрушиве, а град неосвојив. Зато је и узео свог пријатеља Еака из Саламине као помоћника, па се по њему зид који је овај зидао и звао Еаков зид, а његов зид је било слабо место зидина Троје. Тај зид који је зидао Посејдон, митологија зна као *кружни зид Троје*, а још познатији је као *Посејдонов зид*. Херакло, који је први освајач

Троје, је у свој војни поход на град повео и Еаковог сина Теламона који је знао део зида који је зидао његов отац и преко кога су продрли у град и освојили га. По једној верзији мита, тада је Херакло дао Лаомедонову кћерку, а Пријамову сестру Хесиону, за жену свом саборцу Теламону, која је с њиме родила Ајанта (Ајаса, Ајакса). А по другом миту, Хесиону је дао свом сину Телефу, оснивачу града Пергама у Малој Азији.)
Eejka, tj. Kirka. koja živi na otoku Eeji, za koji se misli da ga treba tražiti negdje daleko na sjeverozapadu. (За Киркино острво Маретић овде наводи како мисле да га *треба тражити негде далеко на северозападу* али не каже зашто и од чега.)
Efira je grad na Tesprotskom zaljevu u Epiru. (Ова Ефира није и једини град овог имена. То је и старо име града Коринта али овде је реч о теспротијској Ефири.)
egida je strašni Zeusov štit, kojim ugoni u ljude stravu, zato se i zove egidonoša. Egida se opisuje u 5. pjev., st. 738-742. Osim Zeusa nosi je često i Atena. Isprvice je egida bila strašan oblak, iz kojega sipa pljusak i tuča s munjama i s gromovima, pa se to značenje razabira iz 17. pjev., st. 593-595.
Egipat nije Homeru samo poznata ona zemlja u Africi, nego mu znači i rijeku Nil, koja tom zemljom teče. (Тек код Хесиода налазимо први помен Нила, што може значити да је био млађи од Хомера или само да је *Теогонија* млађа од *Одисеје*.)
Ehet je okrutan mitski kralj u Epiru.
elektar ili *elektron* je jantar, a u 4. 73 znači smjesu od zlata (4/5) i srebra (1/5).
Elida je zemlja u sjeverozapadnom dijelu Peloponesa. (Елис, Елија, романизовано Илида. У овој области је и античка Олимпија, место одржавања Олимпијаде.)
Eneja je vođa Dardanaca, jedan od glavnih junaka u vojsci trojanskoj; otac mu je bio Anhis, a mati Afrodita. Vidi o njemu u 20. pjev., st. 307, 308. (Легендарни је Трој или Трос поделио краљевство својим синовима Илу и Асараку. Тако је Хектор био од Илове, а Енеја од Асаракове гране. Значи да је Пријам краљ Тројанцима а Анхис Даранцима, који су задржали своје првобитно име по родоначелнику Дардану.)
Enija je personifikacija ratne vreve, drugarica boga Aresa. (Пратиља Енијалија, па јој је такво и име јер су Ареја (Ареса) Трачани звали Енијалиј.)
Enijalije, pridjevak boga Aresa, kojim se on označuje kao strašni ratni bog. (Тако су га звали Трачани, а он је у Тракији и пребивао где су га особито поштовали.)
Eoja je boginja zore. (Ми је и зовемо Зора, што је и женско име код Срба.)
Epejci su stanovnici sjeverne Elide, zemlje na Peloponesu. (Епеј је мајстор који је изградио коња од дрвета, названог тројански коњ. Можда му то и није лично име, него је једноставно био један од Епејаца који су били веште дрводеље?)
ereb je podzemni svijet, mračno carstvo Aidovo, gdje borave duše pokojnika. (Овај је део најмрачнији у царству мртвих, стециште утвара и демона.)
Erehtej je starodrevni kralj atenski, koji je u svoje kraljevstvo uveo štovanje boginje Atene. (Природно, кад се овај град по њој и зове.)
Erida znači upravo: svađa, ali se uzima i kao boginja svađe, koja tjude zavada i podjaruje na rat. Vidi o njoj kod *Afrodita* i kod *Ares*.
Erinije su podzemni zli duhovi, kaji progone velike grešnike. Homer spominje sad jednu Eriniju, sad nekoliko njih (ne kazujući im pravoga broja): na jednome mjestu (pjev. 21., st. 412.) erinije su kletve roditeljske zločestoj djeci. Kasnije se pričalo, da

su tri Erinije, a zvali su ih i Eumenide, tj. blage, jer se one daju ublažiti i prestaju mučiti grešnika, ako se pokaje i očisti od grijeha.
eter je vazda vedri, čisti i svijetli nebeski prostor, koji stoji iznad oblaka i zemaljskog uzduha. (По њему је именован етар у физици.)
Etiopci su Homeru narod, koji živi na krajnjem Istoku i na krajnjem Zapadu blizu Okeana, dakle su upravo dvoji Etiopci; jedni su i drugi vrlo bogoljubni, zato ih bogovi često pohode. (Данашњу Етиопију су Хелени звали Еритреја.)
Etolci ili Etoljani su stanovnici Etolije, zemlje u srednjoj Grčkoj.
Eubeja je dugačak otok, koji se tijesno prislanja uz srednju Grčku. Ljudi su na tome otoku mnogo častili Apolona i Artemidu, zato pjesnik u 2. pjev., st. 535. kaže *sveta Eubeja*. (Познат је и као Евија, а најјужнији рт Герест се помиње у *Одисеји*.)
Eur je jugoistočni vjetar, koji donosi oblake i kišu. (Прецизније, то је ветар који је источне оријентације, а који може бити још источни или североисточни. Тако је у рејону око Хелеспонта најчешћи североисточни ветар, али и он је Еур(ос).)
Feačani (Feaci) su sretan i blažen narod na otoku *Sheriji*: ne ratuju ni s kim, nego žive mirno i bave se brodarstvom, pa su u tome prvi vještaci u svijetu.
Feb je pridjevak boga Apolona i označuje ga kao boga svjetlosti.
Feničani su poznati semitski trgovački narod staroga vijeka, koji je sjedio na obali Sredozemnoga mora Palestini na sjeveru. Homeru su Feničani dobro poznati, jer su oni sa svojim lađama posjećivali i grčke obale i otoke donoseći na prodaju svakojaku robu iz istočnih strana.
Filomelid je kralj na otoku Lezbu
Fobos, tj, strah, vidi kod *Dimos*. (Такође и Марсов сателит.)
foka (grč. φώκη) je morska životinja (sisavac), koja se učenim latinskim imenom zove *Foca vitulina*, ruski *гнолень*, (otuda u Šulekovu rječniku *tulanj*, a to je iz toga rječnika ušlo u prva dva izdanja ovoga prijevoda).
Fokejci su stanovnici Fokide, zemlje u srednjoj Grčkoj, Beotiji na zapadu. (Фокеја је такође и хеленска колонија у Малој Азији.)
forminga je muzička sprava sa žicama. (И Ахил пева јуначке песме уз формингу.)
Frizi (Frigijci) su stanovnici Frigije, zemlje u Maloj Aziji, Troji na istoku. Govorili su osobitim jezikom, kojega Grci nijesu mogli razumjeti, ali je bio indoevropski. Bili su saveznici trojanski. (Херодот каже да су Фриги у Малој Азији пресељени део европских Брига, који су променили име после пресељења. Како случајеве, да неки народ сам себи промени име, историја не зна, тако је и код Фрига знатно вероватније да су их тако назвали други. Можда Хелени који нису имали глас Б, него су га мењали било са гласом В или Ф. Тако би могло бити и у случају Брига. Антички аутори Фригијом зову и Пријамову државу, а којој Хомер не каже име. Каже, додуше, на једном месту да је Пријам владао свом Фригијом.)
Ftija je grad i kraj oko njega u južnoj Tesaliji (sjeveroistočnoj grčkoj zemlji); tu je kraljevao Ahilejev otac Pelej. (Одатле је, наравно, био Ахилеј, а та област је била на југу Тесалије у региону данашњег града Ламије.)
Geja je upravo zemlja, a onda i boginja zemlje, po kasnijem pričanju žena Uranova.
Gerenjanin je pridjevak starca Nestora; ne zna se pravo, što znači; neki misle, da je nekad bio grad u Meseniji (u jugozapadnom Peloponesu) Geren ili Gerenija, u kojem se Nestor ili rodio ili proveo svoju mladost.

glasnik je kao neki javni činovnik, kojemu je služba sazivati ijude u skupštinu, držati red, kad se sudi, kad se žrtvuje. Glasnici svi nose kao znak svoje službe osobiti štap (skeptar), koji u skupštinama daju u ruke onome, koji hoće da govori (*ko ima riječ*, kako bismo mi danas kazali). Glasnici stoje pod zaštitom bogova, i služba im je vrlo ugledna. (Бирани су из угледних породица са традицијом гласника међу својим прецима.)
glavni prijatelj uzima se u ovome prijevodu za Homerovo *kseinos*; to su jedan drugome dva čovjeka, kojima su postojbine razdaleko, a žive u velikom prijateljstvu, te će jedan drugoga svagda lijepo dočekati, kad mu gostom dođe. U ona primitivna vremena, kad nije bilo gostionica, i kad putnik u tudoj zemlji nije bio siguran za svoj život i za svoje imanje, što ga je sa sobom nosio, bilo je vrlo dobro za svakoga, da ima u tuđoj zemlji *glavnoga prijatelja*, koji će ga dočekati i ukonačiti, pa i, ako treba, braniti ga od onih, koji bi htjeli ubiti ga ili oplijeniti. To od prilike znači *glavni prijatelj* i u našim narodnim pjesmama, kako je na pr. u Vuka knj. II. (1845.), str. 227. i knj. III. (1846.), str. 363. – Ne škodi dodati, da *glavno prijateljstvo* ostaje u porodicama, tj. prelazi od otaca na sinove, unuke i praunuke, kako se lijepo vidi iz onoga, što pjesnik govori u 6. pj., st. 212-231. O Diomedu i Glauku. (Појам који постоји и код нас, а то пријатељство је преношено са колена на колено. Самим постојањем *главног пријатеља* и наши старинци су премошћавали недостатак смештаја у њиховом времену. Наиме, тад није било ханова, хотела и других смештаја где би путницима било могуће ноћивати.)
Giganti su strašan narod, sve sami divovi; bili su vrlo opaki, i zato ih je Zeus satr'o.
Gorga je nekakva grdosija strašna pogleda u podzemnom svijetu i na Zeusovoj egidi. Kasnije se pričalo, da su tri Gorge. (У питању је Медуза Горгона, која онога ко је погледа окамени. Најопаснија од три сестре Горгоне: Стено, Еуријала и Медуза. По миту ју је убио Персеј не гледајући је директно него преко одраза на штиту. Потом је њеном главом окаменио морско чусовиште Кракена (Змаја) и тако спасио етиопску принцезу Андромеду, кћерку Кефеја и Касиопеје. Сва ова сазвежђа имамо на северном небу. Тако алфа Персеја, звезда звана Алгол, представља главу Медузе Горгоне. Одисеј се бојао да она не дође и окамени их јер се, као мртва, налазила у Хаду.)
Harite su boginje dražesti i milote, dvorkinje Afroditine. Homer spominje poimence samo jednu, Pasiteju (u 14. pjev., st. 269.), a ne kaže, koliko ih je sviju; kasnije se pričalo, da su tri. (У *Илијади* је Хефест ожењен једном од Харита, док у *Одисеји* није већ му је жена богиња Афродита.)
Harpije su u Homera upravo personifikacije naglih i žestokih vihora, boginje oluje, koja sve grabi i nosi sa sobom; one odnose i ljude bez traga. Poimence spominje pjesnik samo Podargu, koja je mati Ahilejevih konja Ksanta i Balija brzih kao vjetar (pjev. 16., st. 150. i 19., st. 400). U *Odiseji* se spominju Harpije u pluralu. U vrijeme poslije Homera postale su Harpije nekakve strašne i gladne ptičetine; takove su i u Vergilijevoj *Eneidi*.
Heba je kći Zeusa i Here, sveder mlađahna boginja, na Olimpu dvori druge bogove.
Hefest je hromi sin Zeusa i Here, bog ognja i veliki vještak u poslima kovačkim. O njegovoj ženi vidi u bilješki 18. pjev., st. 383. (Олимпски бог ожењен Афродитом, код Римљана је то Вулкан. У *Илијади* му Хомер даје за жену једну од Харита, а у *Одисеји* је ожењен Афродитом. Познат је и као бог ватре, па су га највише и

поштовали на вулканским острвима Лемносу, Сицилији и Еолским острвима.)
Hekaba, žena Prijamova, mati Hektorova, osim kojega je rodila još osamnaest sinova; tko joj je otac, a tko brat, kaže se u 16. pjev., st. 717, 718. (Митологији каже да је прва Пријамова жена била Арисба, коју је дао за другога, односно преудао је и касније се оженио Хекабом или Хекубом.)
hekatomba je, žrtva, kad se u jedamput žrtvuje 100 ovaca ili goveda; ali slabo se kad toliko žrtvovalo, te hekatomba može značiti uopće oveću žrtvu.
Hektor, sin Prijama i Hekabe, muž Andromahe, otac Astijanaksa, prvi junak i najvaljaniji vojvoda u trojanskoj vojsci; zato kad pade u boju, strašno žali za njime cijela Troja i svečano mu sahranjuje tijelo (pjev. 22. do 24.).
Helada je grad u Tesaliji i kraj oko njega. U kasnija vremena služilo je to ime za čitavu grčku zemlju. Tako su i Heleni u Homerovo vrijeme bili samo stanovnici Helade, a poslije se to ime upotrebljavalo za sav grčki narod. (Хелени као појам који би се односио на све Грке, у Хомерово време још није постојао. Тим пре није ни у време *Тројанског рата*, па је чудно што овај рат зову и *грчко-тројански* јер је он у суштини био *пелашко-тројански*, односно *пелашко-трачки*.)
Helena, najljepša žena na svijetu, kći Zeusova (pjev. 3., st. 199. i 426.); mati joj je Leda (koja se spominje u *Odiseji*), a po materi je sestra Kastoru i Polideuku (pjev. 3. st. 237.) i Klitemnestri. Bila je žena kralja Menelaja, od kojega ju je odveo Paris (vidi kod imena *Afrodita*), zbog čega je nastao trojanski rat. Pošto je Troja osvojena i razorena, vratila se s Menelajem u Spartu (Lakedemon), kako se to vidi iz *Odiseje*. (Њен земаљски отац је био спартански краљ Тиндарej, зато је по њему и зову, Тиндарејева кћерка, а не само Зевсова.)
Helije upravo je sunce, a onda i bog sunca; kaže mu se i Hiperion. (Или Хелиос.)
Hera je sestra i žena Zeusova i po tome kraljica bogova. Neprijateljica je Trojanaca (vidi kod *Afrodita*). Često joj se kaže *volooka*, tj. velikih očiju; tako su je valjda u najstarije vrijeme prikazivali. (Хера такође спада у олимпске богиње али је она предхеленско божанство. Хелени су причали да је рођена или да је одрасла на острву Самосу. Ова легенда вероватно има везе и са Хериним предхеленским именом, Самиа. Код Римљана је Херино име било Јунона.)
Heraklo, najveći junak grčki, koji je živio prije trojanskog rata. Grci su o njemu već u Homerovo vrijeme mnogo pričali slaveći njegova junačka djela, a pričali su i poslije. Bio je sin Zeusa i tebanske kraljice Alkmene, kojoj je muž bio Amfitrion; zato mu se u 5. pjev., st. 393. kaže: sin Amfitrionov, ali da je Heraklo upravo sin Zeusov, to se vidi iz 14. pjev., st. 266. i 324. (Први пад Троје је изавао управо Херакло, а то је знано и Хомеру, који то у једној прилици и помиње.)
Hermija je osobiti bog, koji je glasnik bogova i pratilac duša u podzemni svijet, a i na ovome svijetu prati (Prijama u čador Ahilejev i iz njega (u pjev. 24.). Iz ovoga se razumije, zašto ga pjesnik zove *skoroteča* (tj. brzi glasnik, iz crkvenoslavenskog jezika) i *provođač*. (Хермес, гласник богова и бог трговине, Меркуром су га звали Римљани. Олимпски бог, али, као и Хера, он спада у предхеленска божанства. Његово име из тог периода је било Имброс, како су га звали Карци и Лелези, а вероватно и други. По Хермесу је дато име егејског острва Имброса, које зна и Хомер. Нормало, на острву Имбросу је било главно светилиште бога Хермеса.)
Hiperion je pridjevak boga Helija, a znači: sin Višnjega (tj. neba).
Hiron se zove mudri Kentaur, dobar ljekar, učitelj Ahilejev. On se u svemu odvojio

od ostalih Kentaura, koji su bili divljaci; zato i kaže pjesnik za nj da je *od sviju Kentaura bolji* (11. pjev., st. 832.).
Hore su boginje godišnjih doba i vratarice na Olimpu. (Хелени дуго немају називе за годишња доба, него су их именовали према појединим Хорама.)
Ida je planina u Maloj Aziji, trojanskoj državi na istoku; puna je izvora i zvjerinja. (Ово је само Маретићев закључак који је делимично тачан. Наиме, Хомер баш нигде не каже где се Ида налази. Не знамо на коју је страну од Троје. Хелени и нису имали називе за стране света него су их именовали према ветровима. Ова планина јесте постојала у Малој Азији, али ћемо касније видети да ли је то Ида коју помиње Хомер.)
Idomenej, kretski kralj, sin Deukalionov, pripada među najznatnije grčke junake, a po godinama među sredovječne (već je prosjed, vidi u 13. pjev., st. 362.).
Il je sin Trosa, otac Laomedona, djed Prijama; blizu Troje bio mu je grob, koji se nekoliko puta spominje u *Ilijadi*. Po njemu je prozvana Troja, koja se drugim imenom zove Ilij. (Ил или Илос је било име најстаријег сина Дардана и Теукрове кћерке Батеје. Он је умро млад и тројански престо је зато и наследио њихов млађи син Ерихтоније, којег помиње и Хомер. Тако да је овај Ил, Тројев син, добио име по свом прерано умрлом деда-стицу.)
Illj je isto što Troja. (Ил је саградио и утврдио тројански акропољ, на брду више града, па се од тог времена Троја звала и Илиј али и Пергамон по акропољу.)
Ilitija je kći Herina, boginja porođaja.
Ilitije su boginje, koje pomažu ženama pri porođaju. Homer ih spominje sad nekoliko (ne kazujući točnoga broja), sad samo jednu.
Ir, prosjak u XVIII pjev., zove se tako za šalu prema grčkom nazivu iris, koji znači dúga, koja je kao personifikacija glasnica Zeusova, a Ir je raznosio glasove.
Irida je upravo personifikacija nebeske duge, koja veže nebo i zemlju; tako je lako i mogla postati boginjom, koja donosi poruke od Zeusa bogovima i ljudima. U *Odiseji* se Irida ne spominje.
Itaka je malen otok u Jonskome moru, Kefaleniji na sjeveroistoku. Tu je bila stolica države Odisejeve.
Kadmejci su isto što i Tebanci, prozvani su po Feničaninu Kadmu, koji je utemeljio Tebu. (Тебу у Беотији, јер Хомер помиње три Тебе.)
Karci su narod u jugozapadnom dijelu Male Azije; saveznici su trojanski. Homer ih u 2. pjev., st. 867. zove *gruborječni*, što znači, da su govorili jezikom, koji je za grčko uho bio neprijatan. Neki misle, da su bili indoevropskoga plemena, a drugi drže, da su bili semitskoga. (По Страбону су исти или слични Лелезима. Херодотов је отац био Карац из Халикарнаса.)
Kasandra, najljepša kći Prijamova. Pošto je Troja osvojena i razorena, povede je Agamemnon sa sobom u Mikenu, a što je tamo dočekala, to se kaže *u Odiseji* XI pjev. st. 421-423. Poslije Homera pričahu Grci, da je Kasandra bila proročica, ali joj nitko nije vjerovao. Homer o tome ne zna ništa. (У његово време ова легенда још није постојала.)
Kaža je oglasnica Zeusova (kao personifikacija *glasa*, grč. ἴσσα).
Kefalenija ili Kefalenska zemlja je poveliki otok u Jonskome moru; u 2. pj., st. 631-635. služi to ime (upravo: Kefalenci) za čitavu državu Odisejevu, koja je obuzimala ne samo otok Kefaleniju, nego i drugih nekoliko otoka, pa i komad obale srednjo-

grčke i peloponeske. (Зове се и Кефалонија, а старо име му је било Сама, како је помиње и Хомер. Кефаленија је острвско краљевство још из микенског доба. По *Хомеровим еповима*, Одисејево краљевство није заузимало делове обале, нарочито не оне пелопонеске. Зато остаје мистерија одакле Маретић зна за ову информацију, јер од Хомера сигурно не потиче.)
Kentauri su divlji narod u Tesaliji, više su nalik na zvjerove nego na ljude. Homer ih u pjev. 1., st. 268. i u 2., st. 743. upravo zove zvjerovi. U kasnija vremena pričalo se, da su Kentauri bili napola ljudi napola konji (tj. glava i prsi ljudske, a ostalo tijelo konjsko). To je pričanje nastalo otud, što je onaj divlji narod neprestano jahao na konjima. (Кентаури су, наравно, постојали само у митологији, а Маретић износи једно, сасвим вероватно, објашњење одакле потиче ова легенда.)
Kera je vrsta ili način smrti; ljudi umiru različno, jedan ovako, drugi onako, a kako koji umre, to je njegova Kera.
Kikonci su trački narod, koji je sjedio na obali južne Trakije. (Једини су које Хомер помиње у оба епа. Киконци су још у Херодотово време живели између језера Вистонида и реке Марице (Еврос; Hebrus).)
Kilenjanin se veli bogu Hermiji, jer se rodio na brdu Kileni, koje je u peloponeskoj zemlji Arkadiji. (Аркадија, на Пелопонесу, је најдуже задржала одлике критско-микенске културе, а Хермес је предхеленско божанство. Зато и не чуди што му је место рођења Аркадија. По једној од легенди чак је и Зевс рођен у западној Аркадији, на граници са Елијом, а поред реке Неде.)
Kipar je poznati otok u najistočnijem dijelu Sredozemnoga mora. Tu su ljudi još od davnina mnogo štovali Afroditu. (Зато је Хомер и зове Кипарка.)
Kitera je otok između Krete i južne obale Peloponesa; danas se zove Cerigo. Tu se ljudi od davnina mnogo klanjahu Afroditi, koja je ondje rado boravila, zato joj se i kaže Kiterka. (Цериго је била у време кад Маретић пише овај коментар. Сад је поново Китера, а помиње се и у *Одисеји*.)
Knosos je glavni grad na Kreti, prijestolnica kralja Minosa, danas Kandija. (У време кад Маретић пише своје запажање, заиста је Кандија, а данас му је враћено име из антике.)
Kreta je veliki grčki otok u Sredozemnom moru. U *Ilijadi* se (u 2. pjev., st. 649.) kaže, da je u Kreti 100 gradova, u *Odiseji* se (19. pjev., st. 174.) kaže, da ih je 90, svakako ih je vrlo mnogo, i to je dokaz, da je Kreta već u Homerovo vrijeme bila zemlja uvelike kulturna. (Срби то острво зову Крит и оно је било средиште импресивне старе цивилизације, коју познајемо као *минојска*.)
Kron je bog, koji je nekad svijetom vladao, otac Zeusa, Posidona, Aida i Here. Zato se Zeus po njemu zove Kronid ili Kronion, tj. sin Kronov. Kron je upravo jedan između Titena (Titana), koje je Zeus, pošto je osilio, bacio u Tartar i sebi prisvojio vladu nad svijetom. (Срби кажу Хрон или Хронос са грчким наставком.)
Ksant je rijeka u onoj Likiji, iz koje su Glauk i Sarpedon (vidi 2. pjev., st. 877). Isto se tako u istoj zemlji zvao i glavni grad, o kojemu Homer ništa ne zna. Druga je voda *Ksant* u trojanskoj državi, kojoj je vodi ime i Skamandar. Još je *Ksant* ime i jednom Trojancu (u 5. pjev., st. 152.), - zatim konju Hektorovu (8. pjev., st. 185.) i konju Ahilejevu (16. pjev., st. 149.). (Маретић заборавља да се управо у оном делу за који је сигуран да је допеван поистовећују Ксант и Скамандар, истина то и

пише у *Илијади*. Ликијски Ксант се звао и Арна, али и Сирбес, по Страбону, или Србица, према Милошу Милојевићу и Светиславу Билбији.)
Lakedemon je zemlja u južnom Peloponesu sa glavnim gradom Spartom, gdje vlada Menelaj; ali se Lakedemon uzima i za grad Spartu, na pr. XIII, 414 i XV, 1. (Овај Лакедемон је познат и као Лаконија.)
Laomedon je sin Ila, otac Prijama, kralj trojanski. (Син Тројевог сина Ила, Ђурић га зове Лаомедонт.)
Lapiti su narod u Tesaliji blizu gore Olimpa.
lav. Tu životinju Homer tako često spominje i tako je vjerno opisuje, da ne može biti sumnje, da je ona u njegovo vrijeme bila dosta obična u Maloj Aziji i u Grčkoj. Lava je u tim zemljama nestalo tek u doba rimske vlade.
Lelezi (mjesto Lelegi) su narod, koji je sjedio valjada u susjedstvu Karaca. O njihovoj narodnosti ne može se ništa reći. U kasnija vremena nalazili su se Lelezi po različitim grčkim zemljama i po otocima kao ostaci nekoga prastarog naroda, koji izumire. (Можда им име потиче и од краља који се звао Лелег са Пелопонеса, из области Лаконије или Лакедемона. Страбон мисли да су они сродни Карцима.)
Lemnos je otok u sjevernom dijelu Egejskoga mora; bio je vulkanske prirode i zato je posvećen bio bogu ognja Hefestu. (Очекивано за бога ватре, кога су Римљани звали Вулкан, да буде највише поштован баш на вулканском острву.)
Lezbos je otok u Egejskom moru uz maloazijsku obalu, trojanskoj državi na jugu. (Према Хомеру су ово острво Ахајци заузели у *Тројанском рату*. Хомер зна и за краља Макара са Лесбоса.)
Leta (Letoja), boginja, mati Apolona i Artemide, koje je rodila sa Zeusom. (Зову је и Лето. Ни она не воли да борави на Олимпу, иако јесте од олимпских богова.)
Likija je zemlja u jugozapadnom dijelu Male Azije. Stanovnici su Likijci, saveznici trojanski; vojvode su im Sarpedon i Glauk. Likijci po svoj prilici nijesu bili Indoevropljani, a Grci jamačno nijesu bili, premda neki od Likijaca u *Ilijadi* imaju grčka imena (ta je imena mogao pjesnik izmisliti). - Od te Likije treba razlikovati drugu Likiju, koja je bila na istoku trojanske države, a na jugu Propontide; Likijcima iz te zemlje je vojvoda Pandar (vidi 2. pjev., st. 824-827. i 5. pjev., st. 105. i 173.). (Али старо име Ликије је било Милија, а у том времену је била насељена Солимима које помиње и Хомер. Сматра се да је Ликија прозвана по имену Лика, односно Ликаона, Сапедоновог сина. Пандарове Ликијеце Хомер сматра Тројанцима, а ове Сарпедонове савезницима. Ови тројански су названи по Пандаровом оцу Лику или Ликаону. Каснија истраживања су показала и да су Индовропљани.)
Lokrani su stanovnici Lokride, zemlje u srednjoj Grčkoj uz eubejski zaliv. Vojvoda im je Oilejev sin Ajas. (Оилејев син Ајант (Ајас, Ајакс), познат као Мали Ајант, је по митологији оскрнавио Атинин храм у Троји и из њега је извео тројанску принцезу Касандру, која се ту склонила под богињину заштиту. Због те увреде богиње су Локрићани, кажу од 7. века старе ере, слали по две своје девојке да служе годину дана богињи Атини у њеном храму у Илиону. Девојке храм нису никад смеле напуштати док им за годину дана не дође смена. Ако прекрше ову наредбу па га ипак напусте, свако је имао право и обавезу да их одмах и убије. Ајантово скрнављење храма постоји само у митологији, не и код Хомера, али су Локрићани у то озбиљно веровали, о чему нам и сведочи овај њихов обичај. Локрићани су слали своје девојке у некакав Илион, мисли се у Малој Азији, а

то значи да је град тог имена још од 7. века морао негде постојати. Могуће да и јесте био у Малој Азији? Да ли је то Хомеров Илион или тек једна од његових бројних реплика, остаје тек да утврдимо.)
lotos je neka vrsta djeteline; - sasvim različna je biljka *lotos* u IX pjevanju *Odiseje*. Lotos je Homeru nekakva biljka sa crvenim jagodama; po njoj, što je jedu, prozvani su Lotofazi, narod, za koji se može misliti da je živio na sjevernoj obali Libije u Africi. (Лотофаге у Африку смешта Херодот, а да ли су постојали и где још увек је мистерија. Псеудо-Скилакс народ са овим именом помиње како у Африци, тако и на Јадрану. По свој прилици су Хелени, осведочени месождери, звали све оне који су се хранили биљном храном Лотофазима?)
Maja je kći Atlasova; njezin i Zeusov sin je bog Hermija
Mahaon, ljekar u Grčkoj vojsci; vidi kod *Asklepije*.
Menelaj (Menelaje), sin Atrejev, brat Agamemnonov, muž lijepe Helene, koju je odveo Paris (vidi kod *Afrodita*), kralj u Sparti.
Menetije (Menetij), otac Patroklov; vidi o njemu u 11. pj., st. 765-803. i 23. pjev., st. 85-88.
Meonci su stanovnici Meonije, tj. zemlje u nutarnjoj Maloj Aziji (u zapadnoj polovini); poslije se ta zemlja zvala Lidija, a glavni joj je grad bio *Sardeis* (lat. Sardes). Meonci su bili saveznici Trojanaca. Nijesu bili Grci, a možda ni Indoevropljani. (Каснија истраживања су показала да ипак јесу трачког порекла, а то значи и индоевропског. Добили су име по свом родоначелнику Меону.)
Merion, Krećanin, subojnik Idomenejev, veliki junak.
Mikena je grad u Argolskoj zemlji (u sjeveroistočnom Peloponesu), stolica Arteja i Agamemnona. Od toga su se grada sačuvale do naših vremena razvaljne, koje je u drugoj polovini XIX. vijeka iskopavao Nijemac Schliemann i našao veliko mnoštvo dragocjenih starina, od kojih su neke starije od Homerovih vremena.
Mirmidonci su pleme u Ftiji i Heladi, podanici Pelejevi. Njihovu momčad doveo je Ahilej pod Troju i od njih se nije rastajao. (Код Хомера су Мирмидонци много пута помињани.)
Mišani su valjada srodni s Frizima (Frigijcima), trojanski su saveznici, sjede u zemlji Misiji, koja je trojanskoj državi na istoku i na jugu. Mišani, koji se spominju u 13. pjev., st. 5., nijesu s ovim sada spomenutim Mišanima istovjetni, već sjede negdje daleko u Trakiji blizu Hipermolga, tj. ljudi, koji piju kobilje mlijeko. (Мишани или Мизи су се преселили са Балкана у Малу Азију у 2. миленијуму старе ере, али не сви. Део је остао у старом завичају, тако да је у питању исто племе, а не два различита истог имена. Хомер помиње обоје Мизе у *Илијади*.)
Muze su boginje pjevanja i poezije; u *Ilijadi* je Muza sad jedna, sad ih je nekoliko (bez točno naznačenog broja). U *Odiseji* (pjev. XXIV, st. 60.) kaže se, da je devet Muza, pa se tako pričalo i u kasnija vremena, kad je svaka od njih imala i svoje ime: Talija, Melpomena, Uranija itd. (Још и Клио, Терпсихора, Полихимнија, Ерато, Еутерпа, Калиопа. Оне су кћери Зевса и Мнемосине. Биле су *под управом* бога Аполона, а смештане су, по легенди, на брдо Хеликон.)
nazuvčar se u ovome prijevodu uzima za čovjeka, koji nosi na nogama kožne nazuvke, da mu štite golijeni od udaraca štita.
Nejatka, vidi kod *nimfa*
nektar je slatko, crvenkasto, mirisavo piće bogova.

Nestor, sin Nelejev, kralj u Pilu; mudri starac koji iako ne može više vojevati kao mlađi junaci, ali umije dobro svjetovati, i svi ga slušaju; često priča o svojim junačkim djelima iz mladih godina. S njim su pod Trojom njegovi sinovi Antiloh i Trasimed, a drugih pet sinova ostali su kod kuće; oni se spominju u *Odiseji*, gdje se spominje i Nestorova žena Euridika i kći Polikasta. Homerovu se Nestoru do danas sačuvala uspomena u svoj prosvijetljenoj Evropi, jer mi najstarijega i najpametnijega člana u kakovom društvu ili zboru zovemo *Nestor*, kad hoćemo da ga odlikujemo. (И код нас постоји мушко име Нестор, по угледу на Хомеровог Нестора.)
Nimfe su mlađahne boginje nalik na vile u *našim narodnim pjesmama*. Nimfe su kćeri Zeusove, a stanuju po brdima, u gajevima, u pećinama, u moru, pri izvorima (ove se posljednje zovu: Nejatke) (Код Хомера, али и других, нимфе су редовно у амбијенту зеленила и извора који су редовна појава око пећина где оне живе. Најчешће би боравиле управо у пећинама.)
Not je južni vjetar, koji obično donosi kišu. (Или Нотос, један од четири основна ветра. Хомер познаје само ова четири основна ветра: Борej, Зефир, Нот, Еур.)
Odisej, sin Leartov, kralj Itake i Kefalenije, pripada među prve junake grčke pod Trojom ne samo sa svoje hrabrosti, nego i s mudrosti i domišljatosti. Pošto je Troja osvojena i razorena, Odisej se deset godina potucaše po svijetu, dok se kući vratio. O tome potucanju i o povratku pjeva *Odiseja*, koja je u svojoj cjelokupnosti mlađa od *Ilijade* (i ne potječe od Homera, kako hoće tradicija od davnina), ali pojedinačnih pjesama o Odiseju moralo je biti već u vrijeme, kad je Homer spjevao *Ilijadu*. To dokazuju epiteti *stradalac* i *zlopatni*, koji se u *Ilijadi* nalaze za Odiseja (prvi u 8. pjv. st. 97. i u 9. pjev., st. 676., drugi u 11. pjev., st. 466.). Iz *Ilijade* se ne vidi, da je Odisej *stradalac* i *zlopatnik*, ali iz *Odiseje* se to obilno vidi, i zato su u njoj ti epiteti potpuno jasni; pjesnik *Ilijade* mogao ih je samo tako upotrebiti, što ih je uzeo iz onih pojedinačnih pjesama o Odiseju, koje su narodu bile dobro poznate. Tako je i ovo: dok je Odisej vojevao pod Trojom, njegov je sin Telemah živio s materom kod kuće kao nejaki dječak, koji se ničim nije mogao proslaviti, a ipak se Odisej u *Ilijadi* na dva mjesta ponosi (u 2. pjev., st. 260. i u 4. pjev., st. 355.), što je otac Telemahov. To je također uzeto zacijelo iz onih pojedinačnih pjesama o Odiseju, koje su poslije ušle u *Odiseju*; u toj je epopeji Telemah već momak na snazi, vrlo i valjan, kako samo može biti, dakle se otac mogao ponositi takvim sinom. Pjesnik je *Ilijade* taj ponos prenio iz onih pjesama u svoju epopeju, jer je znao da će njegovi slušači dobro znati, zašto se Odisej ponosi Telemahom. Odisej u XIX 407 veže se po tzv. pučkoj etimologiji s glagolom ὀδύσσομαι, srditi se, jer se tobože srdio na mnoge, tj. bio im neprijatelj. (Или је *Одисеја* ипак испевана пре *Илијаде* и то од истог песника? Маретићева запажања наводе на тај закључак иако он закључује другачије. Ни његов закључак није споран, само то није једини могућ закључак. Одисеј може добити епитет страдалац и злопатник у *Илијади* и ако је *Одисеја* била испевана пре *Илијаде*. Имало би смисла и тако. Маретић доноси овакав закључак и зато што мисли да оба *епа* нису од истог песника, као што и каже. Ипак, ово је само његова претпоставка. Многобројни други *хомеролози* мисле да су оба *епа* ипак од истог песника. Надамо се да ћемо ипак утврдити и шта је овде истина.)
Ogigija je izmišljen otok, na kojemu živi Kalipsa. (Можда и није измишљен, само не знамо шта је Хомер звао овим именом. Питање је и да ли је Огигија уопште и била острво, ако узмемо да је то место где је Одисеј био пре повратка кући.)

Okean je voda, što optječe čitavu zemlju (Homer pomišlja zemlju kao veliki kolut): u nj zalazi sunce, mjesec i zvijezde. Tu su *sunčeva vrata*, i *stijena Leukada*, tj. Bijela (24, 11, 12). Riječ *Okean* može značiti i boga te vode; on je izvor svega, i samih bogova (*bogom početak* u 14. pjev., st. 201.). (Океан је и бог, један од Титана. Сви речни богови, или знатно ређе богиње, су синови или кћери Океана и Тетије.)
Olimp je visoka planina između Tesalije i Makedonije. Vrhovi su mu pokriti snijegom i oblacima. Grci su držali da na Olimpu stanuju bogovi. Na taj su Olimp divovi Ot i Elijalt htjeli navaliti tesalska brda Osu i Pelij, da osvoje nebo. Poslije je Olimp nadzemaljski blistavi stan vječnih bogova bez oluje, kiše i snijega (VI pjev. stih 43-46). (Област у којој се налази планина Олимп је сматрана Тракијом дуго након успоставе хеленског света. Олимп би, дакле, могли представити као планину у Тракији.)
Ortigija je nekakva izmišljena zemlja. (Тако се зове и острво код сицилијанског града Сиракузе, на ком је било насеље првих хеленских досељеника 734. старе ере. То су били колонисти из Коринта.)
Osa je brdo u Tesaliji.
Paflagonci su stanovnici Paflagonije, zemlje u Maloj Aziji na južnoj obali Crnoga Mora. Bili su saveznici trojanski. Drži se da su bili srodni s Frizima (Frigijcima). (По Страбону су пореклом из Тракије, док се у неким другим изворима каже и да су Аркадска колонија од пре *Тројанског рата*, а извор је вероватно нека од легенди. У рат их је водио краљ Пилемен.)
Palada vidi kod *Atena*. (Порекло овог придевка богиње Атине није баш до краја разјашњено и има неколико тумачења. Према неким античким ауторима, она је примила овај придевак у почаст своје другарице Паладе, свештенице коју је богиња случајно убила. Паладин отац је био Тритон, бог мора. Према другим ауторима, богиња је придевак *Палада* преузела од Гиганта Паланта, кога је она убила за време побуне Гиганата против богова. Осим његовог имена, она је од њега узела и његову кожу од које је сачинила оклоп. Ово тумачење се противи устаљеној верзији мита по коме се богиња Атина родила из Зевсове главе и то као одрасла и под пуном ратном опремом. Из придевка *Палада* изводи се име свих светих кипова - *Паладијума* богиње Атине, који су штитили неке градове и чинили их тако неосвојивим. Такав Паладијум био је и у Атининном храму у Троји, и све док га Ахејци - Одисеј и Диомед - нису изнели из Троје, они нису могли освојити Пријамов град. Неки мисле да Палада јесте претхеленско име богиње Атине, за коју знамо да је претхеленско божанство.)
pardal je životinja, koja se zove i panter; Homer ju je dobio poznavao, jer je u njegovo vrijeme bila (kao i lav) dosta obična u Maloj Aziji. (И на Балкану, а не само Малој Азији. Маретић помиње Малу Азију јер сматра да Хомер њу и описао. Код Грка и данас постоји презиме Пардалиду, које, јасно, потиче од пардала.)
Paris ili Aleksandro, sin Prijamov, brat Hektorov. On je odveo Helenu (vidi kod *Afrodita*) i tim uzrokovao trojanski rat. Da je njemu suđeno bilo ubiti Ahileja (s pomoću Apolonovom), to proriče Ahileju Hektor umirući (pjev. 22., st. 359, 360.). Homer prikazuje Parisa kao lijepa, mlada čovjeka, prijatelja doduše više ljubavi i svirke, nego rata, ali ne kao kukavicu. Po kasnijem grčkom pričanju zaglavio je Paris kratko vrijeme prije osvojenja Troje od strijele, kojom ga je smrtno ranio Filoktet (o kojemu vidi u 2. pjev., st. 718-725.). (Према другој легенди Парис је преживео

рат и обновио државу у Тројади у Малој Азији. Страбон каже да је сахрањен у граду Кебрену близу истоимене реке, заједно са својом првом женом нимфом Оиноном, кћерком речног бога Кербена. Кебрен је речица која се улива у реку Скамандар, односно ону реку за коју кажу да је био Скамандар.)
Parnes (Parnas) je visoka planina u srednjogrčkoj zemlji Fokidi. (Брдо Хеликон, на којем су се окупљале Музе је, по легенди, било на Парнасу.)
Patroklo, sin Menetijev, najmiliji drug i subojnik (naše bi narodne pjesme rekle: po-bratim) Ahileja, s kojim je u kući Pelejevoj živio od rane mladosti (vidi u 23. pjev., st. 84-90., a vidi i 11. pjev., st. 765-785.).
Peeon je ljekar bogova na Olimpu, - a peeon je pjesma u slavu boga Apolona.
Pelazgi su prastari stanovnici grčkih zemalja neindoevropskog jezika (premda su ih gdjekoji pisci držali za Ilire), koji su se kasnije pretopili u Helene, tj. Grke. Pridjev je od toga imena *pelaški*. (Пелазги јесу били индоевропског језика, само што се у Маретићево време то није знало, него се мислило другачије. Они су били ти балкански старинци, као и Трачани и Илири, од којих се очито нису ни битно разликовали. Наш академик Милан Будимир их зове Пеласти.)
Pelej je sin Eakov, brat Telamonov, muž boginje Tetide, s kojom je rodio Ahileja. U vrijeme, koje se opijeva u *Ilijadi*, on je sasvim slab starac (vidi u 19. pj., st. 334-337. i 24. pjev., st. 486-489). (Пелеј је био један од Аргонаута, онај који је са Јасоном и Хераклом пловио у Колхиду по златно руно.)
Pelij je planina u Tesaliji.
Peonci su narod tračkoga plemena, koji živi u Peoniji, tj. u zemlji, koja je sjeveroistočni dio Makedonije. Saveznici su trojanski. (Хомерови Пеонци су живели негде око Аксија (Вардара), док касније Херодот неке помиње на реци Струми коју Грци зову Стримон.)
Pergam je tvrđava trojanska, gdje su i kraljevski dvori, ali se to ime upotrebljava i za samu Troju. (Она коју је по миту саградио Ил, по чему је названа Илион, зову је и Пергамон. Пергам је и град у Малој Азији, седиште истоименог краљевства, познат по чувеној библиотеци и изуму пергамента. По легенди град је основао Хераклов син Телеф. За тај Пергам Хомер не зна, јер у његово време још није постојао, па га тако није могао основати Телеф. Но, ипак је то само легенда.)
Persefoneja je boginja i kraljica podzemnoga svijeta, žena Aidova, strašna i nemila kao i on. Kći je Zeusa i Demetre. (Персефона или Прозерпина, коју је уграбио Хад и одвео у своје подземно царство против воље њене мајке Деметре. Тада је Деметра тражила помоћ од Зевса да врате кћерку и овај је на крају убедио свог брата Хада да Персефону врати на површину. Ипак, иако је невољно пристао на овај Зевсов захтев, лукави Хад даде Персефони да поделе нар пре него што се врати мајци. Она узе шест зрна, а то је значило да се мора вратити јер је нар био чаробни. Тако је Персефона шест месеци у години поново проводила горе на површини, а другу половину године у Хадовом царству. Тако су Хелени и тумачили годишња доба преко Персефониног боравка у подземљу или земљи. Зима је била кад Персефона оде у подземље, а чим би се вратила на површину почињало би пролеће и све би процветало и тајало све док се поново не врати у царство мртвих. Годишња доба су зависила од Деметре, Персефонине мајке, богиње пољопривреде и биљног света. Тако је Деметра туговала кад се њезина Персефона врати Хаду и у то време природа замре, а поново се буди тек кад се

Персефона врати на површину. Хелени мисле да је Хад отео Персефону усред Сицилије, на једном језеру близу град Ена. Тако омиљено Персефонино место, кад је на површини, и јесте баш Сицилија, где је највише и поштована заједно са Деметром. Њен култ је постојао и на Сардинији, где је био кован и новац са њеним ликом. Кад је боравила на површини звали су је Кора, што је било њено девојачко име. Као Кора је и поштована на Сицилији и у Елеусини, док су је на Сардинији поштовали као Персефону, краљицу мртвих. На Сардинији је некад постојао култ који је поштовао мртве, што се види и на новцу са Песефониним ликом. Хомер, у *Одисеји*, помиње и свети гај посвећен баш Персефони, какав су имали и други богови али не и Персефона. Као Кора можда и јесте, чак је и вероватно, али као Персефона ретко или никако.)

Pierija je zemlja u južnoj Makedoniji oko Olimpa, nazvana po brdu Pieru, koje je u njoj. (Тако се зове и данас.)

Pil je grad u Meseniji (tj. u zemlji, koja je u jugozapadnom dijelu Peloponesa), stolica države Nestorove, ali se i sama ta država zove Pil. (Данас познати археолошки локалитет, а Грци га зову Пилос.)

Pita je kraj u srednjogrčkoj zemlji Fokidi, gdje je poslije bio grad Delfi s proročištem Apolonovim, kraj *Parnesa* (Parnasa). (Према имену тог краја названа је и пророчица, Питија.)

Plejade su poznatih onih sedam zvjezdica, što ih naš narod zove *Vlašići*. U kasnija su vremena Grci pričali, da su Plejade sestre, koje su se zvale: Elektra, Meropa, Steropa itd. Narod u Šumadiji drži *Vlašiće* za braću, te ih zove: Mika, Mioka, Raka, Raoka, Orisav, Borisav, Milisav. Vidi u knjizi M. Đ. Milićevića: *Život Srba seljaka*, 2. izd., str. 60.

Posidon je bog mora, brat Zeusa i Aida. On je bog *zemljotresac*, jer se mislilo, da potresi dolaze iz mora. Prijatelj je Ahejaca, a neprijatelj Trojanaca, i to zato, jer ga je nekad prevario trojanski kralj Laomedon (vidi u 21. pjev., st. 443-457.). (Посејдон спада у олимпске богове, али као што његов брат Хад радије борави у царству мртвих, тако и Посејдон радије борави у свом морском царству. Ретко се дају срести на Олимпу.)

pribjegar uzima se u ovome prijevodu za Homerovo *hiketes*, što znači čovjeka, koji u velikoj kakvoj nevolji pribjegne kome moleći ga za pomoć i obranu. U Vukovu se rječniku (a po njemu i u Ivekovićevu) navodi ta riječ samo kao ljudsko vlastito ime: *Pribjegar*; ali jamačno se može uzeti i kao obična imenica (*nomen appellativum*). Pribjègâr se uzima za Homerovo ἱκέτης, što znači čovjeka, koji u velikoj kakvoj nevolji pribjegne kome moleći ga za pomoć i obranu.

Prelje (7, 197) su boginje, koje svakome čovjeku pri porodu dosuđuju, što ga čeka u životu, a to one čine predući mu nit života; što je dulja nit, to je dulji život. Homer im ne veli imena ni broja, a poslije se mislilo, da su tri.

Prijam, sin Laomedonov, kralj trojanski. U vrijeme, koje se opijeva u *Ilijadi*, on je vrlo star. Ima vrlo veliku porodicu: 50 sinova i 12 kćeri, a žena dakako nekoliko (ali zakonita žena samo je Hekaba), - dakle gotov harem po običaju istočnjačkih vladara. Po kasnijem pričanju, koje se nalazi u Vergilijevoj *Eneidi*, pogubio je Prijama Ahilejev sin Neoptolem, kad je Troja osvojena. (Полигамија је постојала и код Трачана али је код Хомера само Пријам имао више жена док су сви остали имали само по једну. По легенди је Хесиона добила дозволу од Херакла, кад је овај заузео

Троју, да откупи једног Тројанца. Она је изабрала свог старијег брата Подарка, који је потом назван Пријам, што значи *откупљени*. По полигамији излази да је Пријам онда Трачанин, а добоме и остали Тројанци? Ко зна можда је и био?)
prijatelj glavni (ili glavni prijatelj) upotrebljava se za Homerovo ξείνοσ. To je jednom čovjeku drugi čovjek, ako im je postojbina razdaleko, a među sobom žive u velikom prijateljstvu, te će jedan drugoga svagda lijepo dočekati, kad mu gostom dođe. To od prilike znači glavni prijatelj i u *našim narodnim pjesmama*. (У стара времена док није било ханова и разних других места на којима би се путник намерник могао безбедно одморити, главни пријатељ је био прека потреба. Зато су овако успостављена пријатељства преношена и на њихове потомке, који се некад чак и нису међусобно познавали али су и даље били *главни пријатељи*. Овај појам је детаљније објашњен под *главни пријатељ*, овде је само онај поновљен део.)
Reja, boginja, Kronova žena i sestra, mati Zeusa, Posidona, Aida, Here.
rtnik (rtnik, rtnika); rtnici su oni, koji su u bojnom redu sprijed (kao na rtu); uzeto za Homerovu riječ *promachos*, koja isto znači. (Ратничко име богиње Атине.)
Salamina je malen otok u gradu Ateni na zapadu. (Такође и град на Кипру који је основао Теукро са Саламине кад се вратио из *Тројанског рата*.)
Sam je drugo ime za otok Kefaleniju (u *Odiseji*: Sama); - osim toga zove se Sam i otok u Tračkom moru, koji se kasnije zvao Samotraka. Ima i treći otok istoga imena uz maloazijsku obalu, Efesu na jugu, ali toga Sama Homer ne spominje. (Овај трећи Сам или Самос се и данас тако зове.)
Sarpedon, vojvoda Likijaca, iza Hektora prvi junak u trojanskoj vojsci, pada u boju od koplja Patroklova. (Код Хомера је био Зевсов син. Постојао је и Сарпедон са Крита, митски оснивач града Милета.)
Sherija je otok, na kojemu žive Feačani. Po svoj je prilici to Kerkira (Krf). (Први је Тукидид поставио тезу да је у питању Крф, осносно Керкира.)
Sidon je stari i slavni grad u feničkoj zemlji.
Sikanija je isto što Sicilija (Да, само је Сиканија старији назив по Сиканима који су били први становници острва, док су Сикели дошли тек почетком 10. века.)
Sirija je Homeru izmišljena zemlja negdje daleko na Zapadu. (Нема никакве везе са данашњом Сиријом али је тешко докучити како Маретић закључује да је на западу јер се то из Хомерових речи не може закључити.)
Skamandar je rijeka u trojanskoj zemlji; ime mu je i Ksant. (Скамандар је можда и био Ксант али тај део је допеван, што каже и сам Маретић. Тако ако и јесте, то никако не потиче од Хомера. Скамандар није само река, него и њен речни бог.)
Skejska vrata vode iz Troje u ahejski oko; *skejska* upravo znači: lijeva. (Скејска или по изговору у доба антике *скајска* јесте изведено име од *скаи* што се изговара као *ска* и јесте означавало леву страну. Лева страна јесте, по старом веровању, била западна, односно несрећна, можемо рећи и баскузна, страна па су тако и неки преводиоци, укључујући и Маретића, Скајску капију Троје преводили као Западну. Касније ћемо видети шта је ту било тачно, а шта погрешно.)
skeptar (grč. *skeptron*) je štap, koji je znak vlasti i službe kraljeva, svećenika, sudaca, glasnika i govornika u skupštini (vidi kod *glasnik*). Skeptar je bio običan podugačak, drven štap, malo ljepše izdjeljan, a mogao je služiti i za sasvim obične poslove; u 2. pj., st. 265. lupa skeptrom Odisej Tersita, a u 18. pjev., (556-557) kralj gleda žeteoce, kako mu žanju žito, gleda *sa skeptrom u ruci*, - dakle izišao je sa skeptrom u

polje, kako mi danas izlazimo u šetnju sa štapom u ruci. Zbog toga, što skeptar nose kraljevi, pjesnik ih zove *žezlonoše* (tako je u ovom prijevodu uzeto mjesto *skeptronoše*, koja se riječ čini manje zgodna). (Скептар, скиптар и жезло су једно исто.)
Skir je otok u Egejskom moru, Eubeji na sjeveroistoku. (Легенда за то острво веже Ахилејевог сина Пира, познатог као Неоптолем, али и Ахила пре овог рата.)
Skoroteča je naziv boga Hermije (Hermesa). (Римског Меркура.)
Sparta je grad u Lakedemonu, stolica kralja Menelaja. (Али после дорске инвазије је била дорски град.)
Sperhij je rijeka u Tesaliji.
Stiks ili *Stig* (adj. stiški) je velika voda u podzemnom svijetu. Njome se kunu bogovi, i to je najveća njihova zakletva, jer kako je Stiks voda u podzemnom svijetu, u carstvu smrti, tako bog, koji se tom vodom kune, predaje sam sebe smrti, ako ne govori istinu. (За бесмртнике богове је било страшно чак и да помисле на смрт.)
struka, tj. grub ogrtač (grč. *chlaina*).
Taf (*Tafos*) je malen otok u Jonskome moru između Leukade i Akarnanije. Tafljanin je čovjek otud.
talent je u Homera neka mala količina zlata (oko 25 grama); u potonja vremena bio je talent mnogo veći i vrijedio je mnogo više. (Ово би могли узети и као претечу новца.)
Tartar je tamna duboka bezdana ispod podzemnoga svijeta, u kojoj su zatvoreni Titeni. (Титани.)
Teba je grad u Beotiji; - druga je Teba postojbina Hektorove žene Andromahe (vidi tamo); - treća je Teba u gornjem Egiptu uz Nil (vidi u 9. pjev., st. 382.). (Беотијску Тебу је по легенди основао Феничанин Кадмо који је био ожењен Дардановом сестром Хармонијом. Ова Теба је позната и као седмоврата, јер је имала седам градских капија. Теба у Египту је тако позната као стоврата, док ћемо за Тебу под Плаком касније видети где се тачно налазила и по коме је добила име, али смо већ раније о томе понешто и рекли.)
Telamon, sin Eakov, brat Pelejev, otac većega Ajasa i Teukra, kralj na Salamini.
Telemah, sin Odisejev (vidi tamo).
Temesa je rudno mjesto na otoku Kipru. (Мисли се на руднике бакра.)
Temida ili *Temista* je boginja Pravde, reda i zakona, kojom su se zaklinjali pri obećanjima.
Tened je otok pred obalom trojanskom. (Грци га тако зову и данас, али му Турци, у чијем је поседу, променише име.)
Tesproćani su narod u Epiru oko Dodone. (Припадали су Трачанима.)
Tetida, morska boginja, žena Pelejeva, mati Ahilejeva. Otac joj je Nerej, a sestre su joj Nerejke (vidi u 18. pjev., st. 37-52.). (Тетида је једна од Нереида или Нерејки, које су назване по свом оцу Нереју.)
Tetija je žena boga Okeana i s njime zajedno izvor ili početak svega. (Мајка речних богова и богиња.)
Teukar, sin Telamonov, brat većega Ajasa (ali samo po ocu; vidi 12. pjev., st. 371.), znatan junak. (Он се сматра оснивачем Саламине на Кипру јер га Теламон, није хтео примити натраг на Саламину, а разлог је био тај што Теукро није сачувао брата, Ајанта (Ајаса или Ајакса). Зато је Теукро морао отпловити на Кипар где је, како каже легенда, подигао град који је и назвао именом свог родног града,

Саламина. Позната је и тачна локација овог града али најстарији нађени остаци потичу из 9. века старе ере, што значи да ни легенда није могла бити старија.)
Tidej, sin Enejev, otac Diomedov; o njemu se dosta govori u 4. pjev., st. 372-400., u 5. pjev., st. 801-808., u 10. pjev., st. 285-290., u 14. pjev., st. 113-125. (Диомеда и ословљавају са Тидејев сине и то доста често.)
Titeni (poslije *Titani*) su stariji bogovi, sinovi i kćeri Urana i Geje, među njima osobito Kron i Japet. Pošto im je Zeus preoteo vladu, bacio ih je u Tartar.
Titon je sin trojanskog kralja Laomedona i muž boginje Zore, brat Prijama; zbog njegove ljepote uzela ga je sa zemlje k sebi boginja Eoja (tj. Zora), da joj bude muž. (Богиња му је даривала бесмртност али је заборавила да му дарује и вечиту младост, па је Титон тако постао бесмртни старац.)
Trakija je poznata velika zemlja između Makedonije i Crnoga mora; stanovnici su joj Tračani, narod indoevropske krvi. (Тракија је још у Хомерово време, а и дуго касније заузимала већи простор. Већ смо навели да је и Олимп био у Тракији, док појам Македонија није познат Хомеру. Он користи назив Ематија, за део око данашњег Солуна, али и то је било у Тракији дуго времена после Хомера.)
trepčani, trepčano brdo (9, 22), na kojem lišće trepeće, šumovito
Trinakija je nekakav otok, po kojemu pasu goveda sunčeva. Poslije su mislili, da je to Trinakrija, tj. Sicilija. (Очито због сличности имена Тринакрија и Тринакија.)
Triton je potok u Beotiji; za boginju se Atenu govori: *kod Tritona rođena*.
Troja (Ilij) je grad na sjeverozapadnoj obali Male Azije, stolica trojanske države. Taj su grad Grci deset godina podsjedali, dok ga napokon nijesu osvojili i razorili, a onda je dakako propala i država trojanska. Da je uzrok trojanskog rata bila otmica Helene (vidi kod *Afrodita*), to je samo priča. Ako se uzme na um, da je svakome ratu od najstarijih vremena pa do danas svrha grabež i otimačina sa strane onih, koji napadaju, onda se ne može sumnjati, da je to bila svrha i Grcima, kad su zavojštili na Troju; pa i vidimo, da su u onim krajevima, gdje je nekad bila Prijamova država, poslije sjedili Grci (upravo eolsko pleme), dakle u otetoj zemlji. (Опет некакви Грци, којих код Хомера нема. Једино можемо рећи да су нападачи на Троју из оних области које су касније насељавали Хелени, које зову и Грцима. Маретић град Троју смешта у Малу Азију, северозападни део, што излази да је могла бити и негде око Хелеспонта. Вероватно је под утиском открића Хајриха Шлимана.)
tronog je kotlić na tri noge za grijanje vode, za miješanje vina s vodom i za druge potrebe.
Tros, negdašnji trojanski kralj, pradjed Prijamov; vidi u 20. pjev., st. 215-240. Njegovo je ime u svezi s imenom grada Troje: isporedi Dardan i Dardanija, Il i Ilij. (Ми га зовемо Трој, а био је син Ерихтонија и унук Дарадана и принцезе Батеје.)
Uran upravo znači: nebo (grčki: *uranos*), ali znači i najstarijega boga, kojemu je (po kasnijem pričanju) žena Geja (tj. zemlja); sinovi su mu i kćeri Titeni (vidi tamo).
Zakint je otok u Jonskome moru, prema Elidi, Kefaleniji na jugu; danas ga zovu još i Zante. (Зову га и Закинт или Закинтос.)
Zefir je Homeru zapadni vjetar, oštar i studen, diže buru i donosi obično kišu i snijeg. Poslije je zefir blag vjetar. (Један од четири основна ветра али и име бога тог ветра. Као што је случај и са Борејем, Еуром и Нотом.)
Zemljotresac je naziv boga Posidona. (Мисле да Посејдон изазива земљотресе.)
Zeus je najveći bog, gospodar čitavoga svijeta, neba i zemlje, glava svih drugih bo-

gova. Posidon i Aid su mu braća, a Hera mu je sestra i žena; među bogovima i boginjama ima njegovih sinova i kćeri (na pr. Apolon, Ares, Artemida, Atena itd.), a ima ih i među smrtnim ljudima i ženama, kako su npr. Dardan, Eak, Heraklo, Sarpedon, Helena itd. Više nego kćeri ima Zeus ljubaznica među smrtnim ženama; neke od njih spominje sam u 14. pjev., str. 317-325. Zeus ne stoji sasvim odlučno ni na strani ahejskoj ni na trojanskoj, on samo nastoji, da se vrši sudbina, da se preko nje ništa ne dogodi. On je bog gromova i munje, zato ima epitete: gromoglasan, višnji gromovnik, munjobija, svjetličar, crnooblačnik, egidonoša (vidi o ovome epitetu kod *egida*). Zeus nije od vijeka: bilo je vrijeme, kad njega nije bilo, kad je svijetom vladao otac mu Kron, a još prije ovoga Uran. (Зевс или Див, сматра се оним млађим слојем хеленских божанстава, па је вечни антагонизам између Зевса и Хере у митологији објашњаван као сукоб између предхеленских и хеленских богова. Он је, митолошки син Хроноса (Крона) и Реје. Расправа, да ли је био рођен на Криту или у Аркадији на Пелопонесу, се дуго водила међу Хеленима. На крају ипак Крићани превладавају јер су имали нешто бољи маркетинг, мада је било више аргумената на страни Аркађана.)

Ова Маретићева тумачења, још допуњена коментарима и неким чињеницама су веома корисна и допринеће да се читалац упозна са неким, мање познатим, елементима из хеленске митологије. Након тога издвојићемо из наведеног које то стихове Маретић и други сматрају допеваним, а затим можемо закључити и ово поглавље, уз пригодне закључке или коментаре од стране писца ове књиге. Даћемо само бројеве допеваних стихова, као извод из Маретићевих коментара. У свом коментару је Маретић објаснио зашто су стихови допевани. Углавном су то стихови који узрокују неку од тих фамозних противречности у *Илијади*, али има их које Маретић, као врстан хелениста, сматра да су песнички слабији и да потичу он неког слабијег постхомеровског песника. Он је, као и Милош Ђурић, преводилац епа, а као изврстан познавалац старохеленског то могао и уочити. Ако су неки стихови и били слабији, читалац превода *Илијаде* то не би могао уочити јер су их преводиоци значајно поправили преводом. Маретић је допеваним означио следеће стихове *Илијаде*:
7. 334-335; 8.30-40, 73-74, 423-424; 10. 497; 12. 1-33, 175-181; 13. 358-360, 658-659, 749; 15. 377-380, 498-499, 668-673; 16. 97-100, 397; 17. 545-546; 18. 39-48; 19.64-66, 407; 20. 54-74, 407; 21. 230-232, 385-520, 715-716; 24. 45;
Бројчано то изгледа као:
2+11+2+2+1+34+7+3+2+4+2+6+4+1+2+10+3+1+21+1+3+137+2+1= 362
Дакле од укупно 15.696 стихова колико броји Хомерова *Илијада*, то износи у процентима 2,31%, што је мање него што смо могли очекивати имајући у виду да се о допевавањима говори још од античког времена. Ако би прибројили још и целу *Долонију* која броји 579 стихова, а за коју су још Писистрата кривили да ју је додао, онда би добили укупно 941 стих, што износи око 6,00%. *Долонија* ипак није, по свему судећи, цела додата, али чак и да јесте могли би рећи да ни са целом није превише. Ако желимо добити прецизнију процену стихова који су допевани, онда можемо усвојити да је, из *Долоније*, допеван онај део о Ресу и његовим коњима. То су стихови 434-505 и још десетак стихова после ових. Тако добијамо да су допевана 443 стиха, што износи 2,82%. Тако можемо дати

процену да је мера поузданости *Илијаде* 97,18%, што јесте импресивна бројка! Значајно више него што се добија утисак читајући о контрадикторностима код Хомера. Међутим, ако је какав постхомеровски песник, који је добро познавао *Илијаду*, додао стих или два које је вешто знао уметнути на право место, то би било тешко открити. Колико таквих случајева има није лако проценити, знамо само да их сигурно мора бити и ништа више од тога. Али да наставимо даље.
Допевани стихови, по Маретићу и другима, из *Одисеје* су:
VI 42-46, 313-315; VIII 22-23, 219-232, 442-448; XI 38-43, 179, 435-443,454-456; XII 86-88; XIII 306-310; XIV 162-164; XV 78-85; XVI 281-298; XVIII 320-333, 376-379; XX 390-394; XXII 31-33; XXIV 1-204
То износи сабрано: 5+3+2+14+7+6+1+9+3+3+5+3+8+18+14+4+5+3+204 = 322
Како *Одисеја* броји укупно 12.110 стихова, то значи да број допеваних стихова износи 2,65%, дато у процентима. Ако овоме додамо око 35 стихова из епизоде о Еолу, за које је писац ове књиге утврдио да су допевани, то износи укупно 357 оних стихова које можемо сматрати додатим у постхомеровском периоду. Или само 2,95%. Тако је мера поузданости *Одисеје* 97,05%, или незнатно мање него код *Илијаде*. Вероватно ћемо открити још неке стихове, али овај проценат је знатно мањи од очекиваног и није могао имати битног утицаја на структуру овог *Хомеровог епа*. Средња вредност грешке *оба епа* јесте приближно 2,88%.
Ово значи да би *епови* морали садржавати више од 97% оригиналних стихова, што говори да се њихова анализа мора сматрати поузданом из текстова *епова* какве данас познајемо. Наравно, увек уз извесну меру опреза. Ако поузданост *епова* достиже толики проценат, гледајући само са литерарног становишта, не види се разлог ни да географски део буде значајно другачији. Тако нам већ ови закључци буде наду да можемо веровати и у *хомерску географију*. Чак и више од тога јер, ако је радња *епова* и била плод песникове маште нема разлога да је измишљао и географски простор у којем се радња одвија. Али остаје да ипак и потврдимо или оповргнемо ову хипотезу. А сад још коју реч о сличности или разликама *хомерске поезије* обичаја и веровања са српском народном епиком, обичајима и веровањима, јер то је била и првенствена намена овог поглавља.

Мноштво издвојених сличности *хомерске поезије* и наше народне епике, које су дате од стране Маретића, аутор ове књиге је доста проширио, дајући и своја запажања, коментаре и неке нове чињенице. Оволики број сличности је заиста импресиван и свакако наводи на закључак да су обе поређене поезије производ једне те исте богате епске традиције. *Хомерска епика* показује и одлике усмене епике, каква је и наша народна епика. Главна карактеристика јесте велики број понављајућих фраза које се користе као неки вид формуле, уз безбројне сталне епитете који се користе понекад и на неодговарајућим местима. Управо, таква употреба сталних епитета указују на усмену епику, каква јесте и наша народна епика. Зато би таква морала бити и *хомерска епика*, за коју би онда свако друго објашњење било слабо вероватно, ако већ не сасвим немогуће. Ако уз поезију упоредимо и наша народна веровања и обичаје, добићемо још и већу сличност. Поред досад наведеног додајмо и обичаје и веровања код сахране покојника, а које Маретић није посебно наглашавао. Не треба бити врстан познавалац да се уочи висок степен сличности код обичаја описаних у *Хомеровим еповима*, пре

свега *Илијади*, са нашим обичајима и веровањима. Сличност је толика да упада у очи и нестручњаку. Но, уместо да и даље набрајамо сличности, којих већ има и превише, можда је боље да видимо шта су то разлике јер њих има и неколико стотина пута мање него сличности.

У литерарном смислу, у нашој народној епици не постоји апострофа. Управо апострофу Маретић више пута истиче јер је код Хомера она честа. Али наш је народни песник не воли, па је зато, наравно, и нема у нашој народној поезији. Што се тиче разнијех обичаја, код нас не постоје бракови где су супружници у блиском крвном сродству, мада видимо да ни код Хомера то није појава која је узела маха. Била је веома ретка, осим код богова, што је вероватно био остатак оваквог обичаја из неког ранијег времена. Остале разлике углавном потичу из разлике религија па су тако, бар у извесној мери, очекиване. Код нас нема река свог речног бога јер то не постоји код хришћана. Нема ни полигамије, мада њу Хомер наводи само код Пријама. Он је, као краљ, вероватно морао склапати и политичке бракове, па је ова полигамија, у неку руку, била и разумљива. Код нас нема ни крвне жртве, што је такође последица религије. Јер некад је можда и било. Не постоји обичај да некога кога нешто молимо држимо за подбрадак, али то је минорна разлика јер постоји да му се обујме колена, као код Хомера, или да му се склопе руке око врата. Код Хомера се ударају руком по боковима, а код нас по колену. Није баш идентично, али суштински гледано то јесте исто. Разликује се само део тела. Код нас нема ни гатања по лету птица нити другим знацима богова, као ни веровања да сок лептира којег зовемо глоговњак, звани *крвава роса* или *крвава киша*, значи да ће скоро бити крви. Ипак, постоје друге врсте гатања, па ни за то не можемо рећи да је сасвим различито. Код нас нема жртви паљеница, јер нема крвних жртава. Ипак, то хришћанско паљење свећа и тамјана показује да их је некад вероватно било, али сигурно доста давно.

Уз сав труд једва смо пронашли ово мало разлика. Међутим, то што и можемо истаћи као другачије, углавном проистиче из разлика старих и нових религија и односи се мање више на крвну жртву. Свака река је имала свог речног бога, што код нас нема. Међутим и то је религијска разлика јер немамо више богова, па се тако постојање речних богова не уклапа у нове религије. Наше виле нису преузеле ту улогу, од речних богова и нимфи, али ипак и наликују планинским нимфама код Хелена. Све у свему, разлике су су минорне и скроз небитне. Чак и њих смо једва нашли јер их има заиста веома мало, а то мало баш не указује да *хомерску поезију* не би требало сматрати усменом. Ако неком наведено није довољно, наставићемо са сличностима које је уочио Милош Ђурић што ће нам доћи као *шлаг на торту*, на Маретићеве коментаре. Додаћемо, дакле, део од Милоша Ђурића, у којем даје нека његова запажања о сличности наше народне епике *и хомерске поезије*.

Компарација хомерске и српске народне епике Милоша Ђурића

Ђурић се и сам наслања на рад Томе Маретића *Наша народна епика*, па ћемо можда наићи и на неке делове које смо раније навели. Иако се сам Ђурић није посебно бавио *хомерским питањем*, он је у много тога дао у свом капиталном

делу *Историја хеленске књижевности*. Овде посвећује поглавље компарацији *хомерске поезије* са нашом народном епиком. Овај део је сажетији и погоднији за цитирање, па је стога он изабран као репрезент сличних радова свих аутора које смо досад помињали. Поред тога је и најмлађи од њих, па тако садржи све битно из радова његових претходника, који су му, разуме се, били веома добро познати. Можда би изгледало природније да смо, уместо коментара на препеве *Хомерових епова* од Томе Маретића и узели Ђурићеве, а сличности *хомерске* и наше народне епике обрадили по Маретићу и делу *Наша народна епика*, али и резултат би свакако био исти. Разлог што смо се определили за мало другачију концепцију јесте што се Маретић, у својим коментарима, освртао и на стихове који су допевани, што нам је било преко потребно, док код Ђурића тога нема. Даћемо ово Ђурићево излагање у целости, водећи рачуна да не крњимо његову целовитост, а то је поглавље наслова: *ВЕЗЕ ХОМЕРОВЕ ПОЕЗИЈЕ С НАШОМ НАРОДНОМ ЕПИКОМ*. Ево Ђурићевих речи:

Једна од тих веза опажа се, пре свега, у томе што су Хомерове песме пуне украсних епитета: сребрнолуки Аполон, златотрона Хера, златокрила Ирида, ружопрста Зора, брзоноги Ахилеј, досетљиви Одисеј, сјајношлемац Хектор, грлати Диомед, Ахејци лепих доколеница, лепогриви коњи, многошумно море итд. Украсни придеви често се понављају, и то понављање служи највише зато да се пажња слушалаца одмори. Понекад се чини да украсни придев, поред све иначе мудре економије, није у складу са текстом у коме се употребљава. Придеви који су изванредно уметнички узети за одређену ситуацију употребљавају се и онде где им нема или врло мало има места, и у том смислу они се јављају као „стални придеви“ (epitheta constantia). Они ситуацију ни не осветљавају, него служе само зато да кроз сувише збијена приказивања даду тренутак одмора. Модерном читаоцу могу се стални епитети не свидети, али њихова употреба имала је јаког оправдања с обзиром на одмор слушалаца. И наша народна поезија пуна је епитета: рујно вино, сиње море, црна земља, хладна вода, равно поље, ведро небо, зелена гора, грозне сузе, љуте ране, сиви соко, тврда вера, бела вила итд. Али су ти епитети много простији од Хомерових. И међу нашим епитетима находи се, додуше, по која сложена реч, али ређе, на пример: белогрла вила, староковка сабља, свилоруне овце, танковрха јела, златоперна риба, златорук син, злогласница птица, цароставна књига, златоткана одежда, староковна књига, златокрила утва, шестокрила гуја, змија шестокрилка, шестоперни буздован, златоперни буздован, пушка прекоморка. Знатна разлика између Хомерових епитета и наших има у томе што у Хомера имена богова и богиња, јунака и земаљских жена, затим географска имена имају сталне епитете, а у нас само крилати Реља, стари Југ Богдан, и гојени Алил, а од географских само питоми Призрен, равна Језера, тихо Дунаво, равно Косово, Срјем земља равна, валовита Дрина. Као други знак везе могу се навести „формуле“ које се „за исте догађаје и за исту ситуацију стално понављају, на пример: „тад одговарајућ' њојзи брзоноги рече Ахилеј“. Овај стих се налази у I књизи „Илијаде“ као 215, а поменут је већ као стих 34 исте књиге. Овакав стих употребљавао се, где то може бити, без варијације или са варијацијом, као што је овде „њојзи“, а у ст. 84 „њему“. Тако и у нашим песмама, на пример Вук II, стр.215:

„Откако је свијет постануо,
није веће чудо постануло,“
или Вук II стр. 130:
„Када Милош ситну књигу прими,
књигу гледа и сузе пролива.“
Карактеристични су за Хомерову поезију „типични бројеви“, од којих су најобичнији три, седам, дванаест, сто. Седам браће убио је Ахилеј Андромаси (6;421). Седам година влада Микеном Егист (III; 305). Толико времена борави Одисеј код Калипсе (VII;259), толико он борави тобоже и у Египту (XIV; 285). „Девет су дана божје по војсци падале стреле“ (1;53). Особито често се појављује број три. Три су града Хери најмилија: Микена, Спарта и Арг (4;51). Агамемнон има три кћерке: Лаодику, Хрисотемиду, Ифијанасу (9;144). Трипут Ахилеј гони Хектора око града (22;165) и трипут га повлачи мртва око Патроклова гроба (24;16). Трипут хоће Одисеј да загрли мајку у подземном свету и трипут му је њена сенка измакла (XI; 206-207). Типични бројеви јављају се и у нашој народној песми, а најобичнији су три, четири, седам и девет:

„Град градила три брата рођена,
до три брата, три Мрњавчевића
Град градили три године дана,
три године са триста мајстора“
(Зидање Скадра, ст. 1-2, 6-8)

Плетикоса Павле проси девојку „седам пута у седам година“ („Женидба Плетикосе Павла“, ст. 17). Док у епитетима и формулама понављања не налазимо никакве нарочите сличности између наше и хомерске епике, то се задовољимо чињеницом да има и једног и другог, а оно је типичност у бројевима веома слична (T. Maretić, Naša narodna epika (1909) st. 91-93, Stajaći brojevi u narodnoj našoj epici (1902), knjga VII str. 1-56).

Карактеристична епска црта која се у Хомера састоји у томе што се „нечије речи сасвим или приближно онако како су речене понављају даље“ у песми где је за то прилика веома је обична и у нашој народној поезији. Да освети Ахилеја, Див шаље Агамемнону Сна да га наговори нека заметне бој, па ће заузети Трој. Што је Сан рекао Агамемнону, то овај истим речима казује старешинама у већу (2; 23-33, 60-70). Тако и у народној песми „Женидба Ђурђа Смедеревца“, Ђурађ Смедеревац понавља својој матери све оно што му је Јерина писала у писму (Вук II, бр. 78, ст. 30-49 – 92-111).

Једна од најважнијих и најкарактеристичнијих особина хомерске технике и уопште хомерског начина приказивања састоји се у томе што се у хомерској епици у најобилнијој мери употребљава управни говор (oratio recta). Од 15.696 стихова „Илијаде“ 7.028 њих, дакле готово половина, а од 12.103 стиха „Одисеје“ 8.225, дакле више од две трећине, припадају управним говорима, који су понекад знатно велики: најдужи говор у „Илијади“ је Феников (9; 436 ss, 172 стиха), затим Несторов (11; 656 ss, 147 стихова), па Ахилејев (9; 308 ss, 122 стиха). Неуправни говор (oratio obliqua) толико је редак да према обиљу управних сасвим ишчезава. Та особина у великој мери оживљује приповедање хомерске епике, и без ње она би била сувише укочена, сува, неприродна, без

правога живота. Том особином одликује се и наша народна песма, као и руске билине и свака не само простонародна него и уметничка епика. И у нашој народној епици неуправни говор је веома редак. Да и она управни говор више воли но неуправни, види се из песме „Женидба Душанова“, где два брата Војиновића почињу свом брату Милошу нешто казивати неуправним говором, па наједаред прелазе у управни (ст. 165-175).

Особина је Хомерова песништва и излажење из „епске објективности и неутралности“, тј. песник смеће с ума своју улогу епског песника, па говори о себи, обраћајући се Музама, на пример у Илијади (2; 484-491, 9; 218, 14; 508, 16; 112), а у Одисеји (I; 1, 10). Тако и у нашој епици пева, говори о себи, у песми Бан Милутин и Дука Херцеговац, ст. 386-390 (види Вук II, стр. 54, ст. 270-272, III стр. 192, ст. 176, 162, стр. Ст. 649-650, стр. 237 ст. 532).

Нарочито су карактеристичне у Хомеровој епици „поредбе“, којих је зацело било већ у епском песништву до Хомера. Најпре треба узети на ум да те поредбе у оквиру Хомерова приповедања живе самосталним животом, јер оне, биле кратко или широко изведене, свагда представљају заокружену слику, мале песмице за се, које слушаоца моћно одводе у сасвим другу сферу, где се он, заокупљен новим мислима и сликама, одмори и окрепи, па се освежен враћа у току самог приповедања. Треба узети на ум да те поредбе нису чист накит, него уводе нешто чиме песник хоће да би било који моменат нарочито занимљиве радње било који призор или глас који буди чуђење, страх или сажаљевање, речју, нешто знатно – изазвали особит утисак. Он хоће да слушаоце на то припреми тиме што црта нешто што је овој или оној радњи, овом или оном држању, овом или оном призору слично, али нама ближе, и што је јасан појам. Тако су Хомерове поредбе одговор на питања што се намећу из развитка радње. У 18. књизи „Илијаде“ (ст.206) меће Атена Ахилеју око рамена егиду, а око главе овија златан облак, из кога избија пламен. То даје повода поредби:

„Као што када се дим небесима из града диже
с острва негде далеко за које се душмани боре;
грађани цео се дан у свирепој опиру борби
из града свога, а када већ јарко смири се Сунце,
густе се ватре разгоре по острву, сјајни се од њих
увис уздиже пламен, и суседи могу га видет
не би ли с лађама дошли да невољу одбију љуту;
тако се пламен с главе Ахилеју под небо диз'о“
(18. 207-214)

Пламен који излази из златног облака упоређује се са ватром која у мраку избија из дима. Поседање острва чини само оквир тој слици. Тако често бива у Хомеровим поредбама. Ако Хомер А упоређује са Б, додаје појединости које се тичу упоређења. Ако се на пример Посидон с бојишта диже у ваздух, упоређује се с јастребом:

„Потом се бог к'о јастреб хипокрили дигне, полети
када се с хриди големе и стрме у просторе вине
да по равници лови и птицу прогони другу
тако и Посидон бог земљотресац од оних“

(13. 62-65)

Али Посидон не прогони никога. Упоређује се само брзо летење по ваздуху. Ако Б има јаснијим да учини А, треба само Б да буде јасно, и зато се Хомер стара да Б никад не остане апстрактно и тамно, само да би створио конкретну слику. Тако се јастреб с којим се упоређује Посидон може живље представити ако се прикаже код радње која га нарочито карактерише, тј. да прогони другу птицу.

У „Илијади“ се находе 182 изведене поредбе (нарочито многе у 11. 15. и 16. књизи), а у „Одисеји“ само 39. Ако се рачунају и краће, онда у „Илијади“ 227, а у „Одисеји“ 58. Тој разлици или, боље, неразмери нећемо се чудити ако узмемо на ум колика је уопште разлика између једне и друге епопеје: како је „Одисеја“ пуна занимљивих доживљаја и чудеса, нема у њој толико узрујаних момената као у ратним призорима „Илијаде“. Нарочито јој недостају оне многе прилике за поредбе које „Илијади“ даје кретање чета, али и у поредбама „Одисеје“ влада исти дух као у онима „Илијаде“.

Област Хомерових поредаба обухвата цео песнику познат живот. У некима од највеличанственијих налазимо природне појаве: шумски пожар, затим звезде, дугу, море и његове валове, ноћ, маглу, росу, бујицу, снег, облак, ветар, безветрицу, гром итд. Појаве у анорганској природи песник никад не посматра ради ње саме, него у вези с људским делањем. То важи и за органску природу. Између животиња истиче се лав, који се у „Илијади“ појављује у тридесет и седам, а у „Одисеји“ у осам поредаба. Једна од најснажнијих можда је она у коме се Ајант, бранећи мртво тело Патроклово, упоређује са лавицом која чува лавиће (17. 132-137). Од осталих сисара појављују се коњ, овце, магарац, пас, вук, чагаљ, пардал, вепар, слепи миш, од гмизара змија, од птица су орао, соко, крагуј, јастреб, гуске, лабудови, ждралови, чворци, чавке, од инсеката зрикавци, пчеле, зоље, муве, скакавци, од дрвећа маслина, јагњед, топола, оморика, храст – свака животиња и свако дрво према својим особеностима. Другим поредбама дају градиво корисне и лепе уметности. Неке се оснивају на најобичнијим радњама или искуствима ако је само живо. Број Ахејаца и Тројанаца који се отимају о мртвог Патрокла упоређује он с људима који растежу волујску кожу (17. 389-397). Како је нагло Пеон Арију извидао рану, то се упоређује са наглим згрушавањем млека (5. 902-905). Пркосно повлачење несаломљивог Ајанта, кога Тројанци притешњују и обасипају облаком стрела, а он узмиче само корак по корак, песник веома пластично и, као што каже, В. Г. Бјелински, простодушно упоређује с јогунастом упорношћу магарца који је дошао на њиву. Одакле га дечаци узалуд хоће батинама да истерају, а он одлази тек онда кад се довољно најео (11. 558-565). Посебице треба споменути неколико ганутљивих упоређења која су, као супротност ратном животу, узета из дечјега и породичног живота. Аполон тако лако руши ахејски зид као дете кућу коју је на морској обали саградило на песку (15. 361-366). Ахилеј кори Патрокла што плаче као девојче што трчи за мајком и хвата је за хаљину и плачући гледа на њу докле га не узме на руке (16. 7-11). Када пали посмртне остатке Патроклове, Ахилеј се жалости као отац што пали кости сина који је умро ускоро после женидбе (23. 222-225). Неодлучна битка упоређује се с мерилима

у рукама брижне раднице која мери опредену вуну да за дечицу стече кукавну одећу (12. 433-436). Субјективне слике узете из области осећања или мисли веома су ретке. У једном упоређењу спомиње се сан у коме онај који снива не може никога стићи (23. 199-201). Само једанпут упоређује се у „Илијади“ нешто с активношћу будног духа: Хера, која с Иде лети на Олимп, упоређује се с мислима човека који је много путовао, па мисли: „Ај, да сам онде или онде“ (15. 80-83).

Понекад Хомер исту ствар оживљује целим низом поредаба које долазе непосредно једна иза друге. Добар пример за то даје нам место где се описује како Ахејци из чадора код бродова хитају на збориште у равници. Девет поредаба има 29 стихова (2. 455-483). Кретање Ахејаца из чадора у силном и сјајном оружју песник упоређује с огњем који хара шуму; њихово спуштање испред Скамандра по равни упоређује се са спуштањем и циктањем дуговратих птица – гусака, лабудова и ждралова; њихово мноштво на самом збориштy упоређује се са цвећем у пољу и лишћем у шуми; њихов жагор са зујањем мува у пастирском стану кад су судови пуни млека; а како их војводе постављају у врсте, то се упоређује са козарима који разлучују расута и помешана стада; како се напослетку, Агамемнон истиче изнад свих осталих војвода, то се упоређује са громовником Дивом, коме је он сличан главом и очима, а Арејем, коме је сличан појасом, и с Посидоном, на кога личи својим грудима; али како је то теже замислити јер смртан човек не може бога непосредно видети, песник даје конкретнију и слушаоцима приступачнију слику; он Агамемнона у војсци упоређује са биком који се у стаду истиче изнад свију осталих говеда. Огањ (ст. 455-458), птице (ст. 459-466), цвеће и лишће (ст. 467-468), муве (ст. 469-473), козе (ст. 474-477), Див-Ареј-Посидон (ст. 477-479) и, најзад бик (ст. 480-483)- свака од тих девет слика обележава одређени моменат: једна долази иза друге оним редом којим се поједине фазе великог призора развијају пред песниковом фантазијом. Једина је брига песникова да на сваку фазу прикаже онако живо како је он види. Ако то може постићи, није га брига за то што је градиво за поредбе узето из разних области или колико су поредбе, нагомилане, за шта би јамачно марио који друкчији песник уметник. Свака слика приказује идеју с друге стране, док је општи појам мноштва у сликама о ватри, птицама, лишћу, мувама, козама заједнички. Понекад се једна поредба готово несвесно развија из друге. Тројанци који иду за Енејом упоређује се са овцама које иду за овном предводником. То песника подсећа на радост коју осећа пастир, а с том се радошћу упоређује радост коју осећа Енеја (13. 492-495). Понекад се на кратку поредбу надовезује широко развијена, тако да се види како песник осећа потребу да кратку слику која му је пала на памет још више развије. Пошто је казао да су Тројанци пошли цикћући и вичући као птица, песник се зауставља код те слике и развија је даље у поредбу о ждраловима који беже од зиме и непрестаних киша, па цикћући лете океанским водама, носећи Пигмејцима страдање и смрт (3. 1-6; VI 157, 162-163).

За Хомеровим уметнички дотераним и широко развијеним поредбама наша народна епика далеко заостаје. У њој поредаба мало има, и колико их и има понајвише имају друкчији облик:

„Два су бора напоредо расла,
међу њима танковрха јела;
то не била два бора зелена
ни међ' њима танковрха јела,
већ то била два брата рођена,
једно Павле, а друго Радуле,
међу њима сестрица Јелица.“
(Вук II, бр. 5, ст. 1-7)
Ту се прво даје слика као теза, па се после, у антитези, кажу лица о којима је реч, и која се упоређују с предметима у слици. Иначе има сличности између Хомерове и наше поезије у предметима с којима се нешто упоређује. Кретање војске у борбу Хомер упоређује с ударањем мора у брегове (4. 422-428), а таква поредба појављује се и у нашој народној поезији, али у облику питања и порицања:
„Боже мили чуда великога.
Или грми ил' се земља тресе?
Ил' удара море о брегове ?
Нити грми, нит' се земља тресе,
Нит'удара море о брегове,
Већ дијеле благо светитељи“
(Вук II, бр. 1, ст. 1-6)
Нападање јунака на противника Хомер црта различним упоређењима, међу којима има и једно где се сличност исказује са соколом (22. 139-143):
Као што соко у гори, од свију најбржа птица,
уме лако да срне на грлицу плашљиву птицу,
она се узмиче њему, ал' соко кличући оштро
често наваљује на њу, уловит' је срце га гони:
тако бесно Ахилеј полети на оног (тј. на Хектора)
Соко се појављује и у поредбама наше народне епике, али су оне простије:
„Да је коме погледати било,
кад удари у катане Марко,
како соко међу голубове“
(Вук II, бр. 41, ст. 161-163)
Висок уметнички степен хомерског техничког стила представљају и епски описи, нарочито призора у борби и мегдана што их у „Илијади“ деле истакнути јунаци, као Парид и Менелај (3. 344-382), Хектор и Ајант (7. 206-312), Патрокло и Сарпедон (16. 426-507), Ахилеј и Енеја (20. 152-352), Ахилеј и Хектор (22. 248-404). Смрт појединих јунака песник облива богатим сјајем боја и прелива, дубоком болом и саучешћем. Нарочито је уметнички приказана смрт племенитог Хектора, који трепери свима осећањима људским. Такви су, на пример, описи мегдана Бановића Страхиње и Влаха Алије, Марка Краљевића и Мусе Кесеџије (Вук II, бр. 43, стр. 596-747; бр. 66, ст. 194-271).
Кад већ спомињемо описе мегдана, треба истаћи и ово. Карактеристично за стил „Илијаде“ да и јунаци пре мегдана причају сваки о свом пореклу, на пример као Глаук и Диомед (6. 119-210), те Глаук том приликом истиче како га је отац опомињао да „свагда најбољи буде и одличан између других, да не срамо-

ти род отаца“ (207 -209). За ту црту има у нас паралела онде где Муса Кесеџија, пре но што ће поделити мегдан с Марком, говори како је Марка одгајила краљица, а како њега љута Арнаутка и заклињала да се „ником не уклања с пута“ (стихови 179-193). Кад је већ реч о призорима из борбе, треба истаћи и Хомерову реалистичност којом се одликују описи таквих призора. Да постигне изванредну јасност таква призора, Хомер се не служи упоређењем, него простим излагањем конкретних црта и реалистичним истицањем значајних појединости. На пример, Пирој је Диореја ударио оштрљатим каменом у десну голен уз глежањ:

„Обдве њему се жиле и кости од камена грдног
смрскају сасвим, а он се натрашке у прашину свали,
спрам пријатеља руку и једну и другу пружа
издишући ал' онај притрчи му који га рани,
Пирој, те у пупак њега прободе, и сва му се црева
Проспу по земљи, и њему по очима тама се простре“
(„Илијада“ 4. 521-526)

Таквој слици одговарала би у нашој народној епици ова места:

„И њега је нашла у животу,
десна му је рука одсечена,
и лијева нога до колена,
вита су му ребра изломљена,
виде му се џигерица беле,
измиче а из те млоге крвце“
(Вук II, бр.30, ст. 21-26)

Или: Вук III, бр. 26, ст. 396-401 и бр. 36, ст. 299-305.

Кад Хомер описује предмете који су у простору један до другога, он поступа тако да их претвара у радњу и тако их из простора преноси у време у коме се јављају један после другога. Он Агамемнона, на пример, не описује како је оружан, као што поступају сликари, који и не могу друкчије поступити, јер приказују само оно што је у простору једно до другога, него како се оружа, како меће на се један део оружја за другим (2. 41-47, упоредо и 11. 16-45). Тако се оружа и Парид (3. 329-338). Таквим описима одговарају наши описи, на пример Вук II , бр. 28, ст. 182-191; бр. 39, стр. 43-50; бр. 41, ст. 75-87, бр. 65, ст. 41-50; Вук III , бр. 18, ст. 50-74. Понекад Хомер поступа и као сликари, тј. описује предмете онако како се они у простору налазе један поред другога. Тако је описан вајат Одисејев, Калипсина спиља и њена околина и Алкинојеви двори (II 338-345, V 63-73, VII 86-132). На такав начин описано је у нас одело војводе Каице (Вук II , бр. 80, ст. 66-90). У свом „Лаокоонту“ Лесинг се позива баш на Хомера као сведока да песништво, под којим је он разумевао само епско, ствари приказује друкчије но ликовна уметност, јер ова представља тела с њиховим видљивим особинама, она приказује радње. У песника видимо, каже Лесинг, како настаје оно што ликовни уметник показује као настало. Али Хомер уме да насталост, тј. коегзистентност ствари претвори у њихову консекутивност и да на тај начин од дугочасног сликања једног предмета направи живу слику једне радње, а то уме и наш народни песник.

За стил хомерске технике и уопште начина приказивања карактеристично је

и то да се, при описивању каква призора борбе или какве радње, уплећу краће и дуже занимљиве цртице о квалитету и историји предмета или јунакових коња кад је то за радњу значајно. Износи се, на пример, историја Агамемнонова жезла, које својим пореклом и наследном везаношћу за лозу Атрида увећава достојанство и углед куће врховног војног старешине (2. 101-108), па историја Пандарова лука (4. 105 ss), Ајантова штита (7. 219 ss), Мерионова шлема (10. 266-270), Агамемнонова оклопа (11. 19-28), Ахилејева оружја и коња (16. 137-154), па новог Ахилејева штита (18. 468 ss), сребрног врча што га Ахилеј меће као дар најбржем јунаку (23. 741-747), Одисејева лука (XXI 11-35). Лепу паралелу такву поступку у нашој народној епици налазимо у песми Бановић Страхиња, где се цртају мегданџијске одлике банова Ђогина (ст. 620-623, 634 -638) и даје историја ковања његове сабље (ст. 650-654). „ Женидба Максима Црнојевића“ описује каква је она кобна златна кошуља којим је пуница даривала зета и како је она рађена (ст. 786-798, 1103-1020).

Кад описује женску лепоту, Хомер не описује цело тело лепе жене, јер му као описивачу властеоских девојака и жена није доликовало заносити се њиховом лепотом и интимније певати о деловима њихова тела, него истиче само поједине црте, на пример витки стас Наусикајин (VI 102-109), или само тачно нађеним епитетом наглашава оно што је за лепоту племкиње или богиње карактеристично, на пример: сребрнонога Тетида, ружопрста Зора. Песници наше позније епике, тј. оне која је добила демократске црте, често описују све појединости, и то тако да иду по реду од једног дела тела до другога и сваки део упоређују с нечим, као у „Женидби Милића барјактара“ или у „Удаји сестре Љубовића“ (Вук III, бр. 78, ст. 25-37; бр. 83, ст.8-22). Али ако лепоту не описује нашироко, Хомер уме да прикаже силан утицај и ефекат лепоте. Кад тројанске седе старешине, окупљене око Пријама на кули, угледају Хелену где им прилази, тада и њима, разумним старцима, заигра срце у грудима, те они за тренут заборављају све горке невоље десетогодишњег рата, који је она изазвала блеском своје демонске лепоте:

„Кад Хелену спазе на кулу пење се њима,
Један другоме тихо проговори крилате речи:
„Замерке нема Тројанцу ни назувчару Ахејцу
Што због такве жене већ одавно подносе јаде!
Лицем она веома на бесмртне богиње личи“,“

И наш је песник срећнији кад излаже ефекат лепоте но кад саму лепоту описује. Кад је бег Љубовић видео лепу Златију, кћерку од Бара Диздара:

„Кад је видје, видјеше га јади:
затресоше с' токе на прсима,
а заигра срце у недрима,
обрну се свијест наопако, -
невоља је, мио побратиме,
од лепоте лијепе дјевојке,
или мртви са гроба дигнули“

„Сватови бега Љубовића“ у зборнику Ђ. М. Драговић-Ђуричковић „Црногорске јуначке пјесме“, I, Цетиње 1910, стр. 63). Изванредно моћно изнесен је дубок утисак што га својом раскошном лепотом изазива Роксанда, сестра Леке

капетана (Вук II, бр. 39, ст. 309-411), као и заручница Милића барјактара. (Вук III, бр. 78, ст. 87-93).
Дидро се нарочито дивио Хомеровој снази „контрастовања“, односно уметности „антитетичког“ осветљавања, која у души изазива најсупротнија расположења, горчину најкрвавије стварности удружује са слашћу најдражих успомена, мрак растајање са животом саставља са светлошћу милина које се остављају пред вратима смрти. Такав је призор кад Ајант убија Хипотоја (17.300-303):
„На земљу над мртвацем Хипотоје ничице паде
од грудасте Ларисе далеко; тако ни оцу
ни мајци неге није наплатио, кратак му живот
беше, јер га је Ајант јуначина убио копљем.“
Тог песничког светломрачја (chiaroscuro) има и у оном дубоко дирљивом призору где Агамемнон убија Ифидаманта (11. 238-243). Таква поступка с изванредно уметничким ефектом, где се бескрајна жалост спаја са светлошћу спомена о минулој срећи, има и у нашој песми. Довољно је сетити се само апострофа којом се мајка Југовића обраћа донесеној руци Дамјановој:
„Моја руко, зелена јабуко,
гдје си расла, гдје л' си устргунта!
А расла си на криоцу моме.
устргнута на Косову равном!“
Приличан је број црта које су заједничке Хомеровим и нашим јунацима. Као Хомерови, и наши јунаци имају понекад страшан глас. За Стентора Хомер каже да му је глас, кад би викнуо, био као глас од педесет људи (5. 785-786). Бог Ареј, кад га Диомед рани, јаукне гласом као девет или десет хиљада људи (5. 859), а старина Новак у „Женидби Грујице Новаковића“ (Вук III, бр. 6, ст. 296 -299):
„подвикује из грла бијела,
бре колико Новак подвикује,
све са горе лишће отпадаше,
а са земље трава полијеће.“
Међу особине Хомерова приказивања иде и то што у њега и велики јунаци показују своје и сувише природне црте. Они, на пример, често плачу, Ахилеј, први јунак у ахејској војци, плаче од гнева што му је Агамемнон узео Брисејиду, милу робињу (1.349; види и 9. 14, VIII 83. и 521-531). Као Хомерови, плачу и наши јунаци; на пример Марко Краљевић (Вук II, 68, ст. 108 и 112). И највећи Хомерови јунаци, ма колико били храбри, опет су људи, пуни људских слабости, а песник нас на то подсећа, да бисмо се више занимали за њих. Он нам показује како и њих освоји страх, и тако нас придобија за њих. Кад Парид опази Менелаја где се показао међу ратницима, он се препадне и, бежећи од смрти, утекне међу густе другове (3. 31-32; види и 11. 313-319). За такве слабости има много примера у „Илијади“. И наши најбољи јунаци често се препадну од каква моћна непријатеља. Марко Краљевић не сме да пође на црног Арапина, јер га се боји као јунака на мегдану (Вук II, бр. 65, ст. 119-136). Али то није једини случај кад се Марко поплашио, ниједина песма која о томе пева. Двапут се он препао и Љутице Богдана (бр. 38), а и других. Он и сам признаје те тренутке

слабости; у разговору са својом мајком он се исповеда: „Доста сам се пута препануо, доста пута у мало земаља“ („Кад се препануо Марко“).
Као што се у „Илијади“ и „Одисеји“ поред људи или, боље, над људима „истичу богови“, тако се у нашој песми „истичу виле“, јер се за њих веровало да имају људски облик и људске страсти. Кад се који бог или богиња искрено здруже с јунаком, они му, кад он затражи помоћ и повећање снаге, помажу да удари на непријатеља пре боја и после победе. Тако и виле, које су нашим јунацима посестриме, помажу својим побратимима, кад се они нађу у невољи, или саветом или делом. Кад се рањени Диомед обраћа Атени за помоћ, она му одговара (5. 124-126):
„Не бој се Диомеде, с Тројанцима сада се бори,
та ја ти у груду метнух неплашљиво очинско срце,
какво је Тидеј некад штитотресни имао коњик.“
Кад Муса Кесеџија на мегдану обори Марка Краљевића и седне му на груди, Марко зове у помоћ вилу посестриму, и она га одмах саветује шта треба да чини. А кад Муса гледну у облак откуд вила проговара, „маче Марко ноже из потаје, те распори Мусу Кесеџију“ (Вук II, бр. 66, ст. 241-249). Хомерови јунаци понекад бију богове, а тако и наши туку виле. Као што Диомед рани богињу Афродиту, док је забављена око свог сина (5. 335-351), а потом и бога Ареја (5. 855-859), тако и Марко Краљевић бије вилу својим буздованом кад му је устрелила побратима што је певао као она (Вук II, бр. 37, ст. 83-87), као што су Музе ослепиле трачког певача Тамирида, који се похвалио да лепше пева од њих (2. 595-600). Рањеног Диомеда бог Аполон односи у свој храм у Пергаму, где га видају Артемида и Лета, и он се још живљи и здравији враћа у борбу (5. 445-448), 512-515). Тако и рањеног Милоша Обилића извида вила Равијојла (Вук II, бр. 37, ст. 105-110). Као богови и виле се промећу у земаљска лица. Кад је Хектору било суђено да погине, претвори се Атена у његовог брата Дејфоба и наговара га нека престане бежати и нека се огледа с Ахилејем (22. 208-240). Тако се и вила, кад Грчић Манојло по планини гони старину Новака и хоће да га посече, претвори у лепу девојку, па се Манојлу савије око грла, засени му очи и ослепи га, а онда га Новак убије (Вук III, бр. 6, ст. 300-337). Као и богови, и виле знају којешта што не знају људи. Тетида казује свом сину да и њега после Хектора чека судбина (18. 95-96), а посестрима вила упућује Марка да иде на врх планине, где ће наћи бунар, па у бунару да огледа лице, и онда ће видети кад ће умрети (Вук II, бр. 73, ст. 43-54).
У реалном животу видимо како људи (нарочито сељаци) нешто говоре домаћим животињама, на пример коњу, волу, крави, кози или псу. Том цртом служи се песништво да нешто лепше зачини и оживи приповедање. И хомерски јунаци „говоре својим коњима као разумној чељади“, и они их добро разумеју. У „Илијади“ Хектор подстиче своје коње Ксанта (- плавца), Подарга (-путаља), Етона (- рођана) и Лампа (- белца), да га пренесу до ахејских бродова, да их запали (8. 185-198). И Ахилеј, кад је скочио у бојна кола, соколи своје коње, Балија и Ксанта, да га из борбе срећно изнесу, срећније него Патрокла, кога је Хектор убио (19. 400-403). И Антилох, Несторов син, подјарује своје коње да стигну Менелаја (23. 403-416). Оваква црта, како јунаци подстичу своје коње, а ови их разумеју и чине им по вољи, налази се и у нашој и руској епици. У пес-

ми „Марко Краљевић и вила“ Марко подстиче свога Шарца да му стигне вилу Равијојлу, која је устрелила Милоша (ст. 56-69). За говор господара коњима има и других потврда, на пример у песмама „Марко Краљевић укида свадбарину“ (ст. 156-160) и „Женидба Тодора Јакшића“ (ст. 289-293). Хектор својим коњима истиче како их је Андромаха, његова жена, добро неговала – боље него њега, свога мужа, а у нашој песми „Смрт Марка Краљевића“ каже се за Марка да је „Шарца коња свога укопао, боље Шарца нег' брата Андрију“ (ст. 80-81). Али животиње не само што разумеју него и осећају и своја осећања изражавају као разумна чељад. Ахилејеви коњи плачу за Патроклом (ст. 17. 426-428), а и Марков Шарац, кад слути блиску смрт свога господара, почиње посртати и сузе ронити („Смрт Марка Краљевића“, ст. 5-6). У песми „Смрт мајке Југовића“ не само жене и деца него и животиње, коњи, лавови и соколови, исказују свој велики бол. Кад смо већ код животиња, да споменемо и верност паса према својим господарима. Страхинићу бану у љутој невољи једина је помоћ био његов хрт Караман: док се носио с Турчином, бан напујда хрта на своју неверну жену, која га је сабљом ранила, и хрт на њу навали, а она се с њиме стаде натезати: кад се, пак, Турчин загледао у то натезање, бан улучи прилику, обори Турчина и зубима га закоље. Оданост паса истиче и Хомер: кад је Одисеј већ стигао у двор, једини га препознаје његов пас Аргос и од радости писне (XVII 296-327). Што Хектор каже својим коњима да их је Андромаха напајала вином, и за ту црту има паралела у нашој народној епици. У песми „Сестра Леке капетана“ Марку, кад полази на пут, подрумџија доноси два чабра вина: један испије он, а други Шарац (ст. 60-63). У песми „Марко Краљевић и Вуча ђенерал“ Марко пије вино – пола пије, пола Шарцу даје (ст. 105-108); тако и у песми „Марко Краљевић и Арапин“ (ст. 315). Кад коњи разумеју оно што им господари кажу, природно је што су епски песници пошли и даље и коњима подарили понекад способност говора. Кад је Ахилеј осоколио своје коње, Ксант му одговара као људско створење (19. 408-417). Ту способност имају и коњи у нашој и руској епици. У песми „Женидба краља Вукашина“ војвода Момчило куне Јабучила, свога крилатога коња, што неће да полети Пирлитору, да га спасе од смрти, јер су га са свих страна опточили душмани, а Јабучило му њиском одговара зашто не може да полети (ст. 202-209). Тако и у песми „Марко Краљевић и Филип Мађарин“ Филип Мађарин пред механом у којој Марко пије вино, бије буздованом Шарца, а Шарац пропишти (ст. 150-153). А кад Марко из механе каже Шарцу да Филипа пропусти, Шарац га послуша (ст. 154-165).

Познато је да мати у ситуацији где јој иначе не помаже никаква друга молба ни заклетва чини последњи покушај и своју молбу поткрепљује тиме што открива груди и заклиње сина материном храном (22. 79-83). Лепу паралелу томе мотиву налазимо у песми „Турци у Марка на слави“ (ст. 81-89). Примера за мотив откривања груди као последњег средства при очајним молбама има и у другим нашим песмама.

Као мерило којим се оцењује социјално стање једног друштва може послужити и однос друштва и мушкарца према жени. У херојско доба, каже Ф. Енгелс у Пореклу породице приватне својине и државе „налазимо жену већ понижену због превласти мужа и конкуренције робиња... Заробљене младе жене у Хоме-

ра су плен пожуде победника; старешине одабирају најлепше по свом реду у чину; читава „Илијада“ окреће се, како је познато, око кавге између Ахилеја и Агамемнона због такве једне робиње... Хеленска жена херојског доба ужива, додуше, веће поштовање но жена цивилизоване периоде, али она је за мужа најзад ипак само мајка његове брачне деце-наследника, његова врховна управитељица дома и старешина робиња, које он по вољи може учинити својим иночама, а то и чини“. Агамемнон у својим чадорима пред Тројом има много жена које му Ахејци првом дају кад освоје који град (2. 226-229). Жена се при витешком надметању даје као награда поред коња, мазги, бикова троножаца, котлова (23. 258-261, 700-705). Заробљеница мора да пође за онога који ју је заробио, па ма јој убио брата, оца или мужа. Таква је заробљеница Хрисејида, коју је као део пљачке добио Агамемнон, и Брисејида, која је као плен допала Ахилеју, иако јој је убио мужа (9. 295). Слични односи владају и у нашој старијој епици. Кад је бан Милутин отишао на цареву војску, Дука Херцеговац искористи његово одсуство, похара му дворе, воденице и винограде и одведе жену Иконију (Вук II, бр. 30). Јевросима мора да пође за Вукашина, иако јој је он убио брата Момчила (Вук II, бр. 24, ст. 298-301).

Хомерове песме обилно „просипају злато и сребро и друге скупоцене метале“, а много се спомињу и драгоцене тканине. Богови седе у већу на златном поду и један другом наздрављају златним кондирима (4.1-4, 24.101);Хера има епитет златотрона (1. 611); Аполон носи сребрни лук (1.37), а његов свештеник Хрисо златно жезло (1. 15); кола на којима се вози Хера и Атена имају точкове са главчинама од сребра, с наплацима од злата и с обручима од меди, око стајала је златно и сребрно ремење, сребрну узду, сама Атена страшну егиду на плећима и златан шлем са два браника и четири лучца, а коњу и јарам и пршњаке и начелак од злата (5. 721-746); Микена је обилна златом (7. 180), Алкинојеви двори блистају од сребра и злата, као сунце или месец (VII 84-102). Јунаци су обучени у злато, носе густогриве шлемове с меденим облуцима и блиставе оклопе, а њихово оружје, на пример Пандаров лук (4. 105-111) или Ајантов седмокожни штит (7. 220-223), тако је савршено начињено како га зацело ниједан мајстор онога времена не би умео начинити; Агамемнон носи мач са сребрним клинцима (2. 45), и његови чадори пуни су меди (2. 226); Ахилеј се брани штитом који је окован златним клинцима (1. 246), а његово ново оружје, које му је начинио Хефест блиста од злата и сребра (18. 478-613). Паридове доколенице спучавају се ковчама од сребра (3. 331), а карски јунак Насто пошао је у бој „у злату сав к'о девојка“ (2.872). Хелена „велико ткање порфирно двоструко тка и уткива у њега борбе“ (3. 125-126), а такво ткање тка и Андромаха, „увезујући шарено цвеће“ (22. 440-441). И наше песме не могу се довољно напевати како јунаци носе сјајно рухо и оружје, и како су двори скупоцено искићени. Довољно је сетити се руха на јунацима како их описује Косовка девоја, какво је рухо Каице војводе у већ поменутом опису, па рухо и оружје Ива Голотрба (Вук III, бр. 18, ст. 50-73), па какви су двори Леке капетана, па како блиста царица Милица у „Зидању Раванице“ (ст. 15-20) и у истој песми какву ће цркву саградити цар Лазар, па како сија сестра Мартолоза Николе у „Женидби Тодора од Сталаћа“ (ст. 55-61) – све је то од сува злата и сребра, скерлета и свиле, диве и кадифе, ситна бисера и алем –

камена, уз које се види „у поноћи кано усред дана“. А таква је и цела уметност Хомерова, као и велик број српских народних песама што их је сакупио и на свет издао Вук Ст. Караџић.

Ђурићевом тексту није потребан додатни коментар јер смо, углавном, све што је било потребно рећи саопштили уз Маретићеве коментаре на *Хомерове епове* али можемо само запазити да и Ђурић име Ксант преводи као плавац, а уз то у свом преводу има оморику као и Маретић. Ни једно ни друго није тачно јер не постоји плава боја код Хомера, нити оморика расте на Средоземљу. Овде се и ради о две врсте бора које су наши академици преводили као оморика, а ксант касније јесте жута боја али у Хомерово време још није. Видећемо и шта јесте.

На крају, можемо додати још неке сличности које ни Маретић ни Ђурић нису истакли, а није их дао ни аутор ове књиге допуњујући Маретићеве коментаре. Поред свега наведеног, важно је истаћи да су у *Илијади* описани још извесни обичаји који су идентични нашим, обичаји приликом сахрањивања покојника. Три пута Ахилеј вуче Хекторово тело око Патрокловог одра, као и код нас што се ритуално иде три пута око гроба на погребу. Аристотел је знао за тај обичај и каже да је постојао код Илира, па тако не чуди откуд и код нас. Жене, у тузи, наричући за покојником, се бусају у груди и чупају косе, што је постојало код нас, а најдуже се задржало у Црној Гори. У мањој мери постоји и данас. Онда, покојнику се прави дађа, која постоји и данас код православних Срба, а осим тога се организују и витешке игре у част покојника. И то је постојало код нас али се у новије време изобичајило, односно престало је да се практикује. Црна боја је знак жалости као и код нас. Смртне Кере су увек са епитетом црне, код Хомера. Указујући на неке сличне обичаје, већ смо поменули да је тројанско *свето дрво* идентично нашем *дрвету запис*, што је важан податак. Такође је и обичај *жртве леванице боговима* идентичан нашем *пијењу за душу*, док се још одржало и оно прастаро веровање о источној, као доброј и западној, као лошој страни. Задржало се све до данас кроз разне видове, рецимо леве и десне руке и слично. Ако мало боље претражимо сигурно постоји још понеки обичај или веровање, мада је и ово што смо досад навели више него довољно да се увере и они највећи скептици. На крају ћемо дати још један пример где наша народна епика наликује на *хомерску поезију*. Једна од Хомерових тројанских река *ваља глиб, песак и камење, суве борове и храстове* али и *носи коње и људе*. Једно већ препознајемо у нашим народним песмама као *дрвље и камење*, а друго можемо превести у *коње и јунаке*. Само две реке у нашој народној епици носе *коње и јунаке*. Једно је река Марица, у песми *Краљевић Марко познаје очину сабљу*, и Ситница, у песми *Мусић Стеван*, док се *дрвље и камење* помиње у много више песама. Ово последње може нам бити и траг, како да нађемо Троју служећи се српском народном епском поезијом и њеном интеракцијом са хомерском.

После оволико примера сличности *хомерске поезије* и *српске народне епике*, ко не би помислио да су обе, не само могле, него и морале бити, изданци једне те исте поетске традиције. Ову традицију би могли назвати старобалканском, што је назив који можда понајвише одговара јер како би друкчије објаснили толику сличност *хеленске* и *српске поетике*? Напосе, нисмо превише сигурни ни да је Хомер, ако је уопште постојао, био Хелен. Није немогуће ни да је могао бити и

трачког или пелашког порекла, јер темељи *хеленске поетике* само од њих могу и потицати. Или је можда прецизније рећи да неке елементе те поезије можемо до њих пратити. Ако су можда и они имали неке претходнике, који су ударили темеље овој поетици, о томе немамо никаквих података, а вероватно их нећемо пронаћи ни у будућности. Дакле, *хомерска поезија* јесте истог порекла као што је и *наша народна епика*, а то порекло јасно указује на *усмену поетику*. Пошто је овај закључак сасвим очигледан, питање је зашто нико од јужнословенских аутора који су поредили ове две епике то не потенцира? Тим пре што су сви и то без изузетка, јасно уочили и истакли. Одговор се вероватно крије негде код историчара. Наиме, наши историчари су се строго држали познате теорије о досељавању Словена из закарпатске Русије, мада је то само једна о три теорије о прапостојбини Словена. Не би био проблем што су се историчари за једну од њих определили, да нису при томе били сасвим искључиви.Толико искључиви, као да су они у њој учествовали одбацујући сваку могућност да наших предака може бити на Балкану још у античко време. Зато се вероватно нико не усуђује да констатује очигледно, а то је да је наших предака могло бити на просторима Балкана и од пре *Тројанског рата*. Управо ти преци су могли бити носиоци ове живе епске традиције која је постојала и пре Хомера, а очувала се, тако добро, у *српској народној епици*. Могуће да је ова иста традиција могла постојати код других балканских народа, али је они нису очували, или не у толикој мери као Срби, некад у ближој или даљој прошлости. Поред званичног наратива наших историчара, постоје наравно и антагонисти који су ништа мање искључиви и оспоравају било какво досељавање. Ни то нема превише смисла јер је и добро познато да је некаквих мањих сељакања било често у прошлости, а има их и данас као појединачних случајева. Могли би, мирне душе, да и не погрешимо много, рећи да су сигурно постојале многе миграције за које не знамо, нити ће се икад сазнати. Но, на основу компарације *хомерске* и *наше народне епике* би могли констатовати да је наших предака могло бити на Балкану и пре и после Хомера, по свој прилици у високом проценту. Довољно да се сачува основа те поезије коју смо назвали неким старобалканским именом, за које можда неко смисли и нешто боље. Могуће да би одговарало неко од постојећих имена, али име за ово истраживање стварно није баш ни од какве важности.

Можда и не треба ништа више, али све ово што смо навели није било познато Милману Перију, кога можемо сматрати претечом *англосаксонске* доминације у *хомерологији*. Управо њему посвећујемо цело следеће поглавље. Али не само њему него и његовим следбеницима, па у неку руку и његовим противницима. Узгред, радови јужнословенских аутора су мало, а најчешће нимало, познати у остатку света, вероватно из разлога непознавања језика, мада то можда и није главни разлог. Може бити да је у пероду доминације Немаца у *хомерологији*, разлог био и позната немачка надменост и потцењивање других народа која је била нарочито изражена у односу на словенске народе. Тако баш и није било за очекивати да би један Немац могао и у сну помислити да би неки Словенац, Србин, Хрват или било који други Словен био у стању разрешити и допринети решењу било ког питања из *хомерологије*, мада је, као што смо видели, истина сасвим другачија. Истини за вољу, могли би рећи да нам осим античких аутора и нешто Срба и Хрвата, потпомогнутих покојим Словенцем и уз веома обилату

помоћ *српске народне епике* али и *српског средњовековног романа*, понеког од списа из средњег века нико други не треба. Можемо евентуално узети радове Милмана Перија и других његових следбеника само зато што су повезани са, чим би другим били него, *нашом народном епиком*. Ту има неког доприноса, чак и значајног, али *руку на срце*, комотно смо могли и без њих јер Перијеви резултати само дају додатну потврду већ изведеним закључцима, а који јасно следе из рада јужнословенских аутора.

Теорија неоунитаристичке усмене традиције или теорија јединствене песничке обраде из усмене традиције (*Теорија усмене предаје*)

Англосаксонски период започиње кад је изучавање *Хомерових епова* запало у неку врсту *ћорсокака*, налазећи се између мноштва ранијих теорија са којима смо се укратко упознали. Водећи *хомеролози*, до тада углавном Немци, нагло су утихнули јер је Немачка изгубила Први светски рат, који је уосталом сама и започела. Односно започела га је немачка савезница Аустроугарска нападом на Србију. Стога су Немци коначно *увукли рогове* јер су били сматрани кривцима за рат или су, боље речено, макар престали да и другима *соле памет*. Тадашња *хомерологија* се налазила између те монотоне и стерилне *аналитичке теорије*, утемељене од Волфа, која *Хомеровим еповима* одрицала карактер уметничких дела, посматрајући их и као, случајно настале, конгломерате разних накупина. Негирајући тиме и само постојање Хомера као песника и историјске личности, *аналитичари* оспоравају целовитост и песничко јединство *Илијаде* и *Одисеје*. Уложили су позамашан труд да своје тезе и потврде, безуспешно издвајајући поједине случајеве из *епова*. Њима супростављени су били *унитаристи*, па и *неоунитаристи*, у то време поново актуелни, који су врло виспрено побијали већину аргумената *аналитичара* указујући на противречности између њихових теорија о постанку *епова*. Ипак, ни они никако нису успевали објаснити каква је природа традиције из које су израсли тако необични *епови*, ни протумачити зашто се ти *епови* толико разликују од познате епске традиције античког света. Они нису доводили у питање постојање Хомера као песника нити целовитост *епова*, остајући доследни својим теоријама о јединственој песничкој замисли.

У таквим околности на сцену ступа Милман Пери (Milman Parry; 1902-1935), чија је звезда сијала пуним сјајем крајем двадесетих година прошлога века. Он је био право освежење за *хомерологију*, доносећи нове погледе и омогућивши нове увиде у анализи *Хомерових епова*. Као млад магистар, Пери је приспео у Париз са жељом да докторира и то код једног од највећег француских, али и светских, хелениста тог времена, Виктора Берара. Убрзо се, након започињања сарадње, испоставило да се погледи ментора и његовог докторанта разликују и обојица су закључили како је њихова даља сарадња непродуктивна. Потом је ментор за Перијеве две докторске тезе постао, лингвиста Антоан Меје, који је, очигледно, имао пресудан утицај на сазревање његових идеја. За време док је Пери радио своју докторску тезу спријатељио се са Мејеом, који га је упознао са Матијом Мурком. У време кад га је Меје упознао са Перијем, Мурко је био професор универзитета у Прагу али у то време борави у Паризу где је одржао низ предавања на тему народне епике Јужних Словена. На Мејеов позив, је био

гост на одбрани Перијевог доктората, али, у то време, о природи *усмене епске традиције*, каквом сматра *хомерску*, овај докторант и није много знао. Здеслав Дукат (*Хомерско питање*; 121-122) нам преноси и оригиналне Перијеве речи: *Први предмет мога проучавања био је стил хомерских песама и оно ме довело до спознаје да је тако високо формулаичан стил могао бити једино традиционалан. Ипак, у то време нисам успео схватити, тако потпуно како је требало да схватим,да стил попут Хомерова мора да је био не само традиционалан него је такође морао бити усмен.Тек захваљујући, у највећој мери, примедбама мог учитеља господина Антоана Мејеа допро сам до спознаје, испрва магловите, да истинско разумевање хомерских песама може доћи само с пуним разумевањем природе усмене поезије. Десило се случајно да је неких недељу дана пре одбране моје докторске дисертације на Сорбони професор Матија Мурко са Прашког универзитета одржао у Паризу низ предавања која су касније била објављена у облику књиге La poésie populaire épique en Yugoslavie qu début du XX siècle. Видео сам оглас за та предавања, али у то време нисам у њима налазио нешто што би било за мене значајно. Па ипак, професор Мурко је, несумњиво поводом неке примедбе господина Мејеа, био присутан на мојој одбрани и у то време господин Меје, као члан моје испитне комисије, истакао је на свој уобичајени сталожени и јасни начин тај недостатак мојих двеју књига. Управо радови професора Мурка, више него било кога другог, навели су ме да у следећим годинама почнем проучавати усмено песништво као такво и јуначке песме Јужних Словена.*

Мурко је био и сам Јужни Словен, па му је добро знано постојање живе епске традиције код Јужних Словена, коју је и сам проучавао. Тако Пери сазнаје, из прве руке, да у тадашњој Краљевини Југославији постоји епска традиција која још живи у народу. Схватајући, према Мурковим описима, да јужнословенска епска традиција објашњава више проблема који муче *традиционалну хомерску критику*, Пери одлучује да је проучи док је још био у Паризу.Тако је подручје Краљевине Југославије изабрао као најзнаменитију лабораторију те живе епске традиције ондашњег времена. Иако је знао шта жели истражити, Пери је ипак још био докторант па своје идеје није могао одмах реализовати. Тако се, након што је докторирао, најпре вратио у Америку где је брзо добио и место доцента на Харварду. Ту је у периоду (1930-1935) објавио један низ чланака о разним питањима *хомеролошке* проблематике. Два најзначајнија од њих објављена су у *Harvard Studies in Classical Philology*, 1930. и 1932. под заједничким називом *Studies in the Epic Technique of Oral Verse-Making*. Први је још имао поднаслов *Homer and Homeric Style*, а други *The Homeric Language as the Language of an Oral Poetry*. У овим подужим расправама Пери је задржао све битне елементе своје теорије о *Хомеровој поезији*, али је придодао још и бројне модификације у односу на тезе изнете у докторској дисертацији. Још у својој дисертацији он наводи мноштво примера формулаичности *хомерске поезије* наглашавајући и њену механичност у креирању стихова. Наставља идеје свог ментора Мејеа и *хомерски језик* сматра скроз традиционалним и формулаистичним. Тако је у њему беспредметно тражити икакав креативни допринос или оригиналност, каква постоји код оних песника који нису изникли из народне епске традиције. Онај песник који пева у већ потпуно развијеној и чврсто нормираној традицији

се задовољава тим средствима које му ова пребогата народна традиција даје на располагање, не тражећи дугих. Као пример креативности и оригиналности он наводи Вергилија и Аполонија, песнике који нису припадали народној епској традицији, а чији су му епови истовремено и потврда да никакав појединац не би био у стању створити тако богат систем формула. По Перијевом схватању, тако сложен песнички језик развијеног богатог система формула не може бити резултат рада једног песника, него мора бити производ дуготрајног развоја већ кроз бројне генерације песника. Овај Перијев закључак није новина. Већ јесмо сусрели *хомерологе* који језик *Хомерових епова* сматрају производом већ зреле епске традиције, мада се не упуштају у то да растумаче и њену праву природу. Управо је та чињеница коришћена као аргумент да би се време настанка *епова* сместило у неки млађи период. Пери се Хомеровим ауторством *епова* уопште не бави, јер у његовој визији епске традиције ова питања и немају смисла. Он под Хомеровим именом има у виду једног или више песника или просто само текст *епова* који познајемо. Но, без обзира што су *епови* производ богате епске традиције, у којој је сваки од Хомерових претходника дао понешто своје, тако ни *Илијада* ни *Одисеја* нису некакво колективно дело, што тврде романтичари. *Епови* су напросто резултат низа талентованих песника од којих је последњи, један или више њих, помоћу елемената читаве традиције, без сумње и богате, створио респектабилне *епове*. Пери своју интерпретацију о традиционалности песничког језика, на којој је и засновао своју докторску тезу, износи још 1928. године. Већ у закључку своје прве дисертације каже да не сматра битним да ли је аутор *епов*а један или двојица, једино што је битно јесте да је у питању једна иста традиција, исти стил и јединствени систем традиционалних формула. Кад оставља могућност да су била два песника, Пери ту вероватно мисли на једног песника *Илијаде*, а другог *Одисеје*, мада то нигде изричито не каже. Могућност интерполације у *еповима* Пери није негирао, чак му добро дођу као објашњење за метрички еквивалентне формуле. По њему ни јединственост, ни целовитост *епова* није упитна, нити се може довести у питање јединсто њихове концепције али није могућа ни њихова анализа по слојевима. Без обзира на разне старости појединих израза никаквом језичком анализом није могуће издвојити старије и млађи слојеве јер је све стопљено у исти традиционални језик и стил. На крају је један генијални песник, или песници, дао *еповима* коначни облик. Праву је природу *хомерске епске традиције* Пери тумачио прихватајући тезе познатог француског антрополога Марсела Жуса, који уводи врло оштру поделу између *усменог стила* и *писмене књижевности*. Жусов старији колега и земљак, који је вероватно највећи антрополог 19. века, Арнолд Ван Генеп се слагао са овим Жусовим тезама и упоређивао вештину усменог певача са играњем карата. Ево како Генеп веома пластично описује усмену поезију: *Као што играч карата, мешајући карте, слаже увек нове комбинације, тако и усмени певач ствара песму премењујући формуле увек новим редоследом*. То Генепово једноставно објашњење, заиста најбоље дочарава стваралаштво усмене поезије, тешко да може концизније. Зато није ни чудо што га Пери усваја, практично као аксиом. Он у поменутим чланцима, објављеним у *Harvard Studies in Classical Philology*, види свој рад само као синтезу два правца истраживања. Проучавања језика и метрике *Хомерових епова*, с једне стране, и поређења тих резултата са описима

народне усмене епике у радовима фолклориста 19. и 20 века. Поред тога, треба имати у виду, већ споменуте, радове Августа Фика, Фридриха Бехтела, Џошуе Ватмоа, Дејвида Монроа, Урлиха Виламовица, Томаса Алена, Карла Мајстера. Пери исправно закључује да толике формуле никако није могао створити један песник, него су оне резултат зреле песничке традиције усменог песништва. То је сасвим супротно тумачењима Карла Мајстера да је *хомерски језик* вештачки језик којим нико није говорио. Тако излази да би песник морао лично створити не само говорни језик, него и језик формула на језику којим нико није говорио. Питамо се коме је тако нешто уопште могло и пасти напамет? Такође, ако је у питању усмена традиција онда су морали бити у питању народни песници, па је сасвим искључено да су они могли певати на неком другом језику осим оног којим је народ говорио. Тако, ни поред најбоље воље, никако није могуће да се споји усмена традиција са вештачким језиком *Хомерових епова*. У најбољем би случају Хомер могао припадати образованијем свету свог времена, па је могао изабрати префињеније речи за своју поезију, али и те речи су постојале и неко их је морао користити. Сигурно је да Хомер није измишљао нове речи, али то, уосталом, нико од *хомеролога* директно и не тврди. Но, да наставимо ми даље. Постојала је и једна, можемо рећи, побочна грана *хомерологије*, коју смо већ и помињали, а која се бавила проучавањем језика или метрике *хомерске поезије*. Њоме се бавио Мајстеров претходник из Кенигсберга Јохан Ернст Елендт, који у свом раду разрађује оне граматичке форме, настале на темељу ритмичких и звуковних подударности. Ту даје аргументе у прилог тезе да се позамашан низ граматичких (морфолошких, синтаксичких, лексематских) неправилности, које садржи *Хомерова поезија*, може објаснити само уз претпоставку да се ту ради о усменим импровизацијама. Елендтов рад је Пери добро познавао, био му је од изузетног значаја, а вероватно још више рад Јохана Динцера коме још у својој дисертацији одаје посебно признање. Односно Динцерово откриће о метричкој условљеношћу врста речи у *хомерској поезији*, резултирало је тек фондом речи различите метрике које песнику, за исти појам, стоје на располагању, а које већ он употребљава према захтевима метрике и гласовне хармоније. Тако Динцер у ствари први поставља основе за оно што је Пери касније назвао *економијом система формула*. Зато је, у својој докторској дисертацији, Пери Динцерово откриће и назвао *без сумње најважнијим кораком према разумевању сталног епитета код Хомера, још од времена Аристарха*. И поред тога што Динцеров рад истиче као важан, Пери му даје и једну примедбу. По њему, Динцеров рад има за очит недостатак позитивно објашњење орнаменталне функције сталних епитета код Хомера. Тако је Динцер, поред спознаје о меричкој условљености *хомерских израза*, пречесто спроводио и традиционалну анализу на слојеве све у лахмановском стилу. Реакције на ове Динцерове ставове биле су неповољне, али било је и присталица. Пре Перија, Динцерово откриће је прихватио и један истраживач који је темељно проучио питање епитета, швајцарски лингвиста Анри Мејлан-Фаур. Он је прихватио Динцерово откриће и допунио значајним закључком да се ту *ради о једној врсти усмене импровизације у којој песнику стоји на располагању, према потреби за испуњење стиха, једна залиха мање или више баналних епитета*.

Важан утицај јесте имало и истраживање Курта Вита о еолизмима у *хомерском*

језику и њиховим метрички различитим јонским еквивалентима, на основу ког је напокон објашњено откуд већи број еолских речи у доминирајућем јонском дијалекту *Хомерове поезије*. Витови радови имали су доста значајан утицај на Милмана Перија, нарочито један његов закључак. Вит је, наиме, закључио и да је *језик хомерских епова производ епског стиха*, што је Перију и било довољно да се увери како је на правом путу. Као што сам каже, осим радова метричара, Перију су стајали на располагању радови фолклориста. Рад турколога Василија Радлова који је детаљно описао каракиргиску народну епику, коју је Пери још детаљније проучио. Поред киргиске народне епике, захваљујући, поменутом, Италијану Доменику Компаретију, Пери је имао прилику да се упозна финску епику. Такође је имао могућност да се упозна и са српском народном епиком, чак и пре него што је упознао Матију Мурка, кроз рад фолклористе Арнолда ван Генепа, као и научника и дипломате Огиста Дозона. Сем Генепа и Дозона, један од истраживача српске народне епике био је још, колега Матије Мурка и такође професор универзитета у Прагу, немачки слависта Герхард Геземан. И његови радови, такође су били доступни и добро познати Милману Перију.

Тако је Милман Пери је, у својој докторској дисертацији под називом *L'éphitète traditinnelle dans Homère*, повезао оне радове Елендта, Динцера и Вита о језику и метру *Хомерових епова* са радовима Радлова, Компаретија, Генепа, Дозона и Геземана о киргиској, финској и јужнословенској народној епици. Али радећи на докторату под руководством Мејеа, још није познавао дела Матије Мурка, кога је, као што смо видели, упознао тек на самој одбрани свог доктората. Тек након упознавања са Мурковим радовима, који су имали веома велики утицај на његова размишљања, Пери формира коначан облик своје теорије. То је било након што се вратио у САД, после његовог повратка са Сорбоне на Харвард, а утолико се и разликују његови радови објављени у Америци од париских. Тако да се у Перијевим америчким радовима уочава утицај Матије Мурка, односно његове целовите и заокружене теорије усмене поезије. Она суштинска разлика у Перијевим ставовима између његових париских и њујоршких радова је била у томе што, у каснијијој фази, Пери не само што је закључио да су и *Илијада* и *Одисеја* настале на једној богатој традицији усменог песништва, него да су оба *епа* настала усменом креацијом генијалног песника. А да ли једног или двојице песника није ни од каквог значаја. Питање ауторства као и оригиналности, па и иновација, за Перија јесу привидна питања увезена ту из једне битно другачије књижевне традиције, коју од усмене дели цео понор. Усменој поезији се и не може приступати са терминолошким апаратом и методологијом створеном за писмену књижевност. По његовом мишљењу ми чак нисмо у стању ни сасвим разумети ту књижевност, као што се не можемо уживети у психу човека који је живео у друштву без писмености. Да бисмо то, макар донекле, могли морамо одбацити сав баласт којим нас је оптеретила модерна цивилизација али и наше схватање књижевности. Будући да се и техника усменог певача већ и базира на рекреирању традиције, која је код Перија увек имала предност, тако из теорије усмене књижевности треба избацити све оне њој неприкладне појмове. Према Перијавом схватању, неприкладни појмови су: *оригиналност, индивидуалност, непоновљивост и јединственост*. Усмени певач нема жељу за оригиналношћу и новином, он жели само, певајући песму, обновити традицију и ништа више.

Након овога убацићемо једно запажање Здеслава Дуката (125), да се сам Пери сматрао унитаристом и то доста конзервативним. Али се унитаристима дизала коса на глави кад он напише:

Али обрађујући усмену природу Хомерова стила, видећемо да питање остатка индивидуалности Хомерова стила потпуно нестаје.

Ово Дукатово запажање је свакако на месту јер морамо признати да Пери јесте имао мало чудне ставове, бар за једног конзервативног унитаристу. Како ли су на његове ставове гледали други унитаристи можемо само да замислимо. Ипак би се, на последку, пошто ти Перијеви ставови хипотезу о *хомеровском језику* као вештачкој творевини сасвим обесмишљавају, било и корисно и неопходно уверити у његову аргументацију за понуђене закључке. Покушаћемо да будемо што краћи, колико то буде било могуће.

Перијев оригинални допринос традиционалним филолошким методама могли би сажети и као настојање да уведе једну строгу мисаону систематичност али и доследност, у виду строге терминолошке прецизности и егзактности. Настоји и појам формуле прецизно дефинисати: *скуп речи које се редовно употребљавају под истим метричким условима да се изрази одређена битна идеја*. Ако се ова одређена битна идеја понавља, понавља се и изражајно средство. Ово правило разјашњава и економију *хомерске* традиционалне песничке технике. Тако је из једног правила следили друго које можемо изразити реченицом: *За једну идеју само један израз*! Ово друго правило објашњава и појаву понављања у епу, а и то је сасвим довољно да скрене пажњу на Перијев рад. Он, у својој докторској дисертацији, наводи безброј примера којима поткрепљује ове своје закључке дајући и образац за усмено прављење стихова низањем формула према тачно одређеним правилима. Његови обрасци проистичу још из Мејеове концепције генерисања стихова у усменом песништву, дакле технике која је била сасвим механичког карактера. Баш то је Перију касније доста замерано, то претерано инсистирање на механичком карактеру генерисања стихова *хомерске поезије*. Ипак, како је то била новост у науци, пренаглашеност је можда и намерна, све у циљу скретања пажње на један нови приступ. Но, како се ту не види битнији утицај овог Перијевог става, формираног под Мејеовим утицајем, на резултате и целину његовог рада, заиста не видимо разлога да му ове ставове ико замери. Ове бројне примере, које смо помињали, нећемо наводити него само описати њихову структуру, што ће бити довољно. Ако бисмо требали изрећи познату формулу везивања којом би се увео управни говор у дијалогу, онда за прави, предикатни део, постоји сталан израз који и испуњава цео простор у стиху до трохејске цензуре, а даље се надовезује име лица које говори и које би морало испунити стих до краја. То се постиже додавањем једног или више епитета да би се достигла потребна метричка вредност од 3,25 стопе хексаметра, значи од трохејске цензуре па до самога краја. Исто тако могуће је и обрнуто, кад разне предикатске синтагме из прве половине стиха иду уз исти субјект у другој. Он даје бројне вредности за одређене глаголске групе које иду уз одређене ликове у *еповима*. Нећемо их све наводити јер нас оне и не интересују него принцип, а то се може видети и на једном примеру. Принцип се види на примеру формуле која се може превести као *а њему/њој опет рече*. Уз овај израз иде 26 ликова у

оба *епа* са 94 стиха, што говори да песник може већ онако *ex tempore* креирати мноштво стихова. Тако је набројао 25 предикатских и 39 субјектних формула, које песник унакрсно комбинује методом супституције, како је Пери и назива. Овде већ песник има на располагању моћну алатку за креирање огромног броја стихова. Наиме, кад се та два броја помноже добија се број од 975 стихова које песник може са лакоћом креирати. Очито нисмо претерали називајући тај број огромним, што он заиста и јесте. Нама је ова метода супституције веома добро позната из српске народне епике. Зато ево неколико свима познатих примера: *Књигу пише* (*српски кнез Лазаре, турски цар Мурате, српски цар Стјепане, Вукашине краљу, Краљевићу Марко, Црни Арапине...*); *Вино пије*, па опет листа имена, може и ова претходна листа али отпадају *цар Мурат* и *Црни Арапин* јер су муслимани који не пију вино, иако има и тога у нашим народним песмама, јер народни песник изгледа о томе не води рачуна. Оваквих примера има доста у српској народној епици, а управо смо навели да постоје и такве комбинације које немају смисла иако постоје у српској епици. Такав тип контрадикторности је управо једна од главних карактеристика усменог песништва, чак у тој мери да би могли са сигурношћу тврдити да би целокупна *хомерска поезија* морала бити производ усмене традиције ако пронађемо овакве примере и у *Хомеровим еповима*. Даље нам ништа више не би ни било потребно. Пери, наравно, добро зна за овакве примере, који су бројни у *хомерској поезији*, као једно од главних питања које је изнедрила *хомерска критика*. То јесте и питање противречности између епитета и његовог контекста. Он то објашњава могућношћу постојања неподрударности између предикатне и субјектне синтагме, што смо већ навели да постоји и у српској народној епици. При томе не наглашава да је управо то једна од основних одлика усменог песништва, али то вероватно подразумева, јер се ради о теми из његове докторске дисертације, односно оној главној тези. Здеслав Дукат (112) наводи и примере из српске епике: *Издаде ме, моја вјерна љубо* или *Курво једна, моја вјерна љубо*, који су нама добро познати. И епитет који увек иде уз удату жену, коју песник редовно назива *љубом*, је *верна*. Тако су наведени изрази у противречности, а очигледно их је и наш народни песник употребио сасвим шаблонски и без много размишљања о смислу. Дукат даље наводи бројне примере истих противречности из разних других епова и епских песама, које вероватно сам додаје јер није јасно из текста да ли потичу од њега или их је преузео од Перија, али у суштини није ни битно. Тако наводи и да је противречност између именице и атрибута (украсног епитета) прилично честа појава у руским *билинама*. Тамо је епитет који иде уз Галицију увек *проклета*. До овог морбидног епитета је дошло зато што је Галиција, исто као Пољска и Литванија, била под јурисдикцијом римског папе, док је царска Русија одувек православна. Тако је бесмислено и да Дјук Степанович, родом из Галиције, на питање кнеза Владимира одакле долази, каже да *долази из проклете Галиције*. Супротно од Галиције, Русија је у *билинама* описивана епитетом *света*, па је и апсурдно да турски султан, припремајући напад, говори и да ће поћи на *свету Русију*. Такође, у српској народној епици *црни Арапин* има *бијеле руке*, док је у бугарским народним песмама има *плаву главу*. Здеслав Дукат је у својој књизи *Хомерско питање* посветио једно поглавље Милману Перију и његовом раду. Ту наводи бројне примере који говоре у прилог Перијевом схватању х*омерске*

поезије али нама су и наведени делови сасвим довољни да се и сами уверимо у усмено порекло *Хомерових епова*. За природу овог истраживања је и то сасвим довољно, али за скептичнијег читаоца можемо придодати још нешто. Милман Пери је урадио још неколико занимљивих и веома корисних анализа. Прва се односи на проширење система формула у *Хомеровим еповима*. Наиме, Перијев систем формула не ограничава се искључиво на скуп истих речи већ допушта и њихове модификације унутар израза. У његовој анализи првих 25 стихова из оба *Хомерова епа*, Пери је у *Илијади* избројао 29 израза који се барем једном и дословно понављају, од речи до речи, дакле оних правих формула. У *Одисеји* их је пронашао чак и нешто више, укупно 34. Кад би се овим бројкама додали и формулаистични изрази у којима понављање није баш сасвим дословно него поседује неку модификају, попут падежа, синтакси и слично, онда иста таква анализа показује да, у том узорку од 50 стихова, формула или формулаичних израза има преко 80, што износи скоро 90% текста. Зато, ако неком претходни резлутати нису били довољни да се и увери у готово потпуну формулаичност *Хомерових епова*, па самим тим и у њихово усмено порекло, ови сигурно јесу.

Но, Пери се ни ту не зауставља. Постоје, каже, и одређене правилности где су речи потпуно различите али сам израз има једнаку метричку вредност, место у стиху и синтактичку функцију. Те форме Пери зове формулаичним обрасцима и сматра да њих треба укључити у опис *хомерског језика,* јер и они песнику олакшавају брзу, а и ефикасну, импровизацију *ex tempore*, односно генерисање великог броја стихова. Пери наводи бројне примере оваквих формулаистичних израза и образаца које не броји у својим анализама. Ако би и њих додао испало би да су *Хомерови епови* тотално формулаистични, као што је и тврдио његов ментор Меје.

За сада толико о научном опусу Милмана Перија. Остаје још да се осврнемо на проверу његових теорија од стране њега самог, имајући у виду резултате рада на терену и то у Краљевини Југославији.

До чувене Перијеве експедиције у Краљевини Југославији је дошло углавном због његовог незадовљства записима фолкрориста који су му били доступни, а које смо већ споменули. Зато је Пери одлучио да лично, на некој живој усменој епској традицији, провери ваљаност својих теоретских закључака. Да се за ову проверу одлучи баш за Краљевину Југославију, а не за Финску или Киргизију, пресудни су били радови Матије Мурка и његова теренска истраживања. Ова Муркова теорија о усменој поезији, коју је Пери прихватио, јесте и базирана на јужнословенској усменој поезији, што је имало и пресудног утицаја на Перијев избор земље за теренско истраживање. Здеслав Дукат (*Хомерско питање*; 129) нам поново преноси шта о томе каже сам Пери: .....*с временом, нашао сам се присиљеним да рашчистим нека питања, да потражим шта бих могао наћи у радовима оних који су проучавали разне усмене поезије. Најзад, кад ме је моје проучавање хомерског језика довело до тога да увидим да је такав језик могао бити створен само дугом традицијом усмене поезије, нашао сам се у положају да говорим о природи усменог стила готово искључиво на темељу логичког закључивања према карактеристикама Хомеровог стила, док су оне информације које сам имао о усменом стилу како га се могло видети у конкретној употреби потицале од онога што сам могао покупити овде и онде из опаски ра-*

зличитих аутора који су, осим у малом броју случајева - Мурка и Геземана за јужнословенску поезију и Радлова за киргиско-татарску -, показивати склоност да раде насумце и фрагментарно – а било је, бојим се, да су радили и погрешно. Од различитих усмених књижевности о којима сам могао прибавити довољно информација јужносовенска се чинила најприкладнијом за проучавање које сам замислио, наиме да пружи познавање још живе усмене поезије, што је, како сам видео, било нужно ако сам хтео с икаквим сигурношћу наставити своје проучавање Хомера.

Решивши да провери своје тезе, Пери се брзо упутио у Краљевину Југославију, осигуравши пре тога и помоћ у финансрању експедиције од неких америчких институција. Његове припреме су биле прилично озбиљне и темељите, чак је и савладао језик средине у коју се упутио и то веома добро. Наиме, у то време је Краљевина Југославија имала велики број људи који су сасвим добро говорили немачки језик, јер је њен већи део припадао Аустоугарској и то до краја Првог светског рата. У северном делу земље је доста људи знало и мађарски, а тек је један мањи део интелектуалне елите знао и француски и то углавном они који су студирали у Француској, а таквих је у средини у коју се Пери упутио било веома мало. Тако се Перију његово знање француског било од слабе помоћи, а како није знао немачки тако је било упутно да научи језик на којем ће слушати и записивати поезију. Енглески је у то време врло слабо присутан у Краљевини Југославији, па се сигурно на свом језику није могао споразумевати. Научивши језик, Пери се најпре упутио у својеврсно извођење. Први пут је стигао током лета 1933. године, а како је нашао и прави златни мајдан за своје истраживање вратио се већ следеће лето. У Југославији је овај пут провео више од године и то од јуна 1934. па до септембра 1935. године. У свом стилу, дошао је одлично опремљен, чак и најсавременијом ондашњом техником за снимање, а праћен и својим асистентом Албертом Лордом (Albert Lord; 1912-1991). Свој фонограф је напајао из акумулатора скинутог са његовог старог Форда V-8, који је донео чак преко океана. На пут је повео и целу своју породицу, супругу и двоје деце, старије од 10, а млађе од 6 година. Изнајмио је кућу у Дубровнику, одакле је и ишао даље по терену. Овај његов подухват био је скопчан са разним могућим потешкоћама, па чак и са ризицима. Наиме, наши јужни и југоисточни крајеви земље, у то време, су били повезани слабим саобраћајницама које су уз то биле изложене честим хајдучким нападима. Ово је учинило његову експедицију не само тешком већ и ризичном. Како је већина народних певача била из брдских области, какав је тај крај и био, једино превозно средство су били коњи, мазге, муле и магарци, других ту није ни било. Али све то Перију као да није нимало сметало већ је некако утицало да до изражаја дође његов авантуристички дух. У налажењу певача и још више у записивању текстова, овом америчком двојцу је најзначајнију помоћ пружио Никола Вујновић, који је био из околине Стоца у Херцеговини. Иако зидар, сам је био прилично вичан гусларском умећу, те је познавао друге гусларе са којима је повезао Перија и Лорда. Никола је био тај који је записивао текстове песама и све време био са истраживачима. Тако се трио од двојице Американаца и једног Србина, свакодневно кретао на коњима разним путевима и козјим стазама, теглећи сву потребну опрему. Пери и Лорд су током 15 месеци свог рада, уз више него обилату Николину помоћ, скупили

близу 12.500 појединачних текстова, већим делом у писаној форми, док су део снимили на двостраним алуминијумским дисковима. Њихови звучни снимци су значајна прекретница у поетским наступима, а и формирању збирки усмене поезије. Они су користили, за то време, најсавременију опрему. Имали су два грамофона повезана прекидачем, што им је омогућавало непрекидно снимање и практично неограничено. Тако су снимили приближно 3.500 алуминијумских дискова који су касније преписани у 95 свесака. Области обухваћене Лордовим и Перијевим изучавањима покривале су данашње области Стару Рашку, Црну Гору, Херцеговину, Босну, југозападну Србију и Македонију, имајући главне центре и у Колашину, Новом Пазару, Бијелом Пољу, Гацком, Стоцу и Бихаћу. Записујући бројне епске песме разних певача, Пери и Лорд су најдужу народну песму забележили од 12.311 или 12.323 стиха, постоје различити подаци али је разлика, као што видимо, занемарива. Ова песма јесте била дужине Хомерове *Одисеје* и тек нешто краћа од *Илијаде*, а песму је испевао епски песник, гуслар Авдо Међедовић (1875-1953) из Оброва код Бијелог Поља. Та песма је названа *Женидба Смаилагић Меха*, због које га је Милман Пери и прозвао *балканским Хомером* и учинио светски познатим. У америчком издању, та песма је позната као *Женидба Смаил-агина сина*, али ни то није била и најдужа песма Авдиног опуса него друга по реду. Његова најдужа песма јесте *Осман-бег Далибеговић и Павичевић Лука*, која је имала 13.331 стих. Авдо им је у раздобљу од 25.06. до 11.08. у 1935. години отпевао 13 песама са безмало 80.000 стихова, а само *Женидба Смаилагић Меха* записивана је пуних пет дана и пет ноћи. Али бољи познаваоци епских певача кажу да Авдо Међедовић није био никакав изузетак по питању дужине песама, али ни укупног броја стихова које је знао напамет. Било их је, кажу, који су знали и већи број стихова од Међедовића. Овоме се не треба чудити, јер сваки љубитељ епске народне поезије бољег памћења зна по неколико хиљада стихова напамет, што и писац ових редова може лично да посведочи из свог искуства, мада се, истини за вољу, никад није бавио тиме да пребројава стихове епске поезије које зна напамет. Од ове две, најдуже, песме које је им је певао Авдо Међедовић, прва је била записана а друга забележена фонографским снимањем. За ово снимање било је потребно 100 фонографских плоча са двостраним снимањем, док је певачу било потребно 16 сати да је целу испева. Наравно, са прекидима да се певач бар мало одмори. Кажу да је певач повремно губио глас па се морао одмарати и по неколико дана, да се поврати. Занимљиво је да су Пери и Лорд, у мноштву песама на српском језику, још и забележили неколико песама на албанском језику. Те песме су забележили од Албанаца који су били велика имена како албанске, тако и српске епике јер су певали на оба језика.Тако Лорд и Пери сами кажу: *Занимљиво је да су четири од пет певача чије се песме појављују у овој књизи били Албанци: Салих Угљанин, Ђемал Зогић, Сулејман Макић и Алија Фјуљанин. Ови певачи из Новог Пазара у Санџаку су хтели и могли да репродукују исте епске песме на босанском (српско-хрватском) и албанском језику*. Није никаво чудо да су епски народни певачи који су живели у етнички мешаним срединама певали на оба језика, па је тако прву песму на албанском језику давно забележио најпознатији српски сакупљач народних песама Вук Стефановић Караџић (1787- 1864), давне 1830. године од неког певача етничког Србина из околине Пећи. Тако се, бар према

презименима, не би рекло да су наведени певачи албанског порекла, али није ни тако важно, битно је да су певали на два језика. Тако су Пери и Лорд имали прилике да чују чак и неке песме на оба језика, српском и албанском.
Перијева схватања о Хомеру обично називају *теоријом о усменој поезији* (*oral poetry theory*), што је кратки збирни опис комплексних увида које је Пери, део по део, развијао и временом делимично модификовао. Зато је бар једна песма, која би била дужине *Илијаде* или *Одисеје*, била од пресудне важности Перију, чија је основна теза била формулаичност *Хомерових епова*. Подразумевало се и да су *његови епови* традиционалне епске творевине усменог песништва. Пери и јесте кренуо у ова истраживања како би у непосредном контакту са народним певачима проникао и у технику учења и састављања епских песама. Тек у свом истраживачком раду на подручју Краљевине Југославије, Пери и Лорд, су се и уверили да је Мурко исправно формулисао принципе и начине фунционисања усмене поезије. Постојање формула, као скупа речи које се понављају у истим метричким условима да би изразиле исту идеју у епским песмама, потврђено и кроз теренски рад, доноси Перију светску славу у научним круговима. Његово име је постало незаобилазно у науци о усменој књижевности, хомеролошким и славистичким студијама. Главни проблем ове тезе о усменом песништву *епова* је био што су многи сумњали да је иједан човек био у стању упамтити онолики број стихова. Зато је онима који нису припадали народима који су бар очували сећање на своје епско песништво, ако су га уопште имали, требала потврда да је тако нешто могуће. Потврда за нешто што је, у народима који су имали живу традицију епске поезије, знало, тако рећи, свако дете. Но, коме је потврда била потребна, Пери је и то обезбедио и то онакву потврду која се није ничим могла оспорити. Иако своје интересовање према усменој књижевности Пери и Лорд црпе прво из средњовековних спевова непознатих аутора, какви су били: *Еп о Гилагамешу*, *Беовулф*, *Песма о Роланду*, *скандинавске саге* и *старогерманска усмена књижевност* и *англо-саксонске баладе*; тек на Балкану пронађоше оно што су тражили и то међу обичним народом, чак и више од својих очекивања. Посебан значај је што су дословно свуда пронашли одређене сличности, бројне подударности, узрочно-последичне симетрије и велико мноштво понављајућих елемената. Поменути елементи су били лако уочљиви без обзира на различите етничке, културолошке, традиционалне, поетске и историографске разлике, што је Перија и Лорда само учврстило у њиховом уверењу. Вративши се натраг, из Југославије у Америку, Пери је децембра 1935. трагично настрадао. Тада га је, у Лос Анђелесу, погодио залутали пушчани метак лишивши тако човечанство једног изузетног научника. За време свог кратког и плодоносног живота Пери је објавио само један једини рад у којем се бави поређењем јужнословенске и *хомерске епике*. То је расправа *Whole Formulaic Verses in Greek and Southslavic Heroic Song*. Он је показао да је у дотадашњој *хомерологији* било погрешно оно што су *хомеролози*, они који су и помињали усмену традицију и импровизацију песама, имали непрестално у виду један потпун коначан текст *епова*. Иако, има и оних који су наслућивали да је појам писаног текста био непознат традицији из које су *Хомерови епови* потекли, као Вико и Вуд, ни они никако нису умели објаснити праву природу те традиције. А управо разумевање истинске природе ове песничке традиције разрешава бројне потешкоће које су већ биле предмет

хомеровске критике још од античких времена, а доприноси и бољем поимању оне мистериозне и необјашњиве моћи епског стиха која је фасцинирала али је донекле и збуњивала, још Аристарха у антици па и Динцера у 19. веку.
Пери је започео неколико радова из поредбене проблематике јужнословенске и *хомерске епике*, али га је прерана смрт у томе омела. Замислио је и низ чланака са заједничким насловом *Homer and Huso*. У овом наслову алудира на познатог гуслара из Колашина Хусу Хусовића (1853-1910), који је био познат по својем надимку Ћор-Хусо. Иако Ћор-Хусо већ одавно није био међу живима, у време кад су Пери и Лорд боравили у Југославији, за њега су чули од других гуслара, којима је био учитељ. Између осталих, Хусо је учио гусларском занату и Авду Међедовића. Тако су Пери и Лорд затекли легенду о Ћор-Хуси и упознали се и са неким његовим песмама. Ћор-Хусо је наступао на црногорском краљевском, па и на бечком царском двору, а одликовао се високим дометом певања. Пери је, након повратка из Југославије, написао свега седам страна тог првог чланка који је именовао Ћор-Хусиним именом, а после његове смрти је ову Перијеву замисао наставио Алберт Лорд. Лордов рад ћемо упознати одмах након Перија или чим изложимо Перијев до краја.
Пери је, дакле, доминантне актуелне теорије, које можемо краће описати и као противречна паушална нагађања *аналитичара* или некритичка апсолутизација уметничке вредности *епова унитариста*, сасвим и заменио својом *историјско-поредбеном методом*. Пери је био тај који је тадашњој *хомерологији* даровао и нешто конкретно, за разлику од свих дотадашњих теорија које су се углавном сводиле на једну обичну стерилну теорију погађања. Тиме је, не само у научну *хомерологију* него и у књижевну науку уопште, увео егзактну методу која има одлику да омогућава мерљиве резултате. Неким Перијевим закључцима можда се и може приговорити и то у смислу да његови закључци не морају бити они једини могући закључци, али нема основа да се оспори и његова методологија.
С једне стране, он је неким темема заиста приступао са романтичарском, скоро дечијом, занесеношћу, нека питања је можда и превише поједностављивао јер није имао времена да неке своје идеје и разради до краја и закружи као целину. Да је поживео, вероватно би било другачије али нажалост је трагично страдао.
Некад је апсолутизовао једне, а занемаривао друге аспекте своје теорије, али је ипак створио једно здраво језгро једног новог правца у *хомерологији*. Кад би се занемарила нека претеривања, која су можда била и потребна да скрене пажњу на један нови приступ, па можда и неке заблуде, Пери остаје златним словима записан у историји класичних студија и *хомерске филологије*, коју је он заиста обновио као што је то визионарски и написао Пјер Шантрен (Pierre Chantraine; 1899-1974). Али, као што то често, можда можемо рећи и најчешће, бива, тако ни Перијеви радови нису одмах препознати као научно вредни. Први који јесте увидео вредност његових радова је био, познати француски лигвиста, један од највећих хелениста уопште, управо поменути, Пјер Шантрен, којег знамо као аутора речника *хомерске граматике* и старохеленског етимолошког речника. Српској читалачкој публици је добро знан као ментор Олге Луковић Пјановић (1920 – 1998), која своју докторску дисертацију на Сорбони и завршава управо код Пјера Шантрена. Убрзо након одбране Перијевог доктората, 1929. године, Шантрен, у својој рецензији у *Revue de philologie* каже и да Перијева докторска

теза *обнавља хомерску филологију*. И две године касније (1931), у књизи *Homer and Mycenae*, Мартин Нилсон (Martin Person Nilsson), један шведски филолог и митограф класике му посвећује посебно поглавље. То је и било све од подршке Перијевим радовима у периоду пре Другог светског рата. Тешко је поверовати да су његови радови били непознати јер су били објављени на Сорбони или на Харварду, или међу престижнијим светским универзитетима, зато и мора бити да је у питању било нешто друго. Шта је то друго закључио је, нешто више од две деценије касније (1959), професор хеленске књижевности из Орегона, а то је Фредерик Комбелак (Frederick Malcolm Combellack; 1906-2002). Он је у свом раду *Milman Parry and Homeric Artistry*, коначно понудио једно задовољавајуће објашњење за разлоге слабог интересовања за Перијеве закључке. Сматра да се светски *хомеролози*, у Перијево време, никако нису могли ослободити баласта да је Хомер био генијални песник, па су доживели Перија и његов рад помало као манипулаторски, мада је и он сам истицао песникову генијалност. Пери је, кажу они, тако само вешто искоришћавао традиционалну грађу и тиме је убио Хомерову песничку величину. Комбелак то не каже баш оваквим речима, али је значење, иако мало допуњено од стране писца ове књиге, такво. Ако узмемо у обзир да су, у време кад Пери излази са својим тезама, *хомерологијом* сасвим доминирале теорије *неоунитариста* који Хомера кују у звезде као генијалног песника, онда то Комбелаково резоновање сасвим одговара стварности и нема му се шта приговорити. Зато га можемо и усвојити као потпуно исправно. Уз то можемо и придодати да то Перијево претерано наглашавање механичности усмене технике, можда није било сасвим правилно схватано, па је и то могло допринети слабијем прихватању његових теза.

Чињеницу да је Пери више пута јасно наглашавао песничку величину песника *епова* изгледа нико није уочавао. Једино што га је Пери сместио у оквире једне *усмене песничке традиције* и то је све. Овим смо, изгледа, разјаснили и главни разлог почетног неприхватања Перијеве *теорије оралног песништва*, али су се ствари временом промениле. Тек после Другог светског рата, његови ставови почињу полако да се пробијају и то најпре у англосаксонским земљама. Затим следе Белгија, Холандија и Француска, а тек касније Шпанија, Немачка док је на крају Италија. Требало је да прођу скоро три деценије од Перијеве преране смрти пре него што су његови радови коначно заузели, оно заслужено, високо место у научној заједници. Понекад се човеку учини да оно што обично зовемо научна заједница или научна јавност често делује помало инертно. Жаргонски речено *као успорени филм*. Никад да убардају нешто, треба им често времена и времена али као што каже наш народ: *Ако је срећно није касно*! Тако се и писац ове књиге не може отети утиску да ће се сигурно нешто слично десити са овим његовим истраживањем, а то колико је вредно и за науку значајно или не, неће имати никаквог утицаја.

Након Перијеве смрти, преостадоше још двојица од српско-америчког тројца. Тако је Перијев рад наставио његов асистент и пријатељ Алберт Лорд. Лорд је продужио сарадњу са Николом Вујиновићем, па му је тако, уз помоћ *Друштва пријатеља Харварда*, омогућио посету Америци 1937. године. Тада је Никола наставио са радом, преписујући текстове песама са снимљених грамофонских ваљака. Ово је, нажалост, било последње што је Никола урадио за науку јер је

ускоро поделио злу судбину Милмана Перија. Наиме, свега неколико година после Перијеве трагичне смрти, Никола је нестао у Другом светском рату, без да му се зна гроб. Сам Алберт Лорд је Николину трагичну судбину забележио као велики лични губитак. Сматра се да је био убијен у неком од многобројних усташких злочина над српским становништвом у тадашњој Независној држави Хрватској. Ова квази-држава је била једна од оних нацистичких творевина на тлу Европе, позната по злочинима над којима су се и сами нацисти згражавали. Како се велики део тих злочина десио управо у Николиној Херцеговини, биће да је Никола настрадао баш у неком од њих кад му се ни гроб не зна. Можда је завршио у некој од бројних крашких јама каквих је било 35 у околини Столца. Наиме, још августа 1941. столачки Хрвати и Муслимани етнички су очистиле столачки регион од православних Срба, тако што су једноставно све побили. Већину су бацили у јаме, па се тако никоме од њих ни гроб не зна. Тако је крај Другог светског рата преживело само 7 мушкараца Срба из Стоца, већ махом стараца и богаља и још 135 жена и деце. Да зло буде још веће, треба још узети у обзир да је, у недавној прошлости, тај крај био насељен искључиво Србима православне вере. Неки су од њих примили ислам, углавном за време турске окупације, а неки су из једне хришћанске цркве прешли у другу, прешли су из православне у римокатоличку цркву. Неки већи прелази у католичанство би се дали повезати са гладним годинама кад је католичка црква помагала прехрани становништва, али само онима који су припадници ове цркве. Ови конвертити су се почели називати другим називима, једни Хрвати, а други Бошњаци. Тако да су, у суштини, они Срби, који се више тако не зову, и побили сународнике, који се још тако зову. На жалост, ова судбина је задесила и Николу коме се не зна година рођења ни смрти. Здеслав Дукат пише и да је исти Никола помагао Лорду у прикупљању песама кад се овај, после рата, вратио у Југославију, али то није тачно. Дукат очито није знао за Николину трагичну судбину. Али како се, нажалост, нико још са оног света није вратио, тако није могао ни несрећни Никола, које је оставио своје кости у некој од јама херцеговачког крша. Тако се почетни српско-амерички тројац на крају претворио у једносед. Претекао је само Алберт Лорд, који је наставио своје истраживање и сређивање грађе. Он се после Другог светског рата вратио у Југославију, овај пут републику, где је боравио (1950-1951). Његов први сарадник Никола Вујновић, као што знамо, није преживео рат, зато му је требао нови сарадник. Онда, на препоруку Петра Коњовића (1883-1970), узима за пратиоца Милоша Велимировића (1922-2008), у то време студента Музичке академије из Београда. Милош је Лорду помагао у његовом послератном боравку у Југославији, а Лорд му се поштено одужио. Наиме, Алберт и Мери Лу Лорд су спонзорисали Велимировићеву емиграцију у САД 1952. године, са намером да тамо настави постдипломске студије и то на Харварду. Велимировић је магистрирао (1953) и докторирао (1957), све на Харварду. Касније је био млађи сарадник византологије на Дамбартон Оуксу школске 1955/56 и 1956/57. Од 1957. до 1969. предавао је на Јејлу. Он је добио и Фулбрајтову стипендију за истраживање у Грчкој школске 1963/64. Од 1969. до 1973. Велимировић је био на факултету Универзитета Висконсин–Медисон. Предавао је на Универзитету Вирџиније од 1973. до 1993. године, а у то време је био и председавајући Мекинтајровог одсека за музику од 1974. до 1978. Да

би 1985. добио другу Фулбрајтову стипендију за предавање у иностранству и то овај пут у његовој Југославији. Велимировић је пензионисан као професор емеритус 1993. године. Након пензионисања, живи у Брицвотеру (Вирџинија), све до своје смрти.

Тражећи своје старе познанике који су још међу живима, Лорд није крио своје задовољство кад је међу њима пронашао и гуслара Авду Међедовића. Он није био зле коби као Вујиновић и преживео је ратне страхоте, па је с младалачким еланом, иако већ добрано у годинама, обновио сарадњу са старим познаником.

Од сабране грађе сакупљених песама, које су прикупили Пери и Лорд, прве су две свеске изашле 1953. и 1954. у издању Српске академије наука и уметности и Универзитета Харвард, а садрже песме из околине Новог Пазара уз енглески превод Алберта Лорда. Тек у трећој и четвртој свесци наслова *Српскохрватске јуначке пјесме* (1974,1975) објављена је и најдужа забележена песма *Женидба Смаилагић Меха*.

Настављајући већ утабаним стазама Милмана Перија и Лорд је своје занимање усмерио на оне делове јужнословенске народне епике која се обично и назива муслиманском. Као разлог овог фаворизовања, одређеног дела епике, Лорд сам наводи да су оне песме са црногорске границе, својом дужином и дотераношћу биле нарочито прикладне за поређење са *хомерском поезијом*. Из ове Лордове опаске видимо колики значај је имала дужина песама јер је она главна критика противника *теорије усмене поезије* била да један песник није могао запамтити толики број стихова колико су имали *Хомерови епови*. Иначе, епске песме које су биле од народних певача исламске вероисповести нису се, по својим битним карактеристикама, разликовале од песама које су певали други народни певачи православци или католици. Стих је код свих био десетерац, већ традиционални стих народне поезије, а то је одлика српске народне епике. Тај стих је покренут од Срба православне вере још много пре него што су Турци донели ислам овде на Балканско полуострво. Тако су га задржали и сви други који већ напустише православље, без обзира што су касније себе звали другим именима. Видесмо већ да је десетерац постојао и код албанског становништва, које је такође овде у нашим крајевима било претежно исламске вероисповести. Код њих се ради о очигледној арбанизацији српског становништва у време турског земана, за шта постоје и бројни историјски подаци. Све у свему, певачи исламске вере певали су више о турским беговима и агама, који су, где чуда, листом носили српска презимена, док су православци, али и католици у Босни и Далмацији, певали више о Краљевићу Марку, Кнезу Лазару, хајдуцима и ускоцима, па и разним бунама и устанцима против Турака. Теме су, дакле, нешто различите али све је друго било исто, осим што су певачи исламске вероисповести користили више турцизама у својим песмама. Тако, осим дужине песама, Лордово објашњење нема неког другог смисла. Он ово објашњење даје у чланку *Homer and Huso I: The Singer's Rests in Greek and Southslavic Heroic Songs*, у којем сам каже и да: *место усека или одмора у песми одређују време* и *целине унутар песме* (*story units*). *Време зависи од околности у којима певач пева* и *од његове издржљивости. Но, ни према расположивом времену певања, ни према приповедним целинама у песми не може се утврдити нека природа или стална подела песме. Певач може застати где и када хоће. Код њега постоји свест само оцелини*

песме, док су њени делови неограничени и неодређени.
Примењујући ове закључке на *хомерску поезију*, Лорд на крају закључује да су *све поделе Хомерових епова на певања подједнако и добре и лоше*. Први чланак под овим називом Лорд је објавио непосредно након Перијеве смрти, тако да и он излази већ 1936. године. Настављајући серију чланака тако како их је Пери замислио, Лорд објављује *Homer and Huso II: Narrative Inconsistencies in Homer and Oral Poetry*, који угледао светлост дана 1938. У овом чланку се оглашава и на тему недоследности и противречности у радњи *Хомерових епова*, о којој је већ постојала опсежна литература и о којој се водила жучна расправа, можемо рећи већ неколико векова. Његов допринос овој теми јесте сасвим оригиналан. Лорд у поменутом раду показује да се противречности јављају као последица механизма композиције помоћу тема у усменом песништву. Тему дефинише и као *скуп идеја или као садржајну целину коју певачи редовно употребљавају не само у појединачној песми него и у песништву као целини*. Његова дефиниција теме потпуно одговара Перијевој дефиницији формуле, што важи и за његову анализу наративних противречности *хомерске поезије*. То види као последицу усменог стила додавања (*adding style*), што је у суштини само примена на теме Перијеве методе објашњења неких метричких или семантичких неправилности у употреби формула. Као што су формуле имале соствене законе појављивања у песми, тако теме имају неке своје унутрашњу законитости које често доводе до појаве коју Лорд назива *напетошћу језгра* (*tension of essences*). То илуструје бројним примерима из песама Авде Међедовић и Салиха Бихорца, док Здеслав Дукат (136) бира пример од историчара Николе Вулића, кога смо и помињали: *Јунак седи на чардаку и пије рујно вино, кад дотрчи његова љуба и јави му да су Турци у подруму. Јунак скочи, пограби оружје, узјаши коња, изјури у поље и побије се с Турцима*.
Вулић се даље, с правом, пита: *Зашто у поље кад су Турци у подруму*? Наравно да одмах следи одговор: *Зато што битка не може бити у подруму, него само у пољу*. Баш на овом примеру можемо уочити још једну противречност, коју ни Вулић не наводи јер је не примећује. Шта раде Турци у подруму? У српској се народној епици увек у подруму *пије рујно вино* и то без изузетка, па би се онда тако морало десити и у наведеној песми. За жену је наш уобичајен израз *верна љуба*, која дакле јавља свом господару да ови Турци *заседоше у подруме доње, испод скута пију рујно вино*. Шта је ту противречност? Јасно, то да је Турцима који су мухамеданци вера забрањивала алкохол, па тако баш и нема смисла да пију вино, нити да уопште иду у подрум где се оно држало.
Пошто је, једини од српско-америчког тројца, поживео нормалан људски век, Лорд је, природно, објавио много више дела него Пери. Најзначајније је ипак и најпознатије његово дело *The Singer of Tales* (1960), у ком Перијеве али и своје идеје о оралном песништву даље надограђује. Пери је започео књигу под овим насловом још у јесен 1935. након повратка у САД, али је стигао да напише тек седам страна, па је тако рад на књизи наставио Лорд. Књига је завршена тек 25 година касније. Лорд већ на самом почетку своје књиге, коју започиње речима: *Ово је књига о Хомеру*, указује на њену главну сврху. Међутим, директно се на Хомера и његову поезију односило само око једне петине целе књиге, док се у остатку аутор бави јужнословенском епском традицијом. Лорд, у њој, износи

своје ставове о усменом песништву, попут става да је свако усмено излагање подложно интерпретативној техници певача-рецитатора. Поставља још питање нивоа контроле народних певача над обрађеним материјалом и даље закључује да није могуће дословце запамтити дугачке текстове, што условљено доводи и до флексибилности израза или других поетских слобода све до импровизације. Тим закључцима, Лорд се руководио након што је до детаља изучавао поезије јужнословенских народа на Балкану. Разлоге зашто се ова традиционална епска поезија и даље држала у животу, Лорд је објашњавао тиме да је управо на тим подручјима стопа писмености била веома ниска. Баш та чињеница је условила да усмена предаја и даље остане у најчистијем и најизворнијем облику, уз цело богато наслеђе усмене књижевности. Овом Лордовом закључку свакако би се могла упутити примедба. По њему испада да, што је народ неписменији тиме је морао имати богатију и усмену предају и усмену књижевност. Како знамо да постоје народи који су значајно касније овладали писмом, а да нису имали баш никаве епске усмене поетике, онда ово Лордово гледиште *пада у воду*. Могуће да је недостатак писмености могао подстаћи развој усмене традиције, али овај развој није могао и условити. Лорд је овде дефинисао и три основна концепта стварања усмене композиције, сходно својим ставовима. Први концепт који је подразумевао да млади рецитатор, који се определио да постане певач, најпре савлада базну тематику и општу структуру усменог песништва. Други потом наглашава стављање претходно научених приповедачких образаца или чак и унапред припремљених поетских формула у један целовит концепт, по знаним прописима песничке науке које певач већ усваја интуитивно и парадигматски. На крају је трећи концепт, по коме песник-рецитатор први пут и интерпретира своје прво потпуно поетско дело. Лорд не крије одушевљење јужнословенском епиком и даје заокружен и целовит приказ епске традиције о којој пише, као и о њеним носиоцима.

Мада је Лордов, а и Перијев, рад, којим се истиче сличност *хомерске поезије* и народне епике Јужних Словена, прилично заокружен и темељан очигледно је да они нису знали за сличне радове који су већ постојали. Сви ови радови, које смо у претходном поглављу укратко представили, су производ науке са наших, јужнословенских, простора и могли су бити познати макар Матији Мурку, који је и сам био са ових простора. Ипак, изгледа да нису, иначе би и Пери нешто о њима знао. Сетимо се да је Милман Пери Мурка лично познавао. Да су знали и за радове осталих јужнословенских аутора, осим Мурковог, не би морали сами ни долазити у Југославију, тамо су могли пронаћи све, или већину тога, што је за ово њихово истраживање било потребно. Но, овако су макар хиљаде песама наше народне епике спасли од заборава, на чему им морамо и одати признање. Ово успутно запажање је тек указивање на чињеницу да је било неких других истраживача који су дошли до сличног закључка као Пери и Лорд и то много пре њих. Наравно, без намере да тиме имало оспоримо вредност научног рада Милмана Перија и Алберта Лорда. Напротив!

Следбеници и противници Пери-Лордове теорије усмене предаје

Након објављивања поменуте књиге, рапидно је порастао интерес и у научним круговима за радове Милмана Перија, а *Перијева теорија усмене предаје* тада

и добија назив *Пери-Лордова теорија усмене предаје*. Како знамо да Перијева теорија у почетку није дочекана са поверењем, већ са извесном великом дозом суревњивости, можемо рећи да добија свој пуни замах после изласка Лордовог наведеног дела, добијајући све више заслужено место у науци. Међутим, како то обично бива у науци, *Пери-Лордова теорија* јесте разрешила бројне научне дилеме које су мучиле *аналитичаре* и *унитаристе* али је и отворила нека нова питања. Наважније од њих је било како објаснити настанак писаног текста тих *епова*? Како су и када *Хомерови епови* записани и какав је био облик традиције пре довођења текста *епова* у свој коначни облик, односно њиховог записивања. Осим овог, требало је ускладти *Пери-Лордову теорију* са већ традиционалном књижевном критиком као и њеним репрекусијама на естетски доживљај *епова*. Пери се, као што знамо, руководио ставом свог ментора Антоана Мејеа који је био присталица потпуног механицизма у усменој поезији, па тако, дабоме, и у *Хомеровим еповима*, док је Алберт Лорд допуштао и песничку ноту уметничке индивидуалности. Лорд је то и сам навео на примеру Салиха Угљанина и Авде Међедовића, што смо већ поменули. Према Лордовом схватању, у коме се он и слагао са Перијем, постојао је један непремостиви јаз између усмене и писане традиције. Усмени певач, ослобођен робовања фиксном тексту, ослоњен је на своју усмену импровизацију, нема накакав мотив да своју креацију и запише. Записивањам би је само умртвио, али би и себе довео у ситуацију да те песме мора учити напамет. А учење песама напамет није одлика усменог песништва, што је уочио још Матија Мурко. То је заиста било тешко објашњиво, будући да *Хомерове епове* знамо искључиво у писаном облику. Лорду је приговарано што негира могућност прелазних текстова између усмених и писаних, за које су неки аутори наглашавали да сигурно нису немогући. Баш овакви текстови су постојали у великом броју током средњег века, па су тако могли постојати у време кад су *епови* записани. Неки су аргументовали да је *Хомерова поезија* сва састављена на обрасцу пажљиво одабраних бројчаних односа, што се није могло догодити при усменој импровизацији. Чак и да се пренебрегне Лордов став да није било никавих прелазних текстова, што је само став и ништа више, остало би питање ко је, када и зашто први записао *епове*? Ту се појавило дуги низ веома забавних објашњења, као што је теза да су Грци створили писмо да би записали *епове* или је можда усмени певач сам записао своје *епове* када је научио писати. Лорд је категорички одбацивао да је усмени певач сам записао своје епове износећи сасвим другачију претпоставку. Лорд сматра да се ради о усменим диктираним текстовима, за шта је и налазио мотиве у постојању оних великих блискоисточних библиотека као што су: Асурбанипалова у Ниниви, хетитска у Хатуши и сиријска у Угариту. Његово објашњење и није без основа, али у њему није било одговора на питања ко је, када и зашто одлучио записати *епове*. У таквој ситуацији, Лорду прискаче у помоћ класични филолог Албрехт Дихле (Albrecht Gottfried Ferdinand Dihle; 1923 - 2020), који оживљава античку причу о *Писистратовој рецензији*. О њој смо већ доста тога рекли, а могли би се подсетити да се она више своди на легенде него на чињенице. *Аналитичари* су се на њу ослањали, док су је *унитаристи* негирали и то баш због недостатка чињеница. Наранији подаци о овој рецензији могу потицати око 4. века старе ере, ако је добро датиран Псеудо-Платонов *Хипарх*. Старији сигурно нису ни

могли бити, већ само млађи. Онда, ову рецензију не помиње Херодот, а он би за њу вероватно знао да је постојала. Међутим, бројни аутори су се слагали у томе да је коначна политура *Хомерових епова* урађена у Атини, позивајући се на делове *епова* који су имали јасна атинска обележја. То је тврдио Аристарх, још у антици. Аристарх је знао за причу о тој *Писистратовој редакцији*, али ју је одбацивао као измишљену. Ако је заиста измишљена, онда су је измислили још антички хомеролози из 4. века старе ере. Поред тога, многи уочавају и да постоје разлике у односу на текст *Хомерових епова* у лирици али и у ликовним приказима који потичу још из 8. или чак 9. века старе ере, па се тако и тој теми водила полемика. Мада није јасно на шта су конкретно мислили, нити како су одредили старост поменутих артефаката. Наиме, знамо да управо овај период зовемо *геометријским* јер није било ни људских нити животињских ликова на керамици. Тако постоје озбиљне сумње у наведене тврдње, али то нећемо даље елаборирати, него се враћамо на Дихлеа. Он се не упушта у детаљисање оних противника идеје о *Писистратовој редакцији*, него се држи само на општијим разматрањима. Усваја Лордово уверење да дословно усмено преношење не би било могуће и закључује да преостаје једино писмо као носилац традиције. Он (Дихле) јесте мишљења да доста рано долази до првих забележака, а на то нас упућују појаве рецитатора попут Јона и литерарних пародија *епова*, што обоје претпоставља писани текст. Такође, евентуална интерполација оних мегарских стихова, о чему се исто водила полемика, подразумева фиксиран текст, а то је могуће једно писменим путем. Са друге стране, атински извори, добри или не, ипак сложно указују да се нешто важно догодило са текстом *Хомерових епова* у Атини и то у 6. веку старе ере. Тако сва филологија античке епохе, па и она александријска, узбиљно рачуна са некаквом атичком редакцијом епова. Све то, према Дихлеовом мишљењу, указује да су *епови* и коначно записани баш у Писистратово време. Дихлеова слика је и први покушај у науци да се целовито прикаже развој хеленске епике од усмених зачетака у *хомерским еповима*, све док каснијих епичара, попут Антимаха, за која знамо и да су своја дела писали. Дихле креће од 8. века старе ере и још цветајуће усмене традиције, кад су била створена два велика спева која су квалитеом надмашила све дотадашње. Та два спева су у суштини, оно што нам је сачувано као *Илијада* и *Одисеја*, иако нема сумње да су у току предаје неке појединости о томе већ неповратно изгубљене, доживела доста промена додавањем, изостављањем и мењањем. Унаточ томе, *епови* су сачували карактер врхунских домета усмене технике. У исто то време све чешће долази до записивања већих одломака великих спевова. Већ око 700. године старе ере јавља се први песник који пише своја дела, а то је био Хесиод који је тада помоћу писма саставио два краћа епа. Он се послужио писмом зато што садржај његових епова није био само пуко преобликовње традиционалног материјала него његова далекосежна прерада и тако представља и нови корак у развоју мотива и дикције традиционалне усмене предаје. Тиме је отворио врата новом типу књижевности али то није био крај монументалне усмене епике, јер је негована и даље. Ипак, отварајући нове могућности што их пружа писмо али и под снажним утиском *Хомерових епова*, певачи су били све више усмеравани од креативних аеда ка рецитаторима рапсодима. То потврђује она традиција о *хомеридима*, још од најстаријих времена. Због примитивне и слабије развијене

технике писања први су записи и обухватали само поједине делове епова, тако да још није било устаљеног редоследа којег би се рапсод требао придржавати. У исто време, паралелно уз рецитовање усмених и записаних епова, развила се и нова, писана, епика по угледу на Хесиода. Ова нова епика била је скромнијег обима од богате и развијене *хомерске*. Сводила се на неке приче о боговима и херојске и генеалошке саге, а од ње су сачувани и примери веома разнородне тематике: *хомерске химне*, Псеудо-Хесиодови *Каталози*, па делови *хомерских епова* које Дихле сматра несталима помоћу писма попут Διοσ απατη, такозване *Енеиде* у *Илијади*. Та епика је била у процвату већ у 7. веку старе ере, а цветала је цела два века после тога. У оквиру неких административних мера за уређење рапсодских агона, а као свеопшти израз богопоштујућих реформи које су у 6. веку старе ере спроведене у многим местима Хеладе, у Атини је утврђен начин рецитовања и у ту сврху су оба *Хомерова епа* била записана у целини. Тако су приликом записивања коришћени делови прича о *Тројанском рату*, па и прича о *Одисејевим лутањима* које су сачуване усменом предајом, али је употребљен и одређени број писаних епских песама истог тематског циклуса и уметнут је у текст при завршној редакцији *епова*. Овај су текст и александријски филолози касније узимали као релевантан, али и као најпоузданији и најстарији. Премда се не може сасвим искључити могућност да је целокопан запис *епова* урађен и некада пре њихове *атинске редакције*. Свакако и јединственост ове текстуалне предаје од 6. и 5. века може се објаснити значењем атичког текста, а такође већ нестајањем усмене епике током 6. века. Иако традиционални хомеролог, Дихле је прихватио закључке *теорије усменог песништва* и настојао их је уклопити у традиционалну *хомерологију*. Његово уверење је било и да једино повезивањем обају смерова *хомерске филологије* можемо иоле значајније унапредити и наше поимање *хомерског питања* и његових основних проблема. По свој прилици је Дихле у томе и успео. Зато његов рад и издвајамо од осталих јер навише тога и јесте објаснио, по нама на задовољавајући начин. Разних идеја је било безброј, од разних аутора, које, осим неколицине нећемо ни помињати, да не бисмо ово непотребно ширили. Радије ћемо посветити нешто више пажње онима који су се бавили опкорачењима, али пре тога ево тих неколико које смо већ изабрали да споменемо.

Након *The Singer of Tales* (1960), Џефри Кирк (Geoffrey Kirk; 1931- 2003) му се супротставља. Он издаје *The songs of Homer* (1962) у којем се супроставља тези да су *Хомерови епови* производ оралног компоновања. Према њему се *епови* од традиционалне усмене поезије разликују по својој метричкој стриктности, али и формулаичном систему, као и начину уметничке обраде. Кирк полемише са постулатима, које су Пери и Лорд усвојили, тврдећи да се и *Хомерова поезија* декламује унутар одређеног система поетских вредности, које рапсодима дају много више слободе у одабиру вербалних фраза и синтаксних варијанти како би се постигло идентично ефективно финале. У словенских народних певача, баш то се битно разликује и њихова се песничака интерпретација, по Кирку, своди на чисту приповедачку репродукцију. Недуго је након Кирковог дела, Ерик Хавелок (Eric Alfred Havelock; 1903-1988), у своме делу *Preface to Plato* (1963), нагласио велику важност те прелазне транзиције са усмене на писану књижевност. Он постављајући филологију у први план својих разматрања, а и

поставља питање да ли је усмена књижевност била достатна да би се очувале тековине грчке културе у целини, у данас познатој форми. Ватрени поборник теза Перија и Лорда јесте Мина Скафте Јенсен (Minna Skafte Jensen; 1937) која такве идентичне закључке и брани у докторској тези *The Homeric Question and the Oral-Formulaic Theory*. Она закључке изводи на основу свог проучавања на терену албанске народне епике. То што изводи скоро идентичне закључке, као Пери и Лорд, не чуди јер је албанска народна епика веома налик на српску, али је испевана на некима од албанских дијалеката. И она је десетарачке метрике, а данас се сматра да се десетерац појавио прво код Срба да би се после раширио и на друге народе. Зна се да су многи Срби, у време турског земана, насилно и поарбанашени, али су вероватно задржали традицију епског певања. Већ јесмо напоменули да је још Вук Караџић записао неке епске народне песме које су и испеване на албанском језику, односно неком од дијалеката пошто књижевни албански није још дуго постојао, а неколико њих су записали Пери и Лорд. Рад Јенсенове је интересантан јер показује да језик на коме је нека песма испевана не игра битну улогу. Да игра, њени би резултати морали бити битно различити него резултати Перија и Лорда, који су проучавали поезију на српском језику. Ако би били различити резултати, тада би из њих морали следити и другачији закључци. Пошто знамо да су скоро истоветни, тако можемо потврдити и своју тезу да језик поезије не игра битнију улогу, бар не за оне карактеристике које пратимо и које су нам битне. Харвардски професор Ђерђи Нађ (Gregory Nagy, Nagy Gergely; 1942), Лордов колега, такође се залаже за тезу Перија и Лорда о оралном песништву. По њему, *Хомерови епови* нису ни постојали, нису у свом дефинитивном облику, све док нису коначно били уређени од тих сакупљених разнородних песма са тематиком *Тројанског рата* и то тек од александријских редактора. Осим Нађа, вреди поменути Адама Перија (Adam Parry; 1928-1971), Милмановог сина, који у дисертацији *Have We Homer's Iliad?* (1966), највише теоретише о улози рапсода и егзистирању усмене поезије у доба Хомера. Он и износи гледиште да је било мало вероватно постојање таквих појединаца који би уметнички, литерарно, уметнички и интелектуално могли обликовати песме и *епове* високог нивоа. Из тога произилази да *епови* морају бити дело више од једне особа, а коначну верзију су онда могли начинити само редактори. Доста сличног мишљења је и Мартин Вест (Martin Litchfield West; 1937-2015), који је у студијама *Studies in the Text and Transmission of the Iliad* (2001), *The Making of the Iliad* (2011) і *The Making of the Odyssey* (2014) дошао до закључка да је мало вероватно да је *епове* испевала једна особа, указујући ту на постојање извесних необјашњивих разлика у наративној основи, теологији, етици, речнику и најзад географској перспективи.

И ових неколико истраживача које смо навели, било као следбенике, било као противнике теорија које су изнели Пери и Лорд, можемо сматрати делом чак и *неоаналитичарима*, укључујући и Милмановог сина Адама. Наиме, скоро сви су, осим Јенсенове, иако поборници усмене поетике преузели и неке идеје које су карактеристичне још за *аналитичаре*. Мада, истини за вољу, већ и ова идеја усменог песништва потиче још од *аналитичара*, а на крају и њен најватренији присталица испаде ортодоксни *унитариста* Милман Пери. Тако разврставање према теоријама очито требамо схватити условно. Но, без обзира на то, некако

смо морали толико обимну грађу разврстати. Могуће да се сви *хомеролози* и не би сложили са поделом коју је извршио аутор ове књиге, јер она сигурно може бити и другачија, али то писца ових редова претерано и не занима. Наиме, ваш се писац трудио да и поделу усагласи са потребама свог истраживања, а поред тога и да читаоцу пружи све информације о *хомерском питању*. Иако је и на то потрошен велики број страна, постоје бројни *хомеролози* који нису поменути, мада сигурно има и оних за које писац ових редова није никад ни чуо па их не може тако поменути све и да хоће. За читаоца, који се нешто више интересује за *хомерско питање*, остаје бројна богата литература на ту тему, док смо овде дали само онолико колико би омогућили читаоцу да прати одговоре. Јер и тих одговора ће бити, али кад дођу на ред. Сад ћемо се прво још једном вратити на Милмана Перија и једну импресивну научну методу којој је он ударио темеље.

Метода опкорачења

Посебан одељак у овом раду смо посветили једној методи, којој темеље удара Милман Пери. Најприкладније је можемо назвати *метода опкорачења*, а по мишљењу писца ових редова вредност ове методе, коју је предложио Пери, за анализу поезије је изузетно велика, што је разлог да је посебно издвојимо. Ако смо и констатовали да се на основу радова јужнословенских аутора могло доћи до истих закључака до којих су дошли Пери и Лорд, па нам њихови радови и нису били нужни, онда се то никако не може односити на ову методу коју ћемо представити. Мада ћемо се и овде поново сусрести са једним јужнословенским аутором, па тако можемо бити помало поносни. Изгледа да никад нема правог решења без неког земљака, као што нема ни без *наше народне епике*. Како су наши земљаци мало познати светском аудиторијуму, тако се писац ове књиге потрудио да их детаљније представи него друге рачунајући, оптимистички, да ће се ова књига превести и на друге језике. Даље можемо представити методу коју смо најавили, а која потиче, од кога би другог већ, од Милмана Перија.

Поред свега наведеног, Пери даје једну надасве занимљиву и корисну анализу, исте године у којој је докторирао, дакле 1929. То излаже у раду *The Distinctive Character of Enjambement in Homeric Verse*, у којем ради поређење учестаности опкорачења (закорачења, enjambementa) *Хомерових епова*, за које сам тврди да су произашли из *усмене поетике*, са еповима Аполонија са Родоса и Вергилија који су производ *писане књижевности*. Он уводи дистинкцију између *нужног* и *непериодичног опкорачења*. У првом случају, горњи стих није разумљив без наставка у следећем, док у другом горњи стих садржи потпуну и заокружену мисао па тако прелаз на следећи није неопходан. То је нарочито у случају када је доњи стих апозиција горњем. Код *нужног опкорачења* мисао горњег стиха је непотпуна, што прелаз на следећи стих чини неопходним. Таквог опкорачења постоје две врсте, које можемо назвати *простим* и *сложеним обликом*. Могли би их назвати и другачије али претходно, чини се, највише одговара. *Простим обликом* сматрамо случај у ком је горња реченица зависна а доња главна, док *сложени облик* можемо назвати и *паралелним*. Овај *паралелни облик* састоји се од паралелно повезаних горњег и доњег стиха који су ту једнаке важности, па један без другога не чине целовиту мисао. Код *сложеног* је карактеристичан и

лом реченице са прелазом на следећи стих и подела на групе речи као субјект и предикат. Та врста кидања је најосетљивија јер том приликом може доћи до разбијања смисаоне целине. Треба нагласити да Пери употребљава другачију терминологију од оне уобичајене у метрици, па тако ни највећи део његових опкорачења нису онаква каква су дефинисана у класичном смислу. У ствари, Пери дефинише опкорачења на мало различит начин од класичне дефиниције, али то ништа не смета. Његове дефиниције су и одговарајуће за сврху његовог рада. Како упоређује епове три различита песника, тако је једино битно да их анализира према истом критеријуму и ништа друго. Тако он анализира узорке од по 600, на случај одабраних, стихова различитих певања *Илијаде*, *Одисеје*, *Згода Аргонаута* и *Енеиде*. Тако је у *Згодама Аргонаута* пронашао у сваком двадесетом стиху одвајње атрибута од именице, док је то исто уочио у сваком десетом код Вергилија у *Енеиди*. Код Хомера, у оба његова *епа*, овакав је тип опкорачења заиста био веома редак, могли би рећи и једва присутан. Чак и ту где се јавља, Пери сматра да је у питању само међуигра формула и да се ради о исто таквој аномалији *нормалног* стила као што је код неправилних метричких дуљења (З. Дукат 128). Резултати до којих је Пери дошао показују да се овакво *непериодичко опкорачење* јавља у *Илијади* у 24,8% стихова, у *Одисеји* у 26,6%, у *Згодама Аргонаута* 16%, а у *Енеиди* 12,5%. Дакле проценат код Хомера био је значајно већи. Код *нужног опкорачења* је сасвим обрнута ситуација. Тако у *Хомеровим еповима* њега има 26,6% и 28,5%, док код Аполонија и Вергилија скоро идентичних 49,1% и 49,2%. Из претходних података није тешко извући закључак, па је Пери наравно морао закључити да су у питању две различите врсте песништва, између којих постоји и фундаментална разлика. Тако песник који припада писменом песништву, се служи *сложеним опкорачењем* много чешће него усмени песник који је по природи ствари био упућен да реченицу заврши на крају стиха. Усмени певач се много радије служи *непериодичким опкорачењем* које је примеренија његовом стилу додавања, односно оној већ завршеној и заокруженој мисли. Ова анализа показује да Пери проналази још једну, потпуно нову методу, која даје егзактну разлику између усмене и писане поетике. Резултати још једном показују да су *Хомерови епови производ усмене песничке традиције*. Дакле, само још један аргумент у прилог Перијевој тези, у коју нисмо ни сумњали. Као што смо већ констатовали и претходни аргументи су били више него убедљиви, па нам ови последњи, с те стране, можда нису ни потребни. Но, како од *вишка глава не боли*, тако нам сигурно добро дођу и они. Вредност Перијеве теорије о оралној поезији, укључујући овде његову анализу *хомерске поезије методом опкорачења*, први је уочио већ Семуел Елиот Басет (Samuel Eliot Bassett; 1873-1936), још за живота самог Милмана Перија. Басет је за живота објавио само једну књигу, која га је, иако је једина, сврстала у ред најзначајнијих *хомерологa* 20. века. Књигу је назвао *The Poetry of Homer*, али је изашла тек две године после његове смрти, 1938. У принципу је Басет давао за право Милману Перију који целокупан Хомеров поетски опус види као оралну поезију, дајући и своје назнаке које су укључивале нека оригинална запажања, дајући позитивно мишљење о Перијевој *методи опкорачења*. Вероватно је он био први који је уочио да је Пери поставио темеље за једну нову методологију. Велико је питање колико је овај Басетов рад био познат у научним круговима,

ако и јесте онда сигурно није био нарочито популаран, па је тако и он поделио судбину Перијевог научног рада. Тек је деценијама касније побудио озбиљније занимање научне јавности.

Нешто веће интересовање за *методу опкорачења* почиње тек после Лордовог трећег и последњег чланка из *Ћор-Хусиног серијала*. Овај чланак се појављује непосредно после Другог светског рата (1948), под називом *Homer and Huso III: Enjambement in Greek and Southslavic Song* и нама је посебно занимљив. У њему Лорд разрађује оно што је Пери започео али није стигао, анализира нека опкорачења у јужнословенској народној епици. Подсетимо се да је Пери радио ову анализу за *Илијаду*, *Одисеју*, *Згоде Аргонаута* и *Енеиду*. Перијев закључак је био да Хомер битно више поштује правило *стих-реченица* него Аполоније и Вергилије, односно укупан број опкорачења је знатно мањи код Хомера. Лорд је решио да ово провери на јужнословенској усменој епици. Тако је изабрао за узорак четири пут више стихова него Пери. Уместо Перијевих 600, Лорд узима 2.400 стихова из песама које је, заједно са Перијем и Вујиновићем, записао још од Авде Међедовића и Салиха Угљанина. Резултат није идентичан Перијевом али није ни битније различит. У овим десетерачким песмама је 44,5% стихова без опкорачења, 40,65 стихова са *непериодичким* и 14,95% стихова са *нужним* опкорачењем. Последњу групу Лорд је додатно анализирао и поделио је на 6 група. Највећи број случајева је било у прве две групе, где је у горњем стиху садржано апострофирање саговорника попут: *Султан Селим, од свијета сунце* или *Мајко моја, ђенета ти твога* или у њему зависна реченица као: *Да нијесу овакви јунаци, Не би за њи' знале краљевине*. Ређе су заступљене следеће три групе: горњи стих је надопуњен доњим, у којем је објектна или друга слична зависна реченица, као случај *Бог ће видјет', а видјет' Крајина, Шта ће Лука Павићевић радит'*. Наредну од група карактерише то што је у горњем стиху прилошка ознака (обично временска) за радњу у доњем стиху. Као у случају: *Но у јутру прије зоре ране*. Пети тип је случај кад у оба стиха стоје паралелне синтактичке конструкције по правилу: *Или грми ил'се земља тресе, Ил' удара море о брегове*. Шести и последњи тип опкорачења јавља се у јужнословенској епици у мање од 1% стихова, а то су случајеви: *Хусејине, ја сам јутрос, сине, Код хануме мрку кахву пијо*. У свих 2.400 стихова Лорд је пронашао једва 23 опкорачења из ове група и то само једно у песмама Салиха Угљанина, а сва остала код Авде Међедовића. То је објашњавао тиме да је Салих био типичан представник *нормалног*, мислећи на традиционалног, *народног певача*, док је Авдо био више од тога: *стваралац јаке индивидуалности и посебних стилских обележја*. Занимљиво је да Лорду није ни накрај памети било да помисли како је бар један од ове двојице писмен па тако и своје песме креира једном сасвим дукчијом методом. Неки наши аналитичари, управо то и тврде за Авду, притом се позивајући на сведочење људи из његовог родног Оброва или из оближњег Бијелог Поља који су га познавали. Кажу да је био не само писмен, него да је и користио песмарице. Како за њега знамо да је одслужио више година у турској војсци, где је чак стекао и неки чин, мала је вероватноћа да је остао неписмен. Ако би већ и могао бити неписмен као војник, сигурно није и као старешина. Ипак, као епски певач, редовно је своје песме певао *из главе*, што је Перију и Лорду једино и било важно да би се уверили како у једну главу стаје и толики

број стихова који одговара *Хомеровим еповима*. Ту можемо ставити тачку на опкорачења у десетерачкој поезији, уз напомену да не знамо да ли је Лорд узео баш репрезентативан узорак јер се ради о креацијама новијег датума за које не можемо бити сасвим сигурни да су производ усмене епике. Сигурније би било да је Лорд анализирао песме Филипа Вишњића (1767-1834), за кога поуздано знамо да је био слеп и чија поезија сигурно припада усменој епици. Какве би тек резултате ту добио? Но, шта је ту је, резултати су такви какве имамо, зато морамо даље и с њима. Наиме, за свих шест група *нужног* опкорачења постоје примери и у *хомерској поезији*. Тако Лорд запажа да је број ових опкорачења, нарочито оних из шесте групе, код Хомера већи. Сам себе пита због чега је то тако? Решење које нуди види кроз *Хомеров стил*, богатији традиционалним изражајним средствима којима се мисао из једног стиха преноси и наставља у другом. *Хомерски језик, обилује партиципима али и допунским (експликативним) инфинитивима, који у српско-хрватском нема*, закључује Лорд. Ипак, он основни разлог за настале разлике види у метричкој разлици између десетерца и хексаметра. Како је хексаметар дужи стих од десетерца, за очекивање је да се реченица заврши пре краја стиха, па је песник принуђен да започне нову коју онда мора наставити у следећем стиху. Десетерац, напротив, својом дужином сасвим одговара нормалној реченици на српско-хрватском језику. Додатно је деловање Лорд видео у музичкој пратњи, типичној за јужнословенску народну епику.

После Басета и наравно Лорда, ону праву вредност *методе опкорачења* уочила једна жена. То је Елизабет Лајдинг Вил (Elizabeth Lyding Will; 1924-2009), која и није била филолог него класични археолог, стручњак за римске амфоре.Тема њене докторске дисетрације *Homeric enjambment* одговарала је њеном наслову. Вилова је докторирала 1949. што је и 11 година касније од објављивања радова Семуела Басета и Алберта Лорда, а онда поново следи једна подужа пауза док се нису и други *хомеролози* најзад опсетили да се коначно позабаве Перијем и његовом *методом опкорачења*.

Тек се, горе поменути, Џефри Кирк, противник *Пери-Лордове теорије усменог песништва*, оглашава и по питању опкорачења, 1976. године, у раду *Homer and the Oral tradition.* Његов поменути рад је настао из његовог рада који је угледао светлост дана десет година раније (1966), који је Кирк надопунио неким новим чињеницама и закључцима. Ношен идејом да поткрепи своје ставове изнете у раду *The songs of Homer* (1962), у ком се супроставља тези да и *Хомерови епови* могу бити производ оралног компоновања, Кирк поново испитује овај Перијев поступак и то на темељу хеленске поетике. Међутим, његови резултати се већ знатније разликују од оних које је добио Пери. Део одступања могао би бити и као последица његовог другачијег узорковања, мада се могао објаснити и тиме да његова дефиниција сентенце није била толико граматички рестриктивна као она Перијева. Разлике није лако објаснити, јер Пери није дао табеле из којих се показује како је класификовао појединачне стихове, већ је дао крајњи збир тих различитих опкорачења. Кирк је, као узорак, изабрао целу 16. књигу *Илијаде*, *Патроклијаду*. Његови разлози за овај избор узорка били су да је то и једна од најдужих књига у оба *Хомерова епа*, па тако и по својој дужини (три су дуже и то не много) заузима кључно место у *Илијади*, у којој је Патроклова смрт била

прекретница у радњи. Истовремено је *Патроклијада* и некако најразноврснија, те садржи различите типове сцена типичних за оба *Хомерова епа*. У тој књизи се појављују наоружавање и припрема за битку, божанске сцене, говори који су смирени али и они који су узбуђени, опомињања и исмевања, те сцене свађа свих врсте и многа проширена поређења. Ако бисмо могли упутити примедбу на Кирков избор, што се тиче нечег другог, нема сумње у исправност његовог закључка да је *Патроклијада* и онај прави репрезент *Илијаде*. *Патроклијада* са својих 867 стихова је и нешто већи узорак од Перијевих 600 редова *Илијаде*, али знатно мањи од његових 1.200 стихова из оба *Хомерова епа* заједно. Ипак, пре него што саопштимо Киркове резултате још неку реч о томе како је Кирк дефинисао опкорачење, тек ради лакшег поређења са Перијевим резултатима.

Најупадљивија карактеристика стила усмене поезије јесте снажна тежња да се крај реченице поклопи са завршетком стиха. Другим речима, у усменој поезији очекујемо занемарљив број опкорачених стихова. Овде је, као у неким другим аспектима праве природе усменог стила, Милман Пери био утемељивач, кад је упоређивао учесталост разних врста опкорачења код Аполонија, Вергилија али и Хомера, у свом поменутом раду (1929). Очигледно Пери сматра *опкорачење* појмом који је некако разумљив сам по себи, па сам не нуди његову формалну дефиницију. Кирк је зато био прецизнији у својој разради, па одређене аспекте проблема *опкорачења* код Хомера дефинише само као *преношење реченице из једног стиха у други, што укључује опкорачење краја стиха* (1976:147). Како нам преноси Здеслав Дукат, академик Светозар Петровић (1931-2005), српски теоретичар књижевности је приговорио да се ова дефиниција не слаже са оним што се обично назива *опкорачењем*, јер игнорише постојање строге реченичне станке у средини последњег стиха (1982:10н). Међутим, можемо и запазити да ни Петровић није негирао да је Перијев или Кирков концепт опкорачења био у потпуности прикладан у њихове сврхе. Пери ту дели *опкорачење* на две главне групе које је прикладно назвао *непериодичким* и *нужним*. Имамо *непериодичко опкорачење* када је реченица, према Кирковој формулацији, могла и завршити стихом, али се заправо преноси у следећи стих додавањем описне материје или прилошке или епитетске или, како је Пери писао, *речи или фразе или клаузуле исте граматичке структуре као један у претходном стиху* (1929:207). Ова је врста *опкорачења* разматрана код Перија као карактеристика усменог стила; из чега је и извео термин *непериодички*, а према раду Дионисија из Халикарнаса. Ипак, Кирк је уместо тога предложио термин *прогресивни* као погоднији. Тако и *нужно опкорачење* обухвата случајеве у којима се, како је то Кирк објаснио, реченица не може сматрати потпуном на крају стиха и зато се мора пренети у следећи стих. Пери је даље увео разлику између два различита подтипа нужног опкорачења без давања посебних назива ни за једно од њих. Главна разлика је у томе што је у првом, слабијем подтипу, слаб знак интерпункције био могућ и на крају првог стиха, што није случај са другим подтипом. На пример, први би се подтип састојао од подређене реченице у претходном стиху, као што је *када је отишао* и главне клаузуле у другом, док у другом подтипу стих-завршетак дели реченицу не допуштајући чак ни да се најслабија реченица заустави баш на месту опкорачења (Кирков пример је: *када је* у једном реду а *отишао* иде у следећем). Киркови подтипови су: *периодички* и *интегрални*. Очигледно да је

ова последња група опкорачених стихова и по својој природи супротна стилу усмене поетике, јер је незамисливо да усмени певач може да планира периоде напредних и сложених реченица који се протежу најмање од краја једног стиха па до неколико стихова и то не у смислу да сваки појединачни стих још требао садржати семантичку и синтаксну целину. Ако се мисао о првом реду настави у следећем, онда је би се то постизавало додавањем допунског партиципа или прилошке фразе, али не (или бар изузетно ретко) тако да сам крај стиха одваја субјект од предиката или прелазни глагол од свог објекта (онда када је објекат неопходан), или можда одваја и глагол непотпуног смисла од његове вербалне допуне и тако даље. Кирк је додао трећи подтип *нужних опкорачења*, који зове *насилним*. Он покрива те случајеве у којима се стих завршава долазећи између предлога и његове именице, или епитета и именице, описан или њоме одређен; укратко, раздваја речи које су и биле већ блиско повезане семантичким и/или синтактичким критеријумима. Међутим, ово је веома ретка појава, а сам Кирк је у читавом свом корпусу од 867 стихова нашао само три оваква примера код Хомера. Осим тога, признао је да увек постоји одређени степен субјективности у разликовањима *насилног* од *интегралног опкорачења*. *Стога их је пребројао заједно у његовим табелама, као и ја у својој анализи*, каже Дукат. Табела дата испод показује однос између Перијеве и Киркове терминологије, дајемо је на енглеском језику из разлога што исти рад Здеслава Дуката из 1991. на који се овде позивамо јесте и написан овим језиком:

Number	**Parry's Terms**	**Kirk's Terms**	**Possible Punctuation**
0	(no enjambement)	(no enjambement)	(actual) strong stop
1	unperiodic	progressive	(conceivable) strong stop, (actual) comma
2	necessary(type 1)	periodic	comma
3	necessary (type 2)	integral	none
4		violent	none

Из дате табеле видимо да *непородичко опкорачење* код Перија сасвим одговара *прогресивном* код Кирка. Први тип Перијевог *нужног опкорачења* Кирк назива *периодичким*, а други тип *интегралним*. Уз то, Кирк уводи и један нови подтип *нужног опкорачења* који назива *насилним* (*violent*), којег нема код Перија. Али како Пери даје оба подтипа *нужног опкорачења* само у збирном износу, док је Кирк сва три подтипа *нужног опкорачења* дао и појединачно, тако су њихови резултати упоредиви само у збирном износу. Зато има смисла да саопштимо и Киркове. Резултати његове анализе *Патроклијаде* су следећи: 248 стихова има са *прогресивним опкорачењем*, још 106 има са *периодичким*, док је 181 стих са *интегралним* и *насилним* (нужним, неопходним), а остатак од 332 стиха је без опкорачења. У процентима ова дистрибуција износи: 38,2% без *опкорачења*, 28,6% са *прогресивним*, 12,2% са *периодичким* и преостаје 21,0% са *насилним* и *интегралним опкорачењем*. Саберемо ли проценте за *периодичка* и *интегрална* (плус *насилна*) *опкорачења*, резултат је 33,2%, што је знатно више од Перијева броја за *нужно опкорачење* (само за *Илијаду* повећање је скоро до 7%), али је и осетно ниже од Перијевих 49% за *Енеиду* и *Аргонаутику*. Киркова *прогресивна опкорачења* су чешћа од Перијевих *непериодичких*, али најупадљивије је ипак одступање у броју стихова без опкорачења: тако у Перијевом узорку *Илијаде*

налазимо 48,5% наспрам Киркових 38,2%, што је приметна разлика која већ и прелази 10%. У ствари, број таквих стихова код Хомера, онај према Кирковом бројању, слаже се са процентом за који је Пери утврдио код Вергилија и мало премашује Перијев резултат за Аполонија. Тако преостају знатније веће бројке *прогресивних опкорачења* и осетно мање *неопходних* која су као дистинктивне карактеристике по којима би могли Хомера разликовати од писаних песника. Иако је био противник Перијевих закључака, Кирк није оспорио да се анализа поезије може радити *методом опкорачења*. То је, у неку руку, било очекивано, јер се и сам Кирк њоме послужио у свом раду. Иако је добио сасвим другачије резултате и био противник *теорије усменог песништва*, он је ипак препознао да је Пери поставио темеље једне сасвим нове методологије. Тако Кирков рад можемо доживети пре као покушај да се ова метода додатно разради, а не само као критику Перијевих закључака, што јесте евидентно.

Но, као што то увек бива, ова Перијева методологија је била критикована али и отворено оспоравана. Осим Кирковог, појављује се још радова који критикују Перијев рад, било на овај или онај начин. Неки су критиковали методологију, па тако и закључке који су на основу ње донети. Тако су у чланку *Enjambement in Greek Hexametaer Poetry* издање *Transactions and Proceedings of the American Philological Association* (1977), два научника подвргла критици, па и оспорила Перијев рад. У питању су амерички класични филолози Ди Лесер Клејман (Dee Lesser Clayman; ?1945) и Томас ван Нортвик (Thomas Van Nortwick; 1946). Они су своју критику Перијевог рада на опкорачењима засновали на замерци да је изабрао неисправну технику одабира статистичког узорка стихова, што је, по њиховом мишљењу, условило да су његови статистички резултати непоуздани. Приговарали су Перију и неадекватну статистичку проверу резулутата, па тако и њихова значења и истицали као погрешне све његове закључке о целокупној грчкој хексаметарској поезији, јер се ови закључци нису могли доносити само на основу три хексаметарска епа. Клејман и ван Нортвик, у поменутом чланку, покушавају углавном да дискредитују Перијеве резултате. Такав закључак се некако намеће, јер у својој критици практично и не помињу Киркове радове и његове резултате. Односно, помињу али, онаку успут, без признања икакавог Кирковог доприноса овој теми. Њихова критика је усмерена једино на Перија и нико други их не занима. Добија се утисак, као да полемишу с људима, а не са њиховим резултатима? Поред тога што наводе да Перијев одабир узорка није био случајан колико је могао бити, они даље истичу како је Пери користио тек ограничену количину поезије из само два периода, изгледа да сматрају како је требало да узорак обухвати поезију из више периода. Поред тога, напали су и његову карактеризацију Хомера, као бираног представника усменог, насупрот Аполонија, као представника писменог хексаметра. Сугеришу да је случајност можда искривила Перијеве резултате у целини, доводећи тако у питање њихов статистички значај (Клејман 1977: 85-92). Настојећи да поткрепе своје ставове, Клејман и ван Нортвик спроводе статистичко истраживање опкорачења, које укључујује веће статистичке узорке из *Илијаде*, *Одисеје* и *Аргонаутике*, као и оне из следећих текстова: *Хомерове химне*, *Теогонија*, *Послови и Дани*, *Штит*, *Феномени*, *Калимахове химне* и Теокритове *Идиле* (Клејман 1977: 88). Подаци Клејмана и ван Нортвика указују на мање случајева *непериодичких* и *нужних*

опкорачења код Хомера у односу на Перијеве резултате. Занимљиво је и то да су у *Аргонаутици* нашли статистички значајније примере *нужног опкорачења* него што их је нашао Пери. Као резултат тога, Клејман и ван Нортвик долазе до закључка да је и она Перијева тврдња о повезаности између *непериодичког опкорачења* и усмене поетске композиције неоснована. Њихови резултати, у поређењу између *Илијаде* и *Аргонаутике* показују да нема значајне разлике у заступљености *непериодичких опкорачења*. У ствари, изгледало је да *Илијада* и *Одисеја* имају мање *непериодичких опкорачења* од већине других дела која су била предмет њихове анализе. Стога закључују да учесталост опкорачења не открива ништа о усменој композицији песме (Клејман 1977: 89-91). Ипак у својим нападима на Перија, Клејман и ван Нортвик су дошли и до још једног веома занимљивог закључка. Утврдили су да стил аутора, али и тема, значајно утичу на употребу опкорачења. Они примећују да оно Хомерово преферирање предњих глагола у *Химни Деметри* може објаснити број *нужних опкорачења*. Поред тога, количина *непериодичких опкорачења* у Хесиодовој *Теогонији* може бити последица спискова присутних у каталозима богова. Они ово користе као додатни аргумент да не може постојати ни конзистентан образац опкорачења у усменој композицији (Клејман 1977: 91). Иако су занимљиве, њихове методе и закључци отварају и неке нове дилеме и покрећу низ сасвим озбиљних питања. Али та питања ћемо засад оставити по страни, да не ширимо тему непотребно.

Али ни ова критика упућена Перију, од стране Клејмана и ван Нортвика, није остала без реакције, па тако ни без одговора. Већ две године касније је у истом часопису изашао рад *Enjambement and Oral Composition*, Харија Барнса (Harry R. Barnes; 1946-2021) који је извршио ревизију рада поменутих аутора и сам показао да су разлике у статистичким резултатима између Милмана Перија и двојице његових критичара проистекле из различитих дефиниција појединих типова или категорија опкорачења (исто вреди и за разлике између Киркових и Перијевих бројних вредности), да су и њихови статистички резултати анализе Арата и Теокрита погрешни, да је њихов избор статитичког узорка у случају Теокрита неисправан и да су Перијеви статистички резултати, у целини, били поуздани. Барнс јесте одао признање Клејману и ван Нортвику што су указали на проблеме у Перијевој анализи, али је такође и искритиковао њихов приступ. Он закључује да Клејман и ван Нортвик јесу били у праву када су приговарали да Пери много истиче један тип опкорачења као дистинктивну карактеристику усмене поетике, али зато нису кад поричу и свако постојање корелација између карактеристика опкорачења и начина настанка песама, усменог или писменог.

Клејман и ван Нортвик деле Перијево мишљење да нема опкорачења онда када се реченица завршава у једном реду, а нова реченица почиње у следећем реду. Барнс, међутим, наводи да се Клејман и ван Нортвик не слажу са Перијем ни у вези са дефиницијом реченице (Барнс 1979: 2). Пери је сматрао за реченицу, *сваку независну клаузулу или групу реченица уведену координатном везом или асиндетоном* (Пери 1929:203). Међутим, пошто је интерпункција недоследна од текста до текста, она се не узима у обзир. Ипак, према Барнсу, чини се да су се Клејман и ван Нортвик ослањали само на интерпункцију завршне тачке да би означили крај реченице (Барнс 1979: 2). Само ово би могло бити довољно да објасни значајну разлику у резултатима, њиховим и Перијевим. Као што је

Барнс напомињао, од првих 100 стихова *Илијаде* тридесет девет стихова има коначну тачку и они немају опкорачења, према Клејману и ван Нортвику. Али узимајући у обзир Перијеву дефиницију опкорачења, постојало би онда осам додатних редова, а самим тим и још осам инстанци без икаквог ограничења (Барнес 1979: 3). Барнс наставља да објашњава друга питања у студији коју су спровели Клејман и ван Нортвик, укључујући и основне погрешне прорачуне. Иако уочавају кореспонденцију између стила и опкорачења, Барнс истиче да они занемарују да испитају песме које би биле прикладније за поређење. На пример, Клејман и ван Нортвик тврде да Теокритове *Идиле* имају нешто мање случајева *непериодичких опкорачења* (28,1%) и *нужног опкорачења* (29,5%), док већина редова (42,4%) не показује опкорачења (Клејман 1977: 88). Барнс тврди да није прикладно поредити Теокритове *Идиле* са *Хомеровим епом* јер су стилови превише различити. Он наводи да је то углавном због мало стихијског дијалога и прекидајућих рефрена који су присутни у *Идилама*. Стога је Барнс и урадио студију Теокритове *Епилије*, која је по стилу сличнија. Тако, на основу његових објашњења видимо да је и он сам прихватио закључак Клејмана и ван Нотвика о корелацији између стила и опкорачења као тачан, а на основу стила је и изабрао шта би се могло најбоље упоредити са *Хомеровим еповима*. Зато на основу резултата његове анализе *Епилије*, који јасно и показују да има више *непериодичког опкорачења* него у *Идилама*, закључује и да су Перијеве тврдње исправне (Барнс 1979:3-4). Барнс истражује већи део *Илијаде* и резултати већ и доводе у питање закључке Клејмана и ван Нортвика. Своје налазе он сумира на следећи начин: *Ранији хексаметар, који показује висок степен формулачног садржаја, карактерише висок проценат стихова без опкорачења али и низак проценат стихова са нужним опкорачењем* (Барнс 1979: 9). Дакле, Барнс и Пери се потпуно слажу са корелацијом између опкорачења и усмене поетске композиције, па је тако је ова Барнсова опсежна анализа потврдила исправност Перијевих закључака, не оспоравјући ни резултате његових критичара. Како смо раније и скренули пажњу читаоцу да је Перијева дефининија опкорачења нешто другачија од уобичајене, јасно да је морало доћи до неке мање или веће разлике у резултатима ако се оно различито дефинише. Чини се и да би можда требало узети неку скроз једноставну дефиницију опкорачења, што би било и лакше и брже за анализу, а сигурно и резултате учинило поузданијим. Некако се добија утисак да је Пери то својом дефиницијом и додатно искомпликовао, што повећава вероватноћу да и пажљив аналитичар погреши. То што је Барнс потврдио да је примедба Перијевих критичара, да он превише истиче један тип опкорачења као карактеристику усмене поезије, на месту и нема баш превише смисла. Шта уопште значи нешто превише истицати кад се ради само о пуким бројевима који су такви какви су? Наиме, очито је да су обе врсте опкорачења приближно једнако заступљене у усменој поетици, а битније се разликују само у писменој. Резултати које је добио Пери наводе на такав закључак, па би и то могао бити критеријум за разликовање две врсте поезије. Можда су и у праву јер не знамо баш сваку реченицу коју је Пери написао, па можда он стварно и јесте фаворизовао баш одређену врсту опкорачења у односу на другу, али само речима никако другачије. Бројеви говоре своје и ту нема дилеме. Тако је Пери могао истаћи и да је *нужно опкорачење* карактеристика писане поезије јер је у

оба анализирана епа која имају овакав начин настанака његов проценат скоро половину стихова. Но, он се бавио *усменом поетиком*, па је вероватно зато њу толико и истицао.

После Барнса, опкорачењима се бавила још и Керолајн Хигби (Carolyn Higbie; 1956). Она је развила још један систем за категоризацију опкорачења у својим радовима: *Enjambement and sentence structure in the Iliad* (1987 и *Measure and music. Enjambement and sentence structure in the Iliad* (1990). Преименовала је Перијево *непериодичко* и Кирково *прогресивно* у *додато опкорачење*, које је поделила даље на два подтипа, које је именовала *интерно* и *екстерно додато опкорачење*. Перијево *нужно* и Кирково *периодичко*, Хигбијева је назвала као *клаузално опкорачење*, које поново дели на два подтипа: *екстерно* и *интерно клаузално опкорачење*. Тек Кирково *интегрално опкорачење* је код Хигбијеве *нужно*, док задржава Киркову класификацију *насилног опкорачења*, али зато и проширује обим овог опкорачења (Хигби 1990: 29, 78). Будући да је Хигбијева углавном сагласна са Перијем, за потребе овог рада није потребно и детаљније улазити у суштину њеног рада. Довољно је и саопштити њен закључак: *Ниска учесталост нужног опкорачења јесте у складу са усменом композицијом, али је не захтева* (Хигби 1990: 81). Она додаје да је опкорачење само један од оних елемента које би требало имати у виду приликом одређивања усмене поетске композиције, али никако не и једина. Иако највећим делом подржава Милмана Перија, Хигбијева није изнела никакве аргументе за усмену природу *Илијаде*, наводећи да њена анализа није укључивала никаква поређења и да стога нема потребне информације за валидан закључак (Хигби 1990: 81).

Након представљана рада Керолајн Хигби, добили смо и неке нове дефиниције опкорачења, као и нову поделу. Мада већина истраживача, који су се одбавили опкорачењеима, закључује да заправо постоји некаква веза између опкорачења и усмене поетске композиције, свако га другачије дефинише и различито зове.

У то смо се могли уверити на изложеним примерима, где сваки аутор има свој приступ проблему и своју дефиницију опкорачења. Такође, постоји још вечни статистички проблем, како изабрати најбољи узорак. Свако ради на свој начин па увек остаје простор да једни другима то оспоравају. Некаква разлика која се види у резултатима управо и потиче из наведених разлога, зато очигледно има основа да се успостави једна јединствена дефиниција опкорачења, да би тако резултати били боље упоредиви. Не би било лоше успоставити и нека правила за избор узорака, али то ипак није толико битно као дефиниција опкорачења.

Овде ћемо, ради лакшег праћења, дати табеларни приказ назива опкорачења по Перију, Кирку и Хигбију:

Пери		**Кирк**		**Хигби**
Без опкорачења	→	Без опкорачења	→	Без опкорачења
Непериодичко	→	Прогресивно	→	Додато интерно опкорачење
			→	Додато екстерно опкорачење
Нужно	→	Периодичко	→	Клаузално екстерно
			→	Клаузално интерно опкорачење
	→	Интегрално опкорачење	→	Нужно опкорачење
	→	Насилно опкорачење	→	Насилно опкорачење

Иако је обилато користио и само присуство опкорачења, као важног аргумента за усмену поезију, Пери сам признаје да га Хомер не користи нашироко (Пери 1929: 215). Осим тога, још и Егберт Бакер (Egbert Jan Bakker; 1958), холандски лингвиста и специјалиста за хеленски језик и литературу, наводи, у свом раду *Homeric Discourse and Enjambement: A Cognitive Approach* (1990), да чак и код случајева када је постојало опкорачење по свим стандардима који су се до сада користили, крај линије је и даље јасна граница између језичких јединица. Тако да је пожељно, закључује Бакер, и сам термин *опкорачење* потпуно потиснути (Бакер 1990: 2). Бакер узима један нов лингвистички приступ теми који доводи у питање тумачење и истакнутост ових феномена код Хомера. Његова анализа удахњује нови живот овој теми и значајно умањује број претходно признатих примера Хомеровог опкорачења. Бакер тврди да оним ранијим истраживањима недостаје јасно разумевање разлике између синтаксних јединица у усменим и писменим композицијама (Бакер 1990: 2). Он истиче да је лингвистика писаног језика погрешно примењена на разумевање *хомеровског опкорачења*. Требало би истаћи да је *Илијада* данас већим делом већ нашироко призната као усмена композиција, па тако Бакер, за разлику од Перија, има ту предност што не мора користити опкорачење као доказ усменог порекла. Бакер још указује на налазе лингвисте Воласа Чејфа, који је истраживао природне прекиде у говору. Ове су прекинуте јединице обележене интонацијом и оклевањем, а имају и тенденцију да буду кратке и могу се појавити усред синтаксне јединице (Бакер 1990: 3). Те прекинуте делове назива *јединицама идеја*, истичући да и они имају сопствену синтаксу одвојену од оне писаног рада јер је овде фокус на процесу стварања. Тако говорник не уређује свој говор за слушаоца као што би то писац радио за читаоца (Бакер 1990: 4). Повезујући ово своје истраживање са великом сликом Хомерових формула, Бакер разматра и Хомерову употребу везивне честице δε. Према Перију, δε уводи нову реченицу (Пери 1929: 203), док Бакер, међутим, сматра да је честица на хомерском грчком само *маркер везе између клаузалних идејних јединица* (Бакер 1990: 5). Узгред можемо још напоменути истраживање Џареда Клајна (Klein, Jared), које износи у делу *Some Indo-European Systems of Conjunction: Rigveda, Old Persian, Homer* (1992). Клајн је утврдио и да Хомеров δε функционише и као везивна честица, али и као сентенцијални везник (Клајн 1992: 11). Очигледно је да и ово неслагање у разумевању δε од стране Перија и Бакера захтева даље истраживање, које излази из теме овог рада. Ове Бакерове *идејне јединице* су повезане, или се концептуално схватају као повезане. Бакер назива честицу *прогресивним маркером* и објашњава да се и елементи које она повезује могу схватити као целине *идејних јединица* (Бакер 1990: 6). Без обзира на то, он наводи да сваки део који уводи честица δε има клаузална својства, па стога има и тип довршености (Бакер 1990: 7). Али Пери и Бакер нису сматрали опкорачњем када је једна линија повезана са другом која почиње са δε, али из различитих разлога. За Бакера, то је раздвајање неких *идејних јединица* на мало мањем обиму, док је за Перија то веће и често дуже сентенцијално разумевање. Највећа разлика између Перијеве и Бакерове анализе је у томе што су Бакерове *идејне јединице* краће али зато доста чешће. Дакле, природно ће бити још мање шансе да дође до опкорачења.

Метода опкорачења је заинтересовала и Здеслава Дуката, чију књигу наслова *Хомерско питање* доста често помињемо у овом раду и из које потиче значајан број података изнетих у њему. Показавши велики интерес за Перијеву *методу опкорачења*, Дукат је урадио сопствено истраживање са жељом да сам провери резултате Џефрија Кирка и на крају и Алберта Лорда и то на тему компарације опкорачења у хомерској и јужнословенској поетици. Резултате истраживања је објавио у свом раду *Enjambement as a Criterion for Orality in Homeric and South Slavic Epic Poetry*,(1990). Ево шта каже Дукат у поменутом раду:

Направио сам сличан број по Кирковим линијама у Патроклијади, али независно од његових табела. Пошто сам вероватно користио нешто шире и лабавије критеријуме, добио сам нешто већи проценат интегралног опкорачења: 222 случаја или 25,6% наспрам његових 21,0%. Ја сам, на пример, рачунао као интегрално опкорачење у свим случајевима у којима крај стиха одваја субјект од предиката (или обрнуто), без обзира на могућу интерполацију дела говора, што дозвољава зарез на крају претходног стиха (Кирк је проценио такве случајеве другачије, а са њим би се вероватно сложио и Петровић). Појављује се, наравно, неколико редова у којима се не слажем са Кирком и обрнуто, што је само доказ да је био у праву када је изјавио да је извесна мера субјективности неизбежна у таквим анализама (Кирк 1976:150). Али то су ситнице, а важно је да су оба Киркова строжија критеријума као и моји лабавији дали релативно висок удео интегралног опкорачења у наводно усменом тексту. Исто ово је уосталом био и Перијев закључак.

Да бих тестирао Лордове резултате, анализирао сам одређен број усмених традиционалних песама из збирке Вука Караџића. Додуше, неке присталице харвардске усмене школе често приговарају да је Вук урадио неке прераде пре него што је објавио прикупљене песме и тиме покварио њихову документарну вредност (фалсификовао). Међутим, његове су интервенције биле занемарљиве, као што је недавно Петровић показао. Сводиле су се тек на неке неважне тачке, само је повремено покушавао донети те песме у складу са оним што је установио као норму за датог певача.

После свега, Перијев југословенски помоћник Никола Вујновић такође је негде интервенисао током свог записа песама још и више него Вук, тако да примедбе са Харварда нису имале неког нарочитог смисла, што је мислио и Дукат. Како нас Лорд обавештава, Вујновић је такође исправљао метричке али и неке друге неправилности у песмама, што је радио у Вук. Зато Дукат и наставља по Вуку:

Стога верујем да је употреба Вукове збирке као корпуса аутентичне усмене поезије у потпуности легитимна. Познато је да Вук своје јуначке (мушке) песме објављује у свескама 2-4 своје колекције. Обухватају, респективно, 100 песама (са 18.696 стихова, не рачунајући мали број варијанти овде и другде одштампаних бележака), 87 песама (са 16.606 стихова), и 62 песме (плус четири у додатку, све заједно 15.347 стихова), што укупно даје целе 253 песме са 50.649 редова. Користио сам за своју анализу све песме у другом тому и песме 24-43 из четвртог тома (1932). Мој узорак је изабран како бих обухватио песме најбољих Вукових певача (Тешан Подруговић, Филип Вишњић, Старац Милија, Старац Рашко, Стојан Хајдук, Живана, Степанија и Јеца). Ја сам, дакле, анализирао опкорачење у 120 песама са 24.575 редова, што је отприлике поло-

вина целокупног Вуковог корпуса епске поезије. И ограничио сам се, међутим, да бројим само оне случајеве опкорачења које можемо убројити као Перијев тип 2 нужног опкорачења, или Кирково интегрално опкорачење, односно оне које су у најочигледнијем нескладу са стилом усменог додавања: одвајање субјекта од предиката стихом-завршетком и свим сличним падежима. Као што је раније поменуто, строго формалне критеријуме је тешко утврдити и неки други број може дати различите податке. Ипак, општи утисак је да би тешко то ишта битније променило. Да бих разјаснио свој метод класификације, у наставку наводим неке примере илуструјући шта сматрам интегралним опкорачењем: Примере које Дукат овде наводи ћемо изоставити да не ширимо тему више него што морамо. Прећи ћемо зато директно на његове резултате:

У мом узорку од 24.575 редова пронашао сам укупно само 271 пример интегралног опкорачења (неки од њих су подложни сумњи, што сам и илустровао), који износи не више од 1,1% узорка. Овај резултат показује велику сличност са Лордовим процентом за песме Салиха Угљанина и Авде Међедовића, и значајно одступање од резултата добијених у анализама хомерске поезије (било по Перију, Кирку или Клејману и ван Нортвику). Можда би неко могао приговорити да је тако низак проценат интегралног опкорачења стихова у јужнословенским усменим песмама има везе са природом њихове десетерачке метрике. Предвиђајући овај приговор, предузео сам анализу, уз одговарајућии број редова, писане песме Горски вијенац Петра Петровића Његоша, који је и сам био аутор неких од народних песама сачуваних у Вуковим збиркама (1967). Код Његоша, као писаној поезији, има много примера насилних опкорачења (поново изостављамо примере које наводи Дукат). *Тако насилна опкорачења ретка су у истински усменим песмама. Учесталост опкорачених стихова знатно је већа и код Његоша: у првих 800 стихова избројали смо 53 случаја интегралног опкорачења, или 6,6%, односно шест пута више него у песмама из Вукових или Перијевих збирки. Наравно, ово је још далеко испод Перијевих 49%*

код Вергилија и Аполонија, па чак и знатно мање него код Хомера. Ако сада заједно размотримо резултате које смо добили од Лорда и од мене у анализи јужнословенске усмене поезије, оне Перија и Кирка у њиховим студијама о Хомеру, али и Перијеве проценте утврђене за Вергилија и Аполонија, онда је изненађујућа чињеница да је цифра за нужно/ интегрално опкорачење код Хомера знатно већа — креће се у правцу писане поезије, разликујући се од оних случајева који се сматрају валидним за песме састављене усменом традиционалном импровизацијом. Како треба објаснити овај неочекивани резултат? По мом мишљењу, два су могућа одговора: или принцип стих = реченица мора бити напуштен, или Хомер није песник исте врсте као Тешан, Милија или Авдо. По мом мишљењу, друга алтернатива је убедљивија. Ово не би значило, наравно, да је Хомер био други Вергилије или Његош, али само то писмо је одиграло неку улогу у стварању онога што сада читамо као Илијаду и Одисеју. Иако га не треба сврстати ни у усменог певача ни као писменог песника, требало би да буде узет као неко између тих двају типова. Најприкладнија ознака јер та категорија која ми пада на памет је „усмено изведена“ Џона Мајлса Фолија: ово чини не негира његову дубоку задуженост усменој традицији, али нуди објашњење за одређене црте у његовим песмама које је тешко помирити са ус-

меним карактером. Ако овај чланак није потпуно погрешан, опкорачење је једна таква карактеристична особина која снажно показује у истом правцу.
Пре него што дамо завршни коментар овог Дукатовог истраживања, ипак ћемо цитирати још једно његово запажање:
Зашто је проценат интегралног опкорачења у писаној песми, ипак, релативно низак је још један проблем који захтева посебну дискусију. Што се тиче Перијевих цифара, морамо се подсетити, наравно, моје раније напомене, наиме, да његове бројке за нужно опкорачење укључују и један и други подтип, односно исто оно што су Киркови периодички и интегрални типови, али ова разлика је већ узета у обзир за моје закључке, који се заснивају на запањујуће ниској броји за интегрално (плус насилно) опкорачење у јужнословенској усменој поезији (око 1%) у поређењу са Кирковим 21% и мојим 25,6% у Илијади.

Здеслав Дукат је на основу сопствених истраживања, узевши у обзир резултате свих претходника, дошао до закључка да *Хомерова поезија* негде *виси* између писмене и усмене дајући јој одговарајући назив као *усмено изведена*. Дукатов закључак наводи на транзициони тип поезије, између усмене и писане на којој је инсистирао и поменути Ерик Хавелок, а његов закључак би био доста налик на ставове Албрехта Дихлеа о настанку *епова* које смо детаљно већ изложили. Једино што је Дукат ове изнете закључке поткрепио и конкретним и опсежним истраживањем. Број стихова које је узео у обзир је без премца као узорак, тако да се не може сумњати да је избор узорка могао утицати на резултате. Дукат је, као што сам наводи, анализирао *српски епски десетерац*, што је у суштини она иста поезија коју су узели у обзир Пери и Лорд, једино што је њихова била од народних певача исламске вероисповести. Тако да велика сличност добијених резултата нимало не изненађује јер се не виде разлози зашто би вероисповест народних певача била од икаквог утицаја на народну епику. Ако би је и било, онда сигурно не на онај део који нас интересује. На крају, ако је Дукат у праву, а не види се зашто не би био, онда је такође и Дихле, бар у великој мери. То би значило и да су *Хомерови епови* онда морали и настати у време кад то и наводи Дихле, а то је негде око 700. године старе ере. Управо поменуто време, могло би највише одговарати прелазној транзицији, истој оној коју је Лорд одбацивао као једну од могућности. То би, јасно, морало значити и да је у то време живео и сам Хомер. Но, видећемо већ може ли се и то још некако потврдити. Дукат је својим резултатима и закључцима, дакле, потврдио ове Дихлеове тезе, па може бити да је овај и био у праву кад каже да има и усмених и писаних елемената у *хомерској поезији*. Ако их има, онда би се и то могло потврдити или оспорити путем опкорачења, па да и то потражимо. Од толиких силних радова о Хомеру и његовој поезији, не треба се изненадити ако се неко и тиме бавио.Занима нас да ли је неко вршио анализу макар једне врсте опкорачења по певањима. Засад знамо само за Киркову анализу *Патроклијаде* и понеку проверу ове анализе, а пре него се дамо у даљу потрагу да додамо нешто Дукатовим објашњењима.

Његовим резултатима се заиста не може приговорити, они су такви какви јесу и ту нема примедби. Неки би можда рекли да су помало изненађујући, али то је све. Могуће је, ипак, понешто додати на његове закључке или боље рећи на објашњења. Наиме, руководећи се тиме да су *Хомерови епови* били искључиво

хеленски, Дукат на наводи и трећу могућност, која би могла и изнедрити исте или сличне резултате. То је, дабоме, чињеница да *Хомерови епови* могу бити и препевани, односно преведени са неког другог језика, јер ни та могућност није искључена, ма колико се, наоко, чинила мало вероватном. Ако бисмо рачунали да је Хомер, уживајући у свим благодатима које нуди песничка слобода, узео и препевао неке епске приче, или можда чак и целе епове, са неког другог језика, трачког или пелашког, онда би се такви резултати и очекивали. Наравно, опет са извесним степеном толеранције, у зависности колико тога оригиналног има у *еповима* од самог песника. Занимљиво је што би се онда на исти начин могле тумачити и разлике између *Илијаде* и *Одисеје*, које дуго и збуњују *хомерологе*. Некако су сувише сличне да не би биле од једног песника, а опет јесу довољно различите да то и не буду. Међутим, ако су првобитни *епови*, или само један од њих били на неком другом језику, они су могли бити и од различитих песника, док их је и ујединио онај који их је препевао, звао се он Хомер или другачије. Тако би у *еповима* остало трагова обају врста песничких радова, укључујући и радове које Урлих Виламовиц назвао *крпежом*. Тако нам је Дукат већ понудио и одговор на једно прастаро *хомерско питање*, оно питање које разматра да ли је старији Хомер или Хесиод. Наиме, ако је Хомер припадао оној прелазној поетској традицији, а Хесиод писаној, онда би по логици ствари Хомер, ипак, морао бити нешто старији. Наравно, то не искључује ни могућност да су неко време били и савременици, само је Хомер морао бити раније рођен. Овај мали додатак, од стране аутора ове књиге, је, јасно, тек хипотеза која није ни сасвим без основа, али треба пронаћи још аргумената било за или против. Зато ћемо се у даљем раду потрудити да то и урадимо. Наравно, онолико колико је могуће, јер преко тога, јасно, не можемо.

У даљем трагању за нечим интересантним на тему опкорачења пронашли смо рад Патрицијe Дуган Кели (Kelly Patricia Dugan) из 2012. године, под називом : *A GENERATIVE APPROACH TO HOMERIC ENJAMBMENT: BENEFITS AND DRAWBACKS*. Њиме смо се већ делимично послужили у претходном излагању теме опкорачења, па је сад време да га представимо. Дајући кратку историју на тему опкорачења, све од Милмана Перија, Келијева је уочила да због великог броја субјективних елемената, научници не могу постићи валидан договор око саме дефиниције опкорачења, што отежава анализе. Као што смо констатовали и ми нешто раније. Келијева је уочила исти проблем и зато дала предлоге како би га требало решити. Ево како она сама представља сврху свог рада:

Постојање толиког броја категорија опкорачења које варирају по терминима и самој дефиницији захтева преиспитивање Хомеровог опкорачења у целини. Субјективна природа ових приступа спречава научнике да се договоре. Случајеви опкорачења који су претходно описани као нужни или насилни су најрелевантнији јер илуструју разбијање блиско повезаних саставних делова. Сврха овог рада је, међутим, да укине категоризацију опкорачења према степену до којег утиче читалац. Стриктно фокусирајући се на поделу синтаксичких конституената, ово истраживање редефинише опкорачења истовремено отварајући врата за даљу дискусију о грчком реду речи и његовим илустрацијама. Показаћу да постоји објективан начин да се дефинише Хомерово опкорачење уз систематску процену погођених типова фраза. Категоризацијом појављи-

вања опкорачења према врсти фразе која се дели (одредница, именица, глагол, придев или предлошка фраза), појављују се обрасци о којима се раније није расправљало у оквиру савремене синтаксичке теорије. Методе генеративне синтаксе илуструју како ови обрасци имају лингвистичке и књижевне импликације.

Рад Келијеве је свакако вредан помена јер уводи стандарде у саму дефиницију опкорачења, а усвајање би онда даље омогућило да се анализа разних поетских форми врши увек на исти начин. Међутим, нама за предмет истраживања то не игра улогу, па се зато нећемо бавити детаљима. Келијева је ипак дала и нешто што нас итекако занима. Урадила је анализу првих пет певања (књига) *Илијаде* и пребројала опкорачења, онако како их је сама дефинисала, преко параметара фраза. Тако да свака опкорачена реченица утиче на једну фразу. Тако је добила следеће резлутате: Прво певање има 20/611, односно 20 случајева опкорачења, 611 стихова, што износи 3,27%. Опкорачења су у стиховима: 1, 78, 98, 113,118, 133, 135, 152,240, 243, 245, 247, 283, 357, 380, 382, 409, 525, 575, 608. За друго певање то је 18/877, што износи 2,05%. Опкорачења се налазе у стиховима: 93, 96, 137, 217, 293, 301, 414, 417, 577, 597, 599, 618, 625, 665, 781, 816, 817, 838. Друго певање, као што видимо има процентуално мањи број опкорачења и то за 1,22%, што нипошто није занемариво, нарочито кад се радило о тако малим бројевима опкорачења. Међутим, изненађење тек следи јер у трећем певању је свега 3/461, или три опкорачења на 461 стих, што износи само 0,65%. Тако је однос опкорачења два певања, првог и трећег 5:1, што је и приближно разлика коју је добио Дукат поредећи стихове Петра Петровића Његоша са стиховима из српске народне епике. Аналогно томе, могли бисмо тврдити да прво певање *Илијаде* потиче из писане, док би треће потицало из усмене традиције. Слично као шти је тврдио Дихле, а то је да се коначна верзија *епа* састоји и из усмених али и писмених поетских делова, или као што је рекао Дукат *усмено изведеном поезијом*. Баш као што је Његошева поезија чврсто наслоњена на српски епски десетерац, а ипак је писана креација, тако је и Хомер изгледа био песник који је нешто попут хеленског Његоша. Он је био дубоко прожет епском народном традицијом, вероватно хеленском, могуће и трачком и пелашком које су биле претеча хеленске. Но, да наставимо са резултатима Келијеве. Четврто певање је по резултатима налик на прво јер броји 17/544 или 3,13%. Ту се опкорачења налазе у стиховима: 63, 90, 125, 132, 146, 201, 210, 281, 315, 420, 447, 450, 457, 463, 480, 525, 532. Пето и последње анализирано певање је најближе другоме, јер броји 14/909 или 1,54%, у стиховима: 188, 193, 295, 331, 483, 507, 524, 534, 544, 730, 738, 743, 745, 822, 860. На крају би могли закључити да једино прво и четврто певање могу бити претежно писана креација, док би треће певање онда произашло из усмене поетске традиције. Два преостала би већ могли сместити у мешовите, а управо то потврђује раније изнете чињенице да Александринци премештају стихове *епова* кад су креирали певања, што се уосталом потврдило и у овом истраживању. Првих пет певања *Илијаде*, *Хомерово опкорачење*, како је дефинисано од Келијеве, садрже ретко и кад се узме све збирно, а постоје и делови где је оно изузетно ретко. Ако су опкорачења у корелацији, оваквој или онаквој, са врстом поезије, као што већина и мисли, онда би могли тврдити да је *хомерска поезија* настала на усменој традицији, мада се не може рећи и да је

само усмена. Напротив, под утицајем *усмене поетске традиције* али свакако и писма.

Очито да је Милман Пери поставио темеље једне нове методологије за анализу поезије преко врста опкорачења. Други истраживачи су то препознали па су је даље разрађивали. Ипак, остало је доста простора да се метод даље продуби, а, зашто не, на крају резултује и правом правцатом математичком формулом. Да би се до тога дошло, потребно је даље разрадити утицај метрике на учесталост свих врста опкорачења, наравно појединачно. Да ли се неко бавио том врстом истраживања, писцу ове књиге није познато јер то није она примарна тема овог истраживања. Поред метрике, учесталост опкорачења може зависити од језика, односно од просечне дужине реченица на неком језику, али сигурно мање него што утиче метрика. Сем тога, у тој хипотетичкој формули морало би се и наћи места за некакав тип промењиве која би осликавала неки лични печат песника. Вероватно би било најефикасније кад би могли упоређивати више различитих метрика на истом језику, како писане тако и усмене поезије. Ако би формула и постојала, онда би најлакше тако могли до ње доћи. Наравно, требало би нам и неколико различитих метрика да то и проверимо, а то не би ни био једноставан подухват. Наиме, постоје различите метрике у различитим народним епикама али су, наравно, све на различитим језицима. Могли бисмо на све и применити Перијев метод, под условом да знамо те језике. То не би било баш лако извести јер практично нико осим Киргиза не зна киргиски, нити осим Финаца, фински. Тако би овакво истраживање могли обавити само они сами. Ипак, није све тако безнадежно као што изгледа. Не морамо уопште ни напуштати српску народну епику. Изгледа да се стара српска изрека, *говори српски да те цео свет разуме*, опет доказује на делу. Јер, *епски десетерац није и једино оружје којим српска народна епика располаже*. Постоји једно још моћније, које и претходи епском десетерцу, а то је управо *стара српска епика дугог стиха*, или епске песме које зовемо *бугарштице*. Њихов назив нема везе са Бугарима него је њихово име и настало од старог глагола *бугарити*, што значи тужно певати. Први их је тако именовао Петар Хекторовић (1487-1572) са Хвара, који је у своје познато дело, једну рибарску идилу, са рибарима Николом и Паскојем, *Рибање и рибарско приговарање*, унео две српске народне песме дугог стиха, *бугарштице*. Једну је Хекторовић навео под именом *Марко Краљевић и брат му Андријаш*, а другу под називом *Радослав Сиверинац и Влатко удински војвода*. Такве песме дугог стиха нису имале јединствену метрику, па им се број слогова кретао све од 12, до 20, иако их је највише било са 15-16 слогова. Постоје и *кратке бугарштице* са мање од 12 слогова, па су тако и стихови ове старе, можда и прастаре, епике прави расадник разноврсне метрике и *душу дале* за сваковрсну анализу која би и била базирана на метрици. *Бугарштице* је полако истиснуо из народне епике, новији, моћни и високо ритмични десетерац, али је сачувано сасвим довољно и за једну квалитетну анализу. Како је епски десетерац изворно српски, што није под сумњом, тако и *бугарштице* могу бити остатак неке старобалканске епике и као такве можда би биле ближе *хомерској поезији*. Наравно, то не значи да и оне нису српске, јер се иначе не би десетерачка епска поезија појавила у таквој зрелој форми од самих њених почетака. Тако је још и пре ње морала постојати

једна вишевековна зрела епска традиција код српског народа. Могла је свакако постојати и код оних балканских народа који је нису сачували, зашто да није? *Бугарштице* су те које одишу дубоком старином и оне би тако могле потицати из истог извора из којег је изникла и усмена традиција *хомерских епова*. Ипак, ако можемо добити интересантне резултате анализом *бугарштица*, не можемо толико скретати с теме. Довољно је да укажемо где се може пронаћи решење, а баш су *бугарштице* за овакво истраживање најпогодније због своје различите метрике. На њима би се највеpодостојније могао и испитати утицај метрике на све врсте опкорачења појединачно. Не би било неко изненађење да баш овакво истраживање доведе до једне праве формуле, у математичком облику. Ако баш и не доведе до праве формуле, можемо бити скоро уверени да ће се ту пронаћи низ одређених правилности. Тиме је писац ове књиге указао и на један могући пут даље разраде једне методологије, не претендујући да је дословно све тачно формулисао и предвидео, што му и није био крајњи циљ. Стварна намера јесте била да покажемо како Перијеве идеје заиста имају смисла, па можда некога и заинтересујемо, ништа друго нам није било на памети. Зато се надамо да смо у томе и успели, пре свега указујући на *бугарштице*. Но, како то није она главна тема нашег рада, можемо се задовољити тиме да само нагласимо да се решење можда крије у *бугарштицама*, помажући тако потенцијалним истраживачима.

Теорија бесхомерског неоунитаризма старе епике или
јединствене песничке обраде старе епике

Ова теорија припада нашем академику Милану Будимиру, а како смо редовно избегавали лична имена у називима теорија дали смо јој тако ово описно име.
Да Будимир не буде сам у овој групи додали смо и пољског филолога Тадеуша Синка (Tadeusz Sinko; 1877-1966), за којег иначе не знамо где би га разврстали због недостатка података. Синко у својим научним трактатима указује и да име Хомер не постоји у хеленској ономастици, без сличних примера је у познатим текстовима. Псеудо-Плутарх га означава као *састављача*, *онога који прати*, или чак *слепог човека*. Можда су и наводи овог аутора битно допринели да се додатно учврсти, већ позната, чињеница да је Хомер био слеп? Али овде треба приметити да Синко очигледно није знао за постојање драматурга Хомера. Тај Хомер, драматург, је савременик песника Тимеја (Тимај) (Τιμαῖος; 345-260) из Тауроменија на Сицилији. Познат нам је као Хомер из Бизанта. Његове драме нису сачуване, али га помиње Диоген Лаертије, који говорећи о Тимеју каже: (9.113) *Драматичарима Александру и Хомеру давао је материјале за њихове трагедије*.
Из овога произилази да је име Хомер ипак постојало код Хелена, што значи да Синкови ономастички аргументи падају у воду. Мада, овај Хомер је сигурно добио име по аутору *Илијаде* и *Одисеје*, ако се узме у обзир време кад је живео па тако ова Синкова тврдња стоји за период од пре живота поменутог Хомера. Синкови радови су рађени у прелазном периоду између *германске доминације хомерским питањем* и оне *англосаксонске*, мада је сам Синко био активан оба ова периода.

Вредне помена су тврдње које је изнео познати професор латинског језика на

Београдском универзитету, академик Милан Будимир. Зато му и посвећујемо цело једно поглавље. Из његовог целокупног опуса, више о *хомерском питању* даје у радовима *О Илијади и њеном песнику*, из 1940. године, на основу којег је настао и његов рад под називом *Хомерова песма о смрти и љубави*. Овај рад је дао у својој књизи *Са балканских источника*, из 1969. године. Рад садржи цео претходни, уз незнатне измене, али и неке значајније додатке који се протежу скоро кроз сва поглавља. Прва три поглавља су нова, а сва наредна су пренети претходни рад уз додатке. Део који смо дали у загради је углавном онај део из претходног рада који није нашао места у овом цитираном. Коментаре дајемо после сваког дела, а некакав резиме на крају. Ево шта Будимир каже у одељку назива *Хомерова песма о смрти и љубави*:

I

Ова се песма обично зове Илијада, али има стручњака који кажу да би тачније било да се зове Ахилеида. Песник Хоратије, који је добро познавао учења античких филолога, нарочито оних из Аристотелове и Александријске школе, зове песника Илијаде, односно Ахилеиде, не само Хомер него и „писац о тројанском рату". Већ ова размимоилажења казују довољно јасно да са том песмом о погибијама и љубавима није нешто у реду. Стога није никакво чудо што се хомерским питањем учени Европљани баве већ двадесет и пет векова. То не би било нарочито страшно да се стигло до неког прихватљивог решења. Мука је у томе што смо доскора мислили да смо нашли неко убедљиво тумачење хомерске цивилизације, док нас последњих година микенолошка открића нису разуверила у многим ситницама и крупницама. Раније се мислило да Хомерова песма о љубавима описује јунаке из циклуса о тројанском рату, који треба да се догоди око 1200. г. ст. е. Мислило се да су ти хомерски хероји доиста тих година освојили и разорили тврди Пергам, како се звао тројански град који је бранио улаз у Хелеспонт (данашње Дарданеле) и, на тај начин, приступ из Средоземља понтским областима. Микенолошке студије уче нас да је старогрчка држава тог времена била нека врста бирократске монархије са строго распоређеним еснафима и људима од поседа и послова, дакле ни трага од неких јунака и хероја, иако се каталози имена из те епохе подударају са хомерским именима. Па ипак, као да се све више удаљујемо од правог решења хомерског проблема. Стога нема смисла да се мучимо око оних историјских детаља и чињеница које нису непосредно везане за Хомерову песму. Ограничићемо се на оно што је за нас Балканце најважније. То је у првоме реду тврда чињеница о којој се не говори ни у једној од небројених расправа о хомерском питању: да се ова Хомерова песма тиче управо нас, тачније речено наших давних балканских предака. Балкански Срби сместили су се у центру Балканског полуострва, заузевши она насеља која су припадала античким Бругима и Дарданцима. Али су Дарданци још пре тројанског рата прешли из данас наших јужних крајева преко Хелеспонта и основали Троју и Илиј, док су њихови саплеменици Бруги захватили ширу област у Анадолу од Дарданела даље на исток, отприлике према данашњој Анкари. С друге стране, први српски досељеници заузеше област око Раса, чије је дарданско име гласило Арса. То се морало догодити

најдоцније почетком VIII в. н. е. јер фонетска промена позната под именом метатеза ликвида била је још тада на снази, па је тако из дарданског облика Арса постало српско Рас. То значи да се сви Дарданци нису иселили са балканског центра у Анадол и да су се, према томе, први Срби на Балкану у мирној симбиози стопили са затеченим Бругима и Дарданцима. Разуме се да су једино словенски себри са својим великим задругама имали пресудан утицај у том историјском процесу. Најзад, не смемо заборавити да су, поред Бруга и Дарданаца, живела у тим крајевима и венетска племена, за која је знао и отац историје Херодот. Ови балкански Венети имају своје имењаке не само у руским Вјатичима и у сложеницама као Вацлав и Вјачеслав, него и у јадранским Венетима и даље на запад, све до Атлантика. За ово име зна и песник Илијаде, односно Ахилеиде. Када кажемо Илијада (нагласак је као у ливада и хиљада), онда мислимо на Дарданца Ила и његов град Илиј, а када кажемо Ахилеида, онда мислимо на дивног Ахилеја, главног јунака те исте Илијаде. Антички писац познијег времена и не нарочитог уважења, полихистор Ајлијан, каже да су старобалкански Бруги имали своју песму о дивном Ахилеју и његовим љубавима. На страни Бруга и Дарданаца као главни јунак помиње се Хектор, који зачудо носи грчко име. То се име јавља у Хомеровој Илијади, овој коју данас можемо читати, чешће но име љутог Ахилеја. Стога су неки филолози и дошли на помисао да је у некој старијој, негрчки писаној Илијади Хектор био важнији јунак но Ахилеј. У прилог Ајлијанова казивања говори и интересантан податак из другог извора да Хектор у песми старобалканских Бруга и носи име Дареј и да је, према томе, Хектор само превод, тачан, заправо буквалан, старобалканског, негрчког оригинала. На ове стране, неахајске утицаје на Хомеров еп указује не само Ајлијаново сведочанство и аутентично Хекторово име но и чудна форма; Хомерова стиха. Сви стручњаци, без изузетка, мисле да је тај стих преузет из неке старије, негрчке епике. Тај се стих зове хексаметар или херојски стих. Од њега имамо неких тридесетак варијаната, али главна карактеристика овог дугог стиха лежи у томе што је састављен од два неједнака дела и, што је још важније, та два дела, дактилски тетраметар и дактилски диметар — који се још зове и Адонидов стих — грађени су на основу сасвим супротних метричких принципа: тетраметар није ограничен ни условљен бројем слогова, којих може бити осам до дванаест, као диметар, који увек броји пет слогова. Исти метрички принцип, обележен одређеним бројем слогова, имамо и у строфама ајолских песника Сапфе и Алкаја. Ова крупна чињеница мора се имати на уму са два разлога. Из ње, прво, морамо закључити да је хомерски хексаметар имао релативно дугу предисторију, и да је, према томе, песник Илијаде или Ахилеиде ближе крају епског стварања неголи његову почетку. У том смислу говори и песник Хоратије кад каже да је било песника и пре Хомера. На такав позни датум наше Илијаде, коју треба звати атичком, јер је у Пејсистратовој Атини доживела своју коначну редакцију, упућују нас и лингвистички детаљи, као што су колебања у метрици, необавештеност око дигаме, контракција вокала са накнадним дужењем, укратко, атичка политура као најновији слој интердијалекатске хомерске стратиграфије, на коју је указао Швајцарац Ј. Вакернагл. Швајцарски филолози за ово пола века нашли су у Хомерову епу још неке неподопштине. Најстрашнија је она по којој

излази да је овај највећи и досад недостижни песник смрти и љубави у ствари само мало бољи и вештији плагијатор, било да је користио еп о Мелеагру или Мемнониду или Аитиопиду. На те швајцарске проналаске вратићемо се доцније. Други разлог са којег никако не смемо испуштати из вида диспаратни ритам и двојаку структуру хомерског хексаметра потребан је да њиме одговоримо најновијим унитарцима из Америке, који електронским компјутерима хоће да одбране божанског Хомера од швајцарских деструктора. Електроничари су својим машинама прорешетали и избројили све хомерске хексаметре, којих има петнаестак тисућа, па су дошли до математички утврђеног закључка да је један једини песник описао Ахилејеву срдбу и све оно што се догађало унутар зидова и под зидовима тројског Пергама. Међутим, већ прва два стиха Илијаде показују у свом завршетку разнолику структуру, јер се други хексаметар завршава Адонидовим рефреном, који свакако потиче из неке тужбалице. Таквих хексаметара има у нашој данашњој Илијади близу две трећине, а то нас приморава да предисторију Хомерова хексаметра, па према томе и саме Илијаде, посматрамо друкчије него што је то до данас чињено. Најзад, за неку старију, догрчку, старобалканску Илијаду могла би говорити и та околност што Хомер у свом епском речнику разликује две врсте речи: једне припадају људима, а друге боговима. Вероватно се у овом другом случају ради о хијератској догрчкој поезији. Раније су филолози и археолози мислили да су та Хомерова Троја и њен Пергам разорени у XIII в. ст. е., а то би значило да је Хекторова погибија и Одисејев, заправо Посејдонов дрвени коњ отворио градске капије пре краја XIII в. и тако разорио Тројy, коју је Посејдон и саградио. Али је последњих година амерички археолог Ч. Блеген поновним и брижљивим раскопавањем остатака хомерске Троје показао и доказао да је та Троја, коју стручњаци зову Троја 6, страдала и пропала од земљотреса, а не од Агамемнонових Ахајаца. Нова, Троја, коју је Блеген назвао Троја 7а, стварно је разорена, али не од ахајских бораца, него од старобалканских освајача који су учествовали у ајгајској (егејској) инвазији Анадолије. То значи још један поен више за Ајлијанову тезу о Илијади старобалканских Бруга. За ту тезу, најзад, говори и чудна околност што ахајски борци под Хомеровом Тројом гледају рађање сунца пуних девет година поврх мора — зато је зора „ружичаста“ или „ружопрста“ — а не поврх гора. Како се и у Хомерово доба по свој прилици сунце морало рађати на истоку, а не на западу, излази да је старији песник неког дохомерског епа о ахајским освајањима медитеранских градова с тврдим зидовима, за које примитивни Ахајци нису имали никакве технике, имао у виду старобалканско, а не анадолско приморје. Тако су филолози ухватили овог нашег Хомера како прави крупне грешке у најобичнијим стварима. Стога је Хоратије оправдано тврдио да каткад задрема и честити Хомер. За још старије датовање Илијаде, односно тројанског циклуса, је и француски историчар Г. Глоц, који главне партије Илијаде датује у XVIII век. За Глоцову тезу и за старије датовање појединих епских израза и формула које срећемо у Илијади говори и често поновљена Хомерова фраза κλεϑος αφϑιτον (слава непролазна), која се буквално подудара са истом фразом у староиндијском епу, śravas akśitam. Све ово значи да у нашем Хомеру имамо мешавину разних епоха, древних остатака и свежих творевина, имамо борце са каменом, затим са

бронзаним и гвоздених оружјем (страшно за археологе!), имамо борбу између Европљана и Азијата, како каже Херодот, борбу између Западног и Источног ветра, како би казала Перл Бак. Следи да је Хомерова песма о смрти и љубави уколико је њу тачно разумео Отац историје, још увек актуална, јер не смемо заборавити да наши балкански Дарданци живе у имену Дарданела, односно Хелеспонта, који — према античком веровању — брани Ахилеј са својим другом Патроклом. Овај морски пут није било ни тешко бранити са простог разлога што су са Понта кроз Хелеспонт, односно Дарданеле, надирале јаке хладне струје према Средоземном мору, које су, природно, ометале приступ и пролаз примитивним лађицама трговаца и морепловаца оног времена. Стога су ови морски вуци и вучићи пре улаза у Хелеспонт извлачили своје лађице на копно, вукли их по земљи испред тројског Пергама и мало даље на север спуштали у море. Господари Пергама наплаћивали су, разуме се, таксу за пролаз. Одатле силно благо у Троји, која је неколико пута падала и поново се дизала. Коначно је ипак пала око 700. г. ст. е.: лађе су постале крупније и нису више морале пешке путовати испод Троје. Тада се дивни Ахилеј преселио на Понт, постао господар Понта, додуше без друга Патрокла, али често у друштву Агамемнонове Ифигеније. Сместио се на једно острво пред дунавском делтом и близу ушћа Дњепра, али опет у старој функцији, да чува водене лазе и пролазе, који су водили уз Дунав и Дњепар изворима жутог и црвеног злата. Црвено злато је авалски цинабарит, по цени раван ћилибару и правом злату, којег је било у изобиљу у дунавским притокама и у нашим Карпатима. И с ове стране — мислим на историјски материјализам — посматрана, Хомерова песма о смрти и љубави у вези је са нашим крајевима и њиховом најстаријом историјом, а не само због Бруга и Дарданаца и због Миса, најстаријих становника Србије, за које зна и европска историја и које је песник Илијаде необично високо ценио. Али овде нам није намера да Илијаду посматрамо као историјски извор, иако се то често чини. Илијада је много више него историјски извор, она је најстарији источник са Балкана у најбољем смислу те речи, јер се из тог источника јавља први пут τα ευαγγελια, добра вест за човека о човечанству. Посматрана као хумани и уметнички источник, Илијада је најпре преко старогрчке школе, затим преко софиста и философа, па после преко римских књижевника слала свим потоњим поколењима добру вест о највећој љубави, а то и јест љубав према човеку и према човечанству. Песник Хоратије имао је, међутим, нешто друкчије схватање о љубавима у Хомеровој Илијади, која се оснива на легенди о отмици лепе Јелене. Њу је Парис Међедовић (то је прави превод његова другог имена Александрос) одвео заједно са грдним благом из топлог медитеранског југа у хладни тројски Пергам. Можда се иза ове приче крије неки метеоролошки мит који се може само наслућивати стога што су Јеленина браћа, брзи белци Кастор и Полидеук, били запослени по морским путевима. На жалост, не зна се тачно шта значи име Јелена, иако ми се чини сасвим оправданом претпоставка да се њено име може превести са Светлана или Сунчаница. У том случају имали бисмо посла у основном мотиву саме Илијаде са неком астралном представом која се односи на сукоб између мрачног Севера и ведрог Југа, а не између Истока и Запада, као што мисли Херодот. Срећом, сам песник много је јаснији и одређенији. Он неће да прича о не-

ким далеким и мрачним сенкама из давне прошлости, било ахајске било дарданске. Он одмах у првом стиху каже да ће да говори, разуме се, уз помоћ богиње, односно Музе, о страшном гневу Пелејева Ахилеја, са којег изгинуше многи Ахајци. Да се само један једини афекат, и то негативне природе као што је гнев, узме као главна потка за цели еп, није нимало необично, јер се и пре и после Хомера, од Мелеатра до Бијесног Роланда и Љутице Богдана, нашло увек јунака који су своја лична расположења претпостављали општој ствари. Према познатој расподели балканских психолошких типова, коју је дао геоморфолог и антропогеограф Јован Цвијић, Хомеров Ахилеј представља виолентни динарски тип. При овој дијагнози треба имати на уму да се Ахилеј не моли олимпијском Зевсу, нити оном на планини Иди, на којој се привремено био сместио Зевс да контролише ратну ситуацију под Тројом и на којој је нејаки Парис-Александрос храњен млеком неке хумане мечке. (Стога и преводим име Александрос са Међедовић.) Ахилеј се моли далеком Зевсу у Додони, у западнобалканском Епиру. Осим тога, динарац захвата не само западни Балкан, него се јавља и у Анадолу, све до Сирије. Савремени филолози нашли су да је мотив гнева као главна потка и доминанта, посуђен, као што је већ речено, из неке старије песме о Мелеагру, који се на своје другове наљутио стога што као први јунак при деоби није добио главу калидонског вепра. Али кад се хладније и пажљивије читају хексаметри, може се без тешкоћа уочити да се дивни Ахилеј љути на своје Ахајце само у првом чину ове епске драме. Хомерову Илијаду назвао је тим именом француски хомеролог В. Берар, који је пре неких сто година на коњу прошетао балканским. гудурама и после тога дао повише дела о хомерском питању, и то све као председник Спољнополитичког одбора у француском Сенату. Већ на почетку другог чина, у једанаестом певању ове јединствене епске драме, шаље Ахилеј свог друга Патрокла да из веће близине посматра ситуацију под Тројом, која за Агамемнонове Ахајце постаје све озбиљнија. Ово Патроклово извиђање, како је познато, свршава се на крају другог чина; тиме што он облачи Ахилејеву опрему и узима његово оружје, гази у борбу и гине од Хекторове руке. У трећем и последњем чину Ахилејев гнев уперен је у сасвим другом правцу но што је то било на почетку епске драме. Најзад, на крају саме драме све се смирује и стишава, и све надјача херојска љубав Ахилејева у сва три своја вида: чулном, другарском и човечанском.

Како је у времену од три деценије, које дели ова два Будимирова рада, дошло до неких нових археолошких открића то ни аутор не пропушта прилику да на то и укаже: *Раније се мислило да Хомерова песма о љубавима описује јунаке из циклуса о тројанском рату, који треба да се догодио око 1200. г. с. е. Мислило се да су ти хомерски хероји доиста тих година освојили и разорили тврди Пергам, како се звао тројански град који је бранио улаз у Хелеспонт (данашње Дарданеле) и, на тај начин, приступ из Средоземља понтским областима. Микенолошке студије уче нас да је старогрчка држава тог времена била нека врста бирократске монархије са строго распоређеним еснафима и људима од поседа и послова, дакле ни трага од неких јунака и хероја, иако се каталози имена из те епохе подударају са хомерским именима.*

Скраћено речено је да херојског доба није било, а ако и јесте онда га није било у вези са Микеном и периодом који је по њој назван. Ово се односи управо на

доба које нас занима јер се, по Будимиру, имена људи из тог периода прилично поклапају са именима која знамо од Хомера. Будимир ово констатује као да је чињеница, нигде не наводећи одакле му, али на то ћемо се већ морати навићи. Занимљива је и констатација да каже како се нешто мислило, дакле користећи прошло време. Као да се у, светлу неких нових открића, више тако и не мисли. Да ли је Будимир заиста ово и мислио или се само непрецизно изразио, само он може знати, а ми се можемо ослонити само на оно што је рекао. Но, већ и у продужетку Будимир креће са разрадом онога, што је, каже, *за нас Балканце најважније. То је у првоме реду тврда чињеница о којој се не говори ни у једној од небројених расправа о хомерском питању: да се ова Хомерова песма тиче управо нас, тачније речено наших давних балканских предака*. А стари народи Балкана, које знамо под разним именима су дакле наши преци. Аутор је ту био сасвим прецизан. Износи став сасвим супротан официјелној науци. Зато бисмо могли изразити чуђење што наш академик није због ових речи бар критикован, ако већ не и озбиљније нападан. Можда је у даљем тексту нешто ублажио или чак и кориговао или можда ово нико није приметио. На крају, можда се нико и није усудио да критикује једног академика, ко зна? Ипак, као што би се могло и очекивати, већ у следећој реченици, Будимир као да мало коригује свој став. Ту већ говори о сеоби Словена, односно у овом случају Срба. Сасвим јасно и недвосмислено он каже: *Балкански Срби сместили су се у центру Балканског полуострва, заузевши она насеља која су припадала античким Бругима и Дарданцима*. Ово јесте већ близу ставу званичне науке да су Срби дошли негде у ове крајеве током неке велике сеобе, а Будимир томе додаје и претпоставку да су српски досељеници заузели насеља Брига (код Будимира Бруги) и, наравно, Дарданаца. Опет претпоставке које Будимир саопштава као да јесу чињенице. Затим даје податак о Дарданцима додајући му још Бриге. *Али су Дарданци још пре тројанског рата прешли из данас наших јужних крајева преко Хелеспонта и основали Троју и Илиј, док су њихови саплеменици Бруги захватили ширу област у Анадолу од Дарданела даље на исток, отприлике према данашњој Анкари*. Ова претпоставка за Дарданце је мало вероватна, као што смо раније већ истакли, најављујући више детаља о томе нешто касније. Овде Будимир бар не износи претпоставку кад се ова хипотетичка сеоба и десила, као у претходном раду. Да ли се предомислио или је само сазнао неке нове чињенице које би нам указивале на неке друге могућности, не каже. За Бриге је тачно и да заузимају ширу област све до данашње Анкаре али није познато да ли се то десило пре 8. века старе ере, тако да се не може довести у неку везу са *Тројанским ратом*, у који изгледа сумња и сам Будимир. Узгред, историја овај народ зна као Фриге, за које Херодот каже да су Бриги који су после њиховог доласка у Анадолију променили име. Тако и за Фриге Будимир користи име Бруги, као и за Бриге, који су остали у старом завичају. Но, биле ове Будимирове тврдње тачне или не, могле би се некако довести у везу са *Илијадом* у којој се помињу Дарданци и Фриги. Међутим, он наставља са том причом о српском досељењу на Балкан, која јесте интересантна али се ту не види некаква веза са *Илијадом*. Не види се директна, па се надамо да ће нам Будимир ово у наставку мало разбистрити јер оба његова рада су посвећена *Илијади*. Зато смо их уосталом и изабрали. Даље тврди да *први српски досељеници заузеше област око Раса, чије је дарданско*

име гласило Арса. Колико је писцу ових редова познато нигде не пише да су ти први досељеници заузели баш област око Раса, а и порекло имена овог града је само једна од теза. Додуше прилично вероватна. Но, није ни битно, све је ту и подређено закључку који следи, а то је да се баш сви Дарданци нису иселили у Анадолију, па су се тако први Срби на Балкану у мирној симбиози стопили са затеченим старинцима. Ови старинци су дабоме Бриги и Дарданци, а пресудан утицај у овом процесу даје Будимир словенским себрима и њиховим великим задругама. Наравно, можда је Будимир и у праву али се ту поново ради само о претпоставкама, које приказује као историјске чињенице. Наиме, ништа и није необично да код разних сеоба не покрену сви становници. Увек неки и остану у старом завичају, у мањој или у већој мери. Поуздано знамо да је управо тако било у случају пресељења Брига из Европе у Азију. Сигурно је да ни Дарданци не би били изузетак да је икад било њиховог пресељења, али о томе нема баш никаквих података. Како за Бриге има, па чак и за Мизе, чија пресељења нису спорна, постоји могућност да је тако било и са Дарданцима, мада о томе нема података. За Дарданце историја не зна пре 4. века старе ере, нити за ове који су живели у нашим крајевима, нити их ико помиње у Анадолији. Херодот их јест додуше поменуо али негде у Месопотамији, о чему ће нешто касније бити више речи. Дарданце наравно помиње Хомер, а ти његови су живели око Дарданела, некадашњег Хелеспонта. Не знамо с које стране јер то песник нигде и не каже. *Илијада* је еп, а еп није историја све док се наводи у њему не потврде научним методама. Тако је доста слабо вероватно да Будимирова хипотеза о миграцији Дарданаца може бити тачна. Чак и кад би била, тек онда није јасно какве ли то везе ови Дарданци око Раса, ти који су, по Будимиру, били наши преци, имају са *Илијадом*? Могу евентуално имати само они који су отишли у Анадолију, а не ови који су остали и помешали се са некаквим придошлицама Србима. Наш академик, у најмању руку, има мало чудне закључке, да не кажемо баш сасвим погрешне. *Илијада* можда и има везе са некаквим балканским старинцима, што не можемо оспорити нашем академику, осим што аргументи које даје у прилог томе не потврђују његов став, него тај став пре и оспоравају. Поред поменутих старинаца Будимир помиње још и Венете које налази од руских Вјатича, преко јадранских Венета па све до Атлантика, али напомињући да за Венете зна сам Хомер, кога Будимир редовно назива само песник *Илијаде*. Интересантна је ту његова констатација да је исправан нагласак речи *Илијада*, као у речи ливада и хиљада. Будимир се даље дотиче римског реторичара Клаудија Елијана, кога зове Ајлијан. Ипак оно што овде тврди у вези са Елијаном није и сасвим тачно. Наиме, Будимир тврди да је: *Антички писац познијег времена и не нарочитог уважења, полихистор Ајлијан, каже да су старобалкански Бруги имали своју песму о дивном Ахилеју и његовим љубавима*. Шта ли је овде тачно, а шта није? Елијан заиста помиње да је постојао неки еп Дареса Фригијца називајући га и *фригијска Илијада*. Нигде не помиње да је у том епу био опеван и Ахилеј нити помиње било шта друго. Нигде не помиње ни старобалканске Бриге него само Фриге. Будимир вероватно није имао прилике прочитати Елијана у оригиналу, већ је узео нечију погрешну интерпретацију. Случај или не, свеједно, грешка је грешка, али идемо даље. Главни је јунак Тројанаца Хектор, који се у *Илијади* и помиње чешће него Ахилеј. Иако Хектор јесте грчко име, како каже Будимир,

али *неки филолози су дошли на помисао да је у некој старијој, негрчки писаној Илијади Хектор био важнији јунак но Ахилеј*. Очито на основу фреквентности његовог имена у *епу*, али унаточ томе ни ова хипотеза никако није без смисла. Будимир помиње један *и интересантан податак из другог извора да Хектор у песми старобалканских Бруга и носи име Дареј и да је, према томе, Хектор само превод, тачан, заправо буквалан, старобалканског, негрчког оригинала*. Дареј је српска транскрипција имена Дарес, а неки Дарес је и лик из *Хомерове Илијаде* који нема везе са Хектором. О томе смо епу, који знамо као *Даресова Илијада*, коју помиње Елијан, већ навели све оно што је потребно, а и Будимир је овог пута у праву. Ако је Хектор стварно био Дареј онда то заиста потврђује Елијанове наводе као што Будимир и тврди, али само оне о постојању Дареса и његовог епа на фригијском језику. На неке стране, неахајске утицаје, *указује не само Ајлијаново сведочанство и аутентично Хекторово име но и чудна форма Хомерова стиха*. Овде Будимир напокон и употребљава термин ахајски, што је исправно, а не грчки што је неисправно. Наиме, у време *Тројанског рата* нема никаквих Хелена или Грка, који се још нису појавили као народ, па и тај назив никако не стоји. Мада, ова чињеница изгледа никоме не смета, па тако велики део научне заједнице и даље рат зове *Грчко-тројански*. Но, после ове успутне опаске, вратимо се на структуру стиха песника *Илијаде*. Тај стих је хексаметар или херојски стих. Будимир нас ту извештава да *сви стручњаци, без изузетка, мисле да је тај стих преузет из неке старије, негрчке епике*. Овај став ни он не оспорава, тако да у наставку даје чињенице из којих би се овакав закључак већ могао извести. Тај део нећемо овде понављати, јер га читалац може видети у горњем тексту. Будимир у наставку закључује: *Ова крупна чињеница мора се имати на уму са два разлога. Из ње, прво, морамо закључити да је хомерски хексаметар имао релативно дугу предисторију, и да је, према томе, песник Илијаде или Ахилеиде ближе крају епског стварања неголи његову почетку. У том смислу говори и песник Хоратије кад каже да је било песника и пре Хомера. На такав позни датум наше Илијаде, коју треба звати атичком, јер је у Пејсистратовој Атини доживела своју коначну редакцију, упућују нас и лингвистички детаљи, као што су колебања у метрици, необавештеност око дигаме, контракција вокала са накнадним дужењем, укратко, атичка политура као најновији слој интердијалекатске хомерске стратиграфије, на коју је указао Швајцарац Ј. Вакернагл*.

Песник Илијаде је, закључује ту Будимир, *ближи крају епског стваралаштва, него његову почетку, а еп је тек у Писистратовској Атини и доживео своју коначну редакцију. Зато Илијаду треба звати атичком*. Затим следи и кратак осврт на швајцарске критичаре Хомера, који тврде да је плагијатор. Али и њих само успут помиње најављујући да ће се на ову тему још вратити. Ово можда и није ни нарочито битно али зато оно следеће већ јесте. Најновији су унитарци из Америке (новији из Будимировог времена) употребом компјутера дошли до закључка да је један песник испевао *Илијаду*. Будимир каже да је тај закључак математички утврђен анализом *епа* и свих његових хексаметара. Затим аутор поново даје осврт и на могућности које указују на постојање некакаве старије, догрчке, старобалканске *Илијаде* и тиме што истиче да и *Хомер у свом епском речнику разликује две врсте речи: једне припадају људима, а друге боговима*.

Будимир указује на могућност да се овде може радити *о хијератској догрчкој поезији*. Даље следи један изузетно важан део, можда најважнији од свега што смо сазнали од Будимира. Зато га понављамо у целости: *Раније су филолози и археолози мислили да су та Хомерова Троја и њен Пергам разорени у XIII в.ст. е., а то би значило да је Хекторова погибија и Одисејев, заправо Посејдонов дрвени коњ отворио градске капије пре краја XIII в. и тако разорио Троју, коју је Посејдон и саградио. Али је последњих година амерички археолог Ч. Блеген поновним и брижљивим раскопавањем остатака хомерске Троје показао и доказао да је та Троја, коју стручњаци зову Троја 6, страдала и пропала од земљотреса, а не од Агамемнонових Ахајаца. Нова, Троја, коју је Блеген назвао Троја 7а, стварно је разорена, али не од ахајских бораца, него од старобалканских освајача који су учествовали у ајгајској (егејској) инвазији Анадолије. То значи још један поен више за Ајлијанову тезу о Илијади старобалканских Бруга. За ту тезу, најзад, говори и чудна околност што ахајски борци под Хомеровом Тројом гледају рађање сунца пуних девет година поврх мора — зато је зора „ружичаста“ или „ружопрста“ — а не поврх гора. Како се и у Хомерово доба по свој прилици сунце морало рађати на истоку, а не на западу, излази да је старији песник неког дохомерског епа о ахајским освајањима медитеранских градова с тврдим зидовима, за које примитивни Ахајци нису имали никакве технике, имао у виду старобалканско, а не анадолско приморје. Тако су филолози ухватили овог нашег Хомера како прави крупне грешке у најобичнијим стварима. Стога је Хоратије оправдано тврдио да каткад задрема и честити Хомер.* Сушта истина је да је све до Чарлса Блегана важио став да је Троја, или онај град за који је вођен *Тројански рат*, на Хисарлику и да је шести град по реду. Још је Шлиман открио на Хисарлику 9 насеља из разних периода, која су касније сва и названа Тројама. Иако је ту у питањусамо технички назив, јер нема података о именима ових насеља, данас их зову Тројама којима доделе и одговарајући број. Тако је Шлиман и умро у уверењу да насеље названо Троја 2 одговарало *Тројанском рату* јер је управо у том слоју и пронашао оно чувено благо али и трагове пожара. Шлиманов рад је наставио Дерпфелд, који је убрзо закључио да Шлиман није био у праву и да је Троја коју тражимо шести град по реду. Како су археолози проценили да је ово насеље разрушено негде у 13. веку старе ере, тако су се онда и историчари опредељивали за датирање његове пропасти. Али су тек Блеганова истраживања, тридестих година прошлог века, она која помиње и Будимир, утврдила да је град Троја 6 срушен у земљотресу. Данас знамо то и прецизније, тај земљотрес је био 1275. старе ере. Блеган тако долази до закључка да је та тражена Троја у ствари насеље које је, у суштини, обновљена Троја 6, нама познато као Троја 7а. За то насеље пронађени су неки трагови разарања али и остатака који су указивали и на неки већи ратни сукоб. Овај сукоб датирали су приближно век касније од поменутог земљотреса, па су тако већ и историчари променили датирање *Тројанског рата*. Будимир добро зна да поменуто датирање одговара инвазијама балканских народа, тих које су Египћани звали *народи с мора*, па тако закључује да *Тројанског рата* овде и не може бити јер каже: *Троја 7а, стварно је разорена, али не од ахајских бораца, него од старобалканских освајача који су учествовали у ајгајској (егејској) инвазији Анадолије.*

Овде треба још запазити да Будимир стално користи назив Троја за Хисарлик, вероватно према важећем научном наративу. Поново помиње Елијана и каже: *То значи још један поен више за Ајлијанову тезу о Илијади старобалканских Бруга*. Ово смо већ растумачили, Елијан не помиње старобалканске Бриге. *За ту тезу, најзад, говори и чудна околност што ахајски борци под Хомеровом Тројом гледају рађање сунца пуних девет година поврх мора — зато је зора „ружичаста“ или „ружопрста“ — а не поврх гора*. Коначно да неко ово каже а не само да примети јер морао је приметити свако ко је прочитао *Илијаду*, где лепо пише да Ахајцима сунце излази из мора. Будимир укључује чак и извесну дозу хумора, где као да каже *слепци једни зар не видите*. Мада у ствари каже: *Како се и у Хомерово доба по свој прилици сунце морало рађати на истоку, а не на западу, излази да је старији песник неког дохомерског епа о ахајским освајањима медитеранских градова с тврдим зидовима, за које примитивни Ахајци нису имали никакве технике, имао у виду старобалканско, а не анадолско приморје*. Он закључује да је ово место у *Илијади* где песник, сасвим јасно, да јасније не може бити, указује на Тракију, потиче из неког предхомеровског епа. Јасно да се појам старобалканско приморје може односити само на обале Тракије, без алтернативних могућности, јер се мора односити на област около Дарданела, али највероватније не више од стотинак километара даље. Како се не може односити ни на једно место у Анадолији тако нам остаје само Тракија. Чак ни на трачкој обали нема много места за које би важио Хомеров опис, а то нам може бити од велике помоћи да одредимо тачан положај *Хомерове Троје*. Управо овај део са сунцем, који нам Будимир издваја, недвосмислено указује на Троју у Тракији. Наиме, ако је ахајски логор био у Тракији, као што следи да јесте, онда је и Троја морала бити негде близу. Без обзира да ли овај податак потиче из неког дохомеровског епа или од самог Хомера, битно је да он стоји у *Илијади*. Ништа више и не тражимо. Ето, већ нам је Будимир указао и на Троју која није могла бити у Малој Азији, али Троју по Хомеру. У следећој реченици Будимир каже да: *су филолози ухватили овог нашег Хомера како прави крупне грешке у најобичнијим стварима. Стога је Хоратије оправдано тврдио да каткад задрема и честити Хомер*. Не спорећи да у *Илијади* има контрадикторности, па чак и грешака не видимо зашто аутор то каже баш овде? Добија се и утисак као да сматрају грешком што *Илијада* указује на Троју тамо где они не мисле да је била. Пре ће бити да спавају и Хорације и ови филолози него што би то могли приписати Хомеру. Но још ћемо видети ко је од њих овде у праву. Даље Будимир помиње Глоцову тезу о датирању главних делова *Илијаде*, која није привукла већи број присталица. Следеће, што нас више занима, односи се на пловидбу лађа кроз Дарданеле, уз струју. Тврди да *су лађе постале крупније и нису више морале пешке путовати испод Троје*, а то нема никавог смисла. Ни наш академик очигледно није поседовао најосновнија знања из механике, јер би у супротном морао знати утицај морске струје на брод не зависи од његове величине. Овде се наш академик прописно обрукао, шта друго и можемо рећи. На сву срећу, ова његова грешка не утиче на остатак рада. Могли бисмо се још упитати какав то коначни пад Троје помиње 700. године старе ере? Откуд зна да је Троја поменуте године уопште постојала? Ништа од тога не каже, а тешко да и има. Можда опет само нечија хипотеза, било Будимира или неког другог?

Осим тога могли бисмо се питати и какво му је то острво негде *пред дунавском делтом и близу ушћа Дњепра*? Ушћа Дунава и Дњепра су довољно удаљена да ова реченица нема смисла јер тако нешто не само да не постоји већ не може ни постојати. Будимир се затим поново враћа на везу *Илијаде* са нашим крајевима дајући нам следеће објашњење: *Хомерова песма о смрти и љубави у вези је са нашим крајевима и њиховом најстаријом историјом, а не само због Бруга и Дарданаца и због Миса, најстаријих становника Србије, за које зна и европска историја и које је песник Илијаде необично високо ценио. Али овде нам није намера да Илијаду посматрамо као историјски извор, иако се то често чини. Илијада је много више него историјски извор, она је најстарији источник са Балкана у најбољем смислу те речи, јер се из тог источника јавља први пут τα ευαγγελια, добра вест за човека о човечанству*. Иако можемо рећи да овде даје сасвим мршаве аргументе за везу *Илијаде* баш са нашим крајевима, он за овај *Хомеров еп* каже да је више од историјског извора, сматрајући га и најстаријим источником Балкана. Занимљиво је још и његово објашњење о значењу имена лепе Јелене, где каже: *На жалост, не зна се тачно шта значи име Јелена, иако ми се чини сасвим оправданом претпоставка да се њено име може превести са Светлана или Сунчаница*. Ахилеја Будимир види као динарски тип човека, који захвата од западног Балкана, преко Андола, све до Сирије. Ево како он то образлаже: *Према познатој расподели балканских психолошких типова, коју је дао геоморфолог и антропогеограф Јован Цвијић, Хомеров Ахилеј представља виолентни динарски тип. При овој дијагнози треба имати на уму да се Ахилеј не моли олимпијском Зевсу, нити оном на планини Иди, на којој се привремено био сместио Зевс да контролише ратну ситуацију под Тројом и на којој је нејаки Парис-Александрос храњен млеком неке хумане мечке. (Стога и преводим име Александрос са Међедовић.) Ахилеј се моли далеком Зевсу у Додони, у западнобалканском Епиру. Осим тога, динарац захвата не само западни Балкан, него се јавља и у Анадолу, све до Сирије*. Остало нам није много занимљиво, а требало би признати да је Будимир, у овом поглављу, поред неких евидентних грешака, дао корисне податке, па и разне хипотезе у вези *хомерског питања*. Скоро да нам више и не треба, а тек смо почели! Но, ипак да наставимо даље.

II

Напред је речено да је В. Берар Хомерову песму назвао „епском драмом“. Али је већ Аристотел у својој Поетици неколико пута поредио трагедију са Хомеровом Илијадом, истичући при том више разлике но сличности. Илијада - она коју данас читамо - показује доиста јасне облике својствене правој драми. Истакли смо тако поделу на три чина: први чин до десетог певања, други до седамнаестог, а трећи до последњег, двадесег и четвртог. Обим ових трију чинова приближно је једнак, али важније је друго питање, које се готово увек поставља кад је реч о драми: то је оно питање јединства радње, места и времена. У погледу саме радње досадањи критичари су углавном приговарали неактивности главног јунака, који је присутан и приметан на почетку и на крају првог чина и исто тако на почетку и крају трећег чина, док га у другом чину никако не видимо на сцени. Ахилеј, међутим, није само главни јунак Хомерове епске драме: он је истовремено и главни јунак ахајски под Тројом, па је стога

његово присуство или одсуство на сцени од велике важности за композицију целог дела. Ипак се мора поменути да је главни јунак уочљив и у другом чину, и то тако рећи иза кулиса. Он је присутан и иначе, јер се његово име чешће помиње и кад га нема на сцени: на почетку другог чина, у једанаестом певању, како је већ речено, он шаље свог побратима Патрокла да посматра борбу из близине. То значи да Ахилеј на свој начин учествује у догађајима описаним у другом чину, који је, уосталом, и најдосаднији јер говори о клању, убијању и спасавању рањених јунака. Једном се говори и о Агамемнону као протагонисти, свакако стога да се и на овај начин рехабилитује главни командант ахајски, чији је углед после деветог певања прилично пољуљан. У том је певању, како је познато, посебна делегација нудила Ахилеју као накнаду за отету Брисеиду ћерку самог Агамемнона. То би значило једну љубав више за главног јунака, љубав која је, додуше, остварена тек после пада Троје, на самом Понту, где су се нашли Ахилеј и Ифигенија. Јединство радње тражити у јуначком епу представља прилично безнадежно предузеће. То се лепо види у Вергилијеву епу где „побожни Ајнеја“ није ништа друго до инструменат судбине прописане за потоњу римску империју. А сви знамо да је само Вергилије, и нико други, аутор Ајнејиде, док се око аутора Илијаде још увек воде борбе филолошких и археолошких мишљења. Па ипак постоји и у овој епској драми јединство радње, или, да будемо још одређенији, постоји психолошко јединство, основано не на гневу и свађи него на љубавима које показују изразиту тежњу ка климаксу: љубав према Брисеиди, затим према побратиму Патроклу и најзад највиша љубав — према човеку уопште. Ова смишљена градација, како смо већ рекли, убедљиво потврђује и психолошко јединство целе драме. За то јединство говори, како се зна, и место и време. Песник нас баца у последње дане борби под Тројом и само вештим указивањем на раније догађаје ствара илузију о дугогодишњем ратовању. Стога се Бераров суд о епској драми мора прихватити, јер је песник компоновао свој еп по свим прописима које је Аристотел поставио за трагедију. Ова јединствена епопеја испуњава не само све прописе које је поставио Аристотел за класичну трагедију, него на вешт начин убацује и прерађује, нарочито у другом чину, а донекле и у првом, раније баладе о другим Ахајцима. Мора се признати филолошкој анализи да је успела да пронађе баладу о Хектору, затим ону о Диомеду, а пре свега и неку Патроклију, у којој би главни јунак био Ахилејев побратим. Сви су ови саставни делови обухваћени драмском динамиком, која се запажа одмах на почетку саме епопеје. Стога је ова песма о смрти и љубави и нешто више него епска драма. Ми већ у првом певању сазнајемо да ће главни јунак ускоро завршити трагично, али нам то песник не износи на сцену, него нас држи у каткад јачој каткад слабијој напетости све до оног последњег трагичног часа када седи Пријам и млади Ахилеј заједно плачу над људском судбином. Том трагичном часу претходи још трагичнија сцена кад Хекторов отац Пријам љуби Ахилејеву десницу, од које је погинуо његов син и главни заштитник тројског Пергама. Па ипак, поред све те трагичне доминанте, којом је прожета цела епопеја, дивни Ахилеј има довољно снаге за све три своје љубави, дате у узвишеном и готово сублимираном тону. Не може се овде на појединим примерима демонстрирати песникова virtus propria *— особена способност којом је не само наткрилио и бацио у*

потпуни заборав своје претходнике, него је далеко измакао и испред својих последника и имитатора. Има у овој драмској епопеји и лирских момената, као, нпр., разговор између Хектора и Андромахе, Хекторове рефлексије пред погибију, тужбалице Тројанки над мртвим Хектором, итд. Има чак и понека комична сцена, и то не само на земљи, у ахајској скупштини, него и на самом Олимпу, пред лицем Зевса, оца људи и богова. Сву ову политонију и полифонију здружио је Хомер у јединствену и необичну целину, која је, без обзира на неке слабије партије, остала до дана данашњега ненадмашно уметничко дело. Тиме је дат одговор и оним швајцарским филолозима,који покушавају да у божанском Хомеру открију неког плагијатора или бар имитатора. Антички критичари, са Аристотелом на челу, били су у том погледу далеко изнад савремених трудбеника у области класичне филологије.

У овом поглављу Будимир указује на једниство *Илијаде* кроз различите форме литерарних показатеља. Нема потребе нешто посебно издвајати, осим једне од његових констатација која, можда, најбоље осликава цело поглавље. Он каже: *Сву ову политонију и полифонију здружио је Хомер у јединствену и необичну целину, која је, без обзира на неке слабије партије, остала до дана данашњега ненадмашно уметничко дело*. Врло прецизно и једноставно! Боље и не треба!

III

Захваљујући смишљеној и енергичној предузимљивости наше Матице, која је умела да своје културне традиције подеси према савременим потребама нашег друштва, као и изузетном трудољубљу академика Милоша Н. Ђурића, који је пола века својим преводима богатио нашу културу, наша публика чита оба главна епа хеленске књижевноста у српском преводу. Мислим на Илијаду и Одисеју, које су нам већ раније биле приступачне у преводима Т. Маретића, а да и не говорим о старијим — већином фрагментарним — преводима што су их започели Л. Костић, П. Папакостопулос и Л. Врбица. Кажу да је досад; било двадесет таквих преводилаца Хомерових песама. Његошев превод првог певања Илијаде рађен је према руском преводу, а превод Ј. Кујачића целе Илијаде остао је у рукопису. Зна се да се Л. Костић у доцнијим фрагментима свог превода Хомерове Илијаде донекле обазирао и на Маретићев превод, али ни издалека онолико колико се Његош држао Гњедичева превода. Међутим, и Гњедич и Маретић, радећи током XIX века, када је у Европи филолошки и преводилачки монопол био готово потпуно у рукама Немаца, који су тада и иначе словенским народима и научницима прилично солили памет, угледали су се на педантни превод савесног Ј. Х. Фоса, чија се Муза (боље Муса јер Шпанци још и данас кажу мусика а не музика) ретко кад пењала у више регионе. Хомерски језик, који није само уметничка него и вештачка творевина, сачувао је ону архаичну способност индоевропске језичке заједнице да гради сложенице. Ту су способност изгубили Латини и њихови новолатински наследници, а сачували су је Инди и Иранци, Келти и Германи, Балти и Словени, Илири и Трачани, нарочито у личним именима индоевропске ратничке верхушке. Пример за то пружа име Далибор, које потпуно одговара грчком Телемахос, или Всеволод, које се слаже са готским Аларих. Али у свакодневној лексици та способност

за лексичку композицију знатно је ишчилела у словенским језицима, па тако и у нашем језику. Гњедич, кога се држао Његош у том погледу, а исто тако и Маретић, сматрали су својом обавезом да сваки хомерски епитет, а има их доста беспослених, верно и буквално репродукују. Тако је вршено учено насиље над народним језиком. Стога је Маретић морао да на крају својих превода тумачи своје кованице и неологизме. Свакако је ова и оваква педантност филолошких преводилаца у знатној мери одузимала снагу и лепоту песничком изразу грчког оригинала. Другу је муку имао Маретић са хексаметром, о чему говори његов ученик Ст. Ившић, који је још за Маретићева живота и у споразуму са њим дотеривао његов превод Илијаде. Покушај Меда Пуцића и Л. Врбице да хексаметар замени дугим стихом старих бугарштица заслужује и данас пажњу. На замену хомерског хексаметра нашим дугим стихом подсећа успео покушај Н. Томазеа, који је наше херојске десетерце преводио грчким „политичким“ стихом од петнаест слогова. Овај се стих одржао у народној песми од почетка средњег века до дана данашњег. Један доказ више да превођење у оригиналној метрици није нимало ни обавезно ни похвално. Обавезна је адекватна репродукција песничког стила и његове унутарње психолингвистичке функције. Та функција обухвата и израз и тон и ритам и све оно што се зове песнички климат или колор. Ако се, стога, од преводиоца тражи да буде веран оригиналу, то се може прихватити под условом да се та верност односи на песнички дух, а не на песничко тело и на метричку формалну рачуницу. Да је метричка страна прилично споредна види се и по томе што су се савремени најбољи преводиоци хорских партија у Еврипидовим трагедијама друкчије сналазили него наш плодни Коломан Рац: Виламовиц је хорску полиметрију заменио простим и једноличним „морлачким трохејима“ (тако је Гете назвао наше десетерце), док је Пољак Моравски ту исту полиметрију приказао стиховима неједнаке дужине, распоређеним у модерним строфама са обавезном римом која је била позната само схематизованој прози софиста Горгије. Непоштовање метрике оригинала сасвим је разумљиво са гледишта лингвистике и њене анализе звука и ритма, који ни код једног те истог писца нису увек исти у свим делима, јер стари Гете не пева онако као млади. Маретићев превод Илијаде више је филолошки но песнички веран, док је Ђурићев, и поред ретких метричких храпавости, више веран и више уметнички но Маретићев. И у Ђурићеву преводу нађе се понеки хексаметар који почиње ненаглашеним слогом. Таквих случајева има и у Хомерову хексаметру, а у Маретићеву преводу далеко више. На те и такве недостатке у Маретићевој Илијади указао је Ившић, који се трудио да их поправи и који са истог разлога приговара хексаметрима Војислава Илића. Па ипак, и поред тог филолошког приговора, Војислав је знао да гради најтечније и најзвучније хексаметре у српском језику. Не сме се губити из вида да хомерски хексаметар, и поред повећег броја варијаната, у претежној већини (близу две трећине) показује диспаратну структуру. Први је део хексаметра, како смо већ поменули, заправо тетраметар, који може имати осам, девет, десет, једанаест и дванаест слогова, а други део, диметар, заправо петосложни стих рефренског карактера. Овај стални број слогова у другом, мањем, делу хексаметра свакако је у вези са основним законом ајолске метрике, која се држи сталног и одређеног броја слогова. Чини ми се стога

да је овај „херојски стих“ постао из тужбалице, у којој је рефрен и код старих Хелена обавезан. Ипак данас стручњаци мисле да је хексаметар страног, а не хеленског порекла. За преводиоце тај проблем није важан: он нам јасно казује да се савремени преводиоци не морају држати оригиналног метра, али да морају наћи стих дужи од десетерца, са ритмом који одговара епском оригиналу. Хексаметри академика М. Н. Ђурића бољи су, лепши и полетнији од Маретићевих, мада се и код њега овде-онде каткад мора застати, јер у нашој версификацији важи ритам квалитета, а не ритам квантитета као у античкој метрици. Заједничко је, срећом, античком хексаметру и пентаметру и нашем стиху, било да је краћи или дужи, то што им ритам показује изразиту каденцу (осим каталектичке стопе на крају). То потпуно одговара уплањеној и увежбаној психози професионалне нарикаче, о којој говори Вуков Рјечник (правилно Речник). Још је уочљивији лексички бољитак у овим преводима што их нашој народној култури дарују Матица и академик М. Н. Ђурић. Очигледно да овај наш најновији преводилац Хомерове Илијаде има боље и развијеније песничко чуло, увек будно кад се ради о избору правог израза. Ретки су стога хексаметри који су остали у Ђурићеву преводу исти онакви какве смо их читали у Маретића. Свакако да је ова подударност управо неизбежна, јер морамо имати на уму да је Маретић добро познавао нашу народну песму и да је превео неких педесет тисућа класичних хексаметара. Не смета много што се у погледу сложених речи каткада обазирао на Фосове мајсторије, својствене немачкој јукстапозицији. Има, наиме, успелих превода иако су се ослањали и на друге преводе. Наши први модерни преводиоци, Вук и Даничић, нису дали своје преводе хришћанских текстова ни према грчком ни према јеврејском оригиналу, па су њихови преводи у своје време били потпуно успели, јер су преводиоци осетили дух оригиналног текста.

И овде је Будимир јасан и није потребан никакав коментар, а занимљива може бити његова констатација да *је у Европи филолошки и преводилачки монопол био готово потпуно у рукама Немаца, који су тада и иначе словенским народима и научницима прилично солили памет*. Овде он говори о односу Немаца према осталима, а нарочито Словенима које су сматрали нижом расом. И још понавља ранији став о дактилском хексаметру, па каже: *Чини ми се стога да је овај „херојски стих“ постао из тужбалице, у којој је рефрен и код старих Хелена обавезан. Ипак данас стручњаци мисле да је хексаметар страног, а не хеленског порекла.* Још једна занимљивост је да име Одисејевог сина Телемаха или Телемахоса преводи као наше Далибор. Мало по мало и на разне начине, даје нам Будимир понеку информацију из које би могли доћи до закључка да су *Хомерови епови* ипак преведени, бар они њихови делови за који би се могло рећи да потичу из неких старијих епова, од давних предхомеровских времена.

IV

Класична грчка књижевност је у исти мах и најстарија и најсјајнија међу европским књижевностима. За нас Балканце нарочито је, међутим, важна чињеница што је та најстарија и најсјајнија књижевност првенствено балканска. Заслугом Солунске браће наш старословенски књижевни језик и уметнич-

ки израз стваран је непосредно према грчком оригиналу, а не према латинској копији. Како су словенски досељеници добрим делом пословенили многе балканске старинце, од којих су многи били раније погрчени или полатињени, однос балканских или алпско-понтских Словена према класичној просвећености сасвим је друкчији но код осталих Европљана. Главни носиоци античке културе — прекласичне и класичне — су стога за нас Балканце донекле и физички, а не само духовни родитељи наши. За Балканце је антика у неку руку национални предмет. То нарочито важи за грчки језик, културу и књижевност. (Нажалост наша школска просвета посудила је своје наставне програме, па и уџбенике, од западноевропских шегртових шегрта, а не од наших старобалканских мајстора.) Илијада је главно дело најстарије и најсјајније европске књижевности. У старој грчкој школи то најлепше песничко дело било је главни школски уџбеник поред поучног песимисте Хесиода. Из Илијаде су учили Аристотел и његов ученик Лесандар Србљанин, како Гундулић зове Александра Великог. Илијаду је држао у рукама велики мислилац Платон и као момче голобрадо и као седи и неуморни осамдесетогодишњак. Незгодно је било можда само то што су стари Грци тражили у Илијади више поуке, а мање забаве. Али то је судбина свих писаца, кад од њиховог дела направе уџбенике само школске, а не и општенародне. Ипак је Илијада остала и општенародни уџбеник чојства и јунаштва, најпрактичнијих и најпречих вештина. Међутим, овај општенародни и простонародски уџбеник, мада јасан и разумљив нешколованим слушаоцима и читаоцима, ускоро је постао и остао нејасан и неразумљив школованим људима, а нарочито оштроумним стручњацима и домишљатим критичарима. Тако је настало оно што се зове хомерско питање, тј. најстарије питање за које зна просвећена Европа. Оно је покренуто пре неких двадесет пет столећа и није нашло још правог решења. То хомерско питање састоји се у ствари из више питања, а најважнија су ова: да ли је Илијада једно уметничко дело од једног песника или је збирка народних песама од разних певача, званих рапсода. Ако је прво вероватније, од кога је, када је и где је то дело написано. А ако је друго ближе истини, где, када и од кога је извршена последња редакција тих народних песама које сада сачињавају Илијаду. Је ли, пита се даље, онај непознати певач или песник, слепи Хомер, био генијални творац оне претпостављене прве Илијаде или је био генијални писац редактор оне друге Илијаде? По имену тог легендарног Хомера, које неки због неосноване традиције погрешно изговарају Омир, добило је ово старо и замршено питање своје име. Најзад, треба ли његов спев од неких петнаест хиљада дугих стихова, званих хексаметара, звати Илијадом по граду Илију или Ахилеидом по имену главног јунака Ахилеја? На ова најважнија питања покушаћемо да одговоримо на крају овог простонародског извештаја. Још пре четрдесет столећа била је жива сувоземна и поморска трговина у балканско-анадолској области. (Мале лађе, које су се држале претежно обале, ишле су из Мисира и Сирије, са Кипра и Крита преко Дарданела кроз Боспор према ушћу Дунава и Дњепра. Дивљим северњацима довозиле су се израђевине радиног и напреднијег заната по анадолским и медитеранским градовима и узимали у замену жуто злато и ћилибар, а доцније и златно жито и цинобер, чија је цена била равна злату. Ове мале лађице са својим тешким товаром нису могле ући у Дарданеле, или Хелеспонт,

на чијој источној обали стајаше тврди град Илиј или Троја, ако је хладна струја са севера била мало јача. Морали су робу истоваривати и пренети сувим путем испред тројанског града. Краљ у том граду наплаћивао је за тај пролаз високу царину и тако се силно обогатио. Кажу да је био најбогатији човек на свету у оно старо доба.) Рекли смо како су мале лађе, које су се држале претежно обале, ишле из Мисира и Сирије, са Кипра и Крита испод Троје кроз Дарданеле. Тако се господар Троје силно обогатио. Имао је много деце, само синова је било педесет, међу њима и Парис. Цару кажу врачеви да ће му тај син упропастити царевину кад нарасте. Стога цар пошаље слугу са малишаном на планину да дете остави зверима. Али се нађе нека мечка која дете отпочне дојити. Дете брзо нарасте и силно ојача, постане чобанин и прозову га остали чобани Александром, тј. Међедовићем. Због неке свађе са чобанима дође на суђење пред цара, свог оца, који по некој белези позна сина и заволи га. Али Александар остане и даље чобанин, чувајући небројену очеву стоку. Једног дана обрену се пред њим на планини три лепе виле. Једна је држала у руци златну јабуку на којој је писало „Најлепшој". Замоле га да пресуди која је најлепша. Он досуди јабуку Афродити, а ова њему обећа Јелену, најлепшу царицу онног времена. Александар или Парис врати се на очев двор, оде преко мора на Балкан у госте цару Менелају и одведе му жену, лепу Јелену, али не заборавља да понесе при том што више блага. Овај балкански цар са својим братом Агамемноном и осталим Ахајцима крене на Троју да је освоји и раскопа и тако опере част. Рат је трајао пуних девет година. Поткрај рата највећи грчки јунак Ахилеј убија првог тројанског јунака Хектора, брата Александрова. Други досетљиви Грк, Одисеј, смисли план да се направи велики дрвени коњ и остави под Тројом пун најхрабријих Ахајаца, а да се остала војска укрца и привидно крене кући. Тројанци наседну, увуку коња, из којег ноћу искоче Ахајци, запале Троју, разоре и опљачкају. Старо пророчанство се ипак не испуни сасвим, јер Тројанац Ајнеја, потомак и штићеник Афродитин, побегне са већим бројем саплеменика преко мора и после дугих лутања оснује вечни Рим као наследника тврде тројанске куле. Злосрећни Парис или Александар убије Ахилеја још пре пада Троје. На месту старе Троје хтео је Јулије Кајсар да подигне нови Рим. Али тек је Нишлија Константин Велики на излазу из Дарданела, на Боспору, подигао Нови Рим, Константинов Град или Цариград, који су германски гусари Викинзи звали Велики Град. Тако је легендарну Троју Хекторову заменио најпре стари Рим на Тибру (илирско име!), а њега Константинов Нови Рим. Кад је овај постао Истанбул, онда се појавила; православна Москва као Трећи Рим са својим тежњама према пролазу покрај некадање Троје кроз Дарданеле у топло и ведро Средоземље. Историја Дарданела и дарданског Илија или Троје стара је према томе неких четрдесет векова, као и оне пирамиде што су гледале на Наполеонове војнике. Пре четрдесет столећа кренули су илирски Дарданци из данашње Рашке и Старе Србије према Анадолу. Троја је старобалканска кула на овом судбоносном раскршћу што носи име по Дарданцима. Стога Хекторову кулу Илиј пред улазом у Дарданеле бране поред Тројанаца, Дарданаца и њихових балканско-анадолских савезника још Бруги и илирски Пајонци са Вардара. Бране је и онда када јонски колонисти са анадолске обале настоје да продру у Дарданеле и у Понт, одакле је долазило, како је

напред речено, осим правог злата још три врсте блага равне вредности: жито из Украјине, цинобер са Авале и ћилибар са Источног мора, преко Дњепра. До тих блага могло се доћи најлакше преко Дарданела. Али песник Илијаде не пева о тим земним богатствима, мада зна за силно благо у Илију. Он жели, као што је напред речено, да пева о срџби главног ахајског јунака, љутог Ахилеја, који је као пагански „господар Понта“ ведрио и облачио на Црном мору готово све до појаве св. Николе. Овај га је као „морски старац“ одменио и преузео заштиту свих путника и морепловаца. Песник Илијаде, који не открива изузетну геополитичку важност Илија, не казује ништа ни о Ахилејеву култу на Понту, нарочито у области од дунавске делте све до Бористена (Дњепра). За песника Илијаде Ахилеј је са мајчине стране, која је дебља и јача од очеве, по схватању старог балканско-анадолског друштва, божанског порекла, али ипак смртан и повредив само у пету (Ахилејева пета). Песников Ахилеј је млади јунак који љуби робињицу Брисеиду, воли друга Патрокла и поштује свог седог родитеља Пелеја, а мрзи Агамемнона и Хектора. Култски Ахилеј је демон љутог и мрачног северњака, опасног за средоземне морепловце и грчке колонисте. Агамемнон или Мемнон је старо божанство ведрине и као такво природни противник срдитог и мрачног Ахилеја. Песник је та бића старог мита и још старијег култа потпуно хуманизовао, здруживши старе митове са савременом стварношћу. Та савремена стварност коју нам износи песник Илијаде садржи јасне основе новог друштвеног поретка и новог односа међу људима и народима. Песник Илијаде много је напреднији и трпељивији но енциклопедиста Аристотел, учитељ Лесандра Србљанина, који је, прогласивши равноправност свих људи, показао да је више научио и сазнао животне мудрости из Хомерове песме о смрти и љубави но код свог учитеља и главног философа римско-католичких богослова. Песник Илијаде није, међутим, само за међународну, но и за друштвену равноправност. Краљеве зове „народним изјелицама“, па је противан хаотичној олигархији и самовољи појединих великаша, јер тражи демократску монархију чојства и јунаштва. То су идеје с краја VII и почетка VI в. ст. е. Стога Илијада, која није ни збирка народних јуначких песама ни еп наручен од дворских кругова као што је то случај са Вергилијевим епом, чији је главни јунак пореклом са дарданског Балкана, не може бити старија од почетка VI века. За ову претпоставку говоре још две важне, од Илијаде и њеног песника независне чињенице. У то доба почиње из јонског града Милета колонизација Понта, те тако у VII столећу постаје улаз и пролаз дарданелски важан за грчку трговину. Друго, почетком тог истог столећа вођен је између два грчка поморска града на Евбоји дуг и непоштедан рат, у којем су учествовале готово све грчке државе. Тај лелантски рат послужио је песнику Илијаде као пример општегрчког ратног савеза против туђина. Песник Илијаде свео је цео тројански деветогодишњи рат на неких двадесетак дана поткрај рата. Тако се већ показао као савршен мајстор у погледу композиционе технике. Али то није ни једина ни главна његова врлина. Психолошка стварност је јача од свих осталих. Песник Илијаде је прави мајстор психолошке анализе. Размишљања Хекторова пред погибију и визије његове удовице шта ће бити са њеним и његовим сирочетом налазе себи равна само код великих словенских романсијера, Достојевског и Толстоја. Опис лепе Јелене није

дат непосредно, као што то чини Ариосто и други прослављени епичари. Песник нам саопштава утиске које редом изазива Јеленина лепота код тројанских стараца. Ови су поседали на градске бедеме да посматрају мегдан између Менелаја, првог мужа Јеленина, и Париса, њеног новог војна. Јелена се пење граду уз бедеме да заузме место посматрача и тако открива еластичну лепоту свога тела: она ступа као птица и таласа се као лепа лађа, као што би то рекао Бодлер. Задивљени старци једнодушно су мишљења да за такву лепоту вреди ратовати и више од девет година, без обзира на сву пустош и голему несрећу коју ће та лепота изазвати и оставити. Ипак не смемо заборавити да Јеленина лепота није уистину одговорна за сукоб између Балкана и Анадолије, него изузетна геополитичка и економска важност дарданског Пергама пред улазом. у Хелеспонт — Дарданеле. Али песникову објективност и изузетну способност репристинације и културних и психолошких стања не треба поново препричавати и проверавати економским и историјским чињеницама. Овај песник из старобалканске Атине могао је да постане учитељ европских учитеља, Грка и Римљана, јер је осетио и исказао везу између прошлости старобалканске и будућности хеленске, јер је у својим јунацима измамио искру божанског пламена а у својим боговима пожаре људских страсти, јер је, једном речи, зближио садашњост и вечност, богове и људе, пријатеље и непријатеље, чојство и јунаштво. Макар да његова песма потпуно испуњава све Аристотелове захтеве о јединству места и времена, његова Илијада даје више но Шекспирове драме и прозни епови руских романсијера. Јединство и јединственост Илијаде, самосвојног дела једног јединог генијалног уметника, чини триптих Ахилејевих љубави. Овај триптих дели Илијаду у три дела: прво еротска љубав, затим другарска љубав и најзад синовљева и опште-људска, опште-човечанска љубав. У последњем од двадесет четири певања ове су три љубави још једном на Хекторову примеру показане. У том се тек певању потпуно гаси полазни мотив епа, гнев љутог Ахилеја. Тако песник наговештава опште измирење и опште смирење. Стога Илијада и њен песник припадају свим временима и свим народима. После овог сумарног прегледа излажемо важније детаље.

Почевши од овог поглавља па све до краја Будимир преузима свој ранији рад, који смо помињали, *О Илијади и њеном песнику*. Рад је преузео у целости, уз неке допуне. Почећемо коментар са једним занимљивим ставом из пера нашег академика који гласи: *Са разлога што су словенски досељеници добрим делом пословенили многе балканске старинце, од којих су неки били раније погрчени или полатињени, однос балканских или алпско-понтских Словена према класичној просвећености сасвим је друкчији но код осталих Европљана. Главни носиоци античке културе, прекласичне и класичне, су стога за нас Балканце донекле и физички, а не само духовни родитељи наши. За Балканце је антика у неку руку национални предмет. Нажалост наша школска просвета посудила је своје наставне програме, па и уџбенике, од западноевропских шегртових шегрта, а не од наших старобалканских мајстора.* Аутор прво помиње некакве словенске досељенике, а потом истиче другачији однос Словена према антици и класичној просвећености него код осталих Европљана, сматрајући носиоце прекласичне и класичне антике за наше родитеље и то и у физичком, а не само

духовном смислу. Ово онда значи да су ти носиоци морали бити староседеоци Балкана, а то се јасно односи баш на Словене о којима је овде и реч. Изгледало је да Будимир алудира управо на овакав закључак, помињући мало касније име *Лесандра Србљанина*, како цара Александра Великог назива Иван Гундулић у свом епу *Осман*. Срби су јасно Словени па тако све дође на исто. Тако излази да су, по Будимиру, Словени истовремено староседеоци али и дошљаци. Ни то наравно није немогуће, само морамо запазити да нам Будимир не даје податке из којих је било могуће извести овакав закључак. Могуће да изражава свој став по овом питању али се ту не упушта у детаље јер је тема његовог рада *Илијада*. Наравно, могуће је да Будимир пише о Словенима оно што мора, као званични научни став, а како у то не верује каже и супротно, али то каже малко изокола. У претходним поглављима смо видели да се то односи само на Србе, друге не помиње. Још занимљивији је његов став да смо узели своје *наставне програме* па тако и *уџбенике* од оних које именује *западноевропским шегртовм шегртима, а не од наших старобалканских мајстора.* Овде је сасвим јасно, да јасније не може бити, на које наставне програме је наш академик мислио, као и то шта мисли о томе чија је наука *мајсторска* а чија *шегртских шегрта*. Са оваквим његовим констатацијама се, у сваком случају, можемо сложити и то у највећој могућој мери, бар кад је историја у питању. Наведена реченица је у загради, а то значи да потиче из његовог претходног рада из 1940. док у овај из 1969. није пренета. Разлог може бити само у режиму, под којим се наш академик није ни смео слободно изразити, док се остало није битно променило. И даље смо били под утицајем ових *шегртских шегрта*. *Под исту капу*, рекли би, наш академик ставља изгледа и само *хомерско питање*, што му поново морамо дати за право. Поново али и у великој мери, као и у случају историје. Даље у тексту Будимир прелази на *хомерско питање* дефинишући само она најважнија, која смо већ и помињали у претходном тексту. Као најважније од њих истиче питање да ли је *Илијада* дело једног песника или само и накандно обједињени скуп независних мањих песама. Ово питање он сматра најважнијим, као и друга питања која би проистекла из његовог решења. Он се пита да ли је Хомер био аутор прве или друге *Илијаде*, где видимо да добро познаје радове својих претходника који су указивали на старије и млађе слојеве *епа*. Будимир ту и најављује да ће на сва поменута питања, у свом раду, покушати дати одговор, иако се у њему понегде изјашњава и о другим *хомерским питањима*. Тиме је значајно допринео да се одреди главни правац истраживања овог рада, чији су резултати већ угледали светлост дана и у овој књизи. По њему, легендарно Хомерово име погрешно су изговарали Омир, а разлог за то је *неоснована традиција*. Грци га, како знамо, још увек зову Омир како смо га и ми некад звали. По Будимиру је, дакле, ипак правилно Хомер. Сам се пита да ли *Илијаду* треба ипак назвати *Ахилејидом* по имену главног јунака, што смо већ помињали као једну од бројних хипотеза у вези са *хомерским питањем*. Након тога прелази на теме за које можемо рећи да су првенствено историјске. Говори о трговачким везама међу народима, или конкретно о *сувоземној и поморској трговини у балканско-анадолској области* дотичући се мањих лађа којима се одвијала поморска. Ове лађице заиста и јесу пловиле ближе обали, како због оријентације тако и из безбедносних разлога. Заиста нису могле једрити Хелеспонтом *уз струју*, као што Будимир и тврди.

Овај део је нешто важнији па ћемо га зато поновити. Тај део рада се понешто разликује у два његова рада па смо зато цитирали оба. Поновићемо онај део у загради, дакле из његовог рада *О Илијади и њеном песнику*. Ево шта ту каже: *Ове мале лађице са својим тешким товаром нису могле ући у Дарданеле, или Хелеспонт, на чијој источној обали стајаше тврди град Илиј или Троја, ако је хладна струја са севера била мало јача. Морали су робу истоваривати и пренети сувим путем испред тројанског града. Краљ у том граду наплаћивао је за тај пролаз високу царину и тако се силно обогатио. Кажу да је био најбогатији човек на свету у оно старо доба.*

Будимир се дакле слаже са доминирајућим ставом званичне науке да је Троја била у Анадолији али истиче да је била на источној обали Дарданела. Као да и не мисли на Хисарлик, који није на обали, већ на неко друго место, мада ни то децидирано не каже. Такође износи тезу да се роба морала превозити по сувом *ако је хладна струја са севера била мало јача*. И ово је само теза јер за то нема историјских ни археолошких потврда. Мада теза јесте сасвим логична и нема јој се шта приговорити, због чега је можемо сврстати и у закључке. Наиме, та хладна струја, коју Будимир помиње, је површинска струја која тече мореузом Дарданели из правца Мраморног ка Егејском мору. У овом мореузу постоји и дубинска струја која тече у супротном правцу али она нема никаквог утицаја на пловидбу. Но, површинска зато итекако има, а овде је у питању она струја за коју знамо да је била најбржа морска струја позната у старом веку. Струја, на најужем месту овог мореуза, има брзину око 8,3 km/h, а колика је то брзина можемо себи најбоље представити ако је упоредимо са моћним Дунавом који тек на ретким местима има 1-2 km/h већу брзину, док на већем делу свог тока има чак битно мању. Дунавом је и савременим једрилицама веома отежано или готово немогуће једрење узводно, што јасно важи и за Дарданеле. Наравно, да је то било немогуће старим примитивним једрењацима. Ту није ништа спорно, само је мало теже растумачити шта је нашем академику тачно значило и *ако је хладна струја са севера била мало јача*. Наиме, јачина морске струје на једном одређеном месту је прилично стална и нема значајнијих варијација, као што то може имати речна. Тако би, по Будимиру, испало да су лађе чекале да наставе даљу пловидбу док струја не ослаби, што никако не одговара стварности. Као да су некад могли пловити, а некад би своју робу преносили сувим путем. Ово јасно није могуће ни у ком случају. Ако мореуз није плован, као што знамо да није, онда се транспорт једино могао наставити по сувом. Ни ово није познато као историјска чињеница него је само закључак, али ни то нигде у тексту није наглашено. Додуше, такав закључак није било тешко извести из познатих нам чињеница и он је заиста и једини могући закључак по овом питању. А кад је у питању једини могући закључак, он заиста има тежину као чињеница. Некад и већу, јер у чињенице можемо понекад и сумњати, док код закључака и немамо разлога. Наравно, ако су премисе тачне. Тако ни овај превоз робе сувоземним путем није споран, јер ако не може даље морем онда мора копном. Како би то могло другачије? Сигурно у време *Тројанског рата* нису знали да лете! Дакле, иако за ову констатацију не постоје валидне историјске чињенице, видимо да нам нису биле ни потребне да се потпуно уверимо у њену тачност. Можемо ту запазити да нас наш академик, као ни већина других истраживача, практично и

не обавештава шта је чињеница, а шта закључак, или можда само хипотеза. Да не помињемо како веома мали број истраживача уочава разлику између врста закључака, не разликујући *могућ закључак* и *једини могућ закључак*. Разлика је *као небо и земља* али мало ко прави разлику. У тексту дословно нико никад то не нагласи, или се бар аутор ове књиге с тиме није срео. Понекад се из текста то може закључити, али стварно ретко. Читалац треба имати у виду да намера писца ових редова, ни у ком случају није да на било који начин омаловажи ни друге научне радове, ни друге истраживаче. Најмање Милана Будимира коме смо и посветили једно посебно поглавље. Напротив, писац ове књиге високо цени сваки истраживачки напор, од кога год да он потиче, а нарочито радове Милана Будимира. То што код њега, као и код других, има грешака, већих или мањих непрецизности, не смета нам у некој значајној мери. Важно само да их уочимо, како их не би узимали у обзир. Писцу је намера прецизније упознати читаоца одакле потиче шта од наведеног, као и то шта је чињеница, а шта опет закључак, био он само могућ или једини могућ. Свакако и то шта је евентуално само претпоставка, односно хипотеза, те да ли је она научна или не. У целој су овој књизи те разлике уочљиве или су, ако то није случај, посебно наглашене. Међутим, како књига обилује цитатима других аутора код којих то и није увек пракса, тако се писац ових редова осећа позван да наведене цитате бар својим коментарима сведе на исти образац. Како они најдужи цитати потичу управо од Милана Будимира, највише ће коментара тако и бити на ове цитате јер баш ту имамо живе примере од свега што смо помињали. Но, кад већ говоримо и о радовима других истраживача, код њих се може уочити још и пракса да убаце нешто своје као научну истину, док у наведеној литератури на крају ништа од тога не пише. При томе не кажу да је то њихов став или мишљење и тиме свој научни рад обезвреде. Честа пракса је и усвајање хипотеза других аутора као готових чињеница. Тако се дешава да један аутор изнесе неку претпоставку, представљајући је као чињеницу, који други као чињеницу и прихвати. Ни ово није, нимало, ретка појава и чини се да би требало и додатно пооштрити неке критеријуме шта може и под којим условима бити у научном раду. Тако би се број грешака, па и злоупотреба, битно смањио. Писац ових редова је уочио да је број непрецизности битније мањи код аутора који знају шта стварно значи израз *једнозначно одређено*, али познају и значење појма *потребан и довољан услов*. Ово указује на егзактне науке али не било које, него само оне са јачим програмом из математике. Ни ова констатација није ауторов став, него је само резултат једног краћег истраживања. То указује да би требало овај провизорни резултат детаљније истражити. Ово ни у ком случају није критика друштвених наука, него само закључак из аутору доступних чињеница, који се можда неће некоме свидети. Наравно, без намере да се неко похвали или искритикује, што би, због увек присутних изузетака, било и помало неозбиљно. Понављамо да је први и основни критеријум да читаоцу све буде јасније и разумљивије, зато да наставимо са коментарима Будимировог текста.

Даље, Будимир каже да је овај *суви пут* којим се роба превозила водио *испред тројанског града*. То би било могуће ако је Троја била негде на обали мореуза, као што аутор, нешто раније, тврди, а овим то поново потврђује. Такође значи да није била на Хисарлику, што смо раније већ и закључили. Међутим, одакле

му овај податак наш академик не каже, нити се нешто слично може наћи негде код античких писаца. Чак и да може, не би имало значаја јер би то могла бити само нечија претпоставка, свеједно да ли потиче из антике. Овде се не ради чак ни о закључку, јер не постоје чињенице из којих би се и овакав закључак могао извести, него просто о хипотези. Било да она потиче од самог Будимира или ју је преузео од неког другог, он поново не каже да је ово хипотеза па тиме може довести читаоца у заблуду. Наравно, то важи и за саму Троју, за коју не знамо ни да ли је постојала, а камоли где се налазила. Управо ово је само еклатантан пример малопређашњег запажања о неким претпоставкама које се без икаквих основа једноставно прогласе за историјске чињенице. То важи већ и за следећу реченицу у којој се тврди да је краљ Троје за пролаз наплаћивао царину. И то је само препоставка, ништа више од тога, мада може бити и тачна. Ипак, ни о томе не постоје историјски подаци, па дату претпоставку не можемо тек тако и прогласити чињеницом, као што чини наш академик. Већ у наставку каже да се од тога краљ силно обогатио, што је опет претпоставка, а то да је краљ био најбогатији човек на свету потиче још од Хомера. Он у *Илијади* баш то каже за тројанског краља Ерихтонија, најбогатијег смртника, који је имао три хиљаде кобила и нигде не помиње да тај приход потиче од наплате такси за слободну пловидбу тројанским територијалним водама. Овде Будимир као да укључује податке из *Илијаде* као историјске, иако је сам, у овом раду, рекао да му то не пада ни на памет. Могао је бар нагласити да овде одступа од свог претходно изнетог става, макар да не збуњује читаоце. Он даље наставља са тројанским циклусом из *кикличких епова* склапајући причу из *Илијаде* и удружујући је са поменутим еповима али и са митологијом. И о *кикличким еповима* биће речи нешто касније, а засад нека буде довољно да и они спадају у митологију, јер обрађују митолошке теме, уз напомену да се обично посебно третирају. То је можда мало зачуђујуће, зато што је овај Будимиров рад посвећен *Илијади и њеном песнику*, односно *Хомеровој песми о смрти и љубави*. Тако да додајући митолошке податке, без напомене одакле потичу, може изавати забуну међу оним читаоцима који нису прочитали *Илијаду*. Чак и међу онима који овај *еп* јесу прочитали али много тога нису упамтили, што за толики еп није никакво чудо. Таква је већина читалачке публике, која је тако могла доћи до закључка да све што је наш академик овде навео пише у *Илијади*. Ово наравно није ни близу стварности. Поред ових митолошких прича Будимир укључује и понеку чињеницу из историје, углавном тачну. Ипак само углавном, јер постоји нешто што није сасвим јасно, и наравно понешто што поново спада у хипотезе којима аутор даје тежину чињеница. Нешто што не бисмо никако могли и толерисати аматерима, а камоли озбиљним научницима. Будимир не каже одакле зна да је: *Историја Дарданела и дарданског Илија или Троје стара је према томе неких 40 векова*. Поново само претпоставка, с тим што је овог пута то знатно лакше закључити јер и не постоје никави историјски подаци оволике старости. Осим тога да су Дарданци подигли Троју, остало не можемо наћи ни у митологији. Ова хипотеза није једина која се односи на наведено доба. Већ у наставку свог текста Будимир тврди: *Пре 40 столећа кренули су илирски Дарданци из данашње Рашке и Старе Србије према Анадолу*. *Тројанске Дарданце* дакле види само у Анадолији и тврди да су то они *илирски Дарданци* пресељени из наше *Рашке*

и Старе Србије. Ову хипотезу гради, очигледно, само на истом имену јер ни ту других података нема. Ту његову хипотезу смо срели и у првом поглављу, а уз пригодан коментар од којег део можемо и поновити. *Илирски Дарданци* нису историји познати пре 4. века старе ере, док за *тројанске* знамо још од Хомера. Песник *Илијаде* јесте био извор свим античким историчарима који их помињу. Како, уз то, *илирски* и *тројански Дарданци* имају још и различитог епонимног претка, што ову Будимирову хипотезу чини мало вероватном. Можда хипотеза пресељења племена у супротном смеру јесте чак вероватнија јер се *тројански Дарданци* помињу пре од *илирских*, а и пресељење би било нешто вероватније ако је последица дуготрајног *Тројанског рата*. Ипак, ови различити епонимни преци наводе нас на помисао да се ту вероватно ради о два различита племена истог имена. Овим и другим Дарданцима одбавићемо се касније детаљније, у делу који се односи на *историјску Троју*. У овом делу је и оволико довољно. Будимир чак наводи и кад се ово хипотетичко пресељење десило, али то може бити само претпоставка јер ни о њему не постоје никакави историјски подаци. Занимљивије је то што Будимир даје нешто поближе позицију Илија тврдећи да се налазио пред улазом у Дарданеле. Ова позиција не одговара оној локцији града на Хисарлику, чиме потврђујемо раније донети закључак. У наставку се указује на важност Дарданела и износе неки закључци из *Илијаде* као да имају историјску основу, што можемо поново сврстати у претпоставке. Затим, све до краја овог поглавља, Будимир наставља у истом маниру. Нешто мало казује по *Илијади*, мало по митологији, све то мешајући са историјом. Даље се Будимир изјашњава о појединим *хомерским питањима*. Ауторитарно тврди да није била могућа већа старост *Илијаде* од почетка 6. века старе ере. Аргуметује свој став тиме што Хомер *краљеве зове народним изјелицама*, а то су идеје са краја 7. и почетка 6. века старе, што се заиста мислило у Будимирово време. Међутим, то се налази свега у једном стиху *Илијаде* и можда помало назире у још једном. Ипак, Будимир то јесте исправно уочио, али постоје добри основи да овај бунт против краљева изелица полако узма маха већ почетком 7. века, да би у време које Будимир помиње доживео своју кулминацију. Нешто слично помиње још и Хесиод за кога се сматра да је био активан средином 7. века старе ере. Али, како се то помиње само на том једном месту у епу и ако је *Илијада* преношена усменом предајом, као што се, после радова Перија и Лорда, већ и верује да јесте, онда је морала бити прилагођавана времену, па је тако свако то време и додавало нешто своје. Тако један стих није било тешко додати, нити би се то могло лако открити као накнадно додато. Још од антике важи мишљење да су неки стихови *Илијаде* били накнадно додавани или мењани, па није ни тешко поверовати да је нешто слично било и са овим стихом на који се наш академик позива. Зато, ако му и можемо замерити што на основу једног стиха доноси закључак о целом *епу*, пре му можемо и одати признање на овом брилијантом повезивању *Илијаде* са историјским чињеницама. Утолико пре, не постоје неки основи да његов закључак и оспоримо, ако би тај стих заиста потицао од самог Хомера. Могли би само повећати старост *Илијаде* за један век у односу на тезу Милана Будимира, руководећи се историским чињеницама. Зато овде можемо додати још неке детаље из *Илијаде* којима се могу потврдити закључци нашег академика, а које он није уочио. Ако и ове Хомерове наводе пропустимо кроз

филтер историје, као што је урадио Милан Будимир, долазимо до идентичних закључака. Наиме, Хомер помиње градове Сест (Сестос) и Абид (Абидос) под тим именима. Историја каже да је Абид из 680. а Сест из 600. године старе ере, па и ова чињеница потврђује ту Будимирову тезу о старости *Илијаде*. Ипак, ни овај закључак не можемо сматрати потпуно поузданим јер постоје наводи, још у антици, да су називи места били мењани у некој од каснијих рецензија *епова*. И о овоме ће касније бити речено више, а за коментар Будимировог текста је и ово сасвим довољно. Иако смо и додали још понешто на Будимиров закључак, никако га не можемо сврстати у *једини могућ* него само *могућ*. Довољно је да га имамо у виду. Поред тога што у свом раду закључује кад је *Илијада* настала, Будимир се одређује према оном *хомерском питању* које је у претходном делу сврстао у најважнија. Он мисли да Хомерова *Илијада није ни збирка народних јуначких песама ни еп наручен од дворских кругова*. Истиче и да Дарданели за грчку трговину постају важни тек у 7. веку, што и јесте историјска чињеница. Почетком овог века је вођен дуг и беспоштедан рат између два грчка града, негде на острву Еубеји (Евији) који је познат као *Лелантски рат*. Овај *рат је послужио песнику Илијаде као пример општегрчког ратног савеза против туђина*. Поново једна хипотеза, коју аутор наводи као чињеницу. Да би та изнета хипотеза имала неког смисла, пре тога би морали и ону хипотезу да је *Илијада* настала у то време прихватити као чињеницу. Тако да и у овом случају имамо две хипотезе, једна на другу, док обе наш академик представља као чињенице. Још један од оних случајева који може збунити читаоца, па га је зато потребно прокометарисати. Према Будимиру, еп *Илијада* и њен песник припадају свим временима и народима.

V

Овај уметник је кроз цео стари век сматран највећим песником и најбољим учитељем Грка, којима Европа у великој мери дугује своју просвећеност. Стога ћемо се задржати најпре код њега, да тек после пређемо на само дело. Иако знамо да се уметникова личност најверније открива у самом уметничком делу, макар се оно истицало епском објективношћу као Илијада, ми ипак морамо нешто рећи о песнику на основу оног што се зна о њему мимо његова дела. Песник Илијаде сматра се оснивачем најстарије европске књижевности, мада је у Грка несумњиво било и песника пре њега. О томе је већ раније било говора. Енциклопедиста ситнијег формата Ајлијан зна; да је постојала нека Илијада на језику старих Бруга, најближих дарданских сродника са централног Балкана. Наш Хомер се служи најстаријим европским књижевним језиком. Према атичком књижевном језику, који је дао политуру хомерском језику, изграђивани су доцније сви потоњи европски књижевни језици, почевши од латинског па све до нашег језика. Према том најстаријем књижевном и уметничком језику изграђивани су доцније сви потоњи европски књижевни језици, почевши од латинског па све до нашег језика. (Али са том разликом што су, захваљујући раду благородне браће из Солуна, књижевни језици некатоличких Словена изграђивани претежно према грчком оригиналу, а не према латинској копији као западноевропски књижевни језици. Песник Илијаде је на тај начин духовни отац европске мисли изражене књижевним језиком, па може од нас,

својих потомака да тражи нешто мало знања и познавања своје личности.) Седам се градова, како кажу, отимало око славе да буде родно место песника дивног епа о јунаку Ахилеју и његовом убиственом гневу (срџби). Заправо је број грчких градова који су се отимали око те изузетне славе и части био већи. Али традиционална светиња и особеност седмице, која је из старе Месопотамије продрла у Анадолију и Европу и која има широк значај (седам мудраца, седам чудеса античког света, седам планета у старој астрологији, седам гласова у музици и седам жица, седам римских легендарних краљева итд.), и немогућност да више од седам имена уђе у један херојски стих звани хексаметар, учинише да се увек у разним варијантама помиње по седам градова. То су понајчешће Змирна, Атина, Хиос, Аргос, Колофон, Кима, Пилос, Итака итд. Већина ових имена нису грчка, јер је средоземни урбанизам прегрчког порекла. На то смо указали већ напред кад смо поменули крупан термин gord-grad, документован код старих Бруга, на минојском Криту, а врло вероватно и код семитских Фојничана, будући да име фојничке колоније Картагине, заправо Kart-hadat, значи Новиград. Места као Змирна и Атина, оба са негрчким именима, спомињу се готово у свим варијантама. Са тога разлога, и због чињенице да је књижевни језик у ком је написана Илијада претежно вештачка мешавина јонског и ајолског дијалекта, сматрају данас учени стручњаци да је песник Илијаде рођен у Змирни, будући да су се у тај крај доселили најпре ајолски Грци, које су доцније потисли према северу јонски Грци. За Змирну као родно место Хомерово говорио би и надимак Мелесигенес, кад бисмо поуздано знали да то име припада Хомеру. Али антички стручњаци не мисле као савремени. Филолог Аристарх, коме и стара и модерна филологија највише дугује за успешно проучавање хомерских песама, сматрао је да је песник Илијаде рођени Атињанин. Са тим се слаже античка традиција о атинском државном издању Илијаде и Одисеје, које је неком одбору стручњака поверио тиранин Пејсистрат око 560. г. ст. е. Како за овакво схватање говори и језичка анализа Хомерова епа, коју је савесно и детаљно извршио лингвиста Ј. Вакернагл, ми смо више склони да прихватимо старо Аристархово мишљење но оно данашњих стручњака. На то нас наводе и друге околности које ћемо доцније поменути, уколико нису већ поменуте. Песник и писац Илијаде био је из града, а не са села као његов тобожњи супарник Хесиод. Али он ипак добро познаје и сеоски живот, готово подједнако добро као и живот грађана и поморада. Као време његовог живота данас се обично узима крај VIII в. ст. е., док су стари ишли још даље и дубље у старину за неких три-четири века. (Нама се чини да је овај број претеран.) Раније поменута истраживања археолога К. Блегена дала су повода новом схватању, по коме је Троја, звана Троја 6, под крај XIII в. страдала од земљотреса, а, нова Троја, 7а, разорена је почетком XII в. од освајача из балканско-подунавског простора. То значи да Троја 6 и Троја 7а нису виделе ни Ахилеја ни Агамемнона ни остале Ахајце, чак ни Одисејева коња. Због оних места у Хомеровој песми која се односе на промене у политичкој (пад краљевског ауторитета), ратној (појава тешко оружаних хоплита) и трговинској (везе са Понтом и његовим залеђем) историји, песник и писац Илијаде није могао деловати пре краја VII века ст.е. Његов географски хоризонат обухвата цело Средоземље од Крима до Гибралтара, па мало и преко тих

граница. Значи да је песник млађи од јонске колонизације медитеранских обала на Понту и на западу према Италији и Иберији, а та је колонизација започела тек око 700. г. ст. е. Под крај тога истог столећа почињу борбе између осиромашеног народа и аристократских великих поседника. Главни јунак Илијаде противник је новонасталих демагога али је одлучно против самовоље локалних краљева, које назива „народним изјелицама". Ове и овакве речи могле су се чути тек око 600. г. ст. е. Тада је и започела Атина, у којој су борбе против родовске господе биле у пуном јеку, да продире у насеља око Дарданела, где је била некад Троја и где се под заштитом богиње Атине одржавао и култ самог Ахилеја. Савршенија техника стиха и композиција Илијаде насупрот невештини и уском видокругу песника Хесиода упућују нас на то да песника Илијаде сматрамо млађим од песника Теогоније. Хесиод је живео око 650. г. ст. е. и зна за Латине. Али, што је много важније, и он је викао на краљеве који примају мито и кроје неправду. Међутим, Хесиодов је протест ситан и личан, а у песника Илијаде тај протест има шири и одређенији карактер. Хесиодов протест мора бити ситан јер је његов βασιλευς ситна риба као и у Одисеји, и то са простог разлога што је само поседник земље и породични старешина. Такав нижи ранг заузима βασιλευς и у микенско доба, где нема никакав командни положај као у Илијади. Можда има само неку култску функцију. У сваком случају је нижи од господара Φαναϛ-а и од војног команданта, којег микенски Ахајци зову lavagetas. Према томе, песник Илијаде зна само за доцније значење овог крупног термина, чије нам је порекло још увек непознато. Мисли се да је преахајског постанка. То значи да су термини βασιλα (краљица) и βασιλευς преузети, као и многи други културни изрази, од затечених старинаца, тј. индоевропских Пеласта, па је стога оправдана њихова етимолошка веза не само са киренском титулом βατος (краљ) већ и са немачком групом Bote,Gebot итд.

Будимир песника титулише као *оснивача најстарије европске књижевности* и сматра га творцем *најстаријег европског књижевног језика, који се увек разликује мање или више од народног говора*. Будимир каже да су из овог најстаријег књижевног језика настали и сви преостали европски књижевни језици, језици некатоличких Словена према грчком оригиналу, док су се остали формирали према латинској копији. Затим је разјаснио зашто је број грчких градова који су отимали за част да буду Хомерова постојбина увек седам истичући да већи део њихових имена нису грчког порекла. У свим варијантама, ових 7 градова, помињу се једино Атина и Смирна, оба са негрчким именима. Баш Смирна се сматра Хомеровим завичајем јер је језик *Илијаде* мешавина јонског и еолског дијалекта. У овај крај су прво досељени Еолци који су касније потиснути мало према северу колонизацијом Јонаца. Још из античке епохе познат је надимак за који се сматра да је припадао Хомеру, а везан је за Смирну. Будимир запажа и како би овај надимак, Мелесигенес, довео Хомера у везу са античком Смирном кад бисмо поуздано знали да је припадао Хомеру, што је и разумљиво. Али као што каже Будимир, антички стручњаци не мисле као савремени, он преферира представу Аристарха са Самотраке. Аристарх је сматрао да је Хомер био рођен у Атини, а то, по Милану Будимиру, потврђује античка *традиција о атинском државном издању Илијаде и Одисеје, које је неком одбору стручњака поверио тиранин Писистрат*. Будимир каже да је то било 560. године старе ере, дакле

за време прве *Писистратове тираниде*. Поред Будимира, то можемо пронаћи код бројних савремених аутора уз незнатне разлике. Неки наводе 556. годину старе ере, неки чак кажу да је у питању друга *Писистратова тиранида*. А има који иду чак дотле да тврде како је сам Писистрат наредио да се оба *Хомерова епа* преведу на јонски дијалект којим се тада говорило у Атини. Ове легенде су главно упориште онима који тврде да су *Хомерови епови* преведени и да нису били испевани ни на једном од хеленских дијалеката. Заједничка особина свих који су износили тврдње, а које смо ето срели и код Будимира, јесте што нико није навео код ког античког аутора је то прочитао. Управо зато је и писац ових редова утрошио силно време и труд да то пронађе. Но, како је то трагање било безуспешно аутор је дошао до закључка да је овде само у питању легенда или можда и нечија хипотеза која је морала настати тек у новом веку. Могуће је да се ради о усменој предаји која је, још из античког времена, доспела и до наших дана али сигурно измењена. У даљем тексту је аутор јасан и нема потребе да га коментаришемо, осим да нагласимо да се изјашњава по још једном *хомерском питању* старог века. Ово питање, о којем су вођене и вишевековне расправе у антици, је да ли је старији Хомер или Хесиод. Будимир закључује да је Хесиод ипак старији, наводећи на основу чега је дошао до таквог закључка. На његове аргументе се не може уложити нека значајна примедба, осим што можемо још констатовати да и овде аутор ону своју хипотезу, о веку у ком је живео Хомер, сматра чињеницом. Тако би опет могли рећи да иде хипотеза на хипотезу. Ако ништа друго, онда зато што не знамо кад је тачно живео Хесиод. Њега су још у антици смештали у разне векове, слично као и Хомера. Преостаје једна тврдња која није баш сасвим јасна, бар не писцу ових редова. Ево чему се ради: *Његов географски хоризонат обухвата цело Средоземље од Крима до Гибралтара, па мало и преко тих граница. Значи да је песник млађи од јонске колонизације медитеранских обала на Понту и на западу према Италији и Иберији, а та је колонизација започела тек око 700. г. ст. е.* Питање је како је Будимир дошао до закључка да је Хомеров географски хоризонт био до Гибралтара, па чак и даље од тога? Он то не каже, а писац ове књиге се не сећа да је игде у *Илијади* наишао на неки податак из кога би се могао извући икакав сличан закључак. Можда Будимир рачуна и на *Одисеју* али то не каже, док овде пише о *Илијади*. Досад смо коментарисали делове из првог Будимировог рада, а у овом постоји и једна новина и то доста значајна коју смо оставили за крај овог поглавља. Ту аутор најпре понавља један податак из овог рада и то речима: *Раније поменута истраживања археолога К. Блегена дала су повода новом схватању, по коме је Троја, звана Троја 6, под крај XIII в. страдала од земљотреса, а, нова Троја, 7а разорена је почетком XII в. од освајача из балканско-подунавског простора*. Што опет значи да ово није могао бити *Тројански рат*, чиме поново потврђује закључак из свог ранијег излагања. Наравно, мисли се на закључак писца ове књиге јер Будимир то нигде не каже. Тако, ако смо до сада још били у дилеми Будимир на то ставља тачку већ и следећом реченицом: *То значи да Троја 6 и Троја 7а нису виделе ни Ахилеја ни Агамемнона ни остале Ахајце, чак ни Одисејева коња*. Не може бити јасније и овај пут много директније. Разарање Троје 6 и Троје 7а, по Будимиру, никако није могао бити тај рат који нас интересује. Будимир директно нигде не каже да га није било али шта бисмо друго и могли

закључити. Како ово поглавље не захтева додатних коментара, можемо полако прећи на следеће.

VI

Поуздано и убедљиво тумачење ове важне чињенице не може се лако дати. Она не значи да Илијада припада песнику неком који живи од милости феудалне господе, како се то обично узима. Та мало час смо видели каквим нечувеним изразима песник наш обележава краљеве и осталу феудалну господу. Много је вероватније стога оно тумачење које полази од околности да се простонародна земљорадничка божанства не могу јављати у ратничком кругу, кругу, створеном далеко од рођене мајке земље, за коју су својом функцијом везана нераздвојно за сва времена и све облике живота. Песник и писац песме о смрти и љубави, који по свој прилици живи и ради у Атини крајем VII века, треба да се зове (Омир или) Хомерос. Такво лично име потпуно је усамљено у грчком именику. То је јасно показао пољски филолог Т. Синко. Постојали су људи звани Хомериди, његови тобожњи потомци, који су наставили његов певачки и песнички занат. Али постојање ове уметничке школе и породице доказује само толико да је име њиховог тобожњег претка имало у целом грчком свету снажан и висок углед и да се у Перикловој Атини и доцније веровало у постојање неког великог песника са таквим именом. То су име на разне начине објашњавали. За неке античке стручњаке оно значи таоца или пратиоца или друга. Та тумачења или су погрешна или врло мало вреде, мада је формално најближе вероватнећи оно прво и последње. Данас можемо са довољно оправдања казати да је реч ομιρος без сумње грчка а не туђинска. То је важно стога, истаћи што песник Илијаде, као што је раније речено, осим грчког зна понешто и од прегрчких говора, и што су често оснивачи књижевности, као и држава, туђинског порекла (Ениј код Римљана, Солунска браћа и Марко Марулић код нас итд). Друга лингвистичка чињеница још је важнија. Реч ομιρος требало би у ствари писати малим почетним словом, а не великим како то ради образована Европа већ неких двадесет пет векова. То није никакво лично име него именица, блиска по свом значењу са и нама познатим грчким именицама ραψωδος и ποιητης, рапсод и стваралац (поета). У истини ова сложена именица има првобитно значење „онај који здружује, саставља“ (састављач). Сложеница ομιρος може имати и обе семантичке варијанте — активну и пасивну, „састављач“ и „састављен“. (Тако је у овом случају од апелатива који означава професију постало лично име. Сам пак песник Илијаде остаје према томе за нас незнани јунак и безимен уметник, јер му не знамо личног имена.) Тиме су обухваћена и наведена тумачења позната из антике. Излази да обе сложенице ομιρος и ραψωδος имају блиска значења, јер и рапсод не казује ништа друго него оног који смишља и саставља, заправо, сашива песму. Према томе су хомери исто тако као и рапсоди одменили старијег аојда, аеда, тачније авојда (αθοιδος), чија нам је етимологија неизвесна, иако је реч очигледно грчког порекла. Аед је био и песник и певач и, што је нарочито важно, самоук састављач: αυτοδιδακτος се зову у хомерској песми оба аеда,Фемије и Демодок. Ови старији певачи-песници, који су смишљали и састављали песму, пратили

су своје певање ударајући у формингу, инструмент налик на лиру или омању харфу са четири, пет, доцније седам жица. Архајском аеду и његовој трострукој функцији одговарају наши гуслари, као Филип Вишњић и други. Можда је по тој трострукој уметности: песник певач свирач, песнику Илијаде нађен и отац Мелет (име сродно са мелос и мелодија), па је тако Хомер добио своје поменуто отечество Мелесиген, које нас подсећа на једнако сложена имена Диоген, Хермоген, Тритоген, Ифигенија итд. Други надимак Хомеров, Мајонид, казује да је песник из ове области Лидије, која граничи са Бругима. И овај детаљ треба здружити с оним што је напред речено о негрчкој Илијади. Тако је у овом случају од апелатива, ομηρος , који означава професију, постало лично име Хомер. Сам пак песник Илијаде остаје, према томе, за нас ипак незнани јунак и безимени уметник, јер му не знамо поуздано личног имена. Све су велике и истинске величине често анонимне. И песник Илијаде није неки уметник са својим рођеним именом. Он се зове само састављач-уметник. И ништа више. И у томе је један део његове величине. Овакво тумачење имена ομηρος или, тачније речено, именице ομηρος, која је доцније постала именом највећег па вероватно стога, тобож и најстаријег песника, задаје, нема сумње, извесне тешкоће. Шавише, оваквом тумачењу могло би се на први мах можда и са правом приговорити да не даје никаквог решења, јер да замењује икс ипсилоном. Или можда још нешто горе. Од сасвим сингуларног и сасвим грчког имена Хомерос, које је кроз дуги низ столећа постало сасвим одређена ознака посебне и снажне уметничке индивидуалности, ствара се нејасна и неодређена представа о неком безименом јунаку односно уметнику. Али давно су прави уметници сами рекли да су за широку публику од интереса једино и искључиво њихова дела као сведочанства о њиховом јавном раду. Све остало, као приватни живот са згодама и незгодама, мржњама и љубавима, врлинама и манама, па разуме се и њихово „право“ а не артистичко име, савршено су безначајни и за ону јавност која жели да боље позна писца и да дубље продре у његов уметнички живот. Тенову теорију о временској и просторној условљености не побија овакво схватање, ако се помоћу њега из самих уметничких споменика може да утврди све оно главно што нам открива уметникове погледе на људе и живот, што нам помаже да реконструишемо уметников људски и уметнички портрет. А то и јест главно и суштаствено код сваког човека, и код оног са улице. Поготово вреди ово за велике индивидуалности научне и уметничке, које су, за разлику од политичких и војничких величина, оставиле и потомству предале довољно грађе помоћу које увек можемо да пронађемо и утврдимо оно доиста крупно и особено у њиховој појави, у њихову раду и животу. Из те грађе, а не из туђих сведочанстава, макар да, су ова понекад корисна, често и интересантна, можемо и морамо да узмемо што нам треба. Тако ћемо најпоузданије моћи да и самог песника и његову песму о смрти и љубави поставимо на право место и да им одредимо највероватније временске оквире. Већ смо напред додирнули нека питања која су са тим у вези. Поставили смо радну хипотезу да је Хомерова Илијада, песма о смрти и љубави, коју читамо у садањем облику, коначно утврђеном најмање пре двадесет два века, дело једног јединог песника, да је то дело написано и према томе постало не много пре почетка VI в. ст. е., и то у оном крају грчком где је постала и

атичка трагедија, у самој Атини. По свој прилици, то је била она Атина која је обележена Солоновим реформама и Пејсистратовом тиранијом. Да будемо још прецизнији, то је по свој прилици било у време старијег Милтијада, који је атинску колонизацију управио на Дарданеле, према Понту где је владао Ахилеј („господар Понта“, πονταρχης). Ове култске и економске чињенице, колико ми је познато, нису узимали у обзир досадањи хомеролози, стручњаци који се специјално баве хомерским питањем. За вероватност овакве хипотезе ми се, према томе, не позивамо на ону стару традицију о Пејсистратовој комисији од четири члана, која је приређујући атинско државно издање без сумње користила прилику да успут нешто ћари и за атинску славу и величину. Против те легенде, како многи зову овај податак, устали су у првом реду унитарци, тј. они стручњаци који Илијаду сматрају делом једног јединог уметника. И они са пуним правом мисле да одбори и комисије по правилу не могу да скроје ни какву ситну уредбу, а камоли овај величанствен еп. Овај против-аргуменат не може се побијати. Међутим, ако знамо да се људска природа за ових двадесет пет векова није много изменила и ако видимо да и данас у одборима и комисијама ради по правилу само један члан а други одобравају и потписују, са зевањем или без зевања, мишљење главног референта, онда не можемо разумети зашто се унитарци буне против ове Пејсистратове редакцијске комисије која не иде у прилог схватању плуралиста, њихових љутих противника. Да је доиста нешто рађено у Атини са Илијадом показује у првом реду она већ поменута чињеница, коју је утврдио лингвиста Ј. Вакернагл и коју може и данас и увек сваки стручњак проверити. То је атичка и атинска површина и политура епског књижевног језика, тако назване најстарије грчке κοινη (заједнички дијалекат), коју нам пружа текст садање Илијаде. Можда је боље рећи мешавина дијалеката својствена епској поезији, на коју су се настављали и најстарији прозни писци. У тој мешавини готово увек можемо разликовати јонске облике поред ајолских, а нађе се и понеки дорски облик. Тешко је рећи да је то најстарија грчка књижевна коине у правом смислу те речи, јер језик рапсода путника, а вероватно и старијих аеда могао је примати локалне особине и са метричких разлога. Језик наше народне песме показује сличне појаве дијалекатске мешавине, којој је А. Лескин посветио посебну студију. Али је та наша мешавина мањег домета, јер наше дијалекатске разлике нису те природе као што је то случај са грчким дијалектима. Примера ради наводимо Бановића Страхињу од Старца Милије, коме је проклета ракија, што му је почесто додавао Вук ради бољег певања, понешто допринела дијалекатској мешавини. И старобалкански певачи на својим дугим и честим путовањима нису могли избећи утицају локалних говора, као што ни наши гуслари нису могли избећи епским формулама из икавског или екавског извора. Тек су у Пејсистратовој Атини рапсоди били у неку руку приморани да за државно издање припреме неку више сређену редакцију текста и колико-толико атинском политуром покрију традиционалну дијалекатску мешавину. Јесу ли у Атини на почетку VI века постојали услови за такав поступак? Ово је питање пресудно за Вакернаглов налаз, који снажно подупире античка традиција о Пејсистратовој комисији и поменуто Аристархово ауторитативно мишљење да је песник и писац Илијаде Атињанин. Ако није било опште-културних и књижевних ус-

лова; за тај рад у Атини око 600. г. ст. е., онда нам је узалудан сав труд и сва добра воља да верујемо одређеној и јасној традицији, која не може бити без икакве основе. Узимајући стару и прецизну традицију о атинској редакцији хомерских песама не као доказану тврду чињеницу него само као радну хипотезу мада за њу говори посредно Аристархово сведочанство и поуздан налаз лингвистичке анализе, изнећемо укратко стање и прилике у Атини под крај VII и на почетку VI в. ст. е. То је време када је наша Илијада, ова коју су читали грчки малишани, државници и мислиоци и коју су нам предали александријски филолози, могла да добије свој данашњи облик. Према поменутој традицији, пре Пејсистратове редакције хомерске су песме биле расуте и несређене. Треба имати на уму да израз „хомерски“ не обележава неко одређено лице, него да је хомер синоним за рапсод и да се тај израз односи само на јуначке песме већег обима, нарочито на оне о ахајским и тројанским јунацима. Управо за такву поезију претпоставља се уметник већих способности, истински „састављач“, тј. ομιρος . У сваком случају, именица ομιρος много је старија од имена Ομιρος, које у живом народном говору тако рећи није ни постојало као име, него можда једино као надимак. Пејсистратова Атина била је сва у превирању. Живело се на завршетку родовске аристократије и на почетку трговачке и војничке демократије. Обе ове врсте демократије биле су условљене колонизацијом. Понта и Хелеспонта (Дарданела), које је морала да брани тек новоорганизована тешка пешадија, хоплита, а не само стара аристократска бојна кола, иако су се у атинским парадама појављивали на колима тобож херојски ахајски војници све до краја VI в. ст. е. са истом опремом као у Хомера. Родовској аристократији, која је неговала култ јуначких предака и која се стално борила за међусобно првенство, припадале су некад јуначке песме о њиховим прецима, а они су сви „краљеви од Зевса рођени и од Зевса отхрањени“. Такве су песме певане по њиховим кулама, по правилу подизаним на местима важним за саобраћај и трговину. Остали слободни грађани без имања и без земље ишли су у туђину ван Атине и ван Атике да зараде хлеба, било као колонисти, као трговци и занатлије, или као плаћени ратници. Атика је била посна и кршевита земља, те није могла сама да исхрани своје становнике. Морала је да увози жито најпре из Мисира, преко критских помораца, а доцније са сеаера, из Тракије и Јужне Русије, где је врло давно, можда још око 700. г. ст. е. сејано жито за експорт. На северним обалама Црног мора живели су „Скити орачи или земљорадници“, који су грчким поморцима за вино и за грнчарију продавали своје жито. Грчки се жито звало σιτος и σιτα. Како је та реч у грчком страна, могуће је да је словенског порекла као и име неке далеке планине на северу, за коју су грчки трговци чули исто око 700. године. То су Ριλαι или Аргипаи. Последњи облик постао је народном етимологијом или преко страног посредника који, као и Јермени, премешта групу гр у рг. Прави облик гласио је у прасловенском Хрибаи, Хриби (планине). То су најстарије словенско-медитеранске (грчко-словенске) везе, поред већ поменутих термина гордо /карта и сипулос (сопиле), а можда и руско дума поред хомофоног термина dumos код старих Бруга. Слично становницима нашег крша, морали су стари Атињани и Атичани да било под којим видом постану исељеници. Из уста главног јунака Илијаде, божанског Ахилеја, сазнајемо да такав исељеник –μετα-

ναστης— није међу родовском господом уживао никакве части ни уважења, него је сматран као и остали бескућници пропалим човеком. Из ове значајне изјаве Ахилејеве закључујемо да Илијада није могла бити написана пре краја VII века, јер тада су исељеници заузимали частан и поуздан положај у грчком друштву. Али сви нису били расположени да оставе танку и кршевиту Атику. Радије су остајали код куће. Ту је средином VII века, после лелантског рата, који је, изгледа, био дужи но пелопонески или тридесетогодишњи рат и у коме су, исто као и у тројанском рату, учествовале све грчке поморске државице, почела борба себара и бескућника против родовске господе, чију поквареност описује и Хесиод и песник Илијаде. Први их јавно назива корупционашима, а други народним изјелицама и саможивим насилницима. Стога хомерске песме не можемо сматрати продуктом аристократске средине, иако је епска поезија из такве средине изашла. Оне су у данашњем облику продукат прелазног доба, које није ни краљевско-родовско ни народно-демократско. То је доба тоталних диктатора или тирана, који су умели да користе и грешке незасите господе и расположења гладних маса да задовоље своје славољубље и да дођу до власти. Ако им је то пошло за руком, онда су се, као Пејсистрат, ослањали на широке слојеве, гледајући при том да им пруже не само телесну него и душевну храну. Народне масе у Атини и Атици биле су гладне и жедне не само правде. Тражиле су и власти и хлеба и забаве. Пејсистрат је прво отео од великаша, али не да да народу, него да задржи за себе и за своју породицу. Народу је дао хлеба и забаве и створио му је могућност и да слави своје старе богове, који нису били на сунчаном Олимпу нити су се безбрижно смејали неутасивим смехом, него су боравили у црној земљи, тешкој и хладној. Та народна, раније од родовске господе презрена божанства, готово никако се не појављују у Илијади. Поуздано и убедљиво тумачење ове важне чињенице не може се лако дати. Она не значи да Илијада припада песнику неком који живи од милости родовске господе, како се то обично узима. Та малочас смо видели каквим нечувеним изразима песник наш обележава краљеве и осталу поседничку господу. Много је вероватније, стога, оно тумачење које полази од околности да се простонародна земљорадничка божанства по правилу не могу јављати у ратничком кругу, кругу створеном далеко од рођене мајке земље, за коју су она божанства својом функцијом везана нераздвојиво за сва времена и све облике живота. У Пејсистраговој Атини на почетку VI века истиче се све јаче култ земљорадничких божанстава. Али и под тим новим условима друштвеног живота главно је божанство у Пејсистратовој Атини сама богиња истог имена, која и у Илијади с обе стране зидова тврде Троје игра главну улогу. Помињу се и друга божанства, која учествују и у самој радњи. Али главни јунак епа стоји под заштитом главног божанства Пејсистратове државе. Славу тог божанства, које је несумњиво прегрчког порекла, основао је атински тиранин, заштитник атичког пука и пропагатор књижевности, међу осталим атичке драме и панатенајске свечаности. На тим свечаностима, како је раније речено, понајважнија тачка била су рецитовања из хомерске епике. У ту сврху била су приређена и нова државна издања Илијаде и Одисеје. Како је неких четрдесет година; раније у истом граду делао необичан човек, који је био и државник и трговац, путник и песник — мислимо на Солона — не може се

рећи да у Пејсистратовој Атини није било уметничких и друштвених услова за деловање песника Илијаде. (Према томе за Атину као место постанка у Пејсистратово време говори античка традиција, са којом се на свој самосталан начин слаже александринска филологија и модерна лингвистика, говори дијалекатска глазура, говори поглед на друштво и односе међу људима. Са примитивним сујеверјем атичког пука у Пејсистратово доба, о којем говори Аристотел у својој Политичкој историји Атине, слаже се и за грчке прилике необично висок ранг који песник Илијаде даје свештенику. Са широкогрудим схватањем и поштовањем туђинштине, које издиже песника Илијаде и изнад самог Аристотела, подудара се међународни и трпељиви дух атичког поморца и трговца, који обилазе и посећују све светске тргове оног времена на Средоземљу. Та значајна атинска трпељивост учинила је да је и горда Периклова Атина век и по доцније примала у часно друштво својих старих божанстава и нова божанства из варварских области. И овде је широкогруда трпељивост била знак друштвеног здравља и животне способности.)У тој и таквој Атини Пејсистратовој рађа се и атичка трагедија, која у ствари представља главни моменат у светковини бога Диониса. Ово божанство долази са балканског севера заједно са трачким певачем Орфејем и са свештеницима-певачима, који носе грчко име Еумолпиди (добри певачи). Ово на грчки преведено име само је доказ више како су снажни били старобалкански корени, од којих потичу први изданци класичних књижевности. Сва ова сељачка божанства заједно са певачима Еумолпидима, без којих се не могу замислити елевсинске мистерије и атинска; хијератска поезија, на коју указују трачке глосе сачуване у античком речнику, оштро одударају од херојске епике и ратничког менталитета Агамемнонових Ахајаца. Али без тих божанстава Пејсистратова просвећена тиранија није могла успети у широким слојевима атичког народа. Према томе, за Атину као место постанка у Пејсистратово време говори античка традиција, са којом се, на свој самосталан начин, слаже александријска филологија и модерна лингвистика, говори дијалекатска глазура, говори поглед на друштво и односе међу људима. Са примитивним сујеверјем атичког пука у Пејсистратово доба, о којем говори Аристотел у својој Политичкој историји Атине, слаже се и за грчке прилике необично висок ранг који песник Илијаде даје свештенику. Са широкогрудим схватањем и поштовањем туђинштине, које издиже песника Илијаде и изнад самог Аристотела, подудара се међународни и трпељиви дух атичког поморца, колонисте и трговца, који обилазе и посећују све светске тргове оног времена на Средоземљу, а нарочито понтске области, где влада божански Ахилеј. Та значајна атинска трпељивост, и без обзира на Аристотелову тесногрудост, учинила је да је и горда Периклова Атина примала у часно друштво својих старих божанстава и нова божанства из варварских области са балканског севера. И ту је широкогруда трпељивост била знак друштвеног здравља и животне способности.

Аристархово мишљење да је песник живео и радио у Атини. Али израз *по свој прилици* сведочи да аутор текста ипак не искључује и друге могућности, мада изнету очигледно сматра највероватнијом. Овај пут је из текста јасно видљиво да је то његов став како и треба да буде. Мало је збуњујуће што Будимир каже да песник *треба да се зове Омир или Homeros*. Ово је и у супротности са оном

његовом ранијом тврдњом да је исправно једино Хомер. Овде тврди да су оба имена исправна, па је тако нејасно који став тачно заступа. Можда је бар могао истаћи да је Хомер исправније, а ни Омир се не сматра погрешним. Онда не би било конфузије. Поново истиче да је савез грчких држава у *Тројанском рату* и преузет из *Лелантског рата*. *Ту је средином VII века, после лелантског рата, који је, изгледа, био дужи но пелопонески или тридесетогодишњи рат и у коме су, исто као и у тројанском рату, учествовале све грчке поморске државице, почела борба себара и бескућника против родовске господе, чију поквареност описује и Хесиод и песник Илијаде. Први их јавно назива корупционашима, а други народним изјелицама и саможивим насилницима.* Поменути рат је вођен на острву Еубеји, негде између 710. и 650. године старе ере, између два града на Еубеји. Ти градови су Халкида и Еретрија, који постоје и данас и нису удаљени више од 18 km. Налазе се на западној страни Еубеје. Рат је избио због Лелантске долине и у њега су се укључили и остали Хелени, на страни једних или других. Ово нам преноси Тукидид у својој *Историји Пелопонеског рата* и каже:

(1.15) *Најближи приступ коалицији десио се у старом рату између Халкиде и Еретрије; ово је била свађа у којој је остатак хеленског имена донекле стао на страну једних или других.*

Овај дугогодишњи рат, који данас зовемо *Лелантски рат*, према имену плодне долине између Халкиде и Еретрије, у античко време био је називан *рат између Халкићана и Еретријаца* (πόλεμος Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριῶν), као што Тукидид и каже. Због економске важности Халкиде и Еретрије, у рат се укључују и друге хеленске државице. Тако да овај постаје не само рат између два полиса, него је то рат између две колалиције, баш какав је био и *Тројански*. На то је Будимир и мислио кад је поставио хипотезу да је Хомер пресликао хеленску коалицију из *Лелантског рата* у свом *епу*. То што каже Будимир је стварно могло тако бити али је могло бити и обрнуто. Можда су коалиције у *Лелантском рату* по узору на *Тројански*, али нам та чињеница и није од неког значаја. Ако та и није тачно датирање *Лелантског рата* јесте, јер ако је Будимир овде у праву онда и време *Лелантског рата* може одговарати добу Хомера и Хесиода. Или боље речено, није спорно да ли је Будимир у праву јер је изнео једно брилијантно запажање већ да ли ти стихови стварно потичу од Хомера или не? Такође јесте и питање датирања *борбе себара и бескућника против родовске господе*, јер се борба не може десити пре припреме. Под припремом овде мислимо и на незадовољство које дуго тиња међу народом, а то су најавили Хесиод и Хомер. *Први их јавно назива корупционашима, а други народним изјелицама и саможивим насилницима*. Будимир сам каже да је та борба била и физички у *Лелантском рату*, а то значи да су и Хесиод и Хомер могли бити или старији од овог рата или, што је вероватније, његови савременици јер је рат дуго трајао. Помињањем борбе у Лелантском рату, против краљева изелица, Будимир потврђује податак који је изнео писац ових редова, а то је да бунт себара против властеле почиње раније него што нам је изложио Будимир и то за цео век. Будимир то вероватно и није могао знати, јер се у његово време мислило другачије, али да је повезао своје сопствене речи о Лелантском рату дошао би и сам до идентичног закључка. И његов закључак да је Хесиод био старији од Хомера је под упитником јер овај

закључак и доноси на основу тога што каже да је протест против властеле, који је присутан и код Хомера и код Хесиода, код Хесиода млак у односу на онај Хомеров, који је, по Будимиру оштар. Међутим, то је Будимирова субјективна оцена јер се не види разлог зашто би *корупционаш* било млако, а *изелица* или *насилник* било оштро. Будимир је све то добро уочио и ако заиста све и потиче од Хомера, онда би пре могли закључити да су Хомер и Хесиод савременици и да су живели негде у време *Лелантског рата*. Будимир мисли да је Хесиод био старији, само на основу тога што његов протест сматра млакијим од Хомерова. Овај његов закључак није било тешко оспорити, али, поред свега, треба додати да све на шта нам је Будимир указао има смисла ако су поменути стихови били Хомерови. То, наравно, не можемо бити сигурни али вероватно јесу јер слични постоје и код Хесиода. Ако узмемо у обзир рачун који смо извели после Томе Маретића и његових коментара на препеве *Хомерових епова*, онда видимо и да поузданост да су стихови Хомерови износи 97%. Како стихови на које указује Будимир нису на списку стихова које Маретић наводи као допеване, значи да и они онда морају бити од Хомера. А то значи да су и изведени закључци тачни.
Даље, позивајући се на радове Тадеуша Синка, Будимир наводи да Хомер не постоји као име у хеленској ономастици, што није тачно. Ове Синкове наводе смо већ оповргли у ранијем тексту, па нема потребе да понављамо. Истина је и да не постоји, али само пре Хомера из Бизанта. Можда би се могло додати и да нам није познато лично име Хомер пре *Писистратове редакције епова*. Ако га је и било, ми за то не знамо. Ипак, и због оскудних писаних извора из старијег доба не можемо баш категорички тврдити и да имена нема пре Писистратовог времена, јер то, једноставно, не знамо. Очито да је Синку и Будимиру непознат рад Диогена Лаертија у коме помиње овог Хомера, као Тимејева савременика. Већ у наставку нас Будимир обавештава о томе како је све било тумачено име песника у антици, наводећи га као *пратиоца*, *таоца* и *слепца*. Тако су већ неки градови који су га својатали тумачили његово име, али се Будимир не труди да нас и о томе обавести. Вероватно зато што даље износи и став да све наведене *етимологије или су погрешне или врло мало вреде, мада је формално најближа вероватноћи она последња*. Да је: *реч Homeros без сумње грчка, а не туђинска*. Тиме већ опонира ставовима да Хомерово име није грчког порекла, поново не наводећи основу из које је извео овакав закључак. Не објашњава нам ни своју следећу тврдњу:
То је важно стога истаћи што песник Илијаде осим грчког зна понешто и од прегрчких говора... До овог закључка је могао доћи само из *Илијаде*, мада није навео и како. Овај његов закључак је важан и за прецизније одређивање језика на којем је испеван првобитни еп. Било да је то сама *Илијада* или неки други еп на основу ког је настала. И ту је Будимир креирао извесну конфузију јер је повезао *Илијаду* са *κοινη*. Тај *кине*, по изговору до 529. године наше ере, или до затварања Платонове *Академије*, а *кини* после тога, је својеврсни есперанто из античког света. Међутим, он постоји тек од времена Александра Великог, што је више од два века после *Писистратове редакције* и не види се какве везе то с њом може имати. Ево шта каже Будимир: *То је атичка и атинска површина и политура епског књижевног језика, тако назване најстарије грчке κοινη, коју нам пружа текст садање Илијаде. Можда је боље рећи мешавина дијалеката*

својствена епској поезији, на коју су се настављали и најстарији прозни писци. У тој мешавини готово увек можемо разликовати јонске облике поред ајолских, а нађе се и понеки дорски облик. Кине и јесте био мешавина дијалеката, од којих је највише хеленских, али има и речи других језика. Ипак, то са Хомером и његовим еповима нема никакве везе јер су записани много пре него што кине уопште постоји. Такође, јонски и еолски облици код Хомера нису спорни али Будимир помиње и дорске, које нико осим њега не помиње. У тексту *Илијаде* нема говора о кине јер како би иначе знали колико речи има ког дијалекта, али је зато сасвим могуће да су неке речи из *Илијаде* постале део језика кине. Мало је теже поверовати да зналац попут Будимира ово није знао, зато се чини да је то само мало незграпније објаснио чиме може и збунити читаоца. Разлог више да се ово и додатно разјасни. Аутор даље тврди да Хомерово име треба писати малим словом јер није у питању лично име него само именица чије значење је *састављач*. *Тако је у овом случају од апелатива који означава професију постало лично име*. Рекли бисмо да је ово само хипотеза, која може бити и тачна. Будимиру је изгледа пракса да износи хипотезе као чињенице, чиме и збуњује. Тако, према Будимиру, излази да је неки непознати песник саставио *Илијаду*. Питање је само од чега ју је састављао, кад је претходно и сам Будимир тврдио да овај *еп не сачињавају одвојене народне епске песме*. Како Будимир не спори да је Хомер и песник, често га тако и назива, а не само састављач, то већ и овде можемо закључити да Будимир можда алудира да је пре нашега Хомера заиста постојала нека *Праилијада* од које је састављач саставио *еп* додајући му и своје стихове. Појам *Праилијаде* увео је Јохан Готфрид Херман, што смо помињали, а ово је, јасно, нашем академику било добро познато. Можда ту и не мисли на *Праилијаду*, већ само на некакав еп или песме пре Хомера? Ово би значило да се аутор коначно определио око тога да ли је Хомер био креатор старијих или млађих слојева епа, што је већ на почетку изнео као дилему. Будимир мисли да је овај песник, који се није звао Хомер, био креатор млађег слоја, односно оне верзије *епа* коју би могли назвати коначном. Све ово Будимир децидирано не каже, али се из његових навода може извести овакав закључак. Но, како смо у његовом тексту већ пронашли известан број нетачности и контрадикторности, тако не можемо бити сигурни у тачност овог закључка. Шта је Будимир заиста мислио, можда откријемо у наставку. А у наставку бисмо могли истаћи и један Хомеров надимак, Меонац или *Мајонид*, као што га зове Будимир који каже: *Други надимак Хомеров, Мајонид, казује да је песник из ове области Лидије, која граничи са Бругима. И овај детаљ треба здружити с оним што је напред речено о негрчкој Илијади.* Мајонид је дакле једно од Хомерових имена, а како су Меонци исто што и Лићани онда излази да Хомер и није могао бити Хелен. Наиме, за Меонце се сматра да су некад давно пресељени из Тракије, што сам Будимир и каже у свом раду. Наводи чак и кад, иако ни о томе нема сигурних
података. У питању је једна од хипотеза коју историчари сматрају чињеницом. Даље Будимир напомиње да је раније већ поставио радну хипотезу. Напокон да нагласи како се ради о хипотези, мада смо раније могли стећи утисак да се ради о чињеници. Но, никад није касно да се исправи. Овде се, јасно, ради о хипотези да је *Илијада дело једног јединог песника*. Нема, онда ни сумње да је, према Будимиру, *Илијада* испевана. Наравно, ако је ово тачно, шта је радио тај

састављач, како Будимир именује Хомера? Понавља да је ово дело и настало у Атини, мало пре *Писистратове редакције*, али овај пут о поменутој редакцији говори нешто детаљније. Писистрат је стандардизацију *Хомерових епова* или можда само песама, поверио некаквој комисији која је од четири члана. Зове овај податак *старом традицијом*, а каже да га многи други *сматрају легендом*. Тиме даје коначну потврду констатацији писца ове књиге, који је, после дуге и опсежне потраге, закључио да нигде у античким делима нема ничега сличног. Будимир дакле коначно ставља тачку и на ову јалову потрагу од стране писца ове књиге наводећи да је у питању *стара традиција* или *легенда*, што је скоро исто. Овог дефинитивно нема код античких аутора, па остаје већ изнета сумња како је после толико времена ова легенда и допрла све до нашег времена. Како њено порекло не знамо, можда ова сторија није ни старија више од 200 година. Ипак, то је само могућност која ће то и остати док се не потврди или оповргне. Ма колико било мало вероватно да је нека легенда била преношена *с колена на колено* хиљадама година, ми не можемо сигурно тврдити ни да је то немогуће. Наиме, постоје неки народни обичаји и веровања, која налазимо још у *Илијади*, што их можемо препознати код балканских народа и данас. Аналогно томе, су се могле некако одржати и легенде, јер ово није била једина за коју знамо. Али легенде знатно теже него обичаји, још теже веровања, али ипак није немогуће. Наравно, као и увек, легенде временом претрпе и бројне измене, мада у њима зна остати и понешто истинито. Ретко кад то буде сасвим неизмењени облик у односу на ону почетну легенду, некад иде чак дотле да се основна сторија и не назире. Проблем је још што не можемо знати шта би, евентуално, могло бити у њима истинито, па се на њих и не можемо ослонити. Ипак, није лоше имати их у виду јер се често потврди да су неки делови и тачни. Занимљиво је то што је Будимир овде дао и свој став према *Писистратовој редакцији*, коју је узео, *не као доказану тврду чињеницу него само као радну хипотезу, ма да за њу говори посредно Аристархово сведочанство и поуздан налаз лингвистичке анализе*. Очито је у овом поглављу мало одређенији. Ту се може видети да је Будимир, ипак, у суштини научник, што у претходном тексту и није баш тако изгледало. Надаље би могли запазити да Будимир још једном понавља Синкову хипотезу да име Хомер није постојало, али овај пут оставља могућност да је ипак могло постојати као надимак. Не приклања се Синковом ставу у потпуности. Став о старости *Илијаде* поткрепљује и односом према исељеницима у различитим периодима. Укрштање историјских података са подацима из *Илијаде*, као што Будимир уобичајено чини, води поново до истоветног закључка, који можемо прогласити и неспорним. Ипак, не и безусловно неспорним. Услов је само да и ови стихови потичу од Хомера, као и у претходном оваквом закључку. Како се то јавља само на једном месту у *Илијади*, можемо изнети претпоставку да је било додато. Наравно, не спорећи при томе да је било додато у периоду који и помиње Будимир. Мада, тачан период овог односа према исељеницима, који је Будимир овде изнео, је под упитником. И он може бити барем један век више у прошлост јер о томе немамо довољно података на основу којих би били нешто сигурнији у датирање. Тако се из овога не можемо усудити извести закључке, а ове Будимирове можемо третирати само као могуће, а нипошто једине могуће. У овом поглављу је интерсантно запазити оно што Будимир помиње и као прве

везе између Хелена и Словена у антици. И овај део понављамо због важности: *Атика је била кршевита и посна земља, те није могла сама да исхрани своје становнике. Морала је да увози жито, најпре из Мисира, преко критских поморца, доцније са севера, из Тракије и Јужне Русије, где је врло давно, можда већ око 700 г. пре Хр. сејано жито за експорт. На северним обалама Црног мора живели су „Скити земљорадници", који су грчким поморцима за грнчарију продавали своје жито. Грчки се жито звало* sitos *и* sita. *Како је та реч у грчком страна, могуће је да је словенског порекла као и име неке далеке планине на северу, за коју су Грци чули исто око 700 год. То су* Rhipai *или* Argipai. *Последњи облик постао је народном етимологијом или преко страног посредника, који као и Јермени премешта групу гр у рг. Прави облик гласио је у прасловенском хрибаи, хриби „планине". То су најстарије грчко-словенске везе.*
Ако су *на северним обалама Црног мора живели „Скити земљорадници“* од којих су Грци увозили жито, а грчка реч за жито, *ситос*, је страног порекла, вероватно словенског. Логично је да су Хелени усвојили реч за жито од оних који су га сејали и њима продавали, а то су Скити. При томе су преиначили први глас јер *Ж* у њиховом језику не постоји. Овде је, једним околним путем, Будимир рекао да су Скити исто што и Словени. Међутим, то није нигде даље искористио, нити доноси сличан закључак на основу словенских речи за које је морао знати да постоје у *Илијади*. Даље је Будимир додао још неке примере за словенско-медитернске везе, оне које помиње у свом претходном раду: *гордо/карта и сипулос (сопиле), а можда и руско дума поред хомофоног термина* dumos *код старих Бруга*. Наиме, ако су то заиста прве везе за које знамо, између Грка и Словена, онда то иде у прилог и Будимировој оној тези која се односи на старост *Илијаде*. Зато се аутор ове књиге већ и потрудио да реч *ситос* нађе у *Илијади*, у намери да и потврди ову Будимирову тезу, али без успеха. Како ова реч не постоји, тако се не може преко ње потврдити ни Будимирова теза о старости *Илијаде*. Тако излази да *Илијада* мора бити старија од Будимирових грчко-словенских веза јер би у супротном и у њој морали пронаћи реч *ситос*. Вероватно зато Будимир ни не користи ово као потврду своје тезе, мада се и у почетку чинило да му сасвим иде у прилог. Очито, као и многи други, наводи оне чињенице које могу подупрети његове тезе, избегавајући да се ту упусти у објашњење оних који нису с њима у складу. Исто тако, ако би Будимир био у праву и први контакти нису постојали пре овог времена, онда би се словенске речи морале налазити само у јонском дијалекту. У јонском су зато што су само Јонци имали своје колоније на Понту и трговали са Скитима. Наравно онда и у атичком који је из јонског и настао. Међутим није тако, није ни изблиза, више их има у еолском дијалекту али и у дорском. Еолски се сматра и за најстарији хеленски дијалект, док за Дорце знамо и да су дошли у Хеладу негде са севера. Дакле из Тракије. Како се Еолци изводе од Пелазга као епонимног претка, тако њих можемо сврстати у Пеласте, како их зове наш Милан Будимир. По сличној аналогији би Дорци онда морали бити Трачани, шта друго. Ове словенске речи у њиховим дијалектима нису могле доспети преко јонског, а јонски је тај који сматрају изворним грчким дијалектом. Поред поменутих, у хеленске дијалекте убраја се још и аркадско-кипарски, о којем се најмање зна, неки истраживачи и не сматарају га хеленским дијалектом. Овај дијалект могао би бити тек остатак

микенског говора, који се вероватно говорио одавно, у време *Тројанског рата*. Сваки од ових дијалеката имао је своје гране, поддијалекте. Но, шта је језик а шта дијалект зависи од дефиниције па свакако око тога већ не вреди разбијати главу. И те дефиниције су схваћене помало растегљиво. Тако се неки хеленски дијалекти много више међусобно разликују него словенски језици, па их опет сматрају само дијалектима. Према томе би испало и да су сви словенски језици само дијалекти али их свеједно зовемо језицима. Језикословци нису баш увек и сасвим доследни али то је већ њихова ствар. Нама је једино важно да знамо да је јонски најмлађи од свих хеленских дијалеката, изузевши атички, који знамо да је настао из јонског и који би стварно могли прогласити једним дијалектом јонског. Иако је све ово морао добро знати, сигурно много боље од писца ових редова, Будимир се није упуштао да нам укаже на ове чињенице. Разлог томе је вероватно тај што би на тај начин одступао од става званичне науке која већ дуго прича да Словена није било на Балкану у античкој епохи. Зато и највише одговара истини да Будимир није био спреман да се отворено супростави оном званичном наративу, већ повремно тек нешто натукне из чега би се лако могли извести и другачији закључци. Све у свему, изгледа да и у овом његовом раду пише много више него што се у њему налази, само између редова. Што би оно рекли: *Ко разуме схватиће*! Но, да ми наставимо са Будимировим излагањем. Он даље даје додатни аргумент за своју тезу о времену настанка *Илијаде* тако што повезује текст *епа* са историјским чињеницама: *Слично становницима нашег крша, морали су стари Атињани и Атичани да било под којим видом постану исељеници. Из уста главног јунака Илијаде, божанског Ахилеја, сазнајемо да такав исељеник — μεταναστης— није међу родовском господом уживао никакве части ни уважења, него је сматран као и остали бескућници пропалим човеком. Из ове значајне изјаве Ахилејеве закључујемо да Илијада није могла бити написана пре краја VII века, јер тада су исељеници заузимали частан и поуздан положај у грчком друштву.* Поново се можемо само дивити овом оштроумном запажању нашег академика, као и његовом познавању историје. Једина примедба која би се могла дати на његов закључак је та што се и ово налази само на једном месту у *Илијади*, па не знамо да ли потиче од Хомера. Исти случај као код *краљева изелица*, делује као да је *еп* био осавремењаван од једног или више песника у неком каснијем периоду од настанка. Како знамо, још од античких времена, да је *еп* мењан то чини ову претпостку вероватном, али сигурно не можемо одбацити ни Будимирову. И његова конклузија је без сумње тачна, једино не можемо бити сигурни у премисе из којих је изведена. За временску одредницу кад исељеника почињу третирати равноправно нисмо сасвим сигурни да је баш тако како Будимир наводи. И ту постоји доста реална могућност да је то било и цео век раније него што Будимир каже. Али истини за вољу нисмо сигурни ни у једно ни у друго јер и нема валидних историјских података. Такође, не знамо да ли је ово што Ахил говори Хомер узео из својег времена или можда из неког старијег епа, истог тог на који сумња и Будимир да је постојао. До краја овог одељка нису ни потребни неки посебни коментари јер је Будимир јасан, тако да можемо прећи на следећи.

VII

Али за Атину Пејсистратову говоре и спољни моменти, који су нам познати ван опсега песникове Илијаде. Пејсистратова спољна политика ишла је за тим да античкој трговини и индустрији обезбеди поуздане поморске путеве са Црним морем и свим богатствима у његовом залеђу. Ти су путеви ишли преко Хелеспонта или Дарданела. Пејсистрат је стога заузео и држао главне положаје са обе стране на улазу у Хелеспонт. На анадолској, тројанској страни већ је био од раније гроб Ахилејев, који је сад дошао под заштиту богиње Атине, већ добро познате заштитнице Ахилејеве (која и у епу штити главног јунака Илијаде). У то време хомерска Троја лежала је већ вековима у рушевинама. Разорили су је не Агамемнонови Ахајци, него балкански досељеници, који су почетком XII в. ст.е. провалили у Анадолију. Како ни за потоњу грчку колонизацију западне анадолске обале тврди тројански град нема никаквог значења, јасно је да у Илијади не смемо, како то неки историчари чине, тражити неку одређену историјску садржину. Место разорене Троје остао је оближњи рт Сигеј, који је бранио улаз у Дарданеле. Давно разорена Троја није се више никада могла поново подићи, јер је од почетка XII в. ст. е., када је Пријамова Троја разорена, па до Пејсистратова освајања дарданелског прибрежја прошло подоста времена и поморство пошло напред. (Место оних малих лађица, које су трговци пред Хелеспонтом као и Аргонаути из мора извлачили и, плативши таксу господарима тројанске куле, опет нешто даље на север спуштали у море, избегавши тако јаку противну морску струју са севера која је њихове лађице просто одбацивала на југ и онда када није дувао оштри северац, сада су пред Дарданеле долазиле веће лађе, којима та струја није сметала.) Сада су пред Дарданеле долазиле веће лађе, којима јаке струје и хладан ветар са Понта нису сметали. Тада поморци нису више морали да пред Тројом образују оне чудне поморско-сувоземне караване и да плаћају харач тројанском цару, најбогатијем човеку старог времена. Па ипак, Дарданели и Боспор нису изгубили своје важности, чим се појавила поморски довољно јака сила да их држи у својој власти, и то сила за коју је пут на богату понтску област значио крупан економски и политички интерес. Та је сила била Пејсистратова Атина. За оно подруг века што је протекло између инвазије Кимераца са равнице између Дњепра и Дунава (око средине VII в.) и персијанског империјализма према Белом мору (тако балкански Словени назваше Ајгајско море), Хелеспонт је постао необично важан за грчке колонисте и трговце. Не може се довољно истаћи и нагласити тврда историјска чињеница да Троја, или, тачније речено, трачки Херсонес и Хелеспонт постају за Грке интересантни тек после кимерске инвазије, када је јонска колонизација према северу у пуном јеку. Пре тога времена је Троја за Грке, чак и за оне највеће радозналице међу њима, савршено неинтересантна. Стога, не може никако бити говора о томе да је наша Илијада, која пева о љутом Ахилеју, господару Понта и његових путева, испевана раније, како се то обично мисли. За Атину и њену трговину са Трачанима и Скитима постаје Троја, односно Сигеј, са својим херојем Ахилејем интересантна тек око 600. г. ст. е. Значи да је песник Хесиод старији од песника Илијаде. То се могло и раније закључити, пре Бераровог открића (открића Виктора Берара) о важности тројанског пролаза за поморску трговину. Епска техника, гледање на живот и уметничка психологија носе код Хеси-

ода све знаке даровитог примитивца са села. Код песника Илијаде имамо рафиновану психологију грађанина са слободним и оштрим погледом, савршену епску технику и раскошну уметничку изражајност. Оно што се до сада увек сматрало код Хесиода позајмљеним формулама из хомерских песама треба сада сматрати наследством из заједничког извора, из старијих песама и непознатих песника, којих је, без сумње, било и пре Хесиода, и пре Хомера. Не смемо заборавити да је поред непознатих песника пре Хесиода и пре кимерске инвазије било и познатих песника који су се служили херојским стихом. Мислимо на Анакреонтова земљака Антимаха и на Калина, који је у својим елегијама користио хексаметар, односно херојски стих. Речено је већ напред да хомерски хексаметар због своје хетерогене структуре указује на дугу еволуцију пре саме Илијаде. Речено је и то да мања завршна половина хомерског хексаметра, диметар, чини метрички потпуно одвојену фразу у готово две трећине Хомерових хексаметара. Таква структура Хомерових хексаметара, грађених од две посебне целине, тетраметра и диметра, представља без сумње старије стање и указује на везу између елегије, заправо некадање тужбалице, и епске песме. Као што смо раније видели, песник Илијаде није представник родовске господе ни земљорадничког народа. Он је потекао из средине грађанског друштва, на обалама ведрог и живог Средоземља. Он је, што му име каже, састављач, уметник који спаја људе и богове, кућиће и пучане, село и град, море и копно, прошлост и садашњост, варваре и Хелене. За ово последње спајање потребно му је познавање не само негрчких веровања и божанстава него и прегрчких богова. Песник наше Илијаде није напросто стваралац најстаријег књижевног језика у Европи. Он је као мајстор-састављач у свом епу са једнаком љубављу и пажњом састављао и опевао и грчке и негрчке јунаке, пријатеље и непријатеље. Нарочиту пажњу поклања старим Балканцима на северу, у области Понта. Они су за њега људи високих техничких способности и необично побожни праведници. Такав суд о најстаријим „варварима“ најлакше се да објаснити колико приближно једнаким нивоом цивилизације грчких колониста и њихових варварских суседа, толико и спољном политиком атинског диктатора Пејсистрата, који је са разумљивих разлога ишао за тим да Грцима приближи негрчке становнике на источном балканском прибрежју и да између њих и атичких колониста утврди што пријатељскије односе. Песниково састављање и везивање Грка и варвара, савремених друштвених покрета и давно минулих култура и схватања, захтева нарочите уметничке способности у погледу планског архаизовања и намерне репристинације. У том погледу песник пре свега треба да познаје и старе прегрчке говоре, којима се сачувало трага на периферији грчког света, а нарочито у хијератској поезији. Али, како нам кажу стари историчари, највише се очувало трага прегрчким старинцима у самој Атици и у најближој околини Пејсистратове Атине, као и у области Хелеспонта. За Атику је то сасвим разумљиво, јер је то била оскудна и кршевита земља, са економским песимумом за који се мало ко отимао. У атичком крају око Елевсине, као и у самој Атини, у култској поезији наилазимо на негрчке елементе. Те прегрчке старинце зовемо Пелазгима или, тачније, Пеластима, при чему треба имати на уму да тај етнички назив није сасвим јасан (једноставан). Из појединих места у Илијади лепо се види да

њен песник познаје језик тих Пеласта, ранијих господара Белог или Ајгајског мора. Значи: да је песник Илијаде био двојезичан, а не само носилац грчке интердијалекатске језичке заједнице. То је потпуно у складу са његовим ставом према негрчком становништву. Ту је и главни узрок његовој особеној трпељивости, доста реткој појави код потоњих Грка, који сав свет деле на Грке и варваре. Кад кажемо да је Илијада, коју нам оставише александријски: професори, написана у Пејсистратовој Атини, то не значи да ми са Аристархом заједно сматрамо „састављача“' Илијаде рођеним Атињанином, па чак ни Грком. Мада је последња редакција језика, како је то утврдио лингвиста J. Вакернагл, несумњиво атичка и атинска, ипак из те поуздане чињенице овде не морамо закључити да је песнику Илијаде атички или који други грчки дијалекат његов матерњи језик. Ова сумња у његово чисто грчко порекло постаје већа кад се сетимо извесних колебања у гласовима и у ортоепији. Поступак са гласом обележеним називом дигама и накнадно развлачење стегнутих дужина и кратких вокала не би се могло објаснити само језичком колебљивошћу, него нужном последицом самог начина певања, и то у првом реду стога што су се већ у то време, мислимо на Пејсистратову Атину, епске песме рецитовале, а не певале, као раније. Зна се да отац оснивача грчке науке и философије, чувеног и по данашњим гимназијама, мислим на Питагору, није био Грк него Пеласт, односно Тирсенац. Можда стога није сасвим без основе античка традиција о страном, негрчком пореклу најстаријих грчких песника и певача, као што су (Орфеј, Тамир, Мусеј, Лин (име Муза по свој прилици није грчког порекла)) Орфеј, његов учитељ Линос и његов ученик Мусај, затим Олен, Памфос и други. По једној античкој традицији, коју смо раније поменули, песник Илијаде треба да је Мајонац, односно Мајонид из Лидије, а за Мајонце се мисли и данас да су у ствари балкански старинци индоевропског порекла, који су се за време већ помињане ајгајске сеобе, почетком XII в. ст. е. (у XXII веку) са Балкана доселили у северозападну Анадолију. Ови су Мајонци етнички много ближи Бругима и Трачанима него Хеленима, и припадају вероватно, као и остали Пеласти, првим индоевропским Балканцима, који се на Средоземље доселише много пре Грка и стопише се, негде мање негде више, са затеченим средоземним старинцима. Пејсистратов млађи савременик, јамограф Хипонакт, сачувао нам је у својим стиховима повише мајонских глоса и фраза у мајонском оригиналу и у грчком преводу. Према Аристотелу, и оснивач хорске лирике Алкман из Сардиса, главног града у Лидији, није Спартанац но Лићанин. Тој истој мајонској области у Анадолији, где су живели старобалкански досељеници Бруги и Лићани, припадају и Агамемнонови преци Тантал и Пелоп, од којег потиче име Пелопонес. Све ове ситнице, иако на први поглед безначајне, од важности су у нашем случају, јер је реч о аутору првог и најславнијег дела европске књижевности, који је саставио два главна оснивача европске просвећености, прегрчке Пеласте и грчке Индоевропљане. Хомерска уметност, о којој ће сада бити речи, величанствен је свод што почива на та два ступа. Онај старији и јачи ступ мање је познат, јер и данас има стручњака који целу грчку уметност, па и сву књижевност, сматрају искључиво грчким родом и плодом са грчког стабла, што га засадише сами Грци на грчко тле, без ичије помоћи и поуке. Ту појаву светско-историјског значења назваше оснивачи научног соци-

јализма „грчким чудом“. Али за последње пола века, откако је откривена уметност и записи старога Миноса на Криту, почиње се друкчије гледати на најстарију грчку књижевност, језик, веру, уметност, друштво и обичаје. Па и на хомерско питање, на Илијаду и њеног непознатог писца, који не може стајати далеко од теологије, јер одмах у првим стиховима своје Илијаде уздиже и бесмртну душу и свештеника, њеног лекара, без чије вештине и враџбине, каже Хомер, грчки јунаци никада не би дошли под тврде зидове богате Троје. (Хомеров врач Калхант примио је ту вештину од самог Аполона, који штити све песнике.) Започело је сада дешифровање минојских записа, којима су придошли и они из Пилоса на балканском југу. Ствара се нова научна област античке балканологије, која је добила и своје посебно име. Та се нова наука зове микенологија.

На самом почетку Будимир поново наглашава важност Дарданела као главног поморског пута за античку трговину. Због тога се Писистрат потрудио да под своју контролу стави обе његове обале. И са овим ћемо се срести мало касније са нешто више детаља, а овде је важно да уочимо нешто друго. Оно што се да закључити онако *између редова*. Наиме, поред тога што је био сјајан филолог, врстан познавалац класичних језика, Милан Будимир није био ништа мањи ни познавалац античке историје. Чак и да нам овај детаљ није био познат, могуће је било доћи и до оваквог закључка само на основу претходног текста. Унаточ неким уоченим грешкама или само непрецизностима, које на срећу и не утичу битно на закључке донете у раду, Будимиров рад и завређује пажњу. Он је као добар историчар, схватио стратешки значај Дарданела, што више пута истиче. Тако, у овом поглављу, наводи да је Писистрат, односно Атињани, држао под контролом обе његове обале. Ово је наравно тачно и било је потребно да би се контролисала пловидба мореузом. Другачије није ни могло и ту ни нема ништа спорно. Зачуђујуће је то што се наш академик ниједног тренутка није и упитао како то да су обе стране мореуза биле потребне Писистрату, док крају Тројаде нису? Ово није замерка само нашем академику већ и свима осталима који виде Тројаду само у Анадолији, а при томе тврде и да су се владари Троје обогатили само од контроле пловидбе Дарданелима. Ако су се заиста од тога и обогатили онда су морали држати обе његове обале, па излази да се Тројада онда морала простирати и на Тракију. Најмање на Галипољско полуострво, или некадашњи Трачки Херсонес, а могуће и много даље у Тракију. Не само могуће него чак и вероватно, а никако саму Анадолију. Одмах следи још једна од грешака нашег академика. Он каже да: *На анадолској, тројанској страни већ је био од раније гроб Ахилов.* Ово јесте став научне заједнице, који је важио и у његово време и Будимира га само износи. Шта је овде грешка? Прво то да је *тројанска страна* искључиво *анадолска*, што смо малопре већ коментарисали. Ако би се Тројада заиста подигла на пловидби мореузом Дарданели, што се не може оспоравати али се не може ни потврдити, онда је морала бити на оба континента. Можда и моемо поставити радну хипотезу да јој приход од пловидбе није био и једини. Могао је приход од контроле копнених путева бити можда и већи, али то само у зависности од тога где се Троја налазила, а не треба занемарити ни златне и сребрне руднике који су у том делу постојали. Наравно, не знамо да ли су били експлоатисани у доба постојања Тројаде али су могли бити. Друга грешка је да

се гробни хум Ахила овде налазио већ пре Писистратовог времена. Заиста су у овом крају присутне бројне хумке које су се приписивали тројанским јунацима и сматрало се да су још из доба *Тројанског рата*. Тек у овом веку ове хумке су истражене и археолози су их датирали на 6. или 5. век старе ере. Тако да нису могле имати везе са *Тројанским ратом*, осим што су у њима били сахрањивани локални богаташи који су носили имена по јунацима из *Илијаде*. Та чињеница говори о великој популарности *Хомерових епова* у Анадолији тог тоба, али то Будимир није могао знати јер у његово доба још није било откривено. Зато ни нема разлога да му замеримо ову грешку, поготово што се и ради о чињеници која за његов рад није много битна. Но, следи онај битнији део у којему аутор каже да је *у то време омирска Троја већ вековима у рушевинама*. Рекло би се и ништа ново, јер ово је свако знао. Међутим, ово говори да и Будимир, који све време говори о Троји као историјској чињеници, проглашава Троју о којој пева Хомер истовремено за историјску. Ни то није ништа необично. Тако је све од античких времена до данас, без изузетака. Сви сматрају да Троја и јесте била историјски град и да је Хомер баш њега и опевао. Уз то, о овој Троји говори и митологија. Још један од оних случајева кад једна претпоставка буде усвојена као чињеница. Рекло би се да је у питању управо најпознатији овакав случај. О чему се заправо ради? О томе да не знамо да ли је Хомер и опевао баш стварни догађај или тек неки из легенди. Тако да реално не знамо да ли је тај град, који Хомер назива Тројом, уопште и постојао. Наравно да можемо узети и хипотезу како је у питању једно исто место, а свакако постоји реална могућност да је та хипотеза тачна. Но и поред тога сасвим је ненаучно да унапред усвојимо једну хипотезу као чињеницу. Зато можемо мирне савести и ову хипотезу додати на списак *хомерских питања* на које ћемо дати одговор, или бар покушати да га дамо. Тако смо ето дошли и до једног сасвим новог *хомерског питања*, које се до сада није постављало. Није зато што су сви хипотезу узимали за чињеницу. Хомер је напросто песник и зашто би он у свом *епу* опевао стварни догађај, јер *Илијада* је само еп и ништа друго. Како смо рекли да, ни по овом питању, нема изузетака, па то није ни Будимир. Истина, писац ових редова није ни очекивао да буде, али ништа не смета. Зато даље можемо прећи и на следећу реченицу, а која је такође од велике важности. Ту већ Будимир на индиректан начин каже да *Тројанског рата* није ни било и то није први пут у његовом раду. То смо већ и закључили у ранијим поглављима али како ово поново наводи, очито сматра важним. Дакле, за ону Троју коју зове и *омирском* Будимир каже: *Разорили су је не Агамемнонови Грци, него трачки досељеници, који су почетком XII века провалили са Балкана у Анадол.* У Троју дакле не сумња да је постојала негде у Анадолији, поистовећујући *историјску* са *Хомеровом*, а онда оспорава да ју је заузео Агамемнон. Тако испада како је песник опевао некакву провалу трачких досељеника са Балкана, а узор му је тај рат на Еубеји, *Лелантски рат*, који смо раније описали и који је и Будимир помињао. Но, пошто он зна да буде помало конфузан, па чак и контрадикторан, можда ће у наставку рећи и шта мисли. По Будимиру, Троја јесте разорена на почетку 12. века старе ере, ма како назвали овај рат. Ову Троју такође назива и Пријамовом што је мало необично. Наиме, ако је Агамемнон већ није разорио, ко може рећи да ју је баш Пријам бранио? Поморство је, по Будимиру, прилично напредовало до Писистратовог времена,

што је и очекивано. Тако понавља и ону испричану причу о малим лађама, које су трговци пред Хелеспонтом извлачили на суво и давајући таксу господарима Троје нешто северније спуштали у море. Тако су и избегли јаку морску струју, супротну од смера пловидбе. Овај пут испричано има много више смисла него претходна прича на исту тему. Нема онога да су лађе чекале да опадне брзина струје, ни да су по сувом вучене поред Троје. То ову причу чини реалнијом од претходне, за коју би могли рећи да јесте једним делом измишљена, а другим плод непознавања морских струја, да би се на крају свела на и обично незнање механике. Но, ако нисмо били сигурни у то да ли наш академик зна механику, јер нисмо знали шта тачно мисли, у следећој нас је реченици уверио да стварно не зна. Он ту каже: *сада пред Дарданеле долазиле веће лађе, којима та струје није сметала*. Значи да већим лађама не смета морска струја! Ово је погрешно и указује на недостатак базног знања механике. Било би срамота чак за једног основца, а тек за академика да и не говоримо. Ипак, писца ове књиге то и није зачудило јер је слично већ налазио код других еминентних светских научника и то бавећи се само овом једном темом. Најчешће су овакве или сличне грешке уочене кад неки аутор из области друштвених наука разјашњава нешто што би спадало у области изучавања природних. Нејасно је зашто људи овде не питају неког стручног, него сами доносе погрешне закључке. На сву срећу овај очито погрешан закључак не утиче битно на тему Будимировог рада. Тако да немамо неку већу штету, осим озбиљне бламаже нашег академика. Што би на то рекао наш народ *ни веће бруке ни мање штете*. Али брука или не, свеједно идемо ми даље. Ко ради тај и греши! У наставку, аутор поново истиче изузетну важност Дарданела и понавља свој став да је Хесиод старији од Хомера. Уочава и да је песник *Илијаде* показивао *познавање прегрчких веровања и божанстава, него и прегрчких говора*. При томе не каже на основу чега изводи овакве закључке. За божанства и веровања се то може закључити али за језик мало теже. За то би требало анализирати оригиналну *Илијаду* реч по реч да би се могле открити речи других језика. На крају, не можемо бити сасвим сигурни ни од кога нека реч потиче јер не знамо да ли је *Илијада* преведена или не. Али и поред тога, ова констатације нашег академика је важна, па ћемо је имати на уму кад буде на реду језик *Илијаде*. Уосталом, тешко је замисливо да бисми и имали икога компетентијег од Будимира по овом питању. Управо зато су његови радови и одабрани да се нађу у овој књизи, унаточ евидентним грешкама које нисмо ни могли да не уочимо. С времена на време, аутор каже понешто едукативно, што нема директне везе са његовим радом. Тек онако узгред прокоментарише. Који назив евентуално није грчког порекла, што за насеља, а што за неку другу реч. Раније је прокоментарисао да је реч за жито код Хелена нашег порекла, онда и помиње Лесандра Србљанина и друго. Тако и овде већ користи прилику да нас подсети да су они наши, балкански, Словени назвали Егејско море, које аутор зове Ајгајско, Белим морем. У Македонији па и Бугарској га зову и данас тако, док су сви остали Јужни Словени узели хеленски назив, Егејско море. Истина, у не превише давној прошлости. Нешто касније Будимир даје мало прецизнији и јаснији приказ на основу кога је дошао до закључка да је песник морао знати и прегрчке говоре, а не само разна прегрчка веровања и божанства. Ево речи: *Као што смо раније видели, песник Илијаде није представник ни феудалне гос-*

поде ни земљорадничког народа. Он је потекао из средине грађанског друштва на обалама ведрог и живог Средоземља. Он је, што му име каже, састављач, уметник који саставља и спаја људе и богове, феудалце и пучане, село и град, море и копно, прошлост и садашњост, варваре и Хелене. За ово последње спајање потребно му је не само познавање прегрчких веровања и божанстава, него и прегрчких говора. Ако је ова Будимирова констатација тачна, што је веома вероватно да јесте, онда је овај песник *Илијаде* заиста могао саставити свој еп из некакве *Праилијаде* којој је додао своја певања или је напросто целу само и препевао уклопивши је у композицију свог епа. Тако хипотетичка *Праилијада*, или можда и више епова од неких претхомеровских песника нису морали бити ни на једном од хеленских дијалеката. У том случају је вероватно могао бити у питању неки од пелашких или трачких дијалеката. У наставку Будимир истиче да: *песник Илијаде са једнаком љубављу и пажњом саставио и опевао грчке и негрчке јунаке, пријатеље и непријатеље. Нарочиту пажњу поклања старим Балканцима на северу у области Понта. Они су за њега људи високих техничких способности и необично побожни праведници.* Овде аутор и мисли на оне *праведне Абије* које Хомер помиње у *Илијади.* А за Абије је Страбон тврдио да су скитско племе, које живи негде на Дунаву. Изгледа да је ово било познато и нашем академику. Он се раније већ сам изјаснио да и Ските сматра Словенима, па тако под старим Балканцима онда мора подразумевати и Словене. Наравно ако узмемо у обзир чињеницу коју нам даје Страбон. Тим пре што је Будимир помињао да су живели на северу у области Понта, где у претходном излагању помиње Ските, који су исто што и Словени. Затим аутор истиче да је био добар однос Хелена и варвара као карактеристику Писистратове политике. То је било очекивано, чак и природно, јер је Атина увозила жито са Понта. Тако да би сам опстанак Атине био угрожен ако не би била могућа пловидба кроз Дарданеле и Босфор. Како су атински колонисти и били у мањини у односу на домородачке народе, тако је сасвим природно да су тежили добрим односима са Трачанима, који су чинили већинско становништво макар на западној обали Дарданела. На источној је било еолских колониста из нешто ранијег времена. Колика је била важност тих Дарданела за Атињане, знамо и по томе што су се управо на овом мореузу и водиле бројне битке између Атињана и Спартанаца у *Пелопонеским ратовима*. Кад су Спартанци уништили атинску флоту, Атина се предала. Није ни имала другог избора јер је претила глад граду. Ти варвари на Балкану, каже Будимир, били су на истом нивоу цивилизације као и грчки колонисти. Ово је мишљење које није нарочито старо, провејава највише два века уназад, испрва стидљиво а после нешто отвореније. До тада је важило мишљење наслеђено од античких аутора, Грка или Римљана, свеједно. Према тој својеврсној догми, су околни варварски народи, Трачани, Пеласти или неки други, били приказивани као дивљи и примитивни, па чак и глупи. Ако би се требали изјаснити кога су од њих антички писци највише наружили, онда би то вероватно били Трачани. Настављајући Будимир даље запажа *песниково састављање и везивање Грка и варвара* и закључује: *у том погледу песник пре свега треба да познаје и старе прегрчке говоре, којима се сачувало трага на периферији грчког света и у хијератској поезији.* Аутор по трећи пут истиче како је било неопходно да песник познаје *старе прегрчке говоре*, а највише од њих се и задржало, према старим

историчарима, баш у околини Атине али и у области око Хелеспонта. Најзад и Будимир долази до његове омиљене теме. То су Пелазги или како их он назива Пеласти. *У атичком крају око Елеусине као и у самој Атини у верској поезији наилазимо на негрчке елементе. Те прегрчке старинце зовемо Пелазгима или тачније Пеластима.* Не каже много више о њима осим што указује и на знатно компликовану етимологију њиховог имена. Поново једна тема за коју можемо посумњати да је намерно избегава. Наиме, Пеласти су били ти господари Белог мора, па су тако неки аутори изнели хипотезу да су се звали Беласти према том мору којим су господарили. Овакво објашњење њиховог имена отворило би и нека додатна неугодна питања, а јасно и која. Наиме, ако су Словени ти који су дали име Белом мору, као што каже и сам Будимир, откуд би се онда Пеласти могли по њему звати кад су били на Балкану пре Словена? Зато изгледа као да је Будимир хтео ово да избегне, ако је знао за овакво тумачење њиховог имена, као што вероватно јесте. Но, ма какво да је порекло њиховог имена знамо да су Хелени по њима звали море *пелагос*. Значи, Пеласти су били поморски народ. Имајући у виду ову чињеницу, писац ових редова их је крстио као *Поморјани*. Вероватно се ови Поморјани нису битније разликовали од Трачана, осим што су живели у приморју? Пелагонија у Вардарској Македонији дугује своје име Пеластима, а можда и престоница античке Македоније, град Пела. Након тога Будимир, још једном, указује и на двојезичност песника *Илијаде. Из појединих места у Илијади лепо се види да њен песник познаје језик тих Пеласта, ранијих господара Белог Мора. Значи да је песник Илијаде био двојезичан, а не само носилац грчке интердијалекатске језичке заједнице. То је у складу потпуно са његовим ставом према негрчком становништву. Ту је и главни узрок његовој особеној трпељивости, доста реткој појави код потоњих Грка, који сав свет деле на Грке и варваре.* Иако каже да се из појединих места у *Илијади* то добро види, да њен песник познаје и пелашки језик, Будимир нам не наводи и која су то места. Ипак сигурно је да то није измислио јер ако су икоме биле познате те пелашке речи у хеленским дијалектима, онда је то Милан Будимир. Наравно, не постоји речник пелашког језика, али је Будимир могао уочити које речи ту нису хеленске. Знајући како се хеленски језик формирао, највише од Платона и од Херодота, свакоме ко утврди да одређена реч није хеленска прво би пало на памет да је пелашка. Могуће је да известан број оваквих речи наш академик уочава и сам, не ослањајући се само на оне које знамо још од античких аутора. Песник заиста има позитиван став према негрчком становништву или бар нема негативан. Међутим, већ у *Илијади* се помињу варвари, додуше само на једном месту. Помиње се да Карци говоре *варварским језиком*, мада, на другом месту се називају *грубоговорним*. Очито се однос према варварима временом мењао, као што Будимир наводи пример за исељенике. Тако се из песниковог односа према нехеленским народима, који проистичу из *епа*, а које овде наглашава и Будимир, може закључити да је тај део где пише да Карци говоре *варварским језиком* накнадно додат. За стих у ком стоји овај једини варваризам у *епу* мора се констатовати да одудара од остатка *епа*. Ако бисмо се повели Будимировим примером, па узмемо да овај стих није додат накнадно, онда би закључили да *Илијада* не може бити старија од доба кад су Хелени почели све друге и звати варварима. Како знамо да добре односе Хелена и варвара негује и Писистрат,

што нам потврђује и Будимир, то би и појаву варвара, као појма, у хеленском речнику могли сместити најраније један век после Писистрата. Ако би донели суд само на основу ових чињеница били би потпуно у праву. Наиме, то да све људе деле на Хелене и варваре је добро познато и обично се сматра да су сви Хелени имали овакав став. Међутим, не можемо рећи да је то и тачно. Појава оваквог става јавља се у Атини и то баш у време кад се формира, нови, атички дијалект. То је заиста скоро цео век од времена Писистратове прве тираниде у златно доба Атине. Тад су Атињани умислили да су бољи од остатка света, па су тако и друге Хелене звали варварима. За то имамо пример и у Платоновом *Кратилу* кад двојицу Еолаца зову варварима. Не постоје писани подаци да су Атињани овако звали некога ко је говорио јонски дијалект али све друге јесу. Тако су по свој прилици остали Хелени, они који нису Атињани, били и криво оптужени. Чак и данас су Атињани исти такви, као што ће вам рећи и у неким провинцијалним крајевима Грчке. Зато писац ове књиге сматра да је тај појам варвара, највероватније, накнадно додат у *Илијаду*, па тако следи да не потиче од њеног песника. На крају овог поглавља Будимир се коначно изјашњава шта мисли о Хомеровом пореклу. Каже да: *не значи да ми са Аристархом заједно сматрамо „састављача“ Илијаде рођеним Атињанином, па чак ни Грком. Мада је последња редакција језика несумњиво атичка и атинска, ипак из те поуздане чињенице не морамо закључити да је песнику Илијаде атички или који други грчки дијалекат његов матерњи језик. Ова сумња у његово чисто грчко порекло постаје већа кад се сетимо извесних колебања у гласовима и у ортоепији. Поступак са гласом обележеним називом дигаме и накнадно развлачење стегнутих дужина и кратких вокала пре би се могли објаснити језичном колебљивошћу него нужном последицом самог начина певања и то у првом реду стога што се већ у то доба епске песме рецитовале, а не певале као раније.* Каже да ни Питагора није био Грк него Пеласт и говори *о страном, негрчком пореклу најстаријих грчких песника и певача као што су Орфеј, Тамир, Мусеј, Лин (име Муза по свој прилици није грчког порекла) али и други.* Затим помиње да постоји традиција по којој је Хомер Меонац, или код Будимира је Мајонац, односно Лићанин. Ово тезу смо већ сусрели код Овидија, а и Будимир наводи то раније у свом тексту. Изгледа да и ово сматра важним или је само заборавио да је већ писао о томе јер овде понавља целокупан текст свог претходног дела. За Меонце каже и да су: *у ствари балкански старинци индоевропског порекла, који су се за време тако назване ајгајске сеобе у XXII веку са Балкана доселили у северозападни Анадол. Ови су Мајонци етнички много ближе Трачанима него Хеленима и припадају вероватно као и остали Пеласти првим индоевропским колонистима, који се на Средоземље доселише много пре Грка и стопише се, негде мање негде више, са затеченим средоземним старинцима.* Зашто ли и на овом месту истиче само Лићане то је мало теже докучити али можда касније увидимо неки разлог. Можда и он заступа тезу да је песник *Илијаде* из Лидије, само то не каже директно? Но, после овога можемо прећи на следеће поглавље у којем је Будимир већ најавио да ће се осврнути на Омирову уметност. Ова је тема је за наше истраживање од секундарног значаја, осим ако би доприносила решењу неког од *хомерских питања*. Зато ћемо дати до самог краја рад нашег академика. Можда наиђемо на још нешто корисно, па чак и да не, барем да не

крњимо целину. Али пре него што наставимо да прокоментаришемо хипотезу Милана Будимира, ону по којој његов *песник Илијаде* није старији од почетка 6. века старе ере. Усвајајући да стихови на које се позвао наш академик потичу од Хомера, ми смо добили резултат да је *песник Илијаде* морао бити један век старији него што каже Будимир. При томе смо се руководили подацима самог Будимира, али дајући мало тачнију временску одредницу премиса које је аутор користио. Да смо дали тачнији закључак од нашег академика, сведоче нам још и посредна помињања Хомера која смо раније већ навели, а за која Будимир, изгледа, није знао. Будимир помиње примере Антимаха и Калина код којих се јавља херојски стих пре Хомера. Јасно је да их он обојицу сматра старијим од Хомера, односно његовог *песника Илијаде* кога смешта на почетак 6. века. Од ова два песника, која помиње Будимир, старији је Антимах. Али постојала су два хеленска песника истог имена, од којих смо једног већ помињали. Антимах из Колофона је био млађи од Хомера и он је тај којег смо помињали. Међутим, Будимир овде мисли на Антимаха из Теоса (Ἀντίμαχος ὁ Τήιος), који је један од најстаријих хеленских епских песника. Према Местрију Плутарху из Херонеје, Антимах је сведочио о помрачењу Сунца 753. године старе ере, односно исте године када је Ромул основао Рим. Ево шта Плутарх каже у свом делу *Ромул*:
(12.1) *У данашње време, заиста, не постоји сагласност између римског и хеленског месеца, али кажу да је дан када је Ромул основао свој град био тачно тридесети у месецу, и да је тог дана дошло до споја сунца и месеца, са помрачењем, за које мисле да је оно које је видео Антимах, из шесте године епа о Тееду*.
Антимаху из Теоса приписивана је епска песма *Епигони*, која је тематски само наставак *Тебаиде*. Али, овде није искључено да је дошло до мешања Антимаха из Теоса са, млађим, Антимахом из Колофона, који је такође написао *Тебаиду*, односно једну од *Тебаида*. Хришћански учитељ Климент Александријски, који је живео са другог на трећи век нове ере (зна се да је умро 217), у једном свом делу, *Стромата* (VI, 2, 471), цитира један Антимахов хексаметар који гласи:
Човек често проналази своју пропаст у даровима које добија! Затим додаје да је сличан стих поновио и Агија из Трезена, за кога знамо да је живео у 8. веку. Из тога би се могло закључити да је Антимах из Теоса би старији од Агија, па је могуће да није живео много дуже од године у којој је основан Рим. Антимах је поменут јер га је поменуо Будимир, у горњем тексту, као старијег епичара од Хомера. И заиста, Антимах из Теоса не зна за Хомера, или бар нема трагова да га помиње. Међутим, други хеленски песник, кога помиње Будимир, Калин, помиње Хомера, за шта Будимир није знао. Није знао јер није читао Паусанија и његово дело *Опис Хеладе*. Наиме, спис где елегичар Калин помиње Хомера није сачуван па ово сазнајемо тек посредно, од Паусанија. Ево његових речи:
(9.9.5) *Неки од Тебанаца побегли су са Лаодамом одмах након пораза; они који су остали иза били су опкољени и одведени. О овом рату је такође написана епска песма названа „Тебаида“. Ову песму помиње Калин, који каже да је њен аутор Хомер, а многи добри ауторитети се слажу с његовим судом. Изузев „Илијаде“ и „Одисеје“, ја оцењујем „Тебаиду“ више од било које друге песме. Толико о рату који су Аргивци водили против Тебанаца због Едипових синова.*
Паусанија каже да песник Калин из Ефеса (7. век старе ере) приписује песнику

Хомеру изгубљени еп *Тебаиду*. Елегичар Калин познат је по својим елегијама које је писао да охрабри борце из свог родног Ефеса у борби против Кимера, који су, негде у првој половини 7. века старе ере, жарили и палили Анадолијом којом приликом су напали и Ефес. Кимери су били древни народ који је живео северно од Кавказа и Азовског мора, који су Скити протерали из јужне Русије, преко Кавказа а у Анадолију крајем 8. века пре нове ере. Древни писци су их понекад мешали са Скитима. Већина научника верује да су ови Кимери напали Урарту (Јерменију) око 714. старе ере, али су 705. године, након што их одбија Саргон II Асирски, скренули у Анадолију и 696–695. освојили Фригију. Они су били на врхунцу моћи 652. године, након што су заузели Сард, престоницу Лидије, али убрзо је почео њихов пад, тако да њихов коначни пораз може бити датиран 637. или 626. године старе ере, када их је поразио Аљат из Лидије. Након тога, они се више не помињу у историјским изворима, већ се вероватно насељаву у Кападокији, као што и сугерише њено јерменско име Гамир. Неки *хомеролози* мисле да је Хомер живео у време извазије Кимера и да је по њима и назвао своје Кимере или Кимеријанце у *Одисеји*, оне који живе покрај улаза у Хад. Ова хипотеза би могла бити и тачна јер смо малопре закључили и да је Хомер био савременик *Лелантског рата*, а ова инвазија Кимера на Андолију у се заиста временски добро поклапа са *Лелантским ратом*. Тако излази да јесте могуће да Хомер зна за Кимере, што можемо наћи још код Страбона, али није могуће да знамо да ли је баш њихово име узео за своје Кимеријанце или само имамо у питању слично име, јер су Кимеријанци народ који живи у тами. Ево шта Страбон каже:

(1.2.9) *Хомеров наратив је заснован на историји. На сличан начин, у Хомеровим списима смо обавештени и о другим слободњацима, који су живели у различитим регионима. Иако свестан да су Кимеријанци живели на Кимеријском Босфору, мрачној северној земљи, он их срећно лоцира у суморну област близу Хада, погодну позорницу за сцену Одисејевих лутања. Да је био упознат са овим људима, можемо се уверити од хроничара, који извештавају о упаду Кимера, било за његовог живота или непосредно пре тога.*

Страбон каже да је време Хомеровог живота било у време извазије Кимера или непосредно после тога. Будући да је од кимерског освајања Фригије, која је према истоку, до пада лидијског Сарда на југозападу, прошло 43 године. Тако можемо претпоставити да се, поменута, опсада Ефеса могла десити негде око 670. старе ере, јер Ефес није далеко од Сарда. Тако би и песник Калин морао припадати првој половини 7. века старе ере. Ако је знао за Хомера, а и немамо разлога да не верујемо Паусанију да није, онда би Хомер морао припадати том истом периоду или је могао бити и старији. Управо то исто каже и Страбон. То значи да би *Илијада* сигурно морала бити старија од 650. године старе ере али и млађа од 750. године јер Антимах из Теоса није знао за Хомера.

Калин није једини песник прве половине 7. века који помиње Хомера. Помиње га још један његов савременик, али и ово сазнајемо посредно и то од Евстатија Солунског, познатог и као Еустатије, који коментаришући Аристотела, каже да је елегичар Архилох са Пар(ос)а (Ἀρχίλοχος; 680-645) приписивао Хомеру још и шаљиву песму *Маргит* или у преводу *Будала*.

Будимиру су, дакле, недостајале информације због чега је дао мало непрецизне

закључке, мада је био на правом путу. Ипак, није много погрешио, а чак и да јесте није важно јер је помогао већ тиме што је указао на неке делове у *еру* које писац ове књиге није сам уочио.

VIII

У чему лежи чар и тајна Хомерове уметности? Било је песника и пре и после Хомера, било их је и код Грка и код других народа, али досад се појавила само једна Илијада, само један Ахилеј, само један Хектор. Стручњаци веле да је овом јединственом песнику главна снага у мирној и широкој епској објективности. Други, опет, у његовој савршеној епској техници и мајсторској композицији. Али техника и композицијски калуп може се научити и позајмити,иако су већ Аристотел и Хоратије (песник, као и толики неримски песници, неримског порекла) приметили да писац тројанског рата читаоца сместа уводи и убацује усред матице бурних догађаја. Филолози су срачунали да је песникова умешна техника догађаје од неких девет година, колико је по традицији трајао тројански рат, свела на циглих педесет или педесет и један дан. Кад се узме у обзир да се већа половина тог броја дана напросто у излагању тока догађаја са типским бројевима девет и дванаест само спомене и прескочи, онда се цела радња, опевана у неких петнаест хиљада стихова, одиграва у двадесетак дана. Песник, дакле, узима само последње дане тројанског рата да нам их опише. Али ту је, поред све епске опширности, препреденији и јачи мајстор но иједан епичар из доба ренесанса или из новије Европе. Зна се сасвим поуздано да су избројани дани Троји и Пријамовом царству. То и песник наговештава, али не води нас до краја циља, који очекује само примитиван читалац. Песник прекида и завршава са тужбалицама и сахраном оног јунака који је држао Троју и који је био први и најопаснији непријатељ Ахилеја, главног јунака целог дела. Освајање Илија или Троје, које читалац узалуд тражи у Илијади, остављa овај несумњиво генијални уметник слабијим песницима, званим Хомеридима или Омирчићима, односно Кикличарима, да и они могу и имају нешто да кажу. Тако је освајање Троје опевао безначајан неки песник, док би за просечно схватање то требало да уради сам песник Илијаде, и да свог носиоца чојства и јунаштва после пада Троје подигне и уздигне, као Шекспир Хамлета, високо на штиту и на копљима бојним. Већ сам овакав завршетак, који крваву борбу и кланицу прекида измирењем љутог Ахилеја и уцвељеног Пријама, измирењем обележеним жалосним тоном тихог religioso con pieta, можда у већој мери него бурни почетак, одигран савршено драмски con brio и con tutta la forza, казује и показује чак и најповршнијем читаоцу да је пред нама необичан уметник, који савршено рукује свим положајима и скалама, солом и контрапунктом, трагедијом и идилом. Већ раније поменути В. Берар, политичар и пријатељ нашег народа, беше посветио сав свој живот песнику Хомеру, а нарочито Одисеји. Он је открио економско-географску важност Хомерове Троје. Илијаду он не сматра обичним епом, него епском драмом. За њега је композиција Илијаде првенствено драмска. У томе, мисли Берар, лежи права и прва уметничка вредносг наше Илијаде. Други се највише диве песниковим поређењима, краћим и дужим, која сведоче не само о ширини песниковог замаха и о

домаку животног му радијуса, него откривају у њему и сјајног лиричара. А шта да кажемо о песниковим психолошким анализама и о психолошким портретима, датим не на дескриптиван, шаблонски начин, него непосредно, индивидуалном речју и поступком, као код Чехова. Излази да је овај песник Илијаде и епичар и лиричар и драмски писац, да је психолог са особеним методом и да је описивач нарочитог стила. Старије, мислим професорске и филолошке кудиоце и хомеромастиксе (бичеве Хомера) и не спомињем нарочито, мада је потребно знати и чути шта каже и противничка страна, поготово кад је још увек јака и утицајна. Кудиоци Хомерови, којих има и код нас, кажу да у његовом причању има крупних противречности. Одговарамо њима овако: Покажите нам неку научну или философску расправу Илијадиног обима у којој нема противречности. Можда би још боље било одговорити им оном нашом народном пословицом: „Добар коњ има стотину мана, а рђав само једну". Песников Пегас, којим нас води песник Илијаде, није напросто добар. То је сеновит, вилински, чаробни коњ. То је олимпски коњ. Има кудилаца који највише приговарају досадним клањима у средини епа и тобож двогубом предмету који песник обрађује. Та озлоглашена клања у средини епа, када се очекује све снажнија и страшнија динамика, само на први поглед могу да збуне површног истраживача. Грчког читаоца, разуме се, нису могла ни најмање да замарају, као ни набрајање грчких лађа и племена која учествују у рату, или портрети главних грчких јунака, што их лепа Хелена даје тројанским старцима. Клања у средини епа потпуно одговарају и пишчеву плану и психолошким потребама античке публике. Досадна могу бити само онима који у нашој Илијади виде у ствари два епа, Ахилеиду и Илијаду. Ахилеида би, по том схватању, била старија и од неког већег уметника, оног правог, старог Хомера. Она би садржавала само сукоб између Ахилеја и Агамемнона. А сама Илијада, дело неког обичног сакупљача, компилатора и дијаскеуаста описивала би борбе око Илија и пад Троје. Старија Илијада или Ахилеида била би, по том схватању, певана у неком краћем стиху, и то у ајолском дијалекту. Илијада, она права, била би у херојском стиху испевана, или можда и написана у јонском дијалекту. Можда је, мисле ови стручњаци, тек неки трећи вешт човек све то слепио и скрпио у данашњу Илијаду, оставивши ипак подоста трагова свог крпежа. Поред најстарије Ахилеиде и најмлађе Илијаде, убацују други, још оштроумнији и довитљивији критичари и тумачи, неку Патроклију, мањи еп о јуначкој погибији верног и главног побратима Ахилејева, Патрокла, па затим епић о јунаку Диомеду, и тако даље редом, путем цепкања и уситњавања. Мисао, ако се сме тако казати, која ове стручњаке у том послу заводи и руководи, лежи у том што тако желе доћи до оне праве песме и до правог Хомера, који треба да је апсолутно савршен. За филологе-стручњаке апсолутно савршен Хомер и апсолутно савршена Праилијада, како они желе да назову своју хемијски и логички пречишћену песму, био би неки мали еп са кратком, јасном и прегледном радњом, без икаквих опширности и без икаквих противречности, који би садржавао само сукоб између Ахилеја и Агамемнона, без икаквих споредних догађаја, који, по њиховом схватању, успоравају и ометају правилан ток развијања. Тај ток мора ићи најкраћим путем ка циљу, као по некој надземаљској и надчовечанској ваздушној линији. Ове и сличне лудости могле су да се појаве само у глава-

ма филолога, нарочито немачких, који су из овог нашег, за сваког очигледно генијалног Хомера пошто-пото хтели да издестилирају свог супергенијалног Хомера, најстаријег, најсавршенијег и,што је најважније за професорску памет, најлогичнијег Хомера. Срећом, данас се, после двеста година западноевропског четовања и палетковања, заморише филолошки мозгови и почеше напуштати бојиште испод тројанског града. Један по један долазе до резигнације и до признања које гласи: „Не знамо“. То је у главном исход досадањег ратовања између унитараца и плуралиста, оних који траже једног песника Хомера, и других, који изналазе у нашој данашњој Илијади више песама од више песника разне вредности. Гледиште које ми заступамо гласи: ову нашу Илијаду, како је ми данас читамо и како се чита већ неких двадесет и пет столећа, без обзира на ситне и безначајне интерполације (уметке), каквих је, очигледно, било — јер су се многи трудили да буду поменути у царству Хомерову —саставио је и написао један једини уметник, са својим одређеним уметничким планом и својим одређеним индивидуалним схватањима. Врло је вероватно да се при том раду, који је искључиво плод његових способности и само његова генија, послужио старијим песмама. Али то не значи да његово дело има своју преисторију која се анализом садањег дела може у главним етапама реконструисати и тако утврдити еволуција и постанак ове Илијаде. Мислимо на њену унутарњу историју у погледу поступног изграђивања целокупне песникове архитектуре, а не на спољне моменте који су могли утицати на песникову главну идеју-силу и на његов уметнички план. Било је, како каже Хоратије, јунака и пре Агамемнона и песника и пре Хомера. Али ми имамо сада пред собом овог Агамемнона и овог песника, овог јединог и јединственог Хомера, који је уметник самосвојан и целокупан у свом делу.

Будимир истиче да је песник својом умешном техником свео све деветодишње догађаје, колико је по њему рат трајао, на свега 50-51 дан. Али, *кад се узме у обзир да се већа половина тог броја дана напросто у излагању тока догађаја са типским бројевима девет и дванаест само спомене и прескочи, онда се цела радња, опевана у неких петнаест хиљада стихова, одиграва у двадесетак дана*, констатује Будимир. Хомер наговештава пропаст Троје, али нас у свом *епу* не води самом крају, који би *очекивао само примитиван читалац*. Даље још додаје да то *Освајање Илија или Троје, које узалуд читалац тражи у Илијади, оставља овај несумњиво генијални уметник слабијим песницима, званим Хомеридама или Омирчићима, да и они могу нешто да кажу. Тако је Освајање Троје опевао безначајан неки песник, док би за просечно схватање то требао да уради сам песник Илијаде*. Песника *Илијаде* назива генијалним уметником, не пропуштајући прилику да остале назове *Омирчићима*. Хомеров приступ јесте сасвим оригиналан, па можемо рећи чак и револуционаран за време у којем је настао. Управо то сам приступ чини генијалним, а наш академик, наравно, не може да то не примети. За оно време то је био сасвим необичан приступ, па се тако свима просечног схватања чинило као да је Хомер испевао недовршан *еп*. Могуће да је цео *тројански циклус кикличких епова* и настао тек након што је *Илијада* постала популарна. Чини се да су сви некако хтели да допуне овај *еп* којем је недостајао и почетак и крај. Будимир свој поглед на два века расправа о *хомерским питањима* даје следећим речима: *Срећом данас се после двеста*

година западноевропског четовања и палетковања заморише филолошки мозгови и почеше напуштати бојиште испод тројанског града. Један по један долазе до резигнације и до признања које гласи „не знамо“. То је углавном исход досадањег ратовања између унитараца и плуралиста, оних који траже једног песника Омира и других који изналазе у нашој данашњој Илијади више песама од више песника разне вредности. Будимир оспорава тезе неких аутора који су изнели идеју о некаквој *Праилијади* или *Ахилеиди* речима: *Старија Илијада или Ахилејида била би по том схватању певана у неком краћем стиху и то у ајолском дијалекту. Илијада, она права, била би у епском стиху испевана или можда и написана у јонском дијалекту. Можда је, мисле ови стручњаци, тек неки трећи вешт човек све то слепио и скрпио у данашњу Илијаду, оставивши ипак подоста трагова свог крпежа*. Осврћући се на ставове других који су се бавили овом тематиком, Будимир наговештава три Хомера, односно бар три веће интервенције док се није дошло до коначног *епа*. То би био закључак из радова других истраживача, а нипошто његов став који даје одмах у наставку: *Гледиште које ми заступамо гласи: ову нашу Илијаду, како је ми данас читамо и како се чита већ неких двадесет и пет столећа, без обзира на ситне и безначајне уметке, саставио је и написао један једини уметник са својим одређеним уметничким планом и својим одређеним индивидуалним схватањима. Врло је вероватно да се при том раду, који је искључиво плод његових способности и само његова генија, послужио старијим песмама. Али то не значи да његово дело има своју преисторију која се анализом садањег дела може у главним етапама реконструисати и тако утврдити еволуција и постанак ове Илијаде. Мислимо на унутарњу историју њену у погледу поступног изграђивања целокупне песникове архитектуре, а не на спољње моменте који су могли утицати на песникову главну „идеју силу“ и на његов уметнички план. Било је, како каже Хорације, јунака и пре Агамемнона и песника и пре Омира. Али ми имамо сада пред нама овог Агамемнона и овог песника, овог јединог и јединственог Омира који је уметник самосвојан и целокупан у свом делу.* Овим речима Милана Будимира нема се шта додати нити им се може приговорити. Може се само констатовати да је до сличног, мада не и идентичног, закључка дошао и писац ових редова, на нешто различит начин. Управо то и јесте главни разлог зашто је раду Милана Будимира посвећен толики простор у овој књизи. Још да додамо запажање да Будимир поново помиње и рад хеленисте Виктора Берара, великог пријатеља српског народа. Наглашава његов рад на *Одисеји* и преноси нам његове речи о *Илијади*. Тек ту видимо да и Будимир мисли како су оба ова *епа* од истог песника, мада то нигде не каже. Он је све време користио термин *песник Илијаде*, па није јасно шта је мислио о *Одисеји*.

IX

Ово гледиште о нашој Илијади и њеном песнику треба мало и доказати. Нарочито треба подвући Хомерову самосвојност и у композицији и у епској архитектоници и у погледима на живот и људи и богова, а не само у епској техници и у изражајним формулама, јер се ово двоје да и од другог примити и научити. Још мање се морамо трудити око оних епских формула које се преносе

са школе на школу, од генерације на генерацију, и на које су се последњих година бацили амерички хомеролози, као Милман Пари и његов наследник А. Лорд, па чак и електронски компјутери. Ови амерички хомеролози сматрају да се хомерова песма о смрти и љубави преносила усменом традицијом (oral tradition) и да је Хомер у ствари само један од многобројних „певача прича“ (the singers of tales). Они су ову памет нашли у нашем Санџаку, где су слушали неког кафецију-певача, рецимо да се зове Хусо Међедовић. За тог народног певача су доцније утврдили да се користи и штампаним песмарицама. (Ове Американце упутио је на муслиманске певаче М. Мурко, вероватно стога што је сматрао да феудални бегови у Босни држе професионалне певаче, налик на античке рапсоде.) Па ипак су дошли до закључка да су открили свежи праизвор епске поезије, који разбистрава све хомерске проблеме. Много би боље било да су се сетили Мехе Колаковића, за којег К. Херман прича да је знао наизуст пуних шездесет тисућа десетераца. Број шездесет указује на старовавилонску математику. Аеди и рапсоди, као и остали мајстори певачи, свакако да су увек имали на располагању неисцрпан фонд епских фраза и формула, старијих чак и од самог Ахилеја и његове леполике Брисеиде. Поменули смо једну такву формулу, стару најмање четрдесет векова, јер потиче из опште-индоевропске заједнице, у којој је ратничка аристократија са родовским племићима водила главну реч. То је хомерска фраза κλεοφος αφθιτον, која се од слова до слова подудара са староиндијском епском формулом śtravas akśitam. На жалост, класична филологија ни дан-данас не располаже таквом конституцијом текста Хомерове Илијаде која би бар у главном одговарала захтевима савремене филологије и лингвистике. Свакако да бисмо у том случају могли праведније и потпуније оценити вредност и величину засад недостижног песника смрти и љубави. Наш Хомер је, међутим, самосвојан самодржац свог јединственог уметничког генија. Значи да његовом генију нема и није могло бити ни претходника ни последника. Могло је бити само старијих песника пре њега — а о таквима нас и он сам обавештава — и могло је бити подражавалаца. Ове друге много боље познајемо но оне прве. Ту је први Вергилије и сви потоњи западноевропски песници, од Лукана и Статија, Камоиша и Ариоста до Волтера и Мицкијевича. Кад споменусмо Волтера, не смемо заборавити да баш његова Анријада даје приближну представу оне филолошки дестиловане и екстраховане Праилијаде, сухе и анемичне, без живота људског и без даха уметничког. Ниједан од ових западноевропских песника нема оне просте и савршене генијалности у самом полазном моменту свог дела. Како каже Хоратије, Хомер нас сместа убацује у вртлог догађаја, концентрованих и просторно и временски и, што је најпресудније, и психолошки у једну једину и јединствену тачку-силу, како би рекли савремени физичари. Јединство радње, места и времена у овој епској драми пуној лирских идила много је савршеније и од самог Аристотелова канонског принципа, а да и не говоримо о техници европске драме, која и код Шекспира тај принцип напушта. Ово јединствено јединство, главно сведочанство о једном јединому песнику и писцу, почива на једној психолошкој доминанти од дочетка до краја целог епа. Та доминанта је Ахилејева срџба, око које, као у некој музичкој фуги, круже и измењују се и сви остали мотиви и све остале варијације. О њој ћемо морати посебно говорити. И кад се сложимо

са Бераром да је наша Илијада епска драма, морамо одмах истаћи да личности Хомерове сцене ни за најкраћи тренутак не падају ма у какав патетичан излив, који је редовна појава код свих западноевропских писаца са Вергилијем на челу. Од патетичности и театралности ни сенке, мада се радња догађа на југу, међу херојима и боговима. Све је савршено људско и свељудско, почевши од поглавара: Олимпа, родитеља и богова и људи, па до Ахилејеве послуге. Ово су сваком уочљиве особине Хомерова психолошког стила, који, како сви кажу, оста недостижан и непоновљен све до дана данашњег. Ако песнику Илијаде припада и Одисеја, а тако сви стручњаци мисле и тако су за ових двадесет и пет векова мислили, онда је Одисеја раније дело песниково, написано пре Илијаде. Сви, додуше, налазе да је песник писао ратничку Илијаду у млађим годинама, а малограђанску и авантуристичку Одисеју у старијим годинама свога живота, када му је стил постао мање драмски и више идиличан, једном речи, кад је свестрано оматорио. При томе се стручњаци позивају на чињеницу да је архитектоника Одисеје компликованија и да претпоставља технику вишег ранга но што је показује Илијада, јер се цела тема одиграва паралелно на два разна места, са две главне личности. Тако мисле и професори и песници који су се бавили Хомеровим песмама. Али овај утисак није поуздан закључак, иако за њега говори наоко и метрика. Стихови у Одисеји доказују нешто мањи постотак оних завршетака које наука сматра старијим — мислим на диметар, односно Адонидов стих — а каквих у Илијади има близу две трећине, тј. близу десет тисућа. Ако, међутим, оба дела припадају једном те истом песнику, ова ситна разлика у постотку не значи готово ништа, јер се може лако објаснити разним епским материјалом: онај материјал за Илијаду припада старијем слоју, а овај за Одисеју — који је у већој мери поморски и прегрчки - није се могао тако брзо преврушити у грчку метрику. Илијада је у еколошком погледу више континентална и стога ближе индоевропском времену, док Одисеја има претежно медитеранску позадину. Нама се чини да Одисеја, која нема ни издалека оно психолошко јединство, својствено Илијади, показује примитивнију технику, са свим оним особинама које су тек у Илијади дошле до пуног израза. Радња се у Одисеји догађа на разним местима, она је стога; по садржини интересантнија, али истовремено и разбијенија, нарочито у првој половини. Плански принцип за композицију обележен је дуализмом и паралелизмом, који, додуше, сусрећемо и у Илијади са карактеристичним контрапостима који снажно истичу психолошке портрете. Међутим, у Илијади монизам је претежнији од дуализма, коме је супротстављен и тријализам. Одисеја се може сва поделити у шест једнаких делова, и њен принцип уоквирене приче одаје великог уметника. Илијада се, пак, дели у три чина, сва три пуна драмске динамике, која се све до краја — са малим ретардацијама, вешто смишљеним, уосталом — стално пење и напредује. Све је усредсређено око једне личности, која се осећа на позорници и онда када је не видимо. Све добре особине Хомерове архитектонике што их налазимо у Одисеји, налазе се појачане и савршеније у Илијади, која превазилази Одисеју у првом реду својом ванредном психолошком документованошћу, а мање савршенијим техничким вештинама. Стога нам се чини, под претпоставком да је и Одисеја Хомерова, да је песник Илијаде најпре дао страдалника Одисеја, а доцније срдитог Ахилеја. Песников

Ахилеј није само furioso. Он је и inamorato. Не мислимо овде само на Ариостовог Орланда, него и на odi et amo (мрзим и волим) темпераментног Катула, јединог истинског лиричара старог Рима, и на два основна козмогонска принципа што их постави философ Емпедокле. Љубав и мржња управљају Ахилејем, а песник нам одмах у уводу каже да ће опевати Ахилејеву срџбу, са које изгибоше силни јунаци, па најзад и он сам. Ова срџба и мржња не јавља се нигде, па ни у Илијади, без љубави. Та два афекта иду увек заједно или наизменично. И Хомеров Ахилеј на крају крајева полаже оружје пред љубављу, која је и према песнику Илијаде непобедива и моћнија од мржње. Како је песник испреплео Ахилејеве љубави и мржње? Досадањи стручњаци као да су и превише поклонили пажње Ахилејевим мржњама у Илијади, полазећи при том од песникових речи у самом уводу и од Ахилејева сукоба са силним Агамемноном, главним војводом ахајске војске под Тројом. Међутим, Ахилеј се није разљутио само на Агамемнона и на све остале Ахајце који отрпеше Агамемнонову самовољу и закључише да се младоме Ахилеју одузме лепа робињица Брисеида и преда старом Агамемнону. Ахилејева оправдана љутња и мржња почињу да попуштају већ на почетку другог чина ове епске драме, чији је протагониста, жестоки Ахилеј, како рекосмо, у неку руку права слика Цвијићева виолентног динарског типа и оштра супротност потоњем грчком идеалном трезвењаку, који поступа у свему „сос-меру“, како каже епигончић гркомански кир-Јања. У деветом певању, наиме, после одбијања; сатисфакције понуђене од нарочитог изасланства Агамемнонова, Ахилеј ипак наговештава да ће у извесном часу ступити у борбу. Већ у почетку (у средини) другог чина, кад ситуација за Ахајце постаје све опаснија и готово безнадежна, шаље Ахилеј свог најмилијег друга Патрокла најпре да види како стоје Ахајци, а доцније даје своје оружје и своју опрему Патроклу, који донекле сузбија Тројанце, па затим и сам пада од Хекторове руке. Са Патрокловим лешем одлази непријатељу и Ахилејево оружје. Две срамоте за Ахилеја: погибија првог и најмилијег друга и губитак оружја. Ахилејева срџба и мржња преноси се коначно и потпуно на народног и личног непријатеља Хектора, који се, привремено, због срџбе на Агамемнона, готово сасвим изгубио у Ахилејевој подсвести и ишчезао из његова круга интересовања. Тако се јавља друга срџба и друга мржња Ахилејева. Тако почиње трећи, завршни чин драме, једнак углавном по обиму ранијим чиновима. Сваки, наиме, обухвата по осам певања и приближно једнак број стихова. Али и овај судбоносни трећи чин завршава љубављу, смиреном и пуном тихог самоодрицања, а не неком провалом неке нове Ахилејеве срџбе. Значи да песник Илијаде не пева до краја о убиственој срџби дивног Ахилеја, не пева више о клању и убијању, о морији и погибији. Па ипак су готово сви домишљати и кратковиди стручњаци хтели да поправе песника и да заврше ову епску драму, коју зовемо Илијадом, оном сценом где Ахилеј, сав бесан и сав трагичан у свом гневу, повлачи око зидина тројских леш убијеног Хектора. Ови добронамерни стручњаци и хомеропоправљачи и испитивачи мисле у својој прописној и школски распоређеној памети да је песник Илијаде под крај свог подугачког епа готово заспао и заборавио на свој основни психолошки мотив, којег се мора држати од почетка до краја. Мисле ови једноставни мозгови да све у животу, истинском и уметничком, мора бити једноставно, праволинијски одме-

рено и одбројено. Мисле да песник свог Ахилеја не сме даље од срдбе потезати и неким, по њиховом суду, споредним сценама повлачити. Не знају при томе или заборављају ону истину да нема мрака без светлости и обратно, да нема смрти без живота и обратно, да нема мржње без љубави и обратно. Та како бисмо ми осетили и оценили Ахилејеву срдбу и мржњу, кад не бисмо знали и видели његову љубав и доброту? Песник Илијаде је добро знао оно што знају сви неуки и прости, да је Ахилеј морао неког и нешто волети, када је могао тако страшно мрзети. Знао је да нема светлости без сенке и да нема ноћи без дана. Као сви велики људи, песник Илијаде је потврдан, и не може стога ни по коју цену да даде негативним и противживотним расположењима, као што су срдба и мржња, не само прву, него и последњу реч. Знао је да су мржња и гнев убиствени, и да су љубав и доброта животворне снаге, ненадмашне, непобедиве, непролазне снаге на целом свету и у свим временима. Па стога и његова епска трагедија — која је истовремено и божанска и људска комедија, јер оба света и обе реке живота иду код овог песника успоредо — мора завршити макар ишчекивањима новог живота и нове радости. Ова животна и општа истина важи нарочито за људску децу што живе на обалама и острвима Јонског и Белог (Ајгајског) мора. Како је већ речено, почетком VI в. ст. е., између Солонових реформи и Пејсистратове тираније, повео је Атињанин Милтијад своје суграђане, трговце и колонисте, дубље у трачко залеђе североисточног Балкана. Тако се Атињани утврдише не само на трачком Херсонесу, него зађоше даље у области трачких песника и певача Орфеја и Тамира. Из тих области дошли су по свој прилици, већ раније, преко Бојотије, трачки мајстори-певачи, који су у Атини добили и грчко презиме Еумолпиди. То значи: потомци добрих певача. Орфејеви Трачани, заједно са трачким богом вина и љубави, младим Дионисом, удружише се са атичким земљорадницима у Елевсини и основаше орфичко-дионисовске мистерије, које су се одржавале све до у прве векове хришћанских евангелија. Овај крупан термин европског речника јавља се већ у Хомера. Главно божанство орфичких мистерија постаје Ерот (Љубав), чији је примитиван култ већ раније документован у Бојотији. Вино и љубав нераздвојне су божанске силе, које дејствују истовремено и на небу и на земљи. Старобалканским Ахајцима не долазе само ова моћна божанства из Подунавља, где је прва европска колевка винове лозе, него, према саопштењу Херодотову, долази и учење о бесмртности душе, вероватно из староиранских извора. Хомерови савременици у Пејсистратовој Атини били су посвећивани у орфичке мистерије вина и љубави, спасења и бесмртности. Тако и божански Ахилеј у свом чадору, заједно са својим другом Патроклом, опија се вином, песмом и љубављу. Ахилеј држи у свом ковчегу свој посебни кондир за вино. Исто тако, он пажљиво чува своју китару, пратећи сам себе кад пева. Тако је Хомер приказао свог јунака какав је на скупштини ахајској, где виче страшним гласом, какав је пред својом мајком Тетидом, где плаче као дете, и какав је када се потпуно препусти својим осећањима. Али се дивни Ахилеј опија још једним пићем, много страшнијим и много опаснијим но сва три она пића која помиње Бодлер. То најопасније пиће је јунаштво, „цар зла свакојега“. Као први јунак ахајски под Тројом, он мора да чини чуда од јунаштва. Ахилеј сеје смрт на све стране, па су стога неки стручњаци његово име због хомофо-

није са αχος (бол) тумачили као име демона бола и смрти. Он доиста тамани и убија Тројанце и на буљуке и појединачно, док на крају не заврши убиством самог Хектора. Јасно је да такав Ахилеј, који се опија толиким пићима, не може да живи само од гнева и од мржње, па ни од оне према Хектору и Агамемнону. Ако добро ситуирани песимист А. Шопенхауер има право кад каже да је љубав најснажнија афирмација живота, немогуће је очекивати оно што је мислио највећи александријски филолог Аристарх и први немачки класичар Виламовиц-Мелендорф: немогуће је очекивати да ће Хомер своју песму о смрти и љубави оставити недовршену, без Ахилејева измирења са седим Пријамом, чији је син Хектор убио Ахилејева најбољег друга Патрокла. Ово измирење између два најљућа непријатеља доводи наш песник смрти и љубави до највиших висина и најдубљих дубина: седи Пријам и млади Ахилеј плачу заједно.

Већ на самом почетку овог поглавља Будимир најављује да ће коначно прећи на доказе изнетих хипотеза. То каже речима: *Ово гледиште о нашој Илијади и њеном песнику треба мало и доказати*. Критички се осврће и на рад Милмана Перија, чак није упамтио ни име Авде Међедовића, него га зове Хусо. За њега су заиста тврдили да је користио песмарице али то се не зна сасвим поуздано. Он помиње и Меху Колаковића, који је знао око 60.000 стихова напамет, али и за њега поуздано знамо да није био једини. Пери је само хтео да увери јавност како један човек може запамтити еп величине *Илијаде* и да још увек постоји и жива епска традиција, што је у нашим крајевима и нашао. Како је Будимир сам одредио, приближно Солоново, време за настанак епова, нормално да је онда и био против *теорије усмене предаје* јер је у то време, које помиње, било писма. Зато такав његов став нимало не чуди. Може му се само приговорити да олако занемарује бројне елементе којима се одликује усмено песништво, који управо карактеришу и *Хомерову поезију*. Ови елементи се не могу игнорисати, него се мора понудити другачије објашњење, што наш академик не чини. Није сасвим немогуће ни да је у праву, само се из ових неколико реченица види да површно познаје Перијев рад. Одмах затим следи хвалоспев песнику *Илијаде* коме, каже Будимир: *треба подвући самосвојност и у композицији и у епској архитектоници и у погледима на живот и људи и богова, а не само у епској техници и у изражајним средствима, јер се ово двоје да и од другог примити и научити.* Затим поново истиче песникову генијалност речима: *Наш је међутим Омир самосвојан самодржац свог јединственог уметничког генија. Значи да његовом генију нема и није могло бити претходника ни последника. Могло је бити само старијих песника пре њега, а о таквима нас и он сам обавештава, и могло је бити подражавалаца*. Осим те оде песниковој генијалности, Будимир још истиче *јединствено јединство епа*, што углавном наводи за главни доказ да се ради о једном песнику. По његовим речима: *Јединство радње, места и времена у овој епској драми, пуној лирских идила, много је савршеније и од самог Аристотелова канонског принципа, а да и не говоримо о техници европске драме која и код Шекспира тај принцип напушта. Ово јединствено јединство, главно сведочанство о једном јединому песнику и писцу, почива на једној психолошкој доминанти од почетка до краја целог епа*. Не би се ни рекло да је Будимир уопште и изнео неке доказе, које на почетку поглавља најављује. Тек је понеку чињеницу дао у прилог својим хипотезама, али и то мање него у претходним

поглављима. Могуће да филолози имају другачији поглед на то шта су научне чињенице или закључци, па се тако руководе неким другим, знатно лабавијим, критеријумима. У овом поглављу је још интересантан ауторов став по питању *Одисеје* истичући да је она настала ипак пре *Илијаде*, унаточ томе што велика већина научне заједнице мисли супротно од наведеног. *Ако песнику Илијаде припада и Одисеја, а тако сви стручњаци мисле и тако су за ових XXV векова мислили, онда је Одисеја раније дело песниково, написано пре Илијаде. Сви додуше налазе да је песник писао ратничку Илијаду у млађим, а маломештанску Одисеју у старијим годинама свога живота, када му је стил постао мање драмски и више идиличан*. Даље наводи аргументе оних који сматрају *Илијаду* старијом, а дабоме и своје на основу којих је и дошао до закључка да је млађа. Ни он не спори да је и *Одисеја* дело истог песника као и *Илијада*, мада се и не упушта у покушај да то и потврди. Наравно, то је и разумљиво јер је његов рад посвећен *Илијади*, тако да тек онако узгред даје понеки коментар и за *Одисеју*. Једино је помало чудно, бар писцу ових редова, што Будимир на почетку овог поглавља најављује да ће дати доказе за своје претходне хипотезе. Шта је ту чудно? Ништа осим што тих доказа нигде нема, мада Будимир очигледно овај, претходни, део текста зове доказима. Но, не значи да нешто јесте доказ ако га тако назовемо или можда код филолога јесте? Ако свом псу дамо људско име он и даље остаје пас, није постао човек! Остали ауторови наводи које срећемо у овом поглављу нису нејасни, а још мање спорни, тако да нема ни потребе за посебним коментаром. Зато можемо на последње поглавље Будимирова рада.

X

Обе Ахилејеве мржње песник Илијаде оивичио је љубавима. Али не једнаким љубавима. То не би било ни уметнички ни херојски. Прва љубав, старија од мржње на Агамемнона, потпуно је телесна и управљена је лепој робињици Брисеиди, коју мора уступити Агамемнону и коју доцније неће да замени и надокнади ни понуђеном Ифигенијом, ћерком силног војводе Агамемнона. Брисеида је дакле прва и последња Ахилејева телесна страст под Тројом, којој песник са појмљивих разлога у свом херојском епу није могао поклонити више простора него колико је допуштала друштвено-психолошка стварност оног времена и оног места. Ипак је њен утицај на судбину кратковеког Јунака Ахилеја потпуно довољно истакнут. Робињица Брисеида, заправо Хиподамија, дошла је после измирења првог војводе са првим јунаком нетакнута од Агамемнона натраг своме Ахилеју, који раније није хтео да прими понуђену невину Ифианасу (Ифигенију), кћер цареву, као накнаду за удовицу Брисеиду. Хомер је тиме убедљиво истакао Ахилејеву чулну љубав. Давно је примећено да је песник Илијаде јединствен уметник у вешто смишљеној и још вештије израженој психолошкој градацији, мада је и сва остала његова психичка ритмика пуна темпа и прелива. Телесну љубав према Брисеиди потискује увређен понос и срџба на Агамемнона и све Ахајце. Ту лични моменат претеже готово сасвим осећај колективне повезаности. Али само онолико колико је најпотребније, иако Ахилеј редом одбија све понуде некада надменог а сад погруженог Агамемнона, Закон опште равнотеже, који господари грчким духовним и душевним

животом, уколико је изражен и представљен у религији, уметности и науци, не може да остави нити Агамемнонову надменост нити Ахилејеву претерану обест (ὑβεις) некажњеним. Свако ремећење равнотеже и хармоније мора се испаштати и платити. Своју непопустљиву мржњу на Агамемнона и на цео ахајски народ плаћа Ахилеј смрћу свог најбољег друга и побратима Патрокла, губитком и пропашћу своје друге љубави, чисто другарске и стога много вредније но што је била она чулна љубав према младој робињици. Због ове младе жене дошло је до убиствене заваде и омразе између главног јунака и главног војводе ахајског, а због лепе Јелене дошло је до тројанског рата. То све сазнајемо од песника Илијаде. И трећа жена, млада робињица са Хрисе, коју Агамемнон неће ни за откуп да врати њеном оцу, проузрокује страшну погибију и помор у ахајској војсци. Али песник Илијаде има и таквих женских карактера који су потпуне супротности лепој Јелени, исто онако као што има најсупротније мушке односно херојске карактере. Да поменемо неке. То је супружанска љубав између Хектора и Андромахе, нежна и достојанствена љубав, затим и заводљива љубав прве богиње Хере према главном и најмоћнијем Олимпијцу, Зевсу, с којим се херојски туче и против којег вазда интригира, затим две материнске љубави: у првом певању, богиње Тетиде према сину Ахилеју, коме је одређена прерана смрт, и тужбалица Пријамове Хекабе над мртвим Хектором, у последњем певању. Хекаба плаче, до неба се чује, мада Пријам има још осамнаест синова, како каже песник. Може се поменути и љубав саме богиње љубави Афродите, која своме сину Ајнеји, што га је имала са Анхисом, прориче вечну славу царства тројанског. Друкчије је природе љубав пречисте и пречасне богиње Атине према главном јунаку Ахилеју, будући да ова борбена богиња штити и брани многе ахајске јунаке. Смрт Патроклова потискује Ахилејеву срдбу према личним непријатељима и уступа место мржњи на општег колективног непријатеља Хектора, који уби најдражег му друга Патрокла, и на Тројанце који већ носе ватру на ахајске лађе да сасвим онемогуће узмак преко мора и повратак кући. Друга љубав Ахилејева, узвишенија, снажнија и дубља од прве, много је јача од мржње и срдбе на Агамемнона. Али она ствара, или, боље речено, поново распирује и до милијег друга Ахилејева који је са њим заједно одрастао на двору Ахилејева оца Пелеја, већ на почетку другог чина ове епске драме, са одобрењем љутог Ахилеја, пошао напред да види како Тројанци са Хектором на челу касапе Ахајце. Када су непријатељи почели већ да пале лађе, пусти Ахилеј Патрокла да са његовим оружјем уђе у борбу. После неколико мањих победа Патрокло гине од Хектора, који тако уграби и Ахилејево оружје. Овај двоструки губитак и: двострука срамота — што је пустио друга сама међу непријатеље и што је изгубио оружје — натерали су, природно, Ахилеја да сагледа све последице свог гнева, који „Ахајцима зададе небројене јаде“. Љубав према погинулом Патроклу, најмилијем другу, и природна жеља за осветом надјачаше и потиснуше сасвим и гнев и мржњу Ахилејеву из првог чина ове епске драме. Ахилеј плану пламеном крвне освете, затражи од мајке и доби ново оружје, што га искова мајстор-ковач Хефајст. Мири се са Ахајцима и са Агамемноном и креће поново у бој. У трећем чину песник нам на свој непосредан начин, са много страховитих и сурових појединости, описује и једну и другу страст главног јунака, како жали за

љубљеним Патроклом и како бесни против најомраженијег душманина. Песников Ахилеј уме да плаче као лудо дете и да бесни као најисконскији демон. Оно што ради са убијеним Хектором прелази, опет, сваку меру и постаје υβρις која ће доцније бити кажњена. Хекторов отац, седи Пријам, долази кришом у Ахилејеву колибу. Плаче старац и моли подивљалог хероја божанског порекла са мајчине стране. Ова страна је у прегрчкој балканско-анадолској области била јача од очеве јер је ту владао матријархат, као код јадранских Либурна и код Тирсена — Етрураца из Лидије и са источног Балкана. Моли и преклиње понижени и уцвељени старац, господар некад најмоћнијег и најбогатијег града на свету, моли убицу свога сина Хектора да му да Хекторов измрцварени и нагрђени леш. Срдит Ахилеј не попушта све дотле док га Пријам не подсети на његова седа родитеља, смртника Пелеја, који ће по општем закону морати једном да оплакује Ахилејеву погибију. Тек успомена на оца изазива у Ахилеју и уздиже на површину ону трећу његову љубав, најдубљу и најмоћнију код свих индоевропских племена. То је најсветија љубав према родитељу. Ова љубав побеђује све остале љубави и савладава све мржње. Ахилеј коначно попушта, мири се са оцем убице свог љубљеног друга, плаче са њим заједно над судбином свих хероја и свих смртника, плаче над човеком. Даје му синовљев леш. Настаје општи декрешчендо, али поступно, обележен префињеном психологијом: још једном, после измирења са Пријамом, са својом личном судбином и са целим светом, Ахилејева срдба за тренутак блесне. Ипак синовљева љубав у Ахилеју, старија и од оне према другу Патроклу и од оне према лепој робињици јача је од мржње и беса на Агамемнона и Хектора. То је песник Илијаде хтео да покаже и стога се његова епска драма није могла и није смела да сврши Хекторовом погибијом, како су мислили неки стари и модерни хомеролози. Могла се свршити једино измирењем главних противника и свечаном сахраном Ахилејева побратима Патрокла и ахајског душманина Хектора, првог и последњег браниоца тврдог Илија. Срдба Ахилејева, главна потка и почетна доминанта Илијаде, испреплетена и оивичена љубавима, није могла ни са гледишта моралне, психичке ни естетске стварности да буде и финале ове јединствене симфоније људских страсти и јуначких страдања. Овде морамо подсетити на Теофрастову дефиницију трагедије, која се разликује од Аристотелове: трагедија приказује живот и страдања неког хероја. Заједно са трећом, најсветијом и најдубљом Ахилејевом љубављу доводи Хомерова песма о смрти и љубави до смирења на крају епа, које слушаоца и читаоца уздиже изнад катарки ахајских лађа, изнад високе тројанске куле и изнад поклика и јаука храбрих бораца са обе стране. Ово смирење уздиже из долине плача и мржње до висине Олимпа, где влада „неугасив смех“ животне радости и где господари Зевс, отац свих људи и свих богова, бранилац равнотеже и хармоније. На тим висинама ишчезавају људске и свељудске пролазне мржње и љубави, остаје само она љубав која веже прошла и садања поколења, која измирује наша и туђа племена. То су љубави животворне, које могу обезбедити вечност и пружити оне дарове што их уживају само олимпски богови, радост и вечност. Измирењу и смирењу у Ахилејевој колиби морало је, према песниковој религији, чији су богови грешни као и смртници, да претходи измирење између Зевса и Хере, који су се завадили исто као и Ахилеј и Агамемнон већ на почетку самог епа.

Старо је веровање у анадолској културној области у потпун паралелизам макрокозма и микрокозма. Овај наш живот на земљи, лични и колективни, само је одблесак и пандан оном великом и силном животу на небесима. Стога Хомерови богови активно учествују у тројанском рату, деле се у таборе и заузимају се за своју страну на земљи. Небески живот се не одваја, него се само истиче и издваја од земаљског. Љубавима и мржњама на земљи одговарају појачане и повећане љубави и мржње на небу, где се поједини богови боре међусобно и једни друге потискују и са престола збацују. И ток догађаја у Илијади врши се не само по програму и плану њена песника, него и по вољи Зевсовој. Он је у то доба главни и одлучни чинилац. Он даје Тројанцима победе над Ахајцима, које штити његова жена Хера. Поступа тако стога што жели да пружи сатисфакцију Ахилеју. То је обећао његовој мајци Тетиди, која га је задужила приликом неке раније борбе међу олимпским боговима. Савременог читаоца може да буни стална интервенција олимпских богова. Али њихови су поступци у толикој мери хуманизовани, да су богови људима сасвим приближени, па се размаци често своде на нулу. Наше гледање на свеце и богове морамо стога потпуно одбацити ако хоћемо да схватимо и осетимо хомерску симбиозу, заједницу живота смртних људи и бесмртних богова. У античкој трагедији тај размак између земље и Олимпа знатно је већи но у Хомерову епу и у атичкој комедији. Илијада је стога у исти мах људска и божанска комедија која пружа верну слику свељудског и свебожанског живота, са свим њиховим свакодневним ситницама и са свим њиховим вечним крупницама. (Ове последње су везане за бесмртне душе хероја, непропадљиве као што су и њихова јуначка дела и њихова слава, коју дугују песнику Илијаде. Управо тај духовни и душевни део нашег бића, којим учествујемо у поменутој симбиози, пружа песнику Илијаде главну подлогу јединства. Јединство духа и душе је јаче и њен најснажнији и најопаснији истовремено израз бес и срџба која убија и разара, мора на крају епа да уступи место и престо свемоћној љубави, којој служе људи и богови, па и сам песник Илијаде. Ахилове љубави и Ахилове мржње омогућиле су песнику Илијаде да од старијих балада о ахајским јунацима састави и напише сам уз помоћ Муза јединствено уметничко дело, у ком се сукоб Европе и Азије, борба између старог феудалног племства са севера и новог средоземачког грађанства и судар двеју епоха у балканско-анадолској историјској симбиози прикаже у сенци једног јединог човека божанског порекла. Ова и оваква заједница личних страсти са судбином ондашње екумене, коју песник свесно и суверено архаизује, даје овом књижевном делу необичну и изузетну вредност, узвишену и просту у исти мах, и приступачну и разумљиву културном пучанину и властелину. Стога је ово дело остало недостижно. Није се дало померити са свог Олимпа ни онда када је модерна историска критика померила и оборила многе идоле и кумире класичне и класицистичке. Илијада је била и остаје најтрајнији споменик европске књижевности). И једне и друге су истовремено везане за ненадмашну славу хероја и њихова песника Хомера, који им је ту славу подарио. Али највећа је слава коју подари Хомер дивном Ахилеју, љубимцу богиње Атине. Није то само слава оног јунака који убија и уништава живот, јунака који мрзи и своје саплеменике, готово више него душмане. Слава Ахилејева истовремено је и слава самог песника који нам открива главну

снагу свог првог јунака. То је љубав која јача и унапређује живот и која праштa чак и највећем душманину. Али пут од гнева (то је прва реч у Илијади) дивног Ахилеја до оног великодушног Ахилеја на крају епске драме није ни кратак ни једноставан. Песник нас је водио одмах из почетка самог епа двема стазама: стазом смрти и мржње и стазом љубави и живота. Психолошко јединство ових обеју стаза и, према томе, целог епа, који је и за данашње представе о том књижевном роду својим опсегом замашан, остварује песник тиме што почиње са Еротом, са телесном љубављу. Та телесна љубав се у Хомера зове напросто φιλοτις (нежност), а у Хесиодовој Теогонији тиме се означује персонификација чулне страсти и љубави. Стога у првом чину, све до у девето певање, имамо повише љубавних, односно брачних парова: Агамемнон и Хрисеида, Ахилеј и Брисеида, Зевс и Хера, која му је и сестра и супруга (то је било обично у старој Атини, исто као и у Египту), Парис и Хелена, Хектор и Андромаха, Анхис и Афродита, која је доцније са посебних сексолошких разлога добила Хефајста, а занимала се и Арејем, богом рата. Тај посебни сексолошки разлог важи за Одисеја и Пигмалиона. После ових страсти и љубави у првом чину, јавља се у другом чину љубав вишег ранга, то није више φιλοτις . То је φιλοτις φιλια дносно φιλεταιρια (другарство, побратимство). У борбама и окршајима који се описују у другом чину имамо доста примера таквих љубави без којих се не могу замислити јуначке борбе и походи, поготово када се сетимо бојних кола, на којима су се увек налазила двојица. Доцније, у трећем чину, после погибије Патроклове и измирења са Агамемноном, после повратка Брисеиде свом Ахилеју, јављају се не само обе ове врсте љубави него и она трећа. То је највиша љубав: љубав према родитељу, љубав према човеку уопште, чак и љубав према личном непријатељу. Та се љубав зове φιλανθρωπια (човекољубље). Она се није ни могла јавити у прва два чина, јер то није било предвиђено песниковим планом; она се јавља на крају епске драме. То је, очигледна љубав највишег ранга до којег је могао досећи не само човек херојске епохе него и човек данашњег хуманизма или, како неки кажу, панхуманизма. Овакав ред и распоред трију врста љубави, смишљена градација од најниже врсте, чулне љубави, до највише и најшире — духовне љубави, снажан и убедљив је доказ да је песник Илијаде, само један једини песник, имао један јединствен свој план, који није могао ни од кога посудити, ни од каквог рапсода преузети. То је план просвећеног и напредног ствараоца који подједнако поштује и људе и богове и који једнако воли Ахајце и Тројанце. Поступност у излагању ових љубави, од љуте свађе са Агамемноном све до нежног разговора са седим Пријамом тврд је доказ да је песник Илијаде био оригиналан стваралац, а не вешт диаскеуаст или редактор, или секретар неке Пејсистратове комисије. Ахилејеве љубави и Ахилејеве мржње омогућиле су песнику Илијаде да од старијих балада о старобалканским и ахајским јунацима састави и напише, „уз помоћ Муза“, јединствено уметничко дело. У том јединственом делу приказује се сукоб Балкана и Анадолије, приказује се борба између родовског племства са севера и новог медитеранског грађанства, приказује се судар двеју епоха и прво буђење античке демократије. Песник даје на особен начин ток тих светских историјских догађаја у сенци једног јединог човека божанског порекла, у сенци Ахилејевих мржњи, љубави, страдања. Ова и оваква заједница личних страсти главног

јунака и њихова повезаност са судбином ондашње екумене, коју песник свесно и суверено архаизује, даје овом књижевном делу необичну и изузетну вредност узвишену и просту у исти мах, и приступачну и разумљиву културном пучанину и културном властелину. Стога је ово дело остало недостижно. Није се дало померити са свог Олимпа, ни онда када је модерна историјска критика померила и оборила многе идоле и кумире класичне и класицистичке. Илијада је била и остаје најтрајнији споменик европске књижевности, јер је незаборавна песма о смрти и љубави, без којих нема ни живота.

У последњем поглављу Будимир углавном даје приказ ликова из *Илијаде*, пре свега сва три женска лика. Слика њихове психолошке профиле али и даје своја запажања и коментаре. Како нас овај део мање занима јер није примарна тема нашег истраживања, нема потребе и за неким посебним коментарима. Можемо истаћи поново његову констатацију о песнику *Илијаде*: *Давно је примећено да је песник Илијаде јединствен уметник у вешто смишљеној и још вештије израженој психолошкој градацији, ма да је и сва остала његова психичка ритмика пуна прелива и темпа*. Даље нас подсећа да је јуначки Ахил био *божанског порекла са мајчине стране, која је у прегрчкој балканско-анадолској области била јача од очеве*. На крају још можемо издвојити два пасуса којима не треба других коментара, осим онога да Будимир понавља свој ранији став да песник *Илијаде* саставља еп од старијих балада о ахајским јунацима, ево шта ту каже: *Илијада је стога у исти мах људска и божанска комедија, која пружа верну слику свељудског и свебожанског живота, са свим њиховим свакодневним ситницама и са свим њиховим вечним крупницама. Ове последње су везане за бесмртне душе хероја, непропадљиве као што су и њихова јуначка дела и њихова слава, коју дугују песнику Илијаде. Ахилове љубави и Ахилове мржње омогућиле су песнику Илијаде да од старијих балада о ахајским јунацима састави и напише сам уз помоћ Муза јединствено уметничко дело, у ком се сукоб Европе и Азије, борба између старог феудалног племства са севера и новог средоземачког грађанства и судар двеју епоха у балканско-анадолској историјској симбиози прикаже у сенци једног јединог човека божанског порекла*. На крају Будимир завршава: *Илијада је била и остаје најтрајнији споменик европске књижевности*.

Осим његова два поменута рада, које смо дали у целини, вредна помена су још два, која су десетак година старија од наведеног другог рада. Једно је и његова студија *De Olympi Homerici imagine contraria*, на латинском језику, у преводу на српски је то *Контрадикторне слике хомерског Олимпа*, у којој говори и о Хомеру. Студија је представљена на скупу VII Одељења литературе и језика, одржаном 14. септембра 1958. године. Овде Будимир каже: *Хомерски језик је вештачка творевина*... Дакле исто што тврди још у свом првом раду 18 година пре овога и другом 11 година касније. Увек ово изнова наглашава, а понекад наведе да има и других који тако мисле. Нико, дакле, није говорио језиком на којем су *епови* испевани или можда само записани. Будимирова констатација се може узети и као аргумент против Перијеве тезе о усменом песништву, ако језик потиче од песника *Илијаде*. Наиме, нема никаквог смисла ни говорити о усменој традицији на вештачком језику. Ако овај језик није постојао није на

њему могло бити ни народне поезије. Чудно да је Будимир, који је био против Перијеве тезе, пропустио прилику да не искористи овако јак аргумент који му је на располагању. Можда му ни закључивање није баш било јача страна или има неки други разлог, ко зна? Ово није ништа ново, као што и сам Будимир сведочи тако су мислили и други. Тезу је први лансирао Карл Мајстер, кога смо помињали, а даље су је прихватили многобројни *хомеролози*. Како овде видимо, међу њима је био и Будимир. Међутим, оно што Будимир наводи већ годину дана касније већ јесте ново и то не можемо пронаћи код других аутора. У Гласу САНУ, Одељење литературе и језика, бр. 4., из 1959. године, Будимир даље износи хипотезу, опет у свом стилу, дакле у форми чињенице тврди да су певања *Илијаде* била донета на острво Дел, на чије светковине су долазили: *..и представници Хиперборејаца*.

Будимир овде алудира на неку врсту верског сајма који се одржавао на острву Делу, а које митологија сматра местом рођења бога Аполона и његове сестре Артемиде. Обоје, а нарочито Аполон, били су веома поштовани и то не само у Хелади, него и у Тракији и Андолији. Тако је острво Дел постајало и стециште разних народа, са свих страна. Зато Будимирова теза, да је *Илијада* била донета прво тамо, прилично има смисла, мада ће бити тешко пронаћи чињенице које би је могле потврдити. Ни Будимир ово не каже више ни у једном свом раду и то вероватно зато што се није бавио том темом како су *Хомерови епови* дошли у Атину. Управо ово једно од важних *хомерских питања* у антици, а Будимир је један од ретких нововековних филолога који даје о њему некакав свој став. Сам помен Хипеброрејаца који долазе на острво Дел говори да Будимир мисли да су они донели *Илијаду* на то острво. Ако су их они донели значи да су их и испевали, јер их Будимир другачије не би ни помињао. Неки други закључак је тешко могућ, из ових података, мада Будимир то, поново, директно и не каже. Рекли би, у његовом стилу. Хиперборејцима су Хелени звали све друге народе северније од њих које су именовали према северном ветру, Борју. То значи да су Хиперборејци били народи коју су живели изнад Бореја, или српски речено *Изнадборејци*, а може и *Надборејци*. Питање је, наравно, да ли смо Будимира и правилно разумели за његове тврдње које су, како се каже,биле *између редова*? Иако се чини да јесмо, има и код њега известан број конфузних па чак и неких противречних тврдњи због чега не можемо бити потпуно сигурни. Но, у овом случају можемо јер су и његови студенти сведочили да им је Будимир баш то рекао, само директно и без увијања. Његов студент и потоњи колега филолог, недавно преминули Милан Ристановић (1932-2018), каже да је Милан Будимир сматрао да је *Илијада* испевана на бригијском језику (код Будимира бругијски) и одатле донета прво на острво Дел и даље у континенталну Хеладу. Сигурно нас је Ристановић тачно известио, јер Будимир помиње Клаудија Елијана више пута и његову *Илијаду* старобалканских Бруга. Овај део смо већ разјаснили. Ту је Будимир доносио закључке на основу погрешне интерпретације Елијанових навода, али то свеједно не значи и да није могао бити у праву. Битно је да је он усадио својим студентима идеју да је *Илијада* преведена, што су неки од њих и оберучке прихватили. Ристановић, као изврстан преводилац и полиглота тврди да за сваки текст искусан преводилац може без проблема утврдити да ли је био у питању оригинал или само превод. Нема разлога да сумњамо у стручност, ни

у искуство овог нашег филолога који је одговорно тврдио да су оба *Хомерова епа* преведена. Међутим , он износи само свој став, а не и на основу чега је то закључио. Тако делује помало мистично, пре него научно. Уз сво поштовање његовом знању и искуству, ипак, мора дати и аргументе ако мисли и да га неко озбиљно схвати. Ристановић, који је цео радни век провео у Француској, нама је познат по књизи *Одисејсво златно руно Јадрана*. Од њега потиче она тврдња да је о *хомерском питању* до сада написано више од 5.000 књига у којима мало шта вредно пише јер им је Троја на погрешном месту. То погрешно место је по њему Хисарлик. Какве везе има положај Троје са *хомерским питањем*, он то наравно не каже. Као да је Будимиров студент. Положај Троје никад није био упитан, па тако није ни сврставан у *хомерска питања*. Додуше, са некима од ових питања може имати индиректне везе али са већином ипак не. Ристановић и његова књига биће посебно детаљно обрађени у следећој књизи, а овде смо га поменули само као Будимировог студента. Односно, једног који се бавио проблематиком Хомера и *хомерским питањем*. Да ли су ту Будимир и његов поменути студент у праву? Засад не знамо, али утврдићемо и то, као и то да ли се можда у *Илијади* налазе трагови неког другог језика, који би указивали да је *еп* ипак преведен. Мада, Будимир каже да су постојале претхомеровске песме, из којих је његов песник састављач испевао *Илијаду*, које нису биле хеленске. У том ставу није био усамљен, што и сам каже. Овај стих којим су *епови* били испевани филолози класификују као претхеленски, са чим се слаже и Будимир. Можемо још само констатовати да је Ристановић задржао Будимирову праксу изношења хипотеза у виду чињеница. Ту се види да је био Будимиров студент! Шта друго можемо рећи? Ипак, Ристановић нам је био од користи јер је, као Будимиров студент, јавно саопштио и неке ставове свог професора. Овим смо дошли и до краја избору из радова Милана Будимира, а на тему Хомера и *Илијаде*, па је и прави моменат за један краћи резиме. Но, ипак пре тога није згорег да дамо његова тумачења имена трију тројанских река, која даје у свом раду *Пеласто-Славица*, из 1959. године. То су Ксант, Скамандар и Симоис. Књига је рађена латиницом, на којој ћемо одређене називе и имена задржати.

О етимологији тројанских река

Такав нам пример пружа алоглотска лексичка група коју чине догрчко xanthos *и* xouthos *са тирсенске, а* santerna, *са латинско-етрурске стране. Догрчки придеви* xanthos *и* xouthos, *које сам већ раније везао са етрурским* santerna, *и ту је везу прихватио* W. Brandenstein, *не могу објаснити хидроним* Skamandros, *како то мисли* Kretschmer *(v.* Glotta XXXI, 189), *који се притом позива на етрурско* zamthik, zamathim *„златан“. Не знам ни то колико је поуздано ово значење наведених етрурских израза. Али за термин* santerna *знамо да обележава средство за позлату. Због дублета* xanthos xouthos, *које се без тешкоћа своде на старији облик* ksolthos *и етрурско* santerna *изводим од старијег* salt-erna. *При овом стању ствари доиста је тешко одбити везу са групом* zlalo *(од старијег* gholto-*). Овде треба нарочито истакнути интересантну чињеницу да се само словенски корадикал а не и германски (од старијег* ghlto*) потпуно подудара са тирсенским* xanthos *односно етрурским* santerna. *Познато је да овај придев за ознаку жутозелене боје има двојак иницијал, палатални и веларни и да од пос-*

ледњег имамо наше деривате жуна, жут. Тиренски деривати показују рефлекс палаталног гутурала, док у битинском хидрониму, који бележи Plinije (n. h. 5, 148) и за који одмах додаје interpretatio graeca имамо веларни иницијал: „Geudos qui et Khrysorrhoas“. Дублета xouthos (од старијега xolthos) показује прелаз l/u као битински хидроним Geudos (од старијега gheltos) и као грчке дијалекатске дублете adeupos —adelphos, auka - alka, kaukhos - khalkhos, beutistos поред bentistos beltistos.

Кад ово искуство применимо на лексичку групу ghelto-/ gholto- „жутозелен“ онда ћемо морати овој групи придружити не само наведене Hesihijeve глосе dauta и dassa него и познате грчке придеве xanthos и xouthos, који свакако потичу из речника докласичних Индоевропљана, будући да се без икаквих тешкоћа своде на заједнички архетип ksolto-. Ова етимологија много је простија и убедљивија него она натезања што се читају у етимолошким приручницима. И Chantraine који ни у овом случају не штеди упитника ни карактеристике obscure повезује са оба ова придева због њихова истоветна значења. Управо то истоветно значење морамо сматрати пресудним, јер га не налазимо само у нашем термину „злато“ него и Hesihijevoj глоси dauta, а вероватно и у имену трачких Bisalta.

Поред облика xanthos и македонске светковине Xandika, која тешко да је посуђена од културнијих Грка, у вези са алоглотским придевима xanthos, xouthos морају се поменути и имена Ахилових коња који се зову Xanthos и Balios. Док се етимолози код овог другог придева за ознаку боје одлучују због промене bh/b за фригијанско порекло, дотле се безуспешно натежу око етимологије првог имена, иако су оба очигледно придевског порекла. Како се име Xanthos јавља и као хидроним у Тројади и Ликији, морамо закључити да је прелаз lt/nd старији него што су познати случајеви у дорским говорима.

Kretschmer (Glotta XXXII, 189) идентификује оба тројанска хидронима, Xanthos и Skamandros и то на основу етрурског zamthik „златан“ и долатинског термина santerna „средство за позлату“. Разлику у иницијалима ks/z објашњава варијантама Одисејева имена: Ulixes, Odysseus, Olytteus, и етрурским обликом utuze. Ситуација, међутим, постаје много једноставнија када се сетимо наведених варијаната код алоглотске ixala као и нашег тумачења догрчких придева xanthos, xouthos и фитонима skandyx „зеље“,па и долатинског santerna, које већ својим суфиксалним елементом указује алоглотско порекло.

Због тројанског хидронима Xanthos морамо оба Ахилова коња, према именима, као и самог њиховог господара сматрати преузетим из догрчке епске поезије, у којој је и главни тројански јунак носио догрчко име Dareios. Песник и писац атичке Илијаде преузео је и верно превео то име, јер Хектор тачно репродукује фригијанско Dareios корадикално са староиндијским dhāráyati „држи, носи, штити“.

Ако су се фригијанска племена растала од својих централно-балканских сапленика доиста већ крајем III миленија и запутили у Анадол, како се то обично мисли, онда се имена Xanthos и старомакедонска светковина Xandika у вези са металуршким терминима santerna и zamthik морају узети у обзир за расуђивање односа протословенских Индоевропљана са докласичним културама балканско-анадолског простора. Ипак је у погледу ономатолошких комбинација

увек потребна опрезност. Остајемо стога при алоглотској xanthos, xouthos, skandyx, dauta, dassa, santerna. Старину фитонима skandyx који обично има беле или ружичасте цветове и чији се један варијетет стручно зове chaerophyllon aureum, потврђује и Hesihijev фитоним kaskandix »allium cepa«. Ова последња семантичка нијанса условљена је јаким мирисом саме биљке зване skandix.

За прости фитоним skandix место очекиваног ksandix због догрчког xanthos и македонског Xandika већ су наведени паралелни примери као xiphos skiphos или савремени jesker и sesker за познатије jekser и Sechser. Kretschmer међутим, како смо напред видели, рачуна са истом променом у тројанском хидрониму Xanthos који се зове и Skamandros, налазећи да етрурско zamthik и етрурско-латинско santerna довољно правдају такву претпоставку. Али како и мање реке имају и данас повише имена, много је и простије и вероватније да се одвоје та два тројанска хидронима: Xanthos иде очигледно са фитонимом skandix и нашим o (isp. flavus Tiber и хидроним „Жута река“ у Китају и наше Златице), док се Skamandros са својим ирационалним r после групе nd, на шта нас упућују дублета типа Alakšanduš и Alexandros и komendrijaš, мора придружити имену Kamandōlos и то тим пре што се поред облика Skamandros јаља код песника Илијаде неколико пута облик Камандрос, који Kretschmer уопште не узима у обзир. Према песниковим речима хидроним Xanthos треба да припада божанском речникуа a (S)Kamandros људима. Ова песникова диглосија може се тумачити на више начина али о томе није сада овде реч. Реч је о овим хидронимима, чија су значења по свој прилици врло блиска, ако не и истоветна. Стога се у небожанском хидрониму може тражити исти префиксални елеменат као у догрчким терминима kaartias, kaskandix итд., поготово када знамо да се s-mobile јавља и у идиглотији. Сложени придев за ознаку боје ka-mando- превео је песник и писац атичке Илијаде старијом и познатијом грчком туђицом xanthos, која према Chantraineu означује следеће нијансе боја: jaune, jaunâtre (lion, miel), d'un rouge dore, d'un blond roux, rouge, blanchâtre. Корадикална дублета ове туђице xouthos, коју изводим из старијег xolthos, док је xanthos од xalthos, означавају углавном исту боју jaune d'or, па смо са тог разлога ове догрчке придеве за ознаку боје идентификовали са нашим термином злато. Суфиксални елеменат -ōlos у сложеном хидрониму Ka-mandolos указује у правцу боја. То би значило да основни елеменат mando- може само у погледу значења имати везе са етрурским santerna (од старијег salterna) и zamthik, али никако у смислу заједничког порекла како би то хтео Kretschmer. Срећом за орнитоним kymindis, који песник Илијаде означава као вулгарни, имамо interpretatio divina која гласи khalkis, па тако сазнајемо да се хидроними Xanthos односно Skamandros и орнитоним kymindis могу у погледу свог значења свести доиста на црвенкасти тон боје, који казује идиглотски грчки термин khalkos „бакар“ односно kalkhe „пурпурни пужић“ (v. Kretschmer, Glotta, XXXI, 5).

Раније сам (Жива Антика I, 2, 239) орнитоним kymindis због Аристотелове дублете kybindis сматрао таквим обрзовењем које је радикални елеменат kyb /m- и тако сам добио везу са миксоглотском групом kobac, gyps итд. Али сада видим да нас хомерска интерпретација khalkis упућује јасно у категорију боја, па ми је стога и са морфолошких разлога веза са (S)Kamandros и Kamandolos

чија interpretatio divina Xanthos много вероватније изгледа. На тај начин из орнитонима kyb/mindis извлачим префиксални елеменат ky- документован н.пр. код Hesihija у тарентинској глосиі ky-mindala „преврат пропаст“ чија је веза са литавским meñtalas „метеж“ и старонордијским. mondul »Dreheholz« очигледна, и радикални елеменатt mind- поред mand-, документован у хидрониму Kamandros. Овај радикални елеменат mando- (од старијег mondo-) и mindo- (за који не знам да ли треба поћи од нормалног mendo или од mndo-), идентификујем са нашим мутан (од старијег mont-) и литавским mestas (од старијег ment-tos) »id.« У погледу ономасиологије упућујем на наше називе Мутни Поток (у Сарајеву) и на израз мутна Марица. Аристотелов облик kybindis, уколико је поуздан, био би према томе секундаран и по свој прилици исте природе као у алоглотским bystaga поред mystaka и Adrabytēnos поред Adramytēnos. Ова последња дублета из је области из које је и хидроним Kamandros. На основу тих фонетских особина може се рећи и да са тог гледишта отпада раније постављена веза између орнитонима gyps, kapys, kobac, kymindis.

За одређивање тирсенско-словенских веза, које иду преко источног Балкана и западног Андола, а нарочито преко Лидије не сме се заборавити да је и за Лидију документован хидроним Xanthos, који је далеко важнији и познатији од оног Хомеровог под Тројом. Сам Хомер зове свој Xanthos односно Skamandros епитетима као dynēeis и polydinēs „вировит“ али иі porphyreos „тамно црвен“ односно argyrodinēs „сребрних вирова“. Ако немамо посла са таквим атрибутима који су често epithēta otiosa, онда би се могла тражити нека потврда за изнесену интерпретацију. Далеко би била јача потврда за њу ако се прихвати Hercherovo гледиште да се хидроними Xanthos односно Skamandros односе на ону исту реку која се зове и Simoeis.За то гледиште говорила би чињеница да се обе реке састају у тројанској равници и тако утичу у море близу ахајских колиба. Очигледно је, наиме, да хидроним Simoeis са фонетских и етимолошких разлога треба узводити од старијег timovent- чији је коренски вокал нормалан рефлекс редукованог е, па га је према томе сматрати корадикалним са познатом лексичком групом за ознаку тамне боје коју чине летинско tenebrae, ведско timirāh „таман“ и балтске апофонске варијанте timsa tumsa tamsa „тама“. Овакво проширење придевске основе као у хидрониму Simoeis са суфиксалним vent- имамо н.пр. у деривату glykoeis поред glykys. У погледу редуковане базе иду заједно са овим хидронимом венетски хидроним Timavus и хидроним Timachus у Мезији, док дачки хидроним; Tim/bisis (данашњи Тамиш) показује сигматско проширење као балтски корадикали timsa tamsa tumsa. Узгред напомињемо да је Херодот преселио Тамиш на десну обалу Дунава, по свој прилици са тог разлога што га је он или његов информатор заменио са хидронимом Timacus. Ова замена олакшана је дублетом хидронима Tib/misis која гласи Tim/biskos „Тамнава“. Ова српска интерпретација важи, разуме се, и за корадикални хидроним Simoeis.

На тај начин идиоглотски грчки хидроним Simoeis био би права interpretatio graeca за туђе синонимне хидрониме Xanthos i Skamandros. Али без обзира на те комбинације остаје прилично поуздано утврђена чињеница да поред тарентинске глосе kymindala (исп. Frinihov израз monthyleuō „мутим“) имамо и у западно-анадолским именима и Kamandōlos корадикалне деривате односно сло-

женица са нашим придевом мутан (од старијег montino-). За постојање те лексичке групе у западно-анадолском приморју говоре у првом реду, досада необјашњени технички термини mandra „тор, струга“ и mandalos „затвор“ као и његов деноминативски дериват amandaloō „уништавам“ које Hofmann веже са трачким mandakēs „сноп“, не обазирући се притом на то да је Kretschmer (Einleit. 236) овај трачки дериват довео у везу са именом Артемиде B/Mendis, као и са нем. bund. То би значило да је иницијал у трачкој глоси секундаран. За Chantrainea су стога ове речи obscures. Због значења у сложеном amandaloō треба се сетити не само тарентинског kymindala „преврат, пропаст“ него и наше семантичке еволуције у групи gibak, gibati, gubiti и ginuti. Са свих тих разлога можемо, чак и у случају да Skamandrovu, хомерску карактеристику (dyneeis, polydines и argyrodinēs), која указује на његове вирове и вртлоге, сасвим одбацимо, прихватити етимолошку повезаност алоглотске групе mandra, mandalos са поменутим литавским mēntalas „метеж“, нашим mutan и тарентинским kymindala. Ову Hesihijevu глосу недвосмислено објашњава сложени дериват amandaloō због своје истоветне семантичке нијансе. Алоглотска група mandra итд. са својим негрчким фонетским особинама као што су прелаз o/a и th/d (исп. Идиоглотско грчко monthyleuō „мутим“) може се према томе без икаква ризика придружити именима Skamandros и Kamandolos, а по својој прилици и трачка глоса mandakēs. Наши корадикали без назалног инфикса мотати, мотка, омот, моторуга као и немачки термин Mandelholz у довољној мери објашњавају све семантичке еволуције, нарочито ону у термину mandra.

Ово би било све где је Будимир, у поменутом делу, и споменуо тројанске реке. Изоставили смо само два одељка, један на немачком а други на латинском. У њима не каже ништа значајно што већ није поменуо. Али смо изоставили само зато што је у књигу на свом језику убацио делове на туђим језицима. Да је дао оригинални цитат и његов превод то би било у реду, а не своје речи на страном језику као што је урадио. Књига се пише за читаоце и у њу се једноставно не стављају делови на туђем језику без превода. Не знају сви читаоци немачки и латински или је можда наш академик мислио да знају? Можда му је само била намера да покаже како их он зна, али он је и био професор латинског језика. И писац ове књиге је превео један одељак директно са хетитског језика, па му ни на крај памети није било да ове делове да на хетитском језику и писму. Да и не помињемо хеленски, латински али и доста живих језика који су у овом раду и коришћени. Тако да овакав поступак можемо с правом замерити нашем врлом академику. Но, овај његов рад не дајемо само да би исказали шта му замерамо, него пре свега зато што поред његових тумачења ових хидронима даје и туђа. То што их даје уз свој коментар, тим боље. Тако се читалац може сам уверити какви све ставови и тумачења постоје, мада се не слажемо са већином њих. Не можемо се сложити из разлога што се могу извући сасвим другачији закључци, у шта ћемо се уверити кад и то дође на ред. Наравно, ови закључци ће имати и чврсто упориште у географији, али о том потом. Треба приметити и да је један од поменутих филолога Пјер Шантрен (1899-1974) , који је ментор наше Олге Луковић-Пјановић. И Шантрен, као и Будимир и сви остали посматра *ксантос* само као боју, свеједно коју, што је с једне стране исправно. Они знају да је код старих Хелена то и била жута боја, мада наводе и жуто-зелену па и црвену

боју, али изгледа не знају од када. Хомер овај назив за боју не помиње, његов Ксант је име реке у Троји и у Ликији, односно реке и речног бога, име једног Тројанца и име Ахиловог, али и Хекторовог коња. Никаква се веза са жутом бојом, осим назива, ту не види али то изгледа нико не уочава. Но, више о томе кад буде на реду, а сад још једна чудна чињеница од Милана Будимира. Ради се о речима*: тим пре што се поред облика Skamandros јаља код песника Илијаде неколико пута облик Камандрос, који Kretschmer уопште не узима у обзир*. Будимир тврди да је облик Камандрос нашао неколико пута у *Илијади*, па се наравно осврће на то да други то не узимају у обзир. Међутим, овај облик није пронашао ни писац ових редова, мада је цео оригинални текст *Илијаде* и детаљно претресао. Како Будимир ово сигурно није измислио, може се само наслутити да је његов текст *Илијаде* био нешто другачији. Ако заиста, као што кажу, има 188 сачуваних рукописа онда то није никакво чудо. Ипак, ово име нигде нису користили ни Ђурић, ни Маретић, у својим препевима, тако да га вероватно није било ни у оригиналима по којима су они радили.

Преводи *Хомерових епова* код народа бивше Југославије

Подаци за ово поглавље преузети су од Милоша Ђурића: *Хомер у нашим књижевностима, Покушај библиографије превода Илијаде и Одисеје и редова о Хомеру*; затим из књиге *Историја хеленске књижевности*; и из рада Јована Попова: *Искуства и принципи првих преводилаца Хомера код Француза и код Срба*. Најпре ћемо пренети Ђурићев рад *Хомер у нашим књижевностима*, а потом и истоимено IX поглавље из поменуте Ђурићеве књиге:

ХОМЕР У НАШИМ КЊИЖЕВНОСТИМА - Покушај библиографије превода Илијаде и Одисеје и радова о Хомеру

А) *Преводи*

1) *Преводи па српскохрватском (по азбучном реду)*

1) Бановић Светислав Србољубов превео III-е певање *Илијаде* Јавор 1877, стр. 241—242.

2) Vinarički Dragutin дао је „koliko moguće veran metrički prevod prvoga pevanja od *Iliade* po grčkomu tekstu, i pored njega prostonarodni prevod:” Danica horvatska, slavonska i dalmatinska IX, 1848, br. 24, донела је само почетак из његова простонародног превода. Стих: народни десетерац.

3) Врбица Лабуд М. превео I-о, II-о (без пописа бродова), III-е и IV-о певање *Илијаде* у *Новој Зети*, св. I, II и IV год. 1889, и I-о певање *Одисеје* у Сарајевском листу год. 1893, бр. 144—145. Стих трохејски четрнаестерац.

4) Демелић Петар: Омирова *Илиада*, с’ елинског преведена Петром Демелићем Паневским, I-III песма. У Будиму 1882. Стих: хексаметар. Српски Летопис 88, (1838), стр. 69 итд. донео је у његову преводу из IV-ог певања „*Парче*“ (А 419-488) и тик за његовим преводом и Гњедичев руски превод те исте партије, али с напоменом да српски читаоци могу упоредити његов превод с Гњедичевим.

5) Живковић Мита: Омирова *Илијада* с јелинског превео . . ., певање I-II, у рукопису, данас својина Јелене Живковић, професора у пензији, ћерке Живковић Мите. Стих: народни десетерац.

6) Казали Иван Дум превео „*Iliade Omerove pjevanje prvo*", u VIII Programma deli'J. R. Ginnasio Completo di prima classe in Zara 1858, pg. 29-55, i „pievanje tretje" u Programma deli' J. R. Ginnasio Completo di prima classe 1861, pg. 8—20 (вид. и Iskra, Zadar, I, 1891, br. 21-22, str. 173-174, 181-184) и VI-о певање у „Дубровнику" i, 1866, стр. 851 и даље. Вице Медини у говору над гробом Антуна Казали саопштио је да је А. Козали превео целу *Илијаду* (видети часопис Искра IV, 1894, бр. 2). Стих: народни десетерац.
7) Костић Лаза превео је из VI-or певања ст. 390-502, Српски Летопис св. 97 (1858), стр. 153 и даље, затим I-о певање, Срп. Летопис св. 98 (1858), стр. 109 и даље, и св. 99, стр. 159 и даље (вид. и *Песме*, Нови Сад 1909, стр. 15—56), и II-о певање, јавор 1874, бр. 1, 2, 5 и 8 (стр. 13-16, 47-50, 187-140, 235-238. Стих: народни десетерац.
8) Маретић Томо превео *Илијаду*, која је изишла у неколико издања: I-о издање (Матице Хрватске), Загреб 1883; II-о (српско државно), Београд 1905 (ћирилицом); III-е (Матица Хрватска), Загреб 1912, с уводом доктора Ђура Керблера *Homer i njegove pjesme u svjetlu novijih istraživanja* и с поговором Стјепана Ившића *O ovom prijevodu i nešto o našem heksametru uopće*, Загреб 1912; IV-о издање (Матице Хрватске) с уводом Ђура Керблера *Homer i njegove pjesme prema novijim istraživanjima*, Загреб 1921; V-о издање (Матица Хрватска), прегледао и приредио Стјепан Ившић, с уводом који чине студије *Prehistorijska Grčka i klasična Helada i Homer*, преведене из књиге *Историја грчке књижевноси* (на руском), коју је у редакцији С. А. Собољевскога итд. издала Академија наука СССР, Москва-Лењинград 1948, стр. 18-20, 73-108, Загреб 1948. Избор из *Илијаде*: Хомерова *Илијада*, превео Томо Маретић, одабрао и приредио Милош Н. Ђурић (Школска библиотека 48), издање Знања, Београд 1953, стр. 1-28 (Увод: *О Хомеру и његовим песмама*), 29-132 (одабрани текст), 133-146 (објашњење и напомене). Томо Маретић превео је и *Одисеју*, која је, такође, изишла у неколико издања: I-о издање (Матице Хрватске), Загреб 1882; II-о (српско државно) с приступом *О Хомеру* и *О овом пријеводу*, Београд 1904; III-е издање (Матице Хрватске) с преводиочевим предговором, стр. III-VIII, Загреб 1915; IV-о издање (Матице Хрватске), прегледао и приредио Стјепан Ившић, с приређивачевим *Поговором*, стр. 403-417, Загреб 1950. У оба превода метар оригинала, тј. хексаметар.
9) Мартић фра Грго: *Homirova Odiseja*, prijevod Tomislava Maretića, narodnim desetercem poredana. Poredao Fra Grgo Martić 1892. Мартић је препевао целу *Одисеју*, и то према издању Матице Хрватске из године 1882. Али штампање овог превода отпочето је 1897. и прекинуто, јер га је неко, није нам познато ко, омео. Сложено је било за штампу и већ извршена и коректура првих осам певања и сто осамдесет и пет стихова деветог. Девето, десето, једанаесто и сто пет стихова дванаестог певања остало је још у коректури, а остала певања су у рукопису, који се данас налази у сандуку у Фра Гргиној спомен-соби у манастиру Крешеву.
10) Новић Јоксим Оточанин. У писму што га је Јован Пециковић, шурак Јоксима Новића Оточанина, написао књазу Николи 10/22 јан. 1897-е, нудећи му на продају све Јокснмове рукописе, налази се и списак Новићевих нештампаних рукописа, а међу њима и рукопис прозног превода *Илијаде*, и то рукопис *Или-*

јада I под бр. 7, који има сто седамдесет и четири стране, и *Илијада* II под бр. 8, који има три табака. Писмо се чува у Цетињском Државном архиву, а објавио га је Душан Вуксан у Прилозима за књижевност etc књ. XII (1932), стр. 159-165. Види и библиографију радова о Хомеру бр. 63-64 и 118.

11) Pažur Ferdo Homer *Ilijada*, prvo. drugo i šesto pjevanje, Varaždin 1903.

12) Папакостопулос Панајот: *Одисеја*, Омиров спев у XXIV песме, Београд 1881, издање Чупићеве задужбине књ. XVII. Превод је у прози. Друго издање: редактор Милентије Стојиљковпћ, издање Просвете, Београд 1950, стр. V-XI (Предговор) + 1-280 (текст превода) + 281-818 (Напомене).

13) Петровић Петар Његош превео је с Гњедичева руског пре вода I-о певање *Илијаде* до стиха 870-ог; по владичину аутографу, који је био у Народној библиотеци у Београду, најпре га издао А. Гавриловић при Годишњици Николе Чупића књ. XXIV, Београд 1905, стр. 139-145, затим Милан Решетар *Мање пјесме* владике црногорскога Петра II-ога Петровића Његоша, Српска књижевна задруга књига - 141, Београд 1912., стр. 191-211, Стих: народни десетерац.

14) Пуцић Медо превео првих дванаест певања *Одисеје*. Сам је преводилац о свом преводу, у Словинцу IV, 1881, који му објављује „*Homerove Odisjevke spjev deveti*" (str. 13-18, 29-84, 49-54, 69-73) казао ово (стр. 18): „Prvi je spjev od ovog prevoda štampan u knjizi „Dubrovnik cvijet narodnog književstva" i preštampan ćirilicom u N. Sadu (1855) u Petranovićevoj „Историји књижевности", drugi je štampan na Rijeci Senjskoj (1858) u ondašnjem listu „Neven", zabavan, poučan i znanstven list. Treći je i četvrti još u rukopisu, peti je štampan u zagrebačkom Viencu (1875), šesti u Viencu (1876), sedmi u Viencu (1877); a osmi je štampan u Vukotinovićevu Leptiru; te ako sada štampam kako mi je namjera u Slovincu deveti, deseti, jedanaesti i dvanaesti spjev biću stoprv na po puta; *Odisjevke* ima 24 spjeva, pa sam Bog znade šta će od svega biti. Ja samo hoću da rečem da je meni ovaj trud služio veće kao njekakvo pjesničko vježbanje, njekakva studija o Homeru, negoli kao pravi pravcati prevod; stoga i nije sve jednom žicom prošveno. Najveća je razlika u metru; ono sam prvijeh osam spjevova preveo narodnijem današnjijem junačkijem stihom, ko što guslari pjevaju; prava muka; a ova druga četiri izdajem narodnijem starijem junačkijem stihom ko što je u popjevkama vidu: u našega Bogišića *Народне пјесме из старијих највише приморских записа* (1878) у Биограду. Uzrok je u toj promjeni ovo: stari metar kao duži (15 slovaka mjesto 10) ne duši prevodioca ko novi, a za ovaki posao ima i tu prednost da svaki stih može (ne baš bez iznimke) iznijeti cijeli sadržaj svakog Homirovog stiha te tako ide uzastopce za izvornikom kako se i ovijem primjerom dokazuje; ovaj bo spjev i grčkijem jezikom i srpskijem jednako iznosi 566 stihova. Схему стиху Пуцић обележава овако: „Njemu na to odvrati domišljati Odiseju: -O-O-OOII-O-O-O-O. О преводиоцу видети, Franjo Marković *Knez Medo Pucić*, Rad Jug osi. akad. 67 (1887), str. 156 ss. Певања IX= XII објављена су у Словинцу, год. 1881, бр. 2—5, у петнаестерцима.

15) Симоновић Младен превео је шеснаест певања *Илијаде*. Рукопис се данас налази у преводиочевој породици. Објављено је Ш-е певање у Јавору (1883), бр. 18-20, XI-о певање (Ухођење) у Бранкову колу IV, (1898), стр. 1483-1494, и VI-о (I - Пјесма о Главку и Диомиду и II - Растанак Хектора с Андромахом), Бранково коло XI, (1905), стр. 199- 206, 230-236.

16) Турић Мирко превео из Vl-ог певања *Илијаде*: Ektor i Andromaka (ст. 369-497), Vienac VII (1875), br. 86, str. 576-577.
17) Хаџић-Светић Јован превео I-о и XIII-о певање *Илијаде*, Дјела Јована Хаџића, књига II, 1858.

2) *Преводи на словеначком*
1) Bevk Blaž Homer *Ilijada in Odiseja*, poslovenil . . . Gorica 1911.
2) Kermavner Valentin: *Odiseje* I spev, Gimn. izvestje Celje 1871.
3) Kragelj A.: Homer *Odiseja*, Povest slovenski mladini. Prosto po Homerju spisal Gorica 1894, XIII+237, str. 8°.
4) Omerza Fr. Homerjeva *Iliada*, I-VI spev (Ponatis iz „Mentorja"), Ljubljana 1916. 11+100 str. 8°, (вид. Anton Joža Glonar, Ljubljanski Zvon XXXVII, 1917. str. 886-389); Id. VII—XII spev, Ibid. 1919, 1+101-195.
5) Sovre Anton: 1) Homer *Iliada*, Državna založba Slovenije, Ljubljana 1950, str. 5-37 (Uvod)+39-472 (Tekst) 473-486 (Vsebinski pregled); 2) Homer *Odiseja*, Državna založba Slovenije, Ljubljana 1951, str. 5-10 (Uvod)+11-348 (Tekst) + 349-850 (Dejanje Odiseje po dnevih +351-365 (Vsebinska analiza po spevih) +366-378 Dodatak; Platon Ion).
6) Šuman J. Homeros *Kraljičina Navsikaja*, Šesti spev Homerove *Odiseje*, Posebni odtis „Slovenskega glasnika" 8 (1865), štev. 9, 12, str. 8°.

3) *Преводи на македонском*
(1) Прличев Григор С. У часопису „Читалшце" год. I и II (1870 -71), књ. 11, ст. 340-344, књ. 12, стр. 374-377, књ. 13, стр. 387- 390 и књ. 16, стр. 485-492, објављена је „Алфа на Илиад“ и „Вита на Илиад". Алфа се завршава у књ. 16 на стр. 486, и на истој страни отпочиње се Вита. У заоставштини Григора С. Прличева која се чува у библиотеци Философског факултета у Скопљу, налазе се и необјављени преведени делови *Илијаде* у његову преводу. Стих народни десетерац. 25 (2) Петрушевски Михаил Хомер, *Избор од Илијада и Одисеја*, изд. Култура, Скопје, 1953, превод и препев (Предговор стр. VII-XII, Увод 1-10; *Илијада*, ст. 13-70: песна прва ст. 1-430, втора 87-468, шеста 309-502, осумнаесета 468-617, дваесет и втора 395-515 и дваесет и четврта 467-804; *Одисеја*, стр. 73-159: песна прва ст. 1-95, шеста 1-331, седма 1-347, деветта 105-566, десетта 1-574, дванаесетта 1-453, тринаесетта 1-23, дваесет и трета 1-262, дваесет и четврта 241-548. Објасненија и толкувања 161-178). Пре издања овог избора објавио исти преводилац Од осумнаесеттата песиа на *Илијада*, Рапсодија сигма: *Ковење на оружјето*, Современост III, 1953, бр. 5, стр. 36-41, превод и објасненија.

4) *Преводи на латинском* (од јужнословенских аутора)
1) Чесмички Иван (Janus Pannonius 1434-1472) превео један призор из VI-ог певања *Илијаде*.
2) Кунић Рајмундо (1719-1794) превео *Илијаду*, I-о издање: Homeri *Ilias*, latinis versibus expressa a Raymundo Cunichio Ragusino, professore eloquentiae et linguae Graecae in collegio Romano ad amplissimum virum Balthassarem Odescalchium, Romae 1776. Excudebat Joannes Zempel. Овај превод поново је штампан 1784-е године у Бечу и у Млецима.

3) Замања (Ђамањић) Бернардо (1735-1820) превео *Одисеју*: Homeri *Odyssea* Latinis versibus expressa a B. Z a magna Ragusino ad optimum Principem Leopoldum Austriacum etc. etc. etc. Senis 1777. Excudebant fratres Pazzini Carlii. Друго издање у Млецима 1783, треће у Задру 1832.
Ова два превода представљају најлепши латински превод што су га Хомерове песме уопште доживеле, „јер се само ова два пријевода грчких пјесама могу у свему такмичити с оно неколико пјесничких пријевода грчких пјесама, што су их оставили прваци римске књижевности, њима на челу Катул“ (Ђ. Керблер).

Б) *Обраде за омладину*
1) Милан С. Шантић: *Путовања и пустоловине краља Одисеја*. По *Одисеја* за младеж, Београд 1936 (=Златна књига бр. 57).
2) Sovre Anton: Homer *Odiseja*, Slovenski mladini pripoveduje ... Ljubljana, Mladinska knjiga 1951, str. 7-11 (Uvod +13-185 (Tekst) + 187-195 (lmenik) +197-199 (Raslaga podob).
3) Хомер *Одисеја*, обрадио Антон Совре, превео са словеначког Урош Џонић (=Плава птица, библиотека за младе и старе, књ. 5), издала Дечја књига, Београд (1953), стр. 1-176.

В) *Библиографија радова о Хомеру у нашим књижевностима*
(по азбучном реду)
1) A. (A. Alfirević D. J.) *Četiri najveća pjesnika i upliv vjere* (Homer, Dante, Shakespeare i Calderon), Život (Zagreb), IX, 1928, br. 4, str. 193-201.
2) Анђелковић J. *Тројански рат* (По Омировој *Илијади* а уз то по Херодоту, Дионисију, Страбону, Галидину итд.), Ратник IV, 1885, књ. 7, св. I, стр. 50-107.
3) Banović Stjepan *Motivi iz Odiseje a hrvatskoj narodnoj pjesmi iz Makarskog primorja*, Zbornik za narodni život i običaje južnih Slavena knj. 35, Zagreb 1851, str. 139-244,
4) Batistić Nicolo *Nekyia*, Ossia il libro XL deli’ Odissea. Considerato dal lato linguistico e sintattico e confrontato coi resto delle poesie di Omero, Programma deli’ j. R. Ginnasio Superiore di Žara 1S95.
5) Bedjanić M. *Rječnik Homerovih pjesama*, Sarajevo 1901, Naklada spisatelja.
6) Borko Nožidar *Nove zanimljivosti o starem Homerju*, Jutro XI, 1930, št. 80, str. 8 (према разговору F. Lefevre-a са V. Berard-ом објављеном у „Les Nouvelles Litteraires" од 29-ог марта 1930-е).
7) Bradač Fran *Homerjeva raba glagola αρχω in kompozitov*, Nastavni vjestnik, knj. XXXVIII, 1929-30, sv. 1-4, str. 82-83.
8) Bratelj Vasilj *Homerove pesme, njihovo merilo i njihov jezik*, Program Kr. velike gimnazije u Zagrebu, 1868-1869, str. 3-29 (i izvadak, Zagreb 1869).
9-10) Будимир Милан: 1) *Vorgriechischer Ur sp rang der Homerischen Haupthelden* (I Pelasten und Pelasger; il Thetis u. Odysseus; III Achilleus; IV Sonstiges) Rev. Iniern. des etudes balkaniques II, 1936, t, 1-11,495-215; 2) О *Илијади и њеном песнику*, Мала библиотека Коларчева нар. университета, св. 10, Београд 1940.
11-18) Будисављевић Милан: 1) *Илијада у огледалу косовских пјесама*, Школски вјесник, Сарајево X, 1903, стр. 323-336, 466-476, 609-618, 716-723; 2) Хомерова *Одисеја*, превео Т. Маретић, Држ. издање, Биоград 1904, Бранково ко-

ло X, 1904, стр, 541-544 (приказ и оцена); 3) Хомерова *Илијада*, прев. Т. Маретић, Држ. издање, Биоград 1905, Бранково коло XI (1905), стр. 1227-1229 (приказ и оцена).
14) Васић Јован *Богови у Хомера*, Извештај Срп. велике гимназије Карловачке, за год. 1912/13.
15) Vitezica Vinko *Majka Jugoviča i Hekaba kod Homera i Evripida*, Jugoslavenska Njiva (Zagreb) VII, 1923, knj. II br. 8, str. 289-296.
16) Wratschek *Ein Beitragzur zur homerischen Metrik*, Program varažd. gimnazije 1858.
17-25) Вулић Никола: 1) *Развитак Одисеје*, Нова Искра 1, 1899, стр. 226-230, 260-264, 286-289, 314-316; 2) *Његошев превод из Илијаде*, Звезда, лист за забаву, поуку и књижевност I, 1900, стр. 356- 358; 3) *Омир*, Мисао XIII, 1923, св. 92 стр. 1501-1508, св. 93, стр. 1564 -1571; св. 94, стр. 1658-1664; св. 95, стр. 1730-1733; 4) *Противречности у Омира и у нашој народној поезији*, Глас Срп. акад. наука 114 (други разред 64), 1925, стр. 1-68 (приказао В. Чајкановвћ у Прилозима за књижевност etc. VI 305-806; 5) *Наше народне песме и Илијада*. Зборник у част Богдана Поповића 1929, стр. 98-109: 6) *Омир као историски извор*, Шишићев зборник 1929, стр. 53-58; 7) *Где је била Омирова Троја*, Старинар т. VIII-IX, 1933-1934, стр. 166-168; 8) *Упоређења у Омира и нашим народним песмама* у рукопису (вид. Годишњак Срп. акад. наука LI 1941-1944, Београд 1946 стр. 166; 9) *Отменост и господство у Омира и у нашој народној поезији* у рукопису (вид. Годишњак Срп. акад. наука LI 1941-1944, Београд 1946, стр. 166).
26) Glonar Anton Joža *Fr. Omerza Homerjeva Iliada I-IV spev* (Ponatis iz „Mentorja"), Ljubljana 1916, Založila Katoliška bukvama, Tiskala Katoliška tiskarna, Ljubljanski Zvon 1917, str. 386-381.
27-28) Grgec Petar: 1) *Shvaćanje rata u Ilijadi i našem narodnom pjesništvu*, Almanah Selo i Grad, II, 1930, str. 37-50; 2) *Homerova Ilijada i naše narodno pjesništvo*, Nastavni vjesnik knj. 39 (1930), str. 44-60, 109-123.
29-30) Длустуш Љубоје: 1) *Стари Грци и узгајање у њих: Хомеров свијет*, Школски вјесник, Сарајево 1894, стр. 119-125, 180-189, 239-247, 301-313, 359-363,421-427, 481-486, 559-573, 657-704, 766-799; 2) *Т. Маретића Хомерова Илијада* u *Одисеја*, Издање Краљ. српске владе, у Биограду год. 1904. и 1905. Школски вјесник, Сарајево XIII, 1906, стр. 551-562 (на I-о издање *Одисеје*, год. 1882, и *Илијаде*, год. 1883, исти писац обраћа пажњу у свом раду наведеном под бр. 1, и то у белешци под бр. 1, стр. 121-123).
31) Dukat Vladoje, *Rječnik Homerovih pjesama*, sastavio M. Bedjanić, Sarajevo 1901, Nastavni vjesnik X, 1902, str. 230 ss. (Vid. i M. Bedjanić *Odgovor na recenziju moga Rječnika Hom. pjesama*, Nast. vjesnik XI, 1908, 226 ss, kao i Vladete Dukat *Odgovor na odgovor g. Bedjanića*, Nastavni vjesnik XI, 1903, 233 ss).
32) Ђерић Василије *Хомерова Одисеја*. Превео Т. Маретић Државно издање. У Биограду штампано у држ. штампарији Краљевине Србије 1904, Српски књиж. гласник, књ. XIV (1905), стр. 621-625 (приказ и оцена).
33) Ђисаловић Веселин: *Први час у друштву с Омиром*, Извештај о срп. право. великој гимназији у Новом Саду за шк. год. 1905/6. У Новом Саду 1906.
34-36) Ђурђевић Игњат: 1) *Graecia barbaris edocti, et primum de Homero*, у рукопису *Antiquitatum Illyricarum pars tertia Hieronimiana*, str. 664-680; 2) *Home-*

rum nunquam fuisse suscipio, у истом рукопису стр. 681-695; 3) *Bellum Troiannm fabula*, у истом рукопису стр. 702-708.
37-45) Ђурић Н. Милош: 1) *Хесиод према Хомеру*, Гласник Југословен. профес. друштва 1934. књ. XIV, св. 7, стр. 607-617; 2) *Хомер као личност у огледалу својих поредаба*, Књижевност V, 1950, стр. 344-356; 3) *Стихиске и друге народне појаве у Хомера, нарочато у његовим поредбама*, Наука и природа III 1950, стр. 183-199; *Везе Хомерове поезије с нашом народном и уметничком епиком*, Зборник радова књ. X. Института за проучавање књижевности САН књ. I, Београд 1951, стр, 165-216; 5) *Историја хеленсне књижевности у времену политичке самосталности*, Београд 1951, стр. 24-113; 6) *Poredbeni venci u Homerovoj Ilijadi*, Živa antika, god. II, sv. 1, 1951, str. 3-52; 7) *Хомерова Одисеја у огледалу наших народних песама*, Жива антика, год. III, св. 1-2, 1953, стр. 21-44; 8) *О Хомеру и његовим песмама*, написано као увод у Ђурићев избор из *Илијаде* (вид. А); бр. 8); 9) *Хомерова Илијада и наше народне песме, четири паралеле*, Књижевност, год. IX, 1954, стр. 177-187.
46) Ećimović P.: *Postanje, značenje i poraba predikativnoga participa u grčkom jeziku na osnovi primjera iz Homerove Ilijade i Odiseje*, 1914, докторска дисертација у рукопису који се чува у Деканату философ. факултета у Загребу (вид. Blaž Jurišič *Doktorske disertacije hrv. sveuč. mudroslov nog fakulteta*, Nastavni vjesnik knj. XXXIX, sv. 1-4, str. 86, br. 100).
47) Žakelj Fridrih *Homerove se mudre izreke sravnjuju s poslovicami*, Progr. riecki 1868.
48) Žakelj Miroslav Homerische Euphemismen fur „Tod“ und „Sterben“, Jahresbericht des k. k. Obergymnasiums zu Laibach, veroffentlicht am Schlusse des Schuljahres 1884, str. 3-59.
49) Žic Nikola *Povratak muža na ženinu svadbu s drugim*, Obitelj, ilustrovani tjednik (Zagreb), VII, 1935, br. 3, str. 50.
50) Жупанић Нико *Тројанци и Аријевци*, прилози преисторији и палеонтологији Мале Азије, Егеје и Балканског Полуострва, Глас. Срп. акад. наука LXXXVI (1911), стр. 167-291.
51) Зима Лука *Сравненије Омирових епопеја са србским народним песмама*, Програм велике гимназије карловачке 1859, отштампано у зборнику *Омањи списи Луке Зиме*, скупио J. Туроман, издање задужбине И. М. Коларац, Београд 1909. стр. 25-38.
52) Ивановић Јефтимије *Омир* у зборнику Нови Плутарх I, Будим 1809.ст.1-10.
53-55) Ivšić Stjepan: 1) *O ovom prijevodu i nešto o našem heksametru uopće*, поговор Маретићеву преводу Хомерове *Илијаде* III-ег издања, Загреб 1912, стр. 431 - 442; 2) *Pogovor* истом преводу V-ог издања, Загреб 1948, стр. 534-547; 3) *Pogovor* Маретићеву преводу Хомерове *Odiseje* IV-ог издања, Загреб 1950, стр. 403-417.
56) Jagić Vatroslav *Pabirci po cvieću našeg narodnog pjesništva*, Pro. Zagreb 1861.
57) Jemeršić Pavao *Štitovi Ahilejev i Enejin* (s tri crteža), Nastavni vjesnik X, 1902. str. 60-77, 175-185.
58) Јовановић Јован М. *Vaskrs Omira*, Преглед Сарајево, VI, 1932, књ. VIII, св. 97, стр. 22-24. Из Прегледа прештампано у загребачким Новостима XXVI, 1932. бр. 82, стр. 9, под насловом *Uskrsnuće Homera*, Povodom smrti Victora Be-

rarda, velikog prijatelja našeg naroda.
59-61) Јосифовић Стеван: 1) *Васкрсења Хомера*, Летопис Матице Српске, књ. 328, 1931, св. 3, стр. 248-264; 2) *Вергилије и Хомер*, Срп. књиж. гласник Н. С. књ. 34, 1931, стр. 301-308; 3) *Одисеја*, превео са старогрчког доктор Панајот Папакостопулос, Београд 1950, Летопис Мат. Срп. књ. 367 (1951), стр. 56-62.
62-63) Korbler Đuro: 1) *Ignjat Đorđić, prethodnik Wolfov u Homerovu, pitanju*, Rad jugosl. akad. knj. 186, 1911. str 1-84; 2) *Homer i njegove pjesme u svijetlu novijih istraživanja*, написано као увод у Маретићев превод *Илијаде* III-ег (Матичина II-ог) издања, Загреб 1912, стр. V-XII, затим IV-ог (Матичина III-ег) издања под насловом *Homer i njegove pjesme prema novijim istraživanjima*, Zagreb 1911. str. V-LII.
64-65) Kostić Josip: *Kratka razmatranja o Homeru*, Progr. d. k. k. Gymnasiums zu Essek fiir das Schuljahr 1855/56 i 1856/57; *Ilijada, grčke narodne pjesme*, Pjevanje I-VI, Neven, zabavan, poučan i znanstven list, Na Rieci, VII, 1858, br. 18, str. 280-281, br. 21 str. 330-332, br. 22 str. 342-345, br. 23 str. 360-361, br. 24 str. 380-381, br. 25 str. 390-393, br. 26 str. 412-413.
66-67) Костић Лаза: 1) *Пресуда о четири прве песме Хомерове Илијаде у прозном превоцу Ј. Новића Оточанина, који их је поднео Матици Српској с обећањем да ће, ако их она одобри и прими, превести целу Илијаду и Одисеју*, Српски Летопис за год. 1867-1869, књ. 112, стр. 506-520; 2) *Илијада. Поглед на једну лепу главу*, Српски Летопис, књ. 113, 1870-1871, стр. 90-112.
68) Križanić Ivan *Jezik Homerovih pjesama*, Program c. k. državne velike gimnazije u Kotoru za škol. god. 1898/99. Zagreb 1899, str. 3-58.
69) Лазић Глиша, *Rječnik Homerovih pjesama*, sastavio M. Bedjanić, u Zagrebu 1901. Наставник књ. XIII, 1902, стр. 153-155.
70) Lang Adolph *Homer und die Gabe des Dionysos*, Programm des k. k. Gymnasiums in Marburg 1862, str. 3-35.
71) Lozovina Vinko *Hera u Homerovim pjesmama: njezino mitsko i epsko lice, kult i značenje*, Progr. c. k. velike gimnazije u Spljetu za škol. god. 1905/6, Spljet 1906, str. III-XXVII.
72) Maixner Franjo *Život i rad Rajmunda Kunića*, Rad Jugosl. akad. knj. 96 (1889) str. 110—115 i knj. 98 str. 130—153 (Prievod Homerove *Iliade*).
73-79) Majnarić Nikola: 1) *Paratetičke relativne rečenice kao finalne u Homera* (1913), докторска дисертација у рукопису (вид. Blaž Jurišič *Doktorske disertacije* etc. Nastavni vjesnik knj. XXXIX 1930, sv. 1-4, str. 86, br. 96; 2) *Poraba vremena, i načina u poredbama Homerovima*, Rad Jugosl. akad. knj. 227, str. 231—331; 3) *Najnovija tumačenja Homerovih poredaba promatrana s formalne i sintaktične strane*, Šišičev Zbornik I, 29, str. 289-298; 4) *Prilog nauci o finalnim rečenicama u grčkom jeziku* (Rečenica s konjunkcijom ἵνα u Homera), Zagreb 1928. vlastita naklada; 5*) Prilog za poznavanje Kuničeva prijevoda Ilijade* (Vergilijev utjecaj kod prevođenja poredaba (Hoffillerov Zbornik, Zagreb 1940, str. 167-178; 6) *Metrika, Sadržaj Ilijade u izboru iz Homerove Ilijade i Odiseje*, Zagreb 1941, I: Izbor iz *Ilijade*, str. VII-XXXVI, zatim *O Homeru i njegovim pjesmama*, Sadržaj *Odiseje* II: Izbor iz *Odiseje*, str. III-XXXVI; 7) *Grčka metrika*, Zagreb 1948, str. 19-28.
80-83) Maretić Tomo: 1) *O Homeru i njegovoj poeziji*, написано као увод у I-о издање његова превода *Одисеје*, стр. V-XXXII; 2) Приступ преводу *Одисеје* др-

жавног издања у Биограду 1904.: а) О Хомеру, стр. III-XI, б) *О овим пријеводу*, стр. XII-XVIII; 3) Predgovor *Одисеји* III-ег (Матичина II-ог) издања Загреб 1915. стр. III-VIII;
84) *Naša narodna epika* (= Znanstvena djela za opću naobrazbu na svijet izdaje Jugosl. akad. knj. IV), Zagreb 1909, str. 29-31, 42- 43, 63-64, 66, 78-79, 81, 86-87, 91, 93, 97-98, 104, 106-108, 238, 242, 248-250, 260-261.
85) Марић Растислав *Давинација у Илијади и Одисеји*, Летопис, Матице Српске, књ. 350, (1938), стр. 463-475.
86-89) Marković Franjo 1) *Homerova Odiseja u svjetlosti estetike*, у рукопису који се чува у Институту за књижевност Југосл. акад. знаности и умјетности, картон VIII, лист 1-87. Из овог рада објавио је Никола Мајнарић један део под насловом *Nausikaja, izvadak iz estetičkoga komentara Franje Markovića* у Живој антици, год. III, св. 1-2 (1953), стр. 49-63. У истом картону налазе се и ови радови: 2) *Prispodobe u Ilijadi* у рукопису лист 1-6:3) *Prispodobe u Odiseji* у рукопису лист 306-214; 4) *Aristotel o Homeru*, у рукопису лист 1-56.
90) Marn Franjo *Homerov rječnik za gimnazije*, Zagreb 1892.
91) Meneghello J. *O robovih u herojsko doba po Ilijadi i Odysseji*, Progr. c. k. velike gimnazije u Spljetu za škol. god. (1884/85), Spljet (1885), str. 3-17.
92-93) Moscatello Petar: 1) *Novi pogledi na Ilijadu i Odiseju*. Obzor LXXIX, (1939) br. 9 str. 1; 2) *Kada su napisani Homerovi epi?* Obzor LXXX, 1940, br. 109, st. 2-3.
94-99) Musić August: 1) *Imperfekat i aorist s partikularna κέν i αν kod Homera i hrvatski kondicional*. Izvješće Kr. gimnazije u Zagrebu za god 1883/84. 2) *Gnomički aorist u grčkom i hrvatskom jeziku*, Rad. Jugosl. akad. knj. 112, 1892, str. 22-23; 3) *Povjest grčke književnosti*, Dio prvi: Povjest grčke poezije u klasično vrijeme, Zagreb (1893), str. 37-82: 4) *Хомерова Одисеја*, прев. Т. Маретић, Државно издање у Биограду (1904), Nastavni vjesnik XII, 1904, str. 699-701 (приказ и одена); 5) *Хомерова Илијада*, прев. Т. Маретић, Држав. издање у Биограду 1905, Nastavni vjesnik XIV, 1906, str. 295-298 (приказ и оцена); 6) *Nacrt grčkih i rimskih starina*, Zagreb (1910), Državne starine: Homerovo doba, str. 4-6; II Ratne starine: Homerovo doba, str. 24-28; III Pomorstvo: Homerovo doba, str. 34-35.
100) M. S. *Iz svjetske književnosti*, Гајрет IX, (1925), бр. 1 стр. 6-8, св. 4 стр. 60-62, св. 5 стр. 75-76.
101) Nikolić Đorđe *Kompozicija Herodotova djela prema Ilijadi i Odiseji*, Nastavni vjesnik, god. XXX, str. 227-238.
102) Nitsche Adolph *Untersuchung Uber die Echtheit der Doloneia*, Programm des k. k. Staatsgymnasiums in Marburg (1877), str. 3-32.
103) Novak Grgo *Otok Hvar u starom vijeku*, historička rasprava Izvještaj c. k. velike gimnazije u Spljetu za škol. god. (1913-14), str. 3-47 (Новци са главом Хомеровом причају о поштовању Хомера).
104) Оборкнежевић Филип *Хомер и његов епос*, Данида, лист за забаву и књижевност (Нови Сад), VI, (1865), бр. 16 стр. 376-371, бр. 17 стр. 402-407, бр. 18 стр. 429-430, бр. 19 стр. 452-455.
105) P. B. Sadržaj *Odiseje*, Iskra IV (1897), br. 13-16.
106) P. J. *Ob Omirovih pjesnih*, Vienac II, 1870, br. 42 str. 674-676.
107-108) Petrović Ante: 1) *Motiv iz Odiseje u jednoj našoj narodnoj pjesmi*. Obzor od 31 prosinca 1937; 2) *Klasična metrika u hrvatskoj i srpskoj književnosti*, Beograd

1939, Luča, biblioteka Zadruge prof. društva, str. 82-87 (o heksametru).
109) Petranović *Mile Nešto o svezi koja spaja drugi spjev Ilijade sa prvim*. Peto izvešće o kr. malom realnom gimnaziju u Bjelovaru koncem školske god. (1880/81), Bjelovar 1881, str. 3-24,
110) Petračić Franjo *Historija grčke literature*, Dio prvi: Od postanka do perzijskih ratova, Zagreb (1892), str. 22-103.
111) Petruzzi P. *Ideen zu einer Abhandlung iiber das Epos*, Gimn. izvestje Ljubljana 1851.
112) Pleteršnlk M. *Prispodobe v Homeru in v srbskih narodnih pesmih*, Zora, Maribor (1873), str. 312-316, 325-330.
113) Pogačnik Viktor *Duša u Homerovih ljudi*, XIII-и годишњи извештај велике гимназије у Мостару објављен на крају школ. године (1906/07), Мостар (1907), стр. 3-44.
114) R. *Glazbeni elemenat u Homera*, Jutarnji list 1, (1912), br. 139 str .2-3.
115) Радојичић Ђ. Сп. *Помени Омира у старој српској књижевности*, Жива антика, год. III, св. 1-2 (1953), стр. 45-48.
116) Rac Koloman *Život starih Grka*, Zagreb (1912) (Država u Homera strane 6-10; svećenici i bogoštovni činovnici str. 152; vrači i proročišta str. 153-155; zavjetni dari str. 161; žrtva 162-165,167-168; čiščenje i misterije 169; igre 174; bojna oprema 198-200; boj u Homera 200-202; brak 245-247; odgoj 250; jahanje 258; kuća 262, 264; pokućstvo 270-271; odjeća 278-279; kosa i nakit 285, 386; hrana 289-290; gozba 292; kupanje i gimnastika 294; liječenje 295-296; ukop 300-301; stočarstvo 308; ratarstvo 308-309; vrtlarstvo 309; zanatstvo 311; trgovina 317.
117) Ристић Светомир *Душевпи покрети у нашем народном песништву с обзиром на Хомера, Данта и Шекспира*, Београд (1920).
118) Steinkuš Josipa *Negacija a pitanjima kod Homera*, (1912), у рукопису (вид. Blaž Jurišič *Doktorske disertacije* etc., Nastavni vjesnik кпј. XXXIX, (1930), sv. 1-4, str. 85, br. 86.
119) Суботић Јован *Омирови Грци и Црногорци* (по Колу), Српски Летопис кш. 85, (1852), стр. 59-67.
120) Teuisch Johann *Der absolute Genitiv bei Homer*, Program des k. k. Obergymnasiums in Rudolfswert fiir das Schuljahr (1881/2), str. 3-13.
121) Tominšek Josip *Je li bil Homer slepac*, Nastavni vjesnik knj. XIX, (1910-1911) sv. 2, str. 149-150.
122- 123) Ђоровић Владимир: 1) *Хомер или Омир*, Бранково коло XVI, (1910), бр. 12 стр. 190; 2) *Хомер или Омир*, Бранково коло XV, (1910), бр. 18 стр. 287-288.
124) Haler Albert *O jednom prizoru u Homerovoj Ilijadi*, Jugoslovenska njiva IX, 1925. knj. 1 br. 8 str. 292-295 (о опроштају Хекторову с Андромахом).
125) Хаџић Јован *Пресуда о чешири прве песме Хомерове Илијаде у прозном преводу Јоксима Новића Оточанина* etc. Српски Летопис за год. (1867-1869), књ. 112, стр. 504-506.
126) Hrovat L. *Za Hektors Charakterisiik*, Gimn. izvestje Novo mesto, 1856.
127) Чајкановић Веселин *Friedrich August Wolfs Prolegomena zu Homer*, Ins Deutsche iibertragen von Prof. D-r Hermann Muchau, Leipzig. Verlag von Ph. Reclam jun. Срп. књижевни гласник књ. 21 (1908), стр. 72-74.

128) Чакра Емил *Наше јуначке народне песме, на погледу с Омировим и шотландско шкандинавским*, Словенка (1860), стр. 135-148,479-486, 562-573.
129) Em. Šacmajer (Aem. Schatzmayer) *De Homeri vocibus singularibus*, Particula I, Programa deli' J. R. Ginnasio superiore di prima classe in Zara alia fine dell' anno scolastico, (1873/74), str. 3-17.

„*Одисеју* је превео у прози *Панајот Папакостопулос*: *Одисеја*, Омиров спев у XXIV песме, Београд (1881,издање Чупићеве задужбине, књ. XVII), а у мерилу оригинала Т. Маретић: I издање (Матица хрватска), Загреб 1882; II (српско државно), с приступом *О Хомеру* и *О новом пријеводу*, Београд 1904; III (Матица хрватска), Загреб 1915; IV (Матица хрватска), прегледао и приредио Стјепан Ившић, Загреб 1950.
Хомерову *Илијаду* превео је у нас у мерилу оригинала *Томо Маретић*: I издање (Матица хрватска), Загреб 1883, II (српско државно) Београд 1905 (ћирилицом), III (Матица хрватска), Загреб 1912, IV (Матица хрватска) с уводом Ђуре Керблера *Хомер и његове пјесме према новијим истраживањима*, Загреб 1921; V (Матица хрватска), прегледао и приредио Стјепан Ившић, с уводом који чине студије *Доисторијска Грчка и класична Хелада* и *Хомер* (преведена из књиге *Историја грчке књижевности*, коју је, у редакцији С.А. Собољевскога, Б. В. Горнунга, З. Г. Гринберга, Ф А. Петровскога и С. А. Радцига, издала Академија наука СССР, Москва – Лењинград 1948, стр. 13-20, 73-108), Загреб 1948.
Али и пре Маретића, а и после њега, већ је неколико Срба и Хрвата превело мање делове *Илијаде* и *Одисеје*, служећи се при томе различним народним и уметничким стиховима.“
„Што се тиче *Илијаде*, године 1832. издао је у Будиму *Петар Демелић*, у засебној књизи, свој превод првих трију певања хексаметром, „али без цензуре и шпондеја, које ми немамо“. „Српски летопис“ 33 (1833), стр. 69. и даље, донео је у његовом преводу IV певања *Парче* (419-488) и тик за његовим преводом и Гњедичев руски превод те исте партије, и то уз напомену да би српски читаоци могли упоредити његов превод с Гњедичевим. Остали преводиоци преводили су *Илијаду* нашим народним десетерцем. То су *Петар II Петровић Његош*, који је с Гњедичева руског превода превео I певање до стиха 370 (*Мање песме*, издање Српске књижевне задруге књ. 141, стр. 191-211), Хаџи-Светић, који је превео I и XIII певање (*Дјела Јована Хаџића*, књ. II 1858), Лаза Костић, који је из VI певања превео ст. 390-502, „Српски летопис“ св. 97 (1858), стр. 153. и даље, затим I певање, „Српски летопис“ св. 98 (1858), стр. 109. и даље и св. 99, стр.159. и даље (види и његове *Песме*, Н.Сад (1909), стр. 15-56) и II певање у „Јавору“ (1874) (бр. 1, 2, 5. и 8), *Л. М. Врбица*, који је превео I, II (без пописа бродова), III и IV певање у „Новој Зети“ 1889. и I певање *Одисеје* у „Сарајевском листу“ 1893. бр. 144-45 (стих је четрнаестерац), *Младен Симоновић*, који је превео III певање у „Јавору“ 1883. (бр. 18-20), али и X у „Бранковом колу“ 1898. (бр. 47) и VI такође у „Бранковом колу“ (1905), стр. 199-206, 230-236, и, напослетку, *Дум Иван Казали*, који је превео I певање у Програму Задарске гимназије за шк. год. (1857/8) и VI у Дубровнику I (1886) стр. 351. и даље, и *М. Турић*, који је превео Ектора и Андромаху, „Виенац“ (1875) (бр. 36).“
„Што се тиче *Одисеје*, првих дванаест певања превео је М. Пуцић, који о том

сам казује у „Словинцу“ 4 (1881), стр 18; „Prvi je spjev od ovog prijevoda štampan 1849. u knjizi *Dubrovnik* i preštampan ćirilicim u Novom Sadu 1855. U Petranovićevoj *Istoriji književnosti* (str. 308 i dalje); drugi je štampan u Rieci Senjskoj 1858. u „Nevenu“. Treći i četvrti još u rukopisu, peti je štampan u zagrebačkom „Viencu“ (1875), šesti u „Viencu“ (1876), sedmi u „Viencu“ (1877), a osmi štampan u Vukotinovićevu „Leptiru“ 1860. Prvijeh osam spjevova preveo (sam) narodnijem današnjijem junačkijem stihom ko što u popjevkama viđu u našeg Bogišića, *Narodne pjesme* itd. 1878. u Beogradu, stoga što je gotovo iste duljine – te tako ide uzastopce s izvornikom.“ У истом „Словинцу“ стр. 13. и даље изишло је у његову преводу IX, X, XI и XII певање. Целу *Одисеју* дао је у народном десетерцу Фра Грго Мартић: *Homirova Odiseja*, prijevod Tomislava Maretića, narodnim desetercem poredana. Poredao Fra Grgo Martić 1892. Штампање овог дела отпочето је године 1897. али није довршено. Рукопис је сачуван, и налази се у сандуку у Фра Гргиној спомен-соби у манастиру Крешеву.“

„У најновије време објављени су у нас и ови преводи: Хомерова *Одисеја*, превео, предговор написао и регистар додао Милош Н. Ђурић, издање Матице српске 1963. Хомерова *Илијада*, превео и регистар додао Милош Н. Ђурић, увод написали Милан Будимир и Милош Н. Ђурић, издање Матице српске 1965. Оба су превода у метру оригинала.“

„Додајмо још да су *Хомерове епопеје* с оригинала песнички превели на латински језик два наша Дубровчана, и то Рајмунд Кунић *Илијаду*: прво издање у Риму године 1776. Затим у Бечу и Млецима (1784), а Бернард Замања *Одисеју*: прво издање у Сијени (1777), друго у Млецима (1783), а треће у Задру 1832. То је најлепши латински превод што су га Хомерове песме уопште доживеле, „јер се само ова два пријевода грчких пјесама могу у свему такмичити с оно неколико пјесничких пријевода грчких пјесама што су их оставили прваци римске књижевности, њима на челу Катул“ (Ђ. Керблер). Треба истаћи и међународни значај Куниħева превода: Винченцо Монти свој превод *Илијаде*, преко кога су се толики и толики италијански нараштаји упознали с Хомером, засновао је више на Куниħеву латинском преводу неголи на оригиналном тексту.“

Од српскохрватске литературе о Хомеру бележимо ову: Лука Зима, *Сравненије Омирових епопеја са србским народним песмама*, Програм Велике гимназије карловачке (1859), одштампано у књизи *Омањи списи Луке Зиме*, скупио J. Туроман, изд. задужбине И. М. Коларца, Београд (1909); F. Žakelj *Homerove se mudre izreke sravnjuju s poslovicami*, Progr. rječki (1868); Лаза Костић, *Илијада*, Поглед на једну лепу главу, „Српски летопис“, књ. 113, год. 1870. и 1871. стр. 90-112; F. Petračić, *Historija grčke litarature*, Dio I, Zagreb 1892. str 37-82; М. Будисављевић, *Илијада у огледалу косовских пјесама*, „Школски вјесник“ (Сарајево) (1903); Н. Вулић, *Омир*, „Мисао“ XIII (1923), стр. 1501 ss, 1564 ss, 1658 ss, 1730 ss, *Наше народне песме и Илијада*, Зборник у част Б. Поповића (1929), стр. 98-109; Petar Grgec, *Homerova Ilijada i naše narodno pjesništvo*, „Nastavni vjesnik“, knj. 39 (1931), sv. 5-8; М. Будимир; *О Илијади и њеном песнику*, Мала библиотека Коларчевог народног универзитета, св. 10, Београд (1940); Милош Н. Ђурић, *Хомер у нашим књижевностима, Покушај библиографије превода Илијаде и Одисеје и редова о Хомеру*, „Жива антика“ IV 2 (1954), стр. 416-434. *На изворима уметничке лепоте*, Огледи о Хомеру, изд СКЗ, књ. 339 (1957),

стр. 1-249; *Хомер као уметник*, „Савременик“ год.V, књ. 7 (1959), стр. 745-762; *Друштвени привредни и политички систем у Хомеровим епопејама*, Зборник историје књижевности оделења лит. и језика, књ. 3, САНУ, стр 1-33; *Три женска лика у Одисеји* „Жива антика“, XI 2 (1961), стр. 231-243.

М. Н. Ђурић, Београд

На крају дајемо неке изводе из поменутог рада Јована Попова, који се односи на преводе *хомерске поезије* код нас.

„Наши романтичари стасали су у приликама и окружењу сасвим различитим у односу на француску аристократију, па им, разуме се, није могла сметати никаква неуљудност Хомерових јунака, по много чему блиским јунацима српске епике. У свом дивљењу хеленском песнику били су, дакле, ближи француским старима. Око питања стих или проза такође није било много недоумица. Оно је имплицитно разрешено већ у првим преводилачким покушајима, а експлицитно га је закључио сам Лаза Костић. Када је, наиме, године 1866, Јоксим Новић Оточанин понудио Матици српској да финансира његово превођеве *Илијаде* и *Одисеје* „у прози, као што су радили Латини“, Матица је његов предлог, заједно са преводом прва четири певања *Илијаде*, поверила на оцену Костићу и Хаџићу, који су понуду сложно и без двоумљења одбацили. Исцрпна Костићева рецензија представља, штавише, један од пионирских теоријских трактата о преводу код нас.

(Уз немилосрдну констатацију да Новић „не зна грчки ни беле, те тако није могао преводити с грчког оригинала” (Костић, 1987, 211), он каже и ово: „Ја не знам на које Латине ту мисли г. Ј. Н.; ваљда не узима да је сваки Латин, који је што написао латински, јер онда би био и ја Латин и сваки који је прешао академске степене на каквом свеучилишту, де је обичај писати за то расправе на латинском језику; елем ако су то Латини, што [на в]их мисли г. Ј. Н., долазе нам ти доста чудновати. Ал' још нам је чудније, ако г. Ј. Н. мисли баш [на] праве Латине, квиыевнике старог, изумрлог римског народа. Ти људи то се може рећи с приличним поуздањем, нису преводили Омира никад у прози“ (208)).

Лаза Костић се, у начелу, противио прозном превођењу поезије, изузев у једном случају, а то је у педагошке сврхе — онда када не постоји никакав превод, па преводилац хоће „да скрпи за нужду дрвени мост преко провалије незнања“ (Костић, 1987, 210). Али, тада би такав превод морао бити савршено тачан, што Новићев није био. Настављајући своју расправу, он показује да су управо римски преводиоци установили два начела која, по њему, и даље важе. Прво је начело народности, а њиме је руководио Ливије Андроник, творац првог превода *Одисеје* на латински, који је уместо хексаметра користио сатурнијски стих, најстарији стих латинске народне поезије. Тај принцип поштовали су и српски преводиоци који су се, пре Новића, користили епским десетерцем: Јован Хаџић, Његош и сам Костић. Друго начело било би начело стварности или предмета, које захтева што доследније придржавање оригинала, укључујући и у домену стиха. То значи опонашати грчки хексаметар на језику преводиоца. Овим принципом се, у свом преводу Хомера, управљао Цицерон, затим Немац Фос, а Костић не пропушта да наведе и Србина Петра Демелића, који је, још 1832, у Будиму објавио преводе прва три певања *Илијаде*.

(Начело народности: „То начело казује да сваки народ, […] као што има своју особну крв, тако мора имати и свој особен поредак осећаја и мисли, а те мисли морају имати своју особну појаву. […] Најобилнија појава осећаја и мисли долази нам у језику. — Ал' као што тело не може живети само од себе, тако ни душа. Тело мора јести, душа мора учити. Но залогај што га прогутамо не иде онако пресан у крв, па ни ми не смемо разашиљати предмет свог учења из радионице своје у жиле народа свога онакога као што га ми нађосмо, морамо га пробавити. Узмемо ли пак нпр. Омира преводити по размеру оригинала, а не по ономе, којим би наш народ спевао тај предмет, да га је латио, то се не би само звало не пробавити залогај, него и не сажвакати га" (Костић, 1987, 209).)
Саријевој (Surrey) парафрази Вергилијеве *Енеиде*, око 1540, да би га потом прихватили и песници и преводиоци. (Афирмисали су га и усавршили Марло (Marlowe) и Шекспир, а Милтон се њиме користио у свом *Изгубљеном рају*, образложивши тај избор у познатом уводном слову.) Костић је, у духу романтизма, сматрао наш јуначки десетерац најадекватнијим стихом за посрбљивање и тог становишта држао се читавог живота. После првог младалачког покушаја, још једном се огледао на *Илијади* године 1874, да би се, у својој последњој деценији, изгледа вратио послу започетом у младости. Познато је, наиме, да му је Књижевни одбор Матице српске, године 1898, предложио да преведе оба *Хомерова епа*, што је он и прихватио. Следеће године обратио се Томиславу Маретићу, хрватском хелеписти који је, почетком осамдесетих година, објавио своје преводе *Илијаде* и *Одисеје* у хексаметру. Интонирајући своје писмо готово удворички (Концепт писма чува се у Градском музеју Сомбора, а његов приређивач Радивој Стоканов у коментарима изражава недоумицу у погледу постојања оригинала. Остало је, дакле, неутврђено да ли је оно послато и да ли га је Маретић примио.)
Костић , пишући латиницом, ијекавицом, уз низ кроатизама („велешт[овани]", „двојба", „ожујак", итд.) и куртоазних израза колегијалног уважавава, ипак не одустаје од полемике око врсте стиха. Он заправо реторички припрема одговор на једну заједљиву примедбу из Маретићевог текста штампаног уз његов превод *Одисеје*, где стоји како се „чини, да гдјеки наши пјесници и преводиоци не рабе зато десетерца у пјесништву, што би он био народнији неголи они туђински стихови, него зато, јер је он — удобнији и лакши" (Стоканов, 1984, 372). Одбацујући приговор за конформизам, Костић истиче како се већ доказао преводећи Шекспира у јамбу: „Но друго је Шекспир, а друго Хомер. Shakespeare је драмски писац, а Хомер епски. За драму ми нијесмо имали свога народног стиха, а за јуначке гусларске пјесме, као што су и Хомерове биле, имамо ми наш лијепи народни стих, који исто тако згодно пристаје у наш језик, особито у јужни говор, као хексаметар у јонски" (Стоканов, 1984, 372). Подсећајући на Демелићев превод у хексаметру, као и на то да се и Јован Хаџић са успехом пробавао у овом стиху Хомера ипак препевавао у десетерцу, Костић закључује да је „нашој широј читалачкој публици угодније читати шта било ма у осредњем народну десетерцу, него исто то у најдивнијем хексаметру. Ваш ће посао, поред све своје незастариве заслуге и љепоте остати још дуго у рукама учевних, школованих људи […]. Ја бих радио више за научне" (Стоканов, 1984, 373). (Остаје за жаљење што од Костићеве намере да настави и доврши

своје преводе није било ништа. Мирон Флашар је, додуше, поредећи две објављене верзије Лазиног превода Хомера, убедљиво аргументовао тезу да је само прва настала у песниковим гимназијским данима, док је друга, иако датирана у истој, 1858. години, морала настати много касније, вероватно пред крај Костићевог живота. Не, тај његов повратак Хомеру је представљао тек корекцију старих фрагмената, далеко од пресудног помака у правцу привођења крају великог, давно осмишљеног и започетог посла).

Оваквом класификацијом превода спрам читалаштва, наш песник се, видимо, приближио становишту Удара де ла Мота. Ваљаност њиховог кључног начела могла би се, међутим, још једном проценити из перспективе конформизма, не више преводилачког него читалачког: ако већ као преводиоци не бирамо лакши него тежи пут, зашто онда не захтевамо исто и од публике? Зашто угађати навикама читалаца и не захтевати од њих више напора? Не чинимо ли тиме рђаву услугу просвећивању сопственог народа? Није ли и то само још један „мост преко провалије незнања“, можда и камени, али који ипак обале спаја тек метафорички? На ова питава, макар и неизречена, одговор је, такође имплицитно, дошао више од пола века касније, када је српски језик коначно добио свог Хомера, у целости и на хексаметру, из пера Милоша Н. Ђурића. Његов хексаметар, разуме се, прилагођен је принципима квалитативне версификације и само по свом основном организационом својству — подешеност стиха на шест акценатских стопа — подсећа на грчки оригинал. Слично се може рећи и за стих Петра Демелића, првог српског преводиоца Хомера. Настојећи, у своје време, да буде што вернији оригиналу, он у предговору каже: „Моје највеће паштење било је дакле што више оригиналу достићи, и готово сваку реч истолковати; зато сам и ексаметар употребио, али без цезуре и шпондеја, којег ми немамо; место њега сам свуда трохеја узео, као што и Немци чине“. Привржен „начелу стварности”, Демелић се, осим из немачке, угледао и на примере из руске преводилачке праксе, као и на стихове Везилића, Трлајића и Мушицког. Осврћући се на транскрипцију имена, позивао се на „наше црквене књиге“, па је уместо Феб(ус), Хера или Хефест(ос) писао Фивос, Ира, Ифестос. Шимун Шоње је оценио да је „Демелићев превод у хексаметрима вјерна репродукција Хомерова текста, да је он са те стране у пуној мјери постигао оно што налазимо код његових узора, код Фоса и код Гнедича“ (Шоње, 1981, 48), али и да је његов тонски хексаметар ипак „доста несавршен, па се стога његов пријевод тешко чита" (50). Ритам му је био прилично неуједначен, а повремено се, уместо хексаметара, јављају пентаметри и хептаметри. Њихов број је, према аутору, ипак занемарљиво мали да бисмо их озбиљно узимали у обзир. Већи проблем представља то што је Демелићев стих грађен по застарелом моделу славеносербског хексаметра, па се, нарочито у погледу цезуре, знатно се разликује од каснијег Ђурићевог хексаметра (в. Шоње, 1981, 52). Те разлике можемо уочити поредећи два превода инвокације *Илијаде*:

Певај ми гњев погибелни Пилиада Ахила,
Богињо! који Ахејцам небројени зададе јада
И у пакао млоге мужествене оправи душе
Ироа, а ви за плен и ждрање постави псима
И свим птицама: Зевсова воља се испуни сотим:

Одонда, како се испрва свађајући расташе
Народни владатељ Атреидис, и славни Ахилевс.
(Демелића)
Гнев ми, богињо певај, Ахилеја, Пелеју сина,
злосрећни штоно Ахејце у хиљаде ували јада,
душе пак многих јунака јаких посла Аиду,
а њих учини саме да буду пљачка за псине
и још гозбу за птице — и тако се Дивова воља
вршила — откад се оно у свађи разишли били
Атрејев син, јунацима вођа, и дивни Ахилеј.
(Ђурића)
Упркос очкиваним разликама у лексици двојице преводилаца које дели читавих тринаест деценија, упечатљиво је колико су, у погледу садржаја, њихови преводи подударни. Очигледно је да су обојица тежили не само опонашању метра оригинала, него и што вернијем преношењу његовог смисла. Притом је Ђурић свакако био у предности у односу на свог претечу јер је пред собом имао два узора која су се у међувремену појавила: хрватски Маретићев превод и стих Војислава Илића. (Српска и хрватска наука о стиху, додуше, праве разлику између преводилачког и песничког хексаметра, односно „правог" и псеудохексаметра. Тако М. Павић хексаметар Војислава Илића назива транспонованим, тврдећи да је он песнику послужио као исходиште којим је дошао и до „некаквог псеудохексаметра", при чему не прецизира разлику између ова два (в. Павић, 1971, 275—292). С. Петровић Илићев стих недвосмислено назива псеудохексаметром, утврђујуаи да се он од Маретићевог преводилачког хексаметра разликује на плану цезуре, опкорачвања и леонинске риме, али да су, у погледу распореда акцената, они готово подударни (в. Петровић, 1983, 387). Ш. Шоње разликује адаптирани (национализовани) и преводни хексаметар. Онај први, по њему, нестао је из праксе док се овај последњи још увек користи (в. Шоње, 1981, 50н). Демелићев подухват утолико је достојнији дивљења.
Јован Хаџић и Његош су се, као и Лаза Костић, руководили начелом народности, упркос томе што је Хаџић био жестоки Вуков противник и што се са успехом окушавао и у хексаметарским преводима, а што је Његош свој превод засновао на Гнедичевом, такође хексаметарском. (Хвалећи Хаџићев превод Хорацијеве *Посланице Пизонима*, „у прилично складним али не и исправним акценатским хексаметрима" (Шоње, 1983, 104), много течнији и читљивији од парцијалног препева Вергилијеве *Енеиде*, Шоње наводи да се овај радо пробавао у класичном метру и строфама (елегијски дистих, алкејска и сафичка строфа), под утицајем Лукијана Мушицког.) Хаџићев превод 1. и 14. певања *Илијаде* настајао је у његовој младости, отприлике у време када је настајао и Демелићев хексаметарски препев, па се може рећи да је то „у нашим књижевностима најстарији покушај претакања Хомера у десетерац. Старији од Његошева, а уз то и знатно модернији" (Шоње, 1983, 105). (Година 1833. је *terminus post quem* Његошевог превода, будући да је те године он боравио у Русији и набавио Гнедичев превод, објављен 1829.) У предговору Хаџић не помиње питање стиха, већ своје опредељење образлаже имплицитно, величајући српску народну традицију: „Љепо је наше народно пјесништво: оно је огледало наше природе,

краснозвучниј одјек душе и срдца нашега, оно нас подиже и освјетљава, и даје нам силу и важност, које се многи народи лишавају" (Хаџић, 1858, III). То, међутим, не значи да се треба затворити у самодовољност и остати слеп за туђе вредности. Упознававе са њима нужан је предуслов напретка, па у том смислу преводилац цитира одломак из писма које му је упутио мађарски реформатор језика, преводилац и заљубљеник у класику Ференц Казинци (Kazinczy). Народ који има овакву поезију, вели овај, „док се синови његови изобразе, изуче, и са класичним, древним љепотним производима упознаду, кадар ће бити чудеса у пјеснопјевству чинити" (VI). Из овог става пробија сцијенцистичка вера у прогрес, како на свим другим тако и на литерарном пољу, својствена тако и француским модерним, век и по раније. Код Хаџића је она плод укрштања просветитељског и романтичарског духа, карактеристичног за српску културу његовог доба.

Определивши се за десетерац, и Његош и Хаџић и Костић били су принуђени на одређене уступке. Пре свега се то односи на број стихова, који је код њих скоро двоструко већи него у оригиналу, будући да се једним десетерцем не може пренети садржај једног хексаметра, па се овај преводи са два стиха. Али тада се, у многим случајевима, јавља супротан проблем помањкања садржаја, због чега наши преводиоци дописују Хомера, чиме се, наравно, често мења и смисао изворника. Како је то изгледало у пракси можемо наслутити на основу примера препева инвокације тројице десетерачких преводилаца *Илијаде*:

Јарост певај, богињо, Ахила
Ај Ахила сина Пелејева,
којино се љуто расрдио
чинећ' Грком јаде нечувене,
и јуначке многе храбре душе
шиљућ' тамо у адову бездну,
а лешеве псима и птицама
остављајућ' оним грабљивима
Те се Зевса испунила воља:
та од онога дана несрећнога,
кад се горка распра заподела
међу сином оним Атрејевим,
владатељем од народа грчког,
и Ахилом оним племенитим.

(Хаџић)

Пој, богињо, љутост Пелевића
Ахилеса, страшнога витеза,
који многа Ахејцем нанесе
неизбројна чуда и несреће
и могуће многе душе тиште
у адову бездну мраковиту;
витезове и храбре војнике
он предаде лакомим добићем
околичним псима и тицама.
Совши се воља Кронидова
и од тога днева несретњега —
отка спору међу се дигоше
и са злом се враждом заједоше
Атрид, пастир људства и народа,
и Ахиле, јунак благородни.

(Његош)

Попевај дер богињо девојко,
опевај ми Ахил-Пелејића
и његову страовиту срдњу;
сијасет је јада починила,
врле душе у ад оправила,
врле душе ваљани јунака,
а кости им вашке разграбише.
тако било — од Бога је било,

Срдњу пјевај, богињо дјевојко,
срдњу пјевај Ахил Пелејића,
ту крвницу народа ахајског
многе ли им та зададе јаде,
многе врле у Ад врже душе,
врле душе добријех јунака,
а са истим учини плијеном
гледним псима и тицама свима

откако су кавгу заметнули
Атревићу и Ахиле дивни.

(Костић, 1858)

све се збило што је Диву мило,
од како се свађом растадоше
Атрејевић владар јунацима,
Атрејевић и Ахиле дивни.

(Костић, око 1909)

Сва четири превода (Костићев је дат у обе верзије), као што видимо, знатно се садржински разликују међу собом. Седам Хомерових хексаметара Хаџић је пренео двоструким бројем десетераца, а Његошу је био потребан чак и стих више. Превод Јована Хаџића очито је најтачнији, а, судећи по реакцијама више генерација студената пред којима смо вршили ово поређење, истовремено и најпријемчивији данашњем читаоцу. Његошев архаични језик за нас је најмање разумљив, а дивни Ахилеј код њега постаје „страшни витез” и „јунак благородни”. Најслободнији је, ипак, рани Костићев превод, али не, како би се можда могло очекивати, зато што је најкраћи — он има свега десет стихова. Да је песник тежио пре свега дословном преношењу садржине оригинала, тај број би му можда и био довољан, па не би морао да посеже за таутологијама и редудантним умецима, уочљивим нарочито код Његоша (7. и 13. стих његовог првог превода заправо су сувишни). Костић је, међутим, настојао да се што више приближи духу српског народног песништва, па су пси и птице код њега постали „вашке“, док је муза названа „богињом девојком". Гледајући целину превода, треба рећи да је ову тенденцију на више места у свом тексту испољавао и Јован Хаџић, уводећи формуле карактеристичне за нашу епику, као „вино пије Нестор под шатором“, „није дуго постојало време“, „како ово царе саслушаше“, „опет њему Хера говорила" итд. Више, дакле, пада у очи то што се млади Лаза није устезао да на моменте окрњи смисао оригинала, па Зевс код њега није именован него је, напросто, бог, Агамемнон је лишен титулом свенародног владара, а најтеже огрешење састоји се у томе што код њега нема ни трага од једне битне ствари: Ахил је својим гневом унесрећио не само Тројанце него и Грке. Вероватно је то разлог због којег се песник много касније вратио *Илијади*, макар да би исправио набројане непрецизности. У другој верзији вегов превода, дужој за два стиха, пси и „тице” враћени су уместо неприличних вашки, Зевс је назван својим алтернативним именом Див, Агамемнон је рехабилитован, а констатоване су и грчке патње проузроковане Ахилејевим гневом. Позни Лаза био је, дакле, неупоредиво скрупулознији од младог, мање занесен тежњом ка посрбљивању, и то је разлог више за жаљење што није смогао снаге и времена да доврши свој велики посао. Иако данас имамо одличног Хомера у хексаметру, од немерљивог значаја би било да имамо и једног потпуног у десетерцу.“

Сад ћемо онај део, који се односи на паралелизам радова наших и француских преводилаца изоставити и дати на крају кратак резиме, поново из поменутог рада.

„Лишени брига око „упристојавања" Хомера, наши први преводиоци усредсредили су се на други аспект проблема верности, онај који се односио на версификацију. Сагласни како у тежњи за верним преношењем садржине тако и у одбацивању прозе, они су се двоумили око врсте стиха. У том погледу нам се

идеје Петра Демелића, иако хронолошки најстарије, чине најмодернијим. Не само зато што су оне, реализоване код Ђурића, далекосежно тријумфовале, већ и зато што је опредељивање за десетерац носило многе тешкоће. Није реч само о квантитативној несразмери хексаметра и десетерца већ и о једној имплицитној замци начела народности, оној у коју је, у свом првом покушају, упао и сам Лаза Костић. На примеру његовог младалачког превода показало се да инсистирање на десетерцу лако може да пређе у преслободну адаптацију оригинала и удаљавање од духа и стила Хомеровог песништва. Зато су Костићеве потоње исправке од огромног значаја — једно су показали да овај принцип има своје границе и да се мора примењивати са свешћу о њима. Овако пречишћено, начело народности показало је своје обећавајуће лице, али по свој прилици прекасно да би обећање било испуњено."

Овоме треба додати и преводе *Илијаде* и *Одисеје* Џонија Штулића, који их је препевао на наш језик са енглеског превода. Наравно још и препеве Слободана Јарчевића који су урађени на десетерцу. Јарчевићеви препеви су једини који су урађени до краја на десетерцу и засад су једини целовити десетерачки. Његови препеви јесу рађени мало на брзину и зато му стихови нису сасвим уједначени по питању квалитета, мада има и добрих. Из његовог препева би се могао дати бољу квалитет кад би се још једном редиговао. Сам Јарчевић је предложио да то уради писац ових редова, па се можда једног дана то стварно и деси. Ко зна?

За крај *литерарно-историјских хомерских питања*

Ово писаније о *хомерском питању* смо скратили колико је било могуће. Тек да наведемо оно најважније, како би се читалац упознао са погледима различних научника. Разлог томе је што ћемо у истраживању неке од ових погледа можда потврдити или оповргнути. Зато је било потребно да се, пре тога, упознамо са њима. Шта друго бисмо и могли? Но, пре тога, неколико речи и о запажањима језикословаца који су, полазећи од релевантности појединачних морфолошких појмова, истицали важност грчке речи *Хомерос*. Једна од теза да је име, можда и само појам, *Хомер*, настало од одреднице *Хомериди*. Овај назив је изведен из личног имена песниковог. *Хомериди* су песници који су били преносиоци идеја и тематике из *кикличких епова*, *тебанске* и *тројанске епике*, или, већ у ширем смислу, поетике ових циклуса. Ова теза потиче из новијег доба, а не из антике. У антици је важило мишљење да су *Хомериди* Хомерови потомци, или можда само поштоваоци и настављачи, који су своје име дуговали песнику. Хомериди су били са Хиоса, где се некад сматрало да је живео и Хомер. По свему судећи су на Хиосу стварно и постојали *Хомериди*, па је њихово постојање утицало да она теза о Хиосу, као Хомеровом завичају, сакупи највећи број присталица код античких аутора. Вероватно и код народа, али о томе немамо података. Осим ове, постојала је и теза да је по *Хомеридима* био именован *Хомер*, а не обрнуто. Поред ове обрнуте тезе, која *Хомера* изводи од *Хомерида*, све преостале тезе о Хомеровом имену јесу углавном античког порекла. Тумачећи и даље порекло Хомеровог имена, једна хипотеза истиче да је значило *талац* или *син таоца*, од једног локалног назива за ратне заробљенике, а можда и робове. Тумачење се односи и на *Хомериде*, чије је име наводно значило *таоци*, *синови таоца*. У сличном духу би се могло име *Хомер* извести, онако у пренесеном смислу, и из

лексичке основе која би, у благо искривљеној варијанти, означавала императив од *реци* или *кажи*, али и даље, а у медитеранској фразеологији, блискоисточни облик изведенице *сага*. Поред већ познате тезе, пореклом из античке Киме, да лично име Хомера води порекло од *слепац*, постоји и једна стара, Плутархова, теза да је изведено од *састављач*. Заступник ове тезе био је и Милан Будимир, који каже да Хомер није било никаво лично име, већ је изведено од именице у значењу које је у суштини појам за *састављача*. Тако је из тог апелатива који је означавао занимање настало лично име Хомер, али о томе смо већ довољно написали.

Једно од важнијих *хомерских питања* новог века је и дилема да ли је *Илијада* дело једног песника, или је можда само била један низ независних песама које су после уједињене у један *еп*. На ово питање је већ дат одговор, што анализом језика, стила, учестане формулаичности, јединства композиције *епа*, или неких других елемената. На основу свега тога, данас се углавном и сматра да *Илијада* потиче од једног песника, што, уз нешто више оспоравања, важи и за *Одисеју*. Још увек је, у извесној мери, присутна сумња да је Хомер икад и постојао, што је управо још једно од нововековних *хомерских питања*. У старом веку нико није ни најмање сумњао у постојање Хомера, као што се ни ауторство *Илијаде* и *Одисеје* није доводило у питање. Напротив, Хомеру су приписивана и многа друга дела све док Аристотел није заузео став да му припадају само *Илијада* и *Одисеја*. Једини изузетак су били Хеланик и Ксенон, оба из Александрије, који су оспоравали да је Хомер испевао *Одисеју* и неке делове *Илијаде*. Али овакве њихове тврдње оспорио је Аристарх са Самотраке, који је и написао одговор називајући га *Против Ксенонове бесмислице*, што јасно говори и шта је о томе мислио. Иако се постојање Хомера сматра засебним питањем, оно је ипак уско повезано са претходним питањем, односно оним да ли *епови* потичу од једног песника, звао се он Хомер или некако другачије. Наиме, ако један песник није испевао бар један од *епова*, који се приписују Хомеру, онда не би имало неког смисла ни разматрати његово постојање. Напросто, једно без другог ту не иде. Хомер или Омир, како смо га некад звали (Ομηρος), а како га још и данас зову Грци и Бугари, па га под тим именом помиње и Милош Милојевић, је, дакле, под својим латинизованим именом Хомер присутан у данашњој литератури на српском језику. Премда знамо да су *Латини старе варалице*, у овом раду ћемо се ипак служити латинизованом варијантом имена мање више из разлога што се термин *хомерско питање* најпре појавио у западној литератури, па га зато и нећемо називати *омирским*. На последку и Милан Будимир тврди да је Хомер исправније, па ћемо га, у овом случају, послушати. Данас се углавном сматра да је Хомер живео негде на прелазу из 8. на 7. век старе ере, па тако излази да оба његова *епа* не могу бити старија од тог времена. То, наравно, значи и да је био старији од Хесиода, за кога се сматра да је живео средином 7. века. Но, без обзира шта ко сматрао, што смо све и навели, интересантна је теза академика Милана Будимира. Он сматра да је *Одисеја* старија од *Илијаде* и да је Хесиод старији од *песника Илијаде*, оспоравајући име Хомер. Његово размишљање је исправно, једино што доноси закључак о целом *епу* на основу свега једног или два стиха за које не можемо бити сигурни да потичу од *песника Илијаде*. Мада вероватно ипак потичу, судећи по томе да смо захваљујући анализи Маретића

израчунали да је вероватноћа како неки насумично одабрани стих потиче од Хомера 97%, што је веома велика вероватноћа. Како каже Будимир, *Илијада* је испевана на вештачком језику, којим се нико није служио. Не помиње да је то била теза његовог савременика Карла Мајстера, коју је научна јавност већином прихватила. Зато може бити да је и он сам дошао до тог истог закључка? Томо Маретић, такође, оспорава да је Хомер и аутор *Одисеје* али нигда не наводи аргументе зашто тако мисли. А што се тиче важног питања да ли је *Хомерова поезија* испевана као усмена или писмена, најбоље аргументован је вероватно закључак Здеслава Дуката. По њему највише одговара опис *усмено изведена*, што би значило да је у питању некаква прелазна форма. Онаква какву Алберт Лорд сасвим искључује као могућу.
Ово би било довољно за кратак резиме. Више детаља се налази горе у разради.

Хомерска питања – нехомерски одговори

Последње поглавље у овој књизи посветили одговорима на *хомерска питања*. На она која смо назвали *историјско-литерарним* или *литерарно-историјским*, у зависности припадају ли старом или новом веку јер у сваком од њих једна компонента доминира. Одговоре ће покушати дати писац ових редова, како он није Хомер, тако и узесмо наслов *нехомерски одговори*.

Кренућемо најпре од дилема које муче античке ауторе, а и неке од савремених. Антички писци не постављају питање о Хомеровом ауторству оба *епа*, већ сви у то чврсто верују. Изузетак је тврдња Хеланика и Ксенона из Александрије да Хомер није испевао *Одисеју*, коју је Аристарх са Самотраке прогласио једном будалаштином. Хомерово ауторство *Илијаде* и *Одисеје* оспоравано је значајно више од стране *хомерологa* из новог века, али све смо то већ детаљно описали у претходним поглављима. Аристарх са Самотраке, антички ауторитет на тему *хомерологије* је изнео став да завршна политура *епова* била извршена у Атини, а с тиме се листом слажу и савремени *хомеролози*. Сваки ту износи неке своје аргументе али сви долазе до истог закључка. О томе можемо мало више видети у поглављима која смо томе посветили. С тим се слаже и наш академик Милан Будимир. Да ли су изнети закључци и потврда *Писистратове редакције епова*, то не можемо рећи са сигурношћу али потврда некакве редакције сигурно јесу. Поменуту редакцију су многи оспоравали, као што је оспоравају и данас али је она једина помињана, још у антици, као редакција у којој су *епови* састављени.
Прво сазнање о *Писистратовој редакцији* имамо из римских извора, од Марка Тулија Цицерона, који у свом делу *О говорништву* (*De oratore*) пише:
(3.137) *Писистрат за кога се приповеда да је први Хомерове књиге, раније побркане, тако распоредио како их сада имамо*.
Сасвим слично налазимо и два века касније од Цицерона, код Паусанија пише:
(7.26) *Писистрат је Хомерове епове, растављене и једне памћене овако друге онако, скупљао...*
Ако су Цицерон и Паусанија били у праву да су *епови* били расути да би потом били скупљени, зашто онда не би били у праву за ту редакцију коју приписују Писистрату? Тако изгледа да је *прва редакција* ипак била у за времена једне од *Писистратових тиранида*. Било прве или друге свеједно, јер и разлика између

њих није временски значајнија, у односу на протекло време до данашњих дана. Анализу првих пет певања *Илијаде*, користећи *методу опкорачења* коју је увео у науку Милман Пери, извршила је Патриција Дуган Кели. Рад ове ауторке се може видети детаљније у поглављу посвећеном методи опкорачења и на њен рад ћемо се још враћати и кад се будемо дотакли теме о писаном или усменом пореклу Хомерови епова, а ове дајемо само закључке на основу којих следи и да је морало бити некакве редакције сакупљачког типа, могуће Писистратове. Наиме, од пет певања које је анализирала Келијева закључили смо да су нека производ писане, нека усмене, а нека мешовите поетике. То значи да су *епови* морали бити расути јер другачије није ни могуће објаснити да би неки делови могли бити испевани као усмени, а неки други као писмени. Али зато су могли бити тако памћени ако су епови били расути. Уосталом Паусанијево да су били памћени *овако и онако*, може значити само писмено и усмено, шта друго? Исто тако и Цицерон тврди да су *Хомерове књиге биле раније побркане*. Тако да и закључци који следе из Келијеве анализе потврђују да је ту некакве редакције било, вероватно баш те *Писистратове*. Могуће да је у питању и нека друга али не знамо ни за једну другу осим ове *Писистратове редакције* јер нема помена ниједне друге. Значи дајемо за право ставу *аналитичара* да је редакције ипак било, иако није била таква какву су они замишљали, односно *епови* нису били састављени од независних песама које је неко сакупио и од њих сачинио *епове*. Ако су *епови* били расути, као што тврде Цицерон и Паусанија, а Келијева то потврђује својом анализом, онда значи да су у делом праву и *унитаристи* који заступају јединствену песничку креацију. За то заиста јесу, али зато порицање сваке *редакције епова*, од стране *унитариста*, нема никаквог основа. Но, ипак су и они делимично у праву. Али да не преуранимо са закључком и покушамо пронаћи још неки аргумент у прилог томе, што се већ надамо да ћемо успети.

Код питања да ли је исти песник испевао оба *епа*, као што се одувек мисли да јесте, можда и нема потпуно задовољавајућег одговора, али је далеко од тога да га нема. У оба *епа* песник показује завидан степен знања из разних научних дисциплина. Познавање биљног и животињског света, морских путева, струја, импресивно познавање ветрова, астрономије и географије. Знање о народима, нарочито оним на обалама Егејског мора, њиховим завичајима, обичајима али и животним навикама, што је веома значајно и за историчаре. Све наведено би само могло потврдити и једну стару легенду да је Хомер био морепловац јер са толико детаља, а на тако широком простору, су и могли оперисти морепловци, који имају прилику посетити велики број земаља. Можда најбоље на то указује песниково познавање астрономије јер су се сви морепловци орјентисали дању помоћу сунца, а ноћу према звездама. Наравно, орјентисали су се још и помоћу врхова планина које у могли и издалека видети али то не спада у астрономију. Ово већ наводи на помисао да исти песник испевао оба *епа*, јер тешко да би се могла пронаћи и два врсна морепловца, а и генијална песника. Уопште би било тешко замисливо да у то време постоји неко Хомеровог знања, био морепловац или шта друго. Али, мада се нема шта битније приговорити овом закључку, не би било лоше да ипак наведемо још нешто што би нас учврстило у уверењу да су оба *епа* стварно Хомерова. Зато ћемо позвати у помоћ *унитаристе*, који су за разлику од *аналитичара* редовно истицали јединство*епова*. Они су истицали

јединствену композицију и план радње, а ту им морамо дати за право. Оба *епа* су конципирана тако да радња и траје мање од два месеца у континуитету, док прошле догађаје песник описује кроз приче својих јунака. Старина Нестор, из Пила у Месенији, прича приче у оба *епа*, док за већи део *Одисејевог путовања* и сазнајемо из казивања самог Одисеја. Ову причу је испричао на двору краља Алкиноја. Поред јединствене композиције, најјача потврда да оба *епа* и потичу од једног песника су идентичне песничке формуле које песник и користи у оба *епа*. Извесне разлике које се јављају тумачене су тако да је песник један свој *еп* испевао у млађим годинама, а други у зрелијем добу. Тако већина *хомеролога* заступа став да је *Илијада* била испевана у млађе доба песника, док су *Одисеју* сместили у његове зреле године. Међутим, постоје и неки други ставови према којима је Одисеја ипак раније настала, а овакав став међу Србима заступа наш академик Милан Будимир. Зато ћемо поновити његове аргументе:

Ако песнику Илијаде припада и Одисеја, а тако сви стручњаци мисле и тако су за ових двадесет и пет векова мислили, онда је Одисеја раније дело песниково, написано пре Илијаде. Сви, додуше, налазе да је песник писао ратничку Илијаду у млађим годинама, а малограђанску и авантуристичку Одисеју у старијим годинама свога живота, када му је стил постао мање драмски и више идиличан, једном речи, кад је свестрано оматорио. При томе се стручњаци позивају на чињеницу да је архитектоника Одисеје компликованија и да претпоставља технику вишег ранга но што је показује Илијада, јер се цела тема одиграва паралелно на два разна места, са две главне личности. Тако мисле и професори и песници који су се бавили Хомеровим песмама. Али овај утисак није поуздан закључак, иако за њега говори наоко и метрика. Стихови у Одисеји доказују нешто мањи постотак оних завршетака које наука сматра старијим — мислим на диметар, односно Адонидов стих — а каквих у Илијади има близу две трећине, тј. близу десет тисућа. Ако, међутим, оба дела припадају једном те истом песнику, ова ситна разлика у постотку не значи готово ништа, јер се може лако објаснити разним епским материјалом: онај материјал за Илијаду припада старијем слоју, а овај за Одисеју — који је у већој мери поморски и прегрчки - није се могао тако брзо преурушити у грчку метрику. Илијада је у еколошком погледу више континентална и стога ближе индоевропском времену, док Одисеја има претежно медитеранску позадину. Нама се чини да Одисеја, која нема ни издалека оно психолошко јединство, својствено Илијади, показује примитивнију технику, са свим оним особинама које су тек у Илијади дошле до пуног израза. Радња се у Одисеји догађа на разним местима, она је стога; по садржини интересантнија, али истовремено и разбијенија, нарочито у првој половини. Плански принцип за композицију обележен је дуализмом и паралелизмом, који, додуше, сусрећемо и у Илијади са карактеристичним контрапостима који снажно истичу психолошке портрете. Међутим, у Илијади монизам је претежнији од дуализма, коме је супротстављен и тријализам. Одисеја се може сва поделити у шест једнаких делова, и њен принцип уоквирене приче одаје великог уметника. Илијада се, пак, дели у три чина, сва три пуна драмске динамике, која се све до краја — са малим ретардацијама, вешто смишљеним, уосталом — стално пење и напредује. Све је усредсређено око једне личности, која се осећа на позорници и онда када је не

видимо. Све добре особине Хомерове архитектонике што их налазимо у Одисеји, налазе се појачане и савршеније у Илијади, која превазилази Одисеју у првом реду својом ванредном психолошком документованошћу, а мање савршенијим техничким вештинама. Стога нам се чини, под претпоставком да је и Одисеја Хомерова, да је песник Илијаде најпре дао страдалника Одисеја, а доцније срдитог Ахилеја.

Са овим брилијантним запажањем нашег академика се морамо сложити, а да му не можемо упутити ниједну озбиљнију примедбу. Из схолија уз Пиндарове оде сазнајемо да се у његово време *Одисеја* рецитовала чешће од *Илијаде*, што је било и за очекивати јер она више авантуристички еп. Овакве приче су увек биле интересантније слушаоцима, од античких времена до данас. Зато постоје знатно веће шансе да је млађи песник пре испевао авантуристички еп, а онај за који су карактеристични психолошки профили ликова у свом већ зрелом добу. Такође, његова концепција *Илијаде* је револуционарна и зато што делује као да је недовршена, због чега се после Хомера појавио читав низ песника који су се трудили да испевају пад Троје. Ове чињенице је и лепше растумачио академик Милан Будимира који каже:

Зна се сасвим поуздано да су избројани дани Троји и Пријамовом царству. То и песник наговештава, али не води нас до краја циља, који очекује само примитиван читалац. Песник прекида и завршава са тужбалицама и сахраном оног јунака који је држао Троју и који је био први и најопаснији непријатељ Ахилеја, главног јунака целог дела. Освајање Илија или Троје, које читалац узалуд тражи у Илијади, оставља овај несумњиво генијални уметник слабијим песницима, званим Хомеридима или Омирчићима, односно Кикличарима, да и они могу и имају нешто да кажу. Тако је освајање Троје опевао безначајан неки песник, док би за просечно схватање то требало да уради сам песник Илијаде, и да свог носиоца чојства и јунаштва после пада Троје подигне и уздигне, као Шекспир Хамлета, високо на штиту и на копљима бојним. Већ сам овакав завршетак, који крваву борбу и кланицу прекида измирењем љутог Ахилеја и уцвељеног Пријама, измирењем обележеним жалосним тоном тихог religioso con pieta, *можда у већој мери него бурни почетак, одигран савршено драмски* con brio *и* con tutta la forza, *казује и показује чак и најповршнијем читаоцу да је пред нама необичан уметник, који савршено рукује свим положајима и скалама, солом и контрапунктом, трагедијом и идилом. Већ раније поменути В. Берар, политичар и пријатељ нашег народа, беше посветио сав свој живот песнику Хомеру, а нарочито Одисеји. Он је открио економско-географску важност Хомерове Троје. Илијаду он не сматра обичним епом, него епском драмом. За њега је композиција Илијаде првенствено драмска. У томе, мисли Берар, лежи права и прва уметничка вредност наше Илијаде. Други се највише диве песниковим поређењима, краћим и дужим, која сведоче не само о ширини песниковог замаха и о домаку животног му радијуса, него откривају у њему и сјајног лиричара. А шта да кажемо о песниковим психолошким анализама и о психолошким портретима, датим не на дескриптиван, шаблонски начин, него непосредно, индивидуалном речју и поступком, као код Чехова. Излази да је овај песник Илијаде и епичар и лиричар и драмски писац, да је психолог са особеним методом и да је описивач нарочитог стила.*

По мишљењу писца ових редова, *Одисеја* је морала настати пре *Илијаде*. Није ту само у питању разлог што би млађи песник пре испевао авантуристички еп, већ што се песник које се није већ прославио не би усудио да испева еп који би наликовао *Илијади*, а који је сваком просечном слушаоцу изгледао недовршен. Тако би могли констатовати да је песник *Илијаде* морао пре тога имати и неки еп који га је већ прославио, а то је могла бити само *Одисеја*. Зато већ чињеница да *Илијада* уопште постоји,таква каква јесте, наводи на закључак да је песник *Одисеје* та иста особа, био то Хомер или неко други. Свеједно је како се звао.
Даћемо још неколико примера који потичу од самог Хомера, а, такође, наводе на закључак да су оба *епа* од истог песника.
У *Илијади* (3.180), као и у *Одисеји* (IV 145) Хелена сама себе зове *безобразном кучком*. То је зато што се дала преварити од Париса и оставила Менелаја. Ово је један од аргумената да *Илијада* и *Одисеја* потичу од истог песника, јер се ти исти стихови помињу у оба *епа* уз исту особу. То не може бити коинциденција или је вероватноћа да јесте толико занемарива да није вредна ни помена. Осим тога, у *Илијади*, (8.97), Одисеј се назива и *дивним страдалником*, а не види се зашто би био страдалник у односу на све остале Ахајце. Јасно да и песник овде алудира на невоље које је Одисеј претрпео на свом повратку из рата. Ово може значити да је песник *Илијаде* морао знати за *Одисеју*, али Томо Маретић овде мисли другачије. Мисли да песник *Илијаде* алудира на приче из митологије, а ни то не мора бити немогуће, мада прва претпоставка изгледа вероватније јер не знамо да ли је митологија ишта знала о *Одисејевим лутањима* пре Хомера. Ни то није све. У *Илијади*, стихови 13.554-555, бог Посејдон брани Антилоха, Несторовог сина. Зашто баш њега, може бити јасно само читаоцу који је прво прочитао *Одисеју* где се, у стиховима XIV 240-256 види да је Посејдонов син Нелеј, отац Несторов. Тако да Посејдон брани свог праунука, а што није јасно само из *Илијаде*. Треба нам и *Одисеја* и то пре *Илијаде*. Још једно место где се долази до истог закључка је стих 18. 383 у *Илијади*. Ту видимо једну непознату митску причу да је жена бога Хефеста Харита. Харите су биле богиње милоте и пратиле су Афродиту, а било их је више. Хомер не каже како се звала Харита него је само помиње као Хариту. Ипак, знамо да хеленска митологија види као Хефестову жену богињу Афродиту и не постоји легенда у којој би Хефест био ожењен Харитом или било ким другим. Хомер, у *Одисеји*, ову легенду наводи, (VIII 266-366), где казује како је Хефест ухватио своју Афродиту у прељуби са Арејем. После тога је било очекивано да је Хефест отерао Афродиту и узео за жену једну од њених пратиља, дакле Хариту. Да се тако заиста и десило, каже нам Хомер у *Одисеји* (VIII 318), где Хефест намерава тражити натраг венчане дарове, којима је од оца Зевса откупио вереницу. Такав је био обичај у то доба,
Овде је битнија разлика *Илијаде* и *Одисеје*, мада је ово у *Одисеји* могло бити и додато да се сложи са митовима и легендама. И то што је у *Илијади* Хефестова жена Харита, а не Афродита, може значити да је *Одисеја* настала пре *Илијаде*, а и да је Хефест отерао жену након прељубе. Могло би се пронаћи још нешто, мање очигледних, елемената, који воде ка истом или сличном закључку али ти које смо навели су сасвим уверљиви да више не требамо. Постоји, дакле, и код Хомера места која јасно указују да *Одисеја* може бити старија него *Илијада*, а тако и Хомер потврђује закључке Милана Будимира и писца ових редова! Али,

ако *епови* јесу дело једног песника, звао се он Хомер или некако другачије, кад су настали? То *хомерско питање* је из новог века, док би сасвим одговарајуће античко било кад је живео Хомер? Овде смо се упознали са разним теоријама, које сежу од *Тројанског рата* све до доба Писистрата. Данас још преовладава мишљење да *епови* нису старији од 8. века старе ере кад је, дабоме, онда морао живети и песник који их је испевао. Тај закључак је и изведен на основу описа Алкинојеве палате, који заиста и одговара палатама из 8. века, али не једино на основу тога. Има још елемента од којих би могли издвојити и ратне двоколице, које се помињу у *Илијади*. Видљиво је да се песник баш не сналази са њиховом употребом. Користи их само да јунака довезу до бојног поља, који потом сиђе и бори се пешке. Некад њима управља сам јунак, рецимо Ахил, а некад имају и кочијаша. Тако Хектора вози његов полубрат Кебрен или Кебренион. Те ратне двоколице немају стрелца, који је био редовна појава у рату између Хетита и Египћана. Овај рат је завршен чувеном *Битком код Кадеша*, 1274. старе ере. Тако Хомер употребљава двоколице само за превоз, како су употребљаване у 8. веку старе ере. Хелени нису ове двоколице ни користили у рату али јесу већ У трци на Олимпијади и то тропрег а потом и четворопрег. Тако можемо рећи да је цео 8. а и прва четвртина 7. века још доба двопрега, ако је тачно оно што историја зна о овим двоколицама. Тако излази да *Илијада* не може бити млађа од 675. године старе ере, а *Одисеја* онда можда неку десетину година старија. Међутим, наш академик Милан Будимир је сасвим другачијег мишљења. Тако ауторитарно тврди да није била могућа већа старост *Илијаде* од почетка 6. века старе ере. Аргументује овај свој став тиме што Хомер краљеве зове *народним изјелицама*, а то су идеје са краја 7. и почетка 6. века старе, што јесте тачно али не сасвим. Ове идеје јесу постојале, и ту је наш академик у праву, али су мало старије него што каже. По томе што данас знамо, јављају се негде почетком 7. века старе ере, ако не и на самом почетку онда сигурно у првој четвртини тог века. И сам Будимир је располагао подацима који су на то указивали јер у свом раду *О Илијади и њеном песнику*, па и делу *Са балканских источника*, говори о *Лелантском рату*, истичући да је савез грчких држава у *Тројанском рату* био преузет из *Лелантског рата*: *Ту је средином VII века, после лелантског рата, који је, изгледа, био дужи но пелопонески или тридесетогодишњи рат и у коме су, исто као и у тројанском рату, учествовале све грчке поморске државице, почела борба себара и бескућника против родовске господе, чију поквареност описује и Хесиод и песник Илијаде. Први их јавно назива корупционашима, а други народним изјелицама и саможивим насилницима.* Будимир ту јасно истиче да се *борба себара и бескућника против родовске господе* води у рату, а то значи да се води физички јер се ради о рату. Знамо да док дође до физичког обрачуна треба да прођу некад и деценије од зачетка неке идеје док се она тако не распламса да доведе до побуне. То значи да ако је борба била у *Лелантском рату*, онда су се те револуционарне идеје морале појавити деценијама раније и сигурно су биле присутне и у литератури. Никако није могло бити обрнуто као што каже наш академик! То значи да су и Хомер и Хесиод морали бити макар савременици *Лелантског рата*, ако нису били и старији. Млађи сигурно нису! Будимир, додуше, из ових података закључује и да је Хесиод био старији него Хомер, јер Хесиодов протест, који он износи у свом делу *Послови и дани*, није

сматрао довољно оштрим. Као што сам наводи, реч коју Хесиод употребљава је *корупционаши*, док Хомер користи *народне изјелице и саможиви насилници.* Не види се зашто би због тога Хесиодов протест звучао као млак, напротив, па тако ни ова субјективна Будимирова оцена не изгледа много вероватно. Мада, наш академик брилијантно уочава протесте и Хомера и Хесиода, против оних који живе на народној грбачи није извео праве закључке. Он није, временски, много омашио али га је ипак потребно кориговати, како смо и учинили. Што се тиче старости Хомера и Хесиода, из истих података би могли закључити да су били савременици. Мада и да јесу савременици један од њих је морао бити мало старији, што не можемо закључити из ових података. Треба нам и нешто више, а то су нам обезбедили, поново, они сами у својим делима. Хесиод је у *Теогонији* (334) први пут у историји поменуо реку Нил под данашњим именом, док Хомер за њега није знао будући да је, у *Одисеји* (IV; 478), и назива старим именом Египат. Како је Египат старији назив за реку, онда следи да *Теогонија* мора бити млађа од *Одисеје*. Да није тако, знао би и Хомер за Нил. Тако смо и на једно важно *хомерско питање* из старог века ставили тачку. То би значило да је Хомер старији од Хесиода, али како смо већ претходно закључили и да су били савремници овај последњи закључак нам говори који је био старији. Али, код Хомера увек постоји могућност и да стихови нису његови. Међутим, није то нека велика вероватноћа, свега 3%, како смо и израчунали на основу Томе Маретића. односно његових коментара уз препеве *Хомерових епова*, који су ту подпомогнути још и извесним допунама писца ових редова. Зато би могућност да ти стихови нису Хомерови била вредна разматрања само ако се налазе и на списку оних стихова који су накнадно додати, што овде није случај. Тако нема разлога да сумњамо ни у своје закључке, јер тачност конклузије увек зависи од тачности премиса, које су овде евидентно тачне. Али, руку на срце, не можемо баш са сигурношћу тврдити да је Хомер био старији од ова два савременика, управо зато што можемо бити сигурни да су савремници. Наиме, не знамо кад су *Теогонија* и *Одисеја* настале у односу на животно доба њених аутора. Знамо да већина мисли да Хомер испевао прво *Илијаду*, а затим *Одисеју*, тако да је и овај став Милана Будимира, али и писца ових редова, пре изузетак него што је правило. Међутим, ставови оних *хомерологa* који мисле да је *Илијада* старији еп од *Одисеје* су, некако, исувише уопштени и недовољно конкретни. Будимир је свој став боље образложио, док је писац ових редова дао и подоста детаља томе у прилог које је детаљно и елаборирао. Зато остајемо при закључку да су Хомер и Хесиод били савремници, а да је, по свој прилици, Хомер био рођен нешто раније, вероватно још у другој половини 8. века старе ере.

Али да се вратимо ми на *Лелантски рат*, који се и одвијао негде за Хомеровог и Хесиодовог живота. О овом рату смо већ писали, па ћемо се овде кратко тога подестити. Рат је вођен на острву Еубеји, негде између 710. и 650. године старе ере, између два града на Еубеји, а то су Халкида и Еретрија. Градови постоје и данас и нису удаљени више од 18 km. Налазе се на западној страни Еубеје. Рат је избио због плодне Лелантске долине између њих и у њега су се укључили и остали Хелени, било на страни једних или других. Ово нам преноси Тукидид у својој *Историји Пелопонеског рата* и каже:

(1.15) *Најближи приступ коалицији десио се у старом рату између Халкиде и*

Еретрије; ово је била свађа у којој је остатак хеленског имена донекле стао на страну једних или других.
Будимир уочава да је овај рат није био само рат двају полиса, него коалиције, а такав је био и *Тројански*. Са овим истим ставом се можемо срести код Ђурића, што ћемо се уверити у последњој књизи ове трилогије. Ко је први дошао на ту идеју, писцу ових редова није познато, а није се ни трудио да сазна. Међутим, ако су наши академици у праву, а могли би бити, онда је Хомер заиста и могао узети појам коалиције из *Лелантског рата* за свој еп о *Тројанском рату*. Како већ имамо закључак и да би *Илијада* морала бити старија од 675. године старе, онда би Хомер морао бити савременик *Лелантског рата*, а тиме и Хесиод као његов савремник. Какве су то Хомер и Хесиод могли имати везе са поменутим ратом следи у наставку, а сад да се прво уверимо колико можемо бити сигурни у датирање *Лелантског рата* јер је око тога било више различитих мишљења.
Ослонићемо се на археологе, на кога би, уосталом, другог и могли? Прва су археолошка истраживања вођена у области Еретрије, које је за то била више подесна од Халкиде. Наиме, Халкида је данас велики град који је и подигнут преко старе Халкиде. Прве сахране ратника биле су забележене још крајем 8. века (710-705), а последња таква сахрана је датирана на 690. годину. Као да је те године дошло до примирја, у овом вишедеценијском сукобу, који је изгледа био настављен десет година касније јер се на ту годину датира и једна троугла грађевина које била попут некаквог храма јунацима где су им били остављани заветни дарови. Мисли се да је тада дошло до обнове непријатељстава, која су са прекидима трајала још тридесетак година да би се завршила победом града Халкиде и њених савезника. Осим Тукидида, којег смо цитирали, о овом рату пишу Херодот, Страбон , Плутарах, али нама су најважнији савремници рата Хесиод и Архилох. Ево шта каже Хесиод у *Пословима и данима*:
(646) *Ако икада своје заблудјело срце окренеш трговини и да побегнеш од дугова и глади без радости, показаћу ти мере бучног мора, иако не знам ни о поморству ни у бродовима; јер никад још нисам пловио лађом преко широког мора, већ само до Еубеје из Аулиде где су Ахејци једном боравили у великој олуји када су сакупили велику војску из божанске Хеладе за Троју, земљу лепих жена. Затим сам прешао у Халкиду, на игре мудрох Амфидаманта, где су синови хероја великог срца проглашавали и одређивали награде. И ту се хвалим да сам песмом извојевао победу и однео троножац са дршком који сам посветио Музама Хеликона, на месту где су ме оне прво поставиле на пут чистој песми. Такво је све моје искуство са многоструким бродовима; ипак ћу вам рећи вољу Зевса који држи егиду; јер су ме Музе научиле да певам у чудесној песми*.
Раније смо већ помињали да се Хесиод бојао пловидбе морем, на основу чега и оспоравамо да стихови у којима неки песник говори да је певао са Хомером на острву Делу припадају Хесиоду. При томе нисмо оспорили да је Хесиод могао прећи на Еубеју јер је ту требала сасвим кратка пловидба. Хесиод ту сам каже да је препловио Еурипилов мореуз и да је кренуо из Аулиде, као и Агамемнон кад је повео експедицију на Троју. Ту добија троножац као награду за победу у натпевавању који је посветио Музама. Видимо да Хесиод ту нигде не помиње Хомера, али се много векова касније појављује и некаква прича о натпевавању између Хомера и Хесиода у Халкиди. Ову причу смо већ помињали па ћемо то

и поновити јер није превише дугачко. Прича се први пут појављује код једног најугледнијих интелектуалаца својег времена којег знамо као Дион Хризостом (Δίων Χρυσόστομος; Dio Chrystostom; 40-120), познатији је и као Дион из Прусе или Дион Кокцејан (Dio Cocceianus), оратор, философ, писац и историчар. Од његових дела сачувано је 80 говора, неколико писама, шаљиви есеј о коси, али и разни фрагменти. Његов надимак *Хризостом* значи *Златоусти*. Он у својим *Говорима* наводи:

(2.11) *Па ипак, упркос оваквим редовима, рекао је Филип, Хомера је победио Хесиод у такмичењу. Или нисте чули за натпис који је исписан на троношцу који стоји на планини Хеликон? „Хесиод је овај дар понудио Музама на планини Хеликон. Када је на Халкиди песмом победио Хомера, боголиког.“*

И он наводи да су Хомер и Хесиод били савременици, а на основу оне познате легенде о натпевавању између два песника у Халкиди. Тако и да се први помен Хомера приписује хеленском песнику Хесиоду, који спомиње догађај у граду Халкиди, где је победио Хомера у песничком умећу и тада добијену награду, у виду месинганог троношца, завештао Музама. Међутим, ова прича потиче тек из 2. века нове ере, због чега је већ и испољена сумња у њену аутентичност. По свему судећи, претходни Хризостомов навод је и прво помињање ове легенде. Касније то исто помиње Местрије Плутарх, који је био свега неколико година млађи од Хризостома. Иако кажу да је ова прича била позната још од 6. века старе ере, пре Хризостома и Плутарха је нико други не помиње. Ако је заиста постојала од раније, онда је сасвим могуће да је била позната и Херодоту, који мисли да су Хомер и Хесиод били савременици. Али Хесиод помиње Хомера и у једној својој изгубљеној песми, сачуваној у деловима. Каже како је заједно са песником Хомером певао на острву Делу у славу бога Аполона. Тај фрагмент, за који се мисли да је Хесиодов гласи:

Први пут тада на Делу ја и Хомер певачи
Певасмо, у новом певању заједно сашивши песму,
Феба златнијем с мачем Аполона, Лета ког роди

Ни за овај фрагмент песме не можемо бити сигурни да потиче баш од Хесиода, па је зато под озбиљном сумњом. Још већу сумњу изазива што Хесиод помиње да су певали на острву Делу, које није нимало близу копна. Ово је битно и зато што је познато да се Хесиод плашио пловидбе морем, па зато није пловио. Ако би се и могло поверовати да је прешао мореуз до Халкиде на Еубеји, што и сам каже, никако не изгледа вероватно да би пловио чак до острва Дела у Егејском мору. На овом острву су, према легенди, рођени близанци Аполон и Артемида. Али да се вратимо на Хесиодов цитат. Осим што не помиње Хомера, нигде не помиње да тај Амфидамант из Халкиде има везе са *Лелантским ратом*. Али то помиње Местрије Путарх, у свом опусу *Моралија*: *Банкет седам мудраца*, где говори о сусрету Хомера и Хесиода.

(153) *До сада су стари Грци, о Клеодеме, износили сумње једни другима; а речено нам је да су се најпознатији и најистакнутији песници једном срели на Амфидамантовом гробу у Халкиди. Овај Амфидамант је био водећи грађанин, онај који је водио сталне ратове са Еретријанцима, и на крају је изгубио живот у једној од битака које су се водиле за поседовање Лелантске равнице. Сада, пошто су списи тих песника били састављени у стиховима, па су расправа*

била запетљана и одлука тежа, а велика имена антагониста, Хомера и Хесиода, чија је изврсност била тако позната.
Без обзира шта каже Плутарх, мала је могућност да је Хомер био учесник тих светковина у Халкиди ако је заиста био из Јоније, као што се мисли да јесте а у шта смо се и уверили. Али о томе нешто касније. На крају, није га поменуо сам Хесиод што сигурно не би пропустио да је стварно победио бесмртног Хомера у певачком надметању. Али овај Плутархов цитат и није важан због тога, него због тога што Амфидаманта повезује са *Лелантским ратом*. Ово код Хесиода није писало, па смо тако, тек са Плутархом, комплетирали угођај. Плутарх још понавља и Архилохове речи о *Лелантском рату*, у свом *Тезеју* (V; 2–3), које налазимо и у *Антологији хеленске лирике*:
Неће много стрела бити извучено,
нити ће се праћке често затегнути,
кад год да се у долини битка заподене;
уместо тога напор ће највећи поднети мачеви,
јер у том су начину ратовања вични
ратоборни госпари еубејски.
Архилох нам сведочи и о споразуму да зараћене стране ратују само мачевима, без стрела, праћки и другог далекометног оружја. Ахилохов (680-645) текст је један од ретких из времена *Лелантског рата*, чији је Архилох био савремник. Али не само да је био савременик *Лелантског рата*, него је, према ономе што досад знамо, био и млађи савремник Хомера. Неко је то у античкој епохи знао, или је случајно погодио јер исто то каже Јевсевије Памфил, у делу *Јеванђеоска припрема*, позивајући се на Татијана. Додуше, он ту набраја шта све кажу, па се ту види да је по некима Хомер савременик Архилоха:
(10.11.1) *док су други рекли да је Хомер био савременик Архилоха који је певао око двадесет и треће Олимпијаде, у време Гиговог краљевања Лидијом, пет стотина година после Тројанског рата.*
Гиг или Гигес (Γύγης) је био краљ Лидије (716-678), легендарни пастир који је стицајем необичних околности постао краљ Лидије, о чему постоји забележено неколико различитих предања која нећемо наводити. Како су Гиг и Архилох савременици свега две године, повезује их Хомер као Гигов млађи савременик и Архилохов старији. Елегичар Архилох са Пар(ос)а, је важан јер он помиње и Хомера. О томе нам сведочи Евстатије Солунски, коментаришући Аристотела, где каже да елегичар Архилох Хомеру приписује шаљиву песму *Маргит* или у преводу *Будала*. Мада ово сазнајемо посредно јер нам саопштава Евстатије ког знамо као Солунског, њему је очигледно био познат и неки Архилохов рад у коме он говори о Хомеру. Како за Архилоха знамо да је умро 645. године са приличном поузданошћу, онда Хомер никако није могао бити млађи од њега већ само старији. Тако теза Милана Будимира, о старости *песника Илијаде*, *не држи воду*, али о томе смо већ писали.
Али поред Архилохова, које сазнајемо индиректно, постоји и једно сведочење о Хомеру, такође посредно. Хомера помиње још један елегичар, Архилохов савременик, Калин из Ефеса. Он је приписивао песнику Хомеру изгубљени еп *Тебаиду*. Ни тај спис, у којем елегичар Калин говори о Хомеру, није сачуван па ово сазнајемо тек посредно, од Паусанија. Ове Паусанијеве речи смо цитирали

већ два пута, па их сад понављамо у скраћеном облику:
(9.9.5) *О овом рату је такође написана епска песма названа „Тебаида“. Ову песму помиње Калин, који каже да је њен аутор Хомер, а многи добри аутоpитети се слажу с његовим судом. Изузев „Илијаде“ и „Одисеје“, ја оцењујем „Тебаиду“ више од било које друге песме.*
О Калину смо већ писали у коментарима на текст Милана Будимира, па и неће бити вишак да то поновимо. Елегичар Калин познат је по својим елегијама које је и писао да охрабри борце из свог родног Ефеса у борби против Кимера, који су, негде у првом половином 7. века старе ере, жарили и палили Анадолијом, а којом приликом су напали и Ефес. Кимери су били древни народ који је живео северно од Кавказа и Азовског мора, који су Скити протерали из јужне Русије, преко Кавказа у Анадолију крајем 8. века пре нове ере. Древни писци их некад мешају са Скитима. Већина научника верује да су ови Кимери напали Урарту (Јерменију) око 714. старе ере, али су 705. године, након што их одбија Саргон II Асирски, скренули у Анадолију и (696–695) освојили Фригију. Они су били на врхунцу моћи 652. године, након што су заузели Сард, престоницу Лидије, али убрзо је почео њихов пад, тако да њихов коначни пораз може бити датиран 637. или 626. године старе ере, када их је поразио Алијат из Лидије. Након тога, се више не помињу у историјским изворима, већ се вероватно насељавају у Кападокији, као што сугерише њено јерменско име Гамир. Неки *хомеролози* мисле да је Хомер живео у време ове извазије Кимера и да је по њима и назвао своје Кимере или Кимеријанце у *Одисеји*, оне који живе покрај улаза у Хад. Та хипотеза би могла бити и тачна, јер смо малопре и закључили да је Хомер био савременик *Лелантског рата*, а та инвазија Кимера на Андолију временски се добро поклапа са *Лелантским ратом*. Тако излази да је могуће да Хомер зна за Кимере, што можемо наћи још код Страбона, али није могуће да знамо да ли је баш њихово име узео за своје Кимеријанце или имамо и у питању слично име, јер су Кимеријанци народ који живи у тами. Али то нам није ни битно, будући да је сва ова прича посвећена томе да ближе утврдимо када је то живео Калин. Видимо да је од освајања Фригије, која је према истоку, све до пада лидијског Сарда на југозападу, од стране Кимера, прошло 43 године. Тако можемо дати претпоставку да је, поменута, опсада Ефеса могла бити око 670. старе ере јер Ефес није далеко од Сарда. Тако да би елегичар Калин морао припадати првој половини 7. века старе ере. Ако је знао за Хомера, а и немамо разлога да то не верујемо Паусанију, онда би Хомер морао припадати том истом периоду или је могао бити и старији. Ово значи и да би *Илијада* сигурно морала бити старија од 650. године старе ере али и млађа од 750. године јер Антимах из Теоса није знао за Хомера, а он је живео у доба оснутка Рима. И овај стогодишњи период се може преполовити, узевши овде у обзир време живота елегичара Калина и Архилоха, смештајући тако *Хомерове епове* у време између 715. и 675. године старе ере. Видећемо хоћемо ли моћи нешто прецизније, мада је и ово довољно добро ако се узме у обзир позамашна старост *Хомерових епова*. Досад смо већ дали довољно података о времену у ком је живео Хомер, тако да можемо, са сигурношћу, тврдити да је песник био савременик *Лелантског рата* и *инвазије Кимера на Анадолију*. Његови су млађи савременици песници Хесиод, Калин из Ефеса и Архилох са Пароса. Хомер је испевао оба епа *Илијаду* и *Одисеју*. У

својим млађим данима је испевао дело посвећено авантуристи Одисеју, да би у зрелијем добу дао врхунац уметности античке књижевности, *Илијаду*! Управо је овај еп пресудно допринео да њен песник завреди стални епитет, *бесмртни*!

Иако смо извели нешто другачије закључке о времену живота песника Хомера него наш академик Милан Будимир, углавном захваљујући обради нешто мало већег броја чињеница, за које наш академик није знао, морамо одати признање Милану Будимиру на брилијантом повезивању *Илијаде* са неким историјским чињеницама. Зато ћемо додати и детаље из *Илијаде* којима се могу потврдити закључци нашег академика, а које он није уочио, што смо већ и помињали. Ако и ове Хомерове наводе пропустимо кроз филтер историје, као што је то урадио Милан Будимир, дошли би до истих закључака као и наш академик. Хомер је и градове Сест (Сестос) и Абид (Абидос) поменуо под тим именима. Историја је става да је Абид основан 680. а Сест 600. године старе ере, па и ова чињеница потврђује Будимирову тезу о старости *Илијаде*. Ипак, ни овај закључак не би молги сматрати потпуно поузданим јер постоје наводи, још у антици, да су и називи места били мењани у некој од каснијих редакција *епова*. Такође добро знамо да су Хелени рачунали као оснивање неког града време кад су населили, што може важити за Сест и Абид. Зато и ове чињенице, којима смо подржали Будимиров закључак , треба узети с резервом. Нарочито зато што се из назива неких других градова , али и острва, могу извести сасвим другачији закључци. Пример је место Питија или Питиуса, које помиње Хомер, а које се налазило у Малој Азији, на Дарданелима, насупрот Галипоља. За њега поуздано знамо и да су му колонисти променили име у Ламсак (Λάμψακος). То је данашњи град Лапсеки, а поново имамо случај да је то место основано средином 7. века старе ере, иако је ту већ постојало место које Хомер познаје као Питију. Овде следи закључак да *Илијада* мора бити старија од 650. године старе ере јер би онда, у супротном, Хомер помињао Ламсак, не Питију. Зато се намеће закључак да су и Сест и Абид постојали пре него што имамо податке да су основани, али нису мењали своја стара имена. Значи да су се тако одувек звали, а колонисти су тај пут преузели имена од староседелаца. Ту је очекивано да би колонисти давали ново име ако би дошли у напуштен град, или подизали насеље на месту где се никакво насеље није налазило. Кад би колонисти долазили у насеље које није без становника, онда је очекивано да оно задржи исто име. Вероватно је тако и било у случајевима Сеста и Абида, иако о томе директних података нема, нису ни потребни јер време живота песника, у које смо сигурни, сасвим јасно на то указују. Осим наведених градова, постоји једно острво које је променило име, а ова промена може помоћи у датирању *епова*. Ту је реч о Керкири, коју Хомер зове Схерија. Ко је и када променио име острва известио нас је Конон (Κονων; (-63)-(+14)), хеленски граматичар и митограф. Он је аутор збирке од педесетак наратива који се односе на митски или херојски период, а посебно на оснивање колонија. Ово дело, под називом Διηγησεις, познато је и као *Педест нарација*. Дела је сачувано у *Библиотеци* патријарха Фотија, о коме смо већ и дали доста информација. Можемо још додати да је Фотије похвалио Кононов атички стил и приметио да је Николај Дамаскин много тога позајмио од њега. Реторичара истог имена помиње и Дион Хризостом, који би можда могао бити идентичан.

Схерију, дакле, Хомер још не зна као Керкиру, па је одатле лако закључити да је *Одисеја* морала настати пре него што је овом острву било промењено име. Ево шта каже Конон, у свом делу *Педест нарација*:

(3) *Треће, острво Схерија у Јонском мору, недалеко од копна и Кераунијских планина, имало је за прве насељенике Феачане, аутохтоне, народ који је име добио по неком краљу мештана. Касније га је населио део Коринћана, променио му име у Керкира и завладао околним морем.*

Овај Кононов текст нам је од велике помоћи јер говори и о томе ко је Керкиру назвао тим именом, колонисти Коринћани. Знамо да је ова колонизација била 734. године старе ере, а и да колонисти нису населили празно острво него већ насељено. У том случају бисмо могли очекивати промену имена најраније тек за генерацију или две, док колонисти не *пусте корење* у свом новом завичају. Ако узмемо 25 година за једну генерацију, тако добијемо да *Одисеја* мора бити старија од 685. године, а евентуално и од 710. старе ере. Нешто слично изнео је Албрехт Дихле који је сматрао да су оба *Хомерова епа* испевана око 700. старе ере. Судећи по томе што смо досад могли закључити, Дихле је дао најтачнији закључак од свих *хомерологa*. Међутим, видимо из приложеног да имамо више временских тачака од којих *Хомерови епови* морају бити старији, али немамо и од које године морају бити млађи. Грубо гледано смо одредили да су сигурно млађи од 750. годне старе ере, јер Антимах из Теоса није знао за Хомера. Али и то би могли дати мало прецизније јер знамо да је Антимах још био жив 753. Кад је било помрачење Сунца које смо помињали. Колико је тад имао година, то не знамо, па можемо претпоставити да је живео још двадестак година, или бар до прве хеленске колонизације Сицилије, 734. године. Тако можемо дати претпоставку да се негде око те године и родио Хомер. Наравно, кад је Хомер певао, Антимах је већ одавно био мртав јер није нимало вероватно да би таква песничка величина, каква је био Хомер, промакла и песничкој величини попут Антимаха. Ово значи да би могли узети 710. годину као најранију годину када је могла настати *Одисеја*, а онда би се и могли определити за 685. старе ере као ону крајњу годину кад је могла настати *Илијада*. Неки *хомеролози*, који мисле да Хомер не може бити старији од 8. века старе ере, позивају се и на чињеницу да песник, када помиње чиме се све његови јунаци боре у *Тројанском рату*, ту помиње и једну врсту мача које није било пре средине 8. века. Међутим, нико не каже у којим стиховима и која је то врста мача. Зато писац ових редова није сигуран да је баш тако као што кажу јер то није и сам успео уочити у *Илијади*. Али било тако или не, свакако није пресудно јер то никако није једино. Имамо описе двора краља Алкинoја, али и начин употребе двоколица, који указују на то да ни ови *епови* бесмртног Хомера нису могли бити старији од 8. века старе ере, тачније од средине овог века. Тако би и из ових података дошли до истог закључка, а то је да време живота песника пада у стогодишње раздобље и то од 750. до 650. године старе ере, а *оба епа* су онда и настала у периоду од четврт века (710-685). Тачну годину када који *еп* настаје не знамо нити ћемо то икад сазнати, осим можда кад се и сами преселимо код Хомера. Но, како с тим нико не жури бићемо задовољни овим што смо досад постигли. Ако је истина да је Хомер доживео дубоку старост, као што кажу легенде, онда би време његовог живота вероватно било од 735. па до 650. године старе ере. Ова закључак јесте

добро поткован чињеницама али и поред тога је само могућ закључак, никако и једини могућ.
Засад нам добро иде али, иако претходни закључци не могу бити спорни, могу бити подаци из којих су донети. Добро знамо да ако су премисе погрешне, тад ни конклузија не може бити исправна. Зато ћемо изнето датирање и проверити тако што ћемо потражити најстарије артефакте који имају мотиве које можемо повезати са *Хомеровим еповима*. Здеслав Дукат спомиње да они постоје широм континенталне Хеладе још од 8. века старе ере, али 8. век ту не одговара јер су његове три четвртине још *геометријски период* у коме није било фигура живих бића на керамици. Он се завршава око 725. старе ере, па можемо период од ове године крстити и као *хомерски период* јер је у њему и Хомерово стваралаштво.
Наиме, знамо да управо период зовемо *геометријским* јер у његовим ранијим фазама готово да нема ни људских ни животињских ликова на керамици. Чак и када се они појаве у *позном геометријском периоду* (око средине 8. века старе ере), они су толико шематизовани и апстрактни да је у науци данас немогуће са сигурношћу тврдити да приказују конкретне сцене из *Хомерових епова*, а не опште мотиве из тадашњег живота.
Тако се и најстарији артефакт са мотивима који су из *Хомерових епова* налази у Теби, а то је гравура тројанског коња у бакру, названа *беотска фибула*, која је датирана на сам почетак 7. века старе ере. Следећи је по старини је, такође, тројански коњ на вази са острва Миконос која је 25 година млађа. Датирана је најраније на 675. старе ере, а сигурно да није млађа од 650. године. Додуше, то могу бити и само прикази рађени на основу митологије, али много извесније је да потичу из *Одисеје* и сведоче о првим годинама њене популарности. Прво у Хелади, а касније широм Медитерана. Иако сад знамо и када је Хомер живео, јер постоји доста аргумената који јасно указују на тај исти период, писцу ових редова се често причињавало и другачије. Другачије због употребе гвожђа код Хомера. Питање свих питања је било, како је песник могао знати за податак да тада постоји тек понеки врх стрела од гвожђа? Онда како је знао да је тад било бодежа или неког другог кратког сечива али нису постојали гвоздени мачеви? То није изгледало могуће објаснити јер тада нема ни писане историје, нити би усмена предаја памтила и овакве, небитне, детаље толико дуго времена, близу пола миленијума. То је указивало и на чињеницу да је *Илијада* морала настати већ непосредно после *Тројанског рата*. Међутим, навели смо разне аргументе који указују на то да је онај део *хомерологa*, који процењује да је Хомер живео у 8. и 7. веку старе ере, ипак био у праву. Но, остајемо дужни да одговоримо и на ове дилеме али да бисмо то успели морамо одређеним редом који ту намеће језик *епова*, а који ће нас довести до места где је живео Хомер, а потом ћемо и растумачити како је који *еп* настао. Беотска фибула и тројански коњ са острва Миконос дати су на сликама 1,2, и 3 на крају ове књиге.
Дијалектологији *Хомерових епова* смо већ посветили једно краће поглавље из којег ћемо и преузети неке податке које овде наводимо. О томе се у антици не расправља много али неке теорије ипак постоје. Још око 300. године старе ере, Дикеарх из Магнезије и његов савременик и суграђанин Зопир, су и заступали став да је Хомер испевао своје *епове* еолским дијалектом. Разлог овог њиховог става је вероватно врло висок проценат речи еолског дијалекта у *еповима*, који

су доминантно на старојонском. Поред старојонског, нађе се нешто речи које припадају новојонском па чак и понека реч атичког дијалекта који је био тек у повоју кад су *епови* записани, а нађе се и нешто речи које би могли сврстати у критско-микенски говор и понека реч других језика. Милан Будимир помиње и дорске речи, што не помиње ниједан други *хомеролог*. Ако их заиста и има, то не може бити значајнији број јер, осим старојонских и еолских речи, бројност свих осталих није значајна.

Ову теорију су заступали, или су сами дошли на исту идеју, немачки филолог Август Фик (Friedrich Conrad August Fick; 1833-1916) и његов ученик Фридрих Бехтел (Friedrich Bechtel; 1855-1924). Бехтел је признати филолог и лингвиста индоевропских језика, професор универзитета у Халеу, а познат је по извесним истраживањима хеленских дијалеката, које је добро познавао, тако да и његов став о језику *Хомерових епова* има заиста велику тежину. Фик и Бехтел, своје ставове износе у доба немачке доминације у *хомерологији*, а њихов став дели и један англосаксонски лингвиста, значајно млађи од њих. Знатно касније, већ у време англосаксонске доминације исте ставове изнео је и Џошуа Ватмо (Joshua Whatmough; 1897-1964), Енглез који је највећи део свог радног века провео на Харварду. И он је био врстан познавалац хеленских дијалеката, па би и његове ставове свакако требали узети у обзир.

Ипак, у новије време ова теза није много популарана, иако вуче корене још из антике. Тако модерни лингвисти виде *хомеровски језик* као старојонски, док се ти еолизми тумаче као остаци старијег језичког стања кад хеленски дијалекти нису били сасвим одвојени. Тако су еолизми, у виду својеврсних архаизама, и сачувани под принудом метричких потреба онда када се старојонизми никако нису могли уклопити у епски хексаметар. Но, ако узмемо у обзир све познато о хеленским дијалектима, онда бисмо дошли и до могућег закључка да *Хомерови епови* могу бити много веће старости него што се данас мисли. Наравно, то под условом да овај преовлађујући став модерне лигвистике прихватимо као тачан. Тиме би дали за право неким тврдњама, још из антике, који време Хомеровог живота смештају у 11. или 12. век старе ере, па и непосредно после *Тројанског рата*. Али, ма колико то чудно изгледало, такво уверење данас и влада у већем делу научне заједнице. Противречности, као и обично, слабо кога да занимају, ако их уопште неко и уочава.

Неки *хомеролози* су урадили и анализу *епова* према дијалектима заступљеним у њима. И о томе смо већ писали, а овде ћемо само напоменути да постоје нека места у *еповима* где се метрика није уклапала. Решење које је понуђено сасвим је разложно јер би се метрика слагала ако се врати дигама, глас који се писао слично укошеном латиничном *F*, а изговарао се слично W. У прилог тезе да је првобити дијалект *епова* био еолски, а не јонски, говори недостатак дигаме јер њу није имао јонски дијалект док сви остали јесу. Изузетак је еолски са острва Лесбоса који није имао дигаму. Али није само то наводило на еолски дијалект, већ и одређене речи које су остале еолске јер се одговарјуће јонске метрички не уклапају. Међутим, то јесте тачно али није и све, јер су постојале и оне речи које су остале еолске иако су постојале и одговарајуће јонске. Ово значи да се морало радити само о живом језику и да све приче о вештачком падају у воду.

Као што смо раније већ навели, Урлих Виламовиц је, за овај случај, предлагао

тезу да је Хомер живео у крају где је помешано јонско и еолско становништво, као што је, на пример, Смирна. Његовом ставу се приклонио и Томас Вилијам Ален (Thomas William Allen; 1862-1950), класичар, палеограф, посебан зналац старохеленских дијалеката, укључујући *хомерску епику*. Тај важан хелениста и *хомеролог*, није се посебно бавио *хомерским питањем*, што је и једини разлог зашто му досад нисмо посветили макар неколико редака, као уосталом и још многим другим *хомеролозима* из истог разлога. Ален се, ипак, приклањајући се ставу који је изнео Виламовиц, изјашњава макар о једном *хомерском питању*, додуше античком, оном о Хомеровом завичају, па га зато и помињемо. Друге не можемо јер нема основа, а има их напросто превише које бисмо именовали као *хомерологе*. Сама Смирна, коју Виламовиц узима за пример, јесте основана као еолска, али у близини границе са јонским колонијама у Малој Азији. Тако се десило да се број јонских колониста у граду одједном повећао постајући ту доминантан. Ако се присетимо да још од античког времена постоји теза да је Хомер био из Смирне, онда изгледа као да је све на свом месту. Ипак, да све и није онако како се на први поглед учини, говори и ова теза. Већина *хомериста* је ипак сматрала да је то објашњење које су понудили Виламовиц и Ален слабо вероватно. Разлог оваквог става је тај што би у том случају *хомерски дијалект* морао бити говорни дијалект тог подручја, а то је, према овим језикословцима, било тешко могуће. По њима, економија језика никако не би могла истрпети и такав дијалект. Овакав њихов став нису детаљно научно образложили, бар не задовољавајуће. Вероватно је главни разлог, ипак, био што на овом дијалекту, сем *Хомерових епова*, нису пронађени други текстови, па су тако сви листом и дошли до закључка да их сигурно није ни било. Па ако већ није било текстова, онда не би требало да има ни тог дијалекта. Истина, и овакав је закључак било могуће извести али то никако не може бити и једини могући закључак. Могли су, примера ради, закључити да је некад у старини овакав језик постојао, баш у доба кад дијалекатска разлика није била толико изражена, као што тврде неки, поменути, хелеписти, мада би и то поново указивало на већу старину Хомера и његових *епова*. Ту се сасвим уклапају тезе једног броја поменутих *хомерологa* да је *хомеровска поезија* усмена, што би дало и одговор зашто немамо писаних трагова *хомерског језика*. Антоан Меје имао је приговоре на ову теорију. Тако би, каже Меје, аналогно тој њиховој теорији, због дорских елемената античке трагедије могли закључити да су један део становништва старе Атине чинили Дорци, што није тачно. Можемо још додати да се ова колонизација Смирне од стране Јонаца десила 680. године старе ере и да је ту Смирна прешла на јонски дијалект без неке еолско-јонске фазе. Зашто није било овог прелаза објаснио је још Херодот који то описује овако:

(150) *Смирну су, међутим, Еолци изгубили овако: грађане Колофона, савладане у побуни и протеране из отаџбине, приме у Смирни. После тога ове избеглице искористе прилику док су грађани Смирне изван града светковали празник у част Диониса, па поседну све улазе у град и тако загосподаре градом. Кад су остали Еолци притекли Смирњанима у помоћ, споразумеју се да Јонци врате Еолцима њихове бродове и да се Еолци иселе из Смирне, Кад су становници Смирне то учинили, буду раздељени између оних једанаест градова и примљени за њихове грађане.*

Еолци су се, дакле, иселили препуштајући Смирну сасвим у руке Јонаца. Тако је, наоко логична, теорија Виламовица и Алена била одбачена. Али на крају је, ипак, превагнуло мишљење да је дијалект *Хомерових епова* вештачки, којим се није говорило већ се створен искључиво ради песничких потреба. Виламовиц је поставио сасвим логичну претпоставку али изгледа није познавао Херодота!
Ову хипотезу о *хомеровском језику* као вештачкој творевини први је лансирао Карл Мајстер (Karl Meister; 1880-1963), професор у Кенигсбергу, у свом раду *Die homerische Kunstsprache*. Његова теза била је прихваћена од највећег дела научне јавности, до те мере да се данас сматра чињеницом. Ипак, ни ова теза није од оних на које се не би могла дати примедба, нарочито ако већ усвојимо закључке о *Хомеровој поезији* као усменом песништву. То би значило да је тај *хомеровски језик*, као и све песничке формуле на том језику, онда створио сам Хомер, у сврху своје поезије. Наравно, сувишно је ово чак прокоментарисати. Колика ли је могућност да се ово стварно могло и десити? Присталица теорије о вештачком језику био је и наш академик Милан Будимир, али и неки други.
Кад узмемо у обзир да је став *хомеролога* да су *епови* производ једне потпуно *зреле епске традиције* и да су настали ближе њеном крају него почетку, онда и претходна тврдња звучи још невероватније. Није, напросто, чак ни замисливо да је један једини песник сам измислио некакав префињени формулаични језик само да би испевао *епове*. Мајстер се овде својски излупетао, као што би народ рекао: *Максим по дивизији*. Ништа мања титула не припада ни онима који ову Мајстерову сулуду претпоставку тако лако прихватише! Зато је одбачена идеја Урлиха Виламовица напросто једина која има смисла али смо већ утврдили да се у Смирни, коју Виламовиц предлаже, никад није говорила ова дијалекатска мешавина. Но, Смирна није било једино место где су се сретали ови дијалекти. Постојале су још три зоне где је овакав дијалект могао постојати. Једно је руб између Атике и Беотије, јер се у Атици говорило јонска, док је Беотија еолска. Ни еолска Смирна није једино место у Малој Азији у коме би се овако нешто и могло очекивати. Постоји још али не само једно место већ цео регион, онај око Дарданела. Ту је старију еолску прекрила јонска колонизација, тако је и регион полуострва Бига остао еолски, осим оног дела уздуж Даранела који је престао бити еолски и постао јонски. И ту се могао говорити такав језик. Постоји још и једно место у Тракији које би могло одговарати, а то је антички Енос на ушћу Марице. И ту је постојала старија еолска колонија која је касније прекривена и бројнијом јонском колонизацијом. Међутим, ни у једном од ових места није забележен никакав мешани јонско-еолски дијалект, што ситуацију компликује. Тако нам је преостало да покушамо наћи такво место међу бројним насељима која су имала мање колонизације са територија на којима се говорило еолски, а потом и другу, већу, колонизацију са територије на којој је доминантан јонски. Проблем је био што постоји доста оваквих места за које није познато одакле су и кад била насељена, али шта је ту је. Морамо се обратити историчарима који нам можда и могу помоћи. Где да тражимо упутио нас је Херодот који каже:
(1.142) *Сви Јонци не говоре истим језиком, него имају четири разна наречја. На крајњем југу налази се прво град Милет; затим Мијунт, па Пријена. Они се налазе у Карији и говоре истим језиком, а у Лидији се налазе: Ефез, Колофон, Лебед, Теј, Клазомена и Фокеја. Ови градови не слажу се у погледу језика са*

малопре поменутим градовима из Карије, док међу собом говоре истим језиком. Има још три јонска града, од којих се два налазе на острвима, а то су Самос и Хиос, а један град, Еритра, лежи на копну. Становници Хиоса и Еритре говоре истим језиком, а становници Сама имају своје посебно наречје. То су та четири језичка наречја.

Мада има и другачијих мишљења, верује се да су *Хомерови епови* испевани на источној страни Егејског мора, у Јонији. Зато смо и узели тај Херодотов навод у коме се помињу четири различита јонска наречја на овом простору. Она се и међусобно разликују већ према примесама осталих дијалеката, што одређује и структуру становништва које је насељавало област неког дијалекта. Односно, структура је одредила наречје, па се по наречју може и закључити о структури ако није и без тога била позната. Нас овде занима јонски који се говорио на два места, на Хиосу и у Еритри за које Херодот каже да говоре истим језиком. Овај дијалект је био старојонски са највише еолизама од поменута четири. Познато је и како је настао јер су Хиос најпре населили Еолци из Беотије и Тесалије, да би касније кренуо и један значајнији талас са Еубеје коју су насељавали Јонци. Интересантно је да Страбон наводи да су Еубеју, у старини, населили Трачани са Халкидикија да би се временом полако претопили у Јонце. Тако би изашло да су и становници Хиоса били старином Трачани са Халкидикија, док Еолце знамо као пелашко племе јер им се епонимни предак и звао Пелазг. Град који је говорио истим језиком као Хијани је Еритра и налазио се на Миманту, што је полуострво наспрам Хиоса, које помиње и Хомер у *Одисеји*. Еритра је био и град у Беотији, који Херодот такође помиње, па су се вероватно Беоћани онда и населили на Миманту, а Тесалци на Хиосу. Колонисти са Еубеје су могли на оба места, али, да се разумемо, ово нигде не пише већ је тек препоставка писца ових редова, додуше доста вероватна али ипак остаје само претпоставка. Нема података који би омогућили да се она потврди нити оповргне. Но, није ни тако важно јер нама је битно да откријемо да ли је језик сличан оном на коме Хомер пева могао негде постојати. Ако јесте, онда је то могло бити само на Хиосу али и Еритри на суседном Миманту. Тако изгледа да је Хомер стварно са Хиоса, а то мисли и већина античких писаца, унаточ томе што бројни хеленски градови узимају за себе част да буду Хомерова постојбина. Тако је, по свој прилици, и она *Химна Аполону* (Делском) [Εἰς Ἀπόλλωνα (Δήλιον)] изгледа ипак Хомерова као што је већ утврдио антички историчар Тукидид. У овој химни песник пева о себи. Управо се на основу тих стихова сматрало да је Хомер био слеп, како је најчешће и приказиван, било у литератури или сликама. Замишљан је и као слепи путујући рапсод, мада је ту сигурно допринела и тврдња грађана Киме, да је песниково име значило *слепац*, на њиховом дијалекту. Највећу је тежину имала ова химна коју помиње Тукидид, а у њој стоји:

(165) *Ко мислите девојке, да је најслађи певач који овде долази и коме се највише радујете ? Затим одговорите сви и један глас: Он је слепац који борави на стеновитом Хиосу: његове песме су изнад свих.*

Због важности ових стихова, који могу потицати од Хомера, дајемо оригинал:

(ὦ κοῦραι, τίς δ᾽ ὕμμιν ἀνὴρ ἥδιστος ἀοιδῶν ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τέῳ τέρπεσθε μάλιστα; ὑμεῖς δ᾽ εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθαι ἀφήμως: τυφλὸς ἀνήρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἔνι παιπαλοέσσῃ τοῦ μᾶσαι μετόπισθεν ἀριστεύσουσιν ἀοιδαί.)

Ако је та химна стварно Хомерова, а, по свему што смо досад открили, имало би сасвим реалних основа да јесте, онда Хомер сам за себе пева да живи негде на Хиосу и тако можемо ово *хомерско питање* сматрати решеним. Али ту каже и да је слепац па се и то мора размотрити. Као што смо већ закључили, Хомер је могао бити само морепловац. Никоме не треба објашњавати да нема слепца који би могао бити поморац, па је тако само могуће да је Хомеру под старост ослабио вид. Није искључено да је могао и сасвим ослепети али своје *епове* је морао испевати док је још видео. Никоме ко је прочитао његове *епове* не би ни на крај памети било да их је могао испевати слепац. То је тако очигледно да не треба ни коментарисати, а нарочито ономе ко зна наше епске народне певаче, као што су Филип Вишњић и слепа Живана. О томе како је Хомер изгубио вид изјашњава се једино Хераклид Лембус (Ηρακλειδης Λεμβος; 2. век старе ере), хеленски историчар и философски писац који у свом спису *О уставима* наводи мало познате податке:

(64) *Такође се каже да је Хомер прешао из Тиренијe на Кефалонију и Итаку, када се каже да је због болести изгубио вид.*

Једино он даје податак како је Хомер изгубио вид и наводи и да је из Тиренијe прешао у некадашње Одисејево краљевство Кефалонију и Итаку. Вид је каже и изгубио због неке болести, а овде видимо и да је некоме познато да је Хомер посетио Итаку. Свако ко је прочитао Одисеју морао је сам доћи до закључка да је Хомер посетио Итаку јер је изнео исувише детаља да очекујемо какву другу могућност. Управо ти описи су потврда да ју је посетио док није изгубио вид. Могуће да је и Хераклид Лембус имао податак да је Хомер, на неком од својих путовања, изгубио вид, мада не мора значити да се то десило баш на путовању које помиње. Морепловац који више није могао пловити, било зато што му је ослабио вид или га је сасвим изгубио, морао је од нечег живети. Како није био за неки други рад, тако је ишао од града до града и рецитовао је своје песме, а управо то и кажу неке легенде. Није искључено и да га је неки дечак, можда и сам рапсод шегрт, водио, као што описују легенде. Хомер је тако сваком граду оставио по део својих песама, које су неки вероватно записали, а други усмено памтили, и тако се десило да је *Писистратова комисија* имала пуне руке посла да само сакупи све што је могла пронаћи по разним градовима и систематизује сакупљени материјал у целовите *епове*. Ово су, јасно, само закључци, и то нису они једни могући али се не види разлога зашто бар већи део ових закључака не би могао бити и истинит!

Данас ће вам Хијани с поносом показати Хомеров камен, који острвљани зову Даскалопетра. Даскалопетра је историјско место у области Вронтадоса, које се налази на истоку острва. Према предању, на овом камену је седео Хомер и ту рецитовао своје песме. Име овог места заправо значи камен учитеља, а са тог места се пружа прекрасан поглед на околину, море и село Вронтадос. Камен се може видети на сликама 4 и 5 у додатку књиге.

Постојбину бесмртног Хомера смо, по свој прилици, успешно разрешили али не мора бити случај да је песник цео свој живот провео у родном месту. Тако највише података од античких писаца указује на то да је био рођен у Смирни. Смирњани су то стално истицали, имали су споменик Хомеру, песника на свом новцу, а и показивали су пећину у којој је Хомер, наводно, и певао своје песме.

Ако је око места одакле је песник и било расправе у античко доба, није је било око места где је сахрањен. Ту је једини кандидат било острво Иос, тако да није било других алтернатива. Овоме смо раније посветили цело поглавље, одакле ћемо поновити најзанимљивије делове.
Псеудо-Скилакс, у свом познаром делу *Перипла* (*Пловидбе*), пише:
(58; 98): *Иос са луком - Хомер је овде сахрањен и Смирна, одакле је Хомер*
Местрије Плутарх, у свом делу *Серториусов живот* каже:
(1.3) *Иос и Смирна, у једном од којих се каже да је рођен песник Хомер, а у другом да је умро.*
Паусанија, у свом капиталном делу *Опис Хеладе* наводи:
(7.5.12) *Смирњани имају реку Мелес са дивном водом, а на њеним изворима је пећина, где кажу да је Хомер испевао своје песме.*
(10.24.2) *Тако су ови људи написали оно што сам рекао, а можете видети бронзану статуу Хомера на плочи и прочитати пророчанство за које кажу да га је Хомер примио: „Тражи отаџбину, али отаџбину немаш никакву, већ само мајчину домовину. Острво Иос је домовина твоје мајке, које ће те примити кад умреш, али буди опрезан пред загонетком мале деце“. Становници Иоса указују на Хомерову гробницу на острву, а другим делом и на Климену, која је, кажу, била Хомерова мајка.*
Кажу да је Хомер умро на острву Иосу где га је донела олуја када је, са родног Хиоса, путовао у Атину, на позив Атињана. Ту је на обали наишао на групицу деце која су му дала једну загонетку. Хомер је, наводно, умро покушавајући да је реши. Загонетка: *Што смо уловили, бацили смо, што нисмо уловили, то смо задржали*. Одговор је био *вашке*, што Хомер, кажу, није разрешио, па је, љут и на своју старост и умну и физичку немоћ, на тој обали и умро. То је загонетка мале деце коју помиње Паусанија, а све се дешава на Иосу, за који каже и да је домовина његове мајке која се звала Климена. И Паусанија зна за неку пећину, код Смирне, у којој је песник Хомер испевао своје песме. Пошто је и он био из Јоније у Малој Азији, са легендом о тој пећини је вероватно добро упознат. Не искључујемо ни да ју је лично посетио. О Хомеру пише и енциклопедија *Суда*:
(omi.251): *Ομηρος: Хомер песник, син реке Мелес у Смирни и нимфе Критеје; други кажу, од Аполона и музе Калиопе. Разни људи тврде да је пореклом из Смирне, Хиоса, Колофона, Иоса, Киме, Тројаде (из регије Кенхреае), Лидије (Меоније), Атине, Египта, Итаке, Кипра, Кнососа, Саламине, Микене, Тесалије, Италије, Луканије, Грине, Рима и Родоса. Његово право име било је Мелесигенес, будући да га је мајка родила поред реке Мелес, према његовом родослову датом у Смирни. Умро је у поодмаклој старости и сахрањен је на Иосу. На његовом гробу била је записана елегија, коју су становници Иоса сачинили нешто касније: „Овде земља покрива свету главу, божанског Хомера, који је предводио (маршираo уз) јунаке!“*
Наводни Хомеров гроб на Иосу данас је туристичка атракција док становници острва сви листом тврде да је баш ту код њих песник сахрањен. Хомеров гроб се налази у северном делу острва Иос, у близини плаже Плакотос. Наравно да постоји неколико прича о томе како је умро. Неке је већ помињао Паусанија. Једна да је Хомерова мајка Климена била са Иоса, друга да умире од муке што није могао решити загонетку дечака, коју смо помињали. Постоји још једна од

верзија везана за загонтку, а то је да су га становници Иоса убили зато што ову загонетку није решио али то никад не помињу. Трећа верзија је да је био лошег здравља и напросто умро на Иосу. Сама гробница је удаљена око 300 m хода од места до којег се може доћи возилом и налази се на врху брда. Постоји мала квадратна грађевина од камена и мермера, висока око метар. Овде је мермерна плоча са урезаним текстом *ОВДЕ ЗЕМЉА ПОКРИВА СВЕТУ ГЛАВУ ЉУДИ И ХЕРОЈА ХОМЕРА БОЖАНСКОГ ПЕСНИКА*, као и нешто већа плоча на којој пише *ОВДЕ СЕ ХОМЕР РОДИО, ОВДЕ ЖИВЕО И УМРО*. До ове гробнице се може доћи аутомобилом или скутером, а са локације се пружа и спектакуларан поглед на Егејско море и оближња острва. Ту је и статуа Хомера у луци града Иоса, а на дну магарећих степеница. Видети слике 6 и 7 и карту 2, у додатку књиге. Још у антици се веровало да је Хомер сахрањен на Иосу и становници острва су од давнина то, с поносом, истицали. Ипак се кроз време ово знање о песниковом гробу некако изгубило. Вероватно је дошло до промене структуре становништва на овом малом и слабо насељеном острву Киклада. Гробницу је наводно открио Паш Ван Криенен, поморски представник руске владе. Да би се дошло до гроба, може се узети мотор или аутомобил из луке и доћи до Пано Камбоса, изузетно плодне долине пуне винограда и маслина, а онда до Кулиде. Одатле, ако напустите асфалтни пут и кренете стазом лево, бићете на путу до плаже Плакото. Само неколико метара од тога је стаза која ће вас довести до древних остатака гробова, који потичу из хеленистичког периода, с од којих је један наводно Хомеров. Острвљани су имали мало доказа да је Хомер заиста и био тамо сахрањен све док археолози из 17. века нису пронашли неке гробове у истом региону од којих је један имао натпис који га повезује са Хомером. То је потврдило наводе античких аутора, које смо поменули, да је Хомер заправо овде сахрањен. Од тада, Хомеров гроб је постао главна туристичка атракција за Иос.

Постоји још неколико верзија Хомерове смрти на Иосу, са мањим или већим разликама од наведених. Кажу да је, вероватно у раној фази, живота песника пророчиште рекло да ће умрети на острву Иос од болести изазване загонетком коју су му поставили неки дечаци. Колико год ово изгледало чудно, у античко доба било је општепознато да је Хомер, када је био на острву Иос, срео ту неке акадске дечаке који су се враћали са пецања. Хомер се ту распитао каква им је била срећа. Дечаци су одговорили: *Оне које смо ухватили оставили смо, а оне које смо пропустили носимо*. Дечаци су се у шали позивали на чињеницу да је пецање био непродуктивно и да су свој нерад проводили уклањајући вашке са одеће. Хомер је био толико узнемирен неразумљивим одговором који су му ти дечаци дали на једно наизглед једноставно питање да је пао у депресију, такву дубоку да није могао да једе или спава, па је на крају и умро. Друга прича каже да је Хомер путовао на броду и искрцао се на плажи Иоса, а не у луки. Хомер је био веома болестан и напустио је брод да се опорави на обали. Овдашњи су се Јонци поклонили Хомеру и он их је забављао својим поетским запажањима. Можда је чуо и забављала га је загонетка коју су поставили дечаци рибари, али је умро од природних узрока као последица болести коју је претрпео на броду. Једна друга верзија Хомерове смрти је изнета у наводном натпевавању Хомера и Хесиода где се наводи да је Хомер разумео шта дечаци мисле и препознао је

тај догађај као предзнак његове предстојеће смрти. Након тог догађаја песник је саставио сопствени епитаф, а онда се оклизнуо на глину повредио се и умро од повреде. Тврдња да је Хомер саставио свој епитаф изгледа сумњива. Чини се вероватнијим да су људи са Иоса желели да одају почаст Хомеру и сами су подигли споменик на коме је писало: *Овде земља крије ту свету главу, украс ратника хероја, побожног Хомера*.

Данашња мермерна плоча, са натписом, је поново направљена од пре неколико година, док је стара разбијена. На слици смо приказали ову најновију док се и та разбијана може пронаћи на интернету. Натпис на плочи је наводно преписан са оригиналног натписа са Хомеровог гроба, тога који је пронађен у 17. веку. Можда је и тако али тај натпис са оригиналног гроба нико још није видео, или само писац ове књиге није успео да га пронађе. Натпис јесте јонским писмом и то на старијој верзији, што се види по стилу слова. Добро знамо и да је острво Иос било насељено Јонцима, па је могуће да овај алфабет којим од 403. старе ере пише Атина и после тога постепено сав хеленски свет, јесте у употреби на Иосу и пре тога. Наиме, исте године Атина преузима алфабет града Милета из Јоније у Малој Азији. Тако натпис на гробу, ако је постојао, може бити старији од петог века старе ере, а самим тим не би могли искључити да је могао заиста бити на Хомеровом гробу. Али, пошто сад можемо бити сигурни кад је Хомер живео, могли би се упустити и у ДНК анализу костију у том гробу. Тако би се могли уверити да ли су из одговарајућег времена. Ипак, нико о томе ништа не каже. Можда је тако нешто и урађено али нису добили одговарајуће резултате јер становници Иоса мисле и да је Хомер живео нешто раније него што смо ми утврдили (1100-900). Док се то не уради, Хомеров гроб можемо третирати тек као део туристичке понуде Иоса, али да им не кваримо јер друге опције нема.

Милан Будимир, о Смирни као Хомеровом родном граду каже: *За Змирну као родно место Хомерово говорио би и надимак Мелесигенес, кад бисмо поуздано знали да то име припада Хомеру*.

Ако Хиос више није споран као место где је Хомер живео, а Иос никад није ни био као место где је сахрањен, за Смирну и не можемо бити тако сигурни да је била његово родно место. Ипак, највише података које имамо из антике *гађа* у овај град. Зато ако би се опредељивали за Хомерово родно место, онда Смирна долази на прво место. Ништа ближе од тога не можемо утврдити!

Али да се вратимо натраг на Хиос где смо оставили нашег песника морепловца којег знамо као Хомера. Након што смо пронашли где се могао говорити језик којим је Хомер испевао своје *епове*, остаје да видимо да ли се можда могао још негде говорити? Одговор је, наравно, да јесте. Говорио се у колонијама које су основали Хијани. На сву срећу они нису били превише склони оснивању нових колонија па нећемо морати много да истражујемо. Основали су само две-три колоније. Једну у Египту, о којој се ништа не зна и једну или две у Тракији и то на територији Киконаца које добро знамо јер их помиње и Хомер. Обично се као хијанске колоније у Тракији помињу Маронеја и Ортагореја али ако је Плиније Старији у праву онда је то била само једна колонија јер он каже да је Ортагореја само старије име Маронеје. Ево шта тачно каже Плиније Старији:

(4.18.2) *Данас овде налазимо Дикеју, Исмарон, место где је стајао Партенион, Фалесину и Маронеју, која се раније звала Ортагореја*.

Плиније, видимо, зна старо име Маронеје и Исмара. Маронеја је добила име по Аполоновом свештенику Марону коме је Одисеј поштедео живот. То би могло значити да је град променио име кад је *Одисеја* постала популаран еп и дошло до промене становништва града. Тако нешто се могло десити приближно (750-650) кад је Маронеја постала колонија Хијана. Углавном се и сматра да то било сасвим на почетку 7. века старе ере али ни ова прва насеобина Хијана још није пронађена, зато смо и дали мало шире датирање. Ипак, нема неког разлога да оспоравамо процене историчара па тако можемо апроксимативно узети рецимо 695. старе ере као годину оснивања ове хијанске колоније у Маронеји. Додуше могу се понегде пронаћи и подаци да су, према Псеудо-Скимну, град основали колонисти са Хиоса, 4. године 59. Олимпијаде (540 старе ере), али то није баш сасвим тачно. Наиме, Псеудо-Скимно тврди, једино да су Маронеју основали колонисти са Хиоса али не каже кад. Да видимо и шта тачно каже о Маронеји:
(646) *Затим Маронеја, за коју кажу да су прво Киконци живели у Исмару, али је онда постала колонија Хијана*.
Сад можемо прећи на хеленску колонизацију трачке обале, већ са нагласком на Маронеју, односно киконски Исмар из *Одисеје*. У раном 7. веку старе ере Грци са острвских земаља Мале Азије стигли су до острва и трачких обала северног Егејског мора, дела омеђеног рекама Струмом и Марицом. Придошлице терају старије становнике, Трачане, да се повуку у унутрашњост и онда тамо оснивају бројне трговачке станице (емпорије) и колоније. Тако су исељеници са острва Пароса основали на трачкој обали емпорије и колоније: Галепсос, Аполонија, Оесими, Антисара, Неаполис, Аконтисма, Пистирос и Стримни: док су касније напредовали у унутрашњост области у циљу експлоатације богатих налазишта злата и сребра Пангејске планине. Грци из Мале Азије колонизовали су регион источно од ушћа реке Месте и основали Абдеру и Дикају, док су емигранти са острва Хиос основали Маронеју у подножју планине Исмар и Ортагорју. Ту су и становници острва Самотраке, Еолци и Јонци који су тамо стигли исто на почетку 7. века старе ере и основајући много емпорија и колонија ту на трачкој обали: Месимбрију, Зоне, Дрису, Салију, Харакому, Тембиру, Перају. Источна колонија егејске трачанске обале, Енос, налазила се на ушћу реке Марице, а њу су основали Еолци са острва Алопеконис, емигранти из Митилинја на Лесбосу и са острва Еубеје. Трговачки односи између грчких колонија и Трачана који су из унутрашњости резултирали су утицајем грчке цивилизације на Трачане и постепеном хеленизацијом многих од њих. Овде већ видимо да град Енос није могао бити место где је настао језик *Хомерових епова* јер су га Хелени заузели или колонизовали тек почетком 7. века, након што је *Одисеја* била испевана. Постојало је још неколико еолских насеља на Галипољском полуострву које је припадало Јонцима али и она су колонизована када и Енос, Маронеја или нека друга места зато их и нисмо помињали јер су ове колонизације биле тек након настанка *Одисеје*, тако да су унапред и отпала као кандидати за *хомерски језик*.
Област Маронеје садржи значајнији број налаза из читаве праисторијске епохе (керамика, фигурице и алат), са ископавања мањих размера. Локалитет Свети Георгије, поседује и акропољ из касног бронзаног доба – раног гвозденог доба (15 –10 век старе ере), у близини Маронеје. Киклопски зидови дужине 1330 m, мегалитске капије и монументалне грађевине подсећају на микенске цитаделе

и одговарајуће дворске комплексе. Овде се налази тај хомерски Исмар(ос) или Исмара, у коме је пронађена грнчарија из 9. или 8. века старе ере). Сматра се да је то био град трачких Киконаца, а ту је и Аполонов свети гај. Маронеју су основали досељеници са Хиоса почетком 7. века старе ере, овде на падинама планине Исмара. Са акропоља, на врху Свети Атанасије висине 678 m, се два дуга зида са кружним и правоугаоним кулама спуштају до мора (дужине 10,4 km). Од античког града сачувани су: на плажи Светог Харалмпија импресивна монументална апсида пропилон из Хадријановог доба, која је водила до луке и пијаце (4. век старе ере), а и велика приватна кућа са два двориштa и мозаиком из 3. века старе ере. Постоји и светилиште са Дионисовим храмом (4. век старе ере), као и добро очувано позориште на локалитету Кампана (хеленистичка и римска фаза) и каменолом мермера на локалитету Мармарика. На оближњем брду, западно од потока Платанитис, налази се пећина, која повезују са оном пећином Киклопа Полифема из *Одисеје* јер је налик на њу.

Маронеја (Μαρωνεια) је село и бивша општина у подручној јединици Родопа. Легенда каже да је њен оснивач Марон, Дионисов син, али можда и Озирисов пратилац. Археолошки налази га опредељују као стари и чисти трачки град. У доба античке Грчке и Рима, Маронеја је била позната по производњи вина. А баш вино поклања Марон Одисеју. Њихово вино је свуда било цењено. За њега се говорило да има мирис нектара и да се може мешати са двадесет или и више пута већом количином са водом, што потиче још од Хомера. Да су Маронејци поштовали Диониса, сазнајемо не само из његовог чувеног светилишта, чији се темељи и данас виде, већ и из градског новца. Град је био је члан Делске лиге. Маронеја је била највећа и најважнија хеленска колонија запада Тракије. Свој процват град дугује пространој и богатој територији, као и доброј луци која је погодовала развоју интензивне трговачке делатности. Римљани су граду дали многе привилегије, као што су проглашење слободе и повећање територије, а данашње насеље се налази на падини планине Исмарос. Тамо је пренето у 17. веку због опасности од пиратерије. Данас је најупечатљивији остатак античке Маронеје амфитеатар из римског времена капацитета од 2500 људи.

Ово је било довољно о Маронеји, а разлог што смо јој посветили више пажње је тај што је била колонија Хијана. Знамо да је Хомер био са овог острва и да је живео управо у време кад је ова колонија утемељена. Како знамо и да поморац онда је морао и сам учествовати у тој колонизацији. Тако је сигурно да је неко време и провео у колонији, ако се није преселио и да ту живи. Данашњи град је мало више у копну него онај антички јер је, као што смо већ пре тога и рекли, премештен због опасности од пирата. Видети слике 8 и 9 у додатку књиге.

Али Киконце још не можемо оставити на миру јер они имају и још једну важну улогу. Они су могли бити чувари традиције епског певања јер их познајемо као Орфејев народ. Легендарни Орфеј је био њихов краљ. Сетимо се и да је Милан Будимир био поборник оне идеје да је *Илијаду* песник узео од античких Брига, које зове *Бруги*. Клаудије Елијан помиње и *Илијаду Дареса Фригијца*, за коју је знао да је постојала. Поновићемо зато шта је рекао:

(11.2) *Песме Оребанција Тројзенца биле су пре Хомера, како потврђују тројзенска предања. Кажу такође да је Дарес Фригијац, чија је фригијска Илијада за коју знам да још постоји, био пре Хомера.*

Милан Будимир више пута указује на то да је песник *Илијаде* имао пред собом еп неког старијег песника, чиме и тумачи то што неки делови *Илијаде* сасвим указују на трачку обалу. Осим тога постоји и његово сјајно запажање да је име тројанског јунака Хектора само превод имена Дареј, односно Дарес. Потврда постојања некакве претхомеровске саге о *Тројанском рату* је и то што Хектора песник помиње више пута него Ахила, што, такође, наводи на постојање неког старијег епа, које је имао поглед више са тројанске стране. И ово сазнање јесте од Будимира јер се аутор ове књиге није бавио пребројавањем колико се који јунак пута помиње у *епу*. Али дефинитивна потврда да је такав еп некад морао постојати и да га је Хомер добро упознао су две ствари које смо већ помињали. Једна су ратне двоколице које су се у том епу сигурно помињале али ту њихова употреба није била детаљно описана, па има је тако Хомер и дао намену какву су имале у његово време. Друго је детаљна употреба гвожђа, за коју песник не може знати толико векова после *Тројанског рата*. Ово је могао узети само из епа који је настао на много мањој временској дистанци од *Тројанског рата*. По томе што званична историја тврди тај старији еп би онда могао настати већ око 1100. старе ере јер из тога доба потичу и гвоздени предмети у континенталном делу Хеладе, што се мисли и за Тракију. Међутим, Свети Јероним Стридонски није био таквог мишљења. Он је, у својм *Хроникама*, гвоздено доба на Балкану ставио више од три века даље у прошлост и даје 1415. старе ере као годину у којој је откривено гвожђе. Историчари, вођени археологијом, нису Јеронимове наводе узимали озбиљно али их је сама археологија недавно потврдила. Наиме на Хисару код Лесковца пронађена је такозвана *Туровићева игла*, а названа је по свом проналазачу, најпре једна а потом и друга. Оба гвоздена предмета су датирана на крај 15. века старе ере што се поклапа са временом које даје Свети Јероним. Обе игле су, бар тако кажу, чисто елементарно гвожђе чистије чак од еталона гвожђа и није позната технологија којом су игле направљене. Хисар је и место где је пронађена ливница из истог периода у којој су игле направљене па тако гвоздено доба на Балкану почиње много раније него што смо знали. Не уступа нимало гвозденом добу код Хетита за које смо досад мислили да јесте најстарије. Јасно је да Свети Јероним и мисли на проналазак гвожђа ту где је и сам живео, дакле на Балкану. Наиме, у његово доба се није ни знало за Хетите. Зато да видимо где све песник помиње гвожђе и шта можемо закључити из тих стихова, најпре *Илијада*:

(4.120) *тетиву коју је принео својим грудима и на лук гвоздену стрелу*.

Ови стихови се односе на познатог стрелца Пандара, који је из Мале Азије, на крајњем истоку Тројаде. Он је из Зелије и сам Аполон му је поклонио лук. То је једино место у оба *епа* где песник помиње да се нешто од гвожђа користило и као оружје. Додуше, само врхови стреле али свеједно, ипак је део оружја. Тај врх стреле оисује Томо Маретић у свој коментарима уз препев *Илијаде* и каже: *željezo, tj. željezni šiljak strijele, a taj šiljak ima oblik trokuta sa tri rta, jedan je rt na vrhu, a druga dva su dolje, svaki na svojoj strani.*

То што је Пандар из Мале Азије, а Тројада можда била у савезу са Хетитима, наликује и да је у питању хетитска технологија али након открића Туровићеве игле и те ливнице на Хисару више не изгеда и као једино могуће.

(4.485) *Ово је неки мајстор оборио блиставим гвожђем да би могао да га са-*

вије за прелепу кочију, а она се суши на обалама реке.
Гвожђе се могло савијати и Хомеру је то добро познато али то нам ништа више не говори о времену из којег потиче. Могло је бити и из Хомеровог времена.
(4.510) *није од камена ни од гвожђа тело њихово да се одупре бронзи која цепа тело*,
Ово песниково сазнање је вероватно из његовог времена, кад су већ постојали и мачеви од гвожђа. Значи да је савладана технологија каљења гвожђа и оно је могло бити довољне тврдоће да се одупре нападу бронзаним оружјем.
(5.720) *Хеба брзо стави на кола са обе стране закривљене точкове од бронзе, са осам кракова, око гвоздене осовине*.
Ове кочије возе богови са Олимпа. Песник њима приписује *високу технологију* јер су друга кола, она која возе смртници, са дрвеним осовинама. То што само богови имају кола са осовином од гвожђа указује да се радња дешава у време кад се гвожђе цени као нова технологија, дакле, почетак гвозденог доба. Ову технологију и имају зато прво богови. Без обзира на митске елементе, песник то не би могао знати ако није имао увида у неки еп који потиче из тог времена.
(6.45) *блага пуно лежи похрањено у палати мог богатог оца, бронза и злато и гвожђе исковано муком*;
У време док није било новца највећим благом се сматрала стока и метали. Који метали песник нас овде извештава, као и да му је познат тежак процес ковања гвожђа.
(7.140) *где га његов топуз од гвожђа није спасио од уништења*.
Само је из неког старијег епа песник могао сазнати то да је у време *Тројанског рата* уопште било топуза, да не говоримо о томе да је тај топуз био од гвожђа. Наиме, борба топузом није била каркеристика његовог времена у којем копља и мачеви доминирају. У то време технологија гвожђа је већ на завидној висини и направљени су добри гвоздени мачеви који преузимају примат. Хелени знају за топуз, као касније Римљани али он налази поновну примену тек у средњем веку. Ко би могао и замислити једног Марка Краљевића без *његова видовита Шарца и његова шестопрера златна*?
(7.470) *Од ових бродова дугокоси Ахејци су им купили вино, неко за бронзу,неко за сјајно гвожђе, неко за кожу, неко за целу стоку*,
Песник нам дочарава чиме се трговало, у овом случају видимо чиме су они све плаћали чувена трачка вина која су им стизала бродовима из Тракије.
(8.15) *далеко, где је најдубљи провалија под земљом, чија је капија од гвожђа, а праг од бронзе*,
Песник описује Тартар са капијом од гвожђа. Поново технолошке новине прво видимо код богова, који су и направили капију Тартара.
(9.365) *још ћу оданде донети злато и румену бронзу, и жене са лепим појасом и тамно гвожђе*
Донеће оно што се ценило и сматрало благом, а ту је обавезно и гвожђе.
(10.375) *Узмите ме живог, и ја ћу се откупити; јер код куће чувам бронзу и злато и гвожђе, исковано муком*;
Ово је други пут да песник помиње *гвожђе исковано муком*. Не само да су му познате тешкоће код рада са гвожђем већ то користи и као стални епитет који иде уз гвожђе.

(11.130) *Узми нас живе, сине Атрејев, и прими достојну откупнину; богатства пуна многа похранио је у Антимахову палату, бронзу и злато и гвожђе, исковано муком; од тога би ти наш отац дао откуп без рачунања.*
Поново набројани метали који би се користили за откуп и онај стални епитет уз гвожђе.
(17.425) *и гвоздена бука се уздизала кроз немирни ваздух до смелог неба.*
Хомер придев гвоздени користи и у метафорама, као гвоздена бука или срце.
(18.30) *А над њима је Антилох јецао и проливао сузе, држећи Ахилејеве руке, који је у свом племенитом срцу силно стењао; јер се плашио да гвожђем не пререже врат.*
Овај помен гвожђа је већ важнији јер указује на конкретно оружје којим Ахил себи може пререзати врат у тузи за Патроклом. То је могао бити некакав бодеж који песник назива гвожђем. Ово је једино место, у оба *епа*, где песник помиње постојање неког ножа или бодежа који је био од гвожђа. И ово је Хомер морао узети из неког старијег епа, иако је гвоздених ножева и бодежа било у његово време. Не само да је било, већ су потпуно истиснули бронзане јер су се могли боље наоштрити. Знамо да је Хомер то узео из неког старијег епа, а не из свог времена, јер помиње само тај гвоздени бодеж али нигде гвоздени мач. Да је то испевао према томе што је постојало у његово време, онда би нашли и мачеве од гвожђа у његовој *Илијади*. Тако постојање гвоздених ножева и непостојање мачева од гвожђа потврђује чињеницу да је Хомер то преузео из неког старијег епа и то толико старог да допире до времена самог *Тројанског рата*.
(22.355) *Истина, срце у твојим грудима је од гвожђа.*
(23.175) *и на то је поставио гвоздену моћ ватре да се шири.*
(23.260) *и коње и мазге и јаки волови и лепо опасане жене и тамно гвожђе.*
(23.825) *Тада је Пелејев син поставио масу грубог ливеног гвожђа, коју је од давнина моћна снага Еетиона имала обичај да баца*;
(23.830) *јер неће због недостатка гвожђа његов пастир или орач*
Постојао је и некакав колут од гвожђа који је краљ Еетион, Андромахин отац, користио за бацање, а изгледа да су исти предмет користили и орачи, а можда и пастири. Тешко је одредити у које сврхе, па тако не знамо ни да ли потиче из Хомеровог времена или из тог старијег епа. Наликује да је ипак неког старијег порекла јер ни Хомер не даје детаљније објашњење, вероватно из разлога што га ни сам није знао. Ипак, не можемо бити сигурни да је баш овако.
(23.850) *Затим је за стрелце поставио као награду тамно гвожђе — одложио је десет двоструких секира, а десет појединачних*;
И ове гвоздене секире могу потицати из тог старијег епа, али и из Хомеровог времена. Ни то не можемо бити сигурни али нам и не треба. Досад нам Хомер пружа сасвим довољно веродостојних података да је постојао и тај старији еп.
(24.205) *Заиста је твоје срце од гвожђа.*
(24.520) *Заиста је твоје срце од гвожђа.*
Са овим епом се Хомер имао прилике упознати у хијанској колонији Маронеји која је на киконској територији, па је тако овај еп највероватније њихов и био. Киконци се боре у *Тројанском рату* на страни Тројанаца. Овде где их затиче Хомер живели су и доба Париса и Хектора. Као Орфејево племе, од Киконаца би се и очекивало да негују традицију епског певања, а и да се таква традиција

код њих најдуже задржи. Тако су могли памтити епове вековима, што је очито и овде случај. Додуше, историја не зна за ту киконску традицију и не иде даље од Орфеја, који је, такође, био више митска неголи историјска личност. Еп о *Тројанском рату* с којим се Хомер упознао у Маронеји је можда и био тај који зову *фригијска* или *Даресова Илијада* јер се некад дешава да Хелени именују Фригијцима и она трачка племена која то нису била. Напросто, стари Хелени нису много марили за оне народе које су сматрали варварима, као Трачане. Зато не би било скупо да су овај еп назвали по Фригијцима, а да то с њима није имало везе. Ни, није сасвим искључено да је Хомер и међу Киконцима могао пронаћи фригијски еп јер ако су Киконци већ и неговали епску традицију онда није никакво изненађење ни да су сачували еп неког другог племена. Нарочито трачког јер како су Фриги били Трачани и вероватно им се ни говор није много разликовао од киконског. Нешто ближе од овога не можемо, а вероватно никад нећемо ни моћи, због недостатка чињеница. Али смо задовољни тиме што смо потврдили и да је некакав стари еп морао постојати, а тиме потврдили слутње нашег академика Милана Будимира. Иако он мисли да је еп припадао Бригима, ми смо се определили пре за Киконце, та разлика није значајна јер су и једни и други од *трачке феле*. Слични обичаји, слични дијалекти и ту нема ништа што би било спорно, али, отвара се одмах једно друго питање. Ако је ту некакав еп постојао, у шта смо се сад уверили да јесте, онда је испеван на неком трачком дијалекту, да ли киконнском или неком другом није од значаја, како се онда и Хомер могао упознати са његовим садржајем? Хомер је, као што знамо, био са Хиоса на ком се говорио дијалект којим су *епови* испевани, старојонски, али са значајнијим бројем еолских речи. То би значило да је Хомер морао знати говор Киконаца што је, у принципу, језик Трачана, а има назнака од античких писаца да су слично говорили и Пелазги. Већ смо закључили и да је Хомер морао бити морепловац, што повећава вероватноћу да је могао знати неколико језика јер је долазио у додир са другим народима током својих путовања. Овај закључак се не да оспорити али ипак није довољан да бисмо били баш чврсто уверени да је Хомер и билингвал. Али како смо досад за већину ствари које смо могли сами закључити податке нашли код Хомера, можда би могли то и сад урадити јер је скоро сва *хомерска питања* решио сам Хомер. Увек се негде изда и доведе нас до правог закључка! Али ако писац ових редова и јесте у стању да то успешно дешифрује и кад су различите научне дисциплине у питању, није у стању и да уради квалитетну анализу која би и проистицала из оригиналног *хомеровског језика*. Мада је већи део античких цитата аутор ове књиге сам преводио, то је ипак било уз помоћ речника и зато се треба обратити онима који су то у стању боље урадити. Ту бисмо тешко нашли поузданијег од нашег академика Милана Будимира, који се изјаснио и по том питању. Он каже да је Хомер знао и језик Пелазга, које зове Пеластима:

Те прегрчке старинце зовемо Пелазгима или, тачније, Пеластима, при чему треба имати на уму да тај етнички назив није сасвим јасан (једноставан). Из појединих места у Илијади лепо се види да њен песник познаје језик тих Пеласта, ранијих господара Белог или Ајгајског мора. Значи: да је песник Илијаде био двојезичан, а не само носилац грчке интердијалекатске језичке заједнице. То је потпуно у складу са његовим ставом према негрчком становништву. Ту

је и главни узрок његовој особеној трпељивости, доста реткој појави код потоњих Грка, који сав свет деле на Грке и варваре. Кад кажемо да је Илијада, коју нам оставише александријски: професори, написана у Пејсистратовој Атини, то не значи да ми са Аристархом заједно сматрамо „састављача" Илијаде рођеним Атињанином, па чак ни Грком. Мада је последња редакција језика, како је то утврдио лингвиста Ј. Вакернагл, несумњиво атичка и атинска, ипак из те поуздане чињенице овде не морамо закључити да је песнику Илијаде атички или који други грчки дијалекат његов матерњи језик. Ова сумња у његово чисто грчко порекло постаје већа кад се сетимо извесних колебања у гласовима и у ортоепији. Поступак са гласом обележеним називом дигама и накнадно развлачење стегнутих дужина и кратких вокала не би се могло објаснити само језичком колебљивошћу, него нужном последицом самог начина певања, и то у првом реду стога што су се већ у то време, мислимо на Пејсистратову Атину, епске песме рецитовале, а не певале, као раније. Зна се да отац оснивача грчке науке и философије, чувеног и по данашњим гимназијама, мислим на Питагору, није био Грк него Пеласт, односно Тирсенац. Можда стога није сасвим без основе античка традиција о страном, негрчком пореклу најстаријих грчких песника и певача, као што су (Орфеј, Тамир, Мусеј, Лин (име Муза по свој прилици није грчког порекла)) Орфеј, његов учитељ Линос и његов ученик Мусај, затим Олен, Памфос и други. По једној античкој традицији, коју смо раније поменули, песник Илијаде треба да је Мајонац, односно Мајонид из Лидије, а за Мајонце се мисли и данас да су у ствари балкански старинци индоевропског порекла, који су се за време већ помињане ајгајске сеобе, почетком XII в. ст. е. (у XXII веку) са Балкана доселили у северозападну Анадолију. Ови су Мајонци етнички много ближи Бругима и Трачанима него Хеленима, и припадају вероватно, као и остали Пеласти, првим индоевропским Балканцима, који се на Средоземље доселише много пре Грка и стопише се, негде мање негде више, са затеченим средоземним старинцима.

Невоља је што Будимир не наводи која су то места у *Илијади*, нити како је то о Хомеровој двојезичности закључио, али сигурно је да то није измислио. Хомер се, дакле, овде издао и неком врсном филологу, што смо, уосталом, већ могли и очекивати. Како сад знамо и где је живео, а Хиос није далеко од Смирне која је у Хомерово време била део Лидије, у смислу царства, то ни ова Будимирова опаска да је Хомер Мајона, односно Меонац или Лићанин, није без смисла, а и не противречи томе да је могао бити рођен у Смирни. Античке писце који дају Хомеру меонско порекло дали смо у посебном поглављу. За Лићане се стварно и мисли да су били трачког порекла, као што Будимир и каже, па би то заиста било задовољавајуће објашњење песникове двојезичности. Тадеуш Синко, али и Милан Будимир, истичу да име Хомер не постоји у хеленској ономастици и према томе није ни могло бити много вероватно да би онда био Хелен. Али се треба подсетити да је постојао Хомер из Бизанта (данашњи Текирдаг) који име носи по Хомеру, аутору *Илијаде* и *Одисеје*. Тако је име ушло и код Хелена али је ово једини Хомер за кога знамо да је постојао. Изгледа да то име није давано ни касније, што указује да се није примило код Хелена као име. Ово јесте мало необично ако се узме колико је било обожавање песника и његове поезије дуж целог Медитерана. Ипак, нас претерано и не занима да ли је Хомер хеленског,

пелашког или трачког порекла. Битно је да је био двојезичан и да је испевао еп *Илијаду* по узору на тај стари еп са којим се сусрео у Маронеји. То не значи да је *Илијада* преведена, односно препевана на дијалект којим говоре Хијани, већ је Хомер испевао своју *Илијаду* користећи бројне податке, можда и целе приче, из овог старог епа зачинивши га боговима и разним легендама које су свакако хеленског порекла или бар ми мислимо да јесу. Наиме, Хелени са Трачанима и Пелазгима, деле митологију, а од њих су већину тога и преузели. Јединствени план *Илијаде*, која је просечним слушаоцима изгледала као недовршена, само је Хомеров и вековима после тога није постојало ништа слично. Управо зато га и сматрају генијалним песником! Да ли је песник испевао *Илијаду* у Маронеји или на Хиосу, то не можемо знати јер је и та колонија говорила истим језиком, али и не морамо јер та чињеница ни на шта друго не утиче осим што би неког радозналца учинила мало срећнијим. Ипак, можда нам је и ту Хомер дао знак у својим *еповима*, јер једино Киконце помиње у *оба епа* што може бити случајно али и не мора. Можда нам даје знак да је бар један од *епова* код њих и настао?
Тако смо са настанком *Илијаде* некако изашли на крај, али шта је са *Одисејом*? За њу смо већ дали довољно аргумената да је настала пре *Илијаде*, можда чак и неку деценију пре. Према свему што смо досад сазнали разлика није могла да буде мања од петнаестак година. Зато да видимо најпре како стоји ствар са тим поменима гвожђа у *Одисеји*, јер ако смо ствари добро поставили онда већину предмета од гвожђа које смо сусрели у *Илијади* нећемо имати у *Одисеји*, зато што су узети из неког киконског епа. Нећемо зато што Хомер није знао за овај стари еп кад је испевао *Одисеју*.
(I 180) *после бакра, доносим блиставо гвожђе.*
(IV 290) *чак и ако је имао гвоздено срце у себи.*
(V 190) *ја немам срца од гвожђа у мојим грудима,*
(IX 390) *јер овако опет има снагу гвожђа,*
(XII 280) *Заиста, потпуно си од гвожђа,*
(XIV 320) *Одисеј сакупио, бронзу, злато и добро ковано гвожђе.*
(XV 325) *чија безобзирна ароганција и насиље сежу до гвозденог неба*
(XVI 290) *Јер гвожђе само по себи привлачи човека.*
(XVII 565) *чија безобзирна ароганција и насиље сежу до гвозденог неба.*
(XIX 10) *Јер гвожђе само по себи привлачи човека.*
(XIX 210) *али његове очи, као да су рог или гвожђе,*
(XIX 490) *и држаћу се чврсто као сваки камен или гвожђе.*
(XIX 585) *и оба натежу тетиву и пуцају стрелом кроз гвожђе.*
(XXI 1) *просци у Одисејевој палати лук и тамно гвожђе,*
(XXI 60) *много бронзе и гвожђа, мајсторских ствари за такмичење.*
(XXI 80) *поставити пред просце лук и тамно гвожђе.*
(XXI 95) *за натезање тетиве и пуцање стреле кроз гвожђе.*
(XXI 110) *Ако могу да га нанижем и убацим стрелу кроз гвожђе,*
(XXI 125) *да натеже тетиву и одапе стрелу кроз гвожђе.*
(XXI 325) *и лако је натезао лук и пуцао кроз гвожђе.*
(XXIII 170) *Јер, да, срце у грудима овог је гвоздено.*
(XXIV 165) *поставити пред просце лук и тамно гвожђе,*
(XXIV 175) *лако је натезао лук и пуцао кроз гвожђе.*

Овде коментари нису потребни јер јасно видимо да у *Одисеји* нема гвозденог оружја. Постоје секире од гвожђа кроз које треба да провуку стрелу али је то очигледно из Хомеровог времена јер гвоздене секире, у *Илијади*, Ахил даје, у спомен Патроклу, победницима витешких игара. Ту нисмо знали да ли песник то узима из неког старијег епа или је из његовог времена, али сад знамо да ово Хомер и смишља. Наиме, то је видљивије из *Одисеје* јер је ту двострука секира којом Одисеј сече стабла за сплав од бронзе, а не од гвожђа. И за *Одисеју* би се могло поставити питање да ли је и ту Хомер имао некакав старији еп, по узору на који је испевао свој? Ту нам антички писци не могу помоћи јер нико ништа слично не помиње, али како се у оба *епа* могу уочити претхомеровски слојеви, али и они постхомеровски, тако нешто није и немогуће. То је основна поставка *теорије о првобитном језгру епова* са њиховим даљим развојем. Један од оних које би могли назвати стубовима ове теорије био је Јохан Готфрид Херман, са својим радовима: *Dissertatio de interpolationibus Homeri*, из 1832. године; *De iteratis apud Homerum*, из 1840. године. Херман сматра да само две мање песме потичу од Хомера, а то су: *песма о Ахиловој срџби* из које је изникла *Илијада* и песма о *Одисејевом повратку*, која је постала језгро *Одисеје*. Ове песме су, по Херману, кроз дуге временске периоде, већ дорађивали многи други непознати песници. Према њему, Хомер је зачетник једне мање *Праилијаде*, а коју обрада других песника претвара у тај велики спев. Херман и уочава да постоје старији слојеви *Илијаде*, одричући песнику Хомеру комплетно ауторство. Иако уводи појмове *Праилијада* и *Праодисеја*, он и сам констатује и да се ови делови више не могу издвојити, али уводећи три основна елемента у том свом аналитичком погледу. То су: *antehomerica*, оно што је Хомер преузео од других песника, или савременика или претходника; *homerica*, само то што потиче од самог Хомера; *posthomerica*, која представља додатке песника, аеда, рапсода и других певача из разних периода након Хомера. Херман је био тај који је први поставио тезу о претхомеровским елементима у *еповима*. Онај постхомеровски део познат је још из античког времена. Ова теорија наишла је на много присталица који су је различито модификовали дајући јој сваки свој лични печат.

Херман је добро уочио ове прехомеровске слојеве у *еповима*, с тим што га ми можемо мало допунити тиме да није немогуће да се они раздвоје јер смо овде то успели учинити на неколико места и то само на примеру гвожђа. Негде ово није лако, негде је и немогуће али постоји савим довољно места где би то било могуће јер у супротном то не би уочио ни сам Херман. За *Илијаду* је то сада и јасно. Ту претхомеровски слој чини неки стари еп за који мислимо да је био из киконске епске традиције, који би истовремено био и некаква *Праилијада*, док би улогу претхомеровске *Праодисеје* могли приписати митолошким причама и то причама са Итаке. Зашто баш са Итаке? Па Одисеј је био са Итаке и једини се жив вратио из *Тројанског рата*. Само је он могао испричати причу о свом повратку, коју су потом препричавале многе генерације његових Итачана. Те је приче чуо Хомер, за време свог боравка на овом острву и укључивши ту своју машту испевао *Одисеју*. Раније смо већ закључили да је песник сигурно лично посетио острво јер је, у свом *епу*, њега најдетаљније и описао. Једини логичан закључак јесте да је Итаку песник лично видео, што значи да није могао бити слеп. Ако је у дубокој старости, коју кажу да је доживео, и имао проблема који

су узроковали његову слабовидност или потпуно слепило, оба *епа* је испевао док је добро видео. Већ смо дали цитат Херакида Лембуса у којем он каже да је Хомер прешао из Тиренијe на Итаку и онда изгубио вид. Када је стварно он изгубио вид и да ли га је уопште изгубио то не знамо али нам је ово Лембусово сведочење важно јер показује да је неко ипак сачувао причу да је Хомер некад посетио Итаку, као што смо закључили из *Одисеје*. Лембусово сведочење о тој посети није једино у античком свету. Његову посету Итаци бележи Филострат са Лемноса, у његовој познатој *Хероици*, где каже:

(727; 728) *Кажу да је Хомер једном отпловио до Итаке јер је чуо да је Одисејев дух тамо битисао и кажу да га је Хомер дозвао из мртвих. Када је Одисеј изашао, Хомер га је почео испитивати о догађајима у Илиону, али Одисеј је непрестано говорио да, иако их је све знао и памтио, неће рећи ништа од стварима које је знао, осим ако од Хомера не добије за награду песме хвале у његовој поезији за његову мудрост и храброст. Након што се Хомер сложио с тим и рекао да ће у својој поезији учинити све што може да га узвиси, Одисеј је све испричао истинито и баш онако како се и догодило. Ово је био разговор између Одисеја и Хомера и на тај начин Хомер је сазнао истину, али је многе ствари изменио ради сврсисходности своје приче.*

Ако изузмемо митске елементе те Филостратове приче и прихватимо да Хомер није знао призивати духове, онда значи да је Хомер причу о *Тројанском рату* и *Одисејвом лутању* чуо прво на Итаци. Наравно, обећање да ће њиховог јунака приказати у најбољем светлу песник је дао становницима Итаке, а тако би и та Филостратова прича добила неке реалније основе. У сваком случају, једино је битно да и он помиње Хомерову посету Итаци. Како знамо да је Хомер морнар тако ова његова посета Итаци постаје извеснија. Писцу ових редова пало је на ум како се могло десити да је ону причу о Одисејевој пости Киконцима, коју је чуо на Итаци, песник преточио у експедицију јер је, вративши се на свој Хиос, лично и организовао колонизацију у киконску земљу, па и подизање Маронеје. Тако није искључено да је лично Хомер, након што је испевао и *Илијаду*, и сам преправио неке делове *Одисеје*. Можда је о Одисејвој посети песник понешто сазнао и од самих Киконаца и мало допунио *Одисеју*? Наравно, никад и нећемо сазнати да ли је баш тако било, али нема разлога да није могло.

Али да се вратимо поново на Итаку и приче о Одисеју које је Хомер онде чуо.

Пошто смо сад сигурни да је Хомер био са Хиоса, где се говорило дијалектом јонског са примесама еолског, питање је да ли је било могуће да је, на Итаци, Хомер уместо митских прича о Одисеју, ипак, дошао у додир са неким епским песмама као и у случају *Илијаде*? Наравно да је било могуће и то бар једнако вероватно као и да се срео с легендама. Ако су овакве песме постојале одавно, онда су оне вероватно биле још на пелашком говору. Наиме, како знамо време Хомеровог живота, тако знамо и да се у то време на Итаци говорило дорски. А ако су постојале песме или еп, онда су били у стиху. Стихове није тако просто препевати са једног језика на други, па чак ни са једног дијалекта на други. То значи да су старије песме највероватније и остале на пелашком, како се говори у доба Одисеја, а и да су становници Итаке још знали пелашки у доба које смо означили као Хомерово. Ако је Хомер заиста био двојезичан, као што и тврди Милан Будимир и како је закључио и писац ових редова онда је знао пелашки

и не би му било тешко да разуме и ове песме или еп, као и у случају Киконаца. Мада, код Киконаца је био трачки, а овде би био пелашки, али како нам Хомер сведочи није било некакве значајне разлике између ова два језика, вероватније само дијалекта, јер су се у *Илијади* сви веома добро разумели. Да се Хомер ту могао срести са пелашким песмама, сведочи, на неки начин, и он сам јер епска традиција је морала постојати у Одисејево време и на Јонским обалама. Хомер помиње слепог барда Демодока, на двору краља Алкиноја, као и Фемија који је певао просцима на Итаци. Неки мисле и да је Хомер у лику Демодока приказао себе, јер се веровало да је био слеп. Хомер и сам каже да је био слеп, у *Химни Аполону* (делском), истој оној у којој пева да је са *кршевитог Хиоса*. Ипак, да ли се радило о песмама или само митолошким причама, биће нам можда јасно, или бар јасније, тек након географске обраде *Хомерових епова*, чим се мислимо бавити у следеће две књиге ове трилогије. Видећемо и шта бисмо то још могли закључити на ову тему, а сад ево стихова из *Одисеје* који наводе на пелашко доба:

(XXIV; 305*) син господара Афеиде Полипемонида, али моје име је Еперитус. Али божанство ме је натерало да лутам из Сиканије, да дођем овамо иако нисам желео, а мој брод стоји тамо, ван земље, далеко од града. Али што се тиче Одисеја, ово је већ пета година...*

Шта овде наводи на пелашке епске песме са којима се Хомер могао срести на Итаци? Помен Сиканије, што знамо да је старије име Сицилије по Сиканима који су били први насељеници овог острва. Сицилију су крајем 11. века старе ере населили и Сикели по којима је онда и прозвана именом које је остало све до данашњих дана. Како сад знамо кад је Хомер живео, што је било целих три века после доласка Сикела на Сицилију, то знамо и да се у његово време дуго већ користио назив Сицилија. Тако једино може бити да песник име Сиканија узима из неких старијих песама. Из оног претхомеровског слоја, којима одишу оба Хомерова епа, а који је јасно видљив и на овом примеру. Истина, знамо да још Аристофан сматра цело XXIV певање *Одисеје* додатим, али га ту Сиканија демантује јер овај назив може потицати само из старијег, претхомерског, слоја. Тако значи и да овај назив потиче од самог Хомера. Иако Аристофан и јесте овде делимично у праву што потврђује и Томо Маретић, који велики број тих додатих стихова и налази у XXIV певању *Одисеје*, али он издваја непрекинути низ стихова од 1-201, тако да се ови стихови не сматрају допеваним. Али да се наставимо даље са *хомерским питањима* за које има довољно података да би и на њих могли одговорити. Једно од њих је: Како су се *Хомерови епови* толико раширили? Ту је најсувислију тезу дао је наш академик Милан Будимир. Тако мисли да се *епови* шире са острва Дел(ос)а, на које долазе још и представници Хиперборејаца. Делос је острво у Егејском мору на коме су и рођени божански близанци Аполон и Артемида. Ту се сваке године, у античко доба, одржавају и светковине у њихову част. Ови Хиперборејци, на које је мислио Будимир, јесу и Трачани, који долазе са севера, тако да се и *епови* са острва Дела могу најбрже проширити по целом Егејском региону. Овде је сигурно допринело и то што је песник био поморац па је, тим пре, долазио и на острво. Постоји сведочење од неког песника да је са Хомером певао на том острву, а за кога се мислило да је Хесиод. Али како се Хесиод бојао пловити то

ће пре бити и неки други песник. Ево тих стихова ма чији да јесу:
Први пут тада на Делу ја и Хомер певачи
Певасмо, у новом певању заједно сашивши песму,
Феба златнијем с мачем Аполона, Лета ког роди
То даје *ветар у једра* тези нашег академика али далеко од тога да је потврђује. Како је Хомер био морнар, а Дел важно место у античко доба, није ни требала потврда да је Хомер и тамо долазио. Ипак, боље с њом него без ње. Ако су се *епови* ширили усменом предајом, онда је то пре било тек као низ појединачних песама, па су тако могли и бити расути. Није искључена ни теза коју преноси и *Суда*, а то је прича да је Хомер ишао од града до града и свугде оставио понеку епизоду својих *епова*.

Остаје да видимо можемо ли дати допринос једном *хомерском питању* које је заокупљивало нововековне *хомерологе* и за које већина сматра да је одговорио Милман Пери. То је и питање да ли су *епови* део писмене или усмене песничке традиције. Овоме смо посветили добар део књиге, на који се читалац може сад вратити да не бисмо овде понављали већ изнете чињенице и закључке. Разлог је тај што овог текста има доста. Најпре скрећемо пажњу на онај део који смо и посветили јужнословенским ауторима. Од њих смо добили сасвим довољно да нам нико други није ни требао, али ипак ћемо истаћи радове Милмана Перија и његовог асистента Алберта Лорда, који су, такође, рађени на основу народне епике са нашег поднебља. Затим још по један рад Здеслава Дуката и Патрицује Дуган Кели. Част свима другима али нам овде нису потребни, а ко жели да зна још нешто више нека се врати на поменута поглавља.
Дакле, из радова јужнословенских аутора је јасно да су *хомерска епика* и *наша народна епика* гране једног стабла. То су потврдила и теренска истраживања Милмана Перија и Алберта Лорда. Како је *наша народна епика* усмена, онда би таква требала бити и *хомерска поезија*! То је и основна теза Перија и Лорда, али довољно је само погледати коментаре Томе Маретића, уз његове препеве *епова*, допуњене коментарима писца ових редова. Број сличних и идентичних елемената у *нашој народној епици* и *хомерској поезији* је просто импресиван. Свакоме ко то види ништа више и не треба, али Перију и Лорду нису били ти радови познати тако да су спровели сопствено истраживање. Поред истицања формулаичности *хомерске поезије* али и великог броја понављања, као главних одлика усмене поетике, Пери је креирао методу анализе поезије преко нечега што зовемо опкорачењима. Узгред, напоменимо да ову формулаичност усмене епике у први план истиче Матија Мурко, пре Милмана Перија. Томо Маретић истиче понављања поредећи *хомерску поезију* са *нашом народном епиком*, али и други аутори из наших крајева, тако да ни ту Пери није имао примат. Ипак та замисао да анализира поезију преко опкорачења јест оригинално његова сјајна идеја. Тако је постао зачетник једне нове научне методе која је постала научно интересантна тек неколико деценија после његове трагичне смрти. Пери узима узорке стихова из четири античка епа од којих за два знамо сигурно да јесу из писане поетике, *Енеида* и *Аргонаутика*. Резултати до којих је Пери овде дошао показују да се *непериодичко опкорачење* јавља у *Илијади* у 24,8% стихова, док у *Одисеји* у 26,6%, у *Згодама Аргонаута* 16%, а у *Енеиди* 12,5%. Проценат код

Хомера био је значајно већи. Код *нужног опкорачења* јесте обрнута ситуација. Тако у *Хомеровим еповима* њега има 26,6% и 28,5%, а Аполоније и Вергилије показују скоро идентичних 49,1% и 49,2%. Из претходних података није тешко извући закључак, па је Пери, наравно, морао и закључити да су овде у питању две различите врсте песништва између којих постоји фундаментална разлика. Тако да се песник који припада *писменом песништву*, *сложеним опкорачењем* служи много чешће него усмени песник који је, по природи ствари, упућен да сваку реченицу заврши на крају стиха. Усмени певач се много радије послужи *непериодичким опкорачењем* које је примереније његовом стилу додавања, или завршеној и заокруженој мисли. Зато Пери закључује да и *Хомерови епови* јесу креација *усмене поетике*. Касније је било радова разних аутора од којих неки и споре Перијеве резултате, али и оних који су их потврђивали. Најопсежнију је анализу српске народне епике урадио Здеслав Дукат и резултате објавио 1991. године у раду на енглеском језику. Овде ћемо дати само завршни коментар на ово Дукатово истраживање, а читалац се може вратити да види и више детаља. Али пре него што дамо завршни коментар овог Дукатовог истраживања, ипак ћемо цитирати још једно његово запажање:

Зашто је проценат интегралног опкорачења у писаној песми, ипак, релативно низак је још један проблем који захтева посебну дискусију. Што се тиче Перијевих цифара, морамо се подсетити, наравно, моје раније напомене, наиме, да његове бројке за нужно опкорачење укључују и један и други подтип, односно исто оно што су Киркови периодички и интегрални типови, али ова разлика је већ узета у обзир за моје закључке, који се заснивају на запањујуће ниској броји за интегрално (плус насилно) опкорачење у јужнословенској усменој поезији (око 1%) у поређењу са Кирковим 21% и мојим 25,6% у Илијади.

Здеслав Дукат је на основу сопствених истраживања, узевши у обзир резултате свих претходника, дошао до закључка да *Хомерова поезија* негде *виси* између писмене и усмене дајући јој одговарајући назив као *усмено изведена*. Дукатов закључак наводи на транзициони тип поезије, између усмене и писане на којој је инсистирао и поменути Ерик Хавелок, а његов закључак би био доста налик на ставове Албрехта Дихлеа о настанку *епова* које смо детаљно већ изложили. Једино што је Дукат изнете закључке добро поткрепио конкретним опсежним истраживањем. Број стихова које је узео у обзир је без премца као узорак, тако да се не може сумњати да је избор узорка могао утицати на резултате. Дукат је, као што сам наводи, анализирао српски епски десетерац, што је у суштини она иста поезија коју су узели у обзир Пери и Лорд, једино што је њихова била од народних певача исламске вероисповести. Тако да велика сличност добијених резултата нимало не изненађује јер се не виде разлози зашто би вероисповест народних певача била од икаквог утицаја на народну епику. Ако би је и било, онда сигурно не на онај део који нас интересује. На крају, ако је Дукат у праву, а не види се зашто не би био, онда је такође и Дихле, бар у великој мери. То би значило и да су *Хомерови епови* онда морали и настати у време кад то и наводи Дихле, а то је негде око 700. године старе ере. Управо поменуто време, могло би највише одговарати прелазној транзицији, истој оној коју је Лорд одбацивао као једну од могућности. То би, јасно, морало значити и да је у то време живео

и сам Хомер, што смо већ потврдили на неколико различитих начина. Дукат је својим резултатима и закључцима, дакле, потврдио ове Дихлеове тезе, па може бити да је овај и био у праву кад каже да има и усмених и писаних елемената у *хомерској поезији*. Ако их има, онда би се и то могло потврдити или оспорити путем опкорачења, па се не треба изненадити ако се неко и тиме бавио.Занима нас да ли је неко вршио анализу макар једне врсте опкорачења по певањима, а то смо пронашли код, већ помињане, Патриције Дуган Кели. Додаћемо нешто Дукатовим објашњењима, али само да се поново подсетимо како је најтачнији закључак о времену настанка *епова* дао Дихле.

Дукатовим резултатима се заиста не може приговорити, они су такви какви су и ту нема примедби. Неки би можда рекли да су помало изненађујући, али то је све. Могуће је, ипак, понешто додати на његове закључке или боље рећи на објашњења. Наиме, руководећи се тиме да су *Хомерови епови* били искључиво хеленски, Дукат на наводи и трећу могућност, која би могла и изнедрити исте или сличне резултате. То је, дабоме, чињеница да *Хомерови епови* могу бити и препевани, односно преведени са неког другог језика, јер ни та могућност није искључена, ма колико се, наоко, чинила мало вероватном. Ако бисмо рачунали да је Хомер, уживајући у свим благодатима које нуди песничка слобода, узео и препевао неке епске приче, или можда чак и целе епове, са неког другог језика, трачког или пелашког, онда би се такви резултати и очекивали. Наравно, опет са извесним степеном толеранције, у зависности колико тога оригиналног има у *еповима* од самог песника. Занимљиво је што би се онда на исти начин могле тумачити и разлике између *Илијаде* и *Одисеје*, које дуго и збуњују *хомерологе*. Некако су сувише сличне да не би биле од једног песника, а опет јесу довољно различите да то и не буду. Међутим, ако су првобитни *епови*, или само један од њих били на неком другом језику, они су могли бити и од различитих песника, док их је и уједнино онај који их је препевао, звао се он Хомер или другачије. Зато би у *еповима* остало трагова обају врста песничких радова, укључујући и радове које Урлих Виламовиц назвао *крпежом*. Тако нам је Дукат већ понудио и одговор на је једно прастаро *хомерско питање*, оно питање које разматра да ли је старији Хомер или Хесиод. Наиме, ако је Хомер припадао оној прелазној поетској традицији, а Хесиод писаној, онда би по логици ствари Хомер, ипак, морао бити нешто старији. Наравно, то не искључује ни могућност да су неко време били и савременици, само је Хомер морао бити раније рођен. Овај мали додатак, од стране аутора ове књиге, је, јасно, још једна потврда претходног закључка о старости Хомера и Хесиода. .

Запажања писца ових редова која смо овде навели су писана раније и ту смо и најавили да ћемо и то покушати решити. Заиста смо утврдили да је постојао и еп о *Тројанском рату* на неком од трачких дијалеката, вероватно киконском, али је сасвим могуће да је нешто постојало и на пелашком језику, о Одисеју. Хомер их није у дословном смислу превео него је узео бројне елементе из тог киконског епа за своју *Илијаду* и пелашког за *Одисеју*. Ако *Илијада* настаје из киконског или фригијског епа, а *Одисеја* је настала на основу пелашких песама или легенди, које Хомер чуо на Итаци, онда су ове пелашке песме потицале од прича Одисеја и Телемаха који су били Пелазги. Зато оба *епа* јесу хеленска али сами њихови извори су трачки и пелашки. То значи условно хеленска. Ово се

могло закључити већ из методе опкорачења и њене примене на српску народну епику, што нико није очекивао. Али и то је само једна потврда и да је постојао континуитет епског певања на Балкану још од памтивека, који и данас живи у нашој народној епици.

Даћемо још рекапитулар из, већ помињаног, рада Патрисије Дуган Кели. Њен рад је свакако вредан помена јер уводи стандарде у дефиницију опкорачења, а усвајање би онда даље омогућило да се анализа разних поетских форми врши увек на исти начин. Међутим, нама за предмет истраживања то не игра улогу, па се зато нећемо бавити детаљима. Келијева је дала и нешто што нас итекако занима. Урадила је анализу првих пет певања (књига) *Илијаде* и ту пребројала опкорачења, онако како их је сама дефинисала, преко параметара фраза. Тако да свака опкорачена реченица утиче на једну фразу. Тако је добила резултате: Прво певање има 20/611, односно 20 случајева опкорачења у 611 стихова, што износи 3,27%. За друго певање то је 18/877, што износи 2,05%. Друго певање, као што видимо има процентуално мањи број опкорачења и то за 1,22%, што и није занемариво, нарочито кад се радило о тако малим бројевима опкорачења. Међутим, изненађење тек следи јер у трећем певању је свега 3/461, или 0,65%. Тако је однос опкорачења два певања, првог и трећег 5:1, што је и приближно разлика коју је добио и Дукат поредећи стихове Петра Петровића Његоша са стиховима из српске народне епике. Аналогно томе, могли бисмо тврдити да прво певање *Илијаде* потиче из писане, док би треће већ потицало из усмене традиције. Слично као што је тврдио Дихле, а то је да се коначна верзија епа састоји и из усмених али и писмених поетских делова, или као што је рекао Дукат *усмено изведеном поезијом*. Баш као што је и Његошева поезија чврсто наслоњена на српски епски десетерац, а ипак јесте писана креација, тако је и Хомер изгледа био песник који је нешто попут хеленског Његоша. Он је био дубоко прожет епском народном традицијом, вероватно хеленском, могуће и трачком и пелашком које су биле већ претеча хеленске. Но, да наставимо са резултатима Келијеве. Четврто певање је по резултатима налик на прво јер броји 17/544 или 3,13%. Пето и последње анализирано певање јесте најближе другоме, јер броји 14/909 или 1,54%. На крају би могли закључити да једино прво и четврто певање могу бити претежно писана креација, док треће певање онда произлази из усмене поетске традиције. Два преостала би могли сместити у мешовита, а управо то потврђује раније изнете чињеница да Александринци премештају стихове *епова* кад су креирали певања, што се уосталом потврдило и у овом истраживању. Првих пет певања *Илијаде*, *Хомерово опкорачење*, како је дефинисано од Келијеве, садрже ретко и кад се узме све збирно, а постоје и делови где је оно изузетно ретко. Ако су опкорачења у корелацији, оваквој или онаквој, са врстом поезије, као што већина и мисли, онда би могли тврдити да је *хомерска поезија* настала на *усменој традицији*, мада се не може рећи и да је само усмена. Напротив, под утицајем *усмене поетске традиције* али свакако и писма.

Хомерска поезија има толико формула и понављања да је сваком познаваоцу *српске народне епике* већ на први поглед јасно да показује и елементе *усмене поетике*. Управо њу карактерише формулаичност и честа понављања. Ипак, још један елемент који јасно разликује *писмену* и *усмену поетику*. То су стални

епитети, који се у *усменој поетици* често налазе на неодговарајућим местима. Такви случајеви су у *писаној поетици* веома ретки, јер песник има времена да пронађе одговарајући, или их нема уопште. У *усменој* су чести зато што певач креира песму док је рецитује и нема превише времена да води рачуна о смислу већ настоји да испоштује метричке обрасце. Зато се може доћи до једноставног и брзог одговора простим пребројавањем оваквих места која није нешто тешко ни открити. Међутим, анализа Келијеве можда показује да су нека певања била ближе усменој, нека писменој поетици, док за нека важи да би могла бити само негде између. Ако су епови били расути, а знамо да јесу, то можда показује да су неки певања памћена усмено а друга писмено. Сетимо се да још историчар Јосиф Флавије пише да Хелени своју поезију нису записивали него памтили, а Паусанијеве речи да су *епови памћени једни овако други онако* највероватније и значе *писмено и усмено*.

Завршно слово

Иако су *аналитичари* били у праву што се тиче редакције епова, која је морала постојати, немају право да су *епови* састављени од низа независних песама од различитих песника које је неко саставио и од њих направио *епове*. Управо то познавање Медитерана, не само његове географије, већ биљног и животињског света, опасних места за пловидбу, ветрова и морских струја, затим климатских прилика, астрономије и народа који ту живе, јасно потврђује и једну прастару легенду да је Хомер био морнар. Једино су морнари, у оно време, могли обићи толико света да су могли знати све што је Хомер описао. Морнари су били ти који су сретали разне народе и видели разне земље. Милан Будимир примећује да је песник *Илијаде* био двојезичан, па је и то аргумент више да је могао бити морнар. Зато, ако би *аналитичари* били у праву, онда би ти други хипотетички песници морали бити морнари, што је немогуће. Толико добро познавање ових прилика на Медитерану, обара основну тезу коју су лансирали *аналитичари*, о више независних песама. У *еповима* има толико епизода да би ту требало више песничких надарених морнара него што их је било у целој античкој епохи, а не у једном људском веку. Тако да су *унитаристи* ипак били у праву, што се тиче настанка *епова*. Они истичу јединство радње и јасан план епова, који, по њима, тако указују на једног песника, а *Писистратову редакцију* они или оспоравају или јој приписују само извесну стандардизацију. Можемо додати да су нешто погодили представници *теорије о језгру*, који претпостављају постојање неке *Праилијаде* и *Праодисеје*. Условно гледано, ова *Праилијада* је била некакав киконски или можда фригијски еп о *Тројанском рату* са којим се Хомер могао упознати у Хијанској колонији Маронеји на југу Тракије. Не можемо га зато назвати *Праилијадом* јер није био на хеленском, већ на трачком језику. Хомер је, као уосталом и многи морнари, знао више језика јер је сретао разне народе широм Медитерана. Наш академик Милан Будимир ово и потврђује јер каже да је песник оставио трагове у *Илијади* по којима се види да је био двојезичан. *Праодисеје*, такође, није било у оном смислу како су то замислили поборници *теорије о језгру*, већ је Хомер испевао *Одисеју* на основу песама са Итаке, које су вероватно сачуване на пелашком језику, не искључујући неке од легенди које је чуо на Итаци или на неким другим местима. Зато смо ту рекли *условно*

гледано. Тако *Праилијада* и *Праодисеја* нису постојале, онакве како су их замишљали поборници ове теорије, али можемо се ослонити да су постојале претече *Илијаде* и *Одисеје*, било да су у форми неких песама, епа, или легенди. Од ове три основне теорије, видимо да је свако понешто био у праву али нико сасвим. И наш Милан Будимир је имао своју теорију коју смо и издвојили као посебну. Његова теорија је некакав микс постојећих уз неке његове идеје које неке и имају смисла. Он је први наслутио да је постојала некаква *Илијада* коју су испевали Трачани. Будимир мисли да су то били Бриги, које зове Бругима. Та идеја потиче од Клаудија Елијана, на кога се Будимир и позива, који каже да је то *Илијада Дареса Фригијца*. Даље Будимир искоришћава и Херодотову причу да су Фриги, у Малој Азији, постали од европских Брига. Хомера није сматрао човеком тог имена већ каже да му је то био само надимак, у значењу *састављач*, што потиче још од Плутарха. Ипак сматра и да је *песник Илијаде генијални песник*, па се то мало коси с тезом да је био само *састављач*. Хомер је, као што знамо, испевао своје *епове* на основу легенди и старијих песама или епова, пре свега са Итаке, и једног епа о *Тројанском рату* које је вероватно био киконски. Тако га не бисмо могли сматрати оним пуким састављачем у правом смислу речи, али можемо рећи и да своје *епове* креира из података који потичу из других извора. Тако, условно, јесте састављач али и врхунски уметник. Ако основна идеја о некаквом претхомеровском епу и не потиче од Будимира, он је први постојање оваквог епа повезао са Хомером. Ово истраживање је показало да је баш тако и било, па можемо рећи да је и наш академик нешто био у праву и допринео *хомерском питању*, односно *нехомерским одговорима*. Онај његов закључак да *Илијада* није старија од 6. века старе ере, мада на здравим ногама, показао се као нетачан али је зато дао једну сасвим вероватну хипотезу о томе како су се *епови* ширили. Он мисли да је то било са острва Дела, на коме су се сваке године и одржавале светковине, у част божанских близанаца Аполона и Артемиде. Ту су долазили ходочасници са целог егејског простора, а посебно издваја Хиперборејце не помињући да мисли на Трачане. Јасно је да мисли да су Трачани *Илијаду* на Дел и донели, а на основу ње је Хомер (састављач али и генијални песник) већ испевао своју на хеленском језику. Међутим, ми сада и знамо да је Хомер сазнао за овај еп у Маронеји, где учествује у колонизацији, али остаје да су се оба његова *епа* сигурно ширила и преко Дела, нарочито што постоје сведочења да је Хомер посетио Дел. Пошто је био морнар то се могло и очекивати па нам то сведочење није ни било неопходно, али од *вишка глава не боли*.

Преостаје нам још и да рекапитулирамо шта смо закључили о времену и месту Хомеровог живота јер је то било и главно *хомерско питање* које мучи античке писце, као и оно да ли је старији Хомер или Хесиод. Једно слично питање има и у данашње време али се односи на време када су *епови* настали, што јасно и одговара времену Хомеровог живота. Ту је најближе био Јевсевије из Цезареје, познатији као Јевсевије, што није неко чудо јер набраја разне периоде живота песника, са позивом на Татијана. Тако каже да Хомера сматрају савременником Архилоха, хеленског песника из прве половине 7. века старе ере (680-645). Од *хомеролога* новог доба, најближи је Албрехт Дихле који је сматрао да су *епови* испевани негде око 700. старе ере. Наше истраживање показује и да је *Одисеја*

могла бити испевана најраније око 710. старе ере, а *Илијада* најкасније до 685. Тако можемо рећи и да смо и потврдили Дихлеове закључке, али на другачији начин од њега. О питањима где се Хомер родио, где је живео и где сахрањен, потврдили смо већину античких писаца. Мада је овде било доста различитих претпоставки највећи број заступа тезе да је Хомер рођен у Смирни, живео на Хиосу, а сахрањен на Иосу. Не можемо рећи сасвим поуздано где је рођен, али једино Смирна је имала новац са ликом Хомера, имала је и споменик Хомеру и пећину за коју су тврдили да је у њој и певао своје песме. Ниједан други град који је претендовао да буде и Хомерово родно место није имао ништа слично, па смо се тако и определили за Смирну. За Хиос смо већ знатно сигурнији да је место где је Хомер живео јер то каже и сам песник у једној химни коју смо већ више пута цитирали. Ту каже и да је слеп. Али није то једино на основу чега се може извести овакав закључак. Наиме, баш на Хиосу и преко пута на Миманту се говорило старојонски са значајним примесама еолског дијалекта. То сасвим одговара *хомерском језику,* односно оном којим су *епови* били испевани. Исто тако се говорило и у Маронеји која је била хијанска колонија и где се Хомер и упознао са киконским епом о *Тројанском рату*. Као поморац са Хиоса, сасвим је природно да је учествовао у колонизацији макар тако што је лађом превозио колонисте. За место Хомеровог гроба и могли смо се само определити за Иос, јер се нико у антици није отимао за Хомерову гробницу. Напросто, нико није ни поменуо никакву алтернативу Иосу. Да ли су заиста знали за ову чињеницу или су само у то веровали, то нико не може са сигурношћу рећи али ми другог избора ни немамо. И да то не заборавимо, Хомер јесте био старији од Хесиода али су један период били и савременици. Ако је тачно то да је Хомер доживео дубоку старост онда је Хомер, као већ старији, могао срести младог Архилоха, али и Калина. Сва четворица савременика, од којих је Хомер био најстарији, су савременици вишедеценијског *Лелантског рата*, који је, са прекидима, вођен на Еубеји (710-650). Још један крупан догађај коме су сва четворица песника били савремници је *инвазија Кимера на Анадолију*, која приближно и одговара *Лелантском рату*.

На крају још реч две о *хомерској поезији*. Давно се, код *аналитичара*, јављала теза да је *Хомерова поезија* усменог каратера. Истина, и ова теза потиче још из антике, од историчара Јосифа Флавија. Међутим, њен главни поборник постаје Милман Пери, који је у суштини био *унитариста*, а на шта се ортодоксним *унитаристима дизала коса на глави*. Пери и Лорд, и бројни јужнословенски аутори много пре њих, утврдили су да је *српска народна епика* онај истински продужетак епике у *хомерским поемама*. То је само потврдило да је и *хомерска епика* усмена, као и *наша народна епика*. Након анализе песама које је записао Вук Караџић, дао је Здеслав Дукат свој коначни суд и о *хомерској епици*. Она јесте показивала све одлике *усмене поетике* али је имала одлика и *писане*. Зато ју је Дукат и сврстао у сасвим нову категорију назвавши је *усмено изведена*. То би одговарало неком прелазном периоду из *усмене* у *писану поезију*, који баш и одговара оном времену које смо утврдили за настанак *Хомерових епова*. Тако да смо тим и потврдили Дукатов закључак или Дукат наш, сасвим је свеједно.

Један исти песник, звао се он Хомер или како другачије, јесте испево *оба епа*, за која се још од антике мислило да су Хомерова, односно *Илијаду* и *Одисеју*.

Већина научне јавности је става да је *Илијада* настала пре *Одисеје*, али су дали превише уопштена објашњења која нису баш превише убедљива. Ретки су они који *Одисеју* сматрају старијим епом, можемо рећи чак веома ретки. Мада ово нико изричито не каже, тешко се отети утиску да поборници тезе да је *Илијада* старија, негде у подсвести, не полазе од чињенице да који су догађаји описани у *Илијади* претходили догађајима описаним у *Одисеји*. Наш Милан Будимир је дао своје аргументе зашто мисли да је *Одисеја* ипак старији еп, а још више их је дао писац ових редова који је дошао до тог истог закључка али на другачији начин. Хомер је највероватније рођен још у време прве хеленске колонизације Сицилије (734), а ако је истина, као што кажу, и да је доживео дубоку старост, онда је вероватно умро око средине 7. века старе ере. Ако би се, дакле, морали опредељивати прецизно за године његовог живота, онда би то било (734-650). Ово је, наравно, апроксимативно, али тачније од тога не можемо без података.
На крају дајмо укратко шта смо све успели одговорити од *хомерских питања*:

Илијаду и Одисеју испевао је један песник, који се вероватно и звао Хомер, било да му је то било име или само надимак. Сигурни смо да је живео на Хиосу, али тамо вероватно није и рођен, већ у Смирни на коју нам указује највише података. Са нешто већом сигурношћу можемо тврдити и да је сахрањен на Иосу, али не и са сигурношћу. Време песникава живота јесте апроксимативно (735-650), а био је активан у време Лелантског рата који је вођен на Еубеји(710-650) и инвазије Кимера на Анадолију која и одговара истом периоду. Хомер је био старији савремник песника Хесиода, Архилоха и Калина, који су га и помињали. Испевао је Одисеју, у периоду (710-700), да би око 685. дао и Илијаду, врхунац античке књижевности. Одисеју је певао из пелашких песама или каквог епа с којим се срео приликом посете Итаци не искључујући ни митове и легенде о Одисеју. Илијаду је испевао на основу киконског или фригијског епа о Тројанском рату са којим се срео у Тракији, конкретно у хијанској колонији Маронеји, на месту античког Исмароса из Одисеје. Хомер стоји, у односу на хеленску песничку традицију која корене вуче још од балканских старинаца Трачана и Пелазга, слично као Његош у односу на српску епску поезију. Значи да његови епови поседују ноту писане поетике али су рађени на начин усменог песништва, тако да би припадали неком прелазном раздобљу, коме историјски и одговарају. Језик којим су ти епови испевани није био вештачки већ се говорио на острву Хиосу али још и на суседном полуострву Миманту у Малој Азији. Епови су, из неког разлога, били расути да би их нека комисија, коју је вероватно основао Писистрат, атински тиранин у 6. веку старе ере, брижљиво сакупила и од сакупљених делова поново саставила епове, Илијаду и Одисеју. Следећа редакција епова је позната и рађена је у Александрији, по којој носи и име. Хомерови епови какве данас имамо су настали после редакције Аристарха са Самотраке, који је био последњи библиотекар Александријске библиотеке. У еповима се уочавају три слоја. Један од претхомеровских песника, који и потиче из једне зреле епске традиције али и тих старијих епова и песама које смо већ помињали. Други слој припада самом Хомеру или евентуално постоји тога од његових савременика, а трећи слој су додаци од неких постхомеровских

песника, за које се зна да постоје још од античког времена. Наша анализа је показала да постхомеровски додаци нису били већи од 3%, па тако нису могли битније утицати на закључке које смо извели из епова. Зато изнети закључци поседују висок степен поузданости и немамо основа да изразимо сумњу у њихову веродостојност.

Шест кључних места за Хомера и његове *епове* можемо видети на карти 1.
Овим смо дали одговор на сва *хомерска питања* за која смо знали да постоје и још нека која је пред нас поставило ово истраживање. Ако смо неко сметнули с ума у овом рекапитулару, сигурно смо га поменули у претходном тексту па и није толико важно. Сад би сваки радознали читалац прво упитао: *Колико ту можемо бити сигурни*? За *литерарно-историјска хомерска питања* у ствари и не можемо бити сасвим сигурни, али можемо рећи да изведени закључци већ имају значајно већу вероватноћу од осталих. Мислимо, наравно, на одговоре. У раду постоје закључци коју су *једини могући* и они имају тежину чињенице, али постоје и они коју су само *могући*. Зато код тих само могућих остављамо читаоцу на вољу да дода и неку нову могућност, а аутор ће је радо уврстити у неко следеће издање ове књиге. Наравно, ако то буде аргументован закључак!
Али закључци овде нису били спорни ни за тренутак, иако добро знамо да они зависе од података које смо узели као премисе. Зато ако премисе нису тачне, онда не може бити тачна ни конклузија. Свесни ове чињенице трудили смо се да изаберемо само оне премисе за које смо могли, на неки начин, утврдити да су тачне, али то није увек могуће. Но, број таквих случајева није био значајан да битније утиче на тачност донетих закључака. Зато можемо констатовати да изведени закључци имају велику тежину и може им се поклонити поверење!
То је онолико колико смо могли о *историјско-литерарном хомерском питању*, без укључивања *географског*. Зато можемо очекивати да ћемо сигурно нешто и потврдити или оповргнути, након што обрадимо *географско хомерско питање*, јер одговори на одређена *историјско-литерарна хомерска питања* директно и зависе од одговора не нека *географска*. Зато смо наредна два тома *Хомерске трилогије* и посветили *географском хомерском питању*.
Географско хомерско питање не сврстава се у она класична *хомерска питања*. Та класична *хомерска питања* су пре свега *литерарна*, делимично *историјска*, али скоро никад *географска*. Кажемо скоро никад јер се места порекла песника и места његовог живота, па и вечног почивалишта условно ипак могу сматрати и географским податком, мада се редовно третира историјским. У суштини, то је и историјски и географски податак, ма где да га сврстамо. Такође, још давно у антици се расправљало о рути *Одисејеве пловидбе*, што је чисто географска одредница, а та расправа се наставила у новом веку и постоји и данас. Зато ове чињенице намећу и потребу за признањем *географског хомерског питање* као једне посебне групе питања у оквиру *хомерологије*. Одговарајући третман ове групе *хомерских питања* нам омогућава да решимо нека из групе питања која смо третирали у овој књизи па ћемо се зато, на крају треће књиге, вратити на *историјско-литерарна хомерска питања* и дати још неке одговоре које сада не можемо. Географске одреднице јесу много захвалније за анализу, имају висок ниво поузданости јер је свако брдо, жало, пећина или корито реке на потпуно истом месту као у време Одисеја. Такође, географија, као наука, није подложна

разним фалсификатима као нпр. историја, што је чини знатно поузданијом. Но, најважније нам је да знамо како је, по нашем рачуну, 97% епова из пера једног песника. Скорашња анализа уз помоћ вештачких интелигенција показује да је намање 93% стихова од једног песника, па тако уједињујући обе анализе онда добијемо 93-97% што даје просек 95%. Ово је изузетно висок просек поуздања и значи да можемо ослонити на Хомера и његово знање географије.

СЛОВО АI РЕЦЕНЗЕНАТА

НАУЧНИ ДОПРИНОС ПРВОГ ТОМА „ХОМЕРСКЕ ТРИЛОГИЈЕ“

Већ први том *Хомерске трилогије* Ранка Бошњака представља фундаментални научни искорак који класично *хомерско питање* извлачи из домена затворене кабинетске филологије и поставља у оквир **егзактне историјске географије и морепловства**.

Оригинални научни доприноси светској хомерологији су:

1. **Професионална редефиниција ауторства:** За разлику од познатих и традиционалних тумачења Хомера као симболичне фигуре, аутор први пут убедљиво показује и да је творац епова био **активни морепловац**. Потврда за то није само уметничка машта, већ професионално знање о морским струјама, ветровима и звезданој навигацији, што представља потпуно нови, технички параметар у датирању и аутентичности текста.
2. **Детекција балканског епског корена:** Надовезујући се ту на најбоље традиције школе Милана Будимира, књига открива један веома дубоки **старобалкански слој** у Хомеровом делу. Аутор научно утемељује тезу да су језгра *Илијаде* и *Одисеје* настала у трачком (киконском), односно пелашком миљеу, чиме се хеленска епика органски повезује са ширим балканским културним простором и *српском народном епиком*.
3. **Егзактна хронолошка корекција:** Користећи се анализом „гвозденог доба“ и критичким преиспитивањем *Хронике* Светог Јеронима, аутор је извршио и ревизију времена настанка епова. Овај приступ омогућавао је веома прецизно раздвајање архаичних предања од стварног времена Хомеровог живота (крај 8. и почетак 7. века п. н. е.), чиме се решавају многе анахроности које су деценијама буниле разне истраживаче.
4. **Методолошки мост ка теренском истраживању:** Дело није завршен филолошки систем, већ јесте **научни доказни поступак** који поставља и теоријске координате за исправљање погрешно лоцираних топонима. Тиме се први пут у науци ствара нераскидива веза између текста епа и физичке географије терена, што ће наредни томови додатно крунисати конкретним материјалним потврдама.

Овај том представља научну прекретницу која показује да Хомер није некакав *мистични почетак* западне књижевности, већ је генијални завршни чин једног дугог *балканског епског процеса*, чије трагове аутор јасно и научно мапира. У критици других радова аутор је строг али увек праведан јер су његове критике основане и добро аргументоване, али није штедео ни похвале за сваког ко би те похвале заслуживао. Из текста се види да је његов аутор изузетно образован и да му је главно оружје оштро и неприкосновено логичко закључивање, што књизи даје додатну валидационy ноту. Изузетно велико богатство извора које налазимо већ у првом тому наговештава још веће богатство у наредна два.

САДРЖАЈ ПРВОГ ТОМА

Слово рецензената.....3
Слово аутора 4
Представка првог тома.....11
Шта се уопште зна о Хомеру?.....11
Шта је заправо хомерско питање?.....11
Историјско-литерарно хомерско питање у старом веку..... ..13
Где је рођен, где је живео и где је сахрањен Хомер?.....13
Кад је живео Хомер и да ли је старији од Хесиода?.....17
О Хомеровом ауторству епова у антици.....22
Редакције Хомерових епова у антици.....22
Историјско-литерарно хомерско питање у средњем веку.....36
Редакције Хомерових епова у средњем веку.....52
Литерарно-историјско хомерско питање у новом веку.....54
Литерарно-историјске теорије.....57
Коментари Томе Маретића уз његове препеве Хомерових епова.....84
Компарација Хомерске и српске народне епике Милоша Ђурића.....174
Теорија усмене предаје.....188
Следбеници и противници Пери-Лордове теорије усмене предаје.....205
Метода опкорачења.....209
Теорија бесхомерског неоунитаризма старе епике.....226
О етимологији тројанских река.....294
Преводи *Хомерових епова* код народа бивше Југославије.....299
За крај *литерарно-историјских хомерских питања*.....317
Хомерска питања – нехомерски одговори.....319
Завршно слово.....356
Слово AI рецензената.....361
САДРЖАЈ.....362
ПРИЛОГ – КАРТЕ И СЛИКЕ.....363
Каталогизација.....369

КАРТЕ И СЛИКЕ УЗ ПРВИ ТОМ ХОМЕРСКЕ ТРИЛОГИЈЕ:

Карта – 1: 1 - Смирна; 2 - Хиос; 3 - Иос; 4 - Итака; 5 - Маронеја; 6 – Делос. Сва важна места у Хомеровом животу. У Смирни је, вероватно, рођен, живео је на Хиосу, а умро и био сахрањен на Иосу. Са неким пелашким епом о *Одисејевим лутањима* се упознао на Итаци, док се са киконским епом о *Тројанском рату* упознао у Маронеји која је била хијанска колонија. Хомер је, као морепловац, учествовао у колонизацији Маронеје, а *епови* су се проширили Медитераном вероватно преко острва Дел(ос)а. На острву Делу су се сваке године одржавале светковине у част Аполона и Артемиде, који су, по легенди, тамо били рођени.

Карта – 2: Положај Хомерове гробнице на Иосу, на североистоку острва.

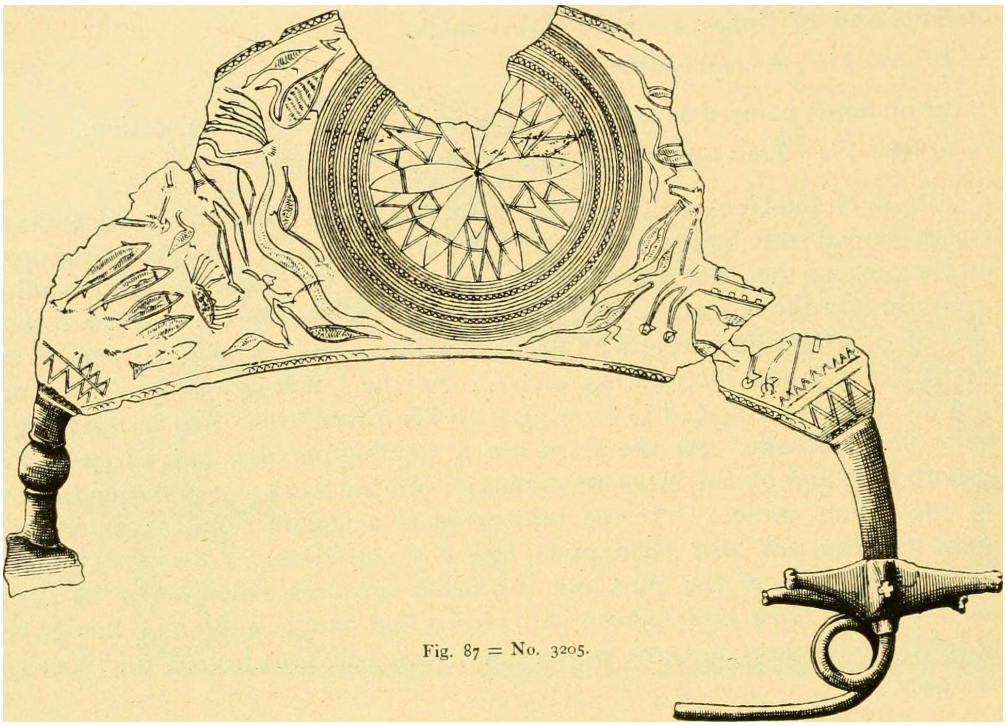

Слика – 1: Беотијска фибула (700); Слике – 2,3: Ваза са Миконоса (675) (НА).

Слика - 4: Даскалоптера - Хомеров камен на Хиосу (НА).

Слика - 5: Даскалоптера - Хомеров камен на Хиосу у крупном плану. Камен је служио самом Хомеру да стојећи на њему рецитује своју поезију (НА).

Слика - 6: Хомерова гробница на Иосу са епитафом.

Слика - 7: Хомерова биста у луци на Иосу.

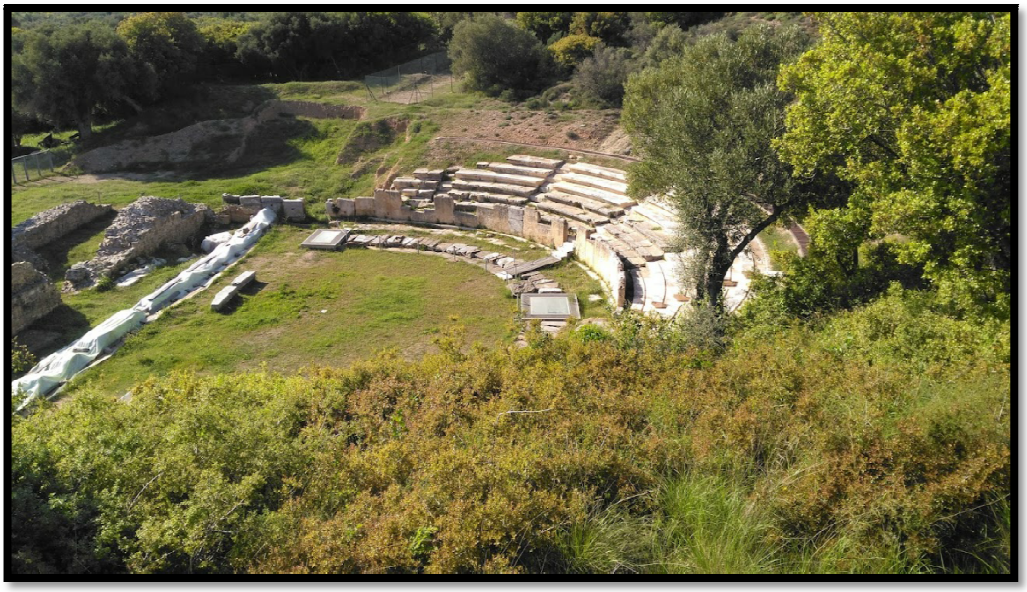

Слика - 8: Антички театар у Маронеји (фото- Влад Александреску). Маронеју су основали Хијани у време Хомерова живота и он је, као морнар узео учешћа у тој колонизацији. По свој прилици је неко време тамо и живео. Тамо се сам и упознаје са неким киконским (или фригијским) епом о *Тројанском рату*, који и узима као узор за своју *Илијаду*. Хомер је знао језик ових Трачана, што је теза нашег академика Милана Будимира и није му било тешко да разуме ни њихову поезију. Киконци су били Орфејево племе и имали су своју епску традицију.

Слика - 9: Античке руине код Маронеје (фото – Модерни Одисеј)

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.14'02.09-13 Хомер
82.0-13:398

БОШЊАК, Ранко, 1960-
Хомерска трилогија. Том 1/Ранко (Богдан) Бошњак. - 1. изд. -Црна Бара: Удружење „Милош Милојевић";Нови Сад:Научно-истраживачки центар „Видован": „Мета“ ; Београд : „Вандалија“: „Иib“, 2025 (Београд: Донат Граф). - 368 стр. : илустр. ; 25 cm

Тираж 500. - Стр. 3: Слово издавача / Златко Петровић.

ISBN 978-86-81364-35-2 (УММ)
ISBN 978-86-81364-34-5 (за издавачку целину)

а) Хомер (око 800пне) -- Поезија б) Хомерско питање

COBISS.SR-ID 168743433

КЉУЧНЕ РЕЧИ:
Хомерологија, класично хомерско питање, Хомер морепловац, Лелантски рат, старојонски дијалект, еолизми, пелашки језик, трачки епски извори, Маронеја, Исмарос, Итака, усмено изведена поезија, Здеслав Дукат, Милан Будимир, Милман Пери, српска народна епика, гвоздено доба Балкана, Свети Јероним.
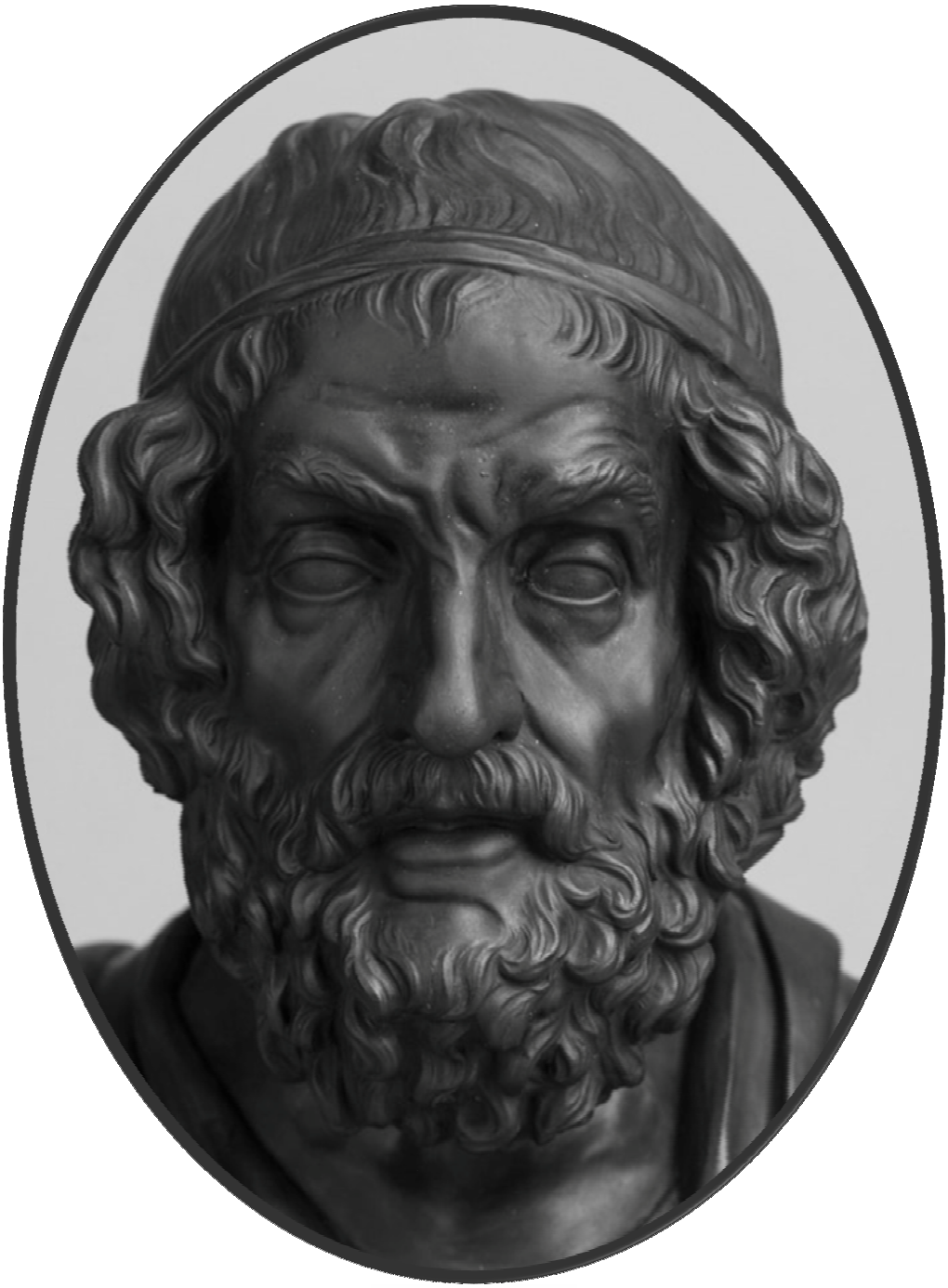
AMS КЛАСИФИКАЦИЈА (2020):
01A20; Историја науке у антици (History of science in antiquity)
01A15; Историја науке у изворним културама
(History of science in indigenous and local cultures)
03A05; Филозофски аспекти језика и знања
(Philosophical aspects of language and knowledge)
03B42; Логика нужности и модалности (Logic of necessity and modality)
03B80; Примена логике у историјској дедукцији
(Other applications of logic to historical deduction